

Giới thiệu Nhiếp Hồn Vương Phi

Thể loại: Xuyên không

Editor: Băng Phong Tuyết, Linh Nhi

Số chương: 196 chương

Một sát thủ đứng đầu thế giới vì muốn thoát khỏi sự khống chế của chính nghĩa phụ mình mà tự sát.

Nhưng lại không chết mà xuyên vào một tiểu thư phế vật bị người khi dễ.

Nàng mở mắt sống lại một lần nữa. Phế vật? Ngốc tử? Nàng cười nhẹ nhàng nhưng chứa sát khí nơi đáy mắt nói: Muốn biết tư vị sống chẳng bằng chết như thế nào sao? Ta sẽ cho các ngươi toại nguyện.

Vân động gió nổi lên, xem nàng như thế nào mang theo không gian tùy thân cùng manh sủng đem đại lục này giảo long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngoài ý muốn trọng sinh

Lam Ánh Nguyệt tựa lưng vào cửa sổ sát đất, xem cha nuôi cười vạn phần hiền lành trước mắt, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, nàng nâng tay xem thử thì thấy trên tay nổi lên điểm đỏ, khỏe miệng cười càng lạnh. ← trăm độ tìm tòi → (Tiểu tuyết: Đoạn này không hiểu nên ta giữ nguyên. Nàng nào hiểu thì nói với ta nha!)

“Nguyệt nhi, ngươi đã không có đường lui, đến, uống xong nó.” Lam Chính cầm trong tay cái chai, phảng phất thứ trong ống nghiệm kia chính là hảo đồ uống, nhưng Lam Ánh Nguyệt biết, trong đó không biết hẳn lại nghiên cứu ra được thứ được phẩm gì, bản thân đã từng cho rằng, rời khỏi cô nhi viện còn có gia, nhưng lại không nghĩ tới, chỉ là rơi vào một cái vực sâu nữa mà thôi, chính là việc hẳn dùng được phẩm để khống chế nàng, trong giới đều biết nàng là tuyệt thế sát thủ, nhưng lại không ai biết tình cảnh chân chính của nàng, nàng chẳng qua chỉ là thí nghiệm phẩm của hắn mà thôi.

“Ha ha.” Tiếng cười thanh lãnh từ trong miệng Lam Ánh Nguyệt thoát ra, nàng quay đầu nhìn trời cao ngoài cửa sổ, đập mạnh vào cửa thủy tinh phía sau cho đến khi nát vụn, thả người nhảy xuống, “Ta cũng không cần làm con rối của ngươi.”

“Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư hình như đã không còn thở.” Thanh âm nữ hài vang lên.

Lam Ánh Nguyệt mơ hồ nghe được bên cạnh có người đang nói chuyện, còn có một chút trí nhớ xa lạ dừng mảnh xâm nhập vào óc, khiến cho đầu nàng càng thêm nặng nề cuộn cuộn, nhưng mí mắt lại quá nặng, thế nào cũng không mở ra được, nàng chỉ nhớ rõ bản thân vừa mới nhảy xuống tòa cao ốc liền lâm vào bóng tối, nhưng từ lâu sáu mươi mấy nhảy xuống, bản thân nàng sẽ còn sống sao?

“Cái gì? Đã chết?” Một thanh âm mĩa mai vang lên “Phế vật này sẽ không giả chết đi?” Xem Lam Ánh Nguyệt trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nàng cũng có chút hoảng.

Tiểu nha đầu cũng có chút sốt ruột. Tuy rằng Ngũ tiểu thư là phế vật, cũng là ngốc tử, nhưng để người ngoài nhìn thấy nàng ta bị nhị tiểu thư đánh chết, chỉ sợ đối với thanh danh Nhị tiểu thư liền không tốt, vì thế nhỏ giọng nói: “Nhị tiểu thư, thái tử điện hạ muốn tới quý phủ, hay là chúng ta đi nhanh đi.”

“Đi! Nhớ kỹ, hôm nay chúng ta ai cũng chưa nhìn thấy phế vật này.” Dứt lời, hai người xoay người rời đi, chỉ để Lam Ánh Nguyệt người đầy vết máu nằm ở dưới chân.

Lam Ánh Nguyệt tất nhiên là đem lời nói của hai người các nàng đều nghe xong đi, nàng dùng hết khí lực toàn thân mở mắt, chỉ nhìn thấy hai bóng lưng rời đi, nàng liều mạng muốn đứng dậy nhưng đều là vô ích, chỉ có thể tựa vào thân cây đánh giá xung quanh, đây là nơi nào? Nàng xuyên không sao?

Nhìn nhìn quần áo trên người bản thân cùng cảnh tượng xung quanh, Lam Ánh Nguyệt thế nhưng lại bật cười “Ha ha.” Bản thân rốt cuộc cũng thoát khỏi ma trảo của người nọ, nàng lại xem tay chính mình, tuy vết thương chẳng chịt nhưng không có điểm đỏ chói mắt kia.

Lam Ánh Nguyệt tiêu hóa trí nhớ trong đầu một chút, chủ nhân của thân thể này tên Lam Ánh Nguyệt, bất quá chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi, nàng là nữ nhi của gia tộc Thanh Long đứng đầu Tứ đại gia tộc của Phụng Quốc, hơn nữa còn là do chính thất sinh ra, bởi vì thời điểm sáu tuổi linh lực không có thức tỉnh, liền bị tướng quân bỏ qua, từ đó trở thành đối tượng nhạo báng của mọi hạng người cao thấp trong Phụng Quốc.

Chính bởi vì như thế, Lam Chấn cảm thấy thanh danh của bản thân bị người nữ nhi này bôi nhọ, liền đem nàng ném vào một tiểu viện lụi bại, không bao giờ đến xem nàng lần nào nữa, mà Nhất phẩm phu nhân Lâm thị, càng khinh thường sự tồn tại của Lam Ánh Nguyệt, từ đây, Lam Ánh Nguyệt trở thành đối tượng mà các tiểu thư công tử thường khi dễ, đã vậy họ còn là những thứ nữ không được sủng ái, đều muốn ở trước mặt nàng điều võ dương oai,

dần dần, người nàng trở nên ngờ ngác, si ngốc, Lam Ánh Nguyệt cười cười đùa cợt “Thật là quá đáng thương a!”

Lam Ánh Nguyệt nghỉ ngơi thật lâu, khôi phục được một chút khí lực, chậm rãi từ mặt đất bò dậy, hướng tới tiểu viện trong trí nhớ mà đi đến, dọc đường đi có gặp được vài nha hoàn, những nha hoàn này nhìn thấy bộ dáng vết thương đầy người của Lam Ánh Nguyệt, sớm đã thấy quen.

Sớm hay muộn cũng có một ngày, nàng sẽ làm những người này quỳ gối dưới chân dưới chân nàng.

Lam Ánh Nguyệt đẩy cửa viện lui bại, trên cửa cur nhiên còn rớt xuống một chút tro bụi, khoe miệng nàng run rẩy, vừa mới tiến vào, nàng liền nhìn thấy một cái nha hoàn mười lăm, mười sáu tuổi bị nhốt ở trên một cái cây trong viện, tiểu nha hoàn nước mắt chảy ròng, miệng ô ô không biết đang nói gì, Lam Ánh Nguyệt tiến lên phía trước tháo dây trói cho tiểu nha đầu, không nghĩ tới tiểu nha đầu ngốc cur nhiên thất thần bất động, trừng lớn mắt nhìn Lam Ánh Nguyệt.

“Tiểu thư, tiểu thư, người” Tiểu nha hoàn kích động nhìn người trước mắt, này là tiểu thư của mình a, nhưng lại có cảm giác không giống, khí chất này, rõ ràng không phải là tiểu thư, thần chí của tiểu thư vốn không rõ ràng, nhưng là người trước mắt, nhất cử nhất động đều tao nhã thông dong, chuyện này thật rất bất khả tư nghị!(*khó tin)

“Như thế nào? Thanh Vân, đừng nói với ta là ngươi không biết ta là tiểu thư của ngươi đi.” Lam Ánh Nguyệt nhẹ nhàng ngồi ở trên băng đá, ngẩng đầu xem ngọc nha đầu vẫn còn đang sững sờ trước mắt, nha đầu kia từ nhỏ đã đi theo bên người Lam Ánh Nguyệt, chủ tớ hai người nương tựa lẫn nhau mà sống.

“Không, tiểu thư, người, người đã khỏe.” Thanh Vân run run tới gần Lam Ánh Nguyệt, cũng không dám tiến lên thân cận, tiểu thư giống như đã thay đổi thành người khác đâu?

“Àn” Lam Ánh Nguyệt nhìn nhìn tiểu viện đồ nát, đứng dậy đi về phía phòng mình, Thanh Vân cũng chạy thật nhanh đến, cẩn thận nâng cơ thể nàng, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Nha đầu kia cũng qua dễ khóc đi, từ ngoài sân vào đây vẫn là không ngừng khóc, trong phòng tuy ít dụng cụ, nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, “Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“Là, tiểu thư.” Thanh Vân lau nước mắt rồi lui xuống.

Rất nhanh, Thanh Vân liền chuẩn bị tốt nước tắm, Lam Ánh Nguyệt cho nàng (Thanh Vân) lui ra ngoài, chậm rãi cởi quần áo xuống rồi vào trong ôn tuyền, một trận lo lắng lưu động ở trên người, chậm rãi chảy xuống phía dưới xương quai xanh bên trái của nàng, chỉ thấy phía dưới xương quai xanh bên trái như ẩn như hiện, hiện lên một đóa hoa, từ phần hồng đến đỏ thắm, trông rất đẹp mắt.

“Anh tức.” Lam Ánh Nguyệt nhẹ xoa tay lên đóa hoa kiều diễm kia, hoa kia trông sống động như thật, nàng cảm thấy đầu ngón tay hơi hơi đau đớn, đầu ngón tay bay ra một giọt huyết, cấp tốc nhập vào trong cánh hoa kia, khiến đóa hoa càng thêm ướt át kiều diễm.

Lam Ánh Nguyệt xác định, Lam Ánh Nguyệt trước kia, trên người không có đóa hoa này, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không đợi nàng nghĩ ra kết quả, sau bình phong lại phát ra một tiếng vang rất nhỏ. Lam Ánh Nguyệt đang muốn đứng dậy, một đôi tay từ phía sau đè lại hai vai của nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Nam nhân? Còn có mùi máu tươi nàng đậm.

Lam Ánh Nguyệt bất động thanh sắc, nàng bây giờ còn quá yếu ớt, mà nam nhân phía sau cho nàng cảm giác quá cường đại, nam nhân thấy nàng bất động liền buông ra rồi lại giam cầm hai tay của nàng, Lam Ánh Nguyệt lặng không tiếng động, thân mình hơi hơi trầm xuống một ít, tuy rằng bản thân nàng bây giờ không có gì đáng xem, nhưng cũng không thể bị người khác nhìn đi.

Nam nhân phía sau thấy động tác này của nàng, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên, trong lúc tò mò, hần tình cờ nghe được lời đồn rằng Ngũ tiểu thư si ngốc cur nhiên có thể nghe hiểu lời hần nói, mà hành động của nàng lúc này càng chứng minh được chuyện này, tiểu nữ nhân trước mắt này, căn bản không ngốc, vậy coi như có ý tứ hơn.

Qua thật lâu, người phía sau cũng không hề có ý định rời đi, nhưng là Lam Ánh Nguyệt lại chịu không nổi, nước tắm cũng sớm đã mát, khối thân thể này, bây giờ còn quá yếu, nàng không nhịn được mà ép buộc, “Ngươi đi ra ngoài.”

Thấy hai vai nàng đã phát run, nam nhân vươn một bàn tay, hòa linh lực từ bàn tay hần chảy về phía ôn tuyền, nhiệt độ nước chậm rãi tăng cao, “Như vậy sẽ không lạnh đi.”

Lam Ánh Nguyệt đang muốn nói chuyện, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm tranh cãi âm ỉ.

“Lôi cái ngọc từ đó ra đây!” Nhị tiểu thư một cước đá văng cửa viện, cửa nhỏ rách nát càng thêm lung lay sắp đổ.

Thanh Vân cấp tốc ngăn đón ở ngoài cửa, tuy rằng nàng rất sợ Nhị tiểu thư, nhưng là không thể để Nhị tiểu thư cùng đám gia đình kia xông vào, “Nhị tiểu thư, tiểu thư đang tắm, người không thể đi vào.”

Lam Nguyệt Ngôn nghe vậy, đôi mắt đẹp híp lại thành một đường thẳng, bản thân vừa mới trở về liền phát hiện không thấy ngọc bội mà thái tử đưa cho nàng (Lam Nguyệt Ngôn), dù đã tìm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được, phé vật Lam Ánh Nguyệt kia cur nhiên cũng không thấy, khẳng định là nàng

(Lam Ảnh Nguyệt) đã cảm ngọc bội của nàng (Lam Nguyệt Ngôn) muốn đi quyến rũ thái tử, nghĩ nhất định là vậy, Lam Nguyệt Ngôn liền bộc phát tức giận, hét lớn: “Một cái ngọc từ mà còn muốn tắm rửa cái gì, nhanh đem nàng giao ra đây cho bốn tiểu thư.”

Còn không chờ Thanh Vân nói chuyện, trong tay Lam Nguyệt Ngôn liền xuất hiện một cái trường tiên* màu tím, nàng cười lạnh nhìn Thanh Vân đang chặn ở trước cửa nói: “Bốn tiểu thư là người mà tiện nha đầu ngươi có thể ngăn, còn không biết, vào tứ giai, roi này có uy lực như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hoàn mỹ phản kích

Tiếng ồn ào bên ngoài càng ngày càng lớn, lông mày Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhíu lại, Nhị tiểu thư này, đúng là biết chọn thời điểm tới a, nàng đang muốn đi tìm nàng ta, nàng ta lại tự dâng mình đến tận cửa, vậy từ nàng ta bắt đầu đi. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ nói bắt đầu tức là muốn bắt đầu trả thù từ Lam Nguyệt Ngôn. Chắc là mọi người cũng hiểu, không nói nhiều nữa!)

Trong viện càng ngày càng xuất hiện nhiều người, sát khí trên nóc nhà chợt biến mất, thanh âm Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nói: “Hiện tại ngươi có thể đi rồi.”

Nam tử có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, thời điểm hắn đề nàng lại cũng từng xem thử qua, trên người nha đầu này không có dù chỉ nửa phần linh lực, chỉ có một cỗ lực lượng cường đại kì quái cứ chạy khắp cơ thể, nhưng nàng cư nhiên có thể cảm nhận được sát thủ bao vây ở đây, tiểu nha đầu này đúng là khiến hắn bất ngờ a!

Lam Ảnh Nguyệt nghe thanh âm kiêu ngạo của Lam Nguyệt Ngôn, lãnh ý nơi đáy mắt càng sâu, chỉ sợ nàng mà không ra, Thanh Vân sẽ chết dưới roi của nàng ta, nghĩ đến đây, cũng không quản người đằng sau, nàng đưa tay bắt lấy quần áo bên cạnh, nhưng mà tay nàng còn chưa đụng tới quần áo, toàn bộ cơ thể đã bị ngoại bào rộng rãi bao bọc, bị một cái ôm ấm áp lại hơi có chút huyết tinh ôm lấy.

Nàng nâng tay, nhìn hắn bằng ánh mắt hứng thú, hắn che mặt, chỉ lộ ra ánh mắt tà mị, khí phách bừa bãi, làm người ta sợ hãi, nhìn nàng như nhìn một con mồi.

Nam nhân nhìn nữ nhân bé bỏng trước mắt, toàn thân bị hắn bao lấy chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, tóc dài ướt sũng cúi bên người, một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ánh vào mi mắt hắn, miệng vết thương rất nhỏ trên trán đều biến thành trang sức, ánh mắt long lanh phảng phất như ngôi sao trên bầu trời đêm, không một chút dấu vết, như muốn đem người khác hút vào, vô hạn trầm luân, vô pháp tự kiềm chế, nam nhân đột nhiên cười yêu kiều “Tiểu nha đầu, ngươi đây là muốn quyến rũ ta? Bất quá, điểm ấy năng lực còn quá yếu.”

Lam Ảnh Nguyệt kinh ngạc cúi đầu, kiếp trước, nàng vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo về nhiếp hồn thuật của bản thân, nhưng tại đây, khi thử trên thân nam nhân này cư nhiên không nhạy, còn bị hắn phát hiện, điều này làm nàng có chút thất bại, đang lúc nàng nghĩ cách làm thế nào để đuổi hắn đi thì, hắn lại đột nhiên buông nàng ra, biến mất khỏi phòng trong nháy mắt.

Không phải trên người nàng còn được bao bởi ngoại bào của hắn, chỉ sợ nàng sẽ hoài nghi người này đã từng tới hay không, Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày ném ngoại bào mang mùi máu tươi ra ngoài, cầm quần áo mặc vào rồi đi ra ngoài cửa, vừa đi tới cửa, cánh cửa kia khép chặt liền bị người bên ngoài một cước đá văng.

Cửa mở, nàng chính đón lại trang phục rồi tiến vào, quần áo cùng mái tóc dài của Lam Ảnh Nguyệt bị gió thổi bay, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đảo qua người trong viện, nàng vẫn cứ im lặng đứng ở trước cửa, Lam Nguyệt Ngôn lại cảm thấy tay chân mình đã lạnh cóng.

Hạn nhân trong viện bị ánh mắt của nàng đảo qua, cư nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, kia thật là Ngũ tiểu thư sao?

Ngũ tiểu thư không phải người ngu sao? Sao lại có được ánh mắt có khí chất như vậy?

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, một bàn tay kéo Thanh Vân té trên mặt đất dậy, giờ tay nhắc chân đều tao nhã vô cùng, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng si ngốc.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn cũng phục hồi lại tinh thần, ngọc từ này cư nhiên không ngốc, “Lam Ảnh Nguyệt, ngươi cư nhiên không ngốc?”

“Thế nào? Hào tỷ tỷ của ta, ta tốt khiến ngươi mất hứng sao? Ngươi ngày xưa đối với ta chiếu cố, ta nhưng là vẫn còn nhớ nhất thanh nhị sở đâu.” Lam Ảnh Nguyệt dựa vào khung cửa, thanh âm vừa lười nhác vừa thanh lãnh phát ra từ miệng của nàng, mang theo nhẹ lãnh ý, làm cho người ta sợ hãi.

Ngọc từ này quả nhiên không ngốc, Lam Nguyệt Ngôn nhìn khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ của Lam Ảnh Nguyệt, không cam, long cấn cấn môi, bản thân là Phụng Quốc tiểu thiên tài, cũng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng là tiện nha đầu trước mắt này, rõ ràng bộ dạng so với nàng còn đẹp hơn vài phần.

Nhưng không phải ngọc từ thì thế nào, cũng là một phế vật, bản thân nhưng là Phụng Quốc tiểu thiên tài, còn phải sợ cái phế vật này sao, “Lam Ảnh Nguyệt, ngươi nhanh đem ngọc bội của thái tử trả lại cho ta, nếu không đừng trách roi của ta không có mắt.”

Dứt lời, nàng ta còn lắc lắc trường tiên trong tay, đắc ý giờ cao lòng mày.

“Thái tử.” Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nữa, Lam Nguyệt Ngôn coi tên thái tử kia như bảo vật, bản thân cũng không hiềm lạ, vì thế ả ả mở miệng nói: “Vậy để ta xem roi của ngươi như thế nào gọi là không có mắt đi?”

Lam Nguyệt Ngôn nhìn khoe miệng nân châm chọc ý cười, hét lớn: “Không ngốc thì thế nào, cũng là một phế vật, hôm nay ta thay thế phụ thân dạy dỗ cái thứ phế vật bại hoại môn phong như ngươi.”

Dứt lời, trường tiên màu tím cắt qua không khí, gào thét đánh tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, Thanh Vân cả kinh, hoảng sợ mở to hai mắt, lập tức muốn đi lên phía trước ngăn cản, nhưng là một màn kẻ tiếp, làm Thanh Vân kém chút nữa là ngã xuống đất.

Chỉ thấy từ* tiên chỉ còn cách mặt tiểu thư một tấc, đột nhiên đứng yên trong không khí, phảng phất giống như bị cái gì đó cố định vậy.

(*từ: màu tím)

Nhưng mà không đợi Thanh Vân phản ứng lại, roi màu tím kia đột nhiên quay đầu, đánh lên trên mặt Nhị tiểu thư ở đối diện, nháy mắt để lại trên mặt nàng ta một đạo dấu vết màu đỏ, thật là dọa người, mà hai mắt Nhị tiểu thư lại trống rỗng, phảng phất khuôn mặt bị đánh kia không phải là mình.

Thanh Vân trừng lớn miệng, “Tiểu, tiểu thư.”

Lời còn chưa nói hết, liền nghe một tiếng cười miên cưỡng nói: “Đánh một bên sao được, phải đối xứng mới xinh đẹp.” (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ thật là tàn nhẫn nha! cơ mà ta thích, hắc hắc)

“Xuy.” Chỉ nghe một tiếng tiên vang, một nửa mặt bên kia của Lam Nguyệt Ngôn cũng để lại một đạo vết máu thật sâu.

Mà hạ nhân luôn cúi đầu, nghe thấy thanh âm này cũng vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn đến một màn trước mắt, chỉ kém chút là không quỳ luôn xuống đất đi, chỉ thấy trên mặt Nhị tiểu thư có hai đạo vết máu, máu tươi chảy xuống không ngừng, mà nguyên bản Ngũ tiểu thư mới là người bị Nhị tiểu thư quật, lại hoàn hảo đứng ở trước cửa.

Tiểu nha hoàn của Lam Nguyệt Ngôn lúc này cũng là cực kỳ sợ hãi, tình cảnh vừa nãy nàng nhưng là đều nhìn thấy, Nhị tiểu thư coi trọng nhất là dung mạo của bản thân, cư nhiên lại đem roi tự quật mình, điều này làm sao có thể?

“Là ngươi, nhất định là ngươi.” Tiểu nha hoàn tiến lên đỡ Lam Nguyệt Ngôn, hét lớn: “Ngươi đối với tiểu thư nhà ta làm cái gì?”

“Nói bậy bạ gì đó, tiểu thư nhà ta nhưng là không hề đến gần Nhị tiểu thư, đừng có ngấm máu phun người.” Thanh Vân không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn tin tưởng tiểu thư.

“Hôm nay ánh mặt trời vừa vặn, đúng là thời tiết tốt thích hợp để bơi lội.” Lam Ảnh Nguyệt nhìn mặt trời nóng bỏng, xoay người bước vào phòng.

Thanh Vân tuy rằng không biết tiểu thư đang nói cái gì, nhưng là nhìn đến cái dạng này của Nhị tiểu thư, nàng liền cảm thấy hả giận, tiên thương* trên người cũng không cảm thấy đau.

(*tiên thương: vết thương do roi)

Nha hoàn của Lam Nguyệt Ngôn còn muốn nói gì lại phát hiện nhị tiểu thư xoay người bước đi, lưu lại hạ nhân trong viện ánh mắt đều là một mảnh mờ mịt, chỉ nghe trong phòng truyền ra giọng nữ thanh lãnh: “Các người đây là muốn ta mời các người uống trà sao?”

Mọi người chỉ cảm thấy cổ chột lạnh, lập tức chạy ra sân.

Lam Ảnh Nguyệt ngồi trên ghế, chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, tinh thần lực của bản thân cũng quá yếu, không chế một cái tứ giai Lam Nguyệt Ngôn, mà cũng hao phí tâm thần như vậy.

Thanh Vân thấy tiểu thư sắc mặt không tốt, liền cảm thấy nghi hoặc, cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ thấy tiểu thư bây giờ cho nàng cảm giác rất thần bí.

“A, nhị tiểu thư, cứu mạng a.” Chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, Thanh Vân tay cầm ấm trà run lẩy bẩy, đó là thanh âm nha hoàn của nhị tiểu thư.

Lại nói tiểu nha hoàn kia luôn chạy theo sau Lam Nguyệt Ngôn, hỏi sự tình xảy ra trên người tiểu thư mình, vết thương trên mặt nhị tiểu thư nhìn mà thấy ghê người, trong lòng nàng gấp đến độ không được.

Nhưng mà, làm cho nàng không nghĩ tới là, thời điểm đi ngang qua hồ sen, nhị tiểu thư cư nhiên không nói một tiếng mà nhảy xuống nước, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng không phải đang ở trong viện của con tiểu tiện nhân kia sao? Lam sao có thể ở trong nước đây, nàng không biết bơi a, đang ở thời điểm nàng giẫy dụa, chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của nha hoàn: “Nhị tiểu thư, người chống đỡ, thái tử cùng Hiên vương tới, bọn họ nhất định sẽ cứu người.”

Lam Nguyệt Ngôn nghe nói như thế, kém chút không ngất xỉu đi, nàng hiện tại ở cái dạng này, làm thế nào để thái tử nhìn thấy đâu, nàng ở trong lòng thái tử luôn luôn là hoàn mỹ không tỳ vết a, chỗ không phải nha đầu chết tiết kia là to, làm sao có thể đem thái tử đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vu oan hãm hại

Lam Nguyệt Ngôn ở trong nước đã sớm mất đi tri giác, nàng ta mơ hồ nhìn thấy được rất nhiều người hướng bên này đi tới, lúc này tâm trong lòng nàng ta đã muốn chết, nếu như bây giờ bị cứu đi lên, thân thể nàng ta chẳng phải phơi bày cho mọi người xem hết sao, vì thế nàng ta ra sức hoạt động hai tay với ý muốn trốn đi.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy thái tử cùng lão gia đến đây, bùm một cái quỹ xuống đất nói: “Nô tỳ thỉnh an thái tử điện hạ cùng Hiến vương điện hạ, tiểu thư nàng rơi vào hồ sen, kính xin điện hạ mau cứu tiểu thư nhà ta.”

“Cái gì? Ngôn nhi làm sao có thể bị rơi xuống nước được.” Lam Chấn sốt ruột nhìn bóng dáng đang ra sức gầy dựa trong hồ nước, trên mặt sốt ruột vạn phần, hôm nay vốn là muốn để Ngôn nhi cùng thái tử điện hạ bồi dưỡng tình cảm, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, nữ nhi này nhưng là công cụ tốt nhất để hãm mượn sức thái tử, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Thái tử một thân mang chiếc áo măng bào màu vàng, trên gương mặt tuấn lãng lộ ra một tia sốt ruột, nói với thị vệ phía sau: “Còn không mau cứu nhị tiểu thư lên.”

Tiểu nha hoàn khóc đến hoa lệ đầm mưa, đối với thái tử ngàn ân vạn tạ, chỉ cảm thấy tiểu thư được cứu rồi, lại thật không ngờ thái tử để một thị vệ của mình cứu tiểu thư lên.

Chỉ chốc lát sau, Lam Nguyệt Ngôn đã được thị vệ cứu lên, trên người đã cời một lớp ngoại bào, thị vệ đi theo bên người thái tử nhiều năm, tự nhiên cũng biết nên làm như thế nào, lúc này Lam Nguyệt Ngôn suy yếu vô cùng, bất quá cũng may tu vi nàng ta không thấp, nhưng là hiện tại nàng ta ở cái dạng này, thế nào còn có mặt mũi gặp thái tử.

“Điện hạ.” Lam Nguyệt Ngôn ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn thái tử, khóc hoa lệ đầm mưa, “Người cần phải vì Nguyệt Ngôn làm chủ a!”

Nhưng là hiện tại nàng ta toàn thân ướt sũng, trên tóc còn dính bèo, trên mặt còn có lưỡng đạo vết thương đập vào mắt, tựa như lệ quý tử trong nước bỏ ra, nơi nào còn nửa phần bộ dáng mỹ nhân.

“Ha ha.” Vòn không chờ Lam Nguyệt Ngôn lên tiếng, nam tử mặc áo xanh đứng bên cạnh thái tử cười ra tiếng.

Lam Nguyệt Ngôn nghe tiếng cười này, tay không dấu vết nắm chặt, bản thân biến thành như vậy, Hiến vương cư nhiên còn ở bên cạnh chế giễu, chờ nàng ta trở thành thái tử phi, nhất định phải đòi lại tất cả si nhục hôm nay.

“Lam gia chủ, nhị tiểu thư nhà các người đúng thật là yếu đuối, trên hồ sen này có rào chắn, nàng cư nhiên cũng có thể ngã xuống.” Nam tử đứng ở bên cạnh thái tử, trên mặt mang theo ý cười sang sảng, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ, “Hôn nữa, trên mặt nhị tiểu thư còn bị thương, đúng là mỹ cảm mười phần a.”

Lam Chấn nhìn thấy nữ nhi của mình chật vật như vậy, tất nhiên là đau lòng, nghe Hiến vương nói những lời trào phúng như vậy, trong lòng sớm đã bắt mẫn, nhưng Hiến vương là con trai của Quý phi nương nương, là phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhất, dù trong lòng không vui, cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Nhưng là cư nhiên có người dám đánh nữ nhi của hắn, quả thật chính là gây hấn với hắn, lòng mày nhăn lại thật sâu, xoay người nói: “Hiên vương điện hạ nói có đạo lý, Nhôn nhi xưa nay đoan trang ôn nhu, khẳng định là có người muốn hãm hại.”

“Nhị tiểu thư đừng sợ, mặc kệ là ai khi dễ người, bản thái tử đều sẽ vì người lấy lại công đạo.” Thái tử ôn nhu kéo tay Lam Nguyệt Ngôn, trong mắt đầy nhu tình nhìn Lam Nguyệt Ngôn làm nàng ta một trận đỏ mặt, thái tử điện hạ nhìn thấy bộ dáng của nàng ta, cư nhiên không có ghét bỏ, nàng ta chỉ biết thái tử điện hạ đối với nàng ta là thật tâm.

“Lát sau ta liền kêu Giả Phong đem bạch lộ cao tới cho người, sẽ không để trên mặt người lưu lại nửa điểm vết thương.” Lời nói của thái tử như cấp cho Lam Chấn cùng Lam Nguyệt Ngôn một liều thuốc an thần, nghĩ đến thái tử đối với mình tốt như vậy, nàng ta còn gì phải sợ.

Tuy rằng bản thân không nhớ rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng là trên mặt bị thương, nàng ta khẳng định là do cái tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia làm ra, vì thế cắn răng nói: “Điện hạ, Nguyệt Ngôn biến thành chật vật như vậy, đều do Ngũ muội muội làm hại.”

Dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người, Ngũ muội muội?

Lam Chấn cũng là ngoài ý muốn cực kì, nhìn vết thương trên mặt nàng ta, hẳn là do linh lực võ giả gây nên, Ngôn nhi luôn luôn có chừng mực, làm sao

có thể đem cái phế vật kia xả vào được, tùy cơ ôn hòa mở miệng: “Ngôn nhi, không được nói vậy, trên người Ngũ muội muội người không có linh lực, như thế nào có thể đánh người bị thương thành như vậy.”

Nhắc tới Lam Ảnh Nguyệt, thái tử điện hạ cùng Hiền vương thâm tình khề biền, bọn họ thật không ngờ chuyện này cùng cái gốc tử tiểu thư kia có liên quan, bọn họ chưa bao giờ gặp qua Lam Ảnh Nguyệt, nhưng đồn đãi lại nghe không ít.

“Nghe đồn thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư không có linh lực, Nhị tiểu thư là một tứ giai ma pháp sư, cư nhiên đánh không lại một kẻ trói gà không chặt sao? Pháp sư Phượng Quốc ta khi nào yếu đuối như vậy?” Phượng Hiền luôn không quen nhìn Lam Nguyệt Ngôn, bình thường nàng ta ở học viện không coi ai ra gì, hai mặt còn chưa tính, không ngờ ở nhà còn hăm hại tỷ muội của mình, thật sự là càng làm cho hân khinh thường.

Thấy không ai tin tưởng nàng ta, Lam Nguyệt Ngôn tức giận cực kì, mở miệng nói: “Điện hạ, người có điều không biết, Ngũ muội muội kia của ta hiện giờ cũng không giống ngày xưa, cũng không còn bộ dáng si si ngốc ngốc trước kia.”

Lam Nguyệt Ngôn nhìn sắc mặt thái tử, nàng ta không thể để thái tử biết mình đi tìm phế vật kia gây phiền toái, vì thế lại nói: “Ngũ muội muội đoạt đi ngọc bội thái tử điện hạ tặng cho ta, thân là tỷ tỷ của nàng ta cũng không đành lòng động thủ đánh nàng, không nghĩ tới nàng không nói hai lời liền ra tay đánh ta, ta nhất thời mềm lòng nhưng lại bị nàng đánh thành như vậy, còn đem ta đẩy xuống nước, ô ô.”

Nói xong lại tiếp tục khóc lên.

“Hong Ngọc, người cùng Nhị tiểu thư đi?” Thái tử đột nhiên mở miệng nói với tiểu nha hoàn đang quỳ trên mặt đất.

Hồng Ngọc tuy rằng tận mắt nhìn thấy tiểu thư tự đánh mình, nhưng nàng cũng không thể bán đứng Nhị tiểu thư, nhớ tới những lời hôm nay của Ngũ tiểu thư cùng ánh mắt thanh lãnh, lại cảm thấy có chút sợ, “Hồi điện hạ, là, là, Ngũ tiểu thư làm hại, nô tỳ tận mắt nhìn thấy.”

“Như vậy, không thể dễ dàng tha thứ cho nàng, loại người ác độc này, đặt ở trong Lam phủ, thật sự làm cho người ta lo lắng a.” Lời nói của thái tử khiến lòng Lam Nguyệt Ngôn cảm thấy thật vui vẻ, điện hạ rõ ràng là muốn vì bản thân lấy lại công đạo.

“Nghiệt nữ này.” Lam Chấn tức giận không thôi, tuy là việc trong nhà, nhưng hôm nay thái tử đã mở miệng, cũng chỉ có thể theo thái tử, “Ngôn nhi, người về phòng thay quần áo trước, cẩn thận cảm lạnh, người tới, đưa cái nghiệt nữ kia tới tiền thính cho ta.”

Lam Nguyệt Ngôn vừa thấy mưu kế đạt được, liền được Hồng Ngọc nâng đi xuống.

Trong tiểu viện hoang tàn, Thanh Vân đang quét sân, thì thấy quân gia dẫn theo một đám người hùng hổ đi tới, trong lòng cả kinh, tiểu thư đánh Nhị tiểu thư, chỉ sợ đã bẩm báo cho gia chủ, Nhị tiểu thư được sủng ái như vậy, lại có thái tử làm chỗ dựa, vậy phải làm sao bây giờ?

Thanh vân cầm cái chổi đang chuẩn bị vào nhà, quân gia đã vào sân, miệt thị nhìn tiểu viện hoang tàn, khề vuốt ống tay áo không chút tro bụi, chỉ sợ là qua hôm nay, viện này sẽ không còn tồn tại nữa, “Ngũ tiểu thư, gia chủ gọi người lập tức tới tiền thính.”

Lam Ảnh Nguyệt lúc này đã khôi phục khí lực, chậm rãi từ trong phòng đi ra.

Thanh Vân vừa thấy tiểu thư nhà mình thật sự đi ra, ném luôn cái chổi, “Tiểu thư, người thật sự muốn đi a?”

“Yên tâm.” Lam Ảnh Nguyệt nhưng là muốn nhìn một chút, nàng muốn xem lão cha đáng kính, đến cùng có thể thiên vị Lam Nguyệt Ngôn đến mức nào.

“Quân gia, dẫn đường.” Ngắn gọn bốn chữ, lạnh nhạt không có nửa phần cảm xúc, nói xong liền đi về phía trước.

Quân gia nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân tao nhã, lại có chút ngầy ngời, trong trí nhớ của hân Ngũ tiểu thư cũng không phải cái dạng này, ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt làm cho hân cảm giác được một tia sợ hãi, bình tĩnh, lạnh như băng, phảng phất vạn vật trên thế gian này không có liên hệ gì đến nàng.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi tiêu sái, phảng phất như không phải đi nhận hỏi, giống như đang tản bộ, dáng đi tao nhã thông dong, hồi lâu rồi cuộc cũng tới tiền thính.

Phượng Hiền từ xa nhìn thấy một bóng dáng màu xanh nhạt hướng bên này đi tới, gió nhẹ nhàng gọi lên mái tóc dài cùng vạt áo của nàng, tóc dài đến lưng chỉ có chiếc nơ đơn giản làm trang sức, lại phụ trợ cho cả người nàng càng thêm linh động, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có nửa phần biểu cảm, nàng chậm rãi tiến tiền thính, đứng ở nơi đó, nhìn thẳng Lam Chấn, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đây là Ngũ tiểu thư sao? Phượng Hiền hí mắt đánh giá nha đầu quá bình tĩnh trước mắt.

“Nghiệt nữ, còn không quỳ xuống.” Lam Chấn nhìn bóng dáng nhỏ bé trước mắt, cảm thấy phá lệ xa lạ, bản thân không còn nhớ rõ đã bao nhiêu năm chưa nhìn qua nghiệt nữ này, khuôn mặt kia vừa không giống hân, cũng không giống phu nhân hân, ngũ quan xinh xắn tổ hợp cùng nhau lại làm cho hân cảm thấy có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra đến cùng là ai.

Bất quá mặc kệ là ai, làm nữ nhi bảo bối của hân bị thương, liền phải trả giá đại giới, Lam Ảnh Nguyệt cho tới bây giờ cũng không được hân coi như nữ nhi.

“Quỳ xuống? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hôn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khởi binh vắn tội

Lam Ánh Nguyệt nhàn nhạt ngẩng đầu, thanh âm thanh lãnh không có một tia cảm xúc, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm vào Lam Chấn, Lam Chấn bị nàng nhìn có chút chột dạ.

“Ở trước mặt bản thái tử, ai cấp cho ngươi lá gan làm càn như thế.” Thái tử không vui nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, ngay cả khi nàng không si ngốc giống nhân gian đồn đãi, nhưng bộ dáng không coi ai ra gì khiến cho hắn vô cùng không vui.

Cặp mắt kia sáng ngời như có thể nhìn thấu nhân tâm, bất qua, dù có dung mạo xinh đẹp thì thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt thôi: “Ngươi đã thương Ngôn nhi?”

Lam Nguyệt Ngôn vừa mới đi tới cửa liền nghe được thái tử gọi mình như vậy, gò má một mảnh đỏ ửng, bước chân tiêu sái, đáng vẻ cao quý đi đến, không biết là có ý hay vô tình, thân thể nhẹ nhàng ghé sát đầu vai Lam Ánh Nguyệt.

Phượng Hiên nhìn bộ dạng giả bộ của Lam Nguyệt Ngôn, không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, không chút nào che giấu sự chán ghét của hắn đối với Lam Nguyệt Ngôn, so sánh với nhất cử nhất động của Lam Ánh Nguyệt, tự nhiên vô cùng, cũng không có nửa điểm ngại ngùng cùng thái độ làm ra vẻ.

Lam Ánh Nguyệt nhìn thái tử trước mặt, ánh mắt có chút khinh thường, lại không hề rãnh.

“Nghiệt nữ, giáo đường của ngươi ở đâu rồi, nhìn thấy thái tử điện hạ cùng Hiên vương không hành lễ còn chưa tính, hiện giờ cư nhiên còn dùng ánh mắt như vậy nhìn thái tử, ngươi là không muốn sống nữa phải không?” Lam Chấn đánh một cái lên bàn, cái bàn hoàn hảo trong nháy mắt nát vụn.

“Giáo đường? Xin hỏi Lam gia chủ, từ lúc ta sáu tuổi, người đã dạy ta những gì?” Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy buồn cười, Lam Chấn này cư nhiên cùng nàng nói về chuyện giáo đường, mấy năm nay hắn ta đã sớm đem nàng quên không còn một mảnh, hiện tại cư nhiên hắn còn muốn nói về chuyện giáo đường, ha ha.

“Ta là phụ thân ngươi!” Lam Chấn bị lời của nàng làm cho có chút chột dạ, nghiệt nữ này hiện tại không những không ngốc, hơn nữa nói chuyện cư nhiên sắc bén như vậy, để cho hắn ở trước mặt thái tử cùng Hiên vương trở thành trò cười cho thiên hạ, nhìn nàng tác phong chuyên nghiệp, hắn hiện tại bắt đầu tin tưởng Nguyệt Ngôn là bị nàng làm hại.

“Ngũ muội muội, cái này là ngươi không đúng, sao có thể ở trước mặt thái tử cùng Hiên vương hồ ngôn loạn ngữ, người khác không biết, còn tưởng Thanh Long thế gia ta khi dễ ngươi, ngươi bình thường nghịch ngợm tùy hứng còn chưa tính, hôm nay có quý nhân ở đây cũng không thể dính vào.” Lam Nguyệt Ngôn ngồi nghiêm chỉnh, lời nói ra cứ như thể đang giáo huấn tiểu muội ngang bướng nhà mình, người không biết còn tưởng nàng ta là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Lam Ánh Nguyệt xuy cười ra tiếng, “Thanh Long thế gia này đối với ta thật sự rất tốt a.”

“Nghiệt nữ, nếu không phải ngươi đã thương nhị tỷ ngươi, hôm nay vì phụ cũng không khiến ngươi khó xử như thế, ngươi hiện tại liền châm trà xin lỗi nhị tỷ ngươi, chuyện này liền tính qua, nếu ngươi còn gian ngoan* như vậy, cũng đừng trách vì phụ tâm ngoan thủ lạt.” Lam Chấn xem như minh bạch, nghiệt nữ này chính là có ý định đối địch với hắn ta lâu dài, hôm nay nếu không phải thái tử cùng Hiên vương đang ở đây, hắn ta nhất định phải đánh gãy đuôi nàng.

(*Gian ngoan: gian xảo - ngoan độc. Ta đoán nghĩa của nó là vậy, nàng nào biết nghĩa khác thì nói với ta nha.)

“Luôn miệng nói là cha ta, sao ngươi không hỏi xanh đỏ đen trắng liền vội định tội cho ta rồi, cứ mở miệng ra là nghiệt nữ, người không biết còn tưởng ta phạm vào cái tội lớn ngập trời gì, ha ha.” Lam Ánh Nguyệt mắt lạnh đảo qua Lam Nguyệt Ngôn, Lam Nguyệt Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân chột lạnh, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, Lam Ánh Nguyệt tiếp tục nói: “Các người cho rằng, đầu óc ta thanh tỉnh, hết thảy những điều trải qua mấy năm nay đều đã quên sao?”

Lam Nguyệt Ngôn nghe lời nàng, môi hơi hơi phát run, nàng ta vì sao cảm thấy Lam Ánh Nguyệt đáng sợ như vậy, không phải chỉ là cái phế vật thôi sao, sao lại có khí thế cường đại như vậy, vì sao bản thân không tự chủ được mà sợ nàng.

“Nghe lời này của Ngũ tiểu thư, có ý là nhị tiểu thư oan uổng ngươi?” Phượng Hiên hứng thú nhìn Lam Ánh Nguyệt trước mắt, không thể tưởng được Lam phủ này lại cất giấu một viên trân châu như vậy, Lam Chấn này có phải hay không mất bị mù a, nữ nhi tốt cư nhiên bị hắn bức thành như vậy, hắn kết luận, nếu có thời gian, tiểu nha đầu trước mắt chắc chắn sẽ tỏa sáng, hắn tựa hồ có chút mong đợi đâu, cuộc sống bình thường này, rốt cuộc cũng có chút việc vui a?

Lam Ánh Nguyệt nhìn ánh mắt dạt dào ý cười của Phượng Hiên, lĩnh ý trong mắt phai nhạt vài phần, “Ta vốn là phế vật mọi người đều biết, làm sao có thể đã thương một cái tứ giai ma pháp sư, hơn nữa, Yêu Nhất trường tiên của nhị tỷ tỷ, là do đích thân gia chủ đưa cho nàng, Phượng Quốc này ai không biết, chẳng lẽ Lam gia chủ cho rằng, ta đoạt đi roi của nàng rồi dùng nó đã thương nàng sao? Sau khi bị đã thương nàng còn không đánh trả, lại đợi ta đi qua đây nàng xuống nước hay sao?”

Lam Chấn nghe Lam Ảnh Nguyệt kia, một tiếng Lam gia chủ, hai tiếng Lam gia chủ, trong lòng đã giận khó tả, ngay cả khi biết trong lời nói của Nguyệt Ngôn có vài phần đáng nghĩ, nhưng thân là Thanh Long thế gia gia chủ, ai trong phủ nhìn thấy hắn ta mà không xoay người cúi đầu, hắn ta làm chủ, sai đâu thuộc hạ đánh đó, nhưng nhìn Lam Ảnh Nguyệt trước mắt một thân công nữ, không tránh khỏi giận dữ: “Nhị tỷ người trời sanh tính tình thiện lương, đâu giống loại người giả dối như ngươi.”

Phượng Hiền nghe vậy bĩu môi, cái gì? Trời sanh tính tình thiện lương? Có làm hay không.

Nhìn Phượng Hiền kia không chút nào che giấu biểu cảm, khoe miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên ý cười, xem ra còn có người nhìn thấu bộ mặt thật của Lam Nguyệt Ngôn.

Lam Nguyệt Ngôn nghe vậy, đôi mắt lộ ra chút đắc ý, theo nàng ta, Lam Ảnh Nguyệt cùng nàng ta so sánh là khác nhau một trời một vực, mặc kệ là ai, cũng không tin tưởng tiểu tiện nhân kia, Lam Ảnh Nguyệt hôm nay chết chắc rồi.

“Có chút tu vi mọi người có thể nhìn ra, tiền thương trên mặt nhị tỷ tỷ không có khả năng là do một cái thiếu nữ như ta đánh ra, phụ thân lại luôn nói là do ta gây nên, nguyên bản ta cho rằng phụ thân cảm thấy ta là một phế vật không có giá trị lợi dụng nên mới vứt bỏ ta, nhưng hiện giờ cư nhiên phụ thân chán ghét ta như thế, muốn đưa ta vào chỗ chết.” Lời nói của Lam Ảnh Nguyệt gần từng chữ như đang gõ từng hồi trong tâm Lam Chấn, nghiệt nữ này, làm sao có thể ở trước mặt thái tử điện hạ nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Không phải là trường hợp không đúng, Phượng Hiền kém chút nữa là đứng dậy vỗ tay, nhìn Lam Chấn kia ghen đến hồng cả mặt, đôi mắt Phượng Hiền tràn đầy ý cười, chơi rất vui, chơi rất vui, trở về nhất định phải nói với nhị ca, cho hắn biết hắn bỏ lỡ một hồi trò hay.

“Ngươi là nữ nhi của ta, làm sao có thể nói ngươi không có giá trị thì ta liền vứt bỏ ngươi như vậy?” Lam Chấn chỉ cảm thấy chóng đờ người trước mặt quá khó khăn, hắn cố ra vẻ bình tĩnh nhưng năm tay năm chân đã bán đứng hắn.

“Ngũ muội muội, ngươi làm sao có thể nói như vậy được.” Lam Nguyệt Ngôn thở phì phì nhìn người trước mắt, nha đầu chết tiệt này thật đúng là khó đối phó.

“Chỉ nhị tỷ tỷ cho rằng ta nên nói như thế nào mới đúng đây?” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt như có như không nhìn Lam Nguyệt Ngôn, trên miệng lộ ra nụ cười.

Đột nhiên, nguyên bản Lam Nguyệt Ngôn đoan trang ngồi ở một bên, khuôn mặt ôn hòa bị độc ác thay thế, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đừng giả bộ nữa, ngươi không phải có chủ ý muốn hấp dẫn hai vị điện hạ sao? Ngươi nghĩ hai vị điện hạ mất mủ hết rồi sao? Sao có thể nhìn không ra ngươi là một phế vật bao giờ chứ.”

Trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh không có một thanh âm nào, Lam Chấn trừng lớn mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn, phảng phất như đang nhìn quái vật, nữ nhi có tri thức lễ nghĩa, cư nhiên sẽ nói ra loại lời nói này.

Lam Nguyệt Ngôn hoảng sợ che miệng lại, những lời này nguyên bản chỉ là suy nghĩ trong lòng, nhưng đánh chết nàng ta cũng không dám nói ra khỏi miệng, lúc này đột nhiên cảm thấy nên bắt nó nói ra, nhìn biểu cảm kinh ngạc của mọi người trong phòng, một trận lãnh ý từ lòng bàn chân đi lên, ở trước mặt thái tử mà nàng ta sao có thể nói những lời như vậy?

Nàng ta dè dặt cẩn trọng nhìn thoáng qua thái tử, biểu cảm của thái tử điện hạ thật là có chút khó coi, vậy phải làm sao bây giờ, thái tử sẽ không bởi vì vậy mà chán ghét nàng ta rồi chứ?

“Đây là người mà Lam gia chủ luôn nói ôn nhu thiện lương, có tri thức hiểu lễ nghĩa sao? Thật sự là để bốn vương tử mang tầm mắt a.” Trong nháy mắt, Phượng Hiền cũng không biết vì sao Lam Nguyệt Ngôn kia bại lộ bản tính, bất qua loại náo nhiệt này, hắn cũng rất thích xem.

“Là ngươi, nhất định là ngươi.” Lam Nguyệt Ngôn chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt đứng ở một bên, “Ngươi sử dụng yêu pháp gì lên người ta?”

Lam Ảnh Nguyệt giống như si ngốc liếc nhìn Lam Nguyệt Ngôn, lắc lắc đầu nói: “Ngươi đã sớm vu hãm ta cảm ngọc bội của thái tử, đẩy ngươi xuống nước còn chưa tính, hiện giờ nhiều người ở đây như vậy, ngươi còn muốn vu oan cho ta? Thật không biết ngươi làm ngươi như thế nào.”

Nghe lời nói nhẹ nhàng bông đùa của Lam Ảnh Nguyệt kia, lúc này Lam Nguyệt Ngôn khó thở, tuy rằng nàng ta nghĩ không ra thương thế trên mặt nàng ta từ đâu mà ra, nhưng lúc đó ở trong viện kia, ngoài nàng, còn ai dám động thủ với nàng ta, vì thế cả giận nói: “Ngũ muội muội, ngươi cũng không nên ở trước mặt phụ thân cùng điện hạ giả bộ đáng thương, ngươi nói mặt ta không phải do ngươi đánh, không lẽ do ta tự đánh chính mình a?”

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn Lam Nguyệt Ngôn, không thể không nói chân tướng cũng do ngươi nói ra, mặt kia, còn không phải do chính ngươi đánh sao, nhưng cũng đánh rất đối xứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nam hài thần bí

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt tao nhã lạnh nhạt đối lập với Lam Nguyệt Ngôn gương nhai múa vuốt, sắc mặt thái tử càng ngày càng khó coi, người trước mắt thật sự là Lam Nguyệt Ngôn hẳn từng nhận thức sao?

Vừa nãy hẳn cũng đều đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Lam Ảnh Nguyệt đứng ở ngoài Lam Nguyệt Ngôn chừng ba thước, nhưng ngay cả nâng tay cũng không chứ đừng nói là tới gần.

Lam Ảnh Nguyệt bất động thanh sắc nhìn Lam Nguyệt Ngôn, không chế trong thời gian dài có chút mệt, nhưng trong nháy mắt vẫn có thể không chế dễ dàng, nếu Lam Nguyệt Ngôn đã muốn giả bộ dịu dàng, nàng thế nhưng lại muốn nhìn nàng ta như thế nào khi lớp mặt nạ bị gió xuống.

Sắc mặt Lam Chấn khó coi cực kỳ, chỉ nghĩ muốn nhanh chân tiến bước hai vị đại thần bên người, chờ hai vị này đi rồi, bản thân hẳn ta muốn xử lý Lam Ảnh Nguyệt như thế nào chẳng phải dễ dàng hơn sao?

Lam Ảnh Nguyệt sao có thể nhìn không ra tâm tư nhỏ này của Lam Chấn, không đợi hẳn ta mở miệng, nàng tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, “Nhị tỷ tỷ xác định ngọc bội là do ta cầm đi?”

Lam Nguyệt Ngôn nghe Lam Ảnh Nguyệt nói lời này, không khỏi nở nụ cười lạnh, cái ngọc bội kia vốn là đã bị mất, hơn nữa ngay tại nơi mà nàng ta đánh Lam Ảnh Nguyệt bị mất, Cái ngọc bội kia chính là ở hậu hoa viên bị người lấy đi, người bây giờ còn muốn chống chế là chuyện không có khả năng.”

“Hậu hoa viên kia có nhiều người lui tới như vậy, mỗi ngày người cũng tiếp xúc với rất nhiều người, làm sao người liền kết luận bị ta cầm đi, chứ không phải nhị tỷ tỷ có năng lực đặc thù gì, còn có thể ngửi được mùi của ngọc bội hay sao?” Ánh mắt xinh đẹp của Lam Ảnh Nguyệt mang theo ý cười, hình như có quang mang lưu chuyển, lời nói lơ đãng lại mang theo bao hàm thâm ý.

“Lam Ảnh Nguyệt, người nghĩ ta và người là cái hay sao, còn có thể ngửi được mùi đặc thù!” Thanh âm ngân nga của Lam Nguyệt Ngôn thoáng chốc biến thành thanh âm nghiền răng nghiền lợi, nghiêm nhiên trở thành bộ dạng của một người đàn bà chanh chua.

“Ha ha ha ha.” Phụng Hiên thấy vậy, rốt cuộc nhịn không được cười ha hả, tiểu nha đầu này rất có ý tứ, thoáng nhìn một bên sắc mặt khó coi của Lam Chấn, ho khan hai tiếng nói: “Lam gia chủ, thật sự ngưng ngừng a, không nhịn được.”

Trên miệng nói ngưng ngừng, một bên lại không có ý tứ cười run cả thân mình, nét mặt già nua của Lam Chấn càng đen.

Nhìn Hiên vương cười đến run rẩy hết cả người, Lam Nguyệt Ngôn thật sự không thể nhịn được nữa, nàng ta bước về phía Lam Ảnh Nguyệt, chỉ nghe một tiếng giòn vang, bước chân vừa bước được một nửa, cũng vô pháp đi về phía trước, nhìn hai nửa ngọc bội xuất hiện trên mặt đất, Lam Nguyệt Ngôn hoảng sợ bưng kín miệng, ngọc bội này như thế nào lại trên người nàng ta rơi xuống?

Khi thái tử nhìn đến ngọc bội trên mặt đất, sắc mặt trong nhất thời nhìn không được mà trở nên khó coi, cái ngọc bội kia không phải cái ngọc bội mà hẳn đưa cho Lam Nguyệt Ngôn sao?

Thái tử đối với Lam Nguyệt Ngôn trước mắt thất vọng xuyên thấu, giọng điệu lạnh như băng nói: “Ồ nháo, Lam Nguyệt Ngôn, người dám trêu đùa bản thái tử, Lam Chấn, người dạy nữ nhi thật tốt!”

Dứt lời, không chờ Lam Nguyệt Ngôn giải thích, thái tử đứng dậy nhanh chóng ly khai khỏi Lam phủ, mà Phụng Hiên cũng cười rồi đi, lúc gần đi còn ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hai cha con kia đang ngây như phỗng, sự tình đã giải quyết, chỗ này nàng một chút cũng không muốn ở lâu: “Nếu lam gia chủ không còn việc gì, ta xin về trước.”

Dứt lời, cũng không chờ Lam Chấn mở miệng, nàng xoay người rời khỏi tiền sảnh, chỉ nghe đằng sau là thanh âm rống giận của Lam Chấn cùng tiếng khóc lóc của Lam Nguyệt Ngôn, càng lúc càng xa, thanh âm cũng dần nhỏ đi, nhớ tới ánh mắt độc ác của Lam Nguyệt Ngôn, mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi nheo lại, Lam Nguyệt Ngôn, người tốt nhất là thành thật kiểm điểm, nếu còn đến gây sự với ta, ta sẽ không ôn nhu đối xử với người như thế.

Ngọc bội kia quả thật là nàng nhặt được, vừa vặn vào thời điểm đó, nàng đã thuận tay trả lại cho Lam Nguyệt Ngôn, chẳng qua Lam Nguyệt Ngôn vội vàng giả bộ thực nữ, nên không phát hiện ra thôi, loại chuyện này cũng không làm khó được nàng.

Nhìn bầu trời mênh mông, bước chân của Lam Ảnh Nguyệt nhanh hơn, trời mưa rồi.

Khi Lam Ảnh Nguyệt trở lại tiểu viện, trời đã có chút tối, Thanh Vân nhìn thấy tiểu thư nhà mình đã trở về, cuối cùng cũng yên tâm, sau khi dùng xong cơm lúc chiều, nằm ở trên giường, nàng làm thế nào cũng không ngủ được, đóa hoa trên người nàng đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nàng không thể cứ ở mãi trong phủ này, thời gian của nàng, luôn rất quý giá, không phải dùng để lãng phí cùng những người nhảm chán.

Hồi lâu, khi con buồn ngủ đánh úp lại, Lam Ảnh Nguyệt nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai, Lam Ảnh Nguyệt để Thanh Vân tìm cho nàng vài bộ sách, tuy trong lòng Thanh Vân nghi hoặc, cũng là nhanh chóng đưa đến cho nàng một ít sách, tiểu thư biết chữ từ lúc nào? Thanh Vân chỉ cảm thấy đầu óc mình bây giờ hão loạn, bất quá, chỉ còn tiểu thư còn, nàng nhất định theo tiểu

thư đến bất cứ nơi nào, tiểu thư bây giờ cường đại so với đáng về thường bị khi dễ trước kia thì tốt hơn nhiều lắm.

Đến buổi tối, vào thời điểm Lam Ánh Nguyệt đang tắm rửa, mùi thơm lạ lung kia lại xuất hiện, tràn ngập toàn bộ căn phòng, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có luồng nhiệt lưu đang không ngừng va chạm, làm cho nàng có chút thống khổ.

Trán lam Ánh Nguyệt chậm rãi toát mồ hôi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nàng cảm thấy khí lực của bản thân từng chút bị vắt kiệt, khi nàng đã sắp ngất đi trong bồn tắm, chỉ thấy một đoàn sương mù đỏ rực từ đóa hoa trên người nàng thoát ra, ở trước mắt nàng, ngưng tụ thành một bóng người mơ hồ, phảng phất như hư ảo, bóng dáng màu đen bị bao phủ trong sương mù đỏ rực, thoát nhìn yếu dị lại khí phách, đôi mắt lửa đỏ phảng phất như tu la địa ngục, hơi thở từ vong cường đại khiến Lam Ánh Nguyệt hô hấp cũng có chút khó khăn.

Dù là kiếp trước lam Ánh Nguyệt đã gặp qua các loại đại trường hợp, khi thấy rõ người trước mặt, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, bên trong cơ thể nàng tự nhiên thoát ra một người nam nhân, không, hẳn hẳn là một đứa nhỏ năm sáu tuổi.

“Miểu nhân loại nhỏ bé.” Bé trai dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, không chút nào che giấu sự ghét bỏ đối với nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài đã muốn nhấn lại thành một đoàn.

Lam Ánh Nguyệt bắt qua chỉ chán kinh một lát, lúc này đã phục hồi tinh thần, nàng cũng không có nhìn lầm, tiểu thí hài này là từ bên trong anh túc đi ra, “Tiểu thí hài, ngươi vì sao ở trong thân thể ta?”

“Ngươi kêu ai tiểu thí hài, tin hay không ta làm thịt ngươi.” Vừa nghe đến ba chữ kia, bé trai liền bạo phát, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến biến thành màu đen.

Ánh mắt lạnh như băng của bé trai đảo qua thiếu nữ bình tĩnh trong bồn tắm, nếu không phải lần đại chiến đó nguyên khí của bản thân bị thương nặng, hiện tại làm sao có thể biến thành bộ dáng này, bị phong ấn trong không gian Anh Túc đã mấy trăm năm, nó mỗi lần đều chỉ có thể dùng linh hồn thể ra khỏi không gian này, hơn nữa thời gian quá ngắn, mà làm hắn không nghĩ tới là, hôm qua Anh Túc tự nhiên nhận nha đầu kia làm chủ, sự tồn tại của không gian Anh Túc thần kỳ ra sao, chủ nhân trước kia cũng là chúa tể của đại lục này, nhưng trước mắt lại là một nha đầu tay trái gà không chặt, hẳn thật sự là càng xem càng ghét bỏ.

Nguyên bản còn tưởng, nếu Anh Túc nhận cường giả làm chủ, hẳn có thể sớm ngày cởi bỏ phong ấn, nhưng là, hiện thời, ánh mắt bé trai còn không phải muốn phun ra hỏa sao?

Lam Ánh Nguyệt nhìn bé trai sắc mặt càng ngày càng khó coi, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, bản thân đến đại lục này chỉ mới hai ngày, cũng không có trêu chọc đến tiểu gia hỏa này đi?

“Ta là ai ngươi còn không xứng biết.” Tiểu gia hỏa nâng cao khuôn mặt, giọng điệu nói chuyện vô cùng kiêu ngạo.

“Vậy ngươi liền từ thân thể ta rời đi, ta cũng không muốn để một người không rõ lai lịch đi theo ta.” Lam Ánh Nguyệt cũng đoán được đại khái, tiểu thí hài này không thích nàng, ngưng lại không đi, bởi vì hắn đi không được.

“...” Bé trai chán nản, Bé trai chán nản, nếu có thể đi, hẳn đã sớm đi rồi, cần gì phải ở trong này nhìn một tiểu nha đầu mặt thoít.

Lam Ánh Nguyệt đánh giá bé trai, bé trai lại không hề để ý tới.

“Ta ở trong cơ thể ngươi, miểu nhân loại nhỏ bé, hiện tại tự nhiên ngay cả Anh Túc không gian cũng không sử dụng được.” Một thanh âm bừa bãi vang lên trong đầu Lam Ánh Nguyệt, Lam Ánh Nguyệt có thể tưởng tượng ra được bộ dáng hắn giương nanh múa vuốt.

Nàng đứng lên, lấy quần áo đặt một bên mặc vào, “Anh Túc không gian?”

“Quả nhiên là nhân loại ngu ngốc, ngay cả Anh túc không gian cũng không biết.” Bé trai cảm thấy tiền đồ bản thân một mảnh hắc ám, Anh Túc vì sao theo một chủ tử ngu ngốc như vậy.

Nếu ngươi còn dùng giọng điệu ấy nói chuyện với ta, về sau cho dù ta mở mở ra không gian, ngươi cũng đừng nghĩ ra được.” Bé trai nghe lời nói của Lam Ánh Nguyệt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi, hẳn là ai? Trong thiên địa này, ai nghe tên của hắn mà không sợ đến mức tè ra quần, nhưng hiện tại lại bị một tiểu nha đầu uy hiếp, hơn nữa hắn còn vô pháp phản kích.

Bởi vì một khi không gian mở ra, Lam Ánh Nguyệt chính là chúa tể của không gian, đừng nói hiện tại tu vi của bản thân đại giảm, cho dù là hắn trước kia cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

“Ký ước với một thần thú, rạch tay lấy máu giọt vào bên trong Anh Túc là được rồi.” Bé trai không nói gì hừ hừ, dưới cái nhìn của hắn, nhân loại chính là quá ngu ngốc, tự nhiên sự tình đơn giản như vậy cũng không biết.

Thần thú? Nàng hiện tại nhưng là ngay cả bong bóng của ma thú còn chưa thấy qua a, chứ đừng nói là thần thú.

Lam Ánh Nguyệt vừa mới nằm xuống, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của Thanh Vân: “Tiểu thư, đại thiếu gia đã trở lại.”

Nha đầu kia nhất định đang lo lắng Lam Hạo Phong kia tìm nàng gây phiền toái đi, bất quá, Lam Hạo Phong, nàng còn không để vào mắt, “Ngươi đi ngủ đi, nếu hắn dám đến, ngươi không hay ho là hắn.”

Thanh Vân nghe vậy, nhớ tới hành động kỳ quái của nhị tiểu thư ngày ấy, không khỏi run lấy lấy, lập tức lui xuống.

“Tiểu nha đầu, khẩu khí cũng không nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thiên phú dị bẩm

Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy dòng khí trong phòng có chút lưu động, cùng với thanh âm cực kỳ dễ nghe, bản thân đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Hơi thở vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vờn quanh người nàng, nàng ngẩng đầu, dù kiếp trước nàng đã từng gặp qua rất nhiều loại mỹ nam, nàng như cũ vẫn bị người trước mắt khiến cho kinh diễm một chút, môi mỏng manh hơi mím, hình dáng góc cạnh rõ ràng, giống như phi ưng trong đêm đen, lãnh ngạo cô tịch lại mang khí thế bức người, như cường giả cô độc kiêu ngạo ngắm nhìn thiên địa, ánh mắt tà mị mang theo ý cười không rõ nhìn nàng.

Toàn thân nàng bị một hơi thở bao phủ, tâm bình tĩnh của Lam Ánh Nguyệt nổi lên một tia gọn sóng, không dấu vết cuối đầu, vừa thấy cặp mắt tà mị kia, nàng đã nhận ra hắn.

“Nha đầu, bộ dáng của ta rất khó xem sao?” Ngữ khí của Phụng Diệc lộ ra chút dịu dàng, động tác ừ rồi của nha đầu này hẳn nhưng là đều đã nhìn thấy, lần đầu tiên có người nhìn thấy hắn khuôn mặt lại lộ ra biểu cảm này.

Mà người nào đó vừa rồi còn luôn kêu gào, thời điểm nhìn thấy Phụng Diệc, cư nhiên im lặng đứng trong cơ thể Lam Ánh Nguyệt, một câu cũng không nói.

Lam Ánh Nguyệt có chút không được tự nhiên giật giật thân mình, kiếp trước nàng sống tới 19 tuổi, cũng chưa từng yêu đương, bây giờ lại tiếp xúc gần gũi với một người khác phái như vậy, làm cho nàng có chút không biết làm sao.

Nhìn ánh mắt nàng hơi cảnh giác, Phụng Diệc không khỏi cảm thấy buồn cười, “Nếu ta muốn làm gì ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có thể chống đỡ được?”

Nhìn Lam Ánh Nguyệt vẫn không nói chuyện như cũ, Phụng Diệc lại nói: “Có muốn biết hay không, trên người ngươi có năng lực kỳ quái gì? Hoặc là nói, làm thế nào để lợi dụng nó, để bản thân trở nên cường đại.”

“Ngươi vì sao phải giúp ta?” Lam Ánh Nguyệt nhìn nam nhân trước mắt, nam nhân này vừa thần bí lại vừa cường đại, làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm.

Thấy nàng rút cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với mình, đôi mắt Phụng Diệc hiện lên một tia cảm xúc khó phát hiện, “Tự nhiên là muốn đối với người phụ trách, hôm qua thân thể của ngươi nhưng là đều bị ta xem hết, dù ta không muốn cưới ngươi, ngươi cũng không thể giả được.”

Mà ngoài cửa sổ, người nào đó đang ở trên cây, nghe lời nói này của chủ tử nhà mình, kém chút từ trên cây ngã xuống, chủ tử từ lúc nào mà lại biết đùa giỡn tiểu cô nương? Ngay cả mấy năm nay bên cạnh chủ tử cũng không có nữ nhân, nhưng khẩu vị thế này có phải quá nặng hay không? Dù sao, Ngũ tiểu thư này mới 14 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ a!

Lam Ánh Nguyệt liếc mắt nhìn nam nhân trước mắt một cái, cho dù là ban ngày, hắn chưa chắc đã nhìn thấy được, hay nói cách khác, cho dù là nhìn thấy được, nàng cũng không muốn hắn phụ trách, loại nam nhân này, nàng vẫn là không nên trêu chọc tới, về phần lực lượng kia, nàng mơ hồ đã biết được một ít rồi.

“Từ bỏ ta, không ai có thể giúp ngươi, Thanh Long thế gia, còn ai có thể ở bên cạnh ngươi hay sao?” Ánh mắt cuồng ngạo của Phụng Diệc nhìn chăm chăm vào tiểu nha đầu trước mắt, hắn tin tưởng trong thân thể của nàng ẩn chứa loại năng lực thần bí nào đó, mà loại năng lực này là loại năng lực mà Âm Vực truy tìm mấy trăm năm nay, vô luận thế nào, hắn cũng không thể để nha đầu này rơi vào trong tay những người đó,

Hơn nữa, hắn cũng không quên tiểu nha đầu này cư nhiên có thể sử dụng Mê Ảo thuật, nếu không phải tu vi mình cao, chỉ sợ hôm qua liền nghe lời nàng nói, năng lực đặc thù lại thần bí của nàng, thật sự làm cho người ta kinh hãi.

Còn không chờ Lam Ánh Nguyệt phản ứng lại, nàng đã bị một ngoại bào rộng rãi bao lấy không một kẽ hở, bất quá vài cái hô hấp, hắn đã mang nàng rời xa Lam phủ, Lam Ánh Nguyệt không khỏi có chút buồn bực, nàng bây giờ còn mặc trung y, hắn cư nhiên liền đem nàng mang đi, nàng chưa bao giờ gặp người nào cường thế bá đạo như thế.

Điều này càng khiến nàng càng kiên định, quyết tâm trở nên cường đại, nàng không thích loại cảm giác không thể nắm mọi việc trong tay.

Rất nhanh, Phụng Diệc đã đưa nàng vào một lầu các, đến nơi, hắn không ôm nàng nữa, trực tiếp cởi ngoại bào màu đen khóa trên người Lam Ánh Nguyệt, Lam Ánh Nguyệt vốn nhỏ gầy, nhìn qua vô cùng buồn cười.

Lam Ánh Nguyệt nhìn quanh bốn phía, nhìn nơi trống lếch trang hoàng này, khóe miệng không nhìn được co rút, xa xỉ, thật là xa xỉ, trên đất cư nhiên trải

một tấm thảm thật dày, lúc đi vô cùng mềm mại, khẳng định giá trị rất xa xỉ.

Hắn vô cùng tự nhiên dắt tay nàng, Lam Ảnh Nguyệt muốn tránh thoát, nhưng cái tay kia cùng tay nàng như dính lại với nhau, vô pháp tách ra.

Khỏe miệng Phụng Diệc mang theo ý cười sung sướng, động tác nhỏ của tiểu nha đầu hắn làm sao có thể không nhìn thấy, đi đến trước mặt một cái âm cách, Phụng Diệc đem thủy tinh cầu ra đặt trên bàn, đối với bộ mặt không kiên nhẫn của tiểu nha đầu nói: “Đến, đặt tay lên.”

Hắn cứ nhiên đưa nàng đến đây thí nghiệm linh lực?

Dù nghi hoặc, nàng vẫn như cũ đặt tay lên, chỉ thấy thủy tinh cầu kia bắt đầu tỏa sáng, bên trong bắt đầu xuất hiện sương mù màu đỏ, nhưng không đợi hai người phản ứng lại, sương mù bên trong thủy tinh cầu kia cứ nhiên biến sắc, nháy mắt từ màu cam biến thành màu vàng, sau đó không ngừng lóe sáng.

Cái này ngay cả Phụng Diệc cũng mơ hồ, người bình thường thí nghiệm linh lực cũng chỉ có một màu sắc, từ màu đỏ đến màu tím, màu tím là thiên phú cao nhất, nhưng là hắn chưa từng thấy qua có thể biến sắc a!

Lam Ảnh Nguyệt nghi hoặc nhìn thủy tinh cầu đang đổi tới đổi lui màu sắc, cuối cùng, biến thành màu tím nhưng cứ nhiên ở giữa còn lộ ra một tia hắc ám, sau đó chỉ nghe một tiếng phanh, thủy tinh cầu dưới tay nàng, cứ nhiên liền, nát.

“Đây là có chuyện gì? Ta còn là phế vật?” Lam Ảnh Nguyệt nhìn thủy tinh cầu nổ tung dưới tay mình, trong lòng có chút cảm giác khó chịu, nàng quả thật là không có linh lực sao?

“Ma vũ song tu, coi như là có thể.” Thanh âm bé trai phá lệ kiêu ngạo, nguyên bản còn tưởng Ảnh Túc chongá vầng mới chạy đến trên người nữ nhân này, nguyên lai đã sớm phát hiện nàng là ma vũ song tu.

Lại là ma vũ song tu, lại có Ảnh Túc không gian, tuy hơi kém người kia một chút, nhưng cũng coi như không sai.

“Tuy ta chưa từng thấy tình huống thủy tinh cầu nổ tung, nhưng khẳng định ngươi không phải phế vật, hơn nữa, cuối cùng thủy tinh cầu biểu hiện hai loại màu sắc, kia thuyết minh ngươi là thể chất ma vũ song tu, trăm năm khó gặp.” Màu sắc hắc ám kia biến mất quá nhanh, hắn không có thấy rõ ràng, nhưng nếu tiểu nha đầu kia thật là phế vật, thì trên đời này liền không có thiên tài.

Nàng cứ nhiên là ma vũ song tu? Trăm năm khó gặp?

Thiên phú của nàng ở trong mắt bé trai cũng chỉ xem như còn có thể, vậy hắn còn cường đại đến mức nào.

Người bình thường biết bản thân là ma vũ song tu, chỉ sợ đều sẽ kích động nhảy cẫng lên, nhưng ngươi trước mắt không biết lâm vào trầm tư gì, vẫn không nhúc nhích, trên mặt không có nửa phần cao hứng.

“Tiểu nha đầu, không vui sao?” Phụng Diệc cuối người, khuôn mặt dễ nhìn không ngừng phóng đại trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn thổi trên mặt mình.

“Ngươi đến cùng vì sao giúp ta?” Lam Ảnh Nguyệt cũng không tin, nam nhân thần bí trước mắt lại đối với nàng nhất kiến chung tình, nàng còn chưa tự kỷ đến mức đó.

Nha đầu kia tâm phòng bị cũng quá nặng, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không hại ngươi, nhưng ngươi cũng cần có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình lúc thích hợp, ngàn vạn không được để lộ mũi nhọn.”

“Ta cũng không có gốc như vậy.” Lam Ảnh Nguyệt tự nhiên cảm giác được hắn không có ác ý, trước tiên nàng phải đủ cường đại, nàng cũng không muốn người khác phát hiện ra nàng là ma vũ song tu, cũng không muốn trở thành công cụ vì lợi ích của Lam Chân.

“Tự nhiên, ta nhìn người sao có thể không chuẩn.” Phụng Diệc nói tự nhiên như vậy, Lam Ảnh Nguyệt thật hết chỗ nói, nàng mới gặp hắn hai lần, sao lại thành hắn nhìn trúng người?

“Chủ tử, thời gian không sai biệt lắm.” Từ giọng nam lạnh lùng, trên cửa sổ xuất hiện một bộ quần áo, ngay cả giày cũng có.

“Mặc xong quần áo, đêm nay nhưng còn một hồi trò hay.” Phụng Diệc cầm lấy quần áo đưa cho Lam Ảnh Nguyệt, thật tự giác xoay người.

Trên mặt Lam Ảnh Nguyệt bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã có chút hoảng sợ, ngay cả bóng dáng người kia nàng đều không nhìn thấy, hộ vệ của hắn đã cường đại như vậy rồi, hắn rốt cuộc là loại người nào?

“Nha đầu, hiện tại cũng không phải thời điểm nhìn đáng vẻ hảo sắc của ta, nếu thích, về sau mỗi ngày ta cho ngươi nhìn.” Thanh âm Phụng Diệc mang theo ý cười khiến mặt Lam Ảnh Nguyệt nóng lên. (Tiểu Tuyết: Nghe câu này mà muốn bỏ ngựa, may là không uống nước, chứ không cái máy tính lại phải tốn tiền sửa nữa rồi >3<)

Hắn rõ ràng là đưa lưng về phía nàng, cứ nhiên biết nàng đang nhìn hắn, còn không đợi nàng mặc xong quần áo, phương xa truyền đến một trận gầm rú, là, rồng ngâm, Lam Ảnh Nguyệt cấp tốc đeo đai lưng, mái tóc tùy ý xõa ra.

Phụng Diệc cũng đã ôm lấy nàng, bay theo phương hướng phát ra tiếng rồng ngâm, càng tới gần thanh âm Lam Ảnh Nguyệt liền cảm thấy không thích

hợp, rõ ràng nơi này là phía sau núi của Thanh Long thế gia, thanh âm vô cùng uy lực kia bắt đầu từ cái địa phương kia truyền đến.

“Là thần thú.” Bé trai không nghĩ tới, nhanh như vậy liền có thần thú đưa đến cửa a, nữ nhân này vận khí thật đúng là không sai.

Lam Ảnh Nguyệt nhân tình sáng lên, thần thú?

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thần thú thường lui tới

Nguyên bản đỉnh núi tối đen, đã được ngọn đuốc chiếu sáng như ban ngày, người của Thanh Long thế gia sớm đã đem nơi này vây chặt như nêm cối.

Lam Chấn dẫn đầu, nhìn son động xa xa lại truyền ra tiếng rỗng ngậm, hưng phấn trên mặt làm thế nào cũng không ngăn được, xem ra ông trời là thiên vị Thanh Long thế gia của hắn, thần thú thú hộ của Thanh Long thế gia hẳn đã thức tỉnh, chỉ cần một trong các nữ tử của hắn có thể cùng Thanh Long ký kết khế ước, vậy thì địa vị của Thanh Long thế gia không cần nói cũng biết.

“Ngôn nhi, Phong nhi, Lâm nhi, ba người các ngươi là một thể hệ thanh niên đáng chú ý trong Thanh Long thế gia, mặc kệ là ai, chỉ cần cùng Thanh Long ký kết khế ước, người đó chính là gia chủ đời sau của Thanh Long thế gia.” Lam Chấn nhìn ba đứa con trước mắt, cảm thấy tràn đầy tự hào, con trai lớn của mình mới mười bảy tuổi đã đạt đến ngũ giai, có cơ hội trở thành gia chủ đời sau nhất, Nguyệt Ngôn 16 tuổi đột phá tứ giai, cũng làm cho hắn rất là hài lòng.

Lam Lâm Nhi tuy là thứ xuất, nhưng là thiên phú không sai, mười lăm tuổi đã đạt tam giai cao nhất, về phần những người khác, Lam Chấn sớm đã đem các nàng phao đến lên chín tầng mây.

“Con nhất định sẽ không để phụ thân thất vọng.” Lam Hạo Phong cao ngạo ngẩng cao đầu, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười tự tin, người có thể thừa kế vị trí này đương nhiên là hắn, hai vị muội muội này tuy rằng thiên phú không sai, nhưng theo quy củ vẫn phải lập gia đình.

Lam Nguyệt Ngôn nhìn thoáng qua ca ca mình, cho dù thân là huynh đệ, nhưng đề cập đến chuyện tranh đoạt quyền kế thừa, nàng ta cũng sẽ không khách khí với đại ca, dù sao phụ thân sủng nàng ta như vậy, hơn nữa nàng ta còn muốn trở thành thái tử phi, địa vị cũng liền cao quý lên nhiều lắm.

Đối lập với ngạo khí của hai người, một bên tam tiểu thư Lam Lâm Nhi có vẻ thu liễm hơn, một thân váy dài màu lam, nàng ta ở trước mặt hai người không có vẻ gì là tồn tại, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn không có một tia biểu cảm, nhưng ánh mắt như lửa nóng kia vẫn là bán đứng nội tâm không bình tĩnh của nàng ta.

“Nha đầu, muốn Thanh Long sao?” Phụng Diệc nói ra những lời này tự nhiên như vậy, phảng phất thần thú kia giống như một sủng vật bình thường, chỉ cần Lam Ảnh Nguyệt mở miệng nói muốn, hắn có thể bắt trời nó lại đây như thường.

Bất quá Lam Ảnh Nguyệt lại là có chút tò mò, Phụng Diệc là đã sớm biết nơi này có thần thú mới mang nàng tới đi, chẳng lẽ hắn biết nàng cần máu thần thú sao?

“Thanh Long cư nhiên sa đoạ đến mức này, muốn cùng miểu nhân loại nhỏ bé ký kết khế ước.” Thanh âm khinh thường của bé trai vang lên trong đầu nàng, “Bất quá, tuy rằng là thần thú cấp bậc thấp nhất, tốt xấu gì cũng là thần thú, có thể dùng để mở ra khái không gian, người trực tiếp đi qua, ta tự nhiên có cách bắt hắn đi lại.”

Trên đại lục người người kiêng kỵ thần thú, cư nhiên bị bé trai ghét bỏ thành như vậy, hắn có phải hay không quên, hắn chính là đang ở trong thân thể của một miểu nhân loại nhỏ bé.

“Tự ta có thể có được nó.” Lam Ảnh Nguyệt khẽ liếc mắt nhìn Phụng Diệc một cái, nàng muốn chậm rãi hiểu biết cũng thích ứng cái thế giới này, nàng không muốn cái gì cũng đều dựa vào hắn.

Không hổ là người hắn xem trọng, Phụng Diệc tán thưởng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Ảnh Nguyệt, ôm nàng nhẹ phóng lên mặt đất, hắn liền ẩn vào trong bóng tối, nhưng Lam Ảnh Nguyệt biết hắn ở chỗ này nhìn nàng.

Lam Ảnh Nguyệt hướng phía trước đi mấy bước, từ trong bóng đêm đi ra, mắt sắc của quân gia liếc một cái liền nhận ra Lam Ảnh Nguyệt, thấp giọng ở bên người Lam Chấn nói: “Gia chủ, Ngũ tiểu thư đến đây.”

Lam Chấn nghe vậy thì nhìn theo tầm mắt quân gia, chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt mặc một bộ bạch y, tóc dài tung bay trong trời đêm, đôi mắt giống như một dòng nước trong, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ánh lên không rõ ý cười, tao nhã cao quý, đập lên ánh trăng mà đến, “Lam gia chủ, ta nhưng cũng là nữ nhi con vạ cả của người.”

Tình cảnh trước mắt này khiến đệ tử Thanh Long thế gia đều sợ ngây người, nguyên bản bọn họ đều không tin chuyện Lam Ảnh Nguyệt thanh tỉnh là chuyện thực, bây giờ nhưng lại kinh ngạc há to miệng, người trước mắt như tiên tử Bán Linh động này là Ngũ tiểu thư? Bọn họ không có nhìn lầm đi?

Khí chất cao quý cùng dung mạo tuyệt sắc kia, nhị tiểu thư được xưng đệ nhất mỹ nhân cùng nàng so sánh, nhất thời cũng mất đi sáng rọi.

Bất quá một ít người lại không cho là đúng, dù không ngốc thì đã sao, không có linh lực thì cũng là một cái phế vật, cũng khiến cho bọn họ khinh thường.

Không nhìn tới mọi người hèn mọn suy đoán, Lam Ảnh Nguyệt làm như không người đi đến trước mặt Lam Chấn.

Lam Hạo Phong hít mắt, ánh mắt lợi hại tập trung trên người người trước mắt, buổi chiều thời điểm nghe Ngôn nhi oán giận hần còn không tin, hiện tại nhìn thấy, ngốc tử này quả nhiên là không ngốc, nhưng vậy thì đã sao, một người không hề có linh lực, còn muốn cùng hần tranh giành quyền kế vị sao? Kia quả thực là chê cười.

Trừ bỏ Phụng Diệc, không ai biết Lam Ảnh Nguyệt đã đột phá nhất giai, lúc này ở trong mắt mọi người, nàng như cũ là cái phế vật không hề có linh lực.

“Phụ thân, Ngũ muội muội đã đến đây, vậy để nàng cũng đi thôi.” Lam Hạo Phong hợp thời mở miệng, hần ngược lại muốn nhìn cô gái này có bản lĩnh gì, có thể đem muội muội hần đánh thành như vậy.

Lam Nguyệt Ngôn ở bên cạnh gắt gao nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, phảng phất muốn ở trên người nàng trạc ra một cái động, không phải bởi vì cô gái này, buổi chiều nàng ta làm sao có thể bị phụ thân quở trách, lại làm sao có thể mất mặt trước mặt thái tử điện hạ, nàng ta đưa tay sờ sờ vết sẹo trên mặt, Lam Ảnh Nguyệt ta muốn ngươi chết không được từ tế.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn sớm đã bị phần nộ làm đánh mất lý trí, thế cho nên chính nàng ta cũng đã quên, rõ ràng là nàng ta tìm Lam Ảnh Nguyệt gây phiền toái, nàng ta tự dẫn lửa thiêu thân, cũng vẫn là quái khôi người khác đến đây, nàng ta lôi kéo cánh tay Lam Hạo Phong, ủy khuất hô: “Đại ca.” (Ai hiểu quái khôi là gì không? Giúp ta với, khó hiểu quá! TT_TT)

Lam Hạo Phong yêu thương nhất là người nhị muội này, làm sao có thể không hiểu ý tứ của nàng ta, vì thế vỗ nhẹ đầu Lam Nguyệt Ngôn, cho nàng ta một ánh mắt quan tâm, “Cha, chúng ta đây liền đi vào.”

“Đi thôi, Phong nhi, cẩn thận chút.” Lam Chấn nhớ đến sự tình lúc xế chiều, còn tưởng sẽ không gặp lại Lam Ảnh Nguyệt, đi thì đi thôi, chẳng qua chỉ là cái phế vật thôi mà, hần ta quay đầu lại đối với lão giả tóc bạc đứng sau lưng, hần ta nói: “Trưởng lão, làm phiền ngươi, trừ phi sinh mệnh bọn họ có gì nguy hiểm, bằng không không cần ra tay.”

“Ngũ muội muội vẫn là nên đi chậm một chút, dù sao Thanh Long tính khí táo bạo, ngươi còn chưa đủ để cho nó chụp một cái tát.” Lời nói của Lam Hạo Phong mờ mịt, nhưng Lam Ảnh Nguyệt sao có thể không biết ý tứ của hần, muốn đối phó với nàng, Lam Hạo Phong, ngươi vẫn còn non.

Lam Ảnh Nguyệt đối với lời nói của Lam Hạo Phong coi như không nghe thấy, bước chân tao nhã hướng phía trước đi đến, Lam Nguyệt Ngôn nhìn bong lưng Lam Ảnh Nguyệt, khinh thường liếc mắt một cái, cái ngốc tử kia sẽ không phải là muốn đi vào trước đi?

Ở một nơi bí mật gần đó, Phụng Diệc cũng lười nhác ngồi ở trên cành cây, nhớ đến ánh mắt nhìn nha đầu của Lam Hạo Phong, ần ần lãnh ý mở miệng nói: “Rất muốn đem ánh mắt kia khoét xuống a.”

Ở một chỗ tối, Dạ Phong run lên, từ ngày hôm qua gặp được Ngũ tiểu thư, hành động của chủ thượng làm hần có chút đoán không ra, chẳng lẽ chủ thượng thật sự coi trọng Ngũ tiểu thư?

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi vào sơn động, đã cảm giác được một cỗ uy áp cường đại từ chỗ sâu nhất trong sơn động truyền ra, bước chân dù làm thế nào cũng vô pháp tiến lên.

Cười khổ lắc đầu, nàng vẫn là quá yếu, trở về phải nhanh chóng tu luyện mới được.

Lam Nguyệt Ngôn sau lưng nàng vừa thấy nàng dừng lại, khinh thường cười nói: “Phế vật chính là phế vật, còn tưởng muốn khế ước Thần Long, ngay cả điểm ấy uy áp đều chịu không nổi.”

“Làm sao ngươi có thể mặc quần áo của thực thêu phùng quần áo!” Thời điểm nhìn xa Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy có chút tương tự, bây giờ đến gần mới phát hiện, bộ quần áo trên người Lam Ảnh Nguyệt, cư nhiên chính là quần áo mà nàng ta luôn tâm tâm niệm niệm muốn có được.

Tiểu tiện nhân này làm sao có thể có tiền tới đó mua quần áo!

“Ngôn nhi, đừng náo loạn, khế ước Thanh Long quan trọng hơn.” Lam Hạo Phong kéo Lam Nguyệt Ngôn lại, hèn mọn nhìn Lam Ảnh Nguyệt, “Một cái phế vật còn muốn mặc cái gì cao quý, dù mặc quần áo gì cũng không đổi được bản chất phế vật! Chỉ biết đạp hư quần áo thôi.”

“Hừ.” Lam Nguyệt Ngôn hung tợn liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, “Chờ xem!”

Dứt lời, ba người hướng chỗ sâu nhất trong sơn động đi đến, trưởng lão kia đi theo bốn người đến một nơi rất xa, cũng không để ý bọn họ tranh cãi, ba người rất nhanh sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt thờ ơ nhún nhún vai, không ngờ một bộ quần áo lại khiến nàng rước lấy phiền toái, chờ xem? Nàng nhưng là rất tò mò mà đợi!

Bọn họ vừa đi xa, trong đầu nàng vang lên thanh âm kiều ngao của bé trai, “Miểu nhân loại nhỏ bé, còn dám ở trước mặt ta điều vô dương oai, ta một

hơi có thể phun chết như ba con kiến.”

“Ngươi lợi hại như vậy, vậy thì đi ra đi a.” Sợ bị trường lão phía sau phát hiện dị thường trên người, Lam Ảnh Nguyệt nói phá lệ nhỏ giọng, dù cả kinh một lúc với lời nói của tiểu hài tử, nàng cũng không nói gì, hẩn một ngụm lại một cái nhân loại không biết, miêu nhân loại nhỏ bé, cũng không nhìn lại bản thân hẳn là một cái tiểu thí hài a.

Nghe xong lời nói của Lam Ảnh Nguyệt, bé trai liền ừ rừ, hẩn ra không được a, nếu có thể đi ra, vài cái miêu nhân loại nhỏ bé kia đã sớm hóa thành gió nhẹ bay đi rồi.

“Ngươi nhưng đừng xem thường ta.” Dứt lời, một cổ sương mù nhàn nhạt chậm rãi bao phủ chung quanh Lam Ảnh Nguyệt, uy áp trên người Lam Ảnh Nguyệt nhảy mắt không thấy.

Xem ra đứa trẻ này vẫn là có chút tác dụng, không có uy áp bước chân Lam Ảnh Nguyệt càng thêm nhẹ nhàng, rất nhanh đã vượt lên trước ba người.

Lúc này ba người đã sớm không thoải mái bằng thời điểm vừa mới tiến vào sơn động, ngay cả Lam Hạo Phong trên mặt đều đã nổi lên một tầng mồ hôi bạc, Lam Ảnh Nguyệt lặng yên đi đến bên người bọn họ, “Đại ca cùng nhị vị tỷ tỷ đây là đang đợi ta sao? Thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh a.”

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân thoải mái, Lam Hạo Phong bất khả tư nghị đánh giá nàng, ý đồ ở trên mặt nàng tìm ra một chút dấu vết cố gắng trấn định, nhưng mà, làm cho hắn thất vọng rồi.

Người trước mắt chẳng những không có nửa phần khô sở bộ dáng, trên mặt càng là một giọt mồ hôi đều không có, trái ngược với ba người bọn họ chật vật, Lam Ảnh Nguyệt có thể nói là thoải mái tự tại, phảng phất như đi dạo hoa viên bình thường.

“Làm sao có thể?” Lam Nguyệt Ngôn lúc này vẽ mặt đều là mồ hôi, vừa mới ở cửa động tiểu tiện nhân đều không thể đi tới, hiện tại cư nhiên nhìn bọn hắn chê cười, nàng làm sao có thể nhẫn.

“Trên thế giới có một loại người, sự thật đặt ở trước mặt của nàng, nàng lại như cũ không muốn tin tưởng, ngược lại muốn lừa mình dối người.” Lam Ảnh Nguyệt nói xong, lướt qua ba người liền hướng phía trước mặt đi đến, bé trai nói cho nàng, Thanh Long ở phía trước, nàng cũng không muốn cùng bọn họ vô nghĩa.

“Lam Ảnh Nguyệt, ngươi không cần khinh người quá đáng!” Lam Hạo Phong lạnh lùng nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, trong mắt như muốn phun ra hỏa.

“Đến cùng là ai khinh người quá đáng?” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Lam Hạo Phong, rồi khẽ lắc đầu, “Không hồ là thân tỷ đệ, nói chuyện lật ngược phải trái đều giống nhau như thế.”

Nhìn đôi mắt trào phúng của Lam Ảnh Nguyệt, Lam Hạo Phong giận không thể át, “Ngươi.”

Một từ ngươi còn chưa nói xong, Lam Hạo Phong lại bùm một cái quỳ trên mặt đất, nghe thấy thanh âm kia liền biết, chỉ sợ đầu gối Lam Hạo Phong bị thương không nhẹ.

“Đại ca làm cái gì vậy? Dù ngươi nói sai, cũng không cần quỳ xuống như vậy, muội muội ta làm sao chịu nổi.” Lam Ảnh Nguyệt quét mắt nhìn ba người, liền lướt qua ba người đi về phía trước, cùng nàng đâu? Chỉ sợ là ngay cả bản thân chết như thế nào đều không biết.

Lam Lâm Nhi cùng Lam Nguyệt Ngôn một bên bị Lam Hạo Phong dọa đến, sợ hãi kêu ra tiếng, “Đại ca, người làm chi phải lấy tiểu tiện nhân này!”

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy đầu gối đau đến không được, trong mắt có chút mê mẫn, bản thân vì sao cấp cho cái nha đầu chết tiệt kia quỳ xuống a!

Cổ nển đau đớn đứng lên, Lam Hạo Phong trong mắt một mảnh ngoan độc, hận nghiền răng nghiền lợi, hắn luôn luôn cao cao tại thượng khi nào chịu qua loại khuất nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Ba tên thiếu năng

(Thật ra ‘thiếu năng’ là ta suy ra từ hai từ ‘trí chương’. Vì trí là trí tuệ, chương là chương ngại nên dùng từ thiếu năng ta thấy thích hợp nhất. Có nàng nào biết từ thích hợp hơn thì nói ta nha)

Editor: Băng Phong Tuyệt

“Ngươi làm gì hắn?” Bé trai không xác định mở miệng, hắn không thấy được cô gái này động thủ, nhưng là Lam Hạo Phong là loại người nào? Muốn hắn quỳ xuống trước Lam Ảnh Nguyệt, chỉ sợ so với việc giết chết hắn còn khó hơn đi!

“Muốn biết?” Lam Ánh Nguyệt có chút vui vẻ mở miệng.

“Ân.” Bé trai nghiêm cẩn gật đầu.

“Không nói cho người.”

“...” Mồ hôi từ yên lặng xoay người, đã nói cái cô gái này làm sao có thể hảo tâm dễ dàng nói với mình như vậy.

“Rồng.” Một tiếng rồng ngâm từ phía trước truyền đến, Lam Ánh Nguyệt đi về phía trước hơn mười thước, liền nhìn thấy một con Thanh Long vĩ đại ghé mặt trên một đồng cỏ khô, son động đôi nó mà nói tựa hồ có chút chật hẹp, nó cuộn mình ở nơi đó, phát ra một tiếng lại một tiếng rồng ngâm.

Lam Ánh Nguyệt bất động thanh sắc đánh giá Thanh Long trước mắt, không biết có phải là nàng đa tâm hay không, chỉ cảm thấy ánh mắt Thanh Long có chút kỳ dị.

Hơn nữa, nó nhìn đến nàng xuất hiện tại nơi này, cư nhiên bất vi sở động, cũng không xua đuổi nàng, mà hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của nó.

“Tiểu thí hài, nó sao vậy?” Lam Ánh Nguyệt đối với ma thú hiểu biết không nhiều lắm, nhưng là tiểu thí hài trong thân thể của nàng khẳng định biết được không ít.

“Không cần kêu là ta tiểu thí hài.” Bé trai quả thực nổi nóng, ý định của nha đầu này muốn chọc giận hắn là gì? “Ta nhưng là Thượng cổ Thánh thú! Có tên, kêu Thao Thiết.”

Lam Ánh Nguyệt cảm thấy đầu nàng đều đau như muốn nứt ra, “Người có còn muốn đi ra hay không?”

Thời điểm Thao Thiết cùng Lam Ánh Nguyệt nói xong tình huống của Thanh Long, Lam Hạo Phong bọn họ đã đến phía sau.

Tuy rằng lúc này hắn rất muốn giải quyết Lam Ánh Nguyệt, nhưng là việc cấp bách trước tiên vẫn là đem Thanh Long thu phục tới tay rồi hẵng nói, bằng không uy áp mãnh liệt như vậy, ngay cả bản thân hắn là tu vi ngũ giai cũng sắp chống đỡ không được.

“Ha ha, phế vật còn ảo tưởng nghĩ có thể lột mắt xanh của Thanh Long đại nhân!” Lam Nguyệt Ngôn cổ nén uy áp trên người, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến, cao ngạo đắc ý như một con chim công.

Lam Ánh Nguyệt cảm thấy buồn cười, nói cứ như Lam Nguyệt Ngôn nàng đã có được Thanh Long, chỉ thấy đáy mắt Lam Ánh Nguyệt nở rộ một chút ý cười ác liệt, lập tức mở miệng nói: “Thanh Long chỉ có một, không biết nhị tỷ tỷ cùng đại ca ai có thể nhận được ưu ái của Thanh Long đâu? Thật đúng là làm cho người ta đau đầu đau.”

Thứ ở trước mặt tuyệt đối mê hoặc, tỷ đệ tình thân thì tính là cái gì?

Quả nhiên, hai người sau nghe vậy, không dấu vết kéo ra khoảng cách cùng đối phương.

Mặc kệ bình thường quan hệ tốt như thế nào, hiện tại bọn họ nhưng là đối thủ cạnh tranh, trở thành người thừa kế của Thanh Long thế gia, đó là cơ hội ngàn năm một thuở, chỉ có ngóc từ mới có thể thoái nhượng!

“Ngôn nhi, người là muội muội, tự nhiên là vi huynh đi trước cùng Thanh Long tiếp xúc.” Lam Hạo Phong khẩn cấp đi về phía trước một bước, tự tin tràn đầy nhìn Thanh Long.

“Lời này của đại ca có chút không đúng, thân là huynh trưởng, người không phải là nên khiêm nhượng muội muội sao?” Lam Nguyệt Ngôn mặc dù có thời điểm đầu không quá linh hoạt, nhưng là nàng cũng không ngốc a, nếu nhường đại ca đến trước, nơi nào còn có cơ hội cho nàng ta!

Không nghĩ tới lúc này, luôn luôn yên lặng không tiếng động Lam Lâm Nhi lại đột nhiên có dũng khí mở miệng nói, “Nếu phải là muội muội đến trước, kia cũng phải là ta đi.”

Liên tính nàng ta bình thường nhất gan, đối mặt cơ hội như vậy, nàng ta cũng không nghĩ sẽ buông tha.

Lam Hạo Phong không nghĩ tới hai muội muội luôn nghe lời giờ phút này cũng đứng ra làm phản lại hắn, cười lạnh mở miệng, “Chớ không phải là hai vị muội muội cảm thấy, tu vi của các người đã cao hơn ta?”

Uy hiếp, uy hiếp tràn trệ!

Lam Nguyệt Ngôn lúc này sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới đại ca luôn luôn yêu thương nàng ta sẽ đối với nàng ta nói mấy lời này, nếu bản thân tiến lên hẳn liền sẽ ra tay với nàng ta sao?

Nhìn hai người bọn họ bất động, Lam Hạo Phong nhanh tiến lên, liền quỳ gối trước mặt Thanh Long.

“Thanh Long thế gia Nhị đại đệ từ đời thứ ba mươi Lam Hạo Phong bái kiến Thanh Long đại nhân, có thể được Thanh Long đại nhân ưu ái, vẫn bồi vạn phần vinh hạnh.” Lam Hạo Phong nhìn Thanh Long trước mắt, phảng phất như bản thân đã chiếm được Thanh Long, trong mắt một mảnh lửa nóng, bản thân lập tức chính là người thừa kế Thanh Long thế gia.

Cơ hội một bước lên trời này, dù là ai đều sẽ không muốn buông tay!

Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Lâm Nhi nghe Lam Hạo Phong nói, đều nghĩ, Thanh Long rõ ràng còn chưa có lựa chọn, nhưng là làm sao đại ca lại nói mấy lời này? Chẳng lẽ Thanh Long đã gợi ý cho đại ca cái gì?

Hai người trên mặt tuy có không cam lòng, lại không dám hé răng.

Nhưng mà Lam Hạo Phong quỳ trên mặt đất hồi lâu, Thanh Long như cũ vẫn duy trì tư thế vừa nãy, vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng không có thương cho Lam Hạo Phong lấy một cái, chẳng lẽ Thanh Long đại nhân chương mắt thiên phú của hắn? Nhưng là thiên phú của hắn rõ ràng chính là cao nhất trong bốn người a?

Lam Hạo Phong cũng không biết, đứng bên cạnh bản thân là một cái nghịch thiên tồn tại, còn buồn rầu bên trong suy nghĩ.

Thời gian nhanh chóng đi qua, Thanh Long như cũ không có một chút động tĩnh.

Lam Nguyệt Ngôn vừa thấy Thanh Long không phản ứng, trong lòng vui vẻ, Thanh Long không có lựa chọn đại ca, thì tức là nàng ta vẫn có cơ hội, vì thế ý cười trên mặt muốn nhìn đều nhìn không được, “Đại ca, người cũng đừng trách ta, đây là thanh long đích thân lựa chọn, ta về sau làm gia chủ, tự nhiên cũng sẽ hào hào đối với người.”

Dứt lời đi đến trước mặt Thanh Long quỳ xuống, cùng đợi Thanh Long khế ước, một lòng ảo tưởng nàng ta lập tức liền có thần thú cường đại.

Nhưng mà sự tình làm cho nàng phát điên xuất hiện, Thanh Long đồng dạng không có liếc mắt nhìn nàng ta lấy một cái, Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn sắc mặt đều biến đen, không phải là bọn hắn, kia cũng chỉ có Lâm Nhi.

Lúc này, bọn họ đã hoàn toàn đem Lam Ảnh Nguyệt một bên quên không còn một mảnh.

Lam Lâm Nhi cảm thấy bản thân giống như là tọa quá sơn xe* (Tiểu Tuyết: Ta không hiểu từ cụm từ này, nàng nào chỉ ta với), vốn cho là không còn hi vọng, nhưng là không nghĩ tới đại ca cùng nhị tỷ cũng chưa thể khế ước thành công, bản thân nếu có thể khế ước Thanh Long, sẽ trở thành người thừa kế, liền không còn có người có thể khi dễ nàng ta.

Lam Nguyệt Ngôn hung hăng nhìn Lam Lâm Nhi, thứ nữ này đòi trước là tích bao nhiêu đức mới có phúc phận khế ước Thanh Long a, nàng không cam lòng a!

Nếu không phải là phụ thân nói Long tộc bình thường đều cực kỳ cao quý, chỉ nguyện ý lựa chọn chủ nhân cho bản thân, nàng thật muốn để đại ca đem thứ nữ đề tiện này đánh chết, nghĩ đến Lam Lâm Nhi sắp trở thành người thừa kế, Lam Nguyệt Ngôn trong lòng cực độ bất bình, “Đại ca, Thanh Long vì sao không chọn chúng ta. Muốn đi lựa chọn một cái thứ nữ a!”

Lam Hạo Phong lúc này nắm chặt hai đấm, đôi mắt hung hăng nhìn Lam Lâm Nhi. Nếu Lam Lâm Nhi không thể ký kết khế ước, Thanh Long kia, còn là của chính mình đi? Cao ngạo như hắn, làm sao có thể để một cái thứ nữ cười ở trên đầu hắn.

“Đại ca, không thể trách ta a, là Thanh Long lựa chọn ta, mặc kệ chuyện của ta.” Lam Lâm Nhi bị ánh mắt ngạo độc của Lam Hạo Phong dọa đến, nếu không phải là thiên phú của mình coi như không sai, bản thân cũng là không có cơ hội vào, nhưng là nàng cũng không nghĩ chết ở chỗ này a!

Lời này của nàng ta chẳng qua là thuận miệng nói, nhưng là để cho hai huynh muội kia nghe qua thì lại không còn là chuyện đơn giản như vậy, Lam Nguyệt Ngôn đứng lên, chỉ vào Lam Lâm Nhi nói: “Lam Lâm Nhi, người lại khoe ra cái gì? Liền tính thanh long lựa chọn người, người cũng chỉ là một thứ nữ, nương người chỉ là tàn hoa bại liễu được phụ thân từ kỹ viện mang về!”

Lam Nguyệt Ngôn từ nhỏ bị cưng chiều đến hỏng rồi, nghĩ tới cái tiểu thứ nữ này muốn đi trên đầu nàng ta, lý trí sớm đã mất hết, nhẹ nhàng niệm vài câu chú ngữ, một cái pháp tượng màu tím đã xuất hiện trong tay, nâng tay lên, một cái băng trụ rét lạnh liền hướng mặt Lam Lâm Nhi bay đi, Lam Hạo Phong nhìn Lam Nguyệt Ngôn ra tay, liền đứng ở một bên xem.

Lam Lâm Nhi không nghĩ tới Lam Nguyệt Ngôn sẽ đột nhiên hướng bản thân ra tay, trong lúc cuống quýt mở hộ thuẫn*, mới gian nan ngăn lại công kích của Lam Nguyệt Ngôn, cuộc đời nàng hận nhất chính là người khác nói thân thể của nương nàng, hiện giờ Lam Nguyệt Ngôn cũng không chú ý đến tình cảm tỷ muội, nàng ta cũng chẳng còn cái gì để cố kỵ, dù sao nàng lập tức muốn khế ước cùng Thanh Long.

(*Hộ thuẫn: tấm chắn bảo vệ)

Nàng ta trở thành người thừa kế, nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Trường hợp trở nên có chút hỗn loạn, Lam Ảnh Nguyệt nhìn băng trụ kia bay tới bay lui, khóe miệng không nói gì nhếch, ba người này thật đúng là không có làm cho nàng thất vọng a!

Thanh Long từ đầu tới đuôi ánh mắt đều không có cho bọn họ, bọn họ liền đánh nhau, cuộc hỗn chiến này mở rộng quá lớn đi, sợ chiến đấu lan đến gần bản thân, Lam Ảnh Nguyệt lại lui về sau mấy bước.

Thật sự là náo nhiệt phi phàm a!

“Ba cái nhân loại ngu xuẩn này, là thiếu năng sao?” Khó được Thao Thiết cùng nàng đứng ở mặt trận thống nhất, Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy từ ngữ này thật thích hợp cho ba người bọn họ, quả thực thiếu năng.

Có lẽ là thanh âm chiến đấu ầm ỹ đến Thanh Long, từ bọn họ vào động đến bây giờ Thanh Long rốt cục làm ra một động tác, chỉ nghe thấy một thanh âm oanh ầm vang lên, ba người trước mắt đều cương cứng tại chỗ.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn ba đạo thiểm điện hoa lệ rơi xuống, công bằng nên ở trên đầu ba người bọn họ, trên đầu ba người đều bay lên một làn khói trắng, nhìn thôi mà Lam Ảnh Nguyệt cũng tim gan run sợ, cũng may Thanh Long chỉ là muốn cảnh cáo bọn họ, cho nên kia lôi điện đối bọn họ cũng không có tạo thành thương hại gì, chớ không phải là Thanh Long thạch là thần thú thù hộ của Thanh Long thế gia, ba người này đã chết sớm.

Thanh long nhìn ba nhân loại trước mắt, thanh âm trầm trọng lại xa xưa vang lên: “Nhân loại ngu xuẩn, còn nghĩ muốn có được lực lượng của bốn gia.”

Lam Nguyệt Ngôn lúc này sợ cực kỳ, nguyên bản vết thương trên mặt cũng chưa tốt, vừa rồi lại bị tia chớp của Thanh Long bổ, hiện tại sắc mặt trắng bệch, tóc hỗn độn, bộ dáng chật vật không chịu nổi, lam lâm nhi trên người cũng che kín lớn nhỏ vết thương.

Hiện tại bọn họ nơi nào còn có tâm tư nội đấu, chỉ sợ không cẩn thận một cái, Thanh Long này liền đem bọn họ giết.

Nhưng là nghe lời này Thanh Long, vừa rồi rõ ràng liền còn chur có làm ra lựa chọn, bọn họ hiểu lầm! Trên mặt liền vui vẻ, vậy bọn họ còn có cơ hội!

“Thanh Long đại nhân, vẫn bối vô tình mạo phạm, chính là từ xưa đến nay, mỗi khi Thanh Long thức tỉnh, đều phải ở trong đám con cháu của Thanh Long thế gia ta tuyển chọn một người cùng ký kết khế ước, không biết Thanh Long đại nhân đã có lựa chọn hay chưa?” Lam Hạo Phong trong lòng tuy rằng sợ hãi Thanh Long cường đại, nhưng là bản thân một khi lùi bước, liền có khả năng vĩnh viễn mất đi Thanh Long.

“Phế vật, bốn gia rất chú trọng mắt ngươi.” Thanh long hèn mọn nhìn Lam Hạo Phong, phảng phất chính là đang rác nhìn trên đất.

Phế vật? Thanh Long lại còn nói bản thân là phế vật? Tâm Lam Hạo Phong nhảy mất bẻ nát!

Ngay cả hấn Thanh Long còn chú trọng mắt, Thanh Long thế gia này chỉ sợ sẽ không có người có thể và o mắt Thanh Long thôi!

Nghe nói như thế, Lam Nguyệt Ngôn giật mình há miệng thở dốc, chẳng lẽ người Thanh Long nhìn trúng là nàng ta?

Vì thế nàng ta bước từng bước chậm rãi đi về phía Thanh Long, nhưng mà còn chưa đến gần đã bị một luồng lực lượng đánh bay, “Lại có một miểu nhân loại nhỏ bé ngu xuẩn, không cần dùng ánh mắt ghê tởm ngươi nhìn bốn gia.”

Lam Nguyệt Ngôn té trên mặt đất nghe lời này, kém chút không chết ngất đi, nàng ta luôn luôn sống cuộc sống được cung chịu quá mức, khi nào bị người khi nhục qua.

Lam Lâm nhi ngờ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ Thanh Long cuối cùng lựa chọn nàng?

Nàng chần chờ hương phương hướng Thanh Long chuyển động bước chân, bỗng nhiên, một cỗ nước từ trên trời giáng xuống, nhảy mất đem Lam Lâm Nhi biến thành ướt sũng.

Cùng với Lam Lâm Nhi thét chói tai, Lam Nguyệt Ngôn lại trong lúc vô tình nhìn đến Lam Ảnh Nguyệt một bên, chỉ thấy nàng một bộ bạch y đứng ở nơi đó, bộ dạng so với ba người bọn họ, quả thực là lông tóc không tổn hao gì, liền ngay cả thanh long đại nhân vừa rồi mới phóng lôi điện, cư nhiên Lam Ảnh Nguyệt cũng không có bị lan đến.

“Thanh Long đại nhân, chúng ta đối với ngươi đều chú trọng mắt, chẳng lẽ ngươi xem trọng cái phế vật kia?!” Ngón tay Lam Nguyệt Ngôn chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt, trên mặt tràn đầy không cam lòng, vì sao bản thân xui xẻo như vậy, mà cái tiểu tiện nhân kia lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Lam Ảnh Nguyệt một bên xem náo nhiệt nhủ nhủ này, Lam Nguyệt Ngôn này thật đúng là hận nàng thấu xương, không kéo được nàng xuống nước thì nàng ta mất hứng a.

Thanh long theo phương hướng ngón tay Lam Nguyệt Ngôn nhìn lại, liền thấy được Lam Ảnh Nguyệt trong xó góc, có lẽ linh lực trên người Lam Ảnh Nguyệt quá yếu, cảm giác tồn tại rất thấp, vừa rồi đã bị thanh long không nhìn.

Thanh Long nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt vài giây, đột nhiên sắc mặt đại biến, liên tục phát ra vài tiếng rống gầm.

Trên mặt Lam Nguyệt Ngôn vui vẻ, Lam Ảnh Nguyệt lần này chết chắc rồi, nàng ta gắt gao nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt, nàng ta mãi mãi sẽ không quên, thương tích trên mặt nàng ta nhưng là do nàng ban tặng.

Nhưng mà, chuyện xảy ra tiếp theo, khiến Lam Hạo Phong, Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Lâm Nhi triệt để thạch hóa*. (Tiểu Tuyết: nghĩa là hóa đá đó! Nhưng ta nghĩ thạch hóa nghe hay hơn nên giữ nguyên)

Chỉ thấy thân thể cao lớn của Thanh Long chậm rãi chuyển đến trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, phủ phục xuống, Long trào* mập mập đem một vật nhỏ trong lòng bàn tay đưa tới, Lam Ảnh Nguyệt sững sờ một chút, cúi đầu thì thấy một Long hài từ mập mập, nhắm mắt lại nằm ở trong lòng bàn tay Thanh Long, phảng phất đã ly khai nhân thế. (*Long trào: tay của rồng. Chắc nàng nào cũng hiểu đi)

“Nó đã chết?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thanh long độc miệng

Thanh long phủ phục xuống, khễ lắc đầu, trong đôi mắt tràn ngập hơi nước, trong mắt cự nhiên tràn đầy cầu xin, lại cầm Tiểu Long Vương trong tay Lam Ảnh Nguyệt một chút.

Lam Ảnh Nguyệt vươn ngón tay ra chọc chọc cái bụng Tiểu Long, vẫn còn nóng, nhưng là Tiểu Long trước mắt này dù chưa chết, nhưng chỉ còn một hơi thở.

Nhìn hành động của Thanh Long, Lam Nguyệt Ngôn tràn đầy không cam lòng mở miệng nói: “Đại ca, đầu óc Thanh Long này sẽ không phải là có vấn đề đi?”

Nếu đầu óc không có vấn đề, làm sao có thể đưa đũa nhỏ của mình cho một cái phế vật, hơn nữa, Tiểu Long kia vừa nhìn liền biết đã không còn thở a, chẳng lẽ Thanh Long còn tưởng rằng tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia có thể khiến Tiểu Long khởi tử hồi sinh a!

Bất đồng với Lam Nguyệt Ngôn oán trách, Lam Hạo Phong đã đại khái hiểu biết tình huống, nhìn hiểu dụng ý của Thanh Long, tiến lên một bước nói: “Thanh Long đại nhân, nếu người đem Tiểu Long giao cho ta, vẫn bố trí nhất định có biện pháp chữa khỏi cho nó.”

“Đại ca người cũng điên vừa thôi, Tiểu Long kia rõ ràng đã chết, người làm sao có thể cứu sống nó.” Lam Nguyệt Ngôn nghe Lam Hạo Phong nói, chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, đại ca làm sao có thể làm loại này chuyện ngu xuẩn.

Lam Hạo Phong liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, muội muội của hắn đúng là chỉ có một bộ túi da tốt, còn nghĩ sự tình rất đơn giản, Tiểu Long kia làm sao có thể là chết.

Nếu hắn cứu được Tiểu Long, Thanh Long kia đã nợ hắn một cái nhân tình, không có khả năng không cùng hắn khế ước, lấy Thanh Long thế gia cường đại, chỉ cần Tiểu Long còn có một hơi thở, hắn có nắm chắc có thể chữa khỏi cho nó.

“Thanh Long đại nhân, cái phế vật kia chính là cái gì cũng không có cả, người đem Tiểu Long giao cho nàng, nàng cũng không có biện pháp cứu sống!” Lam Hạo Phong thấy Thanh Long bất vì sở động, hai mắt gắt gao nắm chặt, từ nhỏ đến lớn, điều mà bản thân hắn muốn, đều phải nhận được.

Ảnh mắt Thanh Long lạnh lùng đảo qua Lam Hạo Phong, nhân loại ngu xuẩn, nếu tiểu gia hỏa trước mắt không thể cứu bảo bối của nó, vậy trên đời này không ai có thể cứu, mà nhân loại ngu xuẩn trước mắt này, lại còn nói tiểu cô nương này là phế vật?

“Nhân loại ngu xuẩn, nếu nàng là phế vật, vậy người tính cái gì? Rác? Không, nói người là rác cũng là vũ nhục rác!” Thanh Long thật vất vả mới cảm ứng được luồng lực lượng kia, nếu Lam Hạo Phong làm hỏng hi vọng duy nhất của nó, cũng đừng trách nó bị hủy toàn bộ Thanh Long thế gia.

Nghe thanh long nói không chút lưu tình nào, cả khuôn mặt Lam Hạo Phong đều biến đen, thanh long lại còn nói hắn không bằng rác? Cự nhiên còn nói hắn so phế vật này?

“Thanh Long đại nhân, nàng chính là một phế vật, còn là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, người không sợ đem Tiểu Long giao cho nàng, nàng lại rắp tâm bắt lương?! ” Lam Nguyệt Ngôn cố nén đau đớn trên người, mặc kệ thế nào, nàng ta cũng không muốn để cho cái tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia đạt được.

“Thứ xấu xí như người, ta không muốn nói chuyện.” Thanh Long ghét bỏ liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, “Nhìn nhiều hơn một cái liếc mắt cũng cảm thấy vũ nhục ánh mắt bọn gia.”

“Phốc, khụ khụ.” Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới, Thanh Long này cự nhiên độc miệng như thế, còn rất hợp khẩu vị nàng, Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn trước kia có thể nói là mỗi ngày đều khi dễ nguyên chủ, hôm nay cho dù là thu điểm lợi tức, nhìn Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Hạo Phong kia khuôn mặt vận vẹo, Lam Ảnh Nguyệt kém chút không bật cười.

“Tiện nhân, người còn cười!” Lam Nguyệt Ngôn lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí rồi, trước kia nàng ta mỗi ngày đều đem Lam Ảnh Nguyệt đánh cho chết đi sống lại, không nghĩ tới, hiện tại cái tiểu tiện nhân kia cự nhiên ở nơi đó nhìn bản thân mà chế cười! Quả thực không thể nhịn được nữa! Nàng ta kêu to liền âm ỉ tới về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Lam nhị tiểu thư này hành động không có lý trí, nhất định kế tiếp sẽ gặp bi kịch.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên phát ra một tiếng rống ngâm, đầu tiên là từ trong miệng phun ra lượng nước lớn, sau đó, tia chớp lại oanh ầm ầm trên đầu, cuối cùng đuôi dài đảo qua, ba người đều bị đánh bay ra ngoài rất xa, nằm trên mặt đất triệt để hôn mê.

Đầu tiên là bị nước xối, lại bị sét đánh, rồi lại bị hất bay, Lam Ảnh Nguyệt muốn trực tiếp vì Thanh Long dựng thẳng ngón tay cái!

Trong sơn động tiếng oanh ầm ầm vang lên không ngừng, bùn đất đá không ngừng rơi xuống, chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cùng vị trí của Thanh Long không có chịu ảnh hưởng.

Mà mới vừa rồi Thanh Long còn hùng hùng hổ hổ, lúc này chính là cúi đầu đối với Lam Ảnh Nguyệt, một mặt bộ dáng lấy lòng, khoái trá lay động đuôi nó.

Thao Thiết ghét bỏ nhìn Thanh Long bán manh một bên lấy lòng Lam Ảnh Nguyệt, nhận thức không được điên cuồng hét lên ra tiếng, “Ngươi là Long, ngươi không phải là con chó nhỏ, lắc đuôi cái gì? Có thể hay không có tiền đồ một chút!”

Nếu Lam Hạo Phong tỉnh lại nhìn thấy động tác hiện tại của Thanh Long, phỏng chừng cũng tức giận đến hộc máu, tương phản này cũng quá lớn.

“Tiểu Long này là con của Bát Ký Hoàng Kim Long cùng Thanh Long, ngay cả Thanh Long cũng rất yếu, nhưng là Bát Ký Hoàng Kim Long miễn cưỡng coi như là có thể, tiểu gia hỏa trong ngực Thanh Long là bị thương, cho nên mới làm cho tiểu gia hỏa này lâm vào ngủ say.” Thao Thiết kiêu ngạo nhìn Tiểu Long vẫn không nhúc nhích kia, không nhìn hành động quái dị kia của Thanh Long, máu tiểu gia hỏa có thể còn cao hơn của Thanh Long kia vài phần.

“Ân nhân, chỉ có trên người ngươi có năng lực chữa trị, có thể cứu tiểu nhi một mạng.” Thanh Long đáng thương hề hề nhìn Lam Ảnh Nguyệt, chỉ sợ Lam Ảnh Nguyệt mất hứng mà cự tuyệt hẳn.

Năng lực chữa trị? Thì ra là thế, còn ngạc nhiên miệng vết thương của mình ngày ấy cũng cấp tốc khép lại như vậy, năng lực hiện tại vừa khéo cũng cần máu thân thú, tự nhiên năng lực liền muốn mang Tiểu Long đi.

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay đem Tiểu Long trong bàn tay Thanh Long ôm lấy, Tiểu Long nho nhỏ thân mình mềm mềm, phúng phính, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức đáng yêu.

Thanh long thấy Lam Ảnh Nguyệt rốt cục cũng đem Tiểu Long ôm đi, hưng phấn lắc lắc đuôi thật dài. Hơi hơi hơi khoe miệng lên biểu đạt tâm tình của nó, nó nhìn nhìn Tiểu Long, trong mắt tràn ngập luyến tiếc, “Ân nhân, Ngô nhi liền giao cho người chiếu cố, ngày sau Ngô nhi có cần chuyện gì liền gọi ta đến.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt nó.” Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn tiểu gia hỏa trong ngực, liền đi ra ngoài.

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, thân thể Thanh Long chậm rãi trở mình, đứa nhỏ của nó cùng đệ tử Thanh Long thế gia khế ước, nó cũng coi như là hoàn thành sứ mệnh, có thể trở về dưỡng thương, cuối cùng nó nhìn thoáng qua Tiểu Long trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, biến mất trong sơn động.

Đường ra bên ngoài, năng lực không phát hiện bóng dáng ba người kia, vừa rồi Thanh Long kia dùng khí lực không nhỏ một chút nào, đường đi tới phía trước chông chênh không ít đá tảng, năng lực cũng không nóng nảy liền chậm rì rì đi về phía trước.

Đối lập với sự bình tĩnh của năng lực, ngoài sơn động sớm đã loạn thành một đoàn, Lam Chấn nghe trong sơn động truyền đến tiếng vang vĩ đại, chỉ cảm thấy sự tình không ổn, chạy nhanh phái người đi vào xem xét, không lâu sau liền nhìn thấy Lam Hạo Phong, Lam Lâm Nhi cùng Lam Nguyệt Ngôn bị hộ vệ cứu ra ngoài.

Nhìn con trai cùng nữ nhi của mình hôn mê bất tỉnh, sắc mặt xanh mét đối với trưởng lão nói: “Đã xảy ra sự tình gì.”

Trưởng lão hơi hơi cúi hạ thất lưng nói: “Ta cũng không biết cự long kia vì sao tức giận, bỗng nhiên đất rung núi chuyển, ba vị tiểu thư cùng thiếu gia liền bị đánh bay ra.”

“Ngũ tiểu thư đâu?” Lam Chấn hí hóp mắt, cái nghiệt nữ kia không có ra ngoài.

“Trong sơn động không ngừng sụp đổ, chỉ sợ là...” Thanh âm trưởng lão càng ngày càng nhỏ, Ngũ tiểu thư kia nguyên bản là không có linh lực, nhìn tình huống bên trong kia, chắc chắn là không có đường sống.

Đã chết? Lam Chấn đối với Lam Ảnh Nguyệt xưa nay không có cảm tình, thậm chí là tràn ngập chán ghét, nghĩ đến ánh mắt thanh minh lãnh liệt kia, Lam Chấn trong lòng liền cảm thấy không vui, bởi vì năng lực tồn tại, hắn cũng không thiếu bị người ở riêng về cười nhạo.

Về phần thanh long, chỉ cần nó còn ở nơi này, hắn liền còn có cơ hội.

Lúc này Lam Chấn cũng không biết, Thanh Long thế gia không bao giờ có thể có được Thanh Long nữa, Thanh Long sớm đã trở về Ngự Long đại lục.

Lam Chấn vừa nhìn thấy sơn động tối đen, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây, mang theo mọi người biến mất ở cửa sơn động, cái nghiệt nữ kia, biến mất là tốt nhất.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này còn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc này năng lực buồn bực nhìn hòn đá vĩ đại trước mắt, đã qua đi nửa canh giờ, vẫn là vô pháp hoạt động.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt phát hiện phía sau cự thạch truyền đến tiếng vang rất nhỏ, vừa mới lui về sau mấy bước, cái tảng đá lớn ngăn trở cửa động kia nháy mắt bể nát thành bột, nháy mắt bay ra, hòa lẫn vào bên trong bùn đất.

Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước cửa động xuất hiện một đạo bóng dáng thon dài, một bộ bạch y, giống như thiên thần hạ phàm, bộc lộ khí phách vương giả.

“Thế nào? Cảm động khóc nè?” Phụng Diệc chậm rãi tiêu sái đến gần Lam Ảnh Nguyệt, đưa tay sờ lên mái tóc dài mềm mại của nàng, động tác tự nhiên như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt đối với loại động tác thân thiết này có chút không được tự nhiên, theo bản năng muốn trốn, nhưng mà thân thể lại giống bị cố định, muốn động cũng không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay thon dài trắng nõn kia chỉ sờ loạn tóc nàng.

Ở thời điểm nàng bị thân nhân bỏ rơi, cũng chỉ có hắc đứng ở trước mặt nàng, nàng đột nhiên nhớ tới lời hắc nói, trừ bỏ hắc, không sẽ ai giúp nàng.

Bản thân Lam Ảnh Nguyệt cũng không có phát hiện, lúc này, trong mắt nàng nhu hòa vài phần.

Nhìn tóc Lam Ảnh Nguyệt bị Phụng Diệc sờ loạn, Thao Thiết kếm chút nữa là ngửa mặt lên trời cười dài, hắc bị cô gái này áp bách, hiện tại nhưng là vô quyết dày có móng tay nhọn a, không sai không sai.

Bất quá, đại ma vương phía trước này rõ ràng mặc hắc y!

Hiện tại cùng cái cô gái bạch y này đứng chung một chỗ, quần áo của hắc kiểu dáng bên ngoài thậm chí là hoa văn, đều cùng nữ nhân này giống nhau a, Thao Thiết một bộ dáng bí hiểm, hắc mơ hồ nghĩ thấy được hương vị gian tình.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nội bộ mâu thuẫn

“Ta phải đi về.” trước mặt cái nam nhân này, nàng luôn cảm thấy bản thân quá bị động, bất đắc dĩ người trước mặt quá mức cường đại, hiện tại nàng không có biện pháp gì.

Phụng Diệc nghe vậy cũng không giận, nhìn nhìn Tiểu Long trong lòng nàng, hơi nhíu mày, tiểu nha đầu vận khí ngược lại không tệ, tiểu gia hỏa này so với phê vật Thanh Long kia mạnh hơn nhiều, “Người hiện tại cũng không thể trở về, dù sao Lam Chấn cũng nghĩ người đã chết.”

Uy chấn gia chủ của Thanh Long thế gia ở Phụng Quốc, liền ngay cả Hoàng thượng Phụng Quốc cũng cấp cho ba phần mặt mũi, mà nam nhân trước mặt cư nhiên liền hô thẳng kị danh, hơn nữa ánh mắt còn có chút khinh thường.

“Hắc nhưng là ước gì ta nhanh chút biến mất khỏi thế giới này.” Vừa rồi nàng không nhìn thấy Lam Nguyệt Ngôn bọn họ, nàng liền kết luận bọn họ đã đi ra ngoài, không ai tìm đến nàng, không đã nói lên Lam Chấn đã bỏ rơi nàng rồi sao?

Bất quá, đối với Thanh Long thế gia, nàng vốn cũng là không hiếm lạ.

Không nhìn thấy thất lạc trong mắt Lam Ảnh Nguyệt, lông mày xinh đẹp của Phụng Diệc hơi nhíu, “Người muốn làm thế nào?”

“Tự nhiên là đáp lễ cho bọn họ một phần đại lễ.” đôi mắt đẹp mắt của Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia lãnh ý.

Thừa dịp bóng đêm, Phụng Diệc đưa nàng về sân viện, nhưng mà còn không chờ bọn hắc đến phá nát sân viện kia, lại thấy xa xa ẩn hiện nhiều ánh lửa, khói dày đặc cuộn cuộn.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, hai đám gấu gao nắm lại, chỉ cảm thấy sự tình không ổn: “Thanh Vân còn ở bên trong.”

Ngay cả bất quá chỉ ở chung hai ngày, Thanh Vân đối với nàng bảo hộ như thế nào nàng sao có thể không biết? Cho dù là vì nguyên chủ, nàng cũng muốn đem Thanh Vân cứu ra!

Nguyên bản tiểu viện cũ nát, lúc này đã bị một lồng lửa lớn úp lại, liền ngay cả nhà chính cũng đã lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Lam Ảnh Nguyệt đã tái nhợt, khá lắm Thanh Long thế gia, đều cho rằng nàng đã chết ở sơn động đi, khẩn cấp liền muốn đến thiêu sân viện của nàng.

“Đừng sợ, có ta.” Nhìn sắc mặt Lam Ảnh Nguyệt tái nhợt, nếu như không phải là hắc cầm tay nàng, chỉ sợ nàng liền muốn vọt vào biển lửa.

Một bàn tay Phụng Diệc chậm rãi nâng lên, hướng tới biển lửa kia nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Đóng băng.”

Trong phút chốc, Băng Lam Quang* từ lòng bàn tay Phụng Diệc khuếch tán, nhiều đóa Băng hoa ở trong lòng bàn tay hắc nở rộ, hai mắt hắc tà mị hơi hơi nhắm lại, môi mông khê mở, “Đi.” (*Băng Lam Quang: băng phát ra ánh sáng màu lam)

Băng hoa nhanh chóng khuếch tán thành Băng Hải, mà vừa rồi biển lửa còn tùy ý thiêu đốt, nháy mắt đã bị một tầng băng trong suốt óng ánh bao trùm, biến thành một tòa Băng Khắc vĩ đại, sau đó tầng băng nháy mắt hóa thành nước, dập tắt ngọn lửa cuối cùng.

Lam Ảnh Nguyệt biết hấn rất mạnh, nhưng là không nghĩ tới hấn cư nhiên nhẹ nhàng băng quơ như vậy liền diệt một mảnh biển lửa, bình tĩnh trong mắt nhắc lên một tia gọn sòng, đây là năng lực của cường giả.

Ngay lúc Phượng Diệc ra tay, đồng thời, ở chỗ tối Dạ Phong đã động thủ, tiêu diệt hết ngọn lửa, hấn liền cứu Thanh Vân ra, “Ngũ tiểu thư, nha hoàn của ngươi, ngắt đi thôi, không có trở ngại.”

Cũng may Thanh Vân nàng không có việc gì, băng không nàng nhất định áy náy cả đời.

“Chủ thượng, vừa rồi ở cửa bắt được người này.” Một cái hắc y nhân cầm người trong tay ném xuống đất, phảng phất như ném một cái bao tải.

Nam nhân hoảng sợ nhìn nam nữ trước mắt, run run mở miệng, “Ngũ, Ngũ tiểu thư, ngươi không phải là, là...”

Đại thiếu gia rõ ràng nói Ngũ tiểu thư đã chết, mới cho hấn đi phóng hỏa thiêu viện này, nhưng là Ngũ tiểu thư trước mắt chẳng những sống sờ sờ đứng trước mặt hấn ta, hơn nữa đứng bên cạnh nàng còn có một cường đại nam nhân đáng sợ.

Vừa rồi hấn ta chính là bị tình cảnh trước mắt khiến cho sợ ngây người mới không kịp chạy trốn, hấn nơi nào gặp qua một chiêu có thể dập tắt lửa Hải Nhân a, hơn nữa Băng hệ ma pháp kia là thuần phát*, hấn lớn tới như vậy cũng chưa từng nghe nói ma pháp không cần ngâm hát, mà hiện tại nam nhân này cư nhiên còn ôm thắt lưng Ngũ tiểu thư, nhu tình như nước nhìn Ngũ tiểu thư. (*thuần phát là gì? Có nàng nào hiểu không? Ta ngu ngơ TT.TT)

Nghĩ đến hấn ta vừa mới phóng hỏa thiêu sân, kém chút thiêu chết nha hoàn Ngũ tiểu thư, hiện tại chỉ cảm thấy nửa phần khí lực cũng không có, xụi lơ.

Lam Ảnh Nguyệt hèn mọn nhìn nam nhân trước mắt, nhẹ tay xoa xoa cái bụng Tiểu Long, không chút để ý mở miệng nói: “Là ai?”

Nam nhân ở trên mặt đất, thân mình càng không ngừng run run, hèn mọn đến mức như một hạt bụi, “Là đại thiếu gia, là đại thiếu gia cho tiểu nhân đến, oan có đầu nợ có chủ, Ngũ tiểu thư tha mạng a.”

“Ngươi ngẩng đầu lên.” Lam Ảnh Nguyệt trong lòng sớm đã có dự tính, Lam Hạo Phong đã thích lửa như vậy, vậy nàng tự nhiên cũng sẽ không thể làm cho hấn thất vọng.

Nam nhân run run rẩy rẩy ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt, thân mình đột nhiên cứng đờ, ánh mắt tiêu cự rồi mất đi ý thức.

“Đi đem sân viện của Lam Hạo Phong phóng hỏa.” Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, khóe môi nhếch lên mỉm cười, Lam Hạo Phong, hi vọng ngươi sẽ thích lễ vật ta đưa cho ngươi.

Dạ Phong cảm thấy chút kỳ quái, nam nhân này rõ ràng là người của Lam Hạo Phong kia, làm sao có thể sẽ đi phóng hỏa viện của chủ nhân hấn ta? Loại ý tưởng kỳ lạ như thế này mà Ngũ tiểu thư cũng nghĩ ra được?

Mà chủ thượng cư nhiên tùy nàng hồ nháo, cũng không ngăn cản nàng!

“Là, tiểu thư.” Nam nhân mặt không biểu cảm đứng lên, xoay người liền hướng ra phía ngoài, không có một chút do dự.

Dạ Phong hoảng sợ nhìn thân mình của nam nhân cứng ngắc đi ra ngoài, điều này cũng rất kỳ quái, nam nhân kia không phải là thật sự đi thiêu Lam Hạo Phong sân chứ?

Phượng Diệc mỉm cười nhìn Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên cười mỉm, viện này bị thiêu, hấn cũng có thể có cơ hội đem tiểu nha đầu trở về phủ của hấn, Lam Hạo Phong này cứ chỉ vô tình, nhưng là giúp hấn một cái đại ân.

“Cười đến thực âm hiểm.” Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nhìn nam nhân tuấn mỹ vô song trước mắt, hấn muốn làm cái gì nàng còn không biết sao?

Phía sau Dạ Phong triệt để thạch hóa, dám nói chủ thượng như vậy, Ngũ tiểu thư nhưng là người đầu tiên.

Nhưng mà, nghe xong lời của nàng, Phượng Diệc chẳng những không có sinh khí, ngược lại cười đến càng thêm rực rỡ.

Tay Dạ Vũ nắm lấy tên gia đình cũng cứng lại rồi, vì sao hấn mới trở về sau khi xuất môn làm việc vài ngày, chủ thượng tựa như thay đổi hoàn toàn tính tình, chủ thượng lạnh lùng khí phách của hấn đâu? Chủ thượng không gần nữ sắc của hấn đâu? Chủ thượng tiếc chữ như vàng của hấn đâu?

Dạ Vũ quay đầu, dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Dạ Phong, Dạ Phong khề lắc đầu, nếu quen được thì tốt rồi..

Đúng lúc này, trong đêm đen phát ra một tiếng thét chói tai, chỉ thấy phía nam bốc lên khói đặc cuộn cuộn, cùng với tiếng thét chói tai của nam nhân cùng nữ nhân, rất không náo nhiệt

Hai người Dạ Phong cùng Dạ Vũ nhìn nhau một chút, đều thấy được sự khiếp sợ ở trong mắt đối phương, nam nhân kia thật sự đem sân viện của Lam Hạo Phong thiêu! Ngũ tiểu thư làm sao có thể làm được như thế!

Mà người khôi xương hết thấy, đang ôn hòa vuốt ve Tiểu Long trong lòng, phảng phất hỗn loạn kia cùng bản thân hoàn toàn không quan hệ.

Nửa canh giờ sau, Lam Hạo Phong vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, nghe nói Lam Ảnh Nguyệt đã chết ở sơn động, không khỏi vui vẻ không thôi, nhớ tới hấn ở sơn động nhận hết khuất nhục, hấn liền tràn đầy không cam lòng, Thanh Long lại còn nói hấn không bằng phế vật kia!

Hấn muốn dấu vết của Lam Ảnh Nguyệt triệt để biến mất ở Lam phủ, vì thế liền kêu một hộ vệ đi phóng hỏa thiêu sân viện của Lam Ảnh Nguyệt.

Qua hồi lâu, cũng không thấy người nọ trở về, liền nghe được có tiếng hạ nhân hô to, “Cháy!”

Không phải là sân viện của Lam Ảnh Nguyệt cháy sao? Vì sao sân viện của hấn lại cháy?

Hấn vội vã lao ra nhìn, vừa nhìn hấn liền thấy một bóng dáng đi xung quanh sân viện của hấn, một đám hỏa cầu nho nhỏ đang bay về phía sân viện của hấn, Lam Hạo Phong giật không thể át, hét lớn: “Dừng tay!”

Nhưng người nọ căn bản là mắt nhắm tai ngơ, tiếp tục bình tĩnh phóng ra hỏa cầu, vội bắt diệp nhạc hồ*. (*Ta thấy một vài nhà làm ‘Bắt diệp nhạc hồ’ nghĩa là vui đến quên trời quên đất. Nàng nào có cách nói hợp lý hơn thì nói ta nha)

Lam Hạo Phong nhìn chằm chằm bóng dáng kia, chỉ cảm thấy có chút quen mắt, chẳng lẽ người này hấn từng gặp qua?

“Bắt hấn lại đây cho bản thiếu gia.” Một hộ vệ đi lên, rất nhanh đã đem người đưa tới trước mặt Lam Hạo Phong.

Khi Lam Hạo Phong nhìn đến khuôn mặt kia, kém chút hôn mê đi, người này hấn chẳng những nhận thức, còn rất quen thuộc a!

Này không phải là người mình phải đi thiêu sân viện của Lam Ảnh Nguyệt sao? Lam Hạo Phong một cước đạp lên người quý trên mặt đất, “Cho người đi thiêu sân viện của phế vật kia, người cư nhiên đến thiêu sân viện của bản thiếu gia?!”

Nhìn sân viện bị cháy hồng, Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, thời điểm hấn kiến tạo viện này nhưng là tiêu tốn rất nhiều tiền, hiện tại lửa tuy rằng đã diệt, lại cháy hồng rất nhiều nơi, khiến tâm của hấn đều là máu a.

Nam nhân trên đất ngơ ngác như cũ quỳ ở nơi đó, sau khi Lam Ảnh Nguyệt đột phá Nhất giai, tinh thần lực cường đại hơn rất nhiều, cho nên, người này còn chưa có từ trong không chế thanh tỉnh, chất phác đồ ở nơi đó, không nói một lời, hai mắt trống rỗng.

Lam Hạo Phong nhìn nam nhân không nói một lời, quả thực trong cơn giận dữ, một cái tát chụp ở trên đầu nam nhân, Nhị giai hấn nơi nào chịu được thịnh nộ toàn lực nhất kích của Lam Hạo Phong, nhất thời ngã xuống đất, không có hô hấp.

Vào thời điểm ở đây một mảnh hỗn loạn, Lam Ảnh Nguyệt đã bị Phượng Diệp mang cách xa Lam phủ, tiểu viện hoang tàn cơ hồ bị thiêu đến sáng, nhưng mà cũng không có người để ý.

Thời điểm rời đi, Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn khói đặc cuộn cuộn kia, cười lạnh nói: “Sau này, vô luận phát sinh cái gì, đều là các ngươi tự tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bị phi lễ

Lam Ảnh Nguyệt biết Phượng Diệp khẳng định không phải một người thường, nhưng thời điểm nhìn thấy tòa nhà của hấn, nàng vẫn là có chút kinh ngạc.

Thanh Long thế gia thân là thế gia đứng đầu Phượng Quốc, phủ đệ kia kiến tạo tự nhiên là không bình thường, nhưng mà, cùng với khu vườn trước mắt so sánh, liền lập tức có vẻ keo kiệt.

“Giậm chân giậm dữ a, Băng Linh Thảo cư nhiên làm hoa cỏ đường ở trong sân.” Thao Thiết nhìn một đường hoa cỏ này, hận không thể chui ra đến lấy đi, đó đều là được thảo trân quý, đều là thiên kim khó cầu, hiện tại cư nhiên tùy ý có thể thấy được, điều này có thể làm cho hấn bình tĩnh sao?

Thanh âm Thao Thiết một đường đều nói không ngừng, một lát cái này thảo, cái kia hoa, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, còn có thời điểm Thao Thiết hấn không bình tĩnh như vậy a, khí phách lúc trước của biến đi đâu rồi?

Dọc theo đường đi gặp được không ít hạ nhân, bọn họ từ rất xa đã nhìn thấy chủ tử của mình đưa một cô nương đến đây, đều sợ tới mức hoang mang lo sợ, nhưng là chỉ một lát liền cường chế ở khiếp sợ trong lòng, an phận hành lễ.

Đội đến sau khi hai người đi xa, nháy mắt lại không bình tĩnh, lúc này một lão nhân vội vã đi tới, tuy rằng đầu đã đầy tóc bạc, nhưng là tinh thần vẫn đầy sức sống như cũ, một tiểu cô nương mười sáu, mười bảy tuổi lập tức tiến lên bắt lấy tay hấn, khẩn cấp nói: “Lý thúc, chủ thượng đưa một cô nương trở lại!”

“Hơn nữa chủ thượng còn nở nụ cười!” Một người nói.

“Ánh mắt còn thật sùng nịch!” Tên còn lại lại nói.

“Chủ thượng dùng thanh âm thật ôn nhu nói với nàng!”

“...”

“Nháo cái gì mà nháo, còn không đi xuống làm việc.” Lý thúc giáo hoạt nhếch môi, cấp tốc từ bên người mấy người đi qua.

Mà trong lòng lại không ngừng nói thầm, cô nương nhà ai a? Bộ dạng nhìn được không được a? Bao nhiêu lớn a? Nhiều người thấy như vậy, hẳn cư nhiên không phát hiện!

Bọn họ theo chủ thượng nhiều năm như vậy, chung thân đại sự của chủ thượng bọn họ đều gấp gáp, nhưng là chủ thượng luôn luôn không gần nữ sắc, bọn họ cũng không dám lơ đãng, hiện tại cư nhiên chủ thượng mang theo một người trở về!

Lam Ánh Nguyệt cũng không biết bản thân đến lại làm cho những người này kinh ngạc như vậy, lúc này nàng còn đang nghe Thao Thiết không ngừng kinh thán.

“Trong phủ này cư nhiên ngay cả tu vi của hạ nhân cũng đều là đã ngoài Tam giai.” Thao Thiết bĩu môi, tuy rằng Tam giai ở trong mắt hẳn là tồn tại thật nhỏ bé, nhưng là tất cả mọi người đã ngoài Tam giai, khiến cho người khác có chút không thể tưởng tượng.

Phải biết rằng có một số người mười năm thậm chí lâu hơn, cũng không thể tấn chức Nhị giai, quái vật cường đại này đến cùng là từ chỗ nào đến.

Lam Ánh Nguyệt khẽ nhủ thầm, Tam giai, bản thân mới là Nhất giai a!

Phượng Diệc tựa như nhìn ra ý tưởng của nàng, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, “Ta tin tưởng, tốc độ tu luyện của ngươi, không ai so được ngươi.” (Tiểu Tuyết: A! Diệc ca chiếm tiện nghi của Nguyệt tỷ kìa! >///<)

“Đó là tự nhiên.” Lam Ánh Nguyệt cũng không khiêm tốn, nếu nói ra, một đêm liền từ phế vật đến đột phá, không biết sẽ có bao nhiêu người gặp trở ngại.

“Ngươi cũng không phải khiêm tốn.” Phượng Diệc nở nụ cười, bất quá nếu nàng là cái loại người lá mặt lá trái*, hẳn tự nhiên cũng sẽ không thể đối với nàng như vậy. (*Lá mặt lá trái: ý nói loại người hai mặt)

Phượng Diệc nắm tay Lam Ánh Nguyệt chậm rãi đẩy ra một cánh cửa viện khép chặt, vừa đi vào, chỉ thấy trong viện trăm hoa đua nở, đơm đóm ở trong biển hoa bay lượn, đẹp không sao tả xiết.

Giữa biển hoa là một cái hồ nước nhỏ. Hai đầu các tinh xảo cùng nhau đứng sừng sững ở giữa hồ, ở trong bóng đêm lộ ra nhiều điểm sáng, thần bí lại an bình.

“Đi thôi.” Phượng Diệc khoát tay, bàn tay đánh trên hư không, dòng khí bắt đầu dao động rất nhỏ, trong không khí sáng lên một đạo quang mang kim sắc, ánh sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay Phượng Diệc lan tỏa, hai người đứng ở trong biển hoa chậm rãi biến mất.

“Đây là lần đầu tiên chủ thượng mang nữ nhân tới nơi này.” Dạ Phong nhìn biển hoa kia, ần ần mở miệng nói, “Chủ thượng rốt cục không còn cô độc.”

Dạ Vũ mất lạnh liếc nhìn Dạ Phong bên cạnh lăm lăm bầu, chỉ cần chủ thượng vui vẻ, đừng nói là Ngũ tiểu thư Thanh Long thế gia, cho dù là công chúa Âm Vực, hẳn cũng bắt đền cho bằng được.

Bên ngoài phòng này cư nhiên còn có kết giới, Lam Ánh Nguyệt bĩu môi, vừa mới đi vào lầu các, Thao Thiết lại không bình tĩnh, “Trời ạ! Cư nhiên dùng Bạch Ngọc tinh thạch làm sàn!”

Lam Ánh Nguyệt rất muốn hỏi, Bạch Ngọc tinh thạch rất đắt sao?

“Trời ạ, Hắc Phong Linh cư nhiên làm trang sức phẩm ở trong này!” Nhìn trước mắt là bảo vật Linh Lang, Thao Thiết hận không thể lập tức bay ra, nhưng mà, hẳn ra không được.

“Những thứ kia của ngươi đều là bảo vật?” Lam Ánh Nguyệt thật sự chịu không nổi tiếng huyền ảo của Thao Thiết, tùy ý cảm lấy một cái bình sứ thường thức.

Phượng Diệc cười cười, “Chẳng qua là một ít đồ chơi thôi, nếu như ngươi thích thì đem đi đi.”

Thao Thiết ngồi xổm góc tường trong không gian vẽ vòng tròn, một thứ trong đây xuất ra cũng là mấy chục vạn kim tệ, mà nam nhân trước mắt lại nói, đều là đồ chơi nhỏ, có tiền cũng không bốc đồng như vậy! (Tiểu Tuyết: Bây giờ mới thấy Thao Thiết thật dễ thương a!)

“Chủ thượng, việc gấp.” Thanh âm Dạ Phong đột nhiên truyền vào trong phòng, nghe qua có chút sốt ruột.

“Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác ngày mai lại nói.” Phượng Diệc sờ sờ đầu nàng, xoay người liền đi ra ngoài.

Sự tình có thể làm cho hấn tự mình xử lý, chỉ sợ là thật khó giải quyết đi.

Lam Ảnh Nguyệt, nhìn bóng lưng của hấn biến mất ở cửa, vừa quay đầu, lại bị người mạnh mẽ ôm chặt, xúc cảm ấm áp trên trán làm cho nàng sững sốt, chờ nàng phục hồi tinh thần, nơi nào còn có bóng dáng Phượng Diệc!

Nàng là bị phi lễ? Lam Ảnh Nguyệt đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Thao Thiết giương miệng thật to, nữ nhân này không phải là bị đại ma vương hôn đến ngu luôn đấy chứ! (Tiểu Tuyết: Ha ha, cười chết với ý nghĩ của nhóc con này.)

“Ngũ tiểu thư, thuộc hạ Dạ Lan, ngài có thể tùy thời gọi ta.” Một mỹ nhân mặc tử y chậm rãi xuất hiện ở cửa, một đôi mắt phượng hàm chứa ý cười, vừa rồi tình cảnh đó, nàng nhưng là xem ở trong mắt a!

Không nghĩ tới chủ thượng vừa ra tay liền kinh thiên động địa như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt phục hồi tinh thần, nhìn nàng (Dạ Lan) cười có thâm ý khác, chỉ cảm thấy quẫn vô cùng.

Phượng Diệc vừa đi, Thao Thiết lập tức bay ra khỏi không gian, ở trong phòng tới tới lui lui xuyên qua bảo vật, nhưng mà, sự tình làm cho hấn phát điên đã xảy ra.

Tay hấn cứ nhiên xuyên qua bảo vật này, hoàn toàn không nắm được, Thao Thiết lúc này rất muốn khóc, trơ mắt nhìn nhiều bảo vật như vậy ở trước mắt hấn, bản thân lại ngay cả sờ cũng không tới!

Quả thực sinh không thể luyện!

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn các loại hành động của Thao Thiết, đem Tiểu Long đặt lên giường, cắn nát ngón tay mình, nhẹ nhàng niệm lên chú ngữ, hai đạo vàng sáng ám, hoàng quay chung quanh trên người Tiểu Long cùng Lam Ảnh Nguyệt, một lát sau, kia máu từ một phân thành hai, một nửa nhập vào mi tâm Tiểu Long, một nửa nhập vào mi tâm Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt cảm ứng được hơi thở Tiểu Long, tuy rằng rất yếu.

Lấy lấy ba giọt máu của Tiểu Long, Lam Ảnh Nguyệt đang muốn đem máu nhập trong hoa kia, không nghĩ tới giọt máu kia lại tự mình chui vào thân thể của nàng, nhập vào trong Anh Túc.

Cùng lúc đó, đầu óc Lam Ảnh Nguyệt một trận choáng váng mất hoa, thời điểm nàng mở to mắt, bản thân đã không còn ở trong phòng

Trước mắt nàng xuất hiện một biển hoa Anh Túc, bướm bướm ở trong bụi hoa bay múa, một cái tin tức xuyên qua bụi hoa, Lam Ảnh Nguyệt biết, nàng đã tiến nhập vào không gian, trong không gian tản ra từng trận mùi, đây không phải là mùi thoát ra vào thời điểm tắm rửa sao?

Lam Ảnh Nguyệt đi phía trước đi mấy bước, lại nhìn thấy có vật nhỏ nằm trên mặt đất, bị đóa hoa che có chút thấy không rõ.

Không đợi Lam Ảnh Nguyệt đụng tới vật nhỏ kia, Thao Thiết liền dùng tay nhỏ bé, thân ngắn ngủn chần của nàng trước mặt, “Không nên đụng thân thể ta.”

Nàng nghe lời này, Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, nguyên lai tiểu gia hỏa này linh hồn cùng thân thể chia lìa, không thể trở về a.

Nhìn đáng vẻ khăn trương của hấn, Lam Ảnh Nguyệt giao hoạt cười: “Linh hồn cùng thân thể của ngươi muốn dung hợp, cần những gì vậy?”

“Cần Siêu cấp Dược Tề Sư tài năng luyện chế Hoàn Hồn Dược tề, hơn nữa cần phải do ngươi luyện chế, bởi vì dược tề kia ở trong không gian Anh Túc luyện chế, hơn nữa linh hồn ta đã lấy dính khí tức của ngươi, người khác luyện chế dược tề vô dụng!” Thao Thiết cảm thấy làm người thiện tâm thật mệt, hiện tại tất cả hi vọng đều gửi gắm ở cái trên người cô gái này.

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, nghe qua giống như thật khó khăn a?” “Nhưng là ta không phải là dược tề sư a.”

“Không gian Anh túc có thể nhận thức ngươi làm chủ, ngươi khẳng định còn có thiên phú luyện dược, chỉ có ngươi có thể cứu ta.” Cũng may cái cô gái này có không gian Anh Túc, thiên phú của nàng cũng cường đại, bằng không tài năng của hấn khi nào khôi phục cao nhất a!

“Có thể, vậy ngươi cần phải nghe lời, chọc ta mất hứng ta liền đem thân thể của ngươi đem ra nấu.” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, khóe miệng giờ lên một chút ý cười.

Nàng kiếp trước luyện thành không ít bản lĩnh, thương pháp, nhiếp hồn thuật còn có một thân bản lĩnh ăn cấp làm cho người ta khó lòng phòng bị, liền ngay cả luyện độc, vì chống lại cái móng vuốt của cha nuôi biến thái kia, nàng cũng chưa thiếu nghiên cứu.

Thao Thiết vừa nghe, gắt gao nắm chặt nắm tay, nữ nhân nhẵn tâm này, nhưng là hấn hiện tại cũng không dám mắng nàng, vạn nhất nàng thật sự đem thân thể của hấn đem ra nấu làm sao bây giờ.

“Nữ nhân, ngươi không thể nấu ta, tuy rằng ta hiện tại không bằng trước, nhưng là từ một con kiến Cừu giai vẫn là có thể giúp ngươi xử lý.”

Nghĩ hần đường đường là Thượng cổ Thánh thú, cư nhiên bị một nữ nhân áp chế đến tận đây, Thao Thiết cảm thấy bản thân thật thảm, còn có Thánh thú ghen khuất hơn so với hần sao? Nếu như không phải là tu vi của hần đại giảm, đừng nói Cửu giai, cường giả chuyển chức hần đều có thể một tát chụp chết!

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy lông mi khẽ chớp, ít nhất hiện tại nàng không có năng lực đối phó cường giả Cửu giai, đả thủ này coi như là không sai.

Lập tức triệu hồi đem Tiểu Long tiến vào, phóng tới trước mặt Thao Thiết, “Hào hảo xem.”

Dứt lời liền ra không gian, trào lên giường lớn mềm mại, an ổn ngủ.

Chỉ để lại Thao Thiết ở trong không gian than thở.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình cảm khác thường

Buổi sáng ngày thứ hai, sau khi ăn xong, Lam Ảnh Nguyệt liền kêu Dạ Lan tiến vào, nói cho Dạ Lan nàng cần một ít sách tu luyện.

Dạ Lan nghe vậy cười nói: “Ngũ tiểu thư, chủ thượng lúc đi đã phân phó qua, ngài nói sách toàn bộ đều ở thư phòng, thuộc hạ có thể mang ngài đi qua.”

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Phụng Diệc ngày hôm qua đi vội vàng, lại không nghĩ rằng hần ngay cả chuyện này đều đã vì nàng chuẩn bị tốt.

“Hào, hiện tại đi thôi.” Lam Ảnh Nguyệt bất động thần sắc đánh giá Dạ Lan một chút, nàng biết bản thân tu vi thấp, nhưng không có nửa phần khinh thường nàng, đối xử với nàng là cung kính phát ra từ nội tâm.

Dạ Lan hướng Lam Ảnh Nguyệt cúi thân mình, liền dẫn nàng đi qua tều lâu các bên cạnh, vừa đi vừa nói chuyện, “Chủ thượng nói, bảy ngày sau, Học viện Hoàng gia tuyển nhận một đám đệ tử mới, nếu Ngũ tiểu thư có hứng thú, có thể đi nhìn xem.”

Học viện Hoàng gia? Nàng còn đang có quyết định này đâu, bên trong có thể có không ít người quen đâu?

Đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt nở rộ ra một tia ý cười không thể phát hiện, Thao Thiết lại run lên một chút, nó cảm giác, có người muốn tạo tai ương!

Tu luyện ngày đầu tiên, nàng cơ hồ là ở trong tiếng ghét bỏ của Thao Thiết vượt qua, một lát cái này không đúng, một lát cái kia không đúng, Lam Ảnh Nguyệt cũng chỉ yên lặng nghe, dù sao nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua những thứ đó.

Sau khi không gian mở ra, nàng đã có thể cùng Thao Thiết dùng tinh thần tiến hành trao đổi, điều này làm cho nàng cảm thấy thuận tiện rất nhiều.

Buổi sáng ngày thứ ba, thời điểm Dạ Lan đi đưa cơm cho Lam Ảnh Nguyệt, trong cửa phòng khép chặt đột nhiên truyền ra một trận dao động linh lực.

Dạ Lan mở to hai mắt nhìn, mới ba ngày, mà đã đột phá? Tốc độ này có phải hay không quá nhanh?!

Lam Ảnh Nguyệt đã ở trong phòng đóng cửa ba ngày, lúc này trên đầu che kín mờ hôi thật nhỏ, cửa phòng mở ra liền thấy Dạ Lan bung com, khẽ nhếch miệng đứng ở nơi đó.

“Như thế nào?” Lam Ảnh Nguyệt kỳ quái tiêu sái đi qua, nhân nhật mở miệng nói: “Ta muốn tắm rửa một cái.”

Dạ Lan phục hồi tinh thần, lập tức nói: “Tốt, tiểu thư, thỉnh đi theo ta.”

Vốn cho là chủ thượng là coi trọng mĩ mạo của Ngũ tiểu thư, không nghĩ tới, Ngũ tiểu thư cư nhiên là yêu nghiệt tồn tại, tốc độ tiến giai nhanh như vậy, nàng nhưng là nghe đều chưa từng nghe qua a!

Lam Ảnh Nguyệt cũng không biết tốc độ tấn chức nàng dọa đến Dạ Lan, chỉ cảm thấy này cô nương sắc mặt có chút cổ quái, nhưng không có nghĩ nhiều.

Chỉ chốc lát sau, Dạ Lan liền đưa nàng đến trước một cái cửa phòng, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một cái bể lớn như vậy ở trước mặt nàng, mặt trên đi động tầng tầng sương mù.

“Bể này cư nhiên là được làm từ Âm Ngọc!” Thao Thiết mấy ngày nay đã đem bảo vật trên gác xếp đều xem xong, chủ nhân của hần trước kia đã thật xa xỉ, không nghĩ tới đại ma vương càng thêm xa xỉ!

Ba ngày tu luyện liên tục này khiến Lam Ảnh Nguyệt có chút mệt mỏi, lúc này ngâm ở trong nước ấm áp, nàng cư nhiên bất tri bất giác liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ mơ Lam Ánh Nguyệt lại hơi hơi nhú mảy, một cổ huyết tinh* như có như không khí chui vào lỗ mũi của nàng, hai mắt khép chặt chột mớ, tản mát ra từng trận lãnh ý. (*huyết tinh: mùi máu)

“Nha đầu, nguoi tỉnh?” Phụng Diệc ngồi xổm bên cạnh bệ, một đôi mắt nhỏ dài mỉm cười nhìn nàng, thân mình mảnh khảnh của nàng ở trong nước như ảnh như hiện, một khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn bị nhiệt khí hun đỏ bừng, ánh mắt có tinh thần mờ thật to vô cùng lộng lẫy, một đôi mày lá liễu giống như trắng non, nơi đáy mắt tỏa ra cổ khí chất nhàn nhạt. (Tiểu Tuyết: Đoạn này không biết dịch sao hết, đành chém. Có lẽ có chút nặng tay.)

Lam Ánh Nguyệt quay đầu lại, liền nhìn thấy Phụng Diệc ngồi xổm bên cạnh nàng, tâm cảnh giác trầm tĩnh lại, “Nguoi bị thương?”

Phụng Diệc hơi hơi sùng sốt, hẳn rõ ràng đã đôi qua quần áo, nàng vẫn là người thấy được sao?

“Con kiến này làm sao có thể đã thương được ta?” Phụng Diệc hơi cúi đầu, nhìn sùnn mặt tinh xảo của nàng, da thịt nàng trắng nõn gần như trong suốt, lông mi thon dài ở mí mắt khẽ nhắm như tạo ra bóng ma làm cho khuôn mặt nàng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí không rõ.

Đã nhiều ngày, trong lòng cũng là có chút cảm giác khác thường, làm cho hắn muốn xác định. Thẳng đến vừa rồi nhìn thấy nàng, cái loại cảm giác này lại đột nhiên tiêu thất, phẳng phất là tìm được gỏi gấu, cái loại cảm giác này cư nhiên đáng chết tốt đẹp.

Lam Ánh Nguyệt nhìn thần sắc nơi đáy mắt hắn biến hóa, muốn xoay người, lại bất ngờ không kịp phòng bị, bị hắn từ trong nước kéo lên, khăn tắm nhanh chóng khóa trên thân thể của nàng, tiếp theo nàng đã bị vòng vào trong lòng hắn.

Cách khăn tắm mỏng manh, thân mình Lam Ánh Nguyệt liền kề sát Phụng Diệc, thiếu nữ trước ngực mềm mại làm cho ánh mắt hắn hơi hơi nheo lại. (Tiểu Tuyết >///<: Diệc ca thật biết hưởng thụ a... khụ khụ... Có chút háo sắc nữa...)

Hắn hơi xoay người, đem cằm đặt tại vai nàng, hít một hơi thật sâu, thanh âm ôn nhuận nhẹ nhàng tựa như một mảnh lông chim, xẹt qua tâm Lam Ánh Nguyệt, “Tiểu nha đầu có nhớ hay không ta?”

Thao Thiết ở trong không gian thấy đến một màn như vậy, yên lặng chuyển thân mình, cái cô gái này lại bị phi lễ!

“Không có.” Thân mình Lam Ánh Nguyệt run nhè nhẹ, nàng cảm giác hôm nay Phụng Diệc có chút kỳ quái.

“Nhìn ta.” Phụng Diệc cúi đầu, một bàn tay ôm thắt lưng của nàng, tay kia thì nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng nhìn thẳng hắn, thanh âm lười nhác lại có chứa từ tính phẳng phất có ma lực có thể làm cho người ta trầm luân, kêu gọi mỗi móng của hắn nhẹ nhàng giờ lên, hai mắt tà mị như là hắc động mang theo trí mạng hấp dẫn.

Bá đạo, không thể kháng cự. (Tiểu Tuyết: Ủ, Diệc ca quả thật bá đạo)

Lam Ánh Nguyệt nhìn ánh mắt kia nở rộ nhiều đóa hoa*, tim đập đột nhiên không theo quy luật, đột nhiên ma xui quỷ khiến mở miệng nói: “Nguoi dùng chiêu này đùa giỡn không ít từ hải từ đi!” (*hỏa hoa: hoa lửa)

Nàng rõ ràng không muốn nhắc tới cái này?! Vì sao đến miệng lại thay đổi? Lam Ánh Nguyệt ảo não cắn cắn môi.

Thao Thiết nghe lời này kém chút không bật cười, nữ nhân này đầu óc đến cùng là cấu tạo từ cái gì?

Vừa rồi không khí tốt đẹp bị câu nói đầu tiên của Lam Ánh Nguyệt đánh tan, Phụng Diệc dờ khóc dờ cười nhìn tiểu nha đầu trước mắt, trong mắt có một tia cảm xúc không rõ, “Nguoi là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng, nha đầu nguoi tin ta sao?”

Lam Ánh Nguyệt nghe vậy chột nhú mảy, bản thân vừa mới cư nhiên kém chút bị bề ngoài nam nhân này mê hoặc, khi nào thì định lực của nàng yếu như vậy?!

Phụng Diệc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hay thay đổi trong lòng, cùng đợi của nàng trả lời, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

“Chủ thượng.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm Dạ Phong, Dạ Phong đứng ở cửa, khuôn mặt nhẵn như muốn khóc, không phi là vạn bất đắc dĩ, hẳn cũng không nghĩ lại làm hồng hảo sự của Chủ thượng trong lúc này a.

Quả nhiên, trong phòng đột nhiên truyền đến một trận lãnh ý thấu xương, hẳn biết, chủ tử nhà hắn nổi giận.

Cửa phanh một tiếng mở ra, đợi hắn đi ra liền tự động đóng lại, trên mặt Phụng Diệc như cũ mang theo ý cười, mà nụ cười kia lại khiến Dạ Phong không rét mà run, “Nói.”

“Dạ vũ ở hoàng thành phát hiện người của Âm Vực.” Dạ Phong quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Người của Âm Vực, thù khả thân đủ trường*.” Phụng Diệc giọng nói lạnh lạnh, nghe không ra có ý tứ gì, nhưng là trong mắt rất nhanh bị thay thế bởi hắc ám, bất đồng với ôn nhuận khi ở trước mặt Lam Ánh Nguyệt, lúc này hắn bị một cổ sát ý bao phủ, giống như địa ngục tu la, làm cho người ta nhìn mà sợ. (Tiểu Tuyết: Câu Diệc ca nói là gì vậy mọi người, ta ngu ngơ, chẳng hiểu gì cả)

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng khép chặt, liền kém một chút, thật sự là không cam lòng a? (Tiểu Tuyết: Giờ còn nghĩ tới chuyện này được hả Diệc ca? Thật là mất hình tượng mà!! (= _ =))

Nhìn Chủ thượng nhà mình biến mất ở trước mắt hần, Dạ Phong xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nói nhân gia tay dài, tay của ngài cũng không ngắn a.

Nhưng là lời này, hần cũng chỉ dám trong lòng ngẫm lại.

Hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt mặc xong đồ liền từ trong phòng đi ra, vừa rồi bọn họ nói chuyện nàng nhưng là nghe được nhất thanh nhị sở*, “Ám Vực là cái gì?” (*nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch)

“Ám Vực là nơi tồn tại còn giỏi hơn nhân giới, người hiện tại tu vi quá yếu ớt, biết được nhiều quá đối với người không có lợi.” Thao Thiết bình tĩnh khó có được, không có cười nhạo Lam Ảnh Nguyệt, giọng điệu nói chuyện cùng bình thường bất đồng. (Tiểu Tuyết: Ha ha, ta ko hiểu lắm câu nói của Thao Thiết. Nàng hiểu thì nói ta nha!)

Hần biết trong cơ thể cái cô gái này còn áp chế một cỗ lực lượng kỳ quái, mà hiện tại tất cả những thứ này, hần còn chưa thể nói cho nàng.

Thao Thiết thở dài một hơi, nữ nhân, nhanh trưởng thành đứng lên chút đi, đại lục này yên tĩnh không được bao lâu.

Lam Ảnh Nguyệt cau mày, Ám Vực là nơi tồn tại, mà Phượng Diệc tựa hồ cùng Ám Vực lại có chút liên hệ, hần đến cùng là loại người nào?

Nguyên bản bởi vì dòng họ của hần, nàng còn tưởng rằng hần là người trong hoàng thất, chẳng lẽ nàng sai lầm rồi sao?

Phượng Diệc đột nhiên tới, cũng đột nhiên đi, Lam Ảnh Nguyệt trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng cũng không thể nào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hoa thức vẽ mặt (1)

Một ngày này, sáng sớm, Dạ Lan liền sớm canh giữ ở ngoài thư phòng, hôm nay nhưng là ngày báo danh của Học viện Hoàng gia, nếu bỏ lỡ hôm nay, liền phải một năm nữa.

Nhưng là Dạ Lan đợi hồi lâu, cũng không thấy người ở bên trong đi ra, Ngũ tiểu thư không phải là đã quên đi?

Đang thời điểm lúc Dạ Lan chuẩn bị đi gõ cửa, một trận dao động linh lực từ trong phòng truyền đến, cánh tay Dạ Lan cứng đờ dừng ở giữa không trung. Khi nào thì tấn chức trở nên dễ dàng như vậy?

Trong bảy ngày thăng hai giai? Ngũ tiểu thư hôm nay quả thực là không người địch nổi a, cùng Chủ thượng quả thực rất xứng!

Lúc trước những người đó là đều mù sao? Còn nói Ngũ tiểu thư là phế vật? Đây rõ ràng là cái yêu nghiệt a!

Dạ Lan đột nhiên nhớ tới, Chủ thượng lúc đi nói, nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc thật tốt, cung kính đứng ở trước cửa.

Chỉ chớp lát sau, cửa mở ra, nhưng mà cửa lại xuất hiện một mặt xa lạ quen thuộc, chớ không phải là khí chất kia, nàng thật nhận không ra, bất quá hơi sững sốt liên cẩn thận suy nghĩ, Ngũ tiểu thư là không muốn để cho người khác phát hiện thân phận của mình đi, lập tức mở miệng nói: “Ngũ tiểu thư, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi.”

Lam Ảnh Nguyệt khẽ gật đầu, bởi vì thiếu khuyết nguyên liệu, cũng chỉ có thể sử dụng son bột nước để thay đổi dung mạo bản thân, hiệu quả cũng chính là miễn cưỡng.

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt đi đến cửa Học viện Hoàng gia, cửa sớm đã người người tấp nập, đại bộ phận đều là thiếu niên cao thấp mười bốn tuổi, mặc quần áo tinh xảo, cùng nhau so sánh, khoe khoang.

Ngay từ đầu Dạ Lan là muốn mang Lam Ảnh Nguyệt đi thông đạo đặc biệt, nhưng là Lam Ảnh Nguyệt cự tuyệt, nàng cũng không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người trong ngày đầu khai giảng.

Có thể đến trường Học viện Hoàng gia, đều là thế gia đệ tử cùng hoàng gia quý tộc, mà Lam Ảnh Nguyệt trang điểm như người bình thường, ở bên trong mọi người có vẻ hơi không hợp, xếp đội hồi lâu, rốt cục chỉ có hai người muốn đến gần nàng.

“Người như vậy cư nhiên còn nghĩ muốn vào Học viện Hoàng gia, người có thể trả được học phí sao?” Phía trước Lam Ảnh Nguyệt là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi không có hảo ý mở miệng.

Sau khi dịch dung, Lam Ảnh Nguyệt không có mỹ mạo khuynh thành, lại lộ ra một cỗ thanh tú linh động, mà thiếu niên này, hiển nhiên là động tâm tư khác.

Gặp Lam Ảnh Nguyệt không đề ý hấn, ánh mắt thiếu niên đáng khinh ở trên người nàng quét một chút, “Người nếu theo ta trở về làm thông phòng, bổn thiếu gia liền giúp người giao học phí!”

Người chung quanh nghe vậy đều nở nụ cười, nhưng không ai tiến lên hỗ trợ.

“Đề ta đi ra đánh chết hấn!” Thao Thiết ở trong không gian xoa tay.

Gặp Lam Ảnh Nguyệt không nói chuyện, thiếu niên mê đắm đến gần nàng, “Chớ không phải là không muốn làm thông phòng, còn nghĩ muốn làm tiểu thiếp không thành, người nếu đem ta hầu hạ tốt, cũng là có thể!”

Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thiếu niên mặc danh kỳ diệu này, trương ra khuôn mặt bình thường đáng khinh ném tới trên đường cái đều tìm không ra, nàng chậm rì rì mở miệng, “Lớn như vậy còn muốn học người khác đùa giỡn cô nương, ta ngược lại thật rất bội phục dũng khí của người.”

Thiếu niên nghe vậy, nữ nhân này quanh co lòng vòng thì ra muốn nói hấn xấu a?!

Đúng lúc này, phía trước, đạo sư lại đột nhiên mở miệng nói với cái thiếu niên kia: “Đến người, đi lại thí nghiệm linh lực.”

Thiếu niên lấy lại tinh thần, cố nén tức giận trong lòng, đưa tay đặt trên thủy tinh cầu, màu lục.

Đạo sư vừa lòng nhìn thiếu niên trước mắt, thiên phú coi như không sai, về sau có thể trở thành một Đại Kiếm Sĩ, vì thế giọng điệu cũng ôn hòa một ít, “Thỉnh đưa tiền học phí trước.”

Thiếu niên cao ngạo ngẩng cao đầu, hèn mọn nhìn người chung quanh, trong mắt kia tràn ngập khinh thường đối với người chung quanh.

Nhưng mà giây tiếp theo, ý cười trên mặt hấn liền tiêu thất, sắc mặt của hấn càng ngày càng đen, hấn sờ toàn thân lại như cũ không có tìm được thứ đó, nhả trử vật của hấn, không, thấy!

Qua thật lâu, thiếu niên không có đem kim tệ ra, phía sau có người không kiên nhẫn, lớn tiếng nói: “Không có tiền còn muốn vào Học viện Hoàng gia, cắt ngay, không cần chậm trễ chúng ta báo danh!”

“Đừng vậy, nhanh tránh ra!” Lại có người phụ họa nói.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu đối với hấn bất mãn, vốn thời gian Học viện Hoàng gia chiêu sinh cũng chỉ có một ngày, bọn họ cũng không muốn để người này ở trong này chậm trễ thời gian.

Thiếu niên nghiêm mặt trắng bệch đứng ở nơi đó, vừa rồi hấn còn cười nhạo người khác, không nghĩ tới nháy mắt hấn đã bị người khác cười nhạo.

Nhưng là hấn rõ ràng nhớ được nhả trử vật kia mang trong tay trái hấn, nhưng là vì sao liền hư không tiêu thất* đâu? (*hư không tiêu thất: biến mất thành hư không)

Hấn cuống quít kêu lên: “Khẳng định là có người trộm nhả trử vật của ta!”

Mọi người hèn mọn nhìn hấn, người ở đây trên cơ bản đều là người có tiền có thế, ai sẽ đi trộm gì đó của hấn.

Thiếu niên đột nhiên quay đầu lại nhìn Lam Ảnh Nguyệt, ngón tay chỉ vào đầu Lam Ảnh Nguyệt nói: “Khẳng định là nha đầu đáng chết này trộm nhả trử vật của ta, nhìn nàng nghèo kiệt hủ lậu thế kia, liền biết giao không nổi học phí, mau đưa nhả của ta trả lại cho ta?!”

Lúc này, Thao Thiết đang ở trong không gian ghét bỏ nhìn chiếc nhẫn nho nhỏ kia, thiếu niên này có phải ngốc không, hoàn trả, làm sao có thể?

Cư nhiên muốn cho nữ nhân này làm tiểu thiếp của hấn! Cảm đi nhả của người, không có làm ra hành động khác với người, người nên mang ơn!

Bất quá, hấn nếu lại tiếp tục kêu la, Thao Thiết cam đoan, cái thiếu niên kia sẽ hối hận bản thân hôm nay đến Học viện Hoàng gia.

Nếu Đại ma vương đã biết, vậy coi như phản kích!

“Không có tiền liền cắt, ầm ĩ cái gì ầm ĩ!” Cùng với một đạo thanh âm vang dội, uy áp cường giả từ phía sau tràn ngập, một cái thân hình nam tử cao lớn đã đi tới.

Thiếu niên ở đây trên cơ bản đều là Tam giai trở xuống, nơi nào chịu được, một đám sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, cung kính cúi đầu, không dám nói nhiều một lời.

Thiếu niên không cam lòng đứng ở một bên, hấn cũng không phải lo lắng học phí, tự sẽ có người đưa tới, làm cho hấn canh cánh trong lòng là, cái trử vật không gian kia tuy rằng chỉ có một thước vuông không gian, nhưng là đó là do phụ thân lấy giá tiền thật cao mua được a, hiện tại cư nhiên không cánh mà bay!

Nhóm thiếu niên không tranh cãi ầm ĩ, uy áp nháy mắt biến mất, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, chỉ nhìn đến một người cao lớn uy vũ, bóng lưng màu đen, không biết thế nào, lại cảm thấy có chút nhìn quen mắt, hấn là ai vậy?

Nữ đạo sư nói với Lam Ảnh Nguyệt, “Ngươi lại đây.”

Lam Ảnh Nguyệt chậm rì rì tiêu sái đến trước mặt đạo sư, lại chậm chạp không có đưa tay đặt lên thủy tinh cầu, bởi vì nàng không biết làm thế nào khống chế linh lực, vạn nhất làm cho người ta phát hiện nàng là Ma Vũ song tu, vậy coi như không ổn.

Nhưng mà chần chờ của nàng lại khiến rất nhiều người hiểu lầm, một thiếu niên khinh thường mở miệng nói: “Chẳng lẽ là một cái phế vật không có linh lực?”

“Ta nhìn nàng như vậy, chẳng những không có linh lực, phong chùng toàn thân cao thấp cũng lấy không ra một viên kim tệ đi? Nàng là chạy đến nơi đây quấy rối thôi?” Lại một người tiếp tục nói,

“Ma pháp bên này, đầu khí bên này.” Đạo sư nhàn nhạt mở miệng, nàng cũng không biết là nha đầu trước mắt này thiên phú rốt cuộc cao bao nhiêu.

“Đặt tay lên.” Thân ảnh Thao Thiết đột nhiên xuất hiện trước mắt Lam Ảnh Nguyệt, lơ lửng giữa không trung, kiều ngạo chấp hai tay sau lưng.

Lam Ảnh Nguyệt cả kinh, người này cứ như vậy chạy đến, sẽ không bị người khác phát hiện sao?

Ngữ khí Thao Thiết có chút khinh thường, “Một đám miểu nhân loại nhỏ bé, còn không xứng chiêm ngưỡng dung nhan của ta.”

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng vừa kéo, tiểu thí hải kiều ngạo này là đại gia a!

Thời điểm mọi người ở đây không còn kiên nhẫn, Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đặt tay ở trên thủy tinh cầu thí nghiệm Ma pháp, lại cũng không có thật sự ấn lên.

“Ngươi muốn màu sắc gì?” Thao Thiết hai tay khoanh trước ngực, một bộ dáng ta là đại gia.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, có đôi khi, nàng thật sự rất muốn đánh người! (Tiểu Tuyết: Đánh đi tỷ, ta ủng hộ hai tay hai chân)

“Cư nhiên không có màu sắc!”

“Ha ha ha, quả nhiên là phế vật!” Vừa rồi thiếu niên còn nhăn mặt nhủ mày, nhìn đến thủy tinh cầu dưới tay Lam Ảnh Nguyệt, nhất thời vui vẻ, cảm giác khó chịu lúc trước nháy mắt trở thành hư không.

“Trừ bỏ Thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư kia, ta là lần đầu tiên nhìn thấy phế vật không có linh lực!” Một người lại nói.

Vì bọn họ cũng đều biết Thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư là ngọc tử, tự nhiên cũng sẽ không thể đem nàng cùng người trước mắt liên hệ đến cùng nhau.

Đột nhiên, thủy tinh cầu trong suốt có biến hóa, màu lam sáng rực tinh thuần lại chói mắt nháy mắt từ thủy tinh cầu phát ra, lóa mắt.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Ta đăng chương hơi muộn, xin lỗi các nàng nhé! Chương tuần này vẫn ra đều đặn, các nàng cứ yên tâm

Còn về lịch post bắt đầu từ tuần này sẽ là 2 chương/ tuần nhá các nàng. Đạo này hớ ta ít khách quá nên các nàng ủng hộ ta nhiệt tình ta mới bớt cô đơn mà ra chương nhanh được.

Sẵn tiện nói luôn, chương mới hay lắm đây, các nàng thông thả đọc đi nha!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoa thức vẽ mặt (2)

Editor: Băng Phong Tuyết

"Cái này mà cũng bị dọa cho ngây người, thật sự là ngu xuẩn! Chơi không vui." Thao Thiết ghét bỏ thu tay, nhân loại ngu xuẩn này quả thực chính là chưa từng trải việc đời.

Nhóm thiếu niên vừa rồi còn cười nhạo Lam Ảnh Nguyệt là phế vật, lúc này tất cả đều phăng phất như bị sét đánh, đơ tại chỗ, nếu người trước mắt là phế vật, vậy bọn họ là cái gì a?! Bọn họ vừa rồi cư nhiên còn cười nhạo người khác!

Thiên phú của người này, thành tựu tương lai thấp nhất cũng là Đại Ma Đạo sư a?!

"Đạo sư, ta có thể qua sao?" Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới màu lam tự nhiên cũng tạo thành loại hiệu quả này, sớm biết vậy nàng hẳn là để Thao Thiết biến ra lục sắc.

Nữ đạo sư trẻ tuổi phục hồi tinh thần lại, vội vàng gạt đầu, "Có thể, có thể, đương nhiên có thể."

Linh lực màu lam a, Học viện Ma pháp đã nhiều năm như vậy cũng chỉ có một a, không nghĩ tới tiểu nha đầu trước mắt này tự nhiên thiên phú cao như vậy, bất quá tiểu nha đầu trước mắt này đủ điểm, nhưng không biết có thể giao ra mười vạn kim tệ học phí hay không a?

Thời điểm ngay khi nữ đạo sư nghĩ thế nào hỗ trợ Lam Ảnh Nguyệt giải quyết vấn đề học phí, tay nhỏ bé trắng nõn đem một tạp thạch anh tím đưa tới trước mặt nữ đạo sư đó, nữ đạo sư hoảng sợ há to miệng. (Tiểu Tuyết: Ta không biết tạp là gì, có lẽ là đơn vị tiền tệ ở thế giới này. Nàng nào biết nói ta vs nha)

Chung quanh thanh âm hít vào cao thấp nối tiếp, Lam Ảnh Nguyệt kỳ quái nghĩ nghĩ, nàng đối với tiền thế giới này cũng không phải quá hiểu biết, tạp này cũng là Dạ Lan buổi sáng cho nàng, vì thế, nàng cho rằng ý tứ của đạo sư là không đủ.

Vì thế lại chậm rì rì lấy ra một tạp ngân thủy tinh, vô tội chớp chớp mắt, "Đủ sao?" (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ mà cũng biết "vô tội chớp chớp mắt" thiệt hả trời *nghĩ ngơ*)

Nữ đạo sư gian nan nuốt nuốt nước miếng, tiếp nhận tạp thạch anh tím trong tay nàng, tay hơi phát run, "Đủ."

Đây là tiểu hài tử nhà ai có tiền như vậy, nhìn nàng như vậy, rõ ràng là không biết tạp này bao nhiêu kim tệ a, giá từ tạp này ít nhất năm trăm vạn kim tệ, giá ngân tạp kia nhưng là một ngàn vạn a.

Tài phú như vậy, liên tính mua toàn bộ Học viện cũng đủ.

"Tên."

"Lam Dật." Lam Ảnh Nguyệt thuận miệng bịa ra một cái tên.

"Thanh Long thế gia?" Đạo sư lại hỏi.

"Không phải." Lam Ảnh Nguyệt hiện tại mới không muốn cùng Thanh Long thế gia nhắc lên nửa điểm quan hệ.

Đạo sư thấy nàng không muốn nói thì cũng không mở miệng, đại lục này có rất nhiều gia tộc lãnh đời, thần bí lại cường đại, nữ hài trước mắt có khả năng chính là tiểu thư cái gia tộc nào, vì thế cấp tốc giúp nàng xong xuôi thủ tục chước phí, thuận tiện nhắc nhở nàng đem tạp cất vào.

Lam Ảnh Nguyệt đã đi rất xa, rất nhiều người còn chưa có phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến bản thân lúc trước còn đối với người ta cười nhạo hèn mọn, chỉ cảm thấy trên mặt đều có chút xấu hổ.

Đặc biệt thiếu niên lúc trước nói Lam Ảnh Nguyệt trộm nhẫn trữ vật của hắn, lúc này hận không thể đào một cái địa động mà chui vào đi, không nghĩ tới cái thiếu nữ kia thiên phú cao như thế, hơn nữa vừa ra tay chính là một ngàn vạn kim tệ.

Một người có cái tùy thân mang theo hơn một ngàn vạn, là một tên trộm nhẫn trữ vật sao?

Hắn cảm thấy trên mặt mình nóng bừng, phảng phất bị người quăng mười cái tát tay, thiếu niên chung quanh nhìn ánh mắt hắn cũng cảm thấy quái dị.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới tiến đến cửa, liền có một cô nương mười lăm, mười sáu tuổi hướng nàng đi lại, không, là nhào tới.

thời điểm Ở nữ hài sắp bỏ nhào trên người nàng, nàng nhanh chóng vờn một bàn tay chắn ở phía trước, nàng cũng không muốn ở trước mặt mọi người bị nữ hài này bỏ nhào.

Ánh mắt dài của nàng nhìn một oa nhi khuôn mặt xinh đẹp, mắt to tròn lúc này nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, gò má đỏ bừng.

Thấy thế, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ai tới nói cho nàng, nữ hài trước mắt này là xảy ra chuyện gì!"

"Thần tượng, người không cần hiểu lắm, ta chỉ là muốn mang người đi ký túc xá." Nữ hài vừa mới xa xa thấy được kết quả thí nghiệm của Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại quả thực là đối với nàng vô cùng sùng bái, tự nhiên có linh lực màu lam xuất hiện, đây là Đại Ma Đạo sư tương lai a?

Nhìn ánh mắt của nữ hài nhìn mình, Lam Ảnh Nguyệt có chút không thể nói gì, bản thân là nữ a, nữ hài này dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, thật sự không quan hệ sao!

Trong mắt kia cũng sắp muốn nở hoa thôi!

"Phốc, ha ha ha ha ha." Thao Thiết cười đến sắp quỵ rạp trên mặt đất, cũng có thời điểm nữ nhân này kích động như vậy.

"Câm miệng, bưng không." Thao Thiết thức thời ngậm miệng lại, nó cũng không muốn thân thể của chính mình bị cái cô gái này đem nấu.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn thiếu nữ tự quen thuộc trước mắt, có chút đau đầu, nhưng là nha đầu kia không có ác ý, nàng cũng không thể đuổi người a.

"Ta tên Anya, người có thể gọi ta là tiểu Nhã, ta cũng là thuộc Phân viện Ma pháp sư nga." Anya thao thao bất tuyệt nói không ngừng với Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chỉ vừa nghe vào đề cùng nàng đi.

Nguyên lai Phân viện Ma pháp sư, lại chia làm Pháp sư cùng Mục sư, mà Phân viện Đấu khí chia làm Kiếm sĩ cùng Cung thủ, mặt khác học viện còn có cả Phân viện Dược tề sư cùng Phân viện Luyện kim.

"Thần tượng, người là muốn đi Phân viện Mục sư hay là Phân viện Pháp sư." Ánh mắt Anya tỏa sáng nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt.

"Pháp sư." Lam Ảnh Nguyệt đã tận lực không nhìn ánh mắt Anya, nhưng là, vẫn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên a.

Anya nghe vậy ánh mắt cười thành cong cong như trăng non, thần tượng liên tục nói, thanh âm đều dễ nghe như vậy, nàng nhất định phải bái thần tượng làm vị sư, lão nhân giữ nhà kia về sau còn nói bản thân không có chí tiến thủ hay không!

Sắp tới một lâu màu hồng nhạt trước mặt, Lam Ảnh Nguyệt nhìn phòng ở trước mắt tràn ngập hơi thở thiếu nữ, không nói gì co rút khóe miệng. (Tiểu Tuyết: ký túc xá nữ thì đương nhiên phải có hơi thở thiếu nữ rồi. Tỷ không ngốc mà làm ra biểu cảm cứ như kẻ ngốc ấy.)

Rốt cục đến ký túc xá, nhìn ánh mắt Anya chớp phía sau nàng, Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nói: "Hôm nay cảm ơn người."

Anya nghe vậy cười nói: "Không khách khí, không khách khí."

Lam Ảnh Nguyệt nhún mày, lời nói của nàng nha đầu này nghe không hiểu? Ý tứ của nàng chính là, cảm ơn người, ta đến, người có thể đi rồi.

Nhưng là nha đầu trước mặt, như cũ không có nửa phần ý tứ phải đi.

"Anya, sao người lại ở trong này?" Theo một cái thanh âm mềm nhẹ, một nữ hài mười sáu mười bảy tuổi đã đi tới, nữ hài mặc váy dài sắc ửng đỏ, cắt y phục thỏa đáng, y phục buộc vòng quanh đáng người hoàn mỹ của nàng ta, khuôn mặt điểm lệ vô cùng, một đôi mắt phượng mị ý thiên thành*. (*Mị ý thiên thành: có lẽ là một đôi mắt phượng đầy mị hoặc.)

Đi theo sau nàng còn có vài thiếu nữ đồng tuổi, ánh mắt nhìn Anya cũng không có hảo ý.

Thời điểm Anya nhìn đến nữ tử kia, tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng còn, đáy mắt cư nhiên còn có chút chán ghét, "Thần tượng, ta đi trước, người nghỉ ngơi đi."

Nhìn bóng lưng Anya đi xa, đáy mắt nữ hài kia nhanh chóng xẹt qua một tia khinh thường.

Sau khi Lam Ảnh Nguyệt mở ra không gian, đã có thể che giấu tư vi của bản thân, cho nên theo người ngoài, nàng hiện tại chỉ mới có Nhất giai mà thôi.

Thiếu nữ nhìn bóng dáng bé bỏng không nói một lời trước mặt, ôn hòa mở miệng nói: "Anya muội muội thật sự là tiểu hài tử tí khí*, tùy tiện đem a miêu a cầu ven đường về, lần này bắt quá lại là người." (*Tí khí: chắc là bốc đồng)

Vài thiếu nữ kia vừa nghe, liền vội trộm che miệng nở nụ cười.

"Cô nương có ánh mắt đẹp như thế, đáng tiếc." Lam Ảnh Nguyệt lưu lại một câu sao cũng được, xoay người liền vào phòng, tùy tay đem cửa đóng lại.

"An Nhiên tỷ tỷ, lời này của nàng ta có ý tứ gì?" Một cái thiếu nữ suy tư nửa ngày, như cũ không nghĩ ra kết quả.

An Nhiên cũng là không hiểu ra sao? Nàng ta là khen ánh mắt của nàng xinh đẹp? Nhưng là câu sau kia đáng tiếc lại là có ý tứ gì?

Lúc này trong không gian Thao Thiết đã cười vang lên, ánh mắt xinh đẹp như vậy, đáng tiếc, bị mù.

Lại còn nói Lam Ảnh Nguyệt là tiểu miêu tiểu cầu? Kia rõ ràng là ác ma ăn thịt người không nhả xương!

Lam Ảnh Nguyệt từ không gian lấy ra cái gì đó, rất nhanh sửa sang lại thật tốt, lại đem nhẫn trữ vật buổi sáng Dạ Lan cho nàng mang ở trên tay, nhẫn màu tím kia vốn là hơi lớn, thời điểm đeo vào ngón tay Lam Ảnh Nguyệt, cư nhiên liền tự động co rút lại bằng kích thước ngón tay nàng.

Nàng mặc dù có không gian, nhưng là bây giờ còn chưa thể bại lộ cho người khác thấy.

Sau khi sửa sang lại thật tốt hết thấy, Lam Ảnh Nguyệt an vị ở trên giường bắt đầu tu luyện.

Qua hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt nhóm đột nhiên bị bang bang phanh chụp vang, ngoài cửa, Anya mang theo thanh âm khóc nức nở, "Thần tượng mở cửa nhanh, mở cửa nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Hoa thức vẽ mặt (3)

Editor: Băng Phong Tuyết

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, liền nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, nàng ta phảng phất như thấy được cứu tinh, nàng ta gắt gao cầm lấy tay Lam Ảnh Nguyệt, nước nờ nói không ra lời.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này cũng có chút mềm lòng, "Nhu thế nào? Chậm rãi nói."

"Có người đem Bánh Bao của ta đoạt đi rồi, ô ô." Anya khóc càng thương tâm.

"Bánh bao?" Lam Ảnh Nguyệt không thể nói gì, một cái Bánh Bao cũng có thể khiến cô nương này khóc thành như vậy?

"Không phải, Bánh Bao là ma sủng của ta, ô ô, nó không phải bánh bao ăn, ô ô." Anya cũng không chờ Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, đem Lam Ảnh Nguyệt kéo đi xuống lầu dưới, sợ đi chậm liền không thấy được Bánh Bao của nàng nữa.

Nghe cái tên này, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn thoáng qua Anya đang khóc thương tâm muốn chết, cô nương, người đặt tên trình độ cũng thật là cao, bất quá nhưng cũng thật là có hình tượng, dù sao khuôn mặt nhỏ nhắn của Anya cùng viên bánh bao thịt dường như có chút tương đồng.

"Ai đoạt?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn nàng ta khóc thương tâm như vậy, giọng điệu cũng liền ôn nhu một ít.

"Lam Hạo Phong, Lam Nguyệt Ngôn coi trọng bánh bao của ta, hấn, hấn liền đoạt đi rồi." Nghĩ đến Bánh Bao của nàng bị nữ nhân khác ôm đi, Anya liền cảm thấy lòng như nhò máu "Bánh bao vẫn là ma thú trẻ con, ta còn chưa cùng nó ký kết khế ước."

Lam Hạo Phong? Lam Nguyệt Ngôn? Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Hôm nay việc này, nàng đã định muốn nhúng tay vào rồi!

Bất quá trẻ con ma thú không thể khế ước? Vậy Tiểu Long kia vì sao đi?

"Tiểu Long là Thần thú, không cần cảm cùng con kiến này so sánh." Thao Thiết có đôi khi thật tình rất ghét bỏ Lam Ảnh Nguyệt, nhưng là hấn không dám nói.

Xuyên qua một rừng cây nhỏ, Lam Ảnh Nguyệt loáng thoáng nghe được thanh âm Lam Nguyệt Ngôn, "Ma sủng này thật là rất đáng yêu, cảm ơn đại ca."

Lam Hạo Phong từ ngày sau sự kiện Thanh Long, liền cảm giác muối muối hấn ta cùng hấn ta xa lạ rất nhiều, vì chữa trị quan hệ huynh muội của bọn họ, hấn suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng là đều không có gì hiệu quả.

Không nghĩ tới hôm nay Lam Nguyệt Ngôn lại nói coi trọng vật nhỏ này, tiểu cô nương kia không bán, hấn tự nhiên đã đi đoạt lấy.

Dù sao tại cái học viện này, người dám đến tìm hấn ta gây phiền toái cũng không nhiều.

"Chỉ cần muội muội vui vẻ là tốt rồi."

Nếu Lam Hạo Phong biết hết thảy sẽ phát sinh kế tiếp, đánh chết hấn, hấn cũng không đi đoạt ma sủng của Anya.

Nhưng là lúc này, đã quá trễ.

Nhìn một chút bóng dáng quen thuộc gần bên hồ, đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt nở rộ ra một đóa hoa ác ma nhỏ, nụ cười kia khiến Anya một bên run lên, thần tượng cười thật đáng sợ.

Thao Thiết khề lắc đầu, có người gặp xui nữa rồi!

"Anya, trừng lớn mắt để nhìn cho kỹ."

Anya nhìn khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên nhỏ nhắn tươi cười nở rộ, chỉ cảm thấy hô hấp đều nhanh, không biết vì sao, thần tượng cười rộ lên liền đặc biệt dễ nhìn.

"Ngắn người cái gì?" Lam Ảnh Nguyệt đã hướng phía trước đi mấy bước, phát hiện Anya cư nhiên còn đứng tại chỗ ngây ngô cười, trên mặt còn lộ vẻ không còn nước mắt, nhìn nàng như vậy, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đau đầu.

"Hảo hảo, đi." Anya vui vẻ chạy nhanh theo sau, bất quá đi mấy bước nàng đột nhiên dừng lại, trong lòng cả kinh, thần tượng là muốn đi cùng Lam Hạo Phong cứng rắn tranh đoạt a!

Này khả sao được, Ngọc ca ca còn chưa có đến đâu, nàng ta là kêu thần tượng đến hỗ trợ, không phải để một người trực tiếp là nàng xông lên đi a, dù sao Lam Hạo Phong hiện tại cũng là Ngũ giai, học viện này căn bản là có rất ít người là đối thủ của hắn a?!

Thần tượng liền tính thiên phú cường đại, nhưng là nàng mới bốn mươi tuổi a, làm sao có thể đã ngoài tu vi Ngũ giai! Hơn nữa Lam Hạo Phong kia bên người còn có giúp đỡ đâu!

Nàng phảng phất đều có thể tưởng tượng đến thần tượng bị đánh cho bộ dáng mặt mũi bầm dập, không được, không thể để cho loại chuyện này phát sinh!

Chờ Anya phục hồi tinh thần lại, Lam Ảnh Nguyệt sớm đã không thấy bóng dáng, nàng sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng đuổi theo.

Đang ở thời điểm Lam Hạo Phong cùng vài Thế gia nói cười, rất xa nhìn đến, một bóng dáng màu tím xinh đẹp hướng hắn đi tới, Lam Hạo Phong lập tức đứng lên, không nghĩ tới tới nay lại gặp được nàng ở chỗ này.

Người khiến Lam Hạo Phong không bình tĩnh như vậy chính là An Nhiên, lúc này An Nhiên thân mang váy lưu sa màu tím đậm bó sát người, hoàn mỹ buộc vòng quanh đường cong ngạo nhân của nàng, mông lung trong bóng đêm, càng thêm yêu điểm câu hồn phách nhân, nhìn nàng chiết eo nhỏ, đi từng bước nhỏ, đôi mắt xuân thủy thanh ba*, một cái nhãn mày, cười động lòng người. (*tả về đẹp của đôi mắt người phụ nữ)

Lam Hạo phân tâm nghĩ về An Nhiên đã lâu, lúc này thấy mỹ nhân hướng hắn đi tới, sao lại có đạo lý không tiến lên bắt chuyện.

Hắn sửa sang lại một chút trang phục vùng dung mạo của bản thân, tao nhã bước chân hướng An Nhiên đi đến, vừa đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt đi ngang qua bên cạnh hắn, lơ đãng đánh lên hắn.

"Cô nương không có việc gì đi?" Tuy rằng Lam Hạo Phong lúc này rất muốn mắng chửi người, nhưng là vì ở trước mặt An Nhiên duy trì bản thân là hình tượng công tử tao nhã, hắn vẫn là ra vẻ ôn hòa giúp đỡ cô nương trước mắt một phen.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt chậm rì rì ngừng đầu, ánh mắt chống lại ánh mắt Lam Hạo Phong, đối với hắn cười mỉm, "Lam công tử thật sự là sẵn sốc."

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt tuy rằng không có tuyệt đỉnh mỹ mạo, nhưng là một đôi mắt xinh đẹp động lòng người, làm cho hắn không khỏi say mê, chậm chạp không có nhúc nhích.

Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết tránh thoát Lam Hạo Phong đang lôi kéo cánh tay nàng, liền trở về, đi tới chỗ tới, ở lại trên một thân cây có chút hứng thú nhìn người trước mắt, trong mắt nảy lên hỏa hỏa tà ác.

An Nhiên cũng nhìn Lam Hạo Phong, giữa phần đông người theo đuổi nàng, Lam Hạo Phong xem như phá lệ xuất chúng, có cao quý thân thể, lại có tu vi cực cao, dáng vẻ đường đường, tính cách ôn nhuận, trong nhà cũng là có ý đem nàng gả cho hắn.

Nhìn An Nhiên kia xấu hổ mang ánh mắt tính kế, Lam Ảnh Nguyệt ý vị thâm trường nở nụ cười, quả nhiên là ngu ngốc tầm ngu, mãi tầm mãi!

"Thực khéo, cư nhiên ở trong này gặp được An Nhiên tiểu thư." Lam Hạo Phong giọng điệu ôn nhuận, sắc mặt ôn nhu, khiến trong lòng An Nhiên run lên.

"Đúng vậy, không nghĩ tới ở trong này có thể gặp được công tử." An Nhiên cẩn thận đánh giá Lam Hạo Phong, tới nay Lam Hạo Phong mặc quần áo màu xanh, anh tuấn cao ngất, đối hắn càng vừa lòng.

"Bất quá An Nhiên tiểu thư tới nay không nên mặc quần áo màu tím này." Lam Hạo Phong đột nhiên một bộ nghiêm trang mở miệng, còn một mặt ghét bỏ nhìn An Nhiên trước mắt.

"Vi sao?" An Nhiên nghi hoặc nhìn quần áo bản thân quần áo, này cũng không có gì không tốt a? Đem dáng người bản thân phụ trợ hoàn mỹ lắm a? Còn có nàng vừa vừa cư nhiên ở trong mắt Lam Hạo Phong thấy được một chút ghét bỏ?!

Hắn ghét bỏ nàng?!

"Quá béo." Lam Hạo Phong bình tĩnh phun ra hai chữ.

An Nhiên quả thực không thể tin vào tai của mình, mở to hai mắt nhìn, trong mắt mơ hồ có thể thấy được một tia lửa giận, "Ngươi là nói ta béo?"

"Điểm béo hảo, xúc cảm tốt." Lam Hạo Phong nói không sợ hãi, chết không nghĩ, mỗi một câu nói nói ra đều khiến độ âm ở đây không ngừng giảm xuống.

Lời nói Lam Hạo Phong khiến người chung quanh hoàn toàn ngây dại, Lam công tử nói cái gì? Xúc cảm tốt? Nhìn không ra đến lam công tử cũng là người phong lưu như vậy, bình thường còn ở trước mặt bọn họ giả bộ thanh cao như vậy.

"Tay, xúc cảm?" An Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm Lam Hạo Phong trước mắt, không thể tin được hắn luôn luôn ôn hòa có lẽ cư nhiên ở trước mặt mọi người nói loại lời nói này, sắc mặt trắng bệch nắm chặt nắm tay, "Lam Hạo Phong, ngươi có ý tứ gì?"

"Ý tứ trên mặt chữ, Nhiên nhi, ngươi không biết, ta đã sớm ảo tưởng vô số lần, cùng ngươi." Lam Hạo Phong biểu cảm mê say, lời chưa nói xong làm

cho người ta cảm nghĩ trong đầu liên miên, chung quanh quả thực liên muốn nổ mạnh.

An Nhiên mặt nóng lên, hai đấm gắt gao nắm lại, bộ ngực no đủ bởi vì cảm xúc của nàng mà phập phồng rung động cao thấp, phá lệ làm người ta ghé mắt, "Vô si."

"Việc nam nữ, có cái gì Nhiên nhi phải thẹn thùng, bằng không đêm nay chúng ta làm đi." Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của An Nhiên, Lam Hạo Phong nhưng lại muốn đưa tay kéo An Nhiên đi.

"Đừng." Chỉ nghe đến một tiếng giong vang, An Nhiên không nghĩ tới Lam Hạo Phong cư nhiên là người như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thẹn vừa giận, "Đi tìm chết!"

Hoàn hảo hôm nay cho nàng nhận rõ bộ mặt thật của Lam Hạo Phong, nguyên lai hấn đúng là lỗ mãng như vậy! Nàng nhất định phải trở về bẩm báo phụ thân, nàng mới không cần gả cho người như vậy!

Một cái tát triệt để đánh tỉnh Lam Hạo Phong, hấn ngơ ngác nhìn bóng lưng An Nhiên đi xa, hấn còn chưa có nói với nàng đâu, nàng làm sao lại đi rồi?

Còn có, người chung quanh, đây là cái ánh mắt gì? (Tiểu Tuyết: Đồ ngu, giờ mà còn ngơ ngác)

Lam Nguyệt Ngôn vừa mới bị tình cảnh đó làm cho ngây người, ôm Bánh Bao nhẹ buông tay, Bánh Bao nhanh chóng chui vào bên trong rừng cây bên cạnh.

Anya vừa rồi thấy hết thấy, gương miệng đứng ở nơi đó, ngay cả Bánh Bao trở về bờ vai nàng nàng cũng không có phát hiện.

"Ngẫu, thần tượng." Anya lấp bắp chỉ vào Lam Hạo Phong, nói cũng nói không rõ ràng, "Kia, kia là chuyện gì xảy ra?"

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, đối với Anya, nhân nhật mở miệng nói: "Có lẽ là Lam Hạo Phong quá mức ái mộ An Nhiên tiểu thư, yêu đến vô pháp tự động điều khiển, kim lòng không đậu." (Tiểu Tuyết: A, lý do này tỷ cũng nghĩ ra được, quá vô si. Đúng là chỉ có Anya mới bị tỷ lừa.)

A? Anya càng mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hôn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hoa thức vẽ mặt (4)

Editor: Băng Phong Tuyết

"Phốc, ha ha ha ha." Thao Thiết chỉ cảm thấy nước mắt muốn rớt ra, không thể tự điều khiển? Kim lòng không đậu? Liền tính hấn không thấy được nữ nhân kia ra tay, nhưng hấn kết luận khẳng định là nàng giờ trò quý!

Nhìn nữ nhân này một bộ nghiêm trang đùa giỡn người, thật sự là cười chết người!

Lam Ảnh Nguyệt nhìn trên bờ vai An Nhã có 1 con thỏ màu trắng hình cầu lông ngắn, gật gật đầu nói: "Quả nhiên rất giống bánh bao."

Sau đó liền xoay người rời đi, chỉ để lại An Nhã đứng tại chỗ ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã nhanh chóng nhẩn lại, kim lòng không đậu?

"Tiểu Nhã, Bánh Bao của ngươi không phải rất tốt sao? Cứ thế vội gọi ta đến!" Một thiếu niên áo lam đã đi tới, màu da hấn trắng nõn, trong ngũ quan thanh tú mang theo một chút tuấn tú, trong suốt khí lại mang theo một chút ôn nhu, một đôi mắt hoa đào dài nhỏ lúc lơ đãng lộ ra một chút tinh quang.

"Ngọc ca ca, mau đưa Khiêm ca ca bọn họ đến, ta có việc muốn nói với các ngươi." An Nhã tuy rằng đơn thuần, nhưng là nàng cũng sẽ không thể ngốc đến cho rằng Lam Hạo Phong thật là kim lòng không đậu nói ra cái loại lời nói này, chuyện này khẳng định cùng thần tượng không thoát khỏi quan hệ. (Tiểu Tuyết: May mà ko tin)

Vô luận như thế nào, nàng cũng muốn thần tượng gia nhập cùng bọn họ!

Tần Ngọc tuy rằng thật nghi hoặc, nhưng nhìn An Nhã một bộ dáng sốt ruột, cũng chỉ theo nàng, tùy ý nàng nắm tay áo hấn đem hấn kéo đi.

Mà Lam Hạo Phong một mặt mờ mịt, hậu tri hậu giác cảm giác được trên mặt truyền đến đau đớn, hấn là bị đánh?

Lam Ảnh Nguyệt đã đột phá Tam giai, tinh thần lực tự nhiên cường đại hơn rất nhiều, hiện tại khổng chế Lam Hạo Phong quả thực dễ dàng, hơn nữa sẽ không làm cho hấn phát hiện dấu vết gì để lại.

Bất quá nàng chính là dẫn đường cho Lam Hạo Phong bộc lộ tiếng lòng mà thôi, ai biết hấn xấu xa như vậy? Trách nàng?

"Đại ca, liền tính người ái mộ An Nhiên tiểu thư, cũng không nên như vậy a?!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Nguyệt Ngôn có chút hồng, dưới đám đông ở đại sảnh đối với một nữ hài nói loại lời nói này, ai cũng sẽ tức giận đi?

Lam Hạo Phong một mặt nghi hoặc, hẳn vừa rồi rõ ràng một câu cũng đều không có nói với nàng a!

"Hạo Phong, ngay cả trong lòng người nghĩ như vậy, nhưng là cũng không thể nói ra lời làm hỏng thanh danh nữ hài tử người ta a?!" Một thiếu niên lại nói.

"Nhiều người như vậy, người hẳn là nên khắc chế bản thân một chút." Mặt khác một người lại nói.

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu, bản thân cái gì cũng không có làm, bọn họ vì sao lại như vậy?

"Đại ca, việc đã đến nước này, người vẫn là giấu lại cùng phụ thân giải thích thể nào đi." Lam Nguyệt Ngôn trong lòng có chút không yên, đại ca là vì đem cái ma sùng kia cho nàng ta mới có thể tới nơi này, mới có thể gặp được nữ nhân kia, chuyện này, sẽ không liên lụy đến nàng ta đi?

Lam Nguyệt Ngôn vốn là vô cùng ích kỷ, lúc này nàng ta chỉ nghĩ đến trốn tránh trách nhiệm, nơi nào còn nhớ rõ Lam Hạo Phong đối với nàng ta như thế nào, càng nghĩ càng cảm thấy có chút bất an, sự tình lần trước phụ thân còn tức giận đâu, nàng ta nhất định phải cùng chuyện này phải sạch quan hệ.

Sáng sớm ngày thứ hai, học viện thông tri mọi người đến quảng trường tập hợp, nói là có nhiệm vụ phân phối.

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, liền nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã phóng đại, "Thần tượng, sớm, chúng ta cùng đi chứ."

"An Nhã." Đọc theo đường đi, An Nhã một mình nói oa oa không ngừng, Lam Ảnh Nguyệt nghe xong mới biết được, hàng năm Học viện Hoàng gia khai giảng đều phải đi Hắc Ám rừng rậm làm phân ban khảo hạch.

Mặc kệ vào thời điểm dài ngắn, hàng năm đều phải một lần phân, năm người một tiểu đội, tự do phối hợp.

"Ngọc ca ca, Khiêm ca ca, ta ở trong này." An Nhã ra sức nhảy lên, hướng tới hai cái thiếu niên xa xa hô.

"An Nhã, người chẳng lẽ còn muốn mang con riêng này đi cùng đội ngũ tiểu Ngọc bọn họ sao?" An Nhã nghe thấy thanh âm đó, chán ghét chà chà chân, thể nào nơi nơi đều có thể gặp được người đáng ghét này a!

"Không cho người nói như vậy với thần tượng của ta!" An Nhã thở phì phì trừng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, nếu không phải nương của nàng ta ác độc, mẫu thân nàng làm sao có thể chết?! Đừng tưởng rằng nàng ta làm bộ đáng này giả mù sa mưa liền lừa được nàng.

"Chúng ta còn chưa có tiền Hắc Vụ rừng rậm, An Nhiên tiểu thư liền xác định ta sẽ cản trở sao?" Lam Ảnh Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nhìn An Nhiên, cái cô gái này vì sao liền thích đến đây tự tìm ngược như vậy đâu?

Nàng ta đã khản cập như vậy, nàng làm sao có thể làm cho nàng ta thất vọng đâu? Dù sao nàng ôn nhu thiện lương như vậy! (Tiểu Tuyết: Tỷ cũng tự ki như vậy. Nếu tỷ lương thiện thì trên đời này hết người ác rồi.)

An Nhiên khinh thường nhìn thiếu nữ trước mắt, một tân sinh mới nhập môn cư nhiên dám nói với nàng ta như vậy, "Người cũng đừng trách ta nhanh mồm nhanh miệng, dù sao lần này khảo nghiệm nhưng là phân bình quân đoàn đội, ta cũng không muốn bởi vì người khiến tiểu Ngọc bọn họ rời khỏi Tử ban."

"Đã như vậy, chúng ta đánh cược, như thế nào?"

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, Thao Thiết lắc lắc đầu, bản thân tự đến tìm ngược, không ngược người ngược ai?

"Đương nhiên có thể, tiền đặt cược thì," An Nhiên cười lạnh nói: "Người thua ngay tại trung tâm quảng trường mặc cái yếm nhảy một điệu! Ha ha ha ha, người có dám hay không?" (Tiểu Tuyết: con này chơi ngu quá)

An Nhiên ở trường học luôn luôn nổi tiếng là tâm ngoan thủ lạt, người bình thường cũng không dám trêu chọc nàng ta, mấy người phía sau An Nhiên lúc này đều không có hảo ý nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nha đầu kia đã định là thua rồi, An Nhiên tiểu thư nhưng là người nổi danh thứ hai ở Phân viện Mục sư, đội ngũ của nàng ta lại có thể kém sao?

An Nhã gắt gao bắt lấy tay Lam Ảnh Nguyệt, cái cô gái này vì sao ác độc như vậy, nhưng là thần tượng nói muốn cược trước, nàng cũng không thể phản bác.

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, nàng còn tưởng rằng là cái gì bất quá thì là tiền đặt cược, nhưng là vì khiến An Nhiên thả lỏng cảnh giác, trên mặt lộ ra một chút thâm sắc khó xử, "Như vậy không tốt lắm đâu?"

An Nhiên cười lạnh một tiếng, chỉ biết nữ nhân này vừa rồi là trình độ võ mồm cực nhanh, nhưng là nàng ta làm sao có thể buông tha nàng, "Người không dám? Vậy rời đi đội ngũ của tiểu Ngọc bọn họ!"

"An Nhiên tiểu thư đã nói như vậy, cứ định như vậy, còn hi vọng ba vị công tử làm chứng." Lam Ảnh Nguyệt xoay người, khóe môi nhếch lên một tia ý cười như có như không.

Ba người xem náo nhiệt ngây dại, bọn họ vừa mới là nghe được An Nhã gọi bọn họ mới tới, bất quá, bọn họ vốn là không quen nhìn cái nữ nhân An Nhiên giả mù sa mưa kia, hơn nữa, bọn họ không có khả năng bỏ qua tiểu nha đầu xoay người lại phía sau, trên mặt mang ý cười, chỉ sợ có người muốn tao ương, vì thế thiếu niên áo lam đi đến phía trước nói: "Bốn thiếu gia nguyện ý làm chứng."

Đem qua An Nhã cũng đã đi tìm bọn họ, hơn nữa nói với bọn họ về sự tình của Lam Ảnh Nguyệt, bọn họ cũng đối thiếu nữ có linh lực màu lam này thật tò mò, tới hôm qua sự kiện kia bị An Nhã nói lý kỳ như vậy, bọn họ cũng rất muốn tiếp xúc một chút cái thiếu nữ kia a, cho dù là vì An Nhã, chuyện làm chứng này, bọn họ cũng phải làm!

Thiếu niên mặc tử y mang theo ý cười ôn nhu đi lên phía trước, hắc tuấn mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, có cảm giác khuôn mặt tuấn mỹ dị thường. "Thần tượng của An Nhã, ta tự nhiên là phải giúp."

"Đồng ý." Thiếu niên mặc hắc y, ôm thanh kiếm to lớn nặng nề, lạnh lùng mở miệng, lãnh ngạnh tuấn lãng trên mặt không có một tia biểu cảm.

"Tiểu Ngọc, các người cũng không nên hành động theo cảm tình, cô nương này là tân sinh mới nhập học." An Nhiên gắt gao nắm tay, nàng ta không nghĩ kia ba cái thiếu niên tới cư nhiên cũng không bài xích phế vật này gia nhập.

Mà nàng ta liên tục mời bọn họ hai năm, bọn họ đều cự tuyệt nàng ta, nàng ta hung tợn nhìn chằm chằm tiểu nha đầu dung mạo xấu xí trước mắt này, hai đám nắm chặt, xú nha đầu này có cái gì tốt.

"Tu vi thấp có thể chậm rãi tu luyện, nhân phẩm nếu không tốt vậy coi như không có biện pháp luyện." Bị An Nhiên gọi làm cho thiếu niên tiểu Ngọc, cười đến vô hại, lắc lắc tay bên trong quạt xếp đi đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ta xem tiểu cô nương người ta cũng rất tốt, lại ôn nhu thiện lương." (Tiểu Tuyết: Nhảm rồi, hoàn toàn nhảm rồi! =||=)

"Phốc, ôn nhu? Thiện lương?" Thao Thiết không nói gì lắc đầu, thiếu niên, người vẫn là rất tuổi trẻ.

"Ân hừ, Thao Thiết? Người tựa hồ rất có ý kiến?" thanh âm lạnh lạnh của Lam Ảnh Nguyệt ở trong không gian vang lên, Thao Thiết lập tức không lên tiếng, hắc không muốn bị nẫu.

An Nhiên nghe lời nói của hắn, mặt đều tái rồi, "Hảo tâm nhắc nhở các người mà thôi, đến lúc đó bị liên lụy đuổi ra khỏi Tử ban, khó coi cũng không phải là ta."

Nói xong, liền mang theo đoàn người rời đi, trong mắt cũng là một mảnh độc ác, cái thiếu nữ kia, nàng ta sẽ làm cho nàng không thể ra khỏi Hắc Vụ rừng rậm!

"Ta là Tân Ngọc, là Phân viện Cung thủ." Tân Ngọc cười tủm tỉm mở miệng, ánh mắt sắp khép lại thành một đường, thoát nhìn hết sức đáng yêu.

"Lâm Khiêm, Phân viện Mộc sư." Lâm Khiêm ôn hòa nhìn nữ hài bé bỏng trước mắt, thoát nhìn so cái nữ nhân An Nhiên kia thuận mắt hơn nhiều.

"Đồng Phương Hàn." Đồng Phương Hàn đã nói tên, sau đó liền không lại nói chuyện, chính là cao lãnh* như vậy. (*Cao ngạo + lạnh lùng)

"Cái nữ nhân kia tuy rằng nhân phẩm rất kém, nhưng đáng người coi như là miễn cưỡng có thể, chúng ta đây là vì toàn thể nam sinh mưu phúc lợi a." Tân Ngọc híp một đôi mắt, nhìn bóng lưng An Nhiên đi xa, đáy mắt lãnh ý di động.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Không lên không chết

Editor: Băng Phong Tuyết

"Ta tên Lam Dật." Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết đánh giá trước mắt này ba cái thiếu niên phong cách khác xa nhau, bọn họ khẳng định cũng không phải nhân vật đơn giản.

Tân Ngọc ở trong ba người hoạt bát nhất, trên mặt luôn mang theo ý cười, siêng năng nói với Lam Ảnh Nguyệt vấn đề cần chú ý khi tiến vào Hắc Vụ rừng rậm, chỉ có Đồng Phương Hàn không nói một lời.

"Thần tượng người không cần để ý, Hàn ca ca hắn đối với ai cũng như vậy, một lát đạo sư tuyên bố bắt đầu, là chúng ta có thể xuất phát, theo chân bọn họ ở cùng một chỗ thực nhẹ nhàng." An Nhã vui vẻ lôi kéo tay Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần cái nữ nhân An Nhiên kia không ở cùng đội ngũ với nàng, cái gì cũng đều tốt.

Lam Ảnh Nguyệt yên lặng nghe, nàng biết bọn họ thân phận bất phàm, lại không nghĩ rằng bọn họ đều là đệ tử của mấy đại thế gia, mấy người của Thanh Long thế gia, so với việc theo chân bọn họ, không thể cao quá mặt bàn, nàng thật sự tò mò, Thanh Long thế gia làm sao có thể trở thành đệ nhất thế gia

của Phụng quốc.

Trên quảng trường người người dần tề tựu, một vị lão giả tóc trắng xóa đi lên đài cao, "Chư vị học sinh, Khảo hạch Phân ban của Học viện Hoàng gia liền bắt đầu, trên tay mỗi người luôn luôn có đạn tín hiệu, đạn tín hiệu bị người khác phóng ra, liền đại biểu cho đào thải, các người muốn ở Hắc Vụ rừng rậm sinh tồn bảy ngày, thu thập ma hạch, không thể triệu hồi ma súng, không thể giết từ đồng bạn, không thể..."

Lão giả lại nhai nói chuyện khiến Lam Ảnh Nguyệt có chút buồn ngủ, làm cho nàng nhớ tới kiếp trước đến trường vào thời điểm hiệu trưởng lên tiếng, làm cho nàng không khỏi cảm thán, mặc kệ ở chỗ nào, hiệu trưởng lên tiếng về hình thức đều giống nhau như đúc a!

Rốt cục, nửa canh giờ qua đi, rốt cục đã sắp nói chuyện xong, "Kế tiếp, ta lại tổng kết vài câu..."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, lại là nửa canh giờ trôi qua, có rất nhiều đạo sư đi trong đám người, cầm trong tay một ít được tề phân phát cho các học sinh, Lam Ảnh Nguyệt nhất thời có loại dự cảm không rõ!

"Kia là cái gì?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi An Nhã một bên đang đánh ngáp.

"Không biết a, năm ngoái không có mấy thứ đồ này." Anya mắt to chớp chớp, một mặt nghi hoặc.

Lão nhân trên đài đột nhiên nở nụ cười giáo hoạt, "Không uống hết chén được tề này, liền không có tư cách khảo hạch, lập tức liền rời khỏi Học viện Hoàng gia."

Mọi người nghe vậy, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, vẫn như cũ uống thuốc dù đã biết, cũng không thể không ăn.

Bất quá, hiệu trưởng sẽ không hại bọn họ.

Chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy, thời điểm hiệu trưởng nói, rõ ràng là nhìn về phía bọn họ, nàng vừa mới tiến vào Học viện, không có khả năng, vậy chính là bốn người trước mắt!

Sau khi Lam Ảnh Nguyệt đem được nuốt vào, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, một chút phản ứng cũng không có!

"Lão nhân hào âm hiểm, cư nhiên chơi chiêu này!" Tần Ngọc bĩu môi, cái trán tinh mịn* chậm rãi toát mồ hôi lạnh. (*Tinh mịn: tinh xảo+mịn màng)

Lam Ảnh Nguyệt lần lượt nhìn qua bốn người, bốn người bọn họ đều là bộ dáng mồ hôi rơi như mưa, An Nhã vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, hiện tại gất gao chịu đựng ở bên nàng, giống như Lâm mười mười vậy, vô cùng mảnh mai!

"Lão nhân áp chế của tu vi chúng ta, hiện tại tu vi cao hơn Tứ giai toàn bộ đều bị áp chế, chỉ có trình độ mới vào Tứ giai." Lâm Khiêm cười khổ không thôi, được tề này hiệu quả thật đúng là lợi hại, hiện tại hắn cảm giác toàn thân khí lực đều bị rút đi.

Lam Ảnh Nguyệt nội thương, nguyên nhân nàng không có phản ứng, là vì, còn chưa có đạt tới tiêu chuẩn?!

Nàng là nên khổ sở hay là nên cao hứng đây?!

"Còn không phải trách nhóm các người, thời điểm năm ngoái, ba các người dùng thời gian một ngày đem đạn tín hiệu của mọi người đều thả, năm nay lão nhân mới có thể nghĩ ra chuyện như vậy a?!" Anya tức giận đến muốn dậm chân, nhưng là nàng ngay cả khí lực dậm chân đều không có.

"Bọn họ quá yếu, oán ai." Đông Phương Hàn lạnh lùng mở miệng. (Tiểu Tuyết: Bá đạo v~)

Được rồi, cảm tình được này vì mấy người mà được nghiên cứu chế tạo, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng bĩu môi, "Cây to đón gió a, thiếu niên." (Tiểu Tuyết: Ặc, quá chuẩn =)))

Ba người yên lặng cúi đầu, nguyên bản muốn bảo hộ Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại lại thành bộ dáng này, "Tiểu Dật, người yên tâm, chúng ta vẫn sẽ bảo hộ người."

"Chúng ta đi thôi." Lam Ảnh Nguyệt lôi kéo An Nhã, ba cái thiếu niên chậm rì rì đuổi kịp, tiết tấu đi đường kia vừa đi theo lại thả chậm động tác, buồn cười lại quái dị!

Mấy người đi thật lâu, thời điểm đến Hắc Vụ rừng rậm, trời đã tối rồi, An Nhã vẫn hoàn hảo, nhưng là ba cái thiếu niên kia sắc mặt đã trắng bệch, tiếp tục như vậy không thể được!

"Được này có thể có biện pháp giải sao?" Lam Ảnh Nguyệt cau mày, bọn họ bị áp chế lợi hại, năm ngoái mấy người rất hay nổi bật, trong ngày thường cũng không ai dám chọc bọn họ, hiện tại bọn họ biến thành như vậy, chỉ sợ là có không ít người đã đem bọn họ coi như cái đinh trong mắt.

Nhân số thiếu nàng còn có thể giải quyết, nếu nhân số nhiều quá, nàng chỉ sợ cũng ứng phó không kịp.

"Theo thời gian trôi qua được tính sẽ giảm bớt, nhưng là ít nhất hai ngày sau tài năng mới triệt để khôi phục, Được Tề Sư đã ngoài Trung cấp có thể luyện chế giải được." An Nhã tựa vào thân cây, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, toàn thân bị cảm giác trói buộc, thật sự khó chịu đã chết.

"Mẫu thân." trong đầu Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên truyền đến một cái thanh âm nũng nịu, Lam Ảnh Nguyệt kém chút không đứng vững, mẫu thân? (Tiểu

Tuyết: Ha ha, mẫu thân...ha ha)

Nhìn biểu cảm quái dị của Lam Ảnh Nguyệt, An Nhã nhỏ giọng mở miệng, "Thần tượng, ngươi làm sao vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt vội vàng lắc đầu, đứng vững, nàng hướng trong không gian tìm kiếm, chỉ thấy Tiểu Long luôn luôn mê man kia, lúc này chính là mê man mờ to đôi mắt to tròn ngồi ở bên trong bụi hoa, đôi mắt xanh thăm mê mang nhìn chung quanh, long trào mập mập chỉ đến một chỗ, "Mẫu thân, ta rất sợ, nơi này có quỷ."

Quý? Thao Thiết đen mặt, tiểu gia hỏa này từ khi mới vào không gian, đều là hấn chiếu cố, mỗi ngày giúp nó chữa trị hồn phách, hiện tại nó tỉnh lại còn nói hấn là quý?! Thao Thiết nổi giận, "Tin hay không ta đem ngươi nấu!" (Tiểu Tuyết: Câu này nghe quen quen)

Tiểu gia hỏa vừa nghe, đôi mắt xanh thăm nhanh chóng tràn ngập hơi nước, vạn phần ủy khuất nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, tiểu bộ dáng kia khiến tâm Lam Ảnh Nguyệt mềm nhũn, không đợi nước mắt kia lưu lại, Tiểu Long cư nhiên bùm, lại ngã trên mặt đất.

"Thao Thiết, nó làm sao vậy?" Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng khẽ co rút, tiểu gia hỏa này nói sao lại đổ gục.

"Không có việc gì, chính là hơi thở còn quá yếu, ngủ vài ngày thì tốt rồi." Thao Thiết không nói gì nhìn Tiểu Long, tiểu bất điểm này nhưng là một điểm tác dụng cũng không có, vừa tỉnh lại liền chỉ biết bán manh giả vờ đáng thương, vong ân phụ nghĩa, hừ, chờ nó tỉnh lại nhìn hấn thế nào thu thập nó.

Biết Tiểu Long không có việc gì, Lam Ảnh Nguyệt cũng an tâm, nàng từ không gian tùy tay xuất ra một viên dược thảo, nàng nhớ được đây là Thao Thiết nói cái gì mà Băng Linh Thảo, có thể bổ sung thể lực cùng linh lực, đến thời điểm nàng chính là nhìn nhiều hơn vài lần, Dạ Lan liền cho nàng rút vài khóa, phảng phất kia thật là hoa cỏ bình thường.

"Mấy người các ngươi, lấy ăn đi." Lam Ảnh Nguyệt đem dược thảo đưa tới trước mặt Tần Ngọc, Tần Ngọc xem thực vật màu xanh tím trong tay nàng, trực tiếp hóa đá.

Ngay cả tên liệt mặt Đông Phương Hàn ánh mắt đều hơi hơi có biến hóa.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Thao Thiết nhận sai? Nàng cầm một khóa thảo đến lừa gạt người khác?

Nhìn biểu cảm mấy người này, Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy thập phần có loại khả năng này, vì thế chuẩn bị đem băng linh thảo lấy lại, không nghĩ tới lại bị Lâm Khiêm đoạt đi.

"Là Băng Linh Thảo!"

"Ta lớn đến như vậy mà ngay cả cảnh lá Băng Linh Thảo cũng chưa thấy qua!" Không nghĩ tới nha đầu kia cư nhiên tùy tiện đem dược liệu trân quý như vậy mang ở trên người, người trong nhà nàng không khỏi cũng quá sủng nàng, đây chính là Linh dược thiên kim khó cầu a, mà nàng cư nhiên tùy tay liền cho bọn họ.

Chẳng lẽ thuốc này thật sự thật trân quý? Trong viện của Phụng Diệc kia nhưng là loại cỏ ở ven đường, Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy, "Các ngươi phân ra mà ăn đi, bảo tồn thể lực, ta đi trước đây."

Nói xong mặc kệ biểu cảm kinh ngạc của mấy người phía sau, đi vào rừng rậm, cấp tốc đi trong đêm tối.

Nàng cũng không thể ngồi chờ chết, hiện tại bốn người kia tu vi bị áp chế, không mau chút giải trừ cái dược tề trong lời nói kia, chỉ sợ có người sắp nhịn không được ra tay.

Trong bóng đêm, Lam Ảnh Nguyệt cấp tốc xẹt qua, chỉ lưu lại một đạo bóng đen, đột nhiên, nàng nghe được một tia động tĩnh, nhanh chóng leo lên một cây đại thụ, giấu mình trong lá cây sum xuê, chậm rãi thả chậm hô hấp cùng tiếng tim đập của bản thân.

Động tác kia như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, Thao Thiết nhìn cũng không khỏi ngáy ngẩn cả người, đây là cái công phu gì, vì sao hấn chưa từng thấy qua?

Lam Ảnh Nguyệt tránh ở trên cây, một lát liền nhìn thấy một bóng người đi tới, cầm trong tay một ít dược liệu, Lam Ảnh Nguyệt nhãn tình sáng lên, một canh giờ bản lùi này xem ra không vô ích, rốt cục làm cho nàng gặp được một Dược Tề Sư.

Tại thời điểm cái thiếu nữ kia đi qua dưới tàng cây, Lam Ảnh Nguyệt từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp dừng ở trước mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ sợ tới mức theo bản năng há mồm hô to, Lam Ảnh Nguyệt một tay che miệng của nàng, hai mắt chống lại ánh mắt kinh ngạc của nàng, "Ngoan, đem Dược tề luyện chế dược xuất ra cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thê thảm bị vây công

Editor: Băng Phong Tuyết

Thiếu nữ nghe vậy gật gật đầu, phảng phất như Lam Ảnh Nguyệt là chủ nhân của nàng ta, nàng ta từ nhỏ nên nghe lời của nàng vậy.

Từ nhẫn trữ vật xuất ra dụng cụ, đầu vào đẩy luyện chế được tề, vô cùng nhu thuận thuận theo, Lam Ảnh Nguyệt đứng ở bên cạnh, cẩn thận nhìn mỗi một trình tự làm việc của thiếu nữ.

Thao Thiết hỏi: "Nàng ta sao lại nghe lời như vậy?"

"Có lẽ là bị sức quyến rũ của ta thuyết phục." Lam Ảnh Nguyệt một bộ nghiêm trang trả lời.

"..." Thao Thiết đột nhiên nhớ tới những sự kiện liên tiếp lúc trước, hẳn đều ở bên cạnh xem, thế nhưng chưa từng phát hiện nàng động thủ như thế nào, điều này làm cho hắn có một loại cảm xúc thất bại mãnh liệt, cái cô gái này trên người còn có những bí mật gì?

Một lát sau, một lọ Dược tề màu xanh nhạt liền được làm xong, thiếu nữ đem dược đưa tới tay Lam Ảnh Nguyệt, hai tay nắm lại đặt ở trước người, cung kính đứng ở bên người nàng, nhỏ giọng nói: "Một lọ lại chỉ có thể giải cho hai người."

Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng rung lắc tay làm dược tề bên trong lắc lư, lại nghe đến trong rừng rậm truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Mắt đẹp của nàng lóe lên, đó là An Nhiên? Nàng liếc mắt nhìn thiếu nữ yên tĩnh bên cạnh một cái, nguyên lai thiếu nữ này là người cùng đội ngũ với An Nhiên, thật đúng là khéo a.

Vậy nàng cũng không thể phóng nàng ta đi rồi, Dược tề này phối trí chỉ cần thời gian rất ngắn, hiện tại nếu nàng ta đi rồi, đem dược tề phối trí xong xuôi, An Nhiên kia khẳng định đầu tiên sẽ tìm đến đội ngũ của nàng, bốn người kia bây giờ đều là Lâm muội muội đâu, nàng đối với thiếu nữ kia mỉm cười nói: "Đem đan tín hiệu của ngươi thả đi."

Nói xong lời này, Lam Ảnh Nguyệt cũng không quay đầu lại chạy trốn vào trong rừng rậm.

Chỉ thấy bầu trời đêm tối đen nở rộ một đóa yên hoa xán lạn, Khảo hạch Phân ban của Học viện Hoàng gia đào thải người thứ nhất.

Lam Ảnh Nguyệt cầm dược tề trở về, trên đường có chút dấu vết hỗn loạn, càng tới gần địa phương bọn họ nghỉ ngơi, trong lòng nàng càng cảm thấy bất an.

Trở lại dưới đại thụ kia, nơi nào còn có bóng người bọn họ, là nàng sợ hãi, không nghĩ tới những người đó vậy mà ngay cả hết tối nay đều chờ không xong.

"Thao Thiết, có thể giúp ta tìm được bọn họ sao?" Lam Ảnh Nguyệt đưa tay nhỏ xuống mũi tên trên thân cây, sát khí trong cơ thể từng chút lan tỏa.

Nhìn chung quanh lưu lại dấu vết chiến đấu, chỉ sợ là không ít người tới, bị áp chế liên tục kì khó chịu, liên tính người tới là Tam giai, bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Tuy rằng chỉ ở chung nửa ngày, nhưng là nàng có thể cảm nhận được sự thân cận đến từ bốn thiếu niên kia, liền ngay cả Đông Phương Hàn một thân hàn khí thời điểm vừa mới tiến vào rừng rậm cũng là che chở cho nàng.

Những thiếu niên kia ngay từ đầu đã vô điều kiện che chở cho nàng, nàng cũng chưa khi dễ qua, làm sao có thể để người khác khi dễ được.

"Theo ta đi." Thao Thiết tự nhiên cảm giác được lãnh ý trên người nàng, cái cô gái này cũng không tính là ngốc, còn biết hỏi hắn.

Hắn cũng không dám nói cho nàng, hẳn chẳng những cảm giác được bốn người bọn họ, mà còn cảm giác được hơi thở của hơn mười con kiến.

Nhìn dấu vết trên một đường này, mặt Lam Ảnh Nguyệt càng ngày càng đen.

Dọc theo đường đi, lại đào thải vài người, Lam Ảnh Nguyệt bước chân nhanh hơn.

Trong đêm tối, Lam Ảnh Nguyệt tăng nhanh tốc độ, đột nhiên nàng nghe được phía trước có tiếng người nói chuyện, "An Nhiên, không phải là người luôn luôn muốn vào đội ngũ của Tàn Ngọc bọn họ, sao hôm nay lại động thủ với bọn họ?"

An Nhiên nhìn thiếu niên bên cạnh một mặt đáng khinh, nếu không phải hắn ta là nổi danh thứ hai ở Phân viện Kiểm sĩ, nàng làm sao có thể cùng người như thế ở cùng một đội ngũ, nhưng là trên mặt vẫn như cũ mang theo tươi cười, "Đã vào này rừng rậm, không cùng một đội ngũ, thì là đối thủ. "

Thiếu niên bất quá mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hãm sâu, vừa thấy chính là ngày thường luôn lưu luyện nữ sắc, làm cho người ta nhìn qua hết sức phản cảm.

"Vậy ta giúp người đào thải Tàn Ngọc bọn họ, có thể hay không? Ân?" Thiếu niên tham lam nhìn mỹ nhân trước mắt, nếu không phải kiêng kị thân thể bối cảnh của An Nhiên, hẳn đã sớm xuống tay, mỹ nhân ở ngay trước mắt, lại chỉ có thể nhìn, loại cảm giác này, thật sự là khó chịu a.

Hắn ta vừa mới đoạt một được tề từ đội ngũ khác về, hiện tại nhưng là đã khôi phục, đối phó mấy người kia, còn không phải chuyện dễ dàng sao.

"Vô si!" An Nhiên hưng hăng trừng mắt liếc nhìn hắn ta một cái, xoay người bước đi, người như vậy, còn mộng tưởng đến nàng ta, nàng ta hận không thể chuyển ánh mắt kia của hắn ta đi.

"Nữ nhân như vậy mới đủ vị!" Thiếu niên chẳng những không có sinh khí, ngược lại trong mắt một mảnh lửa nóng.

"Hạ lưu!" Thao Thiết nói.

"Xấu xa!" Lam Ảnh Nguyệt tiếp tục nói.

"Thấp kém!" Thao Thiết nhìn cũng không nghĩ lại liếc mắt nhìn cái thiếu niên kia một cái, đại khái nói cho Lam Ảnh Nguyệt một chút trình độ của mấy người kia.

Lam Ảnh Nguyệt nằm ở trên thân cây, cánh tay mảnh khảnh chống cằm, ánh mắt kia trên người mấy thiếu niên quét tới quét lui, cái thiếu niên đáng khinh kia là Tứ giai cao nhất, mặt khác hai người kia là vừa nhập Tứ giai, xem bộ dáng bọn hắn, Được tề áp chế kia đã giải.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết suy xét có nên xuất ra diệt mấy con kiến này hay không, thì người nào đó còn ở bên cạnh ôi một tiếng liền ngã xuống dưới tàng cây. Thao Thiết mơ màng? Vừa rồi còn tốt lắm, nói như thế nào liền đổ gục.

Lam Ảnh Nguyệt phát ra tiếng vang, thành công khiến cho thiếu niên chú ý, thiếu niên đã đi tới, lại phát hiện một thiếu nữ nhỏ bé yếu ớt nằm dưới tàng cây, hai mắt nhất thời sáng ngời, An Nhiên hắn ta không dám đụng vào, người khác thì cứ tùy ý vậy.

"Tiểu muội muội, ngã sắp xuống a, đề ca ca đến đỡ ngươi." Thiếu niên không có hảo ý cười, chậm rãi duỗi tay hướng tới Lam Ảnh Nguyệt.

Thao Thiết lập tức che ở phía trước Lam Ảnh Nguyệt, lại trơ mắt xem cái tay kia xuyên qua thân thể của mình, hướng Lam Ảnh Nguyệt trên đất đi tới.

Ngay khi cái tay heo ú cách Lam Ảnh Nguyệt nửa tấc, Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, nháy mắt ánh mắt thiếu niên chống lại ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt, lại cũng vô pháp dời đi.

Hắn đứng thẳng thân mình, rút ra thanh kiếm to lớn nặng nề hướng hai người phía sau kia chém tới.

Hai thiếu niên kia nguyên vốn là ở bên cạnh xem náo nhiệt, nơi nào nghĩ đến hắn ta sẽ đột nhiên ra tay, "Lâm Triệt, chúng ta là cùng một đội ngũ a?!"

Nhưng mà Lâm Triệt phảng phất như mất hết tính người, kiếm khí xẹt qua nơi nào, cây xếp một loạt ngã xuống, hai người kia bị đánh cho trời tay không kịp.

Không thể đánh trả, bọn họ là Cung thủ, cận chiến căn bản không có nửa điểm ưu thế, Lâm Triệt lấy một địch hai, vẫn như cũ đem bọn họ áp chế gắt gao.

"Đem đạn tín hiệu giao ra đây cho ta." Lâm Triệt giơ kiếm, chỉ vào hai người nằm trên mặt đất, nói như vô cùng chính đáng.

Hai thiếu niên kia nghe hắn nói lời này, đều phải hoài nghi thánh giác bản thân, Lâm Triệt là đang làm gì a? Bọn họ là cùng một đội ngũ a, đem bọn họ đào thải đối với Lâm Triệt có chỗ gì tốt.

Ở thời điểm Lâm Triệt đánh đội hữu* của hắn ta, Lam Ảnh Nguyệt sớm đã chạy về phía xa, chỉ trong chớp lát, bầu trời liền sáng lên ba đạo hào quang (*đội hữu: bạn cùng đội)

Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhíu lại, An Nhiên, liền còn lại ngươi.

Hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt nghe được rất nhiều thanh âm ồn ào, chính là nơi này.

Liền tính Lam Ảnh Nguyệt biết bốn người bọn họ bị đuổi giết, nhưng là cảnh tượng thảm thiết trước mắt này vẫn là vượt quá tưởng tượng của nàng.

Chỉ thấy hơn một trăm thiếu niên đem bốn người bọn họ vây quanh chính giữa, Lâm Khiêm thả ra quang thuần* mỏng manh như vậy, đã vô pháp che chở hoàn hảo cho bốn người bọn họ, An Nhã bị bọn họ bảo hộ ở sau lưng, một đôi mắt to mất đi thần thái ngày xưa rồi. (*quang thuần: lá chắn ánh sáng)

Lúc này trên người bọn họ có vô số vết thương lớn nhỏ, quần áo rách nát, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng công tử thế gia.

Có can đảm đứng tới người của nàng, những người này là không muốn sống chăng?

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân sát khí, Thao Thiết nhắm hai mắt lại, trên người chậm rãi tỏa ra một tầng sương mù màu đen, sương mù nhanh chóng phân tán, phân tán vào bên trong rừng rậm, làm xong xuôi, bóng dáng Thao Thiết trở nên vô cùng trong suốt, thanh âm cũng không vang dội như ngày thường, "Nữ nhân, coi ta cho ngươi xem biểu diễn."

Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có phản ứng, mặt đất đột nhiên chấn động, bụi đất nồng đậm trong rừng rậm bay lên, rất xa nàng liền nghe được thanh âm rít

gào cao thấp nối tiếp, nàng liếc mắt nhìn người kiều ngạo nào đó một cái, cười nói: "Cám ơn người, Thao Thiết."

Đêm đó, nhất định không thể yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vạn thú đột kích

Editor: Băng Phong Tuyết

"Hừ, biết tầm quan trọng của ta rồi chứ." Thao Thiết chui vào không gian, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện, nếu là trước đây sao có thể hao phí nhiều tinh thần của hắn như vậy.

Trong đám người, Tần Ngọc nắm cái quạt xếp rách tung toé trong tay, trong mắt một mảnh màu đỏ, "Các người mà cũng có thể ngăn ta? Ha ha."

Một gã Cung thủ nhìn Tần Ngọc trước mắt, trong lòng phá lệ sáng khoái, ở trong Học viện, chỉ cần có trận đấu gì, trên cơ bản đều là không có bất kỳ sự tình gì của bọn họ, là không bị mấy thiếu niên trước mắt này nhận thầu, nhưng là không nghĩ tới năm nay hiệu trưởng cư nhiên nghĩ ra chiêu được tề áp chế này, "Không nghĩ tới các người cũng có hôm nay, còn không mau đem đạ tín hiệu giao ra đây."

"Người không xứng." Lâm Khiêm đưa tay sờ soạng vết máu nơi khóe miệng, đôi mắt khề híp, nàng cũng sắp trở về đi.

Liên ở thời điểm những kia thiếu niên người một lời ta tiếng làm cho túi bụi, trong núi truyền đến một trận thanh âm ầm vang to lớn, ở trong đêm tối yên tĩnh càng chói tai, phảng phất như thiên quân vạn mã, phi nhanh mà đến, đất rung núi chuyển.

"Có ma thú." Âm thanh lạnh lùng của Đông Phương Hàn vang lên, "Rất nhiều."

Lâm Khiêm nở nụ cười khô, bọn họ đây là có bao nhiêu không hay ho, hiện tại gặp được ma thú không là chỉ còn đường chết sao?

Vùng núi ma thú chạy loạn, đem thiếu niên này dọa sợ, Hắc Vụ rừng rậm làm sao có thể có nhiều ma thú như vậy? Ngày thường bọn họ đều ở Học viện học tập, nơi nào gặp qua nhiều ma thú như vậy, nhìn đến cuộc chiến thế này, nhất thời bị dọa đến hoang mang lo sợ.

"Chạy mau a!" Không biết là ai hô to một tiếng, hiện tại không có gì quan trọng bằng mệnh của mình cả, nháy mắt vừa rồi đám người còn vây quanh chung quanh bốn người liền tản ra mọi nơi, cây đuốc trong tay đã tắt, chỗ bốn người nháy mắt tối đen như mực.

Nhìn trong rừng cây kia một đàn ma thú đang lao tới, bốn người đều gắt gao cầm nắm tay, một đám ma thú đã sắp vọt tới bên người bọn họ, thanh âm Tần Ngọc vô cùng trầm trọng, "Chuẩn bị chiến đấu."

Liên tính chỉ có một tia hi vọng, bọn họ cũng sẽ không thể giờ tay chịu trời.

Mà bốn người đã chuẩn bị tốt chiến đấu tư thế, nhưng không cần chờ đến khi ma thú công kích, bởi vì, bọn họ bị tất cả ma thú, bỏ qua.

Vốn có một ít ma thú đã vọt tới trước mặt bọn họ, lại miễn cưỡng ngừng bước chân, quay đầu bước đi, phảng phất như bọn họ là mãnh thú hồng thủy, chạy đi rất xa.

Bốn người hai mắt nhìn nhau, đây là tình huống gì?

Bọn họ có kinh khủng như vậy sao? Tất cả ma thú này cư nhiên đều lách qua bọn họ.

Những thiếu niên này bị ma thú đâm cho chạy trốn loạn chung quanh, thấy đến một màn như vậy cũng là sợ ngây người, chẳng lẽ cái vị trí kia có cái gì đặc thù? Ma thú không dám đi qua?

Vì thế có mấy cái thiếu niên thiếu nữ không sợ chết cư nhiên liền hướng chỗ đứng của bốn người chạy qua, phảng phất như chỗ mấy người kia đứng chính là phong thủy bảo địa.

Lúc này đám người Tần Ngọc cũng là không hiểu ra sao, bất quá bọn họ có thể xác định là, ma thú không đi tới phía bọn họ cùng chỗ đứng này là không có nửa phần quan hệ, ma thú này là nhìn thấy bọn họ rồi mới đi.

Cho nên, thời điểm nhìn thấy đám thiếu niên kia hướng về phía bọn họ chạy tới, bốn người hiểu trong lòng mà không nói nở nụ cười.

"Tần tiểu gia, có thể cho chúng ta đứng cùng không?" Thiếu niên vừa rồi còn hùng hổ, lúc này đã bị ma thú đâm cho mặt mũi bầm dập.

"Ngọc ca ca, vừa rồi hắn mang theo những người đó đến đánh của chúng ta, chúng ta không cần cho hắn đi lại." An Nhã cầm lấy cánh tay Tần Ngọc,

hung tợn trừng mắt thiếu niên đằng trước.

"Bốn vị đều là đệ tử thế gia, chắc hẳn sẽ không cùng ta so đo." Một cái thiếu nữ dè dặt cẩn trọng mở miệng.

"Ngượng ngùng, ta rất keo kiệt." Lâm Khiêm tao nhã mở miệng.

Một câu nói vừa phát ra liền khiến cái thiếu nữ kia kém chút phun ra một búng máu, không nghĩ tới Lâm Khiêm nhìn qua ôn hòa, nói chuyện lại không chừng như vậy.

Nhưng là mặc kệ thế nào, bọn họ cũng muốn đứng ở bên kia, bởi vì bọn họ từ lúc đến gần Tần Ngọc bọn họ rồi, ma thú này cư nhiên liền không có đi lại, chứng minh cái địa phương kia khẳng định có vấn đề. rồi

"Muốn đi lại cũng có thể, đưa đủ năm vạn kim tệ, giao ra đây, một người có thể sang." Tần Ngọc nhìn người nào đó trong đám người, cười đến vô cùng nực cười. (Tiểu Tuyết: Tần ca bộc phát sự phức tạp hám lợi rồi =_=)

Cái gì? Năm vạn? Bọn họ làm sao có thể mang theo nhiều năm vạn kim tệ tùy thân như vậy! Hơn nữa, này không là tự chôn mình sao?

"Năm vạn, phải chứ, ta cấp." Thời điểm mọi người ở đây do dự, một cái bóng dáng nho nhỏ từ phía sau chen lên, chìa tay đưa qua hế ra kim phiếu.

An Nhã kém chút bật cười, vì vậy người này không ai khác, chính là Lam Ảnh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ một khi đã ra tay, bách chiến bách thắng.)

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới nhập học, căn bản là không nhiều người nhận thức nàng, thời điểm tìm vây công tiểu đội của năm người bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt cũng không ở đó, cho nên bọn họ căn bản thật không ngờ, người này sẽ là người trong đội ngũ của Tần Ngọc bọn họ.

"Người có phải ngốc không? Năm vạn kim tệ, đáng giá sao?" Một thiếu niên nhin không được ra tiếng.

"Ta vừa rồi nhưng là thấy được Thất giai ma thú, ta cũng không muốn bị ma thú giẫm chết." Lam Ảnh Nguyệt đem tiền giao đến tay Tần Ngọc, liền nghênh ngang đi tới phía sau bọn họ. (Tiểu Tuyết: Thánh nói dối a~)

Thất giai ma thú? Thật sự là hoàn cho bọn họ một cái tát, một cái thiếu nữ đi lên phía trước nói: "Tần thiếu gia, trên người ta không có nhiều kim tệ như vậy, có thể đánh giấy nợ sao?"

Tần Ngọc nhú mày, "Tự nhiên có thể, bất quá danh ngạch năm vạn này chỉ có một người, kế tiếp là mười vạn, hơn nữa danh ngạch hữu hạn."

Một bên Lâm Khiêm nhanh chóng từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra giấy bút, thậm chí còn có xà cái bàn, Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng vừa kéo, ở trong giới chỉ của Lâm Khiêm chứa cái bàn là muốn làm chi?

Vừa rồi vẫn là năm vạn hiện tại liền muốn mười vạn? Cái thiếu nữ kia do dự, mười vạn kim tệ cũng không phải là một con số nhỏ.

Ngay khi nàng ta do dự, đồng thời một thiếu niên xếp hàng cuối cùng phát ra một tiếng hét thảm, mọi người vừa quay đầu lại, phát hiện người nợ bị ma thú đánh bay ra xa mấy thước, thiếu nữ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Tần thiếu gia, mười vạn kim tệ, ta viết."

Không lâu trước nhóm thiếu nam thiếu nữ còn đuổi giết bốn người, lúc này tất cả đều run run, xếp hàng ở viết giấy nợ, trường hợp thần kỳ quái dị.

Nhìn mấy chục người chậm rãi phía sau, năm người ăn ý nhìn nhau một chút, trò hay bắt đầu phía trước đã đến điểm hứng thú còn lại của tiết mục, cũng là không sai.

"Nhóm của các ngươi đã đều đã giao tiền, chỗ này nhường lại cho các ngươi." Tần Ngọc thu giấy nợ xong, liếc mắt nhìn mấy người phía sau một cái, hướng bọn họ lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, chạy vào đàn ma thú.

Nhóm thiếu niên không hiểu nhìn bóng lưng mấy người rời đi, có địa phương an toàn không hảo hảo đứng, vì sao còn muốn đi vào đàn ma thú đâu? (Tiểu Tuyết: Đến lúc này còn ngu như vậy)

Nhưng mà, một màn làm bọn hắn học máu đã xảy ra, nơi Tần Ngọc bọn họ đi qua, tất cả ma thú toàn bộ đường vòng mà đi, căn bản không có nửa phần ý tứ muốn công kích bọn họ.

Cũng có ma thú đã vọt tới bên người bọn họ, vì không đụng vào bọn họ, đột nhiên xoay phương hướng, cùng ma thú bên cạnh đâm vào nhau, trở mình ngã xuống đất.

Lam Ảnh Nguyệt kiêu ngạo từ trong đám người đi ra, quay đầu đối với một đám thiếu niên tròn mắt há hốc mồm nói: "Ngốc là ai, các ngươi lập tức rồi sẽ biết."

Mọi người không hiểu là sao, ngay khi Lam Ảnh Nguyệt rời đi xa khỏi đám người, một đám ma thú lại hướng những thiếu niên đó chạy vội tới, nhóm thiếu niên tay chân cứng ngắc nhìn tình cảnh này, chỗ này không phải khu an toàn sao? Vì sao còn có thể có ma thú đi lại!

Lúc này, một ít người đã nghĩ rõ ràng nguyên do sự tình, thiếu nữ kia căn bản chính là người của Tần Ngọc bọn họ, bọn họ rốt cục lý giải câu nói của thiếu nữ kia là có ý tứ gì, nhất thời tức giận đến học máu, chung quanh bỏ chạy.

Bọn họ cứ nhiên bị mấy người kia đùa giỡn! Mấy người Tần Ngọc rõ ràng chính là đang trả thù a, mà bọn họ cứ nhiên là tự dằn thân lên đi.

May mắn là, bởi vì liên quan đến việc Thao Thiết mê man, đám ma thú thời gian dài không nhận được mệnh lệnh đã chậm rãi thối lui, bằng không những thiếu niên đó, chỉ sợ thảm hại hơn.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bốn người dưới tàng cây ý cười dạt dào, khóe miệng giờ lên cười khế, nàng vừa rồi bắt quá chỉ dùng một ánh mắt, bọn họ liền đã hiểu ý tứ của nàng, thật tốt.

"Chắc chắn chắc, tiểu Ngọc, cây quạt này của ngươi, thực sự muốn hình muốn về." Trong tay Lam Ảnh Nguyệt cầm một lọ Dược tề, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt bốn người.

"Thần tượng! Ô ô, ngươi rốt cục cũng đến đây, ta biết ngươi sẽ rời cứu nhóm chúng ta mà." Anya nhìn thấy nàng, bay thẳng bỏ nhào đến người Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay tiếp được nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng, trong tay đang đưa bình Dược tề kia, khẽ cười nói: "Giờ là thời điểm khiến nhóm thiếu niên không biết điều kia thừa nhận lỗi của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Làm nhục làm nhục

Editor: Băng Phong Tuyết

Nguyên bản bốn người đã chật vật không chịu nổi, nghe được lời của nàng, không khỏi hai mắt tỏa ánh sáng, An Nhã nhìn Dược tề trong tay nàng, kinh hô: "Thần tượng ngươi là Dược Tề Sư sao?"

"Dược tề này không phải do ta luyện, mà là người khác." Lam Ảnh Nguyệt từ trong không gian lại lấy ra một lọ Dược tề, dược này là nàng vừa vặn thừa lúc hỗn loạn từ trên người người khác lấy được.

Bốn người trầm mặc, chẳng lẽ là đoạt được? Nhìn biểu cảm kia của nàng, phỏng chừng đúng vậy.

"Đám ma thú kia là ngươi triệu hồi đến?" Tần Ngọc cảm thấy loại ý tưởng này có chút không thể tưởng tượng, nhưng là, đám ma thú đó không công kích bọn họ, loại đãi ngộ khác nhau thế này, rõ ràng chính là có vấn đề.

"Ta cũng không có năng lực kia." Lời Lam Ảnh Nguyệt nói nhưng là lời nói thật, đây đều là công lao của Thao Thiết.

Nhưng là bốn người rõ ràng không tin a?

Đám ma thú kia chẳng lẽ là tự mình chạy tới a? Năm ngoái bọn họ từng đi qua nơi này, tất cả ma thú của Hắc Vụ rừng rậm này cộng lại cũng không có khả năng nhiều như vậy?!

Không thể không nói, Tần Ngọc nghĩ cũng có một phần đúng, bởi vì, Thao Thiết đem ma thú xung quanh Hắc Vụ rừng rậm gọi đến một lần a, cho nên hiện tại mới có cảnh tượng đồ sộ này!

Thấy Lam Ảnh Nguyệt không muốn nhiều lời, bốn người cũng ă ý không hỏi, nhưng là trong lòng bọn họ đều rõ ràng, trên người thiếu nữ trước mắt có rất nhiều bí mật, hoàn hảo bọn họ cùng nàng là một phe, bằng không, giấu lại là vô cùng thâm.

Bốn người uống xong Dược tề, lực lượng toàn thân đã trở lại một chút, nguyên bản mấy người đã sắp tê liệt trên đất, nháy mắt liền dần dần tỉnh táo.

Bất quá trên người họ miệng vết thương lớn nhỏ, nhìn qua vẫn như cũ đập vào mắt người khác, khiến người nhìn thấy đều muốn đau lòng.

Tuy rằng trong không gian của nàng có rất nhiều dược thảo, nhưng là, hiện tại Thao Thiết lâm vào ngủ say, nàng căn bản còn không biết những dược thảo này, cũng không dám dễ dàng cho bọn họ ăn.

"Đi, chúng ta đi tìm những con kiến đó." Ánh mắt trời trên mặt Tần Ngọc lộ ra một tia ác ý cười, giờ tay lên, một trường cung màu bạc xuất hiện ở trong tay hắn.

Lâm Khiêm tao nhã sửa sang lại nếp nhăn trên người, "Ta cho tới bây giờ đều không thích đánh nhau, chỉ thích, làm nhục."

"Muốn chết." Đông Phương Hàn một thân quanh quẽ* hiện ra. (*quanh quẽ: lạnh lẽo, buồn tẻ)

"Thần tượng, ngươi liền ở một bên xem là tốt rồi." Trong ánh mắt thật to của An Nhã lộ ra một tia ánh sáng lạnh, những người đó, khẳng định cùng cái

An Nhiên nữ nhân kia thoát không khỏi quan hệ.

"Chỉ còn một canh giờ nữa thì trời đã sáng, tốc độ chúng ta mau lên một chút, còn có thể cho Tiểu Ngọc một màn lễ hội yên hoa* đâu." Lãnh ý trong mắt Tần Ngọc đã rút đi, lộ ra rõ ràng tính cách vui cười. (Tiểu Tuyết: Câu Tần ca nói nghe quái quái mà không biết quái chỗ nào) (*yên hoa: pháo hoa. Chương trước quên giải thích)

"Các người không cần thiết nghỉ ngơi một chút sao?" Nhìn miệng vết thương trên người bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt cũng cảm thấy đau.

"Chút tiểu thương này cũng không có biện pháp ngăn cản lửa giận của ta!" Nói xong, bốn người liền giống đánh tiết gà mà đi ra ngoài.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, lễ hội yên hoa? Nàng nhưng là rất chờ mong đâu.

Mà nhóm thiếu niên vừa mới bị ma thú tách ra, cũng không biết, tai nạn kế tiếp.

Có mấy thiếu niên mắt thấy được bốn người Tần Ngọc hùng hổ, cả kinh kêu lên: "Tần Ngọc đến đây, chạy mau!"

"Muốn chạy?" Tần Ngọc toàn thân cười lạnh, năm mũi tên phá không mà đến, nháy mắt cắm ở dưới chân ba thiếu niên kia, nếu bọn họ còn dám động một bước, tên kia sẽ bắn thủng chân bọn họ!

Thiếu niên run rẩy sợ hãi nhìn bốn người trước mắt, bọn họ đã khôi phục, nhớ tới bản thân năm ngoái gặp được, chỉ cảm thấy vạn phần phần chí!

"A, vừa rồi không phải rất lợi hại sao? Không phải muốn cướp đạn tín hiệu của bốn cô nương sao? Hiện tại bốn cô nương liền đứng ở chỗ này, người nhưng là đi lại lấy nha!" Trên mặt An Nhã lộ ý cười nhợt nhạt, ma pháp trường trong tay lại tùy thời chuẩn bị công kích.

Nhóm thiếu niên khóc không ra nước mắt, bọn họ nơi nào còn dám đi qua a?!

"Các người nếu quý xuống nhận sai, bốn thiếu gia còn có thể cân nhắc xuống tay nhẹ một chút." Lâm Khiêm ôn nhuận nhìn hai chi đội năm người trước mắt, cái thiếu niên cầm đầu kia, thời điểm vừa rồi vây công bọn họ nhưng là kêu lợi hại nhất đâu?

Thiếu niên vừa nghe, bọn họ ai không biết Lâm Khiêm nóng tính, ở mặt ngoài nhìn qua vô hại nhất, trên thực tế trong mấy người là người xuống tay nặng nhất, hiện tại bọn họ rơi vào trong tay hắn, trừ bỏ không chết cũng muốn mất mấy lớp da?

Đối với cái nhìn thoáng qua của mấy người đó, tập thể quyết định quý xuống, nhưng mà, hai chân bọn họ lại như là bị cái gì cuốn lấy vậy, vô pháp mấy may nhúc nhích!

"Cư nhiên ngay cả quý xuống cũng không chịu, ta ngay cả một lý do muốn tha cho các người cũng không có." Lâm Khiêm nở nụ cười, một bộ đáng rất là buồn rầu.

An Nhã lại nhìn không được nở nụ cười, vụng trộm hướng Lâm Khiêm nói: "Khiêm ca ca, ta vừa rồi nhưng là nhìn thấy người vụng trộm phóng phép ràng buộc với bọn hắn đâu!"

"Khụ khụ, nào có?" Lâm Khiêm có chút mất tự nhiên, nha đầu kia, ánh mắt cũng rất sắc bén. (Tiểu Tuyết: Chém a~)

Cơ hồ là đồng thời, vô số băng trụ, hỏa cầu*, cung tên đều hướng tới đám thiếu niên kia bay đi, nhưng là đều tránh các vị trí hiểm yếu trên cơ thể, làm cho bọn họ thống khổ không chịu nổi, nhưng cũng sẽ không mất mạng, đám thiếu niên này đều không thể đánh trả. (*băng trụ, hỏa cầu: như băng, quả cầu lửa)

Đông Phương Hàn căn bản không có ra tay, ôm kiếm lạnh lùng nhìn thiếu nam thiếu nữ nằm trên đất, làm cho hắn ngay cả hứng thú ra tay cũng không có.

Kế tiếp, mấy người ngay cả những lời vô nghĩa cũng không muốn nói, gặp được liên chuyên tâm động thủ, một ít thiếu niên trên cơ bản còn chưa có phản ứng gì, đã bị đông lạnh thành hàm băng.

Có đôi khi An Nhã có hứng thú, còn có thể phóng lên một nắm hỏa, sau đó lại rải đầy băng hoa, mấy người chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Đông Phương Hàn hé ra khuôn mặt rét lạnh, đi qua chỗ nhiều người, trọng kiếm vung lên, bay hết một mảnh người, còn ghét bỏ mở miệng nói: "Quá yếu."

Đám thiếu niên này quả thực là có nỗi khổ không nói được, trong bốn người, An Nhã là Tứ giai cao nhất, ba thiếu niên kia nhưng là Ngũ giai cao nhất a?!

Ngũ giai cao nhất là cái khái niệm gì, là một thể hệ thanh niên đứng đầu Phụng Quốc tồn tại, ngay cả thể hệ trước cũng có rất nhiều người, suốt đời đều không thể tới cái kia độ cao, bọn họ có thể so sánh sao?

Trên bầu trời đạn tín hiệu cao thấp nối tiếp, ở trong đêm tối nở rộ nhiều đóa hoa nhỏ, xán lạn vô cùng, rất nhiều người đều nhớ được đêm hôm đó, bầu trời đêm Hắc Vụ rừng rậm sáng như ban ngày.

Trong rừng cây, An Nhiên vô mục đích tìm kiếm chung quanh, thời gian càng dài trong lòng càng bất an, đội hữu của nàng toàn bộ đều không thấy.

Trừ bỏ cái Được Tề Sư kia là bị đào thải sớm nhất, mặt khác ba người kia nhưng là rõ ràng đã khôi phục thực lực, không có khả năng sẽ bị đào thải, nhưng là nàng ta cư nhiên ngay cả cái bong của bọn họ cũng tìm không thấy.

Hơn nữa, tối nay Hắc Vụ rừng rậm phá lệ quý dị, cư nhiên cùng lúc xuất hiện nhiều ma thú như vậy.

Nhìn đan tín hiệu trong không trung, An Nhiên có chút luống cuống, chẳng lẽ là Tàn Ngọc bọn họ đã khôi phục thực lực? Nhưng là, trong đội ngũ bọn họ cũng không có Được Tề Sư a?

Chẳng lẽ những người đó đều không đắc thủ sao?

"An Nhiên tiểu thư, người làm sao ở trong này?" Đoàn người Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn, vừa rồi vì tránh né ma thú tán loạn chung quanh, không nghĩ tới nhưng lại gặp An Nhiên.

Sự tình đêm đó sau này bằng hữu của hắn nói với hắn, đem hắn dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn một chút cũng không nhớ gì cả, nhưng sự kiện kia lại là xảy ra vô cùng chân thật, trí nhớ của hắn như là biến mất vô căn cứ.

Này không khỏi cũng quá quý dị, nhưng là nghĩ lại, cũng không phát hiện có chỗ nào khả nghi.

Sáng sớm ngày hôm qua đi tìm An Nhiên xin lỗi, nhưng là An Nhiên lại không đồng ý gặp hắn, không nghĩ tới gặp ở trong này.

An Nhiên nhìn thấy người đến là Lam Hạo Phong, xoay người muốn đi, hảo cảm của nàng đối với Lam Hạo Phong sớm đã bởi vì sự tình tối hôm đó mà không còn sót lại chút gì.

"An Nhiên tiểu thư, đội hữu của ngươi đều đã bị đào thải, hiện tại ngươi cùng hội với chúng ta thì có lẽ tốt hơn." Lam Hạo Phong tự nhiên biết An Nhiên giận hắn, cũng không dám đứng quá gần.

Thân mình An Nhiên cứng lại rồi, hoài nghi của nàng đã được chứng thực. Bọn họ bị đào thải, nhất định chính là mấy người Tàn Ngọc khôi phục thực lực, bằng không lại có ai có cái bản sự kia.

Nhưng là, nếu là như thế này, nàng ta chẳng phải là đã định sẽ thua rồi? Muốn nàng ta mặc cái yếm đỏ khiêu vũ trước mặt mọi người? Không, loại chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh ở trên người nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tinh linh biến thái

Editor: Băng Phong Tuyệt

"An Nhiên tiểu thư, nếu ngươi nguyện ý tha thứ ta, ta nguyện ý trợ giúp ngươi trừ bỏ những người đó." Lam Hạo Phong nhìn chằm chằm bóng lưng An Nhiên, hắn không thể cứ như vậy mất đi cái cô gái này.

"Chỉ bằng ngươi? Ngươi đánh thắng được bọn họ?" An Nhiên chẳng phải xem thường Lam Hạo Phong, mà là mấy người Tàn Ngọc thực lực rất cao, người bình thường căn bản là không phải là đối thủ của bọn họ.

Lam Hạo Phong nghe An Nhiên nói, trong lòng tuy là không cam lòng, nhưng là không thừa nhận cũng không được, thực lực của mấy thiếu niên kia hắn ta thật sự là theo không kịp.

"An Nhiên tiểu thư, vừa rồi ta nhìn thấy một Thất giai ma thú, cũng ở nó trên người thả Ấn ký Truy tung, chúng ta không được, ma thú kia còn không thể giải quyết bọn họ sao?" Lam Hạo Phong hơi hơi nắm hai đấm, mắt nhìn chằm chằm An Nhiên.

An Nhiên có chút do dự, nàng ta muốn An Nhã cùng cái nữ hài kia chết, nhưng là nàng cũng không muốn mệnh của ba thiếu niên kia, nhưng là, nếu bọn họ không có việc gì, liền đại biểu nàng ta thua.

Đại giới như vậy, nàng ta thừa nhận không dậy nổi.

Vì thế, nàng ta cắn răng nói: "Hào, nếu ngươi có thể đem mấy người bọn họ đào thải, ta đây liền tha thứ ngươi."

"Đại ca." Lam Nguyệt Ngôn cũng không đồng ý việc làm của Lam Hạo Phong, bọn họ như vậy đã chậm trễ rất nhiều thời gian, đến bây giờ bọn họ nhưng là một viên ma hạch cũng không có thu thập được.

"Muội muội, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn An Nhiên tiểu thư thua tiền đặt cược của trận này sao?"

Lam Nguyệt Ngôn rầu rĩ đứng ở một bên, nàng ta thua tiền đặt cược của trận này cùng nàng có quan hệ gì? Nếu nàng bị đuổi ra khỏi Từ ban, tất cả đều là do cái cô gái này làm hại!

"Nhị tiểu thư đã không đồng ý, vậy không miễn cưỡng." An Nhiên nói xong, làm bộ muốn đi.

Lam Hạo Phong nóng nảy, thật vất vả khiến An Nhiên cho hắn ta cơ hội, hắn ta làm sao có thể để Lam Nguyệt Ngôn phá hỏng chuyện của hắn, "An Nhiên tiểu thư ngược lại cứ yên tâm, ta nhất định nói được thì làm được."

Việc đã đến nước này, Lam Nguyệt Ngôn phản đối nữa cũng là vô ích, cùng bọn họ một đội từ hai ra ba người, sắc mặt cũng khá là khó coi, nhưng là ngại thực lực của Lam Hạo Phong, cũng không dám lắm miệng.

Vì thế mấy người liền bắt đầu kế hoạch làm sao đem bọn họ dẫn lại.

Lam Ảnh Nguyệt không biết bọn họ đã bị nhớ thương, còn nằm ở trên thân cây đánh ngáp nhìn mấy người cách đó không xa đang thu hoạch đạn tín hiệu.

Hiện tại nhóm thiếu niên này, chỉ cần nhất nhìn thấy bốn người bọn họ, toàn bộ đều tự động đem đạn tín hiệu thả đi, quyết đoán chạy lấy người.

Chê cười, ở trước mặt mấy người bọn họ, còn nghĩ muốn chống cự? Đó là muốn chết!

Đột nhiên, Lam Ảnh Nguyệt bật dậy, mũi chân phác họa một đường đi qua một gốc cây khác, toàn bộ cơ thể trở mình đi qua, tóc dài đến thắt lưng của nàng trên không trung vẽ ra một đường cong duyên dáng, bất quá một giây nàng đã ly khai nhánh cây vừa rồi.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đứng ổn định, trước mắt đã xuất hiện một nam nhân quái dị, hắn có một đôi mắt lục sắc quả thực giống thủy tinh trong suốt ngâm trong nước, mắt hơi hơi lơ lửng. Đồng tử tinh thuần cùng yêu mị dung hợp kỳ diệu thành một loại phong tình rất xinh đẹp, một đầu tóc màu bạc ở trong đêm đen phi vũ. (Tiểu Tuyết: Tinh linh ca đã hiện thân, xin cẩn thận!)

"Tiểu tử hảo kinh người." Nam tử không nghĩ tới, tiểu bắt điểm trước mắt này, cư nhiên có thể phát hiện hắn tồn tại, ánh mắt đẹp của hắn lóe sáng, phảng phất đang nhìn con mồi của mình.

"Người là ai?" Lam Ảnh Nguyệt tuy rằng ở mặt ngoài thoát nhìn trấn định, kỳ thực nội tâm sớm đã vô pháp bình tĩnh, bởi vì vừa rồi người này cơ hồ là xuất hiện một cách vô căn cứ, bởi vì liên quan đến kiếp trước là sát thủ, nàng theo bản năng mà phản ứng, nhưng là nàng căn bản không cảm giác được hơi thở của người này.

"Người kia vì sao lại ở trong này?!" Thao Thiết mở to mắt, liền thấy được một màn kinh người trước mắt, cái biến thái chết tiệt kia cư nhiên xuất hiện ở nơi này!

"Hắn là ai vậy?" Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, Thao Thiết rốt cục cũng tỉnh, hơn nữa, nghe khẩu khí của hắn, hắn cũng nhận thức quái nhân trước mắt này.

"Hắn là Tinh linh, ta trước kia chỉ thấy qua hắn." Thao Thiết cảm thấy hảo buồn rầu, Tinh linh biến thái này khẳng định là vì sự kiện kia mà tới.

Tinh linh? Nàng nhìn thấy qua trên sách ghi lại, thế gian này là có Tinh linh tồn tại, nhưng là bình thường bọn hắn đều sẽ không rời khỏi Tinh Linh đại lục.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày đánh giá người trước mắt, hơn nữa, không phải nói Tinh linh đều là thuần lương vô hại, thiên chân khà ái sao? Nam nhân trước mắt này toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, nơi nào có nửa phần đáng Tinh linh.

"Người đánh thắng được hắn sao?" Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy Tinh linh quái dị trước mắt này, một bộ dáng liền muốn lập tức đem nàng ăn luôn, rất nguy hiểm.

"Cho dù là thời kì toàn thắng trước kia, ta cũng đánh không lại hắn." Thao Thiết thật buồn rầu, Tinh linh biến thái này, sức chiến đấu cũng là cực kì biến thái a?! (Tiểu Tuyết: Đáng đời, cho hết dám kiêu ngạo!)

Vết thương trên người hắn ta phỏng chừng vẫn là lưu lại từ lần đó đi, nhưng là liền tính hắn ta bị thương, hắn (Thao Thiết) như trước đánh không lại hắn ta.

Lam Ảnh Nguyệt liền cùng nam nhân trước mắt nhìn nhau, không nói một lời, không khí cực kì khẩn trương.

Đột nhiên, vừa rồi Tinh linh còn một bộ dáng cao lãnh đột nhiên hai tay nắm chặt, ôm ở trước ngực, chớp mắt nói: "Người liền cho ta ăn một ngụm đi? Liền một ngụm?" (Tiểu Tuyết: Tinh linh ca nói một câu quá giết phong cảnh...)

A? Lam Ảnh Nguyệt ngây người? Thái độ này có phải hay không chuyển biến quá nhanh?

Còn có, tinh linh không phải ăn chay sao? Vì sao hiện tại muốn ăn nàng, nhưng lại là một bộ dáng đáng thương hề hề. (=.=) (OAO)

Thao Thiết nhìn Tinh linh như vậy, quả thực không đành lòng nhìn thẳng, bất quá Tinh linh biến thái này vốn là không có tiết tháo, vì được ăn một ngụm, cái gì hắn làm được đều xuất ra, từ trước kia đến bây giờ, một điểm đều không có thay đổi.

"Vậy ngươi muốn như thế nào mới đồng ý cho người ta ăn một ngụm thôi? Chẳng lẽ muốn ta hầu hạ ngươi cả đêm?" Tinh linh chớp mắt to, sáp vào người Lam Ảnh Nguyệt.

"Khụ khụ." Lam Ảnh Nguyệt kém chút bị sặc nước miếng của mình đến, đây là cái Tinh linh gì?

"Chỉ cần ngươi đồng ý cho ta ăn một miếng, người ta có thể mỗi ngày làm ấm giường cho ngươi, các loại tư thế đều có thể?! Ăn?" Nói xong cư nhiên hướng Lam Ảnh Nguyệt phao một cái mị nhãn, đưa tay kéo áo ra phát ra âm thanh phàn phật, lộ ra khuôn ngực rần chắc. (Tiểu Tuyết: Quyền rũ một cách trắng trợn a... người ta cũng muốn, Tinh linh ca cũng đến quyền rũ người ta đi nha!)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, thịt của nàng khi nào thì trở nên được hoan nghênh như vậy, chỉ nghe qua yêu quái cướp thịt Đường Tăng để ăn, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên từ đâu ra cái Tinh linh biến thái muốn ăn nàng. "Không thể ăn đi."

"Ăn ngon, ăn ngon." Tinh linh chớp đôi mắt xanh biếc, vẻ mặt chờ mong nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng khê co rút, hần lại chưa ăn qua, làm sao mà biết là ăn ngon, "Ngươi khẩu vị có phải hay không quá nặng?"

"Không có a, rõ ràng hết sức tươi mát." Tinh linh mím môi, một bộ dáng ta thật biết điều ta thật thuần lương. (Tiểu Tuyết: Ách... thuần lương...)

Lam Ảnh Nguyệt lại nghĩ muốn trợn trắng mắt, ngươi làm sao biết 'hết sức' tươi mát?! Ngươi muốn ăn thịt của ta a!

"Người ta tìm lần toàn bộ đại lục mới tìm được ngươi, vô luận như thế nào ngươi đều phải đưa người ta ăn một ngụm." Tinh linh nhìn Lam Ảnh Nguyệt vẫn là bất vì sở động, ánh mắt nổi lên nước mắt, nhìn qua hết sức đáng thương.

"Thịt của ta không thể ăn a." Lam Ảnh Nguyệt thật sự là chịu không nổi Tinh linh biến thái này, đột nhiên từ đâu ra liền muốn ăn nàng, ai có thể tiếp thu được?

"Ta không phải muốn ăn ngươi, ta là muốn ăn cánh hoa Anh Túc." Tinh linh trợn trừng mắt, hần là Tinh linh Vương tử thiện lương cao quý a, làm sao có thể ăn thịt người thịt đâu. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ bị Tinh linh ca cho rút dài một cách thảm hại. Bởi vậy mới nói, làm người không nên quá ảo tưởng a...)

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy, thầm nghĩ bạo đi, "Thao Thiết, ngươi vì sao không nói sớm?!"

"Ta đã quên nói cho ngươi, cánh hoa Anh Túc là Dược chữa thương tốt nhất thế gian, mà mầm móng là độc dược trí mạng." Thao Thiết một trận chột dạ, hần vừa mở mắt liền nhìn thấy Tinh linh biến thái này, cả người đều mơ màng, nơi nào còn kịp nghĩ đến cái khác.

Lam Ảnh Nguyệt hận không thể đem Thao Thiết cào ra đánh một chút, nhưng là nghĩ đến lúc trước hần vì nàng hao hết tâm thần, lại khê thờ dài một cái.

Thao Thiết khẳng định là đã sớm biết, này biến thái tinh linh chính là cảm ứng được này hoa Anh Túc trong không gian a, hơn nữa phỏng chừng trước kia hần đã ăn cánh hoa Anh Túc, nhưng mà Thao Thiết cư nhiên không nói với nàng!

Hại nàng không công rồi rầm nửa ngày, tỉnh táo lại, Lam Ảnh Nguyệt lại nhủ mầy, "Còn có ai có thể cảm ứng được không gian của ta?"

"Có thể cảm ứng được không gian Anh Túc này, trừ bỏ chủ nhân Ám Vực, chủ nhân Thần Vực chính là vị trước mắt ngươi này, hơn nữa phải cách ngươi rất gần mới cảm ứng được."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Tinh linh đáng thương hề hề trước mắt, tồn tại mạnh mẽ như vậy, hiện tại nàng nhưng là không thể trêu vào, vì thế thuận tay liền ném cho hần một đóa hoa, "Cầm."

Tinh linh lập tức hai tay nâng đóa hoa lên, phảng phất như lấy được chí bảo, nhìn đóa hoa nhỏ màu đỏ kia ánh mắt tỏa sáng.

"Tiểu Dật, không nghĩ tới ngươi nhìn qua ôn nhu nhược nhược, lại sinh mãnh như thế."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy cúi đầu, liền thấy được bốn người ngây ra như phỗng.

Nàng lại quay đầu nhìn nửa thân trần của mỗ Tinh linh, giống như, hình ảnh như vậy, là có chút làm cho người ta miên man bất định a. (Tiểu Tuyết: Hiểu lầm, hiểu lầm lớn rồi a! Có ai muốn biết tiếp theo sẽ như thế nào không? Nhớ đón đọc.)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Cữu tử nhất sinh

Editor: Băng Phong Tuyết

An Nhã tròn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, thần tượng quả thực là rất bá đạo, bất đồng với nữ tử tầm thường, cư nhiên dám đem nam sủng đưa đến đây.

Hơn nữa nam nhân này đẹp quá a, không ngờ là tóc màu bạc, trừ bỏ Diệc Vương điện hạ, nàng còn chưa gặp qua ai tuấn mỹ như người này.

Lam Ảnh Nguyệt biết mấy người này tất nhiên hiểu sai, đầu đầu không thôi, "Các người nghe ta giải thích."

Tần Ngọc cười đến ý vị thâm trường, "Không cần giải thích, Tiểu Dật, chúng ta biết." (Tiểu Tuyết: Tần ca biết cái gì? Nói cho ta nghe với)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn xuống xúc động mắt tròn trắng, ngón tay mảnh khảnh chỉ hướng Tinh linh biến thái kia, "Người, đem quần áo mặc vào cho ta."

"Thế nào? Coi như vừa lòng với dáng người của ta sao?" Tinh linh một bên chậm rì rì mặc quần áo, còn không quên ngượng ngùng cùng sợ hãi cấp Lam Ảnh Nguyệt phao mị nhãn, một bộ dáng nàng dâu nhỏ. (Tiểu Tuyết: Đừng quyến rũ người vô tâm vô phế như Nguyệt Tỷ, quyến rũ ta nè =3=)

Bốn người bên dưới nhìn mà hít một hơi thật sâu, không hổ là Tiểu Dật, ngay cả nam sủng cũng đặc biệt như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì trừng mắt nhìn Tinh linh phong tình vạn chủng, từ trên cây nhảy xuống, "Chúng ta đi thôi, nên đi thu thập ma hạch sử dụng cho khảo hạch."

"Người mặc kệ hử?" An Nhã tùy tay chỉ hướng người trên thân cây, ngẩng đầu vừa thấy, trên cây nơi nào còn có bóng dáng người nọ? Cái này, hử không tiêu thất?

Bốn người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương thấy được khiếp sợ, người có thể hử không tiêu thất, trừ bỏ Thần thú cùng Thánh thú, chính là, Siêu cấp Cường giả?!

Nhưng mà, người kia cư nhiên là nam sủng của Tiểu Dật? Còn có tin tức nào so với tin tức này kinh sợ hơn sao?

Yêu nghiệt này đến cùng là từ chỗ nào đến a?!

Bốn người sau lưng Lam Ảnh Nguyệt điên cuồng tiến hành quan sát khắp người bạn tri kỷ, Lam Ảnh Nguyệt vừa quay đầu lại, mấy người liền lập tức đối với nàng triển lộ ra nụ cười rục rịch.

Liền ngay cả Đông Phương Hàn mặt than, đều cứng ngắc khẽ động khóe miệng, nhưng là nụ cười kia, so với khóc còn khó coi hơn.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì quay đầu, mấy người này làm cái quỷ gì vậy?

Trời dần dần sáng lên, mấy người đều từ thắt lưng của mình lấy ra quần áo mới thay, trải qua một canh giờ điên cuồng, lần này học sinh khảo hạch đã bị bọn họ đào thải thất thất bát bát, vì thế mấy người nhân nhĩ ngồi ở trên cỏ ăn này ăn nọ.

Khi mấy người đang nhàm chán vô nghĩa là lúc, một tiếng rít gào đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm, kinh động khiến vô số chim chóc bay đi, "Rống!"

Động tác trên tay mấy người dừng lại, Tần Ngọc đứng lên, nhìn phía trước bụi đất bay lên, giọng điệu trầm trọng nói: "Là Thất giai ma thú."

"Thất giai ma thú đã có năng lực suy xét, sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến, hơn nữa, nghe qua, thanh âm kia cách chúng ta càng ngày càng gần a?" Ánh mắt Lâm Khiêm hơi hơi nheo lại, lộ ra một tia sáng lạnh.

"Có người muốn trừ bỏ chúng ta a? Làm sao bây giờ? Rất sợ đó." Tần Ngọc trên miệng nói sợ, lại chậm rãi lấy ra một cái khăn tay, xoa xoa ngón tay như ngọc của hử.

"Khẳng định là cái nữ nhân kia giờ trò quỷ." An Nhã biết chán ghét nhũ mầy, thực lực của ma thú vốn cực kì cường đại, bọn họ đánh cùng Thất giai ma thú phân thắng cơ hồ không có.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia cười lạnh, cái nữ nhân kia, còn tưởng rằng bản thân có cơ hội xoay người lại sao?

Quả thực là mơ mộng hão huyền.

Mấy người vừa mới lấy ra vũ khí, một quái vật lớn từ trong rừng rậm chạy trốn ra ngoài, mà phía trước nó còn có một người không muốn sống chạy loạn, người kia trong lòng tựa hồ còn ôm cái gì vậy.

"Thất giai Hoàng Kim Hồ." Tần Ngọc nắm trường cung chuẩn bị nhanh.

Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có phản ứng lại, một đoàn thịt cầu hoàng kim sắc* liền hướng bản thân đánh tới, Lam Ảnh Nguyệt thậm nghĩ muốn chửi tục, kia rõ ràng là Hoàng Kim Hồ ấu tể**! (*thịt cầu hoàng kim sắc: khối thịt tròn màu vàng.**Hoàng Kim Hồ ấu tể: Hoàng Kim Hồ chưa trưởng thành, còn nhỏ)

Nàng nếu hiện tại chạy đi, tiểu Hoàng Kim Hồ kia nhất định liền đập xuống đất đi đòi nhà ma, ngay cả hiện tại Hoàng Kim Hồ đã rất khó đối phó, khỏi xướng lửa giận đến Hoàng Kim Hồ kia uy lực liền lớn hơn nữa.

Cái người kia vừa rồi còn không muốn sống chạy loạn, đem tiểu Hoàng Kim Hồ ném đi, thuận thế liền hướng con sông bên cạnh trốn đi.

Còn không chờ hấn lên vào trong nước, An Nhã cấp tốc niệm xong một cái chú ngữ, cái nam nhân kia liền lấy tư thế quái dị bị đông lạnh thành băng.

Hoàng kim hồ vừa thấy, nổi giận, không nghĩ tới cái nhân loại này cư nhiên còn có đồng lõa!

Nó mở ra miệng rộng, một chất lỏng sền sệt liền từ trong miệng phun ra, Lâm Khiêm cấp tốc vẩy tay thả ra một cái lồng phòng hộ, đem năm người bảo hộ ở bên trong.

Chất lỏng sền sệt kia ở giữa không trung, bị chặn, từ lồng phòng hộ trượt xuống, rơi xuống mặt cỏ, bắt quả nháy mắt, cỏ xanh vừa rồi còn sinh cơ dạt dào nháy mắt bị ăn mòn hầu như không còn, ngay cả bùn đất đều biến thành màu đen.

Mấy người sắc mặt đều có chút ngưng trọng, không nghĩ tới này Hoàng Kim Hồ trên người cư nhiên có kịch độc, hơi không chú ý, nhất định chết không toàn thây.

"Tiểu Dật, ngươi cùng tiểu Nhã đi trước đi." Lâm Khiêm đi lên phía trước, Thất giai ma thú, hai người các nàng còn chưa đủ cho ma thú chụp một cái tát.

"Chạy nhanh đi." Đông Phương Hàn đi lên phía trước, trong tay nắm trọng kiếm màu đen, một thân lãnh ý.

Lúc này, Hoàng Kim Hồ đã tấn công về phía mấy người, Tàn Ngọc vội vàng bắn ra năm mũi tên, nhưng là tên kia căn bản là không có cách nào phá được phòng thủ của Hoàng Kim Hồ.

Phòng hộ bị Hoàng Kim Hồ công kích hạ đã mơ hồ có cái khe, Lâm Khiêm ngực tê rần, theo Hoàng Kim Hồ mãnh liệt đụng vào, phòng hộ triệt để vỡ vụn.

Lâm Khiêm phun ra một ngụm máu tươi, An Nhã bước lên phía trước muốn kéo hấn lại, hấn lại một phen đẩy nàng ra, "Nói các ngươi đi!"

An Nhã vành mắt đỏ lên, giờ phút này, nàng làm sao có thể đi trước, quay đầu nói: "Thần tượng ngươi đi mau."

An Nhã xuất ra Ma pháp trượng liền vọt đi lên, "Đóng băng."

Bọn họ bảo hộ nàng như vậy, nàng làm sao có thể bỏ rơi bọn họ. Nhìn mấy người phía trước, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng giờ lên một chút ý cười, đây là cảm giác có đồng bạn sao?

"Muốn ta ra tay sao?" Ở trong mắt Thao Thiết, Hoàng Kim Hồ tồn tại chỉ như con kiến bình thường.

"Tạm thời không cần, ta luyện tập trước."

Mấy người nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt không đi, ngược lại lại đi tới, sắc mặt đều đại biến, Lam Ảnh Nguyệt lại căn bản không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, nàng cấp tốc cầm Băng Linh Thảo trong tay ném hướng mấy người, âm thanh lạnh lùng nói: "Giờ phút này còn thất thần, không muốn sống nữa?"

Mấy người nghe vậy, trong lòng đều minh bạch ý tứ của nàng, nhanh chóng đem Băng Linh Thảo ném vào miệng, linh lực sắp khô kiệt nhanh chóng tăng trở lại, một lần nữa bắt đầu chiến đấu.

Tay Tàn Ngọc vừa mới cầm cung tiễn lên, lại nhìn đến một màn kinh sợ, cung trong tay kém chút liền rơi xuống đất, nha đầu kia là muốn làm chi? (Tiểu Tuyết: *cười bí hiểm* Từ từ sẽ biết, không phải sao?)

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt cầm chủy thủ, lập tức nhắm phía Hoàng Kim Hồ, Lâm Khiêm lúc này vừa bị hoàng kim hồ đánh bay, thấy một màn như vậy, tâm đều treo cao đến cổ họng, hô lớn: "Tiểu Dật, trở về!"

Đó là Hoàng Kim Hồ à? Kia không phải tiểu ma thú à! Nha đầu kia thế nào đem chủy thủ liền tiến lên đâu? Nơi nào có Pháp sư dùng chủy thủ à!

Tuy rằng bọn họ cũng đều biết Lam Ảnh Nguyệt thiên phú rất cường đại, nhưng là hiện tại thực lực của nàng còn chưa được a, bây giờ mà xông lên, khẳng định lập tức sẽ bị đánh bay.

Lực chú ý của Hoàng Kim Hồ đang bị Đông Phương Hàn hấp dẫn, Lam Ảnh Nguyệt đẩy nhanh tốc độ, trong một hô hấp liền nhảy lên lưng nó, chủy thủ kia đối với ánh mắt hung hăng của nó liền đâm xuống, nhất thời máu tươi phun ra.

Hoàng Kim Hồ phát ra một tiếng hét thảm, động tác có một chút tạm dừng.

Mấy người ngây dại, vừa rồi tốc độ của Tiểu Dật, là tốc độ mà một Pháp sư nên có sao? Hơn nữa, ai từng thấy Pháp sư cận chiến bu hấn như vậy?

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, cái chủy thủ này là Lam Ảnh Nguyệt thuận tay lấy trong lầu các của Phụng Diệc, không nghĩ tới cũng không tệ.

Thao Thiết không nói gì, cái cô gái này biết trong tay nàng là cái gì sao? Đó là Thần khí a, đừng nói cắt Hoàng Kim Hồ nho nhỏ này, liền tính cắt Thần thú cũng như cắt rau.

Hoàng Kim Hồ nổi giận, một cái nhân loại nhỏ nhỏ cứ nhiên làm nó bị thương!

Nó rít gào, muốn đem người trên lưng xé thành mảnh nhỏ, tiếng hô chấn thiên.

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt thân hình nhanh nhẹn, ở trên người nó nhảy lên nhảy xuống, tốc độ nhanh đến mức chỉ còn một đạo tàn ảnh, chủy thủ kia ở trên người nó vẽ ra vô số vết máu, tuy rằng miệng vết thương này phi thường nhỏ, nhưng là một khi phá vỡ, tên của Tần Ngọc còn có thể nắm bắt cơ hội vô số tên hướng tới miệng vết thương nhỏ này vọt tới.

Bốn người nhanh chóng bắt đầu chuyển động, Lâm Khiêm cấp tốc giúp mấy người gia tăng phòng thủ, Băng Tăng của An Nhã làm chậm lại tốc độ của Hoàng Kim Hồ. Lần đầu tiên phối hợp, lại vẫn như cũ ăn ý mười phần, bọn họ cứ nhiên chậm rãi ngăn chặn Hoàng Kim Hồ, Hoàng Kim Hồ trên người treo đầy tên, liền như con nhím. (Tiểu Tuyết: Sao đọc đoạn này cảm thấy giống như tổ đội đang đánh boss trong game vậy...=.)

Liền trong lúc này, tiểu Hoàng Kim Hồ nằm trên mặt đất bộc phát ra một trận tiếng khóc to rõ, Hoàng Kim Hồ vừa nghe, giận tím mặt, sát khí nhanh chóng tăng vọt, cỗ linh lực cường đại mạnh mẽ nhất từ trên người Hoàng Kim Hồ tản ra, mấy người đều bị đẩy lùi ra ngoài, nó cứ nhiên tiến giai?! (Tiểu Tuyết: Trong tình huống này cứ nhiên còn tiến giai được. Bội phục bội phục!)

Đồng Phương Hàn bị nó một chiêu đánh bay ra ngoài mấy thước, nôn ra mấy ngụm huyết, lại cũng vô lực đứng lên.

Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy toàn thân đều muốn rời ra từng mảnh, ngũ tạng lục phủ như là bị xé rách, Thất giai cứ nhiên cường đại như vậy.

Nhìn chằm chằm nhân loại trên mặt đất cách đó không xa, Hoàng Kim Hồ triệt để điên cuồng, nó rít gào nhằm phía Lam Ảnh Nguyệt, nó muốn chụp chết nhân loại này.

Bốn người đều bị trọng thương, thấy một màn như vậy, hồn đều sợ tới mức bay ra, cả kinh kêu lên: "Không cần."

Xa xa, An Nhiên nhìn tình cảnh này, trên mặt lộ ra ý cười điên cuồng, Hoàng Kim Hồ, mau đưa cái tiểu tiện nhân kia chụp chết đi!

Nàng đã chết, tất cả những thứ này liền coi như xong!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Từ trên trời giáng xuống

Editor: Băng Phong Tuyết

Liền tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Hoàng Kim Hồ lại toàn thân cứng ngắc, tròng lớn hai mắt, thân thể cao lớn run nhè nhẹ.

Nó thất kinh nhìn nhìn chung quanh, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, dè dặt cẩn trọng thu hồi móng vuốt mình, chậm rãi gấp thất lưng giống đứa nhỏ làm sai chuyện, phủ phục trên mặt đất, ánh mắt tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Cái hình ảnh này quen quen, hình như con Thanh Long kia cũng vậy a?! =.=)

Biến cố bất thành linh khiến mấy người Tần Ngọc ngậy ngẩn cả người, đây là chuyện gì xảy ra, vừa rồi Bát giai ma thú còn muốn đem mấy người bọn họ chụp chết a! Cứ nhiên hiện tại liền dụ ngoạn nằm úp sấp trên đất?

Có cần kích thích như vậy hay không a! (Tiểu Tuyết: Sau này còn nhiều thứ hơn thế này nữa. Nên làm quen dần đi a *nghiêm túc vỗ vai*)

Mà lúc này Hoàng Kim Hồ, đang ở nhu thuận nghe Thao Thiết khiển trách.

"Người có phải là đang chán sống không?" Thao Thiết hèn mọn nhìn Hoàng Kim Hồ trước mắt, nếu không phải là hần hiện tại không thể tiếp xúc với vật thể, hần thật muốn đi lên đá tên ngu xuẩn này mấy đá.

Hoàng Kim Hồ đáng thương hề hề lắc lắc đầu, nó thật không ngờ bản thân cứ nhiên gặp Thánh thú đại nhân, tuy rằng nhìn không thấy đại nhân, nhưng là cái hơi thở kia nó sẽ không nhớ lầm.

Nó cho rằng đại nhân đã chết vào lần chiến tranh đó, không nghĩ tới bản thân cứ nhiên còn có thể nghe được Thánh thú đại nhân dạy bảo, ô ô, ánh mắt thật to của Hoàng Kim Hồ cứ nhiên lệ nóng doanh đầy.

"Có thể hay không có chút tiền đồ?!" Thao Thiết hai tay khoanh trước ngực, một bộ dáng cao ngạo ngẩng cao đầu, "Đi, nhận sai."

Chớ không phải là nữ nhân Lam Ảnh Nguyệt kia nói Hoàng Kim Hồ là bị người lợi dụng, nó đem Lam Ảnh Nguyệt đánh thành như vậy, hần khẳng định sẽ không tha cho nó.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi ngồi dậy, không nói gì nhìn Thao Thiết, tên kia bày ra tư thế đó cho ai xem a? Trừ bỏ nàng, không ai thấy được hấn như vậy được chứ?

Lúc này, bốn người kia đã chậm rì rì chuyển đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, đem nàng chắn phía sau, ai biết Hoàng Kim Hồ này có phải hay không đột nhiên lại nổi điên?!

Nghe Thao Thiết nói, Hoàng Kim Hồ chậm rãi đứng lên, không phải là xin lỗi thôi, cho dù Thánh thú đại nhân để cho nó đi tìm chết, nó cũng sẽ không chút do dự đi tìm chết.

Bốn người khần trương hề hề nhìn quái vật to lớn trước mắt, nhóm của bọn hấn hiện tại quả nhiên là chịu không nổi một kích của Hoàng Kim Hồ này a, nhưng là bọn hấn cũng sẽ không thể đầu hàng như vậy, cho dù đến một khắc cuối cùng.

Tâm mấy người nháy mắt nhắc tới cổ họng, An Nhã quay đầu đối với Lam Ảnh Nguyệt phía sau nói: "Thần tượng, kiếp sau chúng ta tái kiến*!" (*tái kiến: gặp lại)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bốn người kia biểu cảm bi tráng, không khỏi vui vẻ, bọn họ sẽ không cho rằng Hoàng Kim Hồ còn muốn đến công kích bọn họ đi?

Hoàng Kim Hồ chậm rì rì chuyển đến trước mặt mấy người, chậm rãi nâng lên hai cái chân trước.

Lâm Khiêm chậm rãi lắc lắc đầu, không nghĩ tới bản thân cư nhiên lại chết ở trong này.

Ngay thời điểm bốn người cho rằng hấn phải chết không thể nghi ngờ, Hoàng Kim Hồ ngóc nâng hai cái chân trước, lưng lay thoảng động cho bọn hấn một cái cú đầu.

Sau đó vô tội nhìn bọn họ, như vậy tổng có thể đi? Nhưng là mấy người này vì sao lại phản ứng như vậy, chẳng lẽ bọn họ không tha thứ nó sao.

Mấy người nhìn dáng điệu thơ ngây khả ái của Hoàng Kim Hồ lúc này, cả kinh tới mức ngay cả tay cũng không biết thả nơi nào, An Nhã dè dặt cẩn trọng lôi kéo tay áo Tần Ngọc, "Ngọc ca ca, nó đang làm gì vậy?"

"Hấn ra về xin lỗi." Lâm Khiêm một mặt mê mang, ai tới nói cho hấn biết, đây là có chuyện gì?

"Xin lỗi?" Vừa rồi Hoàng Kim Hồ còn muốn giết chết nhóm bọn hấn, cư nhiên cho bọn hấn một cái cú đầu xin lỗi, hấn thật sự vô pháp tưởng tượng.

"Người đi đi." Thao Thiết nhàn nhạt mở miệng.

Hoàng kim hồ chần chờ nhìn nhìn trong không khí, nó không muốn đi, nó muốn cùng Thánh thú đại nhân ở cùng một chỗ, nó tội nghiệp nháy mắt, chính là không hoạt động bước chân.

"Người cút nhanh cho ta!" Thao Thiết nổi giận, tên ngu xuẩn này còn muốn đi theo hấn!

Hoàng Kim Hồ nghe được Thao Thiết nổi giận, lập tức ngậm tiểu Hoàng Kim Hồ trên đất rồi khỏi, chậm rì rì đi vào trong rừng rậm, mỗi bước đi kia cẩn thận, khiến bốn người đều phá vỡ nhận thức của bọn họ đối với ma thú cao cấp.

"Thần tượng, còn có thể ở cùng người thật tốt." An Nhã nhìn thấy Hoàng Kim Hồ đi rồi, trực tiếp đặt mông ngồi ở bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, vừa rồi nàng còn cho rằng bản thân chết chắc rồi.

"Xem như nhân họa đắc phúc, bằng không muốn đột phá lực giai này chỉ sợ còn phải tiêu phí không ít thời gian cùng tinh lực." Trong giọng nói Tần Ngọc mang theo kính hi, linh lực trên người dần dần nồng đậm lên, đây là dấu hiệu sắp đột phá.

Đồng Phương Hàn cùng Lâm Khiêm cũng có cảm giác đồng dạng, An Nhã sừng sốt, ba người bọn họ đây là đột phá đồng thời?

"Vì sao ta lại không có?" An Nhã buồn bực, nàng nhanh chóng điều động một chút linh lực của mình, phát hiện cách đột phá còn rất xa!

Ngũ giai đột phá đến lục giai cần một canh giờ, ba người bắt đầu ngồi xuống, Lam Ảnh Nguyệt lôi ra một phiến cánh hoa Anh Túc đưa cho An Nhã, An Nhã không nói hai lời liền nuốt xuống, dù sao nàng tin tưởng thần tượng sẽ không hại nàng.

Cánh hoa kia vừa mới xuống dưới, An Nhã chỉ cảm thấy một cổ nước ấm không ngừng di chuyển khắp toàn thân, đau đớn trên người nàng chậm rãi giảm bớt, còn miệng vết thương đỏ máu chậm rãi vảy kết, nàng kinh ngạc há to miệng, đây là cái gì vậy.

"Thần tượng, có thứ thần kỳ như vậy cần phải giấu thật tốt, hiện tại có rất nhiều người xấu." Thứ này nếu để cho người ta biết, chỉ sợ là sẽ gây ra oanh động, mà thần tượng cư nhiên cứ như vậy cho nàng ăn.

Nghĩ nghĩ, An Nhã đột nhiên đánh mạnh về phía Lam Ảnh Nguyệt, "Thần tượng, người cư nhiên tin tưởng ta như vậy."

Lam Ảnh Nguyệt quả thực cười khổ không thôi, nha đầu kia vì sao liền thích đánh người khác như vậy.

"An Nhã muội muội thoát nhìn thật chặt vật a?"

Nghe thanh âm này, Anya mạnh mẽ đứng lên, nhìn thấy An Nhiên y phục đỏ rực hướng các nàng đi tới, trên mặt treo một nụ cười giả dối làm An Nhã càng thêm chán ghét, "Chúng ta chết vật còn không phải do một tay ngươi tạo thành sao? Thế nào cao hứng không a?"

An Nhiên mắt lạnh nhìn mấy người một thân dính máu, chớ không phải là vừa rồi Hoàng Kim Hồ kia không biết vì sao chạy trốn, mấy người này đều đã chết, cũng không biết vì sao mấy người này vận khí tốt như vậy, cứ nhiên tránh được một kiếp.

"Tiểu nhũ, các ngươi trêu chọc thất giai ma thú, cũng không thể đổ tội cho ta." An Nhiên chậm rãi đi tới, nhìn ba người đang ở trong Cảnh giới Vong Ngã, khước miệng lạnh lùng gọi lên.

Không có ba người bọn họ hỗ trợ, An Nhã cùng cái nữ nhân này trong tay tự mình cũng không thể giờ trò gì được!

"Chúng ta trêu chọc Thất giai ma thú?" An Nhã chỉ cảm thấy buồn cười cực kỳ, cái nữ nhân này cứ nhiên còn có thể nói ra loại lời nói này, "Người kia không phải người trong đội ngũ của chúng ta!"

Cái thiếu niên ném tiểu Hoàng Kim Hồ phía trước kia, lúc này còn vẫn duy trì nguyên động tác, bị đông cứng tại chỗ.

"Các ngươi nhanh chút đem đan tín hiệu giao ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí." Lam Hạo Phong chậm rãi đi lên phía trước, muốn giải quyết hai nữ nhân trước mắt này, quả thực là dễ dàng.

"Lam thiếu gia rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?" Lam Ảnh Nguyệt ngược lại thật không ngờ, từ sự tình lần trước, An Nhiên này cứ nhiên còn có thể cùng Lam Hạo Phong ở cùng một chỗ.

Không thể không nói, cái nữ nhân này lực nhấn nại vẫn là không sai.

Nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mắt, Lam Hạo Phong lại cảm thấy có chút quen thuộc, ánh mắt kia mang theo lạnh lùng, làm cho hắn ta nhớ tới tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia, chẳng qua, tiểu tiện nhân kia đã chết. (Tiểu Tuyết: *lắc mắt khinh bỉ* thứ người tự cho mình thông minh cũng có ngày chết vì sự thông minh của mình)

"Đan tín hiệu đúng thật là phải giao, bắt quá người phải giao đan tín hiệu, là các ngươi, mà không phải chúng ta." Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi tiêu sái đến gần An Nhiên, giọng điệu là vẫn đậm phong khinh như vậy.

An Nhiên phảng phất như nghe được truyện tiếu lâm, "Ha ha ha, chỉ bằng ngươi? Cũng muốn làm chúng ta giao ra đan tín hiệu sao?"

"Rất nhanh ngươi sẽ cười không nổi." Lam Ảnh Nguyệt khước miệng gọi lên một tia cười lạnh, An Nhã nhìn nàng chỉ cảm thấy lúc này Lam Ảnh Nguyệt phảng phất như cường giả một phương, khí thế kia làm cho người ta không dám ngáng đầu trước mặt nàng.

"Muốn chết!" Lam Hạo Phong nhìn ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt kia, xuất ra kiếm liên vọt lên, vừa ra tay chính là sát chiêu của Ngũ giai, hắn nắm chắc chỉ một kích cũng có thể khiến cho nha đầu này chết ở chỗ này, đến lúc đó liền báo cáo học viện nói là bị ma thú giết chết, chẳng có ai có thể biết chân tướng.

"Dám đụng nữ nhân của Bồn vương, có cái suy nghĩ gì không thông, có thể cùng bồn vương nói chuyện." Cùng với giọng nam dễ nghe, không gian bắt đầu sóng gió nổi lên, thanh âm kia chui vào tai Lam Hạo Phong cùng An Nhiên, hai người sắc mặt trắng bệch, phảng phất có một bàn tay cầm cổ bọn họ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. (Tiểu Tuyết: A~, Diệc ca mất tích suốt 7 chương cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi! Nhớ ca quá đi! =3=)

Vừa rồi hai người còn kêu gào, trong khoảnh khắc liền thất khiếu* đổ máu, môi biến tím, biểu cảm vô cùng dữ tợn. (*Thất khiếu gồm: Hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Diệc Vương điện hạ

Editor: Băng Phong Tuyết

Biến cố xảy ra bất thành linh khiến tất cả mọi người chấn kinh rồi, nhìn An Nhiên cùng Lam Hạo Phong trước mắt thất khiếu đổ máu, Lam Nguyệt Ngôn cùng hai vị thiếu niên phía sau kia chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nàng ta không ngừng lui về phía sau, còn tốt vừa rồi nàng ta không có mở miệng, bằng không người thất khiếu đổ máu nhưng chỉ có chính mình.

Không gian phảng phất như bị xé rách, bong người mặc y phục màu trắng tao nhã đập không mà đến, hắn chậm rãi từ giữa không trung đi xuống, như giẫm trên đất bằng, đôi mắt tà mị thẳng tắp nhìn chăm chú vào Lam Ảnh Nguyệt, phảng phất như thế giới của hắn cũng chỉ còn một mình nàng.

An Nhã ngây ngốc thất thần nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện kia, gian nan nuốt nước miếng, nhìn ba người Tần Ngọc vừa mới đột phá thành

công, "Ngọc ca ca, cái kia, hình như là Diệt Vương điện hạ."

Tần Ngọc gật gù đầu, hắn đã sớm phát hiện, Diệt Vương điện hạ tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, hắn vừa mới nói nữ nhân của hắn?

Nữ nhân của hắn?! Bốn người hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau đem ánh mắt hướng về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Nếu Tiểu Dật là Vương phi của Diệt Vương điện hạ, vậy lúc trước cái tóc bạc nam tử kia xuất hiện lại là chuyện gì xảy ra? (Tiểu Tuyết: Này, là hiểu lầm a! Sao mấy người này nhớ dai vậy nhỉ?)

"Nha đầu, chơi vui về sao?" Phượng Diệt chậm rì rì đi về hướng Lam Ảnh Nguyệt, nhìn nàng một thân chặt vật, đáy mắt cuộn cuộn nổi lên một cổ gió lốc màu đen, bảo bối của hắn, cư nhiên bị người khác khi dễ đến mức này, mấy con kiến đó, không muốn sống chẳng?

"Còn cần dùng, lưu lại trước." Ngược lại không phải là Lam Ảnh Nguyệt có bao nhiêu ôn nhu thiện lương, mà là tiền đặt cược của An Nhiên kia nhưng là còn chưa có thực hiện đâu, làm sao có thể liền tiện nghi cho nàng ta như vậy.

"Cút." Phượng Diệt nhàn nhạt mở miệng, ngay cả khóe mắt cũng không có cho bọn hắn một cái.

Lúc này Lam Hạo Phong cùng An Nhiên a đã sớm chết ngắt trên mặt đất, mà Lam Nguyệt Ngôn lúc này đang háo sắc nhìn Phượng Diệt, trời ạ, nàng ta cư nhiên gặp được Diệt Vương điện hạ?! Khuôn mặt kia vô cùng tuần mỹ làm cho nàng ta sắp không thể hô hấp?

Diệt Vương điện hạ từ khi tám tuổi đã tốt nghiệp Học viện, cũng có rất ít người nhìn thấy hắn, hôm nay nàng ta cư nhiên gặp được hắn, đây là duyên phận.

Lấy mỹ mạo nàng ta, chỉ cần có thể khiến Diệt Vương điện hạ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nàng ta liền nhất định có cơ hội trở thành nữ nhân của hắn, cái nữ nhân kia sao có thể so được với nàng ta.

Không thể không nói, Lam Nguyệt Ngôn chính là cái loại nữ nhân ngực lớn ngu ngốc, chỉ thấy nàng bước bộ pháp tự cho là tao nhã, phong tình vạn chủng hướng Phượng Diệt cùng Lam Ảnh Nguyệt đi tới.

"Thiếu năng này quả thực không sợ chết." Thao Thiết chỉ dám yên lặng nhắc tới, không dám ra tiếng, từ khi Phượng Diệt xuất hiện, hắn liền vẫn không nhúc nhích cứng nhắc đứng một chỗ.

Quả nhiên, khi Lam Nguyệt Ngôn cách Phượng Diệt ba thước xa, bỗng nhiên xuất hiện một đạo bóng đen, một cước liền đem Lam Nguyệt Ngôn đạp đi ra ngoài.

Thân mình Lam Nguyệt Ngôn phảng phất như điều đứt dây, thẳng tắp liền bay vào rừng cây, qua hồi lâu bọn họ mới nghe được thanh âm rơi xuống đất.

Dạ Phong đá người xong, mặt không biểu cảm lại ẩn vào trong bóng tối, Lam Ảnh Nguyệt biết có người đi theo mình, lại không nghĩ rằng Phượng Diệt đem Dạ Phong lưu tại bên người nàng.

An Nhã khóe miệng co rút, rất bực hắn.

Hai gã thiếu niên kia ngây ngốc sững sờ bị dọa thảm, không nghĩ tới Diệt Vương điện hạ khủng bố như thế, vội vàng kéo hai vị hôn mê trên đất, lưu loát đem đạn tín hiệu ném lên trời, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

"Còn có người, thế nào trở nên vô dụng như thế." Lời nói Phượng Diệt như là đang làm bầm lâu bầu, chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cùng Thao Thiết ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nơi Phượng Diệt nói rõ ràng chính là chỗ của Thao Thiết a, Thao Thiết hiện tại giống như chui về không gian, nó cảm thấy bản thân liền sắp bị ánh mắt của Đại ma vương bắn chết.

Cũng không ghét bỏ Lam Ảnh Nguyệt một thân dính máu, cánh tay dài của Phượng Diệt chụp tới liền đem nàng ôm vào trong lòng, đáy mắt hắn u ám nhanh chóng hiện lên một tia lãnh ý.

Bốn người kia cơ hồ đều phải quỳ xuống đất đất, bọn họ đã từng gặp qua Diệt Vương một lần, nhưng là người trước mắt trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài kia, không có một điểm gì giống người mà bọn họ gặp qua kia a. (Tiểu Tuyết: Giống sao nói, Diệt ca chỉ vì Nguyệt tỷ mới bày ra bộ mặt đó thôi.)

An Nhã còn nhớ rõ, khi đó nàng mới mười tuổi, Hoàng thượng thọ yến, một cái nữ nhân nhìn Diệt Vương nhiều vài lần, đã bị một đôi đũa đâm mù mắt.

Còn có một nữ nhân lại càng không sợ chết, thừa lúc không có Diệt Vương lên vào Diệt Vương phủ, cỡi hết y phục nằm ngủ trên giường, sau đó Diệt Vương liền đem nữ nhân trần trụi kia treo trên cửa thành đến chết đi, còn một phen hỏa thiêu dưới Diệt Vương phủ.

Từ đó về sau, không còn có người nào biết hành tung của Diệt Vương.

Hai năm trước, tam quốc liên hợp tấn công Phượng Quốc, ngay tại thời điểm nguy cơ, Diệt Vương như thiên thần xuất hiện tại thành lâu, một chiêu diệt toàn bộ thủ lĩnh địch quân, mấy chục vạn người không ai nhìn ra hắn ra tay như thế nào.

Mà hiện tại, bọn họ cư nhiên nhìn thấy Diệt Vương ôm một cái tiểu nha đầu dính máu đầy người, còn là bộ dáng vui vẻ, trái tim bọn họ đã chịu không

nổi.

"Vì sao bọn họ sợ người như vậy?" Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, nhìn bốn người ngây ra như phỗng, nghi hoặc cau mày.

Ảnh mắt Phượng Diệc nhẹ nhàng đảo qua bốn người, "Các người sợ Bồn vương?"

Bốn người lập tức lắc đầu, "Không không không."

Phải chịu ánh mắt như vậy đảo qua, bốn người hiện tại rất muốn về nhà, ở trước mặt Diệc Vương, liền ngay cả Đông Phụng Hàn luôn luôn lãnh khốc đều không kèm được.

Đó là ai, đó là Diệc Vương điện hạ a, kia nhưng là tuyệt đối cường giả, bọn họ ai dám ở trước mặt hấn kiều ngạo a.

Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu quan sát nam nhân trước mắt, hấn có đáng sợ như vậy sao? Vì sao bốn người có thể hoành hành ở học viện thấy hấn sẽ là loại về mặt này.

"Sự tình của người đã xử lý tốt?" Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết đẩy hấn ra, tay nhỏ bé ở trên y phục của hấn để lại một cái ấn ký màu đỏ đen.

An Nhã lạnh lùng hít một hơi, trên cái thế giới này phỏng chừng cũng chỉ có thần tượng dám làm như vậy, quả nhiên a không hổ là thần tượng của nàng a.

"Không sai biệt lắm đi, nhớ người, liền đến gặp người." Đôi mắt Phụng Diệc nhu tình như nước nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nha đầu kia dịch dung ra một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, ánh mắt kia lại như trước sáng ngời long lanh.

Hấn rất muốn luôn luôn nhìn thấy nàng, nhưng là, con đường của cường giả, chính nàng muốn từng bước một đi tới, hấn bây giờ còn có sự tình chưa xử lý xong, cũng không thể đem nàng mang theo trên người, rất nguy hiểm.

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, "Thấy được rồi, vậy người đi đi, chúng ta còn có nhiệm vụ."

Nếu hấn không đi, bốn người kia phỏng chừng ngay cả đường cũng không thể đi, bọn họ hiện ở trong tay nhưng là ngay cả nửa ma hạch cũng không có.

Ảnh mắt Phụng Diệc lạnh lạnh đảo qua bốn người, cuối cùng tạm dừng ở trên người Thao Thiết, hấn không có mở miệng, Thao Thiết lại nghe được thanh âm của hấn.

"Nếu tiểu nha đầu lại bị thương, người cũng sẽ không thể tồn tại." Thao Thiết lập tức gật đầu, bất quá, làm hấn khiếp sợ là, trên người Đại ma vương vì sao lại có hơi thở của người nọ?

Chớ không phải là, người trước mắt là hấn? Thao Thiết bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, nhưng là vị kia không phải đã hồn phi phách tán sao, lại làm sao có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này.

Ngón tay dài nhỏ của Phụng Diệc ôn nhu sửa sang lại tóc dài có chút lộn xộn của Lam Ảnh Nguyệt, nhàn nhạt mở miệng, "Thị huyết Tinh linh hi nộ vô thường, có hai tính cách tồn tại song song, tuy rằng hấn rất yếu, nhưng là hiện tại người không đối phó được hấn."

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, hấn biết cái Tinh linh kia đến gần nàng rồi mới chạy tới đem, Dạ Phong thông tri cho hấn đi.

Nhưng là, Thao Thiết nói cái Tinh linh kia là rất lợi hại, thế nào đến hấn lại thành rất yếu rồi. Nam nhân trước mắt, đến cùng là thực sự thế nào, Lam Ảnh Nguyệt trong lòng có chút phiền chán, nàng phát hiện bản thân đối với Phụng Diệc trừ bỏ tên ra, cư nhiên là hoàn toàn không biết gì cả.

"Chiếu cố tốt vương phi." Nhẫn trên ngón tay Phụng Diệc đột nhiên phát ra tử quang* nhàn nhạt, thần sắc hấn khẽ biến, không đợi Lam Ảnh Nguyệt hỏi, hấn nhanh chóng trên cái trán Lam Ảnh Nguyệt rơi xuống nụ hôn, lại xé rách không gia, từ trước mắt bọn họ biến mất. (*tử quang: Ánh sáng màu tím) (Tiểu Tuyết: Diệc ca, đừng đi a~! Hu hu, lại đi mất rồi, bao giờ ca mới xuất hiện lại đây)

Vương phi? Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, quả nhiên là người trong hoàng thất, nhưng là thật sự đơn giản như vậy sao?

Diệc Vương điện hạ rốt cục đi rồi, bốn người thật sâu thở ra một hơi, An Nhã nuốt nhất ngụm nước miếng, "Thần tượng, người là vương phi của Diệc Vương điện hạ?"

"Không phải." Lam Ảnh Nguyệt thật sự không biết nói như thế nào tốt, bọn họ chỉ gặp mặt vài lần mà thôi, thái độ của Phụng Diệc đối với nàng chính nàng cũng đoán không ra. (Tiểu Tuyết: Sớm muộn gì cũng phải thôi mà)

Diệc Vương điện hạ lúc đi nói câu nói kia, bọn họ nhưng là nghe được rành mạch, nhưng là người trước mắt cư nhiên lại không tiếp thu?

Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, Diệc Vương phi, đó là thân phận bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ a, mà Lam Ảnh Nguyệt cư nhiên là bộ dáng một mặt thờ ơ, còn nhanh chóng phủi sạch quan hệ.

Trên mặt Tần Ngọc đột nhiên giơ lên một chút tươi cười ác liệt, "Nguyên lai Diệc Vương điện hạ không gì làm không được của chúng ta, cư nhiên còn có người trị không được?" (Tiểu Tuyết: Chỉ có Nguyệt Tỷ trị Diệc ca thôi, còn ngược lại thì chỉ có mơ mới có. Có khi mơ còn không được ấy chứ.)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gia tộc bí sử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Băng Phong Tuyết

Đôi mắt tròn tròn của An Nhã ở trên người Lam Ảnh Nguyệt cao thấp quét tới quét lui, nàng thật sự là càng ngày càng sùng bái thần tượng, nàng cứ nhiên còn cự tuyệt sự theo đuổi của Diệc Vương điện hạ?!

"Chúng ta nên đi tìm ma hạch." Lam Ảnh Nguyệt bị mấy người bọn họ đánh giá cả người đều không được tự nhiên, nàng sẽ không quên vừa rồi ánh mắt bọn họ nhìn Phượng Diệc kia, trừ bỏ sợ hãi, cứ nhiên còn có sùng bái, đối với cường giả sùng bái, đối với năng lực sùng bái.

Lam Ảnh Nguyệt xuất ra một đóa anh túc, đem cánh hoa phân cho bọn hắn, An Nhã đã ăn qua một lần, tự nhiên biết đây là thứ tốt, một ngụm liền nuốt xuống.

Mặt khác ba người kia không phải là hoài nghi Lam Ảnh Nguyệt, mà là nhìn nửa ngày cũng không phát hiện thứ trong tay có cái gì đặc biệt, theo bọn họ thì đây chỉ là cánh hoa bình thường a, cánh hoa cái gì, bọn họ thật sự là không thích ăn a.

Sau khi An Nhã ăn xong, vừa rồi người đứng còn không đứng nổi, bây giờ linh lực toàn thân nhanh chóng khôi phục, ngay cả ba người bên cạnh cũng có thể cảm giác được linh lực tăng vọt, Tần Ngọc quay đầu, nhìn trên mặt miệng vết thương thật nhỏ của An Nhã bắt đầu khép lại, vậy kết.

Ba người không bình tĩnh, tay cầm cánh hoa bắt đầu phát run, đây rốt cuộc là cái gì vậy? Liên tính Dược tề chữa lành vết thương cấp Đại sư cũng mới loại hiệu quả này đi?

An Nhã nhìn chăm chú cánh hoa trên tay ba người, liếm liếm môi, "Ngọc ca ca, các người không ăn sao?"

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của An Nhã một cái, nhanh chóng cầm cánh hoa trong tay ném vào miệng, động tác thần kỳ nhất trí.

Cảm nhận được trên người mình biến hóa, Tần Ngọc nhanh chóng đuổi theo Lam Ảnh Nguyệt đi ở phía trước, một mặt ý cười mở miệng nói: "Tiểu Dật, đi được có mệt hay không, có cần ta công người hay không?" (Tiểu Tuyết: =.=, cái đồ chân chó, cái đồ nịnh nọt, thật mất hình tượng mà!)

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn Tần Ngọc đột nhiên xuất hiện, người này muốn làm chi?

"Nữ nhân của Diệc Vương, người cũng dám công?" Lâm Khiêm chậm rì rì đi lên phía trước, tao nhã đứng ở trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, "Tiểu Dật, Bạch Hổ thế gia của ta có rất nhiều Bí tịch tu luyện, nếu người cần, ngày khác ta mang cho người mấy bản?"

"Huyền Vũ thế gia của ta có tuyệt thế Thần binh, có thể cho người." Đông Phương Hàn ôm trọng kiếm, những lời này xem như hắn nói được một câu dài nhất.

"Có việc thì nói đi." Bọn họ đều như vậy, Lam Ảnh Nguyệt làm sao có thể không hiểu, chỉ cần là nàng có thể giúp, khẳng định sẽ không từ chối.

"Là như vậy." Tần Ngọc cắn chặt răng, chậm rãi nói: "Tám năm trước, gia chủ của Chu Tước thế gia, Bạch Hổ thế gia cùng Huyền Vũ thế gia, đồng thời trúng một loại độc khó giải, liền ngay cả Dược Tề Sư Đại sư trên đại lục này cũng thúc thủ vô sách, độc tố kia từng chút một cắn nuốt thần kinh của bọn họ, làm tiêu tan dần linh khí của bọn họ, người trúng độc toàn thân khô quắt giống như bộ xương, nhưng cũng sẽ không tắt thở."

"Chỉ Thanh Long thế gia kia không bị gì?" Lam Ảnh Nguyệt cau mày, tam gia khác đều trúng độc, duy độc Thanh Long thế gia không có việc gì, chuyện này có nhiều điểm rất đáng ngờ.

Người hơi chút có chút đầu óc, đều sẽ nghĩ đến Thanh Long thế gia.

"Đây chính là chỗ kỳ quái, nguyên bản thế lực của tứ đại gia tộc đều ngang nhau, từ đó về sau, lại biến thành cục diện của một mình Thanh Long thế gia." Lâm Khiêm nghĩ tới phụ thân đang hấp hối trên giường, hai tay hơi hơi nắm lại, bọn họ không phải là không có hoài nghi về Thanh Long thế gia, nhưng là nhiều năm như vậy trôi qua, lại tìm không thấy nửa điểm dấu vết.

Đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt khẽ híp, đồng thời hạ độc với gia chủ của tam đại thế gia, hơn nữa không có một tia dấu vết, chuyện như vậy, nàng ngược lại không ngờ do Lam Chấn làm ra, khẳng định có người sau lưng hắn.

"Tiểu Dật, ta biết ta nói như vậy thật đường đột, chúng ta mới vừa quen không lâu, nhưng là người vừa mới cho chúng ta ăn thứ gì đó, có lẽ có thể cứu bọn họ." Đôi mắt Tần Ngọc gắt gao nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần có thể cứu phụ thân, cho dù muốn yêu cầu tất cả của Chu Tước thế gia, hắn cũng nguyện ý.

"Thần tượng." An Nhã đáng thương hề hề nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nàng chính là cảm thấy thần tượng có năng lực cứu mấy vị thúc thúc.

"Có thể đi nhìn xem." Thanh âm Thao Thiết có chút lạnh như băng, tựa như thay đổi thành một người khác, toàn thân bao phủ ở bên trong một tầng hắc vụ*, bệnh trạng này theo như lời của thiếu niên, cực kỳ giống cái loại độc tố hắc hận thấu xương. (*hắc vụ: sương mù màu đen)

Liên tính Thao Thiết không nói, Lam Ảnh Nguyệt cũng không tính toán khoan tay đứng nhìn, bởi vì mấy người bọn họ đối với nàng rất tốt, đều là phát ra từ nội tâm, điều này nàng sẽ không nhìn lầm.

Tám năm trước, lại là tám năm trước, đến cùng đã xảy ra cái gì?

"Chờ khảo hạch xong, ta và các người đi xem." Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt không hiểu có chút phiền chán, phảng phất có một bàn tay đang thao túng mọi người, bọn họ lại thúc thủ vô sách, không, nàng nhất định phải đem chuyện này tra rõ ràng, nàng không muốn lại làm quân cờ.

"Cám ơn, Tiểu Dật, thật sự rất cảm tạ người." Hai mắt Tần Ngọc đều công như mặt trăng, hắc cười lớn liền hướng Lam Ảnh Nguyệt đánh tới. (Tiểu Tuyết: Sao đám người này thích đánh thể nhỏ? Vui cũng đánh, buồn cũng đánh,... làm gì cũng đánh)

Lâm Khiêm cùng Đông Phương Hàn tuy rằng không kích động giống như Tần Ngọc, nhưng là ý cười trong ánh mắt kia nhưng là ngăn không được, đợi nhiều năm như vậy, rốt cục có hi vọng, trong lòng tự nhiên là cao hứng.

Ngay tại thời điểm Tần Ngọc sắp bỏ nhào lên trên người Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, nắm cổ áo Tần Ngọc lên, liền đem hắn ném ra ngoài.

"Tiểu ngọc, ta không phải nhắc người rồi sao? Nữ nhân của Diệc Vương sao người có thể tới gần!" Hai mắt Lâm Khiêm mỉm cười, nhìn Tần Ngọc bị ném ở trên cỏ, cười đến mức là lên vui sướng khi người gặp họa.

"Xứng đáng." Đông Phương Hàn một mặt lãnh khốc, đáy mắt lại lưu động mỉm cười.

"Dạ Phong, hắn là bằng hữu của ta." Lam Ảnh Nguyệt không nói gì, cái nam nhân kia, sao lại bá đạo như vậy. (Tiểu Tuyết: Vì Diệc ca bá đạo nên em mới kiên nhẫn ngồi làm truyện này chứ không bỏ lâu rồi)

"Chủ thượng nói, người khác phái đều không thể tới gần tiểu thư." Dạ Phong ôm kiếm, một bộ nghiêm trang, nhìn Tần Ngọc trên đất, cực kỳ ghét bỏ, tiểu thí hài này cũng dám ôm Ngũ tiểu thư?

Nếu không phải bởi vì hắn là đồng bọn của Ngũ tiểu thư, chỉ sợ hắn sớm đã đi đòi nhà ma.

Tần Ngọc lộ ra khuôn mặt đỏ dọa người, hắn tốt xấu gì cũng là Ngũ giai cao nhất a, bị nam nhân này tùy ý quăng giống bao tải, thật sự quá mất mặt.

"Diệc Vương điện hạ chính là không bình thường, ngay cả hộ vệ cũng lợi hại như vậy." An Nhã giờ này khắc này phi thường cảm thấy may mắn mình là nữ hài tử, cũng không hoàn toàn bị ném bay.

Mấy người dọc theo đường đi chậm chậm rì rì đi về phía trước, gặp ma thú liền đánh vài cái, đều không cần Lam Ảnh Nguyệt ra tay, mấy người liền nhanh chóng lấy ma hạch giao cho nàng.

Khảo hạch mọi người bị bọn họ đào thải, bọn họ cũng liền cảm thấy không sai biệt lắm, có thể trở về đi, ngốc ở trong này cũng liền không có gì thú vị.

Hiệu trưởng vốn cho là, luyện chế Dược tề áp chế, là có thể khiến thời gian lần khảo hạch này kéo dài một chút, nhưng là không nghĩ tới, bất quá trong một đêm, cơ hồ tất học sinh đều bị đào thải.

"Ta cảm giác không quá thần kỳ a!" Tần Ngọc nhìn đám người tụ tập trên quảng trường, trong lòng có loại dự cảm không rõ.

"Hắn dám làm gì chúng ta?" Bước chân Lâm Khiêm bước đi tao nhã, thời điểm nhìn đến bóng dáng xa xa kia, đôi mắt khẽ nhếch, dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn An Nhã một cái nói: "Tiểu Nhã, phụ thân người."

An Nhã bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh đài cao của quảng trường kia, bóng dáng cao lớn kia, đã từng là ông trời của nàng, hiện tại xem ra, cũng là châm chọc như vậy, ha ha, hắn là vì An Nhiên đến đi.

Nhớ tới ánh mắt của mẫu thân trước khi chết, cái mũi An Nhã đau xót, nước mắt liền rơi xuống, nước nở nói: "Hắn không xứng làm phụ thân ta."

Ngón tay An Nhã gắt gao bấu vào lòng bàn tay, tay nhỏ bé trắng nõn chảy ra vết máu nhè nhẹ, toàn thân đột nhiên run nhè nhẹ, nàng không muốn nhìn thấy hắn. An Nhã vừa nghiêng đi thân mình, một cái tay mát lạnh bắt được cổ tay nàng.

An Nhã quay đầu lại, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu lôi kéo tay nàng, nhẹ nhàng thả lỏng ngón tay đang bấu vào lòng bàn tay của nàng, giọng điệu lạnh như băng, rét lạnh tận xương, "Làm sao có thể ở trước mặt kẻ thù cúi đầu trước."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chịu khổ về mặt

Editor: Băng Phong Tuyết

"Bọn họ bí mật luyện chế thuốc trị độc, khác biệt là thuốc đó được thí nghiệm trên thân thể người, mẫu thân của ta chính là trong đó số đó. " An Nhã ôm chặt lấy Lam Ảnh Nguyệt, hai vai của nàng không ngừng run rẩy, nàng vĩnh viễn không quên được một màn kia, An Nhiên cầm cái bình sứ kia rắc lên trên người mẫu thân nàng, nàng tránh ở chỗ tối gần đó nhìn mẫu thân hóa thành một bãi máu loãng trước mắt mình.

Ở Vô Tâm Cung, căn bản không có người tin tưởng nàng, vì cái thí nghiệm kia An Nghiêm sớm đã tẩu hỏa nhập ma, sau khi mẫu thân mất nàng liền rời khỏi Vô Tâm Cung, ở nhà tổ phụ, không bao giờ trở về nữa.

Mà An Nghiêm, lại chưa từng tới tìm nàng, sớm đã đem nàng quên không còn một mảnh.

"Vậy giết nàng ta."

Có lẽ là vì kiếp trước nàng cũng đồng cảnh ngộ, thời điểm Lam Ảnh Nguyệt nghe từ ‘độc vật thí nghiệm’, trong lòng liền thập phần chán ghét cùng phản cảm

"Khóc lem hết mặt sẽ không đẹp nữa." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt ngoéo... một cái, lộ ra một tia cười lạnh, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã, đảo mắt nhìn về phía đài cao.

"Hiệu trưởng, đội ngũ của Tần Ngọc đã trở lại." Một đệ tử đứng ở bên cạnh quảng trường hét to một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt đi tuốt hàng trước, dáng đi tao nhã, bình tĩnh, bốn người Tần Ngọc đi theo phía sau nàng, năm người nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người.

Bất quá rất nhiều người nghi hoặc, bốn người Tần Ngọc nhưng là nhân vật phong vân* trong học viện, mặc kệ tu vi hay là gia thế đều làm cho người ta kiêng kị, nhưng bọn họ lại trở nên bình thường không đáng kể theo sau một tiểu nha đầu. (*nhân vật phong vân: nhân vật làm mưa làm gió)

Đội hình này thoát nhìn thật sự là có chút quỷ dị.

Người trong quảng trường tự động tách ra một khoảng ở giữa, cho bọn họ một con đường, trong mắt đều có chút vui sướng khi người gặp họa, người của Vô Tâm Cung đến học viện khẳng định không có chuyện gì tốt.

Hiệu trưởng nhìn nam nhân đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy đau đầu, hẳn không nghĩ tới lần này thí nghiệm cư nhiên sẽ làm người của Vô Tâm Cung ra mặt, nhưng là mấy thiếu niên trước mắt kia, cũng không phải đơn giản nhân vật, không phải người mà hẳn có thể trêu chọc được.

Lam Ảnh Nguyệt dừng lại ở một nơi cách đó không xa, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào nam nhân bốn năm mươi tuổi trước mắt kia, hẳn dáng người vĩ ngạn*, màu da cổ đồng, hình dáng ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, trong mắt mang theo một tia hàn ý. (*vĩ ngạn: to cao + kiêu căng)

"An Nhã, còn không lại đây." Nam nhân nhìn An Nhã, trong mắt không có một tia cảm tình.

Phảng phất như kia không phải là nữ nhi của hắn, mà là một người xa lạ.

An Nhã mặt lạnh nhìn nam nhân trước mắt, trầm đình tiết tiết* nói: "Chúng ta là cùng một đội ngũ, ta đương nhiên phải đứng ở chỗ này." (*trầm đình tiết tiết: như đinh đóng cột)

"Tùy người." Bộ dáng An Nghiêm tùy ý lại đậm mạc, làm đau đớn ánh mắt An Nhã, tuy rằng nàng đã thật nỗ lực khắc chế tình cảm bản thân, nhưng là nàng không nghĩ tới hẳn có thể tuyệt tình đến mức này.

"Hôm nay bản cung chủ đến đây, chỉ là vì xử quyết* một người mà thôi." Đôi mắt An Nghiêm như ung thăng tấp nhìn chăm chăm cái thiếu nữ cầm đầu kia, cái thiếu nữ kia khuôn mặt thanh tú, cũng chưa trưởng thành hẳn. (*xử quyết: quyết định xử lý)

Mà người đưa An Nhiên trở về, đều nói nữ nhi bảo bối của hắn là bị người này gây thương tích, thời điểm An Nhiên trở về thất khiếu đổ máu, kinh mạch vỡ, nếu không phải kịp thời mời đến Cao cấp Dược Tề Sư, chỉ sợ là mệnh không bảo đảm.

"Người chính là Lam Dật?" Ánh mắt An Nghiêm quét qua quét lại mấy lần trên người Lam Ảnh Nguyệt, hẳn thật sự là nhìn không ra con nhóc trước mắt này có bản lĩnh gì có thể đem nữ nhi của hắn đánh thành như vậy, nếu nói là Tần Ngọc bọn họ đánh, hẳn nhưng là còn có thể tin tưởng vài phần.

An Nghiêm không biết là, mấy người kia khẳng định không dám nói là Diệc Vương ra tay a, cho nên, này nòi chỉ có thể úp lên lưng Lam Ảnh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Ngu thật, nói Diệc ca ra tay thì không sao, nói Nguyệt tỷ ra tay thì mới có chuyện đó! Đồ nào teo!)

"Là ta." Thanh âm thanh lãnh của Lam Ảnh Nguyệt rơi xuống, chung quanh liền có một mảng lớn thanh âm hút không khí.

Tân sinh này cũng quá lớn mật đi? Nàng biết người đứng trước mắt nàng là loại người nào sao? Cư nhiên dùng loại này giọng điệu nói với hần, không thấy được ngay cả hiệu trưởng cũng tất cung tất kính đứng ở bên cạnh sao?

Kia nhưng là cường giả Thất giai a, nhìn cách ăn mặc của nha đầu cũng không giống như là người có thân phận bối cảnh gì, cư nhiên ngay cả nhị cung chủ Vô Tâm Cung cũng không biết, chắc là từ cái thâm sơn cùng cốc nào tới đi.

Ngay cả Hoàng thượng đối Vô Tâm Cung cũng phải nhún nhường ba phần, thái độ của thiếu nữ này, khẳng định sống không quá hôm nay.

"Người đã nhận, vậy người liền vì Nhiên nhi đền mạng đi." Lời An Nghiêm nói còn chưa nói hết, thân thể đã nhanh chóng hướng Lam Ảnh Nguyệt bay tới, bàn tay ẩn chứa vô số linh lực, liền vỗ xuống đầu Lam Ảnh Nguyệt.

Không ai nghĩ đến An Nghiêm cư nhiên trực tiếp ra tay, bàn tay hần kia nếu đánh vào người Tiểu Dật, Tiểu Dật hần phải chết không thể nghi ngờ, bốn người Tân Ngọc cơ hồ đồng thời làm ra phản ứng, nhanh chóng chắn trước mặt Lam Ảnh Nguyệt.

An Nghiêm không nghĩ tới mấy thiếu niên cùng đứng ra giải quyết, cái thiếu nữ kia không biết thân phận ra sao, nhưng là thể lực sau lưng ba cái thiếu niên này hần cũng phải bận tâm.

"Mấy tiểu bối các người tránh ra, nơi này không có chuyện của các người." An Nghiêm mạnh mẽ thu công, khí huyết có chút bất ổn, hần cường chế trụ thân thể không khoẻ, đứng ở trước mặt mấy người, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Tân Ngọc mặc dù không muốn gặp lại người trước mắt, công phu trên mặt vẫn là có thể làm được, vì thế cười nói: "An thúc thúc, vì sao người không hỏi trước, hỏi An Nhiên làm ra chuyện gì, ngược lại không hỏi xanh đỏ đen trắng liền muốn ra tay giết Tiểu Dật, như vậy chỉ sợ sẽ làm mọi người không phục đi."

"Chính là nàng ra tay đã thương Nhiên nhi, có người tận mắt thấy." An Nghiêm hừ lạnh một tiếng, chớ không phải là nhìn mặt mũi trưởng bối của Tân Ngọc, chỉ thái độ Tân Ngọc nói với hần, hần là có thể đi tìm chết.

Lâm Khiêm nghe vậy, ôn nhuận mở miệng nói: "An thúc thúc sợ là bị người lừa bịp thôi, Tiểu Dật của chúng ta nhưng là tân sinh mới vừa vào học, tu vi còn không có cường đại đến có thể đã thương An Nhiên đi, An Nhiên tiểu thư nhưng là đệ nhị danh của Phân viện Mộc sư."

An Nghiêm mắt lạnh nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt cư nhiên đang ở cúi đầu chơi với ngón tay, chút không đem hần để vào mắt, tức giận càng sâu, "Có lẽ nàng sử dụng cái thủ đoạn gì bí gì."

"Có lẽ? Nhưng không có chứng cứ có thể chứng minh." Cho dù biết An Nghiêm không tin tưởng, An Nhã như trước mở miệng nói, "Là An Nhiên tới tìm chúng ta gây phiền toái trước."

An Nghiêm không nghĩ tới cư nhiên ngay cả An Nhã cũng đứng dậy, hần lạnh lùng nhìn An Nhã, "Người giúp đỡ một ngoại nhân đã thương tỷ tỷ của người, bây giờ còn muốn đối phó vì phụ?"

"Tỷ tỷ?" An Nhã cười lạnh một tiếng, "Tỷ tỷ tốt như vậy, ta nhưng là không dám trèo cao!"

Cái loại người hại chết mẫu thân nàng, cũng xứng được xưng là tỷ tỷ sao?

"Hồ nháo!" An Nghiêm thân là cung chủ Vô Tâm Cung, nơi nào có người dám nói như vậy với hần, hiện tại An Nhã cư nhiên trước mặt mọi người chống đối hần, điều này làm cho hần mặt mũi hần mất sạch, vì thế hần nâng tay lên liền hướng trên mặt An Nhã đánh tới.

An Nhã căn môi, không né không tránh, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm An Nghiêm, lòng của nàng đã sớm trở nên lạnh lẽo.

Ngay tại thời điểm An Nghiêm nhanh tay muốn đánh đến trên mặt An Nhã, một cái tay mảnh khảnh bắt được cổ tay An Nghiêm, cổ tay An Nghiêm cư nhiên lại vô pháp mấy may đi về phía trước.

Mọi người đều hoảng sợ nhìn tình cảnh này, cái thiếu nữ kia cư nhiên chỉ dùng một bàn tay liền bắt được cổ tay một cái cường giả Thất giai? Hơn nữa nhìn qua bộ dáng còn thực nhẹ nhàng.

Râu hiệu trưởng nhíu lên, bị dọa đến kém chút quỵ ngã trên đất đi, thiếu nữ này có lai lịch gì, một con nhóc Tam giai, cư nhiên có thể bắt lấy tay cường giả Thất giai? Đây là tiểu biến thái từ nơi nào đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chịu khổ vẽ mặt (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

So với mọi người, khiếp sợ nhất chính là bản thân An Nghiêm, chương của hắn ẩn chứa bao nhiêu lực lượng hắn biết, nhưng là thiếu nữ trước mắt này cư nhiên không cần tốn một chút lực lượng nào lại có thể ngăn trở hắn, điều này sao có thể.

Ánh mắt treu tức của Lam Ảnh Nguyệt nhìn An Nghiêm, buông tay, mở miệng nói: "An cung chủ là vì tiền đặt cược của An Nhiên tiểu thư cùng ta mới đến đi? Bất quá tiền đặt cược kia là do An Nhiên tiểu thư mở miệng nói, hiện tại muốn đổi ý, chỉ sợ là không tốt lắm đâu?"

Lam Ảnh Nguyệt không có biện pháp bắt lấy tay An Nghiêm, nhưng Thao Thiết có, lúc này Thao Thiết đang đứng ở trên đỉnh đầu An Nghiêm điều vô dương oai.

An Nghiêm chỉ biết báo thù cho nữ nhi, nào biết được rằng còn có tiền đặt cược nữa.

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói như thế, rất nhiều người đã bắt đầu hoài nghi.

"An Nhiên này không phải là sợ thua đặt cược, cho nên tìm phụ thân nàng giết người diệt khẩu chứ?" Một người nhỏ giọng nói.

"Rất có khả năng, không nghĩ tới nhị cung chủ Vô Tâm Cung lại là người như thế." Lại một người nói.

"Phẩm chất người này quá kém."

"..."

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, khiến sắc mặt An Nghiêm thay đổi, mặt mũi có chút không dữ tợn.

"Toàn bộ cảm miệng cho bản cung chủ." An Nghiêm nhìn đôi mắt tựa tiểu phi tiểu của thiếu nữ kia, chỉ cảm thấy trong lòng có chút cảm giác lạ nảy sinh, suy nghĩ cũng có chút nôn nóng.

"An cung chủ đây là then quá thành giận sao?" Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt nhìn chằm chằm vào An Nghiêm, trong đầu lại truyền đến một trận đau đớn, đau đến thân thể của nàng hơi loạn choạng.

Nhìn cái trán tinh mịn của Lam Ảnh Nguyệt toát mồ hôi, An Nhã phục hồi lại tinh thần, chạy nhanh qua đỡ nàng: "Thần tượng, ngươi làm sao vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt lắc đầu, không nghĩ tới thực lực An Nghiêm cường đại như vậy, nhiếp hồn thuật của nàng không thể làm gì được hắn, chỉ có thể quấy nhiễu.(sao giống máy tính vậy ☹ ☹ ☹)

"Không biết tốt xấu, bản cung chủ muốn ngươi chết, ngươi sống không quá hôm nay!" An Nghiêm nổi giận, một con nhóc lại dùng loại khẩu khí này nói với hắn.

"Khẩu khí thật lớn, ngươi thật sự cho rằng Phượng Quốc chính là thiên hạ sao Vô Tâm Cung mới là thiên hạ." Lam Ảnh Nguyệt trong đầu đau đớn không ngừng tăng lên, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Đứng ở trên đầu An Nghiêm Thao Thiết cũng phát hiện dị thường, hét lớn: "Nữ nhân, ngươi lại làm cái gì vậy, tinh thần lực của ngươi sắp khô kiệt rồi, mau dừng lại ngay!"

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt như cũ không định chỉ, sắc mặt của nàng cực kì khó coi, so với ma chỉ kém một chút.

An Nghiêm nhìn ánh mắt trào phúng của Lam Ảnh Nguyệt, ma xui quỷ khiến mở miệng nói: "Nếu không phải lão Hoàng thượng còn có tác dụng, Vô Tâm Cung ta sao lại để hắn sống đến bây giờ."

Nghe nói như thế, bốn người kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, bởi vì vừa rồi An Nghiêm xuống dưới người chung quanh đều tản ra, chung quanh cũng không có người, bằng không sự tình đã có thể phản kích.

Bản thân An Nghiêm cũng chợt ngẩn ra, tuy rằng bọn họ có loại suy nghĩ này, nhưng hiện tại thời cơ còn chưa tới, bọn họ ai cũng không dám nói ra, tại sao vừa rồi những lời này lại lưu loát từ miệng hắn nói ra.

Nghĩ đến hậu quả, An Nghiêm chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn tuy rằng thân là nhị cung chủ Vô Tâm Cung, nhưng quyền lực đều nằm trên tay người kia.

An Nghiêm thật sự không nghĩ ra, bản thân chẳng qua là tới thu thập một con kiến, vì sao lại biến thành cái dạng này, hết thảy đã thoát khỏi bàn tay của hắn.

Tần Ngọc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của An Nghiêm kia, lắc lắc đầu, cười nói: "An thúc thúc vừa mới nói cái gì? Ta nghe không rõ, có thể lặp lại lần nữa không?"

"Đây là hiểu lầm" An Nghiêm vô lực biện giải.

"Ha ha, hiểu lầm? An cung chủ, ngươi cho chúng ta đều là kẻ điếc sao?" Lam Ảnh Nguyệt nâng tay xoa xoa trán, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh,

"Không nghĩ tới Vô Tâm Cung lại muốn hành thích vua soán vị."

"Nói vậy, ta nơi nào nói như vậy!" An Nghiêm thật sự nóng nảy, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, không một ngậm một cái bản cung chủ.

Hiện tại Vô Tâm Cung thí nghiệm còn chưa thành công, bọn họ căn bản không có biện pháp tiêu diệt Phụng Quốc, một khi chuyện này truyền ra, tất nhiên sẽ phá hư kế hoạch, nếu theo tính tình người họ, Vô Tâm Cung mọi người khẳng định sẽ chết vô tang sinh nơi.

An Nghiêm càng nghĩ càng cảm thấy tim đập nhanh, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhìn thiếu nữ mặt không gợn sóng trước mắt, chỉ thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân thẳng khắp cả người, hiện tại hân hận không thể nguôi ngoai phan thấy Lam Ảnh Nguyệt.

"An thúc thúc, không nghĩ tới Vô Tâm Cung các người lại lòng muông dạ thú như vậy." Tần Ngọc mặc dù không biết An Nghiêm là chuyện gì xảy ra, nhưng mà loại chuyện thêm mắm thêm muối này, hẳn thật sự thuần thực.

Vô Tâm Cung làm được mấy chuyện này, bọn họ nhất thanh nhị sở, hiện tại thực lực hữu hạn, nhưng là sớm hay muộn bọn họ cũng bị hủy cái địa phương kia.

"Người trông Phụng Quốc ta không có người sao?" Ánh mắt Lâm Khiêm nhẹ nhàng nheo lại, lộ ra một tia nguy hiểm.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt lấy ra từ trong tay áo một lam thủy tinh cầu, không chút để ý nói: "Mấy ngày trước đây ta trùng hợp lấy được một cái thủy tinh cầu trí nhớ, không biết nó có ghi lại đoạn nói chuyện vừa rồi hay không?"

Đầu An Nghiêm nổi tung, hẳn không nghĩ tới trong tay tiểu nha đầu này lại có thủy tinh cầu trí nhớ trân quý như vậy, nếu thủy tinh cầu ghi lại lời nói vừa này của chính mình, vậy xong rồi.

"Một tiểu nha đầu như người làm sao có thể có thủy tinh cầu trí nhớ." An Nghiêm nói chuyện thanh âm đang run run, thủy tinh cầu trong tay nha đầu kia giống thủy tinh cầu trí nhớ đến mấy phần.

"An cung chủ đang hoài nghi đây là hàng giả sao? Kia nếu không hiệu trưởng đại nhân nhìn xem có phải là thật hay không?" Lam Ảnh Nguyệt vừa nói, một bên làm bộ muốn đưa thủy tinh cầu cho hiệu trưởng.

An Nghiêm ghen một búng máu ở ngực, cảm giác bản thân có chút choáng váng, không nghĩ tới bản thân sẽ có lúc lâm vào khốn cảnh như bây giờ, nếu thủy tinh cầu trong tay nha đầu kia là thật, hiệu trưởng nghe được câu nói kia, bản thân đã có thể xong rồi, hẳn không thể mạo hiểm như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt mỉm cười, hiện tại nàng không có cách nào giết hắn, nhưng làm hắn mất lợi tức thì nàng có thể.

"Các người nghe lầm rồi, ta làm sao có thể bất kính đối Hoàng thượng." An Nghiêm tức giận đến kém chút học máu, hẳn hàng năm cao cao tại thượng, hiện tại lại phải dây dưa với những đứa trẻ chưa dứt hơi sữa phân rõ lá mặt lá trái, đây là loại nào ghen ghét.

Là bản thân hắn tự mình nói ra, tuyệt đối không thể để thêm người khác biết.

"An cung chủ hôm nay đến đây làm gì vậy?" Ngữ khí Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh, lại cho An Nghiêm có cảm giác được quay lại đường sống.

An Nghiêm vội vàng nói: "Ta hôm nay chẳng qua là đến nhìn An Nhã, cũng không có việc khác."

An Nhã hừ lạnh một tiếng, xoay mặt, chỉ biết lấy nàng làm bia ngắm.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười, "Vậy sao, có thật không? An cung chủ ngay từ đầu nói ta đã thương An Nhiên tiểu thư?"

"Tu vi người còn thấp, làm sao có thể đã thương nữ nhi của ta, khẳng định là có người vu hãm người." An Nghiêm sợ Lam Ảnh Nguyệt không vừa lòng đáp án của bản thân, lại nói tiếp: "Ta tất nhiên xử trí mấy người kia cho người hết giận, trả lại công đạo cho người."

Bốn người Tần Ngọc yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái, An Nghiêm thật đúng là cực phẩm, trọn mắt nói dối còn nói một bộ nghiêm trang.

Người chung quanh càng buồn bức, vừa mới rồi vẫn còn kêu đánh kêu giết mấy người, hiện tại không biết ở bên kia nhỏ giọng nói cái gì, bọn họ thập phần tò mò, lại không dám tới gần.

"Vậy tiền đặt cược của ta cùng An Nhiên tiểu thư tính sao bây giờ?" Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "An cung chủ là người quang minh lỗi lạc, sẽ khoan khoan tham gia vào chứ."

"Đó là đương nhiên." Hiện tại An Nghiêm không muốn biết tiền đặt cược của Lam Ảnh Nguyệt là cái gì, dưới cái nhìn của hắn, tiền đặt cược của tiểu hài tử khẳng định không có gì đáng ngại.

An Nghiêm cũng không biết, hắn vừa nói, liền triệt để chặt đứt đường lui của hắn.

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng lộ ra một độ cong âm hiểm, ra vẻ buồn rầu lắc lắc đầu, giận dữ nói: "Gần nhất ở trường học không mấy vui vẻ."

An Nghiêm lập tức từ nhẫn trữ vật lấy ra một tờ khế đất, đưa tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt: "Đây là một khu vườn nằm trong hoàng thành phồn hoa, đây là tâm ý của ta, kính xin người nhận lấy."

"Đạo này ta có chút thiếu tiền." Lam Ảnh Nguyệt lại chớp một chút ánh mắt.

Bốn người phía sau há hốc mồm nhìn Lam Ảnh Nguyệt đưa ra một cái lại một cái yêu cầu, quả thực bội phục sát đất, thủy tinh cầu trí nhớ thật sự thần kỳ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chịu khổ vẽ mặt (3)

Edit: Linh Nhi

Thảm nhất chính là An Nghiêm, tới giết Lam Ảnh Nguyệt, chẳng những người không chết, còn bồi thêm năm trăm vạn kim tệ cùng một tòa nhà, quả thực là tiền mất tật mang, phải gọi là một chữ thảm.

An Nghiêm lúc đến hùng hổ, lúc đi mang theo khuôn mặt đen xì, Tần Ngọc hoài nghi, An Nghiêm có phải bị tức nội thương hay không.

An Nhã nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt trong tay cái kia bỏ câu đản lớn nhỏ thủy tinh cầu nhìn lại xem, tò mò nói: "Thần tượng, thủy tinh cầu này là Diệc Vương điện hạ đưa cho ngươi sao?"

Lam Ảnh Nguyệt cầm thủy tinh cầu trong tay, cười nói: "Ngươi thích, vậy ngươi cầm đi."

An Nhã kinh ngạc tiếp nhận thủy tinh cầu, thần tượng thật sự cho nàng thủy tinh cầu, nàng chưa nhìn thủy tinh cầu bảo giờ.

"Thế nào? Các ngươi cũng muốn có sao? Ta vẫn còn rất nhiều." Lam Ảnh Nguyệt nói xong lại lấy ra một thủy tinh cầu khác giống y đúc cái trước, ở dưới ánh mặt trời thủy tinh cầu cực kỳ đẹp mắt.

"Ta không cần." Lâm Khiêm híp mắt, khóe miệng nhẹ nhàng gọi lên, nhìn thủy tinh cầu trong tay Lam Ảnh Nguyệt, đuôi lông mày đều hiện ý cười.

Tần Ngọc nhìn thủy tinh cầu trong tay nửa ngày, buồn bực cực kỳ, hần nhìn thế nào cũng chỉ là một quả cầu thủy tinh bình thường không hơn không kém, đâu phải là thủy tinh cầu trí nhớ kia.

"Tiểu Dật, thật sự là thủy tinh cầu trí nhớ sao?" Tần Ngọc buồn bực nhìn quả cầu trong tay, có loại dự cảm không rõ.

"Ta có nói vậy sao?" Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, An Nhã mấp mư không tính, không nghĩ tới Tần Ngọc cũng bị lừa, đó chẳng qua chỉ là mấy viên thủy tinh trong bụi hoa Anh Túc mà thôi, không có nửa điểm ma pháp.

"Hả?" Tần Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, nhìn chăm chăm thủy tinh cầu trong tay vài giây, cười ha ha đứng lên, đây là giả? Nếu An Nghiêm biết hần bị lừa, chắc tức đến hộc máu.

Ngắm lại cảm thấy phản kích cực kỳ.

Đông Phương Hàn đứng một bên nhìn Tần Ngọc cười đến nổi phải chống tay vào hông, khinh bỉ mở miệng nói: "Ngu ngốc."

"Hiệu trưởng, còn có việc gì không?" Lam Ảnh Nguyệt hiện tại thậm chí muốn tắm rửa thật tốt, không muốn ngốc ở đây thêm một giây nào nữa.

Hiệu trưởng sững sờ đứng một bên cũng phục hồi lại tinh thần, lập tức nói: "Không có việc gì, các ngươi trở về đi."

Dưới con mắt nghi hoặc của các thiếu niên bên trong quảng trường năm người cứ như vậy nghênh ngang rời đi, từ đầu đến cuối bọn họ không minh bạch được chuyện vừa xảy ra, còn thiếu nữ xa lạ kia nữa, chỉ cần một tay có thể ngăn lại nhị cung chủ Vô Tâm Cung, không biết có lai lịch gì.

Trong góc, một thiếu niên có gương mặt trắng bệch đứng đấy, mở miệng nói: "Đó là thiếu nữ ta thấy hôm nhập học, nàng có linh lực màu lam, trong tay còn có tử tập."

Đang nói chuyện chính là thiếu niên muốn thu Lam Ảnh Nguyệt làm tiểu thiếp, hần thật không ngờ, thiếu nữ ấy lại có quan hệ với ba đại gia tộc lại tốt như vậy, hơn nữa năng lực lại còn biến thái như thế.

Nếu hần biết trước được điều này, hần nhất định sẽ không đi trêu chọc nàng (Linh Nhi: biết trước thì ta đã giàu òi)

Lam Ảnh Nguyệt trở lại ký túc xá tắm rửa xong, vừa nằm xuống giường đã ngủ, căn bản không biết lời đồn thổi về nàng đã bay đầy trời.

Có người nói, nàng là con gái riêng của Hoàng thượng, Hoàng thượng an bài mấy thiếu gia trong đại thế gia bảo hộ nàng.

Có người nói, nàng từ một thế lực khác đến đây để nằm vùng, bí mật của nàng không ai biết.

Còn có người nói, nàng nhất định là vị hôn thê của Tần Ngọc hoặc Lâm Khiêm, bằng không hai người không thể che chở nàng như vậy.

Không thể không nói, trí tưởng tượng của mấy người này thật sự rất phong phú.

Đêm ngày thứ hai, ngủ một ngày Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên mở mắt, ngồi dậy nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài phòng có người, lai giả bất thiện.

Thao Thiết đang định tự mình đi giải quyết mấy con kiến này, lại không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt nhận ra dị thường nhanh như vậy, nữ nhân này thật đúng là nhiều lần khiến nó ngoài ý muốn.

Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy mặc y phục xong, chậm rì rì đi tới cửa, mở cửa phòng ra lập tức nhìn thấy năm hắc y nhân, toàn thân bọn họ vận hắc y chỉ lộ ra đôi mắt, lộ ra cảm giác nguy hiểm.

"Các ngươi là ai?" Lam Ảnh Nguyệt ở trong đầu tìm tòi thật lâu, thật sự không tìm được một tí tin tức nào về đám người này.

"Chúng ta tới mời cô nương tham gia Thị Huyết điện." Thanh âm chói tai của một nam nhân trong số đó vang lên thập phần quái dị, làm cho người ta có chút mao cốt từng nhiên.

"Thao Thiết, thị huyết điện là cái gì vậy?" Lam Ảnh Nguyệt thật sự là không có nghe nói qua chỗ này.

"Chỉ là một bang nho nhỏ được thành lập lên mà thôi, không nghĩ tới đến bây giờ vẫn còn tồn tại." Thao Thiết đi ra không gian, đi đến trước đám người hắc y nhân kia.

Thân mình nho nhỏ đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi không thể đi."

Mấy con kiến này chẳng nhẽ có liên quan đến Ám Vực? Nếu mà như vậy, bọn họ tìm được Lam Ảnh Nguyệt, cũng không phải là một chuyện tốt, vì kẻ lâu dài chỉ có toàn diệt.

"Thị Huyết điện? Không có hứng thú." Lam Ảnh Nguyệt tự nhiên cảm ứng được Thao Thiết đang khản trương, chỗ này hiện tại nàng khẳng định không thể đi.

Thanh âm nam tử lạnh lùng nói: "Đi hay không không phải do ngươi quyết định."

Dứt lời, mấy người vây quanh Lam Ảnh Nguyệt, điện chủ mời nàng còn dám cự tuyệt, quả thực không biết phân biệt tốt xấu.

"Ân? Các ngươi muốn ta đi, ta đi, chẳng phải quá mất mặt." Lam Ảnh Nguyệt vừa nói xong, lui về sau một bước, một hắc y ôm trọng kiếm đứng trước mặt nàng.

"Hắc Phong, có thể giải quyết được không?" Lam Ảnh Nguyệt không biết thực lực chân chính của Hắc Phong, nhưng có thể đứng ở bên người Phụng Diệc, sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ tầm thường.

"Tiểu thư yên tâm." Hắc Phong nói xong, rút trọng kiếm xông ra ngoài, màu bạc kiếm khí quét ngang mà đi, đối diện năm người hốt hoảng lui về phía sau.

Mấy người kinh ngạc né tránh kiếm khí cường hãn kia, trong lòng cả kinh, đại lục này lại có kiếm sĩ trẻ tuổi như vậy, vì sao bọn họ không biết một tí gì về tin tức này.

Mấy người bọn họ lần này chỉ linh lực màu lam mà đến, căn bản không nghĩ tới lại gặp cường giả, thực lực của bọn họ, không thể bắt kịp người trước mặt.

Hắc Phong không cho bọn họ thời gian suy xét, âm thanh lạnh lùng nói: "Kiếm tung tứ hải."

Trong đêm tối kiếm khí lóe ra tia sáng bạc lạnh lẽo phân thành nhiều ảnh, thứ hướng vài cái hắc y nhân, khiến hắc y nhân buồn bực chính là bọn họ dù có trốn thế nào, kiếm như dài thêm ra mắt thường có thể nhìn thấy, thế nào cũng không trốn được.

Hắc Phong đứng trên mái nhà, mắt lạnh nhìn mấy người chạy trốn phía dưới, trình độ này cũng muốn đánh chủ ý lên ngũ tiểu thư, quả thực là tìm chết.

Lam Ảnh Nguyệt tựa vào cửa, nhàn nhã xem cuộc đánh nhau trước mắt, không nghĩ tới, Hắc Phong mới hơn hai mươi, đã là một đại kiếm sĩ, trên đại lục này quả thực là đứng đầu.

Khiến Lam Ảnh Nguyệt ngoài ý muốn là, đánh nhau tạo thanh âm lớn như vậy, trong kí túc xá lại không ai biết, yên tĩnh đến quỷ dị.

"Thao Thiết, ngươi có phải phát hiện cái gì không?" Lam Ảnh Nguyệt biết, Thị Huyết điện, khẳng định không đơn giản như trong lời Thao Thiết nói.

Thao Thiết do dự, không biết có nên nói cho Lam Ảnh Nguyệt về sự tình của Ám Vực hay không, chẳng qua nàng sớm hay muộn cũng phải biết, sớm nói cho nàng, cũng cho nàng có chút thời gian chuẩn bị.

"Tiểu gia hòa, ta mới rời đi một thời gian ngươi lại được mấy thứ này nhớ thương rồi sao." Thanh âm lười nhác lại mị hoặc ở trong không khí phiêu đảng, một đám sương mù lục sắc đáp xuống trên người mấy hắc y nhân kia, mấy người vừa rồi còn chạy trốn trong nháy mắt bạo phát hải cốt không còn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, nhìn hắc, một đầu tóc bạc bay trong gió, ánh mắt xanh biếc cười thành hình lưỡi liềm, khóe mắt lại mang theo cổ sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tinh linh vô tâm

Lam Ảnh Nguyệt thật không ngờ mình sẽ gặp lại tinh linh biến thái này nhanh như vậy, nàng đứng ở trong bóng tối, suy tư về lời nói của Phượng Diệc, hiện tại nàng cùng tinh linh trước mắt này đối mặt quả thật là một việc rất cực đoan.

Tinh linh kia không chút để ý đến sự lạnh nhạt của Lam Ảnh Nguyệt đối với hắc, hắc hơi cúi đầu, tùy ý để mái tóc dài màu bạc bay trong gió, "Mới đây thôi đã quên ta rồi sao? Quả thật là bạc tình bạc nghĩa."

Chỉ trong nháy mắt, Lam Ảnh Nguyệt đã rơi vào một cái ôm xa lạ, lạnh như băng, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu chống lại đôi mắt xanh thị huyết của tinh linh, cường thế bá đạo, không ai bì nổi.

Cùng lúc nhìn vào đôi mắt thị huyết kia ngón tay Lam Ảnh Nguyệt khẽ động ngân châm đâm thẳng vào ngực hắc, nhưng ngay cả một phản ứng hắc cũng không có.

Thanh âm Thao Thiết rầu rĩ vang lên, "Tinh linh thị huyết đó không có tim."

"Tiểu gia hòa, ánh mắt của ngươi thật sự rất xinh đẹp." Hắc thấp giọng cười, thanh âm lười nhác mê người rất từ tốn vang lên, hơi thở ấm áp phả lên trán Lam Ảnh Nguyệt.

Hắc Phong không nghĩ đến tinh linh này sẽ xuất hiện tại đây, lại còn bắt Ngũ tiểu thư, nhưng mà trừ bỏ chủ thượng, căn bản không ai là đối thủ của hắc.

Hắc Phong lắc lắc đầu, chủ thượng, nếu người không đến nữ nhân của người sẽ bị bắt mất đấy.

"Ngươi buông ta ra." Lam Ảnh Nguyệt bị hắc ôm khiến toàn thân không thoải mái, cực kỳ phản cảm, độ ẩm của thân thể không ngừng giảm xuống, phảng phất như nàng bị đặt trong hầm băng vậy.

"Thả sao?" Tinh Linh thị huyết nở nụ cười, cười đến yêu diễm, "Không, từ nay về sau ngươi là người của ta."

"Ta không làm." Lam Ảnh Nguyệt buồn bực cực kỳ, nhiếp hồn thuật đối hắc mà nói cũng không có nửa điểm tác dụng.

"Ta đây đã là người của ngươi, tiểu bảo bối, chúng ta bồi dưỡng tình cảm." Tinh Linh thị huyết nói xong, làm bộ muốn ôm Lam Ảnh Nguyệt đi.

Hắc Phong nóng nảy, lập tức tiến lên ngăn cản.

Ngón tay tinh linh vừa động, một dây leo màu xanh dài nhỏ bay tới, trơn nháy mắt trói chặt Hắc Phong, Hắc Phong vừa mới tránh được lại giật mình, dây leo kia như có linh tính quấn chặt vào thân thể hắc, khổ không nói nổi.

Đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi trầm xuống, Hắc Phong thân là đại kiếm sĩ ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, thực lực của tinh linh này biến thái đến cỡ nào.

Nhưng nàng cũng không thể tự kỷ đến mức cho rằng tinh linh kia yêu nàng, hắc tới gần nàng, hơn phân nửa chỉ vì cánh hoa Anh Túc.

"Ngươi buông ta ra, bằng không ngươi cũng đừng nghĩ đến thứ ngươi muốn." Ngừ khí Lam Ảnh Nguyệt lạnh như băng nói.

Thị huyết tinh linh giống như không chú ý tới sự chán ghét trong mắt Lam Ảnh Nguyệt, hắc lập tức nhìn sao trên trời, lâu bầu nói: "Ngươi có biết thân phận của mình không?"

Lam Ảnh Nguyệt khẽ nhún mày, không ngẩng đầu.

"Xem ra ngươi còn chưa biết." Thị huyết tinh linh chậm rãi buông Lam Ảnh Nguyệt ra, hai mắt hơi hơi nheo lại, nở nụ cười tà tử.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn sườn mặt của hắc, chỉ cảm thấy nụ cười của hắc quỷ dị cực kỳ, được tự do, nàng nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Nhìn bộ dáng nàng phòng bị, thị huyết tinh linh cười thấp ra tiếng, "Tiểu bảo bối, có một số việc, ngươi cuối cùng cũng phải lựa chọn."

Ngữ điệu của hắn cực kỳ thông thả, mềm nhẹ say lòng người, thanh âm trầm thấp lại mỉa mai hoặc khiến Lam Ảnh Nguyệt toàn thân phát run.

"Như vậy, tái kiến tiểu bảo bối, nhớ kỹ ta tên Yên Diệt." Nhìn thị huyết tinh linh biến mất trước mắt, Lam Ảnh Nguyệt nhìn tay phải bản thân đã trống trơn, hoa anh túc sớm đã không cánh mà bay.

Không biết hắn lấy đi lúc nào, hơn nữa lời hắn nói có ý gì? Lam Ảnh Nguyệt cảm giác bản thân như rơi vào trong lốc xoáy, sương mù trùng trùng.

Lam Ảnh Nguyệt cau mày, nhìn đồng phế tích vừa nãy, nàng cũng không muốn mới sáng sớm đã bị mấy tiếng hét chói tai của nữ nhân đánh thức, xoay người nói với Hắc Phong: "Xử lý sạch sẽ."

Thị huyết tinh linh rời đi, thanh đăng cũng tự động tiêu thất, Hắc Phong nhìn gương mặt không biểu cảm Ngũ tiểu thư, thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt, bình thường cô nương nào nhìn thấy cảnh thi thể đầy đất máu chảy lênh láng, không phải sợ tới mức hoa dung thất sắc sao?

Nhưng Ngũ tiểu thư lại giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, yên tĩnh đến đáng sợ.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm Lam Ảnh Nguyệt cùng An Nhã ăn điểm tâm ở phòng ăn, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người chung quanh nhìn nàng có chút kì lạ, Lam Ảnh Nguyệt yên lặng không tiếng động tiếp tục ăn, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nàng vừa tới học viện, cũng không làm chuyện gì nổi bật, ánh mắt những người này nhìn nàng thật sự rất kỳ quái, đặc biệt là các thiếu nữ một bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống nàng không bằng.

Bởi vì lúc tham gia khảo hạch đa số đều bị đào thải, căn bản không thể dựa vào điểm này để xét, trừ đội ngũ Tàn Ngọc bọn họ, cũng chỉ có vài đội ngũ đạt được chút ít ma hạch.

Học viện căn bản không thể để hơn một ngàn học viên trong một ban, vì thế lại an bài một khảo hạch khác.

Theo như người khác nói, tu vi Lam Ảnh Nguyệt rất thấp, hoàn toàn được mấy người bọn Tàn Ngọc bế đặt vào tứ ban, cho nên trong học viện mọi người khinh thường Lam Ảnh Nguyệt, thường xuyên ở sau lưng nàng khe khẽ nói nhỏ.

Lam Ảnh Nguyệt cũng không có tâm tư đi quản những người đó, nàng hiện tại cần phải làm là nắm chặt thời gian tăng thực lực, ngày ấy ở trong Hắc Vụ rừng rậm cùng Hoàng Kim Hồ đấu một trận, nàng đã đến tam giai đỉnh, nhưng lại chậm chạp không tìm được cơ hội đột phá.

Sau một ngày học, một mình Lam Ảnh Nguyệt ly khai học viện, thế giới ma pháp này, muốn đạt tới thất giai không thể không có ma pháp trọng, hiện tại nàng cần nhất chính là vũ khí.

Lam Ảnh Nguyệt từ ngân hàng tư nhân rút ra ít tiền, lập tức hướng cửa hàng vũ khí lớn nhất Phụng Quốc đi đến, tiểu đồng vừa thấy trang phục trên người nàng, trên mặt viết hai chữ có lệ, đi nghênh đón người khác.

"Nhân loại ngu xuẩn." Thao Thiết hai tay chấp sau lưng, xuyên qua các góc, mở miệng nói: "Tất cả đều là thứ vô dụng, không có gì có thể sử dụng."

Nếu chương quỳ nghe được lời Thao Thiết nói, phỏng chừng bị tức chết, trong tiệm của hắn tất cả đều là thượng phẩm đấy, sao có thể là đồ vô dụng (mắt ng ta nhìn hàng tốt quen rồi hàng của ông chỉ là rác thui)

Mặt Lam Ảnh Nguyệt không đổi sắc tiêu sái vào điểm nội, nhìn lên trên giá bày biện vũ khí, cũng có chút thất vọng, không có vũ khí nào có thể sinh ra cộng minh cùng nàng.

Nhìn ma pháp trọng muôn hình muôn vẻ, Lam Ảnh Nguyệt lại không dậy nổi nửa điểm hứng thú, quả nhiên như lời Thao Thiết nói, rất rác.

"A, người như vậy cũng dám đến nơi này mua vũ khí, đem người bán cũng sợ không đủ tiền trả đâu." Một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi ngẩng cao đầu, cầm ma pháp trọng khiêu khích nhìn nàng, trong mắt tràn ngập địch ý.

Hai tay Lam Ảnh Nguyệt khoanh trước ngực, nhìn từ trên xuống dưới thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, thật sự là không hiểu địch ý của nàng từ đâu mà đến, cười lạnh nói: "Liên quan đến ngươi sao?"

Thiếu nữ nhìn một thân trang phục của Lam Ảnh Nguyệt tương đối mộc mạc, cười khinh thường, "Mua không nổi nhìn cũng có thể."

Lam Ảnh Nguyệt trực tiếp không nhìn thiếu nữ khiêu khích, nhìn nhìn ma pháp trọng màu lam trước mắt, thở dài, nếu không dùng tạm đi.

Nhưng mà, tay Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có đụng tới ma pháp trọng, còn có một người bước nhanh hơn cầm lấy trước, thiếu nữ kia cầm ma pháp trọng hướng chỗ tiền đi đến, một bộ tư thái ta đây thắng, "Bốn tiểu thư đây nhìn trúng trước."

Lam Ảnh Nguyệt khoé miệng khẽ giương lên, nâng bước đi lên, nàng chán ghét nhất là có người cùng nàng thường này nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Nam nhân thần bí

"Cái này bao nhiêu kim tệ?" Thiếu nữ nhìn Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt một cái, sẵn giọng nói: "Ngươi cùng tôi làm cái gì, dù sao ngươi cũng mua không nổi."

"Mạc tiểu thư, năm mươi vạn kim tệ." Nhìn đến là Mạc gia nhị tiểu thư Mạc Tuyết, giọng điệu tiểu nhị trở nên khách khí chút, dù sao Mạc gia ở hoàng thành cũng có quyền thế.

Mạc Tuyết vừa nghe ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới cái ma pháp trượng này quý như vậy, trong nhà nàng tuy rằng tài lực hùng hậu, nhưng mà nàng không phải người được gia tộc sủng ái, muốn nàng một lần xuất ra nhiều kim tệ như vậy, thật sự là có chút cô hết sức.

Tiểu nhị vừa thấy Mạc Tuyết do dự, lập tức tiến lên cười nhỉnh nói: "Mạc tiểu thư ngươi có điều không biết, ma pháp trượng trong tay tiểu thư được lấy từ tay Đông phương đại sư, chẳng những được khảm một viên ma hạch bát giai, lại chọn Lâm lang mộc thể gian khó cầu, có thể nói là cực phẩm bên trong cực phẩm."

Mạc Tuyết nghe vậy trong lòng cả kinh, Lâm Lang mộc nàng không ngạc nhiên, nhưng này là Đông phương đại sư rèn, quả thực quá khó khăn, nguyên bản bản thân chính là đơn thuần cùng người kia thưởng, hiện tại xem rằng có hứng thú với cây pháp trượng này rồi.

Phải biết rằng, vũ khí của Đông phương gia có bao nhiêu trân quý, dù cho nàng có lấy hết kim tệ của bản thân ra để mua nó, cũng không tiếc, vì thế cần rằng nói: "Ta mua."

Tiểu nhị nghe vậy, trên mặt quả thực nở hoa, ma pháp trượng này để ở đó đã lâu, chỉ vì giá cao mà mọi người chỉ nhìn chứ không mua, hiện tại rốt cục có người muốn mua, tiểu nhị khẩn cấp cầm ma pháp trượng chuẩn bị giúp nàng đóng gói.

Bên người lại truyền đến một thanh âm thanh lãnh, "Tám mươi vạn."

Mạc Tuyết nhú mày nhìn nha đầu trước mặt không chớp mắt, tâm tình rất khó chịu, nhìn bộ dạng của Lam Ảnh Nguyệt lấy đâu ra tám mươi vạn kim tệ, nàng dám khẳng định nàng ta chỉ muốn tranh cãi với mình.

Tiểu nhị vừa nghe vậy, đảo mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, nhìn thấy y phục trên người Lam Ảnh Nguyệt mặc mạc không giống người có nhiều kim tệ như vậy, sao có thể so được với Mạc Tuyết đại kim chủ này, vì thế ghét bỏ nói: "Tiểu quý đứng sang một bên đi, ngươi cho rằng đi trên đường cái cũng có thể nhặt được kim tệ sao, tám mươi vạn đây ngươi trả được không?"

Chung quanh dần dần có rất nhiều người đến xem, bọn họ không có hảo ý đánh giá Lam Ảnh Nguyệt, một thân mặc mạc đứng trong đám người có hơi không hợp.

"Quả thực là chê cười, không cần nói là tám mươi vạn kim tệ, ta thấy ngay cả tám mươi kim tệ, nàng cũng không trả nổi." Một thanh y thiếu niên cười nói.

Người chung quanh nghe vậy cười rộ lên, "Thật sự không biết lượng sức mình, không có tiền còn học đòi người khác ra vẻ ta đây giàu có, ngươi cũng không nhìn xem đây là chỗ nào."

Lam Ảnh Nguyệt liếc nhìn ánh mắt châm chọc của mọi người, nàng thật sự không có tâm tư cùng mấy người ngu ngốc này lăm miệng.

"Tám mươi vạn, ngươi có bán hay không." Lam Ảnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

"Bán bán bán, nhưng trước khi lấy ngươi phải đặt ngân lượng trước." Tiểu nhị rất khó chịu với Lam Ảnh Nguyệt, không có nàng, bản thân hẳn đã bán được vũ khí này rồi.

"Ma pháp trượng này là của ta." Mạc Tuyết không nghĩ tới tiểu nhị lại thay đổi nhanh như vậy, nóng nảy nói, "Ngươi vừa thành giao với ta."

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày cười nói: "Ngươi còn chưa trả kim tệ cho họ, dĩ nhiên họ sẽ bán cho ngươi trả giá cao hơn."

Nhìn nụ cười khiêu khích của Lam Ảnh Nguyệt, Mạc Tuyết thật sự giận dữ, chỉ bằng một nha đầu đáng chết kia cũng xứng có được đồ nàng muốn sao?

"Một trăm vạn." Mạc Tuyết cắn răng nói.

Tiểu nhị quả thực không tin vào lỗ tai mình, năm mươi vạn cũng đã là cao rồi, không nghĩ tới hiện tại giá còn được nâng lên gấp đôi, hẳn quả thực mừng rỡ đến nổi miệng không khép lại được.

"Chắc chắn, giá cao." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "Mạc tiểu thư quả nhiên là tài đại khí thô."

Chiếm được ma pháp trượng Mạc Tuyết cũng không cao hứng nổi, bởi vì nàng phải trả tận một trăm vạn. Bản thân nàng căn bản không có nhiều kim tệ như vậy, nhưng mà lời nói đã ra khỏi miệng, trước mặt nhiều người như vậy nàng không thể đổi ý.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt xoay người bước đi, Mạc Tuyết lập tức cười nhạo nói: "Ha ha, không có tiền không cần đến tự rước lấy nhục."

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, nhìn Mạc Tuyết đang đắc ý dạt dào nói: "Ta cũng sẽ không bỏ nhiều ngân lượng như vậy để mua một món đồ bỏ đi."

Người chung quanh nghe nàng nói xong, xem thường trong mắt càng sâu, bản thân không có ngân lượng thì thôi lại còn nói pháp trượng là đồ bỏ đi, quả thực là làm cho người ta khinh thường.

"Người nói ma pháp trượng này là đồ bỏ đi?" Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi tới cửa, phía sau lại truyền đến một thanh âm dễ nghe, nàng quay đầu lại, nhìn thấy được một nam tử khoảng hai mươi mấy tuổi đang đứng ở bậc thang lên lầu.

Chỉ thấy hắn một thân bạch y, làn da tuyết trắng, đôi đồng tử đen như mun, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhợt nhạt mang theo bệnh trạng, cả người nhìn qua có chút phiêu miểu, giống như đứng bên trong mây mù, không rõ ràng.

Lam Ảnh Nguyệt cứ như vậy nhìn hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, nàng đối với nam nhân xa lạ trước mắt này lại sinh ra cảm giác thân cận.

Tiểu nhị vừa thấy nam tử xuất hiện, sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đất, hắn không nghĩ tới chương quỳ lại đột nhiên xuất hiện vào hôm nay, nhưng lại bất gặp trường hợp này, vì vậy hắn lập tức trút giận lên đầu Lam Ảnh Nguyệt: "Tiểu quý này ngay cả một chút kiến thức cũng không biết, còn nói cái gì?"

Mọi người bị diện mạo cùng khí chất nam tử mới xuất hiện này làm cho kinh diễm, bọn họ chưa bao giờ gặp qua chủ nhân vũ khí phùng này, nhìn thái độ của tiểu nhị, chỉ nhìn khí độ thôi cũng khẳng định được hắn không phải người bình thường.

Mà nha đầu không biết sống chết kia lại chē đồ ngay trước mắt ông chủ, quả thực không muốn sống nữa.

Nhưng mà, bọn họ thật không ngờ tới, nam tử kia lại nở nụ cười, cúi đầu mở miệng nói: "Đúng, rất vô dụng."

Mạc Tuyết vừa mới từ đám chìm trong mũi mao của nam tử tỉnh lại, cảm giác như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu, nàng nhìn nhìn ma pháp trượng trong tay, liên tục lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, nàng lấy một trăm vạn mua một đồ bỏ đi sao?

Nhưng mà mặc kệ mọi người nhìn thế nào, thì ma pháp trượng kia vẫn là cực phẩm, không biết vì sao nam tử lại nói đó là đồ bỏ đi, nam tử nhàn nhạt đảo qua mọi người, dừng trên người Mạc Tuyết.

Mạc Tuyết kinh hoàng, mặt đỏ tai hồng, bản thân bất lực.

"Dù cho binh khí có tốt đến đâu, ở trong tay người vô dụng, cũng trở nên vô dụng." Nam tử cười nhìn Mạc Tuyết, cũng không biết lời nói của mình đã thương người cỡ nào. (thể loại giết ng k cần vũ khí là đây)

Mạc Tuyết giống như nghe được còi lòng mình tan nát, nàng cùng với nam nhân như thiên tiên trước mắt này cũng chỉ mới gặp mặt một lần, vì sao muốn nhục nhã nàng như vậy.

"Người, đi theo ta." Nam tử nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi lên lầu.

Tuy rằng hắn không chỉ rõ là ai, nhưng Lam Ảnh Nguyệt lại biết, hắn nói nàng.

dưới ánh mắt chăm chú của mọi người Lam Ảnh Nguyệt người bước lên lầu, nàng vừa mới bước đến bậc thềm lầu hai mọi thanh âm xung quanh lập tức biến mất, chỉ nghe được vài tiếng chim kêu, giống như bước vào một thế giới khác, Lam Ảnh Nguyệt đã từng gặp kết giới, cho nên cũng không giật mình, nàng chậm rãi đi về phía trước, nhìn thấy người nọ ngồi dưới đất chậm rãi ngâm trà.

"Không hiểu kỳ vì sao ta gọi người đi lên đây sao?" Nam tử cúi đầu, ngón tay thon dài tao nhã hướng bên cạnh chén trà, ý bảo nàng ngồi xuống.

Lam Ảnh Nguyệt cũng không ngại ngần, đi qua ngồi an vị, không chút để ý đánh giá chung quanh.

Nhưng mà, nàng còn chưa ngồi ổn định, trước mắt lại vèo một đạo hư ảnh, nàng tập trung nhìn vào, một trường cung màu đỏ cự nhiên đứng trước mặt nàng, quanh thân tỏa ra hồng quang, mơ hồ run.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, hay này là cung hoàn thành tinh?

Nam tử lại nở nụ cười, thanh âm mềm nhẹ bất khả tư nghị, "Hong nhi, khiêm tốn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Huyết cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Linh Nhi

Lam Ánh Nguyệt tò mò nhìn trường cung trước mắt, trong lòng chậm rãi nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, không tự chủ được nâng tay lên nắm chắc trường cung.

Trong nháy mắt, một lực lượng cường thế tiến vào trong thân thể nàng, tàn sát bừa bãi như muốn xé rách thân thể nàng ra vậy, trên trán bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, cả người nhìn qua thống khổ vô cùng, cuối cùng trước mắt tối sầm, mất ý thức.

Nam tử nhìn Lam Ánh Nguyệt ngất xỉu trên mặt đất, nhẹ nhàng khụy hai tiếng, nói với trường cung trước mặt, giọng nói có chút run run: "Đợi nhiều năm như vậy, cũng không biết khắc chế một chút, nàng hiện tại sao có thể thừa nhận lực lượng của người."

Trường cung kia giống như nghe hiểu ý tứ của hắn, sắc màu trên thân dần dần trở nên nhu hòa, một ánh sáng màu đỏ bao quanh thân thể Lam Ánh Nguyệt, ánh sáng trên trường cung âm ỉm dần, biến thành bộ dáng cung tiễn bình thường, không có nửa phần đặc biệt.

Thao Thiết ở không gian thu hết tất cả mọi việc vào trong mắt, trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn, người có thể cùng Huyết cung sinh ra cộng minh, chỉ có thể là hậu nhân của người nọ.

Nhìn Lam Ánh Nguyệt đang mê man, lại nhìn nhìn nam nhân trích tiên kia, Thao Thiết tựa hồ ý thức được việc gì, một ý tưởng dần dần hình thành trong đầu hắn, hắn cơ hồ muốn lao ra không gian ngay lập tức.

Nhưng nhìn nam tử trước mắt, Thao Thiết vẫn nhịn xuống.

Nam tử đứng lên, thân hình có chút lay động, hắn chậm rãi đi đến trước mặt Lam Ánh Nguyệt, hơi cúi thắt lưng, nhẹ nhàng bế nàng đặt lên giường.

Hắn chậm rãi đặt nàng lên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì bình thản kia, mặc niệm nói: "Trần nhi, ta sắp hết thời gian rồi."

Sau đó là một trận ho khan dữ dội, trên mặt không còn huyết sắc, khóe miệng tràn máu tươi, dính trên trường bào trắng nõn, nhìn qua rất ghê người. (ảnh ho ra máu kia tội ảnh, mị phan nam phụ ai giống mị hom?)

Lam Ánh Nguyệt gặp một giấc mộng rất dài, bên trong là một biển hoa mênh mông, nàng đang đuổi theo một bóng người ở đằng trước, người kia rõ ràng ở ngay trước mặt nàng, nhưng lại xa không thể với tới.

Ngay tại thời điểm nàng muốn buông tay, người phía trước đột nhiên xoay người lại, trên người toàn là máu, khóe miệng còn mang theo ý cười.)

Lam Ánh Nguyệt ngồi bật dậy, mở to mắt, lại phát hiện bản thân đã trở về ký túc xá.

Nàng nhu nhu huyết thái dương, mình không phải ở vũ khí phòng sao? Trở về khi nào, vì sao một chút ấn tượng cũng không có.

Đang chuẩn bị đứng dậy, lại thoáng nhìn thấy trường cung trên bàn, nàng cầm trường cung lên, không có cảm giác đau đớn lúc chiều mà thay vào đó là một loại cảm giác quen thuộc.

"Thao Thiết, là hắn đưa ta trở lại sao?" Lam Ánh Nguyệt nhìn vào trong không gian, lại phát hiện Thao Thiết đang ngăn người trong đó.

"Àn." đến bây giờ Thao Thiết còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, trong ánh mắt nhìn Lam Ánh Nguyệt cũng không còn ghét bỏ như mọi khi, nhiều hơn một tia nhu hòa.

Lam Ánh Nguyệt buồn bực, Thao Thiết luôn luôn làm bộ dáng khinh bỉ người khác, sao hôm nay lại dùng ánh mắt đầy nhìn nàng.

"Thao Thiết, ngươi chịu kích thích gì sao?" Lam Ánh Nguyệt nhú mày, tiểu thí hài này không được thích hợp cho lắm.

Thao Thiết vội vã lắc lắc đầu, nhớ tới nhắc nhở của người nọ lúc gần đi, lập tức thay đổi bộ dáng, "Không nghĩ tới thượng cổ thần binh Huyết cung lại nhận ngươi làm chủ, thật sự đáng tiếc."

Lam Ánh Nguyệt nhìn trường cung không thể bình thường hơn được nữa trong tay, là thượng cổ thần binh sao? Nhìn thế nào cũng không giống.

Mặc kệ Lam Ánh Nguyệt có hỏi thế nào về nam tử kia, Thao Thiết thủy chung không nói một lời, Lam Ánh Nguyệt nằm trên giường, trong lòng cảm thấy hoang mang, nàng luôn cảm thấy người kia cùng mình có quan hệ, hắn đến rồi đi như chưa từng xuất hiện chỉ vì đưa Huyết cung này đến tay nàng sao?

Sự tình mấy ngày hôm nay nàng gặp được, càng ngày càng kỳ quái, hết tinh linh kia lại đến nam nhân này.(dàn nam phụ hùng hậu vỗ tay)

Sáng sớm hôm sau, ở trong phòng Lam Ánh Nguyệt có sự dao động linh lực, An Nhã đứng ngoài cửa cả kinh, thần tượng đột phá tứ giai, lần đầu tiên gặp thần tượng, nàng rõ ràng mới tam giai, chỉ vài ngày đã đột phá là thế nào?

Đây rốt cuộc là tốc độ gì, ngay cả bọn Tần Ngọc cũng không có khả năng đột phá nhanh như vậy, An Nhã thật sự bị đả kích, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, nhìn thấy bóng lưng An Nhã chạy vội mà đi, chỉ cảm thấy không hiểu ra làm sao.

Tuy rằng Lam Ảnh Nguyệt có thiên phú cường đại, nhưng bởi vì chưa tiếp xúc qua ma pháp bao giờ, học tập cực kì nghiêm túc, không bỏ một ít tri thức nào.

An Nhã buồn bực, thần tượng vốn là người có thiên phú dị bẩm, ngay cả lên lớp còn nghiêm túc như thế.

Mấy thứ đạo sư giảng này, đối với nàng mà nói đã không có một chút tác dụng, nhưng mà ngay cả thần tượng còn nghiêm túc bản thân cũng không thể lười biếng được, nhất là nghĩ đến thần tượng chỉ trong vài ngày đột phá một giai, nàng thật sự bình tĩnh không nổi.

Vì thế, Từ ban ma pháp có mấy hiện tượng kì lạ, An Nhã trên lớp luôn ngủ gà ngủ gật, hôm nay lại bắt đầu tập trung nghe giảng, bắt đầu chạy đến Tầng Thư Các của học viện.

Vốn tu vi An Nhã đã cao, bây giờ nàng còn liều mạng như vậy, bọn họ có thể làm sao bây giờ.

Vì thế, đạo sư buồn bực, không biết bắt đầu từ khi nào, học sinh trong lớp lại trở nên đặc biệt yêu học như vậy, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bọn họ tụ tập thành nhóm nhỏ đi Tầng Thư Các, loại tình huống này, từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Mà tất cả việc này, hình như bắt đầu từ lúc nha đầu tên Lam Giật đến đây, vì thế đạo sư nhìn Lam Ảnh Nguyệt bằng ánh mắt cực kì ôn nhu, mỗi lần nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt liền gật đầu, đứa nhỏ này tất thành châu báu.

Mà ánh mắt kia nhìn Lam Ảnh Nguyệt đến mức mao cốt từng nhiên.(lông mao dựng đứng, nổi da gà đó ạ)

Lam Ảnh Nguyệt đang xem thư, lại nghe được tiếng thét chói tai ngoài cửa sổ, "Trời ạ, Tần Ngọc đến đây."

"Lâm Khiêm, thật ôn nhu!" Một thiếu nữ bụng mặt nói.

"Đông Phương Hàn thật lạnh." Có một người nói.(k lạnh sao tên hàn?::)

"Trời ạ trời ạ, hần nhìn ta, ta không chết mất." Một thiếu nữ nhìn vào cửa sổ bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, nước miếng chảy ròng ròng.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, ba người này có biết mình gây vạ lăm hay không? Sẽ không phải bọn họ cố tình chạy đến đây lúc này chứ?

Thiếu nữ kia đứng bên cửa sổ, trông mắt như muốn rơi xuống vậy, bởi vì nàng thấy ba thiếu niên đang đi đến chỗ mình.(đây gọi là ăn may)

Nàng cuống quýt sửa sang lại mái tóc cùng y phục, tươi cười rực rỡ, "Chào Tần thiếu gia."

"Xin chào." Tần Ngọc nở nụ cười, lại đi vào chút.

Thiếu nữ ngờ ngác tròn tròn mắt, thân mình hoàn toàn cứng tại chỗ, mà một nữ sinh khác hận không thể đuổi thiếu nữ kia đi, để bản thân đi qua.

"Đồng học, ngại chặn đường ta." Tần Ngọc đột nhiên rầu rĩ mở miệng.

"A?" Thiếu nữ tan nát cõi lòng, tươi cười hoàn toàn cứng tại trên mặt, không đợi nàng phản ứng lại hoàn toàn, Tần Ngọc dùng quạt xếp của hần gạt thiếu nữ sang một bên.

"Tiểu Dật, ngại ra đây một chút ta có việc muốn nói với ngại." Tần Ngọc cười cười nhìn Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi nhất định thích tin tức này."

Mọi người ở đây sợ ngây người, tuy rằng lúc trước trong trường học có lời đồn rằng Lam Ảnh Nguyệt là vị hôn thê của Tần Ngọc, nhưng nhiều ngày qua cũng không thấy hai người họ tiếp xúc, bọn họ cũng dần dần xem nhẹ.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay, Tần Ngọc lại tự mình đến tìm, nhìn biểu cảm bình thản của Lam Ảnh Nguyệt, các thiếu nữ rất không cam lòng, cô nương này đẹp chỗ nào, tu vi cũng không bằng bọn họ, gia thế càng không phải nói.

Đầu Lam Ảnh Nguyệt cũng lười nâng lên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Tan học hăng nói."

"Khẳng định ngại sẽ cảm thấy hứng thú, nếu không chúng ta cũng không cần vội vã đến nói cho ngại." Trong mắt Tần Ngọc hiện lên một tia giao hoạt, thần bí lại gần Lam Ảnh Nguyệt, nửa thân mình dán sát vào cửa sổ.

Hần còn chưa kịp nói chuyện với Lam Ảnh Nguyệt đã bất ngờ bị một bàn tay to kéo trở về không một chút phòng bị, Đông Phương Hàn thành linh mở miệng nói: "Chú ý khoảng cách."

Tần Ngọc không nói gì bĩu môi, dè dặt cẩn trọng nhìn nhìn chung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Hắc Phong, cũng may Đông Phương Hàn kéo hần lại kịp thời, bằng không trước mặt mọi người mà bị đá văng ra thì thanh danh một đời của hần sẽ bị phá hủy.

Lâm Khiêm nở nụ cười, chậm rãi thông thả bước về phía Lam Ảnh Nguyệt, ôn nhuận mở miệng nói: "An Nhiên trở lại."

Ha ha, đã trở lại rồi sao? Lam Ảnh Nguyệt nhún mày, một nụ cười ác ý nở rộ trên khóe miệng, "Đã trở lại, rất tốt, chắc hẳn các nam sinh trong trường đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi." (eo ôi)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nghẹn đến nội thương

Editor: Linh Nhi

Nghe được chuyện của hai người kia, rất nhiều đã tập trung lại, chuyện đặt cược của Lam Ảnh Nguyệt cùng An Nhiên ngày hôm đó đã truyền hết toàn bộ học viện, khiến học viện trở nên ồn ào huyền ảo.

Thời điểm An Nhiên bị thương từ bỏ tư cách đầu, bọn họ còn cho rằng chuyện này cứ như vậy chấm dứt tại đây, lại không ngờ An Nhiên trở về sớm như vậy, chỉ sợ là muốn diễn cho mọi người xem.

An Nhã ở một bên nghe được tin tức này, sớm đã kiểm chế không được nội tâm vui sướng của mình, lập tức túm theo Lam Ảnh Nguyệt đi ra ngoài, nàng rất muốn nhìn nữ nhân kia biểu diễn.

Tâm tình Lam Ảnh Nguyệt cũng cực kỳ tốt, tùy ý để nàng kéo về phía trước, đi tới cửa, lại nghe thấy tiếng của đạo sư.

"Các người muốn đi đâu, chưa hết giờ?" Đạo sư nghiêm mặt, rất không vừa ý, tuy rằng hai nha đầu này lên lớp rất nghiêm cần, nhưng về sớm lại là một chuyện không được cho phép.

Đạo sư ở học viện có tiếng cứng nhắc, khóa giáo sư cực tốt, nhưng lại tuyệt không nhường ai.

Tất cả học sinh trong phòng học đều bày ra bộ mặt xem kịch vui, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên một bước nói: "Đạo sư, chúng ta đi trước."

Thời điểm mọi người cho rằng đạo sư sẽ giận giữ, thì hắn lại làm như không thấy, gật đầu nói: "Đi đi."

Tất cả mọi người sợ ngây người, từ khi nào lão đạo sư của bọn họ lại trở nên tốt như vậy, ngay cả nguyên nhân rồi đi cũng không cần hỏi sao?

Lam Ảnh Nguyệt nhắc chân bước đi, thuận tiện kéo theo An Nhã.

Đằng sau có vài người không sợ chết chạy theo góp vui, nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa, đã bị đạo sư một cước đạp bay, "Còn định về sớm trước mặt ta sao."

Mấy người Tần Ngọc chạy nhanh đuổi theo sau, trong lòng bọn hắn cực kỳ nghi hoặc, nhưng mà đạo sư kia trút giận lên người học trò vừa rồi là quá rõ ràng.

Năm trước lúc An Nhã mới vừa vào học, bởi vì về sớm một lần, hắn phạt An Nhã đứng ngoài cửa lớp học vên vện bảy ngày.

An Nhã tuy rằng cũng có chút kinh ngạc, nhưng so với những người này thì nàng khi đó còn tốt hơn nhiều, chuyện lần đó của nàng Lam Hạo Phong biết, chỉ sợ thần tượng còn cất giấu nhiều bí mật.

Mấy người bọn họ vừa mới đi đến cửa, rất nhiều người đã không giữ được bình tĩnh.

Bởi vì chân trước của An Nhiên vừa mới bước vào phòng học, chân sau đã có người bước theo, rõ ràng là vì ngày đó đánh cuộc mà đến.

Tuy rằng trong ngày thường An Nhiên tâm ngoan thủ lạt, nhưng là tốt xấu cũng là một mỹ nữ, hôm nay nhìn đến bộ dáng nàng bị bệnh, rất nhiều nam sinh đã bắt đầu đau lòng cho An Nhiên.

"An Nhiên tiểu thư ở trong Hắc Vụ rừng rậm bị trọng thương như vậy, bọn họ cũng không buông tha cho nàng." Một người nhỏ giọng nói.

Bên cạnh một người khác liếc mắt một cái, "Người không biết tiền đặt cược kia chính là An Nhiên đề xuất sao?"

"Lam Dật quả thật là tâm địa rắn rết, đường đường An Nhiên là một tiểu thư khuê các lại mặc như vậy khiêu vũ, còn thể thống gì." Một người lại nói.

Nghe những người này người một câu ta một câu, An Nhã cũng hết nói nổi rồi.

Những người này đầu óc bị bệnh đi?

Ngay từ đầu người muốn đánh cuộc chính là An Nhiên, ở trong Hắc Vụ rừng rậm người muốn giết bọn họ cũng là An Nhiên, tìm thất giai ma thú công kích bọn họ vẫn là An Nhiên.

Cái cô gái này mới là tâm địa rắn rết có được không, hiện tại thế nào lại thành thần tượng tâm địa rắn rết?

Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, An Nhiên này không đợi thân thể khôi phục đã đến trường học, chính vì mục đích này đi.

Chẳng lẽ nàng cho rằng, lợi dụng áp lực của dư luận mà nàng có thể bỏ qua cho nàng ta sao?

Kia thật đúng là ngượng ngùng, nàng Lam Ảnh Nguyệt cũng không phải là một người thiện lương như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đi vào phòng học, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy bóng dáng An Nhiên mảnh mai không chịu nổi kia, lúc này An Nhiên mặc váy dài trắng, trên mặt không trang điểm khiến mặt mũi trở nên tiêu sái, quả nhiên là vừa thấy đã thương.

Bình thường An Nhiên như một nữ vương cường thế, từ khi nào lại trở nên nhu nhược như vậy, cũng khó trách các nam sinh có lòng trĩu nặng.

An Nhiên nhìn thấy khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt, hai tay gấu gao nắm tay áo, nàng hận không thể lập tức đi lên xé nát khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt kia, không phải vì cô ta, thì bản thân nàng sao phải lâm đến bước đường này.

"Sắc mặt An Nhiên tiêu sái nhìn không tốt cho lắm?" Lam Ảnh Nguyệt đứng cạnh cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào An Nhiên.

An Nhiên còn chưa nói, một thiếu niên ngồi cạnh nàng ta đã mở miệng nói, "Sắc mặt nàng không tốt không phải người làm hại sao, bây giờ còn chạy đến đây mượn gió bẻ măng!"

"Đúng, nàng bị thương thành như vậy, người còn bỏ đá xuống giếng." Một thiếu niên khác lại nói.

"Ha ha." Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Nếu người thua là ta, An Nhiên sẽ bỏ qua cho ta sao?"

Một câu nói này khiến mấy thiếu niên kia không nói được lời nào nữa, bọn họ tự nhiên biết dựa theo tính tình của An Nhiên, muốn buông tha cho Lam Ảnh Nguyệt là không có khả năng.

"Ta chẳng qua chỉ nói vậy thôi, sao người lại coi trọng như vậy." An Nhiên nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu ôn nhu kỳ quái.

Nhìn bộ dáng nhu nhược của nàng, thiếu niên bên cạnh lại càng đau lòng, đối với Lam Ảnh Nguyệt nói: "Người, cô nương ngay cả lòng đồng tình cô cũng không có sao."

Đồng tình? Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, một bộ dáng đã bình tĩnh đại ngộ, lớn tiếng nói: "Thì ra An Nhiên tiêu sái đến lớp với bộ dạng này chính là muốn lấy được sự đồng tình của ta."

Thanh âm Lam Ảnh Nguyệt rất lớn, vì vậy mọi người ở xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Tần Ngọc mím môi, kìm chút bật cười, nha đầu Tiểu Dật kia quả thực rất trêu chọc người.

Gương mặt An Nhiên trắng bệch, môi run nhè nhẹ, "Lam Dật, người không cần khinh người quá đáng."

"Ta khinh người quá đáng sao? An Nhiên, không phải người đã quên trong Hắc Vụ rừng rậm người đã làm gì sao, người có dám thề với trời ngày hôm đó không phải người kêu gọi mọi người đi vây công bọn Tần Ngọc không?" Thanh âm Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt, nghe không ra đang giận hay không.

Nhưng An Nhiên lại ngây ngẩn cả người, nàng làm sao có thể thề, những người đó vốn chính là nàng gọi tới.

Nhìn thấy An Nhiên do dự nửa ngày không nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt lại cười lạnh nói: "Người nhường những người đó tiến lên, lúc đó chẳng phải người coi bọn họ làm bia ngắm thôi sao, đáng thương những người đó đến khi bị đào thải cũng không biết bộ mặt thật của người."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, một ít thiếu niên có mặt trong ngày vây công mấy người Tần Ngọc sắc mặt hơi biến đổi, bọn họ vĩnh viễn không thể quên được ngày đó bị mấy người Tần Ngọc làm nhục như thế nào.

Mà lúc bọn họ bị làm nhục, cũng không nhìn thấy bóng dáng của An Nhiên, còn An Nhiên ngày thứ hai mới bị đào thải.

Không đợi An Nhiên mở miệng, Lam Ảnh Nguyệt lại nói: "Đáng thương mấy người có thể đứng trong tứ ban nhưng hiện tại người ở trong tứ ban còn bọn họ lại."

Lam Ảnh Nguyệt muốn nói lại thôi, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến sắc mặt mấy thiếu niên kia đại biến.

An Nhiên thật không ngờ Lam Ảnh Nguyệt chỉ nói có mấy câu lại có thể thay đổi tình thế, gương mặt đã trắng nay còn trắng hơn, thật là dọa người, "Lam Dật, ta muốn khiêu chiến với người."

"Chờ người khiêu vũ xong rồi hãy khiêu chiến." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, xoay người bước đi, đi tới cửa, đột nhiên xoay người lại.

Thời điểm mọi người ở đây nghỉ hoặc vận phần, Lam Ảnh Nguyệt từ trong không gian lấy ra một cái yếm đỏ ném đến trước mặt An Nhiên, chớp chớp mắt nói, "Đến lúc đó ta sẽ dẫn đại gia đi cho người trợ uy."

Nhìn thấy cái yếm hồng kia, thiếu nữ sở hữu loại yếm hồng này đều mặt đỏ tai hồng, loại trang phục này sao có thể mặc trước mặt mọi người như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt nhũ mào, nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của An Nhiên, cười nói: "Hay là An Nhiên tiểu thư cảm thấy cái yếm này không đủ xinh đẹp? Ta đã dùng vận kim tệ chuẩn bị riêng cho người đấy."

Khóe miệng mấy người Tần Ngọc giật giật, Tiểu Dật ra tay quả nhiên là không giống bình thường.

"Tiểu Ngọc, mấy người các người trợ mắt nhìn nàng làm vậy sao?" An Nhiên kỳ vọng nhìn mấy người Tần Ngọc, nếu bọn hắn mở miệng sự tình sẽ thay đổi.

Tần Ngọc lạnh nhạt nở nụ cười, "Giao tình giữa chúng ta hình như không sâu như vậy."

"Ta rất hay mang thù." Lâm Khiêm giọng điệu ôn nhuận, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu.

"Không quen." Đồng Phương Hàn lười trả lời An Nhiên.

An Nhã từ đầu tới cuối không nói một lời, cái cô gái này, căn bản không xứng cùng bọn họ có giao tình.

"À ta quên phụ thân người có nói, sẽ không quản sự tình của chúng ta, người cũng sẽ không thể để thế nhân nói người của Vô Tâm cung nói không giữ lời chữ." Lam Ảnh Nguyệt nói, triệt để phá hủy triệt để một chút hi vọng cuối cùng của An Nhiên, xem ra lần này là tránh không được, nhưng nà, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

An Nhiên cắn chặt răng, cầm cái yếm, thân mình kịch liệt run rẩy, âm thanh lạnh lùng nói: "Không phải chỉ là khiêu cái vũ thôi sao, bọn tiểu thư khiêu vũ là được, nhưng ta xem có mấy người dám nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Kỹ thuật nhảy mạn điệu

Editor: Linh Nhi

Nghe An Nhiên nói xong, một ít người đang xem kịch vui cũng trở nên chần chờ, bọn họ rất muốn xem mỹ nhân khiêu vũ nhưng cũng không muốn mệnh mình bị chấm dứt.

Nếu như bọn họ nhìn, nói không chừng Vô Tâm Cung sẽ đối phó bọn họ.

An Nhiên cười lạnh nhìn những biến hóa trên mặt mọi người, đứng lên, nhìn Lam Ảnh Nguyệt nói: "Người sẽ hối hận về những việc người làm hôm nay."

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "Ta không hối hận chuyện mình đã quyết định."

Một tin tức oanh động khắp học viện, An Nhiên thật sự mặc yếm đỏ khiêu vũ.

Rất nhiều người đều không thể tin vào những gì mình nghe thấy, An Nhiên cao ngạo như vậy thật sự muốn cúi đầu sao?

Còn có người bội phục An Nhiên, không hổ là đại tiểu thư của Vô Tâm Cung, có thể tuân thủ lời hứa, mặc kệ hậu quả.(vâng rất bội phục)

Nếu An Nhã biết suy nghĩ của những người này, chỉ sợ đã lăn ra mà cười rồi, An Nhiên không có biện pháp trốn thoát, ai dám cam đoan nàng ta không muốn trốn, nếu nàng ta thoát được thì toàn bộ Vô Tâm cung sẽ bị liên lụy, nếu không cùng đường như bây giờ khẳng định giờ phút An Nhiên nhất định không chấp nhận không khiêu vũ.

Thời điểm Lam Hạo Phong biết được tin tức chạy tới quảng trường, quảng trường đã bị vây bởi không ít người.

Tuy rằng rất nhiều người sợ chết, nhưng cũng có không ít người vì nhìn mỹ nhân nhảy mà không tiếc bất cứ giá nào.

Cho nên quảng trường khá đông đúc.

Lam Hạo Phong tìm một lúc lâu, mới nhìn thấy gương mặt nhàn nhã của mấy người bọn Tần Ngọc, nhất thời nổi giận dưng dưng đi đến, nói lớn: "Các

ngươi sao lại độc ác như vậy!"

"Chúng ta độc ác sao? Ngươi đừng cho là ta không biết thất giai ma thú kia đến từ đâu, thiếu niên kia chính là người thuộc đội ngũ của ngươi." Tần Ngọc khinh thường nhìn Lam Hạo Phong. "Ngươi cho rằng bốn thiếu gia là người ngươi có thể tính kế sao?"

Đều là đệ tử thế gia, nhưng mỗi lần Lam Hạo Phong đứng trước mặt mấy người bọn họ, hắn lại cảm thấy mình bị đè ép khiến cho hắn rất không vui.

"Không có thực lực, không cần ở đây điều võ dương oai." An Nhã hoàn toàn không có một chút ấn tượng tốt nào với Lam Hạo Phong, nói chuyện tự nhiên không khách khí.

"Ha ha ha ha, không nghĩ tới vừa trở về lại gặp được chuyện tốt như vậy, ta quả nhiên có điểm phúc, có điểm phúc ha ha ha." Cùng với tiếng cười sang sảng, một thiếu niên vận thanh y đi tới.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bóng dáng kia, lông mi khẽ chớp, người này không phải Phượng Hiên sao? Hơn nữa thoát nhìn, hình như hắn cùng mấy người Tần Ngọc có quan hệ.

Tần Ngọc nhìn hắn, nhướn mày cười, "Đây không phải Hiên vương của chúng ta sao? Bỏ được ôn hương nhuyễn ngọc ra đây xem diễn."

Lời nói của Tần Ngọc mang theo ít trào phúng, Phượng Hiên lại không hề tức giận, ngược lại cười nói: "Đừng nói ta như vậy, ta còn nghe được người ta nói ngươi mang theo vị hôn thê đến học viện."

Dứt lời ánh mắt kia nhìn chằm chằm về phía Lam Ảnh Nguyệt, sau đó miến cưỡng gật gật đầu nói: "Tuy rằng nhỏ, nhưng cũng được."

Lam Ảnh Nguyệt trợn trắng mắt, Phượng Hiên này trước sau như một không đáng tin.

"Tiểu Dật là bạn của chúng ta, ngươi cũng không nên nói lung tung." Mồ hôi lạnh của Tần Ngọc chảy ròng, nàng là nữ nhân của Diệt Vương, hắn vẫn còn muốn sống thêm vài năm chứ muốn chết sớm.

Thời điểm mọi người đang nói chuyện, một bóng dáng yếu điệu từ xa đi tới.

Chỉ thấy An Nhiên thân mặc yếm đỏ, quần lụa dài, bên ngoài khoác một tầng sa mỏng, dáng người của nàng sau tầng sa như ẩn như hiện, lớp vải trên ngực mềm mại theo hình sinh động càng làm cho nam nhân sôi sục, khí huyết dâng trào.

An Nhiên gắt gao nắm chặt nắm tay, dùng hết khí lực toàn thân mới ngăn không cho bản thân run run, nàng thật sự không nghĩ tới, bản thân sẽ bị kia nữ nhân kia bức đến bước này, nhưng mà nàng không còn đường để đi.

"Ồ nháo, học viện là chỗ nào, là nơi các ngươi muốn làm gì thì làm nấy hả!" Thời điểm An Nhiên chuẩn bị lên đài, một âm thanh găm lên giận dữ ngăn nàng bước tiếp.

Trong lòng nàng ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía hiệu trưởng, trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

Viện trưởng thở phì phì đi tới, hắn chỉ không ở đây có một ngày lại xảy ra sự tình này, nếu bị truyền ra ngoài, thanh danh của trường đề đầu.

"Lão nhân ngươi tên gì, đây là do An Nhiên tự mình đặt ra, ngươi đã bỏ tuổi rồi mà vẫn thương hoa tiếc ngọc sao." Phượng Hiên híp mắt, chậm rì rì đi về phía viện trưởng.

Viện trưởng không nghĩ tới tiểu bá vương này sẽ xuất hiện ở đây, chỉ cảm thấy đau đầu vạn phần, "Hiên vương điện hạ, thật sự là ảnh hưởng không khí."

Học viện là địa phương học tập, nhìn An Nhiên ăn mặc như vậy, nếu ai không biết còn tưởng mình đi vào nơi yên hoa (kỹ viện đó), hắn làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Đánh cược là chuyện bình thường xảy ra ở học viện, trước đây có không ít, sao giờ đến lượt An Nhiên viện trưởng lại ra ngăn cản." Lam Ảnh Nguyệt nói rất tự nhiên, nhưng các học sinh nghe xong lại có một tư vị khác.

Đúng vậy, trước đây các cuộc đánh cược ác liệt xảy ra không ít nhưng lại không thấy bóng dáng của viện trưởng ra mặt, sao đến lượt An Nhiên viện trưởng lại tích cực như vậy?

Mầm mống hoài nghi đã được hạ, Lam Ảnh Nguyệt đứng sang một bên xem kịch vui, chờ mầm mống mọc rễ nảy mầm.

Viện trưởng vừa nghe xong suýt chút nữa thổ huyết, bản thân hắn chẳng qua nghĩ cho thanh danh của học viện, thế nào qua lời nói của nàng lại bị biến dị như vậy.

"Đúng vậy, ta còn nhớ lần trước Lam Hạo Phong có cá cược với một thiếu niên khiến hắn xích lửa* chạy khắp quảng trường, sao không thấy viện trưởng ra mặt." Tần Ngọc khoanh hai tay trước ngực, cười đến vô hại. * xích lửa: nude, lộ body từ đầu đến gót chân hị hị.

Tần Ngọc vừa nói như thế, rất nhiều người đã nhớ ra, sự kiện đó oanh động khắp học viện sao không thấy bóng dáng viện trưởng ra mặt.

Viện trưởng có miệng khó trả lời, sự kiện kia xảy ra quá đột ngột, hắn căn bản không ngăn kịp.

"Chẳng lẽ bởi vì sau lưng An Nhiên có Vô Tâm Cung chống đỡ, vì vậy mà viện trưởng mới có đãi ngộ khác biệt với nàng?" Một thiếu niên nói.

Một thiếu nữ bên cạnh lập tức nói tiếp: "Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy."

"Ồ, chẳng lẽ còn có giao dịch không thành." Một người lại nói.

Nghe mọi người ngời một lời ta một câu, sắc mặt An Nhiên biến đen, vốn nàng nghĩ viện trưởng đến sẽ cứu được nàng, không nghĩ tới tình huống trở nên càng ngày càng xấu đi.

"Chẳng lẽ thực sự có bí mật không muốn cho mọi người biết sao?" Lời nói của Phụng Hiên không lớn không nhỏ, vừa khéo khiến những người xung quanh nghe thấy được, lúc này tất cả ánh mắt nhìn về phía An Nhiên đều thay đổi.

Viện trưởng tức giận, nhưng thân phận của Phụng Hiên lại làm cho hắn không dám phát tác, một búng máu nghẹn trong ngực, nuốt xuống không được mà phun ra cũng không xong, gương mặt già nua từ trắng biến xanh, từ xanh biến hồng, phá lệ phản kích.

Nghe Phụng Hiên nói, An Nhiên cũng nhin không được, nếu còn không làm, những người này sẽ cho rằng nàng cùng viện trưởng có giao dịch, như thế không bằng bảo nàng đi tìm chết, vì thế cắn răng mở miệng nói: "Viện trưởng, An Nhiên thua phải chịu, mời ngài tránh ra."

Việc đã đến nước này, viện trưởng cũng vô lực phản đối, đành đứng yên ở một bên.

An Nhiên đang chuẩn bị múa, Phụng Hiên lại mở miệng: "Chậm đã."

An Nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ Hiên vương đổi ý muốn giúp nàng sao?(óc đậu)

Nhưng mà, hy vọng của nàng hoàn toàn thất bại, chỉ thấy Phụng Hiên vỗ vỗ tay, hai nữ tử chậm rãi đi tới, một người ôm cầm, một người cầm tiêu, Phụng Hiên nhìn nhìn, vừa lòng cười nói: "Có thể bắt đầu rồi."

"Haha." Tần Ngọc nhin không được bật cười, tiểu bá vương này, ngay cả nhạc đệm cũng mang đến.

An Nhiên lạnh người hướng đài cao đi tới, thân hình lão đảo, hận ý không ngừng lan tràn, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía người dưới đài, nàng biết, một khi biểu diễn xong nàng không thể trở người ở đây.

Tiếng tiêu rung động lòng người khe vang lên, An Nhiên ném tay áo dài lên không trung, chậm rãi vũ động, nhẹ nhàng tuyệt đẹp, mơ mơ hồ hồ như điệu múa của tiên nữ, tay áo rộng nửa che nửa mở, lụa mỏng trên người không ngừng bay lên, yếm hồng sau lớp vải sa khiến cho người ta muốn phạm tội, mọi người như si như túy nhìn điệu múa mạn điệu của nàng, cơ hồ quên mất hô hấp.

Cuối cùng âm phù rơi xuống, An Nhiên phun ra một búng máu, ngã xuống nền.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Như mộng như ảo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Linh Nhi

Lam Hạo Phong nhìn thấy thể nhanh chóng tiến lên, cõi ngoại bào ra khoác lên người An Nhiên, quay đầu lại nhìn Lam Ảnh Nguyệt quát: "Người đã vừa lòng chưa."

An Nhiên nhìn Lam Hạo Phong, trong lòng không biết có tư vị gì, nàng lợi dụng hắn, không nghĩ tới giờ phút này cũng chỉ có hắn đứng ra bảo hộ mình.

Sau khi hắn rộng lên, rất nhiều người đang còn chìm đắm trong điệu nhảy của An Nhiên cũng phục hồi tinh thần lại, xem ra Lam Hạo Phong đối với An Nhiên có vài phần chân tình.

Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh nở nụ cười, liếc mắt nhìn An Nhiên nói: "Bản thân tự đào hố, dù có rơi lệ cũng phải nhảy vào."

An Nhiên nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Lam Ảnh Nguyệt, trong mắt tràn đầy hận ý, nàng nâng tay lau vết máu trên khóe miệng, ho khan vài tiếng, giọng nói: "Người kiêu ngạo không được bao lâu nữa đâu."

"Vậy sao? Ta đây mời mắt mong chờ." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt khẽ giương lên, xoay người, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, nếu An Nhiên còn chưa hiểu được trận giáo huấn lần này thì đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Những người ở chỗ có Lam Ảnh Nguyệt đi tới, đều tự động nhường đường, yên lặng nhớ kỹ, về sau ngàn vạn lần không nên đối nghịch cùng với nữ tử trước mắt này.

Khi Lam Ảnh Nguyệt đi qua bên người Phượng Hiên, đứng lại nhìn hắn một cái, nàng khẳng định Hiên vương không phải trùng hợp đến đây, nếu không sao có thể biết trước mà mang theo nhạc công.

Chẳng qua, ngoại trừ hắn không ai dám nói chuyện với viện trưởng như vậy.

Nhìn bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt đi xa, Phượng Hiên lắc lắc đầu, vì sao hắn cảm thấy nha đầu kia quen thuộc như vậy, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Công nhận, nhị ca không lừa hắn, kỹ thuật nhảy của An Nhiên so với mấy cô nương ở Trần Vũ lâu chỉ hơn chứ không kém, cũng không uổng lần này hắn một mình đến đây.

Lâm Khiêm hít mắt, nhìn Phượng Hiên, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, cất bước đuổi kịp Lam Ảnh Nguyệt.

Đợi cho mấy người ly khai hết, đám người mới bắt đầu chậm rãi tán đi, An Nhiên lạnh lùng nhìn tất cả, tràn đầy hận ý, hai mắt trống rỗng chảy huyết lệ, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Lam Hạo Phong nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng hoảng loạn, đang chuẩn bị mở miệng an ủi nàng vài câu, An Nhiên trong lòng hắn lại nôn ra một búng máu, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi trải qua sự kiện của An Nhiên, xung quanh Lam Ảnh Nguyệt trở nên thập phần thanh tịnh, không có người dám tìm nàng gây phiền toái.

Ban đêm, một mình Lam Ảnh Nguyệt ngồi bên hồ tu luyện, lại phát hiện ra thanh âm dị thường.

Chỗ này là nàng vô tình phát hiện được, bình thường không có người đến đây, sao hôm nay lại có âm thanh lạ.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đi đến nơi phát ra tiếng vang, nhìn thấy một tiểu hắc miêu đang cuộn mình dưới gốc cây, phát ra âm thanh nhỏ nức nở.

"Bốn phía không ai, cứu nó." Thao Thiết cũng kỳ quái, tiểu gia hỏa này sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa hình như bị thương rất nặng.

Lam Ảnh Nguyệt khẳng định đây không phải tiểu miêu bình thường, bằng không với tính tình của Thao Thiết, tất nhiên sẽ không quản nó, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên một bước nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hắc miêu, khi tay nàng vừa chạm vào thân nó khiến thân thể run nhè nhẹ: "Meo."

"Đây chỉ là huyền hệ ma thú, cấp bậc cũng không thấp." Thao Thiết nói.

"So với người thì sao?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi lại.

"Không cần đem nó ra so sánh với ta, ta là thánh thú, thánh thú người biết không?" Thao Thiết quả thực muốn giết người, cô gái này sao không thể ý thức được nó cường đại đến thế nào.

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn Thao Thiết, nhìn nhìn vết thương trên người tiểu hắc miêu, có chút buồn bực, xem ra vết thương trên người tiểu hắc miêu không phải trí mệnh, nhưng lại không được xử lý tốt.

Lam Ảnh Nguyệt lấy ra một viên thảo dược từ trong không gian, trực tiếp nghiền nát bôi vào miệng vết thương trên người tiểu hắc miêu.

Thao Thiết sợ tới mức há to miệng nói: "Người nữ nhân này, người có biết người cầm cái gì trong tay hay không?"

"Không phải lúc trước người nói nó có thể trị thương sao?" Động tác trên tay Lam Ảnh Nguyệt chậm một chút, chẳng lẽ nàng nhớ lầm.

Thao Thiết không nói gì nhìn trời, hắn nói đó là kỳ dược chữa thương, nhưng chỉ cần một ít là được rồi, cái cô gái này lại cầm nhiều như vậy, có biết Tuyệt Ngọc Thảo có bao nhiêu trân quý không hả.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết lú lú nói không ngừng nghỉ, xa xa lại truyền đến từng trận tiếng hô: "Tiểu Bạch, người ở nơi nào?"

Dần dần, một lão nhân cực kỳ lão từ trong rừng đi ra, y phục rách nát, trên đầu cùng râu bám đầy cỏ dại, trong tay còn nắm được liệu không biết tên, nhìn tiểu hắc miêu trên tay Ảnh Nguyệt ánh mắt lão nhân sáng ngời.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt vừa kéo, nhìn nhìn tiểu hắc miêu trong tay, chẳng lẽ tiểu hắc miêu này chính là tiểu bạch? □ □ □

Quả nhiên, lão nhân cấp tốc đi tới, nhấc tiểu hắc miêu khỏi tay Lam Ảnh Nguyệt, tiểu hắc miêu ủy khuất tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt: "Meo."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn cái đã hiểu, chỉ sợ tiểu miêu này bị lão nhân trước mặt này chinh cho rất thâm đi.

Lão nhân thấy được liệu trên người tiểu hắc miêu, cả kinh kêu lên: "Tiểu gia hỏa người cũng là dược tề sư sao? Thật tốt quá, muốn luận bàn với ta một chút hay không."

Khóe miệng Lam Ánh Nguyệt giật giật: "Ta không phải được tề sư."

Lão nhân nhìn miệng vết thương trên người tiểu hắc miêu đang dần khép lại, kết luận Lam Ánh Nguyệt khẳng định chính là được tề sư, hơn nữa cấp bậc chỉ sợ không thấp, vì thế lại nói: "Ta là cao cấp được tề sư, người không theo ta sẽ hối hận."

Cao cấp được tề sư, chỉ có ít vết thương như vậy xử lý cũng không xong sao? Lam Ánh Nguyệt không tin, chẳng qua, ngay cả Thao Thiết cũng không thể nhìn thấu tu vi của lão nhân này, chỉ sợ lão nhân này là một cường giả chân chính, bản thân vẫn là không chọc vào thì hơn.

"Tiền bối, vẫn bối còn có việc, cáo từ trước." Lam Ánh Nguyệt hướng lão nhân hơi hơi cúi đầu, đi ra ngoài.

Lão nhân cũng không ngăn cản, nhìn bóng lưng Lam Ánh Nguyệt rời đi, lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Trở lại ký túc xá, Lam Ánh Nguyệt lại bắt đầu tu luyện, ma pháp của nàng tiến bộ thần tốc, chỉ ngắn ngủn trong vài ngày đã tiến vào tứ giai đỉnh, tốc độ như vậy ngay cả Thao Thiết cũng cực kì khiếp sợ, hẳn sống nhiều năm như vậy cũng chưa gặp ai tiến giai nhanh như nàng.

Nhưng mà Lam Ánh Nguyệt lại có chút buồn bực, ma pháp của nàng tiến bộ thần tốc, nhưng mà bản cung nàng vẫn không học được tí gì, ngay cả thương pháp của nàng kiếp trước siêu tuyệt đến đâu, so với cung tiền này cũng có điểm bất đồng.

Thao Thiết biết ý nghĩ của Lam Ánh Nguyệt, lạnh lạnh mở miệng nói: "Nói đến bản cung, trên thế giới này lợi hại nhất chính là bộ tộc tinh linh, mà trong bộ tộc tinh linh, lợi hại nhất chính là cái tên biến thái kia."

Một bàn tay Lam Ánh Nguyệt chống đầu, nhớ tới một đầu tóc bạc kia, lợi hại nhất là hắn sao?

"Vậy Phụng Diệc đâu?" Lam Ánh Nguyệt không biết bản thân vì sao lại đột nhiên hỏi tới hắn, những lời này tự dưng bật ra.

Hắc Phong ngoài cửa sổ nghe thấy vậy, quả thực là mừng đến phát khóc, Ngũ tiểu thư nhớ tới chủ thượng, loại tin tức tốt như thế này, nhất định phải nhanh chóng báo cho chủ thượng.

Hắc Phong lấy một tờ giấy trong chiếc hộp kính trên người, viết lên đây vài chữ, sau khi mấy chữ kia biến mất trên trang giấy thì tờ giấy cũng hóa thành tro bụi.

Nghe được tên của đại ma vương, Thao Thiết trầm mặc, hồi lâu nhàn nhạt mở miệng nói: "Hắn, rất mạnh."

Lam Ánh Nguyệt nhíu mày, Thao Thiết đối Phụng Diệc biết cũng rất ít, Phụng Diệc kia đến cùng là loại người nào, khẳng định không đơn giản chỉ là hoàng tử Phụng Quốc như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, muốn tiếp tục tu luyện, nhưng lại không tài nào tập chung được.

Lúc sau, nàng đứng dậy đẩy cửa sổ ra, lại nhìn ra ngoài cửa sổ đột nhiên sáng như ban ngày, rất xa có một bóng người đạp không mà đến, dưới chân hắn trăm hoa đua nở, cánh hoa bay đầy trời xoay tròn về phía nàng, nâng thân thể của nàng lên, chậm rãi hướng về phía hắn.(Diệc ca lên sân rồi)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lay động tiếng lòng

Editor: Linh Nhi

Dưới bầu trời tràn ngập cánh hoa lay động trong gió, Lam Ánh Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt kia, không hiểu sao tim lại đập chậm nửa nhịp.

Phụng Diệc tà mị nở nụ cười, giờ tay lên, Lam Ánh Nguyệt đã vững vàng rơi vào ôm ấp của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Ánh Nguyệt, bàn tay nhẹ nhàng phất qua gương mặt nàng, lớp nguy trang trên mặt biến mất thay vào đó là gương mặt khuyên quốc khuyên thành.(ta chém đây)

Bàn tay của hắn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, da thịt vô cùng mịn màng, trong đêm tối đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy, khóe mắt hơi hướng lên phía trên, trong đêm đen càng thêm mị hoặc. Trong đêm tối mi mắt dài chớp động như bóng ma mê hoặc lòng người khiến người ta không biết nói gì cho phải, cái miệng nhỏ ướt át màu hồng phấn không cần cười cũng đủ mê hoặc lòng người.(mê hoặc chết ca rồi)

Tiểu nha đầu của hắn, thì ra lại đẹp như thế.

"Nha đầu." Thanh âm Phụng Diệc mềm nhẹ mà lười nhác, mang theo một chút mị hoặc, trong lúc nhất thời Lam Ánh Nguyệt lại sinh ra chút hoảng hốt.

"Ân?" Nàng giương mắt, nhìn thấy mặt hắn đang không ngừng phóng đại trước mắt nàng, sau đó, chưa kịp phòng thủ đã bị môi hắn bất ngờ phủ lên môi nàng.

Tựa như lông chim nhẹ nhàng lướt qua, chạm nhẹ một chút rồi thôi: "Ngươi nhớ ta sao?"

Trong nháy mắt khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt trở lên đỏ ửng, trong lòng lại có một cảm xúc không hiểu dâng lên: "Ta không có."

Phượng Diệc nhìn chằm chằm vào mắt Lam Ảnh Nguyệt, không bỏ qua một cảm xúc nào trong mắt nàng, hắn nâng cằm nàng lên, khiến nàng nhìn về phía hắn: "Tiểu nha đầu, ánh mắt đã bán đứng ngươi."

Thậm chí Lam Ảnh Nguyệt còn không biết bản thân đối với Phượng Diệc là cảm giác gì, nàng chỉ có thể khẳng định rằng, nàng cũng không chán ghét hắn, nhưng nàng lại hoàn toàn không biết một tí gì về hắn, hắn quá mức thần bí cùng cường đại, giống như một cái lốc xoáy, có lực hấp dẫn trí mạng.

Cũng như cảnh tượng trước mắt này, chẳng qua chỉ do hắn huyền hóa mà ra, phải rất cường đại mới có thể huyền hóa ra cánh hoa bay ngập trời, cũng như hắn và nàng đứng trong không trung như đứng trên mặt đất.

"Ngươi đến cùng là ai?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi.

Tay Phượng Diệc đang nâng cằm nàng ngừng lại, đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi trầm xuống, hắn chần chừ.

Không khí giữa hai người trở nên có chút quỷ dị, xa xa Hắc Phong sốt ruột, hắn đã dùng ngọc giản xuyên thời gian duy nhất để gửi tin cho chủ thượng, vốn muốn cho chủ thượng cùng Ngũ tiểu thư bồi dưỡng chút tình cảm, thế nào lại cảm thấy giữa bọn họ có cái gì đó không đúng.

Ngay tại thời điểm Phượng Diệc muốn mở miệng, lại xuất hiện đạn tín hiệu được bắn lên sáng đỏ một vùng trời, sau đó chỉ nghe thấy học viện Đông Phương sôi trào hứng hực, tiếng hét chói tai liên tiếp nhau đánh vỡ không gian yên tĩnh giữa hai người.

Ánh mắt Phượng Diệc hơi nheo lại, là ai có gan đến phá hư chuyện của hắn trong lúc này?

"Đi mau." Thao Thiết đột nhiên kêu to, ngay sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi không gian.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, nàng chưa từng nhìn thấy Thao Thiết kích động như vậy.

"Như thế nào?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn Thao Thiết, Thao Thiết lại nhìn về phía Phượng Diệc, đại ma vương không gật đầu, hắn không dám nói.

Phượng Diệc thờ dài một hơi, trong thanh âm lười nhác mang theo một chút ý cười: "Chẳng qua là một con sâu nhỏ mà thôi, không có gì đáng sợ."

Thao Thiết quả thực tưởng mình sẽ gặp trở ngại, trong mắt đại ma vương tiểu sâu này là bình thường, nhưng trong mắt hắn tiểu sâu này có thể trợ giúp hắn khôi phục tu vi đó, Thao Thiết tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, đại ma vương khẳng định sẽ không ngăn cản.

"Mẫu thân, đây là phụ thân của ta đi." Thanh âm nhuần nhu truyền đến, nếu không phải Phượng Diệc đang ôm nàng, nàng nhất định sẽ ngã trên mặt đất.

Tiểu Long vẫn đang ngủ say không biết tỉnh lại từ khi nào, lúc này đang ngồi trên vai Lam Ảnh Nguyệt, đôi mắt to tròn đang nhìn chằm chằm nam nhân tuần mỹ trước mắt, nước miếng chảy hết ra rồi.

Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy quá mất mặt, có Thao Thiết thì thôi đi, ngay cả Tiểu Long cũng háo sắc, Lam Ảnh Nguyệt đang muốn phủ nhận, Phượng Diệc lại nở nụ cười: "Đúng vậy."

"Phụ thân, bộ dạng người thật đẹp mắt." Tiểu Long lập tức nịnh nọt nói.

Thao Thiết ghét bỏ trừng mắt nhìn Tiểu Long, tên vô dụng, chỉ biết nịnh nọt người khác.

Hai tiếng phụ thân này hiển nhiên đã lấy lòng được Phượng Diệc, Phượng Diệc cười cười vươn tay nhẹ nhàng xoa cái trán Tiểu Long, tảng ánh sáng vàng nhạt từ trên trán Tiểu Long bắt đầu tản ra toàn thân, chờ ánh sáng tán đi, Tiểu Long vẫn còn ngây thơ vừa nãy đã biến thành một tiểu bạch miêu chỉ bé bằng lòng bàn tay.

Thao Thiết kinh sợ nhìn tình cảnh này, đại ma vương cư nhiên biết huyền hình thuật.

Tiểu Long mê mang nâng móng vuốt của bản thân lên, nhìn nhìn lông mao của miêu kia, mềm yếu mở miệng nói: "Mẫu thân ta đẹp không?"

Lam Ảnh Nguyệt gật gật đầu, nhìn về phía Phượng Diệc, hắn sợ Thanh Long bị bại lộ thân phận khi xuất hiện trước mặt mọi người, chẳng qua là hắn lại có thể biến một thân thú thành tiểu bạch miêu nhẹ nhàng như vậy, thật đúng là làm người ta ngoài ý muốn.

Chiếm được tán thành của Lam Ảnh Nguyệt, Tiểu Long lập tức hôn bẹp một cái lên má Lam Ảnh Nguyệt, nó vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của Thao Thiết ngay trước mặt, nhất thời run run chui vào tay áo Lam Ảnh Nguyệt: "Mẫu thân, có quý?"

Thao Thiết không nói gì, nếu không phải đại ma vương ở đây, hắn nhất định sẽ đưa Tiểu Long vô dụng này đi giáo huấn một chút, chỉ là việc quan trọng nhất bây giờ là đi tìm tên kia, vì thế hắn bắt đầu học Tiểu Long đáng thương hể hể nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

"Ta muốn đến xem." Lam Ánh Nguyệt bị ánh mắt ngập nước của Thao Thiết nhìn khiến cả người không được tự nhiên, nàng không chịu nổi biểu cảm của Thao Thiết như vậy.

Phượng Diệc gật đầu, một bàn tay ôm lấy thắt lưng Lam Ánh Nguyệt chậm rãi đứng trên mặt đất, những cánh hoa vẫn còn bay múa trong gió đột nhiên biến mất hoàn toàn, bầu trời lại khôi phục cảnh về đêm vốn có của nó.

Dần dần, mấy người trong ký túc xá bắt đầu tỉnh lại, chậm rãi hướng về phía có đạn tín hiệu.

Lam Ánh Nguyệt đi về phía trước mấy bước, quay đầu lại, hỏi Phượng Diệc: "Người còn muốn đi nữa sao?"

Phượng Diệc nhìn nàng hơi hơi nhăn lông mày, nhẹ nhàng cười, trong phút chốc ấy thiên địa thất sắc: "Ta chờ người."

Bị nụ cười của hắn làm cho thất thần, Lam Ánh Nguyệt cường chế cảm giác khác thường trong lòng, rời khỏi ký túc xá, vừa đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy Tần Ngọc cùng Lâm Khiêm đã đứng ở trước cửa ký túc xá.

"Tiểu Dật, người tới rồi, ta còn bảo An Nhã đi gọi người đây." Tần Ngọc vừa thấy thấy Lam Ánh Nguyệt, lập tức đã đi tới, sắc mặt có chút sốt ruột.

Nhìn bọn họ, ánh mắt Lam Ánh Nguyệt ngưng trọng vài phần, "Là chuyện gì xảy ra?"

"Cắm địa của học viện chúng ta dùng để nhốt thần thú, có một thần thú bị nhốt ở bên trong trấn yêu tháp, đã trải qua vài thập niên rất yên tĩnh, nhưng tối nay thần thú lại đột nhiên tức giận, hiện tại đã đánh vỡ hai tầng kết giới, tình huống thập phần nguy cấp." Lâm Khiêm tạm dừng một chút, lại nói: "Hàng năm học viện đều an bài học viên gác ở bên ngoài tháp, tối hôm nay vừa khéo là Đông Phương Hàn lại xảy ra vấn đề, xem ra có người nhắm vào hắn."

Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, vài thập niên đều an ổn, không có khả năng vừa đến lượt Đông Phương Hàn lại xảy ra vấn đề, xem ra có người nhắm vào hắn.

Hoặc là, bọn họ.

"Thần tượng." An Nhã vừa chạy đến nhìn thấy Lam Ánh Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì chạy vội mà dẫn đến đỏ bừng, thở gấp nói: "Thần tượng, chúng ta nhanh nhanh chút, đi cứu Hàn ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Du hồn

Editor: Linh Nhi

Thời điểm mấy người Lam Ánh Nguyệt đến cắm địa của học viện, nơi này sớm đã được thắp đèn đuốc sáng trưng, ba tầng trong ba tầng ngoài đã đứng rất nhiều người.

Càng tới gần cắm địa mặt đất rung càng mạnh, Lam Ánh Nguyệt đi lên phía trước, lại không nhìn thấy bóng dáng của Đông Phương Hàn, trong lòng chợt lạnh.

Đứng phía trước, có rất nhiều đạo sư đang gia cố kết giới, bên ngoài mọi người xuất ra vũ khí sẵn sàng đón địch, Lam Ánh Nguyệt đi về phía viện trưởng, lạnh lạnh mở miệng nói: "Viện trưởng, Đông Phương Hàn đâu?"

Viện trưởng cau mày nói: "Ngày đầu tiên Đông Phương Hàn chấp hành nhiệm vụ, không nghĩ tới lại xảy ra vấn đề lớn như vậy cho nên hắn vẫn ở bên trong."

"Vẫn ở bên trong." Tần Ngọc nghe vậy đi đến, nụ cười trên mặt sớm đã không còn: "Viện trưởng người biết bên trong đó là một thần thú, hơn nữa lại là một thần thú đang tức giận vậy mà viện trưởng lại để một mình hắn ở trong đây."

Lúc này Phó viện trưởng cũng đi tới, một bộ dáng chanh chua, sắc giọng nói: "Đông Phương Hàn trông coi cắm địa lại để xảy ra trường hợp như thế này, bọn ta đã không bắt hắn phải phụ trách thì thôi, chớ nhẽ đến cái kết giới bên ngoài, chỉ vì hắn mà mở ra, thuận lợi cho thần thú ra ngoài tiêu diệt hết mọi người sao?"

Lam Ánh Nguyệt cười lạnh một tiếng, Đông Phương Hàn trông coi thần thú cũng chỉ đứng bên ngoài ba tầng kết giới, kể cả thần thú có phá mất hai tầng, bọn họ cũng hoàn toàn có thể cứu hắn ra.

"Chỉ là một tên nho nhỏ, để bản tôn đi thu thập nó." Thao Thiết khinh bỉ nhìn mọi người chung quanh, chậm rì rì tiếp cận kết giới.

Nhìn Thao Thiết, Lam Ảnh Nguyệt cũng đi đến trước kết giới, những người khác căn bản không biết sự tồn tại của Thao Thiết, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đi đến kết giới sắc mặt một đám người đại biến.

Đạo sư thấy Lam Ảnh Nguyệt đi đến trước kết giới, không khỏi sốt ruột, Lam Ảnh Nguyệt trời phú cực cao, hẳn cũng không muốn nài đi chịu chết, "Nha đầu mau trở lại, kia kết giới kia cũng không phải muốn là có thể tiếp cận."

"Đạo sư yên tâm." Vô luận như thế nào, Lam Ảnh Nguyệt nài không có khả năng để một mình Đông Phương Hàn ở lại bên trong.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt đi về phía trước, mấy người Tần Ngọc cũng nâng bước theo sau, bọn họ tin tưởng Tiểu Dật có biện pháp cứu Đông Phương Hàn ra, cho nên vô luận nài làm cái gì bọn họ sẽ không chút vấn, dù sao ở trên người nài đã xảy ra nhiều chuyện không có khả năng rồi.

Viện trưởng không giữ nổi bình tĩnh nữa, mấy người xuất sắc của học viện đều có mặt ở chỗ này, nếu đi vào trong mà xảy ra vấn đề gì bất trắc, thực lực của học viện bị giảm đi đáng kể, chứ còn nói gì đến bối cảnh của họ, đều là những người hẳn không chọc được.

"Các ngươi cảm thấy với thực lực của mình, có thể phá vỡ kết giới này sao?" Phó viện trưởng khinh thường liếc mắt nhìn mấy người một cái, kết giới kia được tạo ra bởi sức mạnh của rất nhiều cường giả trong học viện, chỉ là vài tiểu bối cũng mơ tưởng mở được kết giới, quả thật là mơ mộng hão huyền.

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn phó viện trưởng một cái, ý vị thâm trường cười nói: "Có thể mở ra hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết."

Kết giới uy lực thế nào, tất cả mọi người đều biết, không ai sẽ tin tưởng mấy người trước mắt này có thể mở ra, lúc này ai cũng nhìn Lam Ảnh Nguyệt với ánh mắt nhìn kẻ ngốc.

"Đưa tay lên đi." Thao Thiết không một tiếng động tạo lớp sương mù màu đen bao phủ quanh bàn tay Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đặt tay lên kết giới, kết giới không chút sứt mẻ, không chút phản ứng.

Phó viện trưởng khinh bỉ nhìn mấy người, chưa kịp nói lời trào phúng nào đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngây người.

Chỉ thấy chỗ tay Lam Ảnh Nguyệt đặt lên, chậm rãi tạo thành một lỗ hổng, mọi người tập chung nhìn vào đấy, sau khi mấy người đi vào, lỗ hổng dần dần khép lại không một dấu vết.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra, bọn họ không thể tin được một nữ tử yếu đuối lại vẫn dám phong khinh mở ra kết giới do cường giả tạo nên, chẳng lẽ kia kết giới có vấn đề?

Phó viện trưởng hai tay tạo thành chữ thập, một cỗ linh lực cường hãn bay về phía kết giới, nhưng mà, linh lực kia phảng phất như đá chìm đáy biển, không có một gợn sóng.

Hắn ngơ ngác nhìn tay chính mình, không thể tin được lui lại mấy bước, viện trưởng đắm chiều nhìn phương hướng bọn họ biến mất, khẽ cau mày.

Mấy người Lam Ảnh Nguyệt đi qua hai tầng kết giới, nơi này cùng bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, từng trận âm phong quét qua, thi cốt khắp nơi, toàn bạch cốt trong quái thạch, phóng mắt nhìn tất cả chỉ thấy toàn vách núi đen cùng vách đá.

Nhưng kỳ quái là, nơi này không nghe được tiếng của thần thú, yên tĩnh, phảng phất tiến nhập vào một không gian khác.

An Nhã sợ hãi nắm chặt cánh tay Tần Ngọc, nài từ nhỏ đến lớn chưa thấy địa phương nào kinh khủng như vậy.

"Thao Thiết, Đông Phương Hàn ở đâu?" Lam Ảnh Nguyệt càng đi về phía trước, càng cảm thấy nhìn thấy ghê người, ở đây sao lại nhiều bạch cốt như vậy, ngay tại thời điểm mấy người đang cận thận bước đi, Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên lẩn mấy vòng hét lớn: "Cẩn thận."

Lâm Khiêm nhanh chóng chém ra một đạo kinh phong bảo vệ, nhưng chỉ nghe rắc một tiếng, vòng bảo vệ vỡ vụn, một bóng dáng mờ mịt xuất hiện trong hư không.

Tần Ngọc giờ lên cung tiễn ngắm thẳng vào bóng đen mà bắn, nhưng lại lâm vào trong bóng tối.

Hắn một thân hắc bào đứng trong không trung, tóc dài che đi nửa gương mặt, hơi thở tử vong mãnh liệt truyền ra, trên trán mấy người đều toát ra mồ hôi lạnh.

"Cho các ngươi hai lựa chọn, tự sát hoặc ta sát." Thanh âm của nam nhân phá lệ phiêu miểu, phảng phất như từ chân trời truyền đến, truyền vào lỗ tai bọn họ khiến lục phủ ngũ tạng kịch liệt đau đớn.

Bất chợt, dường như An Nhã thấy mẫu thân nài, hai mắt đại ra đi về phía trước, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu có chút đau, nài lắc đầu, lại nhìn thấy An Nhã chạy tới vách núi đen bên cạnh, không ngừng gọi mẫu thân.

Lam Ảnh Nguyệt phi thân tiến lên bắt lấy tay An Nhã, nhìn thấy hai mắt nài đã mất đi tiêu cự: "An Nhã mau tỉnh lại."

Mặc kệ Lam Ảnh Nguyệt lay động thế nào, An Nhã thủy chung không hề có phản ứng.

Nhưng vào lúc này, Tần Ngọc lại xuất ra cung tiễn, nhắm ngay vào Lâm Khiêm.

"Ha ha ha ha." Một bên nam nhân đột nhiên cười lên ha ha, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu nàng sắp bị nổ tung, hình ảnh kiếp trước không ngừng hiện ra, nàng thống khổ ôm đầu, khuôn mặt nhào vào một chỗ.

"Giết nàng, mau, giết nàng." Thanh âm của Nam nhân không ngừng vang vọng bên tai Lam Ảnh Nguyệt, muốn phá tan lý trí của nàng.

Gương mặt trước mắt An Nhã đột nhiên biến đổi, biến thành gương mặt nàng hận nhất, trước mắt nàng là gương mặt nghĩa phụ mà An Nhã hận nhất.

Nam nhân kia nhìn mấy người tự tàn sát lẫn nhau, khóe miệng gợi lên một độ cong rất nhỏ, hóa thành một mảnh hắc vụ biến mất trong không khí.

"Nữ nhân, nguoi mau tỉnh lại." Thao Thiết gấp đến độ không giữ được bình tĩnh, Tần Hạo cùng Lâm Khiêm đã đánh nhau đến hấp hối, nhưng mà hắc s không thể chạm vào Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên, không biết nghĩ tới cái gì, hét lớn: "Tên ngu xuẩn nguoi cút ra đây cho ta."

Lúc này, Tiểu Long vẫn luôn trốn ở trong tay áo Lam Ảnh Nguyệt dè dặt cản trọng thò đầu ra, thời điểm nó nhìn thấy Thao Thiết lại kêu to lên, "Mẫu thân, có quý."

Thao Thiết chỉ tiếc rèn sắt không thành nhìn Tiểu Long, "Nguoi, tạo ra nước nhanh lên."

Tiểu Long run run nhìn Thao Thiết, rốt cục phát hiện Lam Ảnh Nguyệt không thích hợp, nó mở miệng nhỏ ra, thụt một tiếng, mấy đạo thiểm điện hoa hoa lệ lệ dừng ở trên người mấy người.

Vừa thấy không đúng, mấy ngọn lửa bay vụt ra, sau đó nó sợ hãi dùng móng vuốt bụng kín miệng, đôi mắt to màu lam ngập nước, nó không phải cố ý.

Thao Thiết dập lửa, tức giận quát lên: "Ta bảo nguoi phun nước."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Long đàm ảo cảnh

Tiểu Long tội nghiệp nhìn Thao Thiết, nó nghĩ phun thủy, nhưng nó chỉ là một tiểu long mới tròn một tháng, nó không biết khống chế năng lực của bản thân mình thế nào.

Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn, nàng cảm giác được có người đang gọi nàng, nhưng thanh âm kia quá mức phiêu miểu, nàng nghe không được rõ ràng.

"Nguyệt nhi, trở về, mau trở lại." Gương mặt giữ tợn của dưỡng phụ đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng giơ tay chửi thề trong tay lên, hướng gương mặt dữ tợn kia đâm tới, lập tức gương mặt lại chuyển thành An Nhã.

Là ảo cảnh.

Lam Ảnh Nguyệt theo đà đâm thẳng truy thủ vào đùi nàng, đau đớn kịch liệt giúp nàng thanh tỉnh.

Đúng lúc này, Tiểu Long vẫn ở một bên nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt thương tổn bản thân chính mình, oa một tiếng khóc lớn lên: "Ô, mẫu thân."

Trên bầu trời đột nhiên mưa rơi tầm tã, Thao Thiết thấy thế hai tay ở trên hư không vẽ ra một đạo kí hiệu quỷ dị, màu trắng sương mù lay động trong mưa, dần dần hình thành dòng nước, mạnh mẽ đánh vào mi tâm bốn người: "Phá."

Trong nháy mắt mấy người tỉnh táo lại, mê mang nhìn vết thương trên người đối phương.

Tần Ngọc nhìn nhìn Lâm Khiêm nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống, chậm rãi đi đến kéo hắn, tức giận nói: "Vô liêm sỉ dám đánh nguoi, nhìn ta đi giết hắn." (Ca tự từ ik)

Lâm Khiêm nâng tay lau vết máu ở khóe môi, trong đôi mắt lộ ra một tia lạnh lạnh, "Nga? Muốn đi báo thù cho ta?"

"Đó là tự nhiên, ta nhất định phải đem hắn đánh ngã mới được, huynh đệ của ta có thể để người khác đánh sao." Thời điểm Tần Ngọc nói chuyện khá lớn, trong lúc vô ý khê động khóe miệng, hắn mê mang sờ sờ miệng mình, đau đến hắn hít một ngụm lạnh khí.

"Xuống tay cũng quá nặng đi." Tần Ngọc ở một bên nói thầm, vừa đi về phía bên cạnh, An Nhã không bị thương, nhưng trên đùi Tiểu Dật lại cảm một thanh truy thủ.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này đã minh bạch, những người này, chỉ sợ đều tự tàn sát nhau mà chết, nhưng mà sao lại nhiều người chết như vậy.

"Tiểu Dật, là ai làm nguoi bị thương, ta phải đi báo thù cho nguoi." Tần Ngọc nguoi nói rất có khí thế, nhưng thanh âm lại hữu khí vô lực, thật sự là

không có nửa điểm uy hiếp.

"Không cần." Lam Ảnh Nguyệt nhìn hai người chặt vật kia, mặt không biểu cảm rút trủy thủ ra, thuận tiện đi lấy mấy cánh cánh hoa ra vỗ nát rồi bôi vào miệng vết thương.

Tần Ngọc đang muốn nói chuyện, Lâm Khiêm lại ngăn cản hắn, thanh âm lộ ra một ít khó hiểu: "Vừa mới rồi chúng ta tự tàn sát nhau."

Nghe Lâm Khiêm nói xong, Tần Ngọc ngậy ngậy cả người, hắn nhìn nhìn trên người Lâm Khiêm nhiều miệng vết thương, tâm trầm xuống, đó là vết thương do bị tên bắn.

Mưa to không ngừng cọ rửa máu trên thân thể mấy người, thân thể mất độ ấm chợt có điểm lạnh, bọn họ vừa mới rồi là như thế nào, kém chút nữa đã giết đồng bọn.

Nhìn quanh bốn phía, sớm đã không còn bóng dáng người nọ.

"Mẫu thân, người làm ta sợ muốn chết." Tiểu Long từ trong tay áo Lam Ảnh Nguyệt chui ra, ngồi trên vai nàng, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, khóc vô cùng thê thảm, nó khóc càng lợi hại, mưa càng lớn.

An Nhã sợ tới mức há to miệng, nhìn con mèo nhỏ trước mặt, buồn bực chớp chớp mắt, tiểu miêu này lại biết nói chuyện? Hơn nữa, nàng vừa mới là nghe được nó gọi thần tượng là mẫu thân đi, An Nhã gian nan nuốt một nước miếng.

Hơn nữa, mấy người bọn họ giật mình là, mưa lớn như vậy, ngay cả một giọt nước cũng không thấy trên người tiểu miêu.

"Tiểu bạch si, mau đừng khóc." Thao Thiết thi hoàn pháp, nguyên khí không đủ, trong lúc nhất thời quên dùng tinh thần với Lam Ảnh Nguyệt khơi thông, mở miệng trực tiếp nói ra.

Nhất thời tóc gáy mấy người Tần Ngọc đứng thẳng, bọn họ lại nghe được thanh âm của một đứa trẻ, nơi nào có đứa nhỏ.

An Nhã khóc thất thanh, nàng không nghĩ đến nơi này khủng bố như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì trừng mắt nhìn Thao Thiết, rõ ràng vừa mới trải qua sự tình như vậy, hắn lại đột nhiên mở miệng nói chuyện, mấy người Tần Ngọc lại nhìn không thấy hắn, không bị hù chết mới là lạ.

"Không phải sợ." Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nhìn nhìn thần sắc khác nhau của mấy người, "Chúng nó là ma sùng của ta."

"Ma sùng? Hai ma sùng?" An Nhã giật mình há to miệng, một người cả đời chỉ có thể khế ước với một ma thú, thần tượng chẳng những có hai con, mà chúng lại có thể nói.

Thao Thiết voán không ký khế ước với Lam Ảnh Nguyệt, bất quá nó đã quyết định, chờ hắn trở lại thân thể, lập tức cùng nữ nhân này khế ước, nữ nhân này đuổi hắn cũng không đi.

Người khác chỉ có thể lấy khế ước với một ma sùng, nhưng Lam Ảnh Nguyệt bất đồng, nàng có tinh thần lực nghịch thiên, mấy con cũng là không có vấn đề.

"Thí nghiệm trình độ, không phải trình độ thật của người đi." Lâm Khiêm trong lòng mặc dù khiếp sợ, nhưng tương bình tĩnh.

Lam Ảnh Nguyệt cũng không tính toán giấu giếm bọn họ, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Đừng khóc." Lam Ảnh Nguyệt bắt đầu dĩ nhu nhu đầu Tiểu Long, Tiểu Long biết là không có việc gì, lập tức ngừng khóc, sau đó, vừa mới còn không ngừng mưa, nháy mắt ngừng.

Bất thành linh hết thảy, khiến mấy người trợn mắt há mồm, mưa cũng có thể thu phóng tự nhiên sao? Mấy người chuyển ánh mắt lên người Tiểu Long.

Trên mặt Tiểu Long vẫn còn hai giọt nước mắt, mê mang nhìn mấy người.

"Chúng ta đi nhằm vào Long Đàm Áo Cảnh." Thao Thiết thở dài một hơi, lại nói: "Trước kia dùng mọi biện pháp cũng không thể vào, không nghĩ tới hôm nay lại không cần tốn nhiều sức đến vậy."

"Long đàm áo cảnh?" Lam Ảnh Nguyệt nghi hoặc suy nghĩ một chút, bản thân có có một chút thông tin nào về nó.

Nhưng thời điểm mấy người Tần Ngọc nghe được, lại toàn bộ khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, ngay cả Lâm Khiêm luôn luôn ôn nhuận bình tĩnh cũng thay đổi, "Không nghĩ tới, long đàm áo cảnh đúng là ở trong cấm địa Học Viện Hoàng Gia."

"Đây là địa phương nào?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi.

"Trong truyền thuyết, bên trong long đàm áo cảnh có thần lưu lại rất nhiều vật chí bảo, người gặp được có thể đạt thần thánh lực, còn có khả năng biến thành thần cấp cường giả, trong long đàm áo cảnh có vô số trân bảo cùng bí tịch, tùy tiện lấy một vật về cũng khiến đại lục oanh động." Lâm Khiêm mỉa mai ánh mắt, lại nói: "Nhưng là căn bản không người nào tiến vào được trung tâm."

Mắt lạnh của Lam Ảnh Nguyệt liếc nhìn thi cốt chung quanh, thần giới lực lượng, cỡ nào cường đại mê hoặc, chỉ sợ những người này không tiếc sinh mệnh đi đến chỗ này.

"Không biết gì." Thao Thiết lạnh lùng mở miệng nói: "Người đứng đầu thần giới đã mất tích nhiều năm, nơi này chẳng qua chỉ là một cung điện của hắn mà thôi, người kia không ở, lại làm sao có thánh lực của thần."

Nghe ngữ khí của Thao Thiết, An Nhã buồn bực, đứa trẻ này sao lại hiểu biết về thần giới như vậy, hắn cũng chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi mà thôi, ngữ khí nói chuyện cũng rất kiêu ngạo.

"Người là ai?" An Nhã khoanh tay trước ngực nói: "Đừng giả thần giả quỷ, xuất hiện để tỷ tỷ ta nhìn xem."

Ngồi trên vai Lam Ảnh Nguyệt, Tiểu Long đột nhiên mềm yếu mở miệng nói: "Hắn là quỷ."

Theo Tiểu Long, Thao Thiết trong suốt bay đi bay lại, không phải là quỷ sao.

"Người cầm miệng."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Dục hỏa trùng sinh

Nghe được thanh âm của Thao Thiết, Tiểu Long sợ tới mức lập tức bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, tội nghiệp gần sát Lam Ảnh Nguyệt, "Mẫu thân, bảo hộ ta."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì rút một chút khóe miệng, hiện tại Tiểu Long đã tỉnh, chỉ sợ hai tên này về sau mỗi ngày đều âm ỷ phiền đến nàng, ngấm lại cảm thấy đau đầu.

An Nhã nhìn bộ dáng của Tiểu Long, không khỏi nở nụ cười, "Đến, tỷ tỷ ôm người."

Nghe được lời này, Lam Ảnh Nguyệt buồn cười nhìn thoáng qua, "Người xác định, là tỷ tỷ?"

Lúc này An Nhã mới phục hồi lại tinh thần, Tiểu Long gọi thần tượng là mẫu thân, nếu gọi là tỷ tỷ hình như không đúng lắm.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này chỉ thầm nghĩ làm sao có thể nhanh tìm được Đông Phương Hàn, cũng không rảnh đi để ý An Nhã đang rối rắm. Nhưng mà hiện tại nguyên khí Thao Thiết đại thương, đã không có cách nào cảm ứng được vị trí của Đông Phương Hàn.

Nhớ tới du hồn vừa nãy, Lam Ảnh Nguyệt mơ hồ cảm thấy có chút bất an, vừa mới vào đã gặp phải cường giả như du hồn kia, không biết ở trong này còn chủng tộc nào khác tồn tại hay không.

Vừa mới rồi không phải nhờ Thao Thiết cùng Tiểu Long, chỉ sợ bọn họ đã chết.

"Ta là không có biện pháp, nhưng tiểu bạch si có thể, dù nó vô dụng thì nó cũng là long, là một trong tứ đại hộ pháp của thần giới." Thanh âm Thao Thiết rất nhỏ, có chút mệt mỏi.

Trong lúc nhất thời mấy người Tàn Ngọc thạch hóa, cái gì? Long?

Bọn họ hoảng sợ nhìn tiểu miêu nhỏ trước mắt, nhìn như thế nào cũng chỉ là một con mèo nhỏ mà thôi, đến cùng Tiểu Dật là loại người nào, ma sủng của nàng lại là thần long, quả là một bất ngờ.

"Có thể không?" Lam Ảnh Nguyệt xò xò đầu nhìn Tiểu Long, Tiểu Long mê mang, nó chưa từng gặp qua Đông Phương Hàn, nó tìm thế nào tìm.

"Đi tìm con Trùng Từ." Thao Thiết nói xong câu đó, không còn có khí lực, nhắm hai mắt lại, ngấm cả thân mình vào trong dòng suối trong không gian, không có thanh âm.

Tiểu Long nhìn bộ dáng Thao Thiết kia mệt mỏi kia, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, ta có thể dẫn mấy người đi tìm con Trùng Từ."

"Ngaoan." Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve má của nó, ôm nó ở trong lòng, Đông Phương Hàn trông coi thần thú, nhất định ở gần thần thú.

"Các người có hối hận khi tiến vào cùng ta không?" Lam Ảnh Nguyệt một bên vuốt ve lông mao cho Tiểu Long, một bên nhàn nhạt mở miệng, "Chúng ta có thể sẽ bỏ mạng tại nơi này."

"Nhưng chúng ta cũng có khả năng gặp nhân họa đắc phúc, tìm được bảo bối." Tần Ngọc không chút để ý nói.

"Ân, cũng cho chúng ta tẩy tủy trọng sinh một lần, sau đó nghiền áp mọi người." Lâm Khiêm ngữ khí ôn nhuận, phảng phất quên mất, bọn họ vừa mới đi qua quỷ môn quan.

"Có thần tượng ở đây, ta không sợ." An Nhã nói.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt không tiếng động gọi lên mỉm cười, "Kia chúng ta đi thôi."

"Thần tượng, nó gọi là gì?" An Nhã vừa đi, vừa hỏi.

Lam Ảnh Nguyệt trầm mặc, nàng còn chưa đặt tên cho Tiểu Long Tiểu Long, nàng suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nó kêu Năm."

"Phốc." Tần Ngọc nhin không được bật cười, nguyên bản không khí khẩn trương nhất thời trở nên có chút thoải mái lên, "Tiểu Dật, nó là thần long."

Nhìn Lâm Khiêm cùng Tần Ngọc tràn đầy ý cười, Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng liếc hần một cái, "Ngươi quản ta."

Tần Ngọc lập tức mỉm miệng lại, quản nàng? Hần không dám, bất quá nàng cùng An Nhã hai người có trình độ đặt tên cũng không cao, một Năm một Bánh Bao.

Theo Tiểu Long dẫn đường, bọn họ đi tới cửa một rừng rậm, nhìn rừng rậm âm trầm kia, mấy người khẩn trương nắm chặt nắm tay.

"Chúng ta không có đường vòng sao?" An Nhã gian nan nuốt nước miếng, cánh rừng này nhìn qua liền rất khủng bố, nhưng lại mạo hiểm hắc vụ, không biết bên trong có cái gì.

Tiểu Long lắc lắc đầu, "Mẫu thân, chỉ có một con đường."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn rừng rậm kia liếc mắt một cái, quyết định lấy ra linh thảo trong không gian, nhưng vừa nhìn vào trong không gian, nàng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nguyên bản được liệu đang thừa thốt, chỉ trong vài ngày đã dài ra rất nhiều cây non, quanh thân phiếm đỏ ửng.

Không phải do nàng đi nghiên cứu kỹ, Lam Ảnh Nguyệt lấy ra được thảo phân cho mấy người, sau đó bảo mọi người quần gọn ống tay áo cùng quần.

Mấy người cũng không kéo dài thời gian, nhanh chóng bó gọn quần áo vào sát người, hít sâu một hơi, đi theo Lam Ảnh Nguyệt đi vào cánh rừng.

Vừa mới đi vào cánh rừng, toàn bộ ánh nắng mặt trời bị những cây đại thụ che khuất, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc của rừng già.

Đi một lúc lâu không gặp được nguy hiểm, An Nhã dần dần thả lỏng cảnh giác, nàng tò mò nhìn chung quanh, một bàn tay nắm tay Tần Ngọc, đột nhiên, đột nhiên nàng chú ý tới vật nhỏ màu tím ở trên cây, quanh thân nó lóe từ hồng quang*, giống như một con hồ ly thu nhỏ, quý dị lại đẹp mắt. (*từ hồng quang: ánh sáng tím hồng)

Vật nhỏ phấn điều ngọc mài, cực kỳ giống Bánh Bao nhà nàng hồi nhỏ, vì thế An Nhã vươn tay muốn chạm vào vật nhỏ kia, vật nhỏ trừng mắt nhìn An Nhã vẫn không nhúc nhích, khóe miệng nho nhỏ lộ ra mỉm cười.

Ngay tại Anya sắp đụng đến kia vật nhỏ thời điểm, Tiểu Long đột nhiên phát ra một tiếng kịch liệt thét lên, nhưng là kêu lên thanh âm lại thành, "Meo."

Anya thủ một chút, Tiểu Long đã nhảy tới trên tay nàng, tiểu trào giương lên, nhất đạo thiểm điện từ trên trời giáng xuống bỏ vào kia màu tím vật nhỏ trên người.

Nháy mắt, kia màu tím vật nhỏ nhanh chóng bành trướng, bất quá trong khoảnh khắc liền biến thành một cái cùng thụ tề cao quái vật lớn, dài về mặt ánh mắt, giương miệng, ghê tởm niêm trừ vật theo nó miệng địa hạ, không ngừng ăn mòn giả trên đất hết thảy.

Tần Ngọc túm Anya cấp tốc lui về phía sau, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

"Mẫu thân, nàng không nghe lời." Tiểu Long trở lại trên vai Lam Ảnh Nguyệt, mềm yếu nói: "Cái kia đại khái là vật ăn thịt người."

Lam Ảnh Nguyệt nhu nhu đầu Tiểu Long, vừa mới rồi tâm nàng kém chút nữa nhảy ra ngoài, tiến vào trong này nàng đã nói qua không nên động vào thứ gì, nếu không phải vừa mới rồi Tiểu Long phản ứng mau, lúc này An Nhã đã bị kia quái vật nuốt chửng.

An Nhã lúc này áy náy cực kỳ, cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, thần tượng."

"Cẩn thận." Lam Ảnh Nguyệt thở dài một hơi, đảo mắt nhìn về phía quái vật kia, Thao Thiết còn chưa tỉnh, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính bản thân.

Đúng lúc này, trường cung vẫn luôn nằm trong không gian đột nhiên sáng ngời, nhanh chóng bay ra khỏi không gian.

Lam Ảnh Nguyệt sững sốt, nàng không nghĩ tới thời điểm này nó sẽ xuất hiện, bất quá, Thao Thiết nói nó là thượng cổ thần binh, nàng muốn thử xem thế nào, nâng tay lên cầm nhẹ vào Huyết cung.

Ngay tại thời điểm đó, nàng cảm giác được năng lực bộc phát của Huyết cung.

Nhìn cung tiền trống rỗng kia, ba người cả kinh, Tiểu Dật không phải ma pháp sư sao? Vì sao lại cảm cung tiền.

"Tiểu Dật, ngươi là cung thủ?" Tần Ngọc hỏi.

"Ta không có ma pháp trượng." Lam Ảnh Nguyệt nói lời này khiến mấy người kia xem chút nữa ngã ngửa, bởi vì không có ma pháp trượng mà nàng định lấy cung tiền dùng sao, lý do thật hiếm thấy.

Hơn nữa nhìn cây cung kia, màu sắc âm đậm chắc hẳn không phải một vũ khí tốt.

Thời điểm mấy người cho rằng Lam Ảnh Nguyệt chỉ tùy tiện lấy ra dùng thì nàng lại nhẹ nhàng giơ cung lên, tư thế kia kém chút làm Tần Ngọc bật cười, tư thế này của Tiểu Dật chắc hẳn là lần đầu tiên dùng cung tiền, hoàn toàn không đúng, nàng chỉ có cung lại không có tên sẽ bắn thế nào.

Chỉ trong nháy mắt, nụ cười của Tần Ngọc cương cứng ở trên mặt.

Chỉ thấy tay Lam Ảnh Nguyệt đặt lên cung hơi dùng một chút lực, tạo nên một độ cong hoàn mỹ, Huyết cung trong nháy mắt mất đi sắc vẻ âm đậm, quanh thân bị lửa đỏ quang mang bao phủ, giống như một con Phượng Hoàng đang giang rộng đôi cánh, trong hư không một tên dot thẫm dần dần hình thành từ đầu ngón tay Lam Ảnh Nguyệt, lông lầy loá mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ăn Mòn Chi Ăn

Tần Ngọc ngây ngẩn cả người, hần ngơ ngác nhìn trường cung kia, một tay cầm cung hơi run run, trong lòng có một loại cực hạn xúc động, đó là thân binh ao ước của các cung thủ.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn trường cung trong tay, trong nháy mắt vừa mới rồi nàng cảm giác được sức sống đến từ nó, thậm chí có vui sướng, nó giống như ngủ say đã lâu, giờ phút này chân chính tỉnh dậy.

"Vậy cho ta xem bản lĩnh của ngươi đi." Lam Ảnh Nguyệt cười khẽ một tiếng, hai ngón tay đặt trên cung buông lỏng, tên đỏ mang theo lửa đỏ trên thân hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất trong không trung.

Ánh mắt Lâm Khiêm nhú lại, tên tiêu thất, thời điểm mọi người ở đây nghi hoặc không hiểu gì, chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm thiết hét lên, một con mắt của quái vật kia bị phá nát, máu tươi tuôn ra, bị một cỗ lực cường đại đánh bay ra đi nẩy thước mới dừng lại.

Quái vật hoảng sợ nhìn thoáng qua Lam Ảnh Nguyệt, bò lên thân cây, nhanh chóng biến mất ở trong rừng rậm.

"Làm sao có thể." Tần Ngọc khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, nhìn tư thế của Tiểu Dật, nàng hoàn toàn chính là một thường dân, nhưng là nàng chỉ cần một tên có thể hạ được quái vật, đây lực lượng cường đại cỡ nào.

Nhưng là, mặc kệ hần kinh ngạc thế nào, sự thật đặt trước mắt hần, không phải do hần không tin.

"Biểu hiện không sai." Lam Ảnh Nguyệt buông trường cung trong tay, quay đầu lại nhìn ba người đang trợn mắt há mồm nhìn bản thân, nghi hoặc hỏi, "Như thế nào?"

"Tiểu Dật ngươi là ma vũ song tu sao?" Thời điểm Tần Ngọc nói chuyện, môi cũng đang run run.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bộ dáng thất thố của hần, buồn cười mở miệng nói: "Àn, đúng."

Lâm Khiêm cười khổ lắc đầu, nguyên bản trong học viện mấy người bọn họ luôn đứng đầu, không nghĩ tới lại xuất hiện một tiểu gia hỏa như vậy, nàng chính là chuyên môn đến để đã kích bọn họ.

"Đi rồi." Lam Ảnh Nguyệt nhắc chân đi về phía trước, bọn họ không thể qua đêm tại đây.

Mấy người đi trong rừng rậm một lúc lâu, rốt cục cũng sắp đi đến tận cùng, tiền phương lộ ra nhiều ánh sáng, làm cho bước chân của bọn họ trở lên nhanh hơn, đi ra ngoài bọn họ sẽ an toàn.

"Nữ nhân, thực xin lỗi." Trong không gian đột nhiên truyền đến thanh âm của Thao Thiết.

Bước chân Lam Ảnh Nguyệt chậm một chút, lông mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại, "Như thế nào."

Thao Thiết do dự một chút, Tiểu Long lại giành trước mở miệng, "Mẫu thân, hần mở nhằm cửa."

"Ân, thời điểm ta phá vỡ kết giới lại phá nhằm chỗ, mới đưa bọn ngươi vào nơi này." Thao Thiết càng nói càng nhỏ, vì hần nhất thời xúc động mới mở sai kết giới.

Cùng Thao Thiết ở chung lâu như vậy, Lam Ảnh Nguyệt cũng hiểu biết tính tình của hần một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm kia của hần, thờ dài nói: "Không có ngươi, chúng ta cũng không mở được kết giới, nếu những khó khăn này ta không có biện pháp vượt qua, ta đây làm sao có thể diệt Vô Tâm Cung."

"Ngươi muốn diệt Vô Tâm Cung?" Thao Thiết sợ tới mức nhảy lên, nha đầu kia không muốn sống nữa sao.

Vô Tâm Cung địa phương hại người tất nhiên không thể lưu, hơn nữa, hiện tại An Nhiên thân bại danh liệt, khẳng định An Nghiêm sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng tự nhiên là muốn tiên hạ thủ vi cường.

Thao Thiết nói xong, ba người đằng sau cũng nghe thấy được, diệt Vô Tâm Cung, làm sao có thể, Vô Tâm Cung vô cùng cường đại, ngay cả hoàng thất Phụng Quốc cũng không dám động, Tiểu Dật lại nhẹ nhàng băng quơ nói muốn diệt nó.

"Này sợ chết ngươi có thể không đi." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt khẽ giương lên.

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, cao ngạo giọng cảm lên, "Ta làm sao có thể sợ con kiến này."

"Mẫu thân, Vô Tâm Cung là cái gì? Có thể ăn không?" Tiểu Long cắn cắn bàn tay nhỏ, mê mẩn xem Lam Ảnh Nguyệt sừng mặt.

"Chỉ có biết ăn thôi, cần ngươi để làm gì." Thao Thiết khinh bỉ nhìn Tiểu Long, "Nhưng mẫu thân yêu ta, không thương ngươi." Tiểu Long bẹp một cái trên mặt Lam Ảnh Nguyệt, khiêu khích nhìn Thao Thiết.

Nghe đối thoại của Lam Ảnh Nguyệt cùng Thao Thiết, ba người đằng sau chấn kinh rồi, Vô Tâm Cung là con kiến sao? Trên cơ thể nhỏ nhắn của Tiểu Dật đến tột cùng mang thân phận gì?

"Các ngươi lại có thể sống sót, thật sự là làm cho ta ngoài ý muốn." Ngay tại thời điểm mấy người bước ra khỏi rừng rậm, một đoàn hắc vụ nhẹ nhàng tiến lại gần, dần dần ngưng tụ thành một bóng người mơ hồ.

Nhìn thấy hần, trong lòng Lam Ảnh Nguyệt cả kinh, trên mặt lại như cũ bất động thanh sắc, "Tránh ra."

"Ha ha ha ha." Du Hồn phát ra một chuỗi tiếng cười, tiếng cười kia làm màng tai mấy người đau đớn, "Ta thay đổi chủ ý, ta không cần ngươi chết, chỉ cần ngươi cống hiến linh hồn cho ta, ta thả bọn họ đi."

Du Hồn nói xong, nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng, lộ ra một ý cười thị huyết, "Linh hồn của ngươi, nhất định thập phần mỹ vị."

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao?" Lam Ảnh Nguyệt cũng không ngốc, Du Hồn này sao có thể dễ dàng tha cho bọn họ.

Trong mắt Du Hồn xẹt qua một tia lăng liệt quang mang, "Chỉ cần bước chân vào long đàm ảo cảnh giả này, đều phải chết, ai cũng không thể làm phiền đến Ngô Thần."

"Thần ngươi nói căn bản không ở trong này, chúng ta làm sao có thể quấy rầy hần." Đột nhiên truyền đến thanh âm của An Nhã.

Lam Ảnh Nguyệt sừng sột, đứa nhỏ này làm sao lại xúc động như vậy, Du Hồn cường đại trước này không để cho ai động đến chủ của hần, vì thế nhanh chóng hướng An Nhã chớp tới.

Nhưng mà nàng vẫn chậm một bước, chỉ trong chớp mắt, An Nhã đã bị một đoàn hắc vụ giam cầm, lơ lửng trong không trung.

An Nhã còn muốn tiếp tục nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt lạnh đảo ánh mắt lạnh lùng qua, nàng sợ tới mức ngậm miệng lại.

"Mẫu thân, con quỷ này quá xấu." Tiểu Long đột nhiên mở miệng nói.

Lam Ảnh Nguyệt khóe miệng vừa kéo, tiểu gia hóa, hiện tại cũng không phải là thời điểm châm chọc điện mạo người khác.

"Huyền hình thuật." Du Hồn nhìn chằm chằm con mèo nhỏ trên vai Lam Ảnh Nguyệt, thân mình hơi hơi run run, hơi thở quanh thân cũng bắt đầu nổi lên sóng gió, "Thế gian này, cư nhiên vẫn còn người biết huyền hình thuật."

Hần vừa nói, vừa bắn ra một đoàn hắc vụ, hắc vụ kia hướng thẳng về phía Tiểu Long, trong nháy mắt, Lam Ảnh Nguyệt triệu hồi Tiểu Long vào không gian, nàng không biết Du Hồn này cường đại đến đâu, cũng không dám mạo hiểm sử dụng không gian.

Tiểu Long tiêu thất, hắc vụ cũng không đình chỉ, bay thẳng về phía trái tim Lam Ảnh Nguyệt, Thao Thiết khiếp sợ nhìn hắc vụ kia, nếu hắc vụ kia đánh trúng nàng, nàng chỉ có thể tan thành mây khói.

Thao Thiết gấp đến độ không được, nhưng Lam Ảnh Nguyệt lại đóng cửa không gian, hần căn bản không ra được.

Khiến ba người sốt ruột là, trong lúc này, nàng lại nhắm mắt lại, toàn thân Tần Ngọc cùng Lâm Khiêm bị giam cầm, không thể cử động.

Thời điểm hắc vụ muốn chạm vào Lam Ảnh Nguyệt, một cỗ hồng quang ở trên người nàng phát ra, hắc vụ kia gặp phải hồng quang vô pháp chống cự, hồng quang chậm rãi bao phủ hắc vụ, sau đó cắn nuốt đoàn hắc vụ từng chút một.

Du Hồn khiếp sợ nhìn tất cả những thứ này, Ăn Mòn Chi Ấn của hắn ngay cả chuyển chức cường giả cũng không đỡ được, nhưng nha đầu trước mắt này lại hóa giải dễ dàng như vậy.

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn từ trên xuống dưới Lam Ảnh Nguyệt, đôi mắt thị huyết gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng mở miệng, "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thân phận của nàng

Lúc này Lam Ảnh nguyệt cũng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, vừa mới rời trong đầu nàng phảng phất như có một thanh âm quen thuộc, hắn nói nàng nhắm mắt lại, thừa nhận năng lượng từ Huyết Cung.

Thanh âm kia rất ôn nhu, đánh tan mọi bất an cùng sợ hãi trong lòng nàng, thậm chí nàng còn không do dự cứ như vậy làm theo lời người kia nói, dung hợp lực lượng của Huyết Cung.

Đến khi nàng mở mắt ra lại không thấy người nọ, chỉ nhìn thấy u hồn lạnh như băng với ánh mắt không thể tin, hung hăng nhìn chăm chăm nàng.

Lam Ảnh Nguyệt không trả lời câu hỏi của u hồn, chỉ nhìn mọi nơi quanh đây.

Hành động của nàng khiến u hồn không vui, hắn hỏi nàng không những không nói còn không thèm nhìn đến hắn, hơn thế nữa ánh sáng kia tạo cho hắn có một cảm giác quen thuộc.

"Người muốn chết." U hồn giơ một bàn tay lên, hắc vụ từ từ ngưng tụ thành một bàn tay trong không trung, híp mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ nhỏ bé trước mắt, nhưng nghĩ tới ánh sáng kia lại chậm chạp không xuống tay.

"Nếu người giết ta, người sẽ không gặp được người sử dụng huyền hình thuật kia." Lam Ảnh Nguyệt từ phản ứng của u hồn, nàng có một suy đoán lớn mật cộng thêm các tình tiết phía trước thì suy đoán của nàng càng thêm rõ ràng.

"A!" U hồn cười lạnh một tiếng, "Người uy hiếp ta."

"Hiển nhiên đúng vậy." Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn quang mang phía sau u hồn, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, không nhanh không chậm khoanh hai tay trước ngực, một bộ dáng ta không để ý.

Hai đám của Lâm Khiêm nắm chặt, Tiểu Dật có biết mình đang nói chuyện với ai không, nếu chọc giận u hồn kia kia bọn họ chỉ có con đường chết.

U hồn nhìn tướng mạo xấu xí của Lam Ảnh Nguyệt, người nọ cao cao tại thượng tự cao tự đại, có thể vì thiếu nữ này mà thi triển Huyền Hình thuật, tất nhiên là cùng thiếu nữ quan hệ không ít, hắn nhếch khóe miệng, lạnh lùng nói: "Nếu để cho hắn về tay không thì không còn gì tốt hơn."

Lập tức đẩy đầu tay kia về phía Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không né, khóe miệng còn mang theo ý cười thoải mái.

Trái ngược lại ba người kia đang gấp đến độ không biết làm thế nào, Tiểu Dật bị choáng sao, nếu như bị đánh trúng?!

"Tiểu Dật, chạy mau." Tần Ngọc hô lớn.

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt dường như không nghe thấy mấy người bọn họ nói, nhàn nhạt nhìn đầu tay trước mắt.

U hồn liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, dưới cái nhìn của hắn thiếu nữ này chẳng qua chỉ có vẻ bề ngoài trấn định mà thôi, mặc kệ là ai, đối mặt lực lượng tuyệt đối, chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Tại thời khắc chỉ mình treo chuông, một ánh sáng màu trắng chói mắt thoáng hiện ra, hắc vụ kia lập tức bị bao vây.

U hồn cảm nhận được lực lượng này lại cất lực run rẩy, hắn sợ hãi quay đầu lại, nhìn một thân bạch y kia, không thể tin mở to hai mắt nhìn, khiếp sợ trong mắt cấp tốc bị vui sướng cùng kích động thay thế, hắn gian nan mở miệng nói: "Tôn, tôn giả."

Thân mình u hồn chậm rãi đứng xuống đất, hướng tới nam tử phía trước gấp thắt lưng.

Nam tử bị U Hồn gọi là tôn giả kia, chậm rãi đi ra từ trong ánh sáng, hần lập tức bỏ qua U Hồn, hướng Lam Ảnh Nguyệt, khẽ cười nói: "Thật sự là không nghe lời, làm thế nào lại chạy đến đây."

Trong lời nói kia có bao nhiêu ôn nhu cùng sủng nịnh khiến tâm trạng Lam Ảnh Nguyệt trở lên khác thường, nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao bản thân nàng lại không bài xích nam nhân nói nhỏ nhẹ này, ngược lại cảm thấy dị thường quen thuộc cùng tự nhiên, không phải quan hệ tình yêu nam nữ, mà như là che chở giữa thân nhân.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn thấy gương mặt tái nhợt, ánh mắt trầm xuống, vừa mới rồi nàng còn tưởng Phượng Diệc đến đây, vì vậy mới không sợ hãi đứng ở nơi đó, lại thật không ngờ là hần. (Tỷ nhớ Diệc ca rồi.....-3-)

Mấy người Tần Ngọc ngây ngẩn cả người, nam tử như thiên thần này từ đâu đến vậy, Tiểu Dật không phải là Diệc Vương phi sao? Nhưng ánh mắt của nam nhân này nhìn Tiểu Dật có gì đó không đúng, chẳng lẽ đây là tình địch của Diệc vương điện hạ sao?

Từ một khắc nam tử kia xuất hiện An Nhã cũng trở nên ngây dại, ngoại trừ Diệc Vương điện hạ, nàng chưa bao giờ gặp nam tử nào tuấn mỹ thế này, Diệc Vương lạnh lùng tà mị, khí phách vô song, mà người trước mắt lại tản ra hơi thở thánh khiết, làm cho người ta không dám tới gần.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hần, nở nụ cười, "Làm sao ngươi lại ở chỗ này?"

Sau lần mưa vũ khí, nàng chưa từng gặp hần, không nghĩ tới hần sẽ xuất hiện ở Long Đàm Áo Cảnh, hơn nữa nhìn thái độ của u hồn kia, chỉ sợ thân phận của hần không đơn giản.

Nhìn sắc mặt hần, so với trời còn trắng hơn.

"Chỉ đến xem." Nam tử nở nụ cười, nâng tay muốn sờ sờ đầu Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt theo bản năng nghiêng đầu một chút, nhìn tay hần dừng lại trong không trung, trong lòng lại có chút áy náy, hơi môi mím nói: "Thật có lỗi."

Hần bất động thanh sắc buông tay, đôi mắt vi liễm, lông mi thật dài che khuất sự mất mát trong mắt: "Mau mau rời đi đi, nơi này không phải địa phương nàng nên đến."

Vung tay lên, An Nhã vẫn còn bị treo trên không trung từ từ hạ xuống đất, hần quay đầu nói với u hồn: "Đưa Trần..." Hần tạm dừng một chút, trong mắt lưu chuyển không rõ cảm xúc, lại tiếp tục nói: "Đưa bọn họ ra ngoài."

Từ "Trần" của hần suyết nữa khiến U Hồn quỹ trên mặt đất, hần kinh ngạc nhìn Lam Ảnh Nguyệt, giống như muốn tìm lại ấn ký quen thuộc nào đấy.

U hồn nhìn đến nhập thần, đau đớn kịch liệt nhanh chóng lan tràn toàn thân, giống như hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt hần, ngay tại thời điểm hần cho rằng mình sẽ chết, cảm giác kia lại tiêu thất, bên tai truyền đến một thanh âm ôn nhuận: "Ngươi vượt qua."

An Nhã sợ tới mức đại khí (bom hạt nhân con người thả ra môi trường ý hì hì) cũng không dám phát ra, U Hồn kia chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm thần tượng còn thiếu chút nữa bị giết chết, hơn nữa nàng cũng không nhìn thấy nam nhân kia ra tay thế nào.

Đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt trầm xuống, nhớ tới lời nói của tinh linh lần trước, thân phận của nàng đến cùng có bí mật gì, nàng gương mặt nhìn về phía nam tử, hỏi: "Chúng ta trước kia có quan hệ như thế nào?"

Thân mình nam tử hơi hơi cứng đờ, tuy rằng rất nhanh điều chỉnh lại, thế nhưng không tránh được ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt.

"Đường cường giả, cực kì hung hiểm, phải vạn phần cẩn thận." Hần cũng không trả lời vấn đề của Lam Ảnh Nguyệt, ném một chiếc nhẫn vào tay Lam Ảnh Nguyệt, thật sâu nhìn nàng một cái sau đó xoay người hướng trong rừng rậm mà đi, bước chân đã có chút phù phiếm.

Lam Ảnh Nguyệt nắm nhẫn lạnh lẽo trong lòng bàn tay, mắt hơi nhúu lại.

"Ta đưa các ngươi đi ra ngoài." Lúc này u hồn không còn khí thế bức người như vừa nãy, hần hèn mọn gấp thắt lưng, đứng sau Lam Ảnh Nguyệt, không dám ngẩng đầu.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn rừng rậm, thân ảnh nam tử đã biến mất, nếu bọn họ đã không nói, bí mật kia nàng tự vạch trần.

Đi đến cửa rừng rậm, lại là một kết giới, u hồn giờ tay đặt trong không trung, trong miệng đọc chú ngữ, kết giới mở ra trong nháy mắt, bọn họ lập tức nghe được tiếng gầm kịch liệt của thần thú.

Trong bóng đêm, nam nhân nhìn bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt, nâng tay lau đi vệt máu khóe miệng, trong lòng lại hiểu rõ, trong mắt mang theo một chút bi thương cùng mất mát, mặc niệm nói: "Trần nhi, vĩnh biệt." (tội anh quá T_T)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 41: Hóa thành khói nhẹ

Đi đến cửa rừng lại là một kết giới khác.

Du Hồn giờ tay lên không trung, miệng nhả chú ngữ, một ánh sáng màu xanh nhạt từ bàn tay hắn dần dần tản ra, trong nháy mắt khi cánh cửa mở ra, tiếng gầm gừ của thần thú truyền đến.

"Mẫu thân, là sâu." Tiểu Long từ trên vai Lam Ảnh Nguyệt nhảy xuống dưới, tiến nhập kết giới, Thao Thiết cũng nhanh chóng đi vào.

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt chuẩn bị rời đi, Du Hồn kia lại quỳ xuống trước mặt nàng, cúi đầu mở miệng nói: "Tiểu thư, mong người tha thứ cho ta vừa rồi bất kính, thu nhận ta."

Nghe được lời hắn nói, mấy người có chút ngoài ý muốn, cho dù Du Hồn có thu liễm hơi thở đi nữa, nhưng hơi thở cường đại kia vẫn khiến người ta cảm thấy bị đè nén.

Nhưng hắn lại quỳ xuống trước mặt Tiểu Dật, còn gọi nàng là tiểu thư? Chuyển biến này khiến người ta khó mà tiếp nhận.

Nếu Tiểu Dật nếu mang hắn đi, nàng có thể đi ngang trên đại lục này.

Lam Ảnh Nguyệt từ trên cao nhìn xuống Du Hồn đang quỳ dưới đất, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không dò xét được ý nghĩ của nàng. Lúc sau, Lam Ảnh Nguyệt mở miệng nói: "Là hắn cho người đi theo của ta."

Du Hồn trong lòng run lên, ngẩng đầu nhìn Lam Ảnh Nguyệt, đôi mắt của thiếu nữ trong trẻo như nước, Giống như đã hiểu rõ tất cả, Du hồn gật đầu nói: "Đúng vậy."

Lam Ảnh Nguyệt nhớ tới ánh mắt sùng ái của nam tử kia, trong lòng đã có chút phiền chán, hắn nói hắn đến nhìn vậy hắn là người của Long Đàm Áo Cảnh, nhưng hắn cường đại, thần bí sao lại bị thương thành ra như vậy.

"Tiểu Dật, chúng ta cần phải đi." Lâm Khiêm nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn rừng rậm kia một cái, cất bước tiến ra khỏi kết giới, nàng còn phải trở về.

Quỳ ở cửa kết giới một giây Du Hồn cũng đi ra kết giới, tiểu thư không cự tuyệt hắn thì nhất định là đồng ý.

Mấy người chậm rãi đi về phía trước, mặt đất ngấm đen dần dần bị rừng rậm thay thế, hoa dại khắp mọi nơi tỏa hương thơm mát.

Mặc dù phong cảnh đẹp nhưng mấy người lại không có tâm trạng đi ngắm, cảm giác cả người không được tự nhiên, thỉnh thoảng có quay ra nhìn lại bắt gặp Du Hồn đang bay sau lưng bọn họ.

Nếu trái tim không tốt quả thực không chịu được kích thích này.

Du Hồn đã nỗ lực giảm đi sự tồn tại của bản thân, mặt không biểu cảm đi sau mấy người, thi thoảng có chú chim bay về phía hắn, chỉ cần hơi động một cái chú chim hóa thành khói nhẹ bay đi.

Hắn mê mải nhìn chú chim nhỏ biến mất trước mắt mình, hắn không làm cái gì mà.

An Nhã thật sự muốn khóc, theo bản năng cách xa Du Hồn một ít, lại sợ khiến Du Hồn mất hứng bản thân sẽ hóa thành khói nhẹ tiêu thất trong không trung.

Bọn họ đi không chậm, nhưng Thao Thiết cùng Tiểu Long sớm đã chạy không thấy đâu, lúc sau trong đầu lại truyền đến thanh âm của Thao Thiết: "Ta tìm được tiểu thí hài kia."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, nói Đông Phương Hàn là một tiểu thí hài, cũng không nhìn bộ dáng của hắn thành cái gì.

Rốt cuộc đi được một đoạn nữa, Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người cũng hội hợp được với Đông Phương Hàn, Đông Phương Hàn giật mình nhìn mấy người, khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng cũng trở nên nhu hòa, đạo sư cùng học viện đều vứt bỏ hắn, nhưng bọn họ lại không.

Nhìn đôi mắt ửng đỏ của Đông Phương Hàn, Tần Ngọc tiến lên chế nhạo nói: "Có phải cảm động muốn khóc không, khóc đi khóc đi, bổn thiếu gia tuyệt đối không chê cười người."

Đông Phương Hàn liếc mắt nhìn Tần Ngọc một cái, lại khôi phục vẻ mặt không chút biểu cảm.

Tần Ngọc tho tho bắt tuyệt nói với Đông Phương Hàn kỳ ngộ đêm đó, Đông Phương Hàn cũng tập trung nghe.

Đúng lúc này, thần thú đang kịch liệt rít gào bỗng dừng lại, chung quanh yên tĩnh đến quỷ dị, mấy người nghi hoặc nhìn về phía kết giới, kết giới đột

nhìen bị đánh nát bấy.

Trong khoảnh khắc bụi đất tiêu thất, một nhà giam to lớn xuất hiện trước mắt bọn họ, thiết liên tung hoành, âm khí dày đặc.

Nhìn nhà giam trống không, mấy người liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ thần thú đã đào tẩu? Nhưng không có khả năng, bọn họ canh giữ ở đây có thấy ai chạy ra đâu, thần thú kia giống như tự dưng bị biến mất vậy.

Ngay tại thời điểm mấy người còn đang nghi hoặc, Tiểu Long khoan khoái chạy tới chỗ Lam Ảnh Nguyệt, móng vuốt nho nhỏ hình như còn đang cảm cái gì đấy.

Lam Ảnh Nguyệt đưa hai tay ra, ôm Tiểu Long vào lòng, Tiểu Long hưng phấn hai mắt tỏa sáng, đặt cái gì đó nho nhỏ vào lòng bàn tay Lam Ảnh Nguyệt, sau đó mở cặp mắt to mọng nước nhìn nàng tranh công.

Nhìn con thần lẫn nho nhỏ trong tay, khoe miệng Lam Ảnh Nguyệt giật giật, ai nói cho nàng biết, con thần lẫn này là thần thú sao?

Quả nhiên, Tiểu Long vừa đến một lát, Thao Thiết hùng hổ vọt đi lại: "Tiểu Bạch Si, mau đưa sâu cho ta."

Tiểu Long uốn éo mông, chui vào trong lòng Lam Ảnh Nguyệt: "Không đưa."

Thao Thiết buồn bực cực kỳ, một mình bản thân hắn đi thu phục, lại để cho Tiểu Bạch Si chiếm được tiện nghi, Thần Lẫn Huyết này đối với hắn rất có giá trị.

"Người thật sự muốn?" Tiểu Long đột nhiên mở miệng nói.

Thao Thiết gật gật đầu, Tiểu Bạch Si đòi tính thật sự muốn đưa cho hắn sao?

Khoe miệng Lam Ảnh Nguyệt tạo thành một độ cong nhẹ, buồn cười nhìn Tiểu Long, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này lại giáo hoạt như vậy.

Chỉ thấy Tiểu Long ngồi trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, ném con thần lẫn đang mê man kia về phía Thao Thiết, Thao Thiết theo bản năng đưa tay bắt lấy, nhưng thần lẫn lại thẳng tắp xuyên qua người hắn.

"Nhìn đi, là người không cần chứ không phải ta không cho, đúng không nẫu thân?" Tiểu Long nhanh chóng nhặt thần lẫn trở về, trở lại trên vai Lam Ảnh Nguyệt, trong cặp mắt to tròn tràn đầy ý cười, con quỷ này quá ngu ngốc.

Thao Thiết quả thực muốn phát điên, hắn cư nhiên bị đùa giỡn.

Nhìn hai người đầu khẩu, Lam Ảnh Nguyệt lạnh giọng: "Đều trở về cho ta."

Thao Thiết cùng Tiểu Long vừa thấy sắc mặt Lam Ảnh Nguyệt không tốt, nhanh chóng trốn vào không gian, bắt đầu chiến tranh không tiếng động.

Đông Phương Hàn được coi là một người lạnh lùng cao ngạo, vậy mà khi nhìn tình cảnh này lại suýt chút nữa không kiềm chế nổi, có thể nói thần thú, hơn nữa chỉ số thông minh còn rất cao, quả thực nghiền áp thần thú của bọn họ. (thần thú aaaa, còn một là một trong tứ hộ vệ của thần đơn giản sao được.)

Sự tình đã giải quyết, hướng cửa đi đến, Du Hồn tự giác mở kết giới, cửa vừa mở ra lại cảm giác như hắn đang tiến nhập vào một không gian nào đó.

Nhìn Du Hồn tự dưng xuất hiện, Tiểu Long cùng Thao Thiết bị dọa cho choáng váng, Du Hồn cũng là chân tay luống cuống, ba người (không hai quỷ một long) ở trong này mắt to trừng mắt nhỏ, không khí thập phần quỷ dị.

Lam Ảnh Nguyệt không muốn để mọi người biết đến sự tồn tại của Du Hồn, linh hồn Thao Thiết còn có thể tiến vào không gian, huống chi Du Hồn chỉ là một luồng hồn phách, tự nhiên cũng có thể tiến vào.

Cấm địa của học viện, trước những con mắt khiếp sợ của mọi người, mấy người xuất hiện không một chút tổn hao gì, bọn họ cư nhiên còn sống hơn nữa thần thú cũng yên tĩnh trở lại.

Nếu viện trưởng mà biết thần thú cũng bị mang đi, chắc chắn sắc mặt sẽ thập phần đẹp mắt.

Khiếp sợ đi qua, viện trưởng phục hồi lại tinh thần, ho khan một tiếng, muốn khiến cho mấy người chú ý.

Nhưng mà, mấy người kia giống như không thấy một ai, trước con mắt của mọi người, nghênh ngang rời đi.

ps: Tiếp theo sẽ là tranh đấu xấu mặt nhau, ai có hào hứng không? (*~3)(e~*)

FH+ vote nha

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lùi lại tuổi thọ

Nhìn bóng lưng mấy người, nét mặt già nua của viện trưởng có chút xấu hổ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Nguy cơ đã được giải trừ, mọi người mau trở về đi."

Đôi mắt âm lãnh của phó viện trưởng nhìn chằm chằm bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt, âm thầm nan định, hẳn có thể khẳng định thân thù của thiếu nữ kia không đủ để mở ra kết giới, trên người nàng nhất định có thần khí.

Vừa nghĩ đến thần khí, đôi mắt âm lãnh nhanh chóng bị lửa nóng thay thế, nếu giết thiếu nữ kia, tất cả bảo vật trên người nàng sẽ thuộc về hắn.

Vừa trở lại ký túc xá Lam Ảnh Nguyệt tắm rửa xong ngã đầu liền ngủ, dĩ nhiên không biết bản thân bị người khác nhớ thương. (tội Diệc ca quá ==)

Sáng sớm hôm sau, Lam Ảnh Nguyệt bị đánh thức, ồn ào ngoài cửa khiến nàng không ngủ được.

An Nhã đứng trước cửa phòng Lam Ảnh Nguyệt, tối qua không biết ai truyền tin đồn ra ngoài, nói thần tượng là siêu cấp thiên tài, trong giấy lát có thể phá được kết giới cường đại, ngay sáng sớm hôm sau các thể lực trong đại lục đều tập trung hết về đây.

Ngay tại thời điểm An Nhã đau đầu không thôi, bên tai lại truyền đến tiếng Thao Thiết nói: "Đi, nữ nhân kia đi rồi."

An Nhã buồn bực gãi gãi đầu, nàng căn bản không nhìn thấy người nào bước ra mà.

Thao Thiết không nói gì nhìn bộ dáng An Nhã buồn bực, ghét bỏ lắc đầu, phòng này ngoại trừ cửa lớn còn có cửa sổ, An Nhã này quá ngu ngốc.

Lam Ảnh Nguyệt thật sự không có công phu đầu cùng với mấy người kia, nàng từ sau cửa sổ nhảy xuống, đứng dựa dưới tàng cây ngập, một lúc sau, mới nhìn thấy An Nhã đi ra.

Nàng đang chuẩn bị gọi An Nhã, lại có một khách không mời mà đến, nhìn Lam Nguyệt Ngôn đang hùng hùng hổ hổ mà đến, lông mày xinh đẹp của Lam Ảnh Nguyệt hơi nhíu lại, lộ ra một tia cười khê.

"Lam Dật, bốn tiểu thư chỉ điểm người khiêu chiến." Lam Nguyệt Ngôn mang theo một nhóm thiếu nữ nữa đi đến, ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt nhíu lại, xem ra lần đó Phượng Diệc xuống tay vẫn hơi nhẹ, nếu không tại sao cô nương lại vui vẻ đến tìm nàng khiêu chiến như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Một trận trong Hắc vụ trong rừng rậm kia, có phải chàng đánh hông đầu óc người rồi hay không?"

Những người khác không hiểu ý tứ trong lời nói của Lam Ảnh Nguyệt, Lam Nguyệt Ngôn làm sao có thể không hiểu, Lam Nguyệt Ngôn tức giận trong lòng không thể bộc phát, không nghĩ tới bản thân cư nhiên bị Diệc Vương điện hạ ghét bỏ, chặt vật như vậy, hơn nữa lại là trước mặt người quái dị này, tuy nhiên lúc nàng ở nhà dưỡng thương, khuôn mặt Diệc vương điện hạ lúc nào cũng xuất hiện trong mộng của nàng, làm cho nàng hồn nhiên khi mộng vòng, lúc này nàng sớm đã vứt thái tử lên tận chín tầng mây rồi.

Nàng nhất định không thể để cho người quái dị trước mắt tiếp cận Diệc Vương điện hạ, nhìn trong mắt Lam Ảnh Nguyệt đầy đùa cợt, Lam Nguyệt Ngôn cá giận nói: "Người quái dị, ngươi đến cùng có dám hay không?"

"Ha ha." Lam Ảnh Nguyệt nhìn Lam Nguyệt Ngôn, cái cô gái này vì sao lại không có đầu óc như vậy, ai cho nàng tự tin chạy đến trước mặt bản thân mình điều võ dương oai.

"Lam Nguyệt Ngôn, ai cho ngươi lá gan la to với thần tượng." An Nhã đi đến trước mặt Lam Nguyệt Ngôn, hai tay chống nạnh nhìn nữ nhân trước mặt.

Nhớ tới hành động ngày đó của Lam Nguyệt Ngôn, An Nhã chán ghét mở miệng nói: "Một bên câu dẫn thái tử, một bên còn vọng tưởng tiếp cận Diệc Vương điện hạ, hiện tại còn không biết liêm sỉ chạy đến nơi này không thấy mất mặt."

Người đi theo Lam Nguyệt Ngôn tới, vừa nghe An Nhã nói, đều bất khả tư nghị nhìn về phía Lam Nguyệt Ngôn, các nàng đều biết thái tử đối Lam Nguyệt Ngôn có tâm tư, nhưng không nghĩ tới Lam Nguyệt Ngôn này cư nhiên không an phận như vậy, còn đánh chủ ý lên Diệc Vương điện hạ.

Diệc Vương điện hạ là ai vậy, là thần trong lòng các nàng, làm sao có thể nhường Lam Nguyệt Ngôn nhớ thương được, vì thế sắc mặt mấy người nháy mắt thay đổi, hung tợn nhìn Lam Nguyệt Ngôn.

Tâm sự bị chọc thủng, gương mặt Lam Nguyệt Ngôn đỏ bừng, nàng không nghĩ tới An Nhã cư nhiên trước mặt mọi người nói thẳng ra như vậy, hoảng loạn giải thích nói: "Ta cùng các nàng từng có thù, các nàng vu hại ta."

"Vu người?" Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, khoe miệng nở rộ ý cười ác liệt, "Chẳng lẽ không phải bởi vì muốn câu dẫn Phượng Diệc mà ngươi bị đánh trọng thương sao?"

Những người vây quanh tròn mắt há to miệng, nói như vậy, Lam Nguyệt Ngôn đã gặp Diệc vương điện hạ rồi sao? Các nàng còn chưa từng thấy qua,

nhưng nghĩ đến Lam Nguyệt Ngôn bị đánh đến trọng thương trong lòng có hả dạ một chút.

Lúc này, một thiếu nữ đột nhiên nói: "Ngươi cứ nhiên lại gọi thẳng tên Diệc vương điện hạ."

"Thì sao?" Lam Ảnh Nguyệt thật sự không rảnh cùng mấy người hảo sắc này nói chuyện tào lao, nàng hiện tại bận nhiều việc.

Nguyên bản thiếu nữ đó cũng nghe không ít đồn đãi về Lam Ảnh Nguyệt, vốn đối thực lực của nàng có chút kiêng kỵ, lúc này nhìn ánh mắt lạnh như băng của nàng, lại cảm thấy thập phần đè nén, không dám phản bác.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới xoay người, Lam Nguyệt Ngôn ở sau lại hô to lên, "Ngươi vì sao không tiếp nhận khiêu chiến của ta?"

"Ngươi quá yếu, thật sự không kích dậy nổi chiến ý của ta." Lời nói của Lam Ảnh Nguyệt chẳng khác nào dội thẳng chậu nước đá lên đầu Lam Nguyệt Ngôn, nàng nhìn chằm chằm bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt rời đi, lại nghĩ đến một người khác, tiểu tiện nhân đã chết kia.

An Nhã đi theo Lam Ảnh Nguyệt, nhớ tới khuôn mặt vừa rồi của Lam Nguyệt Ngôn, cảm thấy hết giận, bất quá thần tượng thật sự là rất độc miệng, Lam Nguyệt Ngôn tốt xấu cũng là tứ giai, ở độ tuổi này của bọn họ, coi như là có thiên phú rồi.

"Thần tượng, tháng sau chính là học viện tái, ngươi muốn tham gia không?" An Nhã hỏi.(Tái: gặp lại quay lại, ad không biết gọi là gì thôi thì giữ nguyên.)

Lam Ảnh Nguyệt đối với trận đấu không một chút hứng thú, đang muốn cự tuyệt An Nhã lại nói: "Mười người đứng đầu trong học viện sẽ được tham gia trận đấu của tứ quốc, người đứng đầu sẽ được Linh Vũ đại sư nhận làm đệ tử, Linh Vũ đại sư ngay cả một đệ tử cũng không có chẳng hiểu tại sao năm nay lại thu nhận đệ tử."

"Linh Vũ đại sư?" Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày: "Là ai?"

An Nhã nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lam Ảnh Nguyệt, nàng cho rằng thần tượng đang đùa mình, thế nhưng không nhìn được một điểm đùa cợt nào trên mặt thần tượng mà, nghi hoặc hỏi: "Thần tượng, ngươi thật sự không biết Linh Vũ đại sư?"

Lam Ảnh Nguyệt lắc đầu, nàng thật sự không biết, chẳng lẽ nàng phải biết sao?

An Nhã buồn bực, gia tộc của thần tượng có phải bị cái gì ngăn cách hay không, cứ nhiên ngay cả Linh Vũ đại sư cũng chưa từng nghe qua, "Linh Vũ đại sư đã bước chân vào bán thần, là được tề sư cao nhất của đại lục này."

Nghe được An Nhã nói, luôn luôn im lặng như Du Hồn rốt cuộc cũng mở miệng, ngữ khí có vẻ hơi kích động: "Tiểu thư, có lẽ hắn có thể giúp tôn thượng sống lâu hơn, đợi đến khi người nọ trọng sinh."

Du Hồn luôn luôn tìm kiếm tung tích của Linh Vũ, nhiều năm rồi cũng không có tin tức, thật không ngờ Linh Vũ đột nhiên xuất hiện, còn muốn thu đồ đệ, nếu tiểu thư có thể trở thành đệ tử của hắn, tất cả có thể thay đổi.

Lùi lại tuổi thọ sao? Lam Ảnh Nguyệt cẩn thận nhấm nuốt lời Du Hồn nói, khó trách ngày đó hắn lại nói, nghĩ lại, hắn hẳn là biết, mệnh của bản thân không còn nhiều nữa, Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì, qua hồi lâu quay đầu nói với An Nhã: "Nói cho ta nghe một chút về Đại tài lần này đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Mất mặt trong học viện tái (nhất)

Hai mắt An Nhã sáng lên, nếu thần tượng tham gia, như vậy phần thắng của bọn họ sẽ lớn hơn sao, dù sao thần tượng cũng là ma vũ song tu, mà tốc độ tấn công của nàng còn biến thái như vậy, khẳng định mở đầu học viện tái thắng nhất giai là chuyện bình thường.

"Đứng đầu tứ quốc liên minh năm ngoái là một cung thủ của học viện Thương Hải, Mộ Hi Thần, hắn mới mười bảy tuổi đã là lục giai." An Nhã nhìn Lam Ảnh Nguyệt, trong lòng có chút phiền muộn, tuy rằng thần tượng là cung thủ, nhưng trong thời gian ngắn như vậy muốn vượt Mộ Hi Thần là không có khả năng.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, mười bảy tuổi lục giai, là rất tốt.

Bất quá, ngôi đầu bảng này nàng không thể không lấy, không chỉ vì nam tử kia, mà còn trị cho phụ thân mấy người bọn Tàn Ngọc, hơn thế nữa còn có thể khôi phục lại thân thể cho Thao Thiết.

An Nhã chuyển sang việc khác, một người nói một người nghe cứ như vậy hướng về phía phòng học đi đến, còn chưa đến phòng học, An Nhã đã thấy một thân ảnh khá quen thuộc ở phía xa, nhỏ giọng nói thầm: "Quý đáng ghét sao lại đến nơi này."

Còn chưa đợi Lam Ảnh Nguyệt đi qua, bóng người kia đã cấp tốc hướng nàng đi tới gần cản đường đi của nàng, tốc độ cực kì mau.

"Chính là người làm Nhiền Nhi của ta bị thương." Hai mắt kiệt ngạo của nam tử nhìn chăm chăm thiếu nữ nhỏ bé trước mắt, trong mắt tràn ngập khinh thường, đúng là một tiểu bất điểm không đáng để hắn đặt ở trong mắt.

"Chớ khôn không cản đường." Ngự khí Lam Ảnh Nguyệt lạnh như băng, khóe mắt cũng không thèm nâng lên lấy một cái.

An Nhã không biết sợ nhìn nam nhân trước mặt, nếu là trước kia, bản thân nàng gặp hắn nhất định sẽ sợ, nhưng hiện tại có thần tượng ở đây, gặp chuyện không hay ho khẳng định là nam nhân này.

"A, một năm không thấy, gan người lớn lên không ít." Nam tử liếc nhìn An Nhã một cái, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, năm trước An Nhã nhìn thấy hắn thân thể vẫn còn run run.

"Người lợi hại như vậy, có bản lĩnh thì giành vị trí thứ nhất của Mộ Hi Thần đi." An Nhã hừ lạnh một tiếng, Tứ quốc liên minh năm ngoái, Tần Ngọc bị trọng thương như vậy đều do người này ra ám chiêu.

Nghe được cái tên kia, lam y thiếu niên có chút âm trầm, thiếu niên kia còn tồn tại mọi người sẽ không nhìn đến sự nỗ lực của hắn, bắt quá, qua năm nay hắn nhất định không còn tồn tại nữa rồi, nghĩ đến đây lam y thiếu niên nở nụ cười độc ác, "Giải quyết Mộ Hi Thần cứ để sau, trước giải quyết người đã."

"Mẫu thân, hắn rất đáng ghét, Năm giúp người đánh hắn được không?" Tiểu Long ở trong không gian vùng tiểu thảo, nhìn bộ dáng của hắn quả thật không có nửa điểm sát thương.

"Ngu ngốc, người đánh thắng được sao?" Thao Thiết khinh thường liếc Tiểu Long một cái, muốn đi cũng là hắn đi.

Thần lân biến dị đáng thương hề hề tránh trong bụi hoa, ba đại thần không chọc tới vẫn tốt hơn, chẳng qua hắn lại may mắn có thể tiến không gian Anh Túc, tuy mỗi ngày phải cống một giọt máu nhưng đồng thời nó cũng có thể tu luyện, nó chết cũng không tiếc.

Qua một đêm, Du Hồn đã quen được với việc Thao Thiết cùng Tiểu Long tranh cãi, làm cho hắn bất ngờ chính là không gian Anh Túc lại nhận tiểu thư làm chủ, nếu vị kia mà biết hắn là rất vui mừng.

Chờ tiểu thư sử dụng được không gian lực, trên đại lục này không còn ai là đối thủ của nàng.

Lam y thiếu niên chết cũng không đi, xung quanh càng ngày tụ tập càng nhiều người, rất nhiều người nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, sinh lòng hiếu kỳ, tin đồn của nàng gần đây không ít, bọn họ đều muốn biết Lam Ảnh Nguyệt có lợi hại như trong lời đồn không.

"Có dám nhận khiêu chiến của ta hay không?" Lam y thiếu niên lại nói.

An Nhã sáng giọng nói: "Một pháp sư ngũ giai đỉnh, cư nhiên hướng một pháp sư tứ giai khiêu chiến, tác phong của mấy người Viêm Quốc các người quả thật khiến chúng ta không giám khen tặng."

Hoàng thất? Lam Ảnh Nguyệt rốt cục nâng mắt lên nhìn nam tử trước mặt, khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, một đôi mắt lại tràn ngập âm lãnh cùng ác độc.

Không phải An Nhiên cùng Lam Hạo Phong có quan hệ sao, người này là ai? Chẳng qua là ánh mắt nàng vẫn trước sau như một.

Nghe được lời nói của An Nhã, tươi cười trên mặt nam tử không giảm, thậm chí cười đến ác liệt: "Nói khiêu chiến là muốn cho người được chết minh bạch một chút, bằng không, ta lập tức muốn tính mạng của người thì sao?"

Lời nói của nam tử cuồng vọng vô cùng, người xung quanh cũng không ai dám chất vấn hắn, bởi vì Đại hoàng tử Đông Viêm quốc âm ngoan thủ lạt, Viêm Quốc mạnh mẽ hơn Phượng Quốc, bọn họ không dám chọc hắn.

"Mộ Tiêu Dật, người có biết nàng là ai hay không" An Nhã đang muốn nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt giữ nàng lại, nha đầu này chỉ vì xúc động mà đứng lên quả thật trí thông minh quá thấp.

Mộ Tiêu Dật trước khi đến cũng đã tra qua về Lam Ảnh Nguyệt, thiếu nữ này giống như tự dung xuất hiện vậy, nếu không phải gia tộc quá mức nhỏ yếu cũng chỉ có lánh đời gia tộc, nhưng nhìn ăn mặc của thiếu nữ này không giống người của một gia tộc cường đại, cho nên hắn mới không chút kiêng kỵ đến tìm nàng.

"Người xác định muốn đánh cùng ta?" Lam Ảnh Nguyệt nở một nụ cười, ánh mắt trong trẻo chột lóe, Thao Thiết vì người đó mà bi ai, cô gái này này căn bản không phải con gái.

"A, đó là tự nhiên." Mộ Tiêu Dật nhìn nàng, chỉ cảm thấy khi nàng cười hoàn toàn biến thành người khác, đặc biệt là ánh mắt kia, tản ra vô số hấp dẫn.

"Nếu vậy cũng đừng chê ta khi dễ người yếu đuối." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, trái lại tự hướng đấu trường đi đến, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng tiêu sái.

"Phốc." Nghe nói như thế, An Nhã nhịn không được bật cười, Mộ Tiêu Dật lớn hơn nàng cũng phải đến năm sáu tuổi, nhìn gương mặt đen xì của hắn, An Nhã cười đến thập phần vui vẻ, nhìn Lam Ảnh Nguyệt xa xa, nhanh chóng chạy đuổi theo.

"Có ý tứ." Mộ Tiêu Dật nở nụ cười, hần tìm đến An Nhiên chẳng qua là ý tứ của lão hoàng đế, chẳng qua chuyến đi này giúp hần phát hiện ra con mối thú vị.

Đến diễn luyện tràng, trên lôi đài vừa khéo không có ai, Lam Ảnh Nguyệt đi tới đợi nửa ngày Mộ Tiêu Dật mới khoan thai chậm rãi bước đến.

Nhìn hai người trên lôi đài, mọi người thờ cũng không dám phát ra tiếng, Hoàng tử Viêm Quốc sao lại chạy đến học viện bọn họ, nhưng nổi bật nhất vẫn là Lam Dật.

Lam Ảnh Nguyệt đang buồn bực, bản thân nàng không có ma pháp trượng chả nhẽ phải dùng cung sao, Du Hồn nhân nhặt mở miệng nói: "Tiểu thư dùng tinh thần lực dung hợp với không gian lực, có thể thuần phát ma pháp, tạo ra vũ khí."

Không gian lực? Lam Ảnh Nguyệt nhũu mày, có thể thuần phát ma pháp, quả thực không thể tốt hơn.

"Làm theo chỉ thị của ta." Thanh âm Du Hồn không nhanh không chậm hướng dẫn Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt vốn có thiên phú dị bẩm, rất nhanh lĩnh ngộ được chân lý trong đó, lần đầu tiên chiến đấu ma pháp, vậy đề Mộ Tiêu Dật là thí nghiệm đi.

"Động thủ đi." Lam Ảnh Nguyệt nói.

Ngừng hồi lâu, Mộ Tiêu Dật đột nhiên cười nói: "Ta đột nhiên thay đổi chủ ý, không muốn đánh cùng với ngươi nữa."

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, ngọn lửa đỏ bùng lên trên ngón tay, yêu dị vô cùng, ngữ khí lạnh lạnh vang lên: "Không phải do ngươi quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mắt mặt trong học viện tái (nhị)

Nhìn hóa diễm trên đầu ngón tay của Lam Ảnh Nguyệt, xung quanh đầu trường lạnh ngắt như tiền, tất cả mọi người kinh sợ nhìn nàng, thậm chí họ còn tưởng rằng hai mắt mình nhìn nhầm

Bọn họ cư nhiên nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt không cần ma pháp trượng vẫn có thể tạo ra hóa diễm, không phải là ngoài thất giai mới không cần phụ thuộc vào vũ khí sao? Chẳng lẽ thiếu nữ mười bốn, mười năm tuổi trước mắt này đã ngoài thất giai?

Hơn nữa, đáng sợ nhất là, khi ma pháp sư thuần pháp, bọn họ căn bản không có nhìn đến nàng ngâm hát gì chú ngữ.

Đạo sư vừa nghe được tin tức Lam Ảnh Nguyệt đối chiến, bởi vì lo lắng Lam Ảnh Nguyệt bị đã thương cho nên nhanh chóng chạy tới, rất xa đã bị hóa diễm kia làm cho khiếp sợ, thông thường hóa diễm của pháp sư đều là màu vàng, mà hóa diễm của nàng lại là màu đỏ, đã bao nhiêu năm rồi đại lục này chưa xuất hiện hóa diễm đỏ.

Đạo sư kích động thân mình phát run, kia nhưng là siêu cấp thiên tài đấy!

"Ngươi đã thất giai?" Mộ Tiêu Dật khiếp sợ nhìn nàng, tươi cười tự phụ luôn luôn xuất hiện trên mặt hần giờ đây cũng không trụ được nữa, hần thật sự không ngờ được rằng tiểu nha đầu này lại tiến bộ nhanh như vậy.

Nhưng mà cho dù là thất giai cũng không có khả năng không thuần pháp, vậy cũng chỉ còn lại một khả năng, Mộ Tiêu Dật lại nhìn Lam Ảnh Nguyệt, kiêu ngạo trong mắt biến mất còn một chút nào.

Một tia sợ hãi bắt đầu lan tràn trong lòng hần, theo như hần nhìn nàng chẳng qua chỉ là một tứ giai không đáng nhắc tới mà thôi, chẳng lẽ nàng che giấu thực lực? Rốt cuộc nàng từ đâu tới, Mộ Tiêu Dật nhìn gương mặt vẫn đậm phong khinh của Lam Ảnh Nguyệt, càng thêm xác định suy đoán của mình.

Nha đầu này, khẳng định đến từ một gia tộc cường giả, nếu chuyển chức cường giả có thể thay đổi dung mạo, che giấu thực lực bản thân, thế lực như vậy hần không chọc được, nếu đắc tội, chỉ sợ lão hoàng đế cũng không tha cho hần.

Nhìn sắc mặt Mộ Tiêu Dật thay đổi liên tục, Lam Ảnh Nguyệt vẫn không biết mình đã mạo danh ki kiệu biến thành cường giả.

Ngay tại thời điểm Lam Ảnh Nguyệt muốn ra tay, Mộ Tiêu Dật đột nhiên phịch một tiếng quỳ gối trước mặt nàng, cúi đầu nói: "Tiền bối, vãn bối vô tình mạo phạm, kính xin ngài tha thứ cho ta lỗi mẫn."

Lam Ảnh Nguyệt ngây ngẩn cả người, tiền bối? Đây là tình huống gì?

Bởi vì xung quanh lôi đài không cho người đứng, mọi người không nghe rõ Mộ Tiêu Dật đang nói cái gì, người chung quanh ngơ ngác nhìn tình cảnh này, đó là hoàng tử Viêm Quốc đấy, lại quỳ gối trước mặt một tiểu nữ, cứ coi như nàng đã tiến vào thất giai, thì Mộ Tiêu Dật cũng không cần như vậy đi.

An Nhã nghe Mộ Tiêu Dật gọi hai tiếng tiền bối, suýt chút nữa bật cười thành tiếng may có một bàn tay bưng kín miệng nàng, nàng giương mắt nhìn đôi mắt tràn đầy ý cười của Lâm Khiêm, gờ tay chỉ chỉ vào miệng, ý nói nàng không lên tiếng.

Nàng vội vàng gạt đầu, nhìn về phía lối đi, không nghĩ tới Mộ Tiêu Dật cũng có hôm nay.

Lam Ảnh Nguyệt thật sự có chút không hiểu làm sao, nàng cũng chỉ mới mười bốn tuổi sao đã trở thành tiền bối rồi.

"Nữ nhân, đoán chừng nam nhân ngu ngốc này nhận thức người thành cường giả." Thao Thiết không nói gì nhìn Mộ Tiêu Dật, không phải chỉ là một hỏa điểm đồ thôi sao? Không phải chỉ là không thuần pháp ma pháp thôi sao? Người này quả thực là chưa từng thấy thể diện.

Lánh đời cường giả? Lam Ảnh Nguyệt nhủ mảy, thu hỏa điểm, hai tay khoanh trước ngực nhìn Mộ Tiêu Dật trước mặt, lạnh lạnh mở miệng nói: "Không đánh?"

Mộ Tiêu Dật vừa thấy Lam Ảnh Nguyệt không phủ nhận xưng hô của hắn với nàng, càng thêm xác định suy đoán của bản thân, lúc này hắn gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng, "Không dám."

"Tứ liên minh quốc tế tái năm trước, người đã làm cái gì?" Đôi mắt đẹp của Lam Ảnh Nguyệt đảo qua người trước mặt, lời nói ra lại khiến mọi người hít sâu một hơi.

Tần Ngọc nghe lời nói của nàng, đôi mắt hơi đỏ, khóe miệng lộ ra một ý cười chua xót.

Tứ liên minh quốc tế tái năm trước, thực lực Mộ Tiêu Dật lúc ấy vốn không bằng hắn, nhưng hắn ta lại sử dụng thủ đoạn đê tiện, hắn thua, nhưng lại bị thương rất nặng, người trong học viện nói hắn có tình thua trận.

Nhưng vì kiêng kỵ thực lực Viêm Quốc, không ai dám đi truy cứu, qua một năm, mọi người trong học viện dần dần quên việc này, nhưng trong lòng hắn, lại như trước không thể giải thoát, không nghĩ tới Tiêu Dật lại trong trường hợp như vậy trả lại trong sạch cho hắn.

"Năm trước." Mộ Tiêu Dật nhìn ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt mang theo ý cười, hình ảnh năm trước thoáng hiện qua đầu hắn khiến đầu hắn ông một cái trống rỗng.

"Lúc đang chiến đấu ta đã hạ Phong Vũ tán lên người Tần Ngọc, cho nên, linh lực của Tần Ngọc mới dần bị khô kiệt." Mộ Tiêu Dật mặt không biểu cảm mở miệng, "Phong Vũ tán kia thiên kim khó cầu, Tần Ngọc hẳn nên cảm thấy vinh hạnh."

"Phong Vũ tán khiến linh lực của người bị trúng nhanh chóng cạn kiệt, hơn nữa đối nhân thể thương hại rất lớn, trên người tiểu tử kia chắc chắn vẫn còn dư độc, nếu không thể giải hết cả đời này hắn cũng chỉ có thể đến thất giai." Thanh âm Thao Thiết có chút lạnh, Mộ Tiêu Dật này không phải cũng quá ngoan độc đi.

Mọi người xung quanh nghe Mộ Tiêu Dật nói xong, ánh mắt nhìn hết về phía Tần Ngọc, khiếp sợ, áy náy, còn có đồng tình.

"Không cần dùng ánh mắt này nhìn bốn thiếu gia, cho dù bốn thiếu gia chỉ đến được thất giai nhưng trên đại lục này cũng có thể đi ngang." Tần Ngọc cười, nhưng đáy mắt lại che giấu nỗi cô đơn.

Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nhìn người trước mặt, Tần Ngọc là bạn của nàng, bọn họ sợ Viêm Quốc, nàng không sợ, cho nên, công đạo này chỉ có nàng đòi.

"Há mồm." Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng mở miệng, Mộ Tiêu Dật nghe lời há miệng, một trái cây nho nhỏ bay vào mồm hắn, đúng yết hầu, hắn mãnh liệt ho khan đứng lên, đầu óc lại trống rỗng.

"Người cho ta ăn cái gì?" Mộ Tiêu Dật ôm cổ, cái kia cũng đã đi vào yết hầu của hắn, hắn kích động điều động linh lực, nhưng không phát hiện được dị thường gì.

Nhưng càng như thế, càng làm hắn sợ hãi.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn về phía hắn, cười lạnh một tiếng, "Thế gian rất nhiều thứ tốt, vạn kim khó cầu, người hẳn cảm thấy vinh hạnh."

Thao Thiết không nói gì nhìn trời, đó là quả anh túc đấy, chẳng những vạn kim khó cầu, hơn nữa, trừ bỏ nàng, không người nào giải được.

Lam Ảnh Nguyệt đi xuống bậc thang, quay đầu nhìn gương mặt khủng hoảng của Mộ Tiêu Dật nói: "Chuyến cáo Mộ Hi Thân, vị trí đứng đầu năm nay, là của ta."

Người chung quanh nghe ngữ khí cuồng vọng của nàng, cũng không dám phản bác, thậm chí đại khí cũng không dám phát ra.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt đi tới, hốc mắt Tần Ngọc ửng đỏ, Lam Ảnh Nguyệt lại giành mở miệng trước: "Độc của người, ta giúp người giải, còn về phụ thân các người, ta cần thời gian."

An Nhã ngơ ngác nói: "Thần tượng người giỏi quá, quả nhiên là nữ nhân của Diệc Vương điện hạ, khí phách so với Diệc vương quả thật rất giống nhau."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì, khen nàng thì khen đi, còn phải lỗi hấn vào làm gì, bắt quá tên kia có nói sẽ chờ nàng mà hiện tại đến cái bóng cũng không thấy đâu.

"Một tháng tới ta muốn tu luyện, có việc gì đến rừng cây phía Bắc tìm ta." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, lập tức rời khỏi, thời gian hiện tại của nàng quá ít, năm trước Mộ Hi Thần đã là lục giai, là một đối thủ không thể khinh thường.

Đợi đến khi nàng đi rồi, Mộ Tiêu Dật mới phục hồi lại tinh thần, nhưng mà nơi này đã sớm không còn bóng dáng của Lam Ảnh Nguyệt, hấn luôn cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, từ liên minh quốc tế tái phải hai mươi tuổi mới có thể tham gia, nàng có thể tham gia sao?

Đêm khuya, Lam Ảnh Nguyệt buông trường cung trong tay, có chút buồn bực lau mồ hôi, chỉ cảm thấy một chút không khí dao động, nàng đã rơi vào một cái ôm áp lạnh như băng.

Đôi mắt màu lục của tinh linh thị huyết nhìn tiểu nhân nhi trong lòng, thanh âm lười nhác ở trong đêm phá lệ mê người, "Hôn ta một cái, ta chỉ cho ngươi, như thế nào?"

đoán đi đoán đi... đoán xem Nguyệt tỷ có hôn ảnh không???????

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mất mặt trong học viện tái (tam)

Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu, không nhìn hấn, tựa hồ đối với việc hấn đến đây không phải việc ngoài ý muốn.

Tinh linh thị huyết cúi đầu, chỉ nhìn thấy sườn mặt của Lam Ảnh Nguyệt, dưới ánh trăng, hơn một phần không khí lạnh lẽo, "Tiểu bảo bối, ngươi đây đang thẹn thùng?"

Lúc sau, Lam Ảnh Nguyệt gương mặt nhìn về phía hấn, mỉm cười: "Chúng ta làm giao dịch như thế nào?"

Chỉ là một gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, cười rộ lên lại khiến tinh linh thị huyết hơi thất thần, đặc biệt là ánh mắt kia, phảng phất như muốn hút hồn người vào vậy, ánh mắt tinh linh thị huyết nhú lại, nhìn về phía kia khuôn mặt kia ánh mắt hơi hơi thay đổi.

Khuôn mặt tiểu gia hỏa này có vấn đề.

Nhưng mà thời điểm tay hấn chuẩn bị giơ lên chạm vào gương mặt kia, một bàn tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay hấn, hấn có chút ngoài ý muốn nhìn về phía nàng, không nghĩ tới nàng lại phát hiện ý đồ của hấn.

"Mỗi ngày ta cho ngươi một bông hoa, ngươi dạy ta bắn cung." Lam Ảnh Nguyệt đưa tay đẩy tinh linh thị huyết, lúc này đây, lại đẩy ra dễ dàng.

"A, tiểu gia hỏa Nguyệt Nhi đêm nay là có ý ở chỗ này chờ ta đi." Thân ảnh tinh linh thị huyết đột nhiên biến mất, giây sau đã xuất hiện trên ngọn cây cao 5 thước, hấn lười nhác bán nằm trên cành cây, tóc bạc theo gió nhảy múa, ánh mắt tà mị hơi héch lên, mị hoặc vô cùng.

Mặc cho ai thấy tình cảnh này chỉ sợ cũng không rời ánh mắt ra được, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt chính là nhân vật lừng hấn một cái, bắt đầu lau trường cung trong tay, nàng vốn đang đợi hấn, sao phải phủ nhận.

Bộ tộc Tinh linh vốn có tài bắn cung, chứ nói gì đến tinh linh biến thái này.

Thấy Lam Ảnh Nguyệt không nói chuyện, tinh linh cũng không giận, hấn chống đầu, ở bên cạnh không tiếng động nhìn tiểu gia hỏa trước mắt, lại phảng phất thấy được một thân ảnh quen thuộc.

"Tài bắn cung của bộ tộc ta rất khó, Nguyệt Nhi xem trọng rồi." Vốn đang nằm trên cành cây cao 5 thước thoáng một cái tinh linh đã đứng trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, tóc bạc loạn vũ, cay cung trong tay Lam Ảnh Nguyệt không biết đã nằm trong tay hấn từ khi nào.

Thân là cung thủ, tốc độ của Lam Ảnh Nguyệt rất nhanh, nhưng so với tinh linh thị huyết còn kém quá xa.

Thị huyết tinh linh giơ cung lên, tư thế tao nhã vô cùng, ngay tại thời điểm Lam Ảnh Nguyệt chờ mong nhất, thị huyết tinh linh lại không động.

Đôi mắt xanh biếc lộ ra một tia kinh ngạc, hấn lại không kéo được dây cung.

Lúc này Thao Thiết đã sớm ôm bụng cười lăn rồi, Huyết Cung đã nhận thức Lam Ảnh Nguyệt làm chủ, thần binh thượng cổ chỉ có thể do chủ nhân của nó kéo.

Không nghĩ tới lúc còn sống hấn có thể nhìn thấy tinh linh biến thái mất mặt như vậy, hấn còn tưởng nữ nhân trước mặt này đang đùa giỡn, lại không nghĩ

rằng kia cây cung rất bình thường kia lại là thượng cổ thần binh.

Nhìn gương mặt đen xì kia của tinh linh thị huyết, ngay cả Du Hồn luôn lạnh lùng cũng động khóe miệng, hẳn trước kia cũng bị tinh linh biến thái này ngược không ít.

Thao Thiết một bên cười một bên nói với Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt nghe xong khóe miệng giờ lên mỉm cười, "Ngươi nếu không đổi cung ta e rằng."

Thị huyết tinh linh cảm thấy thập phần mất mặt, tiểu gia hỏa này rõ ràng đang cười hắc, thế mà cho dù hắc có rót vào trường cung bao nhiêu linh lực đi nữa, trường cung không đáp lại hắc một chút nào, linh lực kia giống như đá chìm đáy biển vậy, không có một tia gợn sóng.

Tinh linh thị huyết ảo não ném trường cung lên không trung, trường cung lại tản ra một trận hồng quang, lập tức biến mất trong tay Lam Ảnh Nguyệt.

"A, nguyên lai ngươi người này." Thị huyết tinh linh nhìn đến hồng quang kia, không vui trong mắt lập tức tiêu tán, ánh mắt nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt lại thâm sâu vài phần, có không gian Anh Túc lại có thượng cổ thần binh, thân phận tiểu gia hỏa này không đơn giản.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn tinh linh thị huyết thay đổi sắc mặt, mở miệng nói: "Một tháng sau, ta muốn tham gia trận đấu, không có thời gian ở đây cùng ngươi ngẩn người."

"Ha ha." Thị huyết tinh linh nở nụ cười, "Đối phó với đồ bỏ đi cần gì đến một tháng."

Dứt lời, đầu ngón tay búng một cái, một trường cung xanh biếc xuất hiện, quanh thân bao phủ bởi một lớp sương mù màu đen, hắc nhũ mày nhìn Lam Ảnh Nguyệt: "Nguyệt nhi, nhìn cho rõ."

Thị huyết tinh linh giờ tay đặt lên dây cung, mỗi một động tác của hắc thực hiện rất thông thả, giảng giải rất cẩn thận.

Lam Ảnh Nguyệt cũng giờ tay ra, Huyết Cung xuất hiện, gỡ bỏ lớp ngụy trang bên ngoài, sáng rọi vạn trượng, nòng hít sâu một hơi, giờ cung lên.

Thị huyết tinh linh tán thưởng nhìn nòng một cái, "Không sai." Tiểu gia hỏa học rất nhanh, nòng chưa từng học qua về cung, vậy mà nghe hắc giảng giải, tư thế đã thập phần tiêu chuẩn.

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, bàn tay nắm dây cung mạnh mẽ buông ra, mũi tên bay nhanh về phía đại thụ xa xa kia, một độc xà bị cổ định trên cây.

"Bắn chuẩn đã trọng yếu, lực lượng còn trọng yếu hơn." lời nói của thị huyết tinh linh cực kỳ đơn giản, nhưng hắc tin tưởng lấy thông minh của Lam Ảnh Nguyệt, tự nhiên sẽ hiểu.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, nhìn nhìn sắc trời, ném cho tinh linh thị huyết một đóa hoa, xoay người hưởng ký túc xá mà đến: "Ngày mai gặp."

Thị huyết tinh linh nhìn bóng lưng nòng xa xa, khóe miệng giờ lên một chút ý cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: "Ngày mai gặp Nguyệt nhi."

Một tháng tiếp theo, Lam Ảnh Nguyệt trở thành thần long thấy đầu không thấy đuôi, mấy người An Nhã cũng vì trận đấu mà không ngừng tu luyện, bởi vì trận đấu này không chỉ thể hiện sức mạnh của bọn họ, mà còn chọn ra tinh anh từ các học viện, ai cũng không dám khinh thường.

Học viện tái hôm đó, toàn trường náo nhiệt vô cùng, thậm chí hoàng thất còn cử thái tử đến xem trận đấu, tứ đại thế gia cũng an bài đại diện đến.

Từ lần bị thương trước, Lam Hạo Phong luôn tĩnh dưỡng tại gia tộc, hiện tại sắc mặt thoát nhìn cũng đã khôi phục bình thường, hắc nhìn mọi người xung quanh nhưng lại không phát hiện ra cái bóng của người kia.

Lâu lắm rồi hắc không trở lại học viện, trở về lại nghe được lời đồn đãi về người kia, hơn nữa Nhiên Nhi của hắc còn bị Lam Dật nhục nhã như vậy, trước đó hắc đã may mắn ăn được một quả thần dược, lần này nhất định phải đánh chết tiểu tiện nhân kia.

Trận thứ nhất là hai người đối chiến, năm trăm thí sinh dự thi sẽ thông qua rút thăm để lựa chọn đối thủ, đến lúc mọi người bốc thăm xong lại không thấy Lam Ảnh Nguyệt.

"Canh giờ đến, thỉnh trọng tài tuyên bố Lam Dật bỏ quyền trận đấu." Lam Hạo Phong lạnh lùng nói.

"A." Tần Ngọc cười lạnh một tiếng, "Viện trưởng còn chưa lên tiếng, sao ngươi lại vội vàng như vậy? Không phải là là ngươi sợ gặp phải Tiểu Dật, đánh không lại nòng chứ?"

"Ha ha ha." Lam Hạo Phong cười lớn, Lam Dật kia chỉ là một tứ giai mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của hắc: "Là nòng không dám tới thôi."

Thời gian một chút đi qua, sắc mặt thái tử trở nên rất khó nhìn, viện trưởng tuy rằng rất muốn lưu lại Lam Ảnh Nguyệt, nhưng hắc không đắc tội nổi với thái tử, vì thế hắc đứng dậy, trầm giọng nói: "Ta tuyên bố."

Nhưng mà hắc còn chưa nói xong, một ánh lửa đỏ xa xa bay nhanh mà đến, quanh thân liệt hỏa trùng trùng, đôi cánh khổng lồ nhẹ nhàng huy động, thiên địa biến sắc, An Nhã kinh ngạc lớn tiếng hô: "Đó là thần thú Phượng Hoàng của Diệt Vương."

P/s: mọi người ngủ ngon!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mất mặt trong học viện tái (tứ)

Quanh thân Phụng Hoàng liệt hỏa trùng trùng, uy áp của thần thú lan tỏa từ xa mà đến, đôi cánh to lớn che hết ánh dương trên bầu trời, không khí đều trở nên thập phần đè nén.

Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, rất nhiều người muốn nhìn thấy phong thái của Diệt Vương, nhưng uy áp từ thần thú lại khiến bọn họ khó chịu, ngay cả động tác đơn giản như ngẩng đầu cũng thập phần khó khăn, chỉ có thể nhìn thấy móng vuốt khổng lồ cùng hỏa diễm thiêu đốt.

Đối với phương thức xuất xuất hiện này, Lam Ảnh Nguyệt vốn cự tuyệt, nàng vốn cũng không muốn tới trễ, chỉ là đến lúc đi lại tán chức ngũ giai, chậm trễ thời gian.

Phụng Diệt nhìn nàng hơi nhíu mày, nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt lưu quang chuyển động: "Nha đầu, mau đi đi."

"Người không đi sao?" Lam Ảnh Nguyệt nói xong, ảo não cắn cắn môi, cứ như vậy đáp theo lời của hắn.

"Nha đầu không muốn ta rời đi, đương nhiên ta phải đi cùng." Phụng Diệt khẽ gấp thắt lưng, đôi mắt tà mị chống lại cặp mắt to của Lam Ảnh Nguyệt, trong mắt nhu tình như nước, làm cho người ta say mê.

Thân mình Phụng Hoàng hơi hơi run lên một chút, chủ nhân của hắn biến thành bộ dạng này từ khi nào vậy, hắn chỉ ngủ say mấy tháng mà thôi, vì sao tình lại chủ nhân không còn là chủ nhân nữa, chủ nhân như vậy quả thật rất đáng sợ.

Bởi vì thân mình Phụng Hoàng run lên, Lam Ảnh Nguyệt lập tức hồi phục lại tinh thần, trong mắt chậm rãi khôi phục bình tĩnh, nàng vừa mới rời, cư nhiên bị yêu nghiệt này mê hoặc, càng nghĩ càng cảm thấy ảo não, nàng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Diệt một cái, thả người nhảy xuống.

Nhìn ánh mắt kia của nàng, Phụng Diệt sung sướng cười ra tiếng, tiếng cười kia lại khiến mồ hôi lạnh của mọi người chảy ròng ròng, đoán không ra tâm tư của Phụng Diệt.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt từ hòa điển nhảy xuống, mọi người phía dưới suýt chút nữa quỵ trên mặt đất, thần thú của Diệt vương lại cho người khác cười lên sao? Hơn nữa lại còn là nha đầu xấu xí như vậy.

Đủ loại ánh mắt nhìn Lam Ảnh.

Viện trưởng còn tưởng là Diệt vương đang định làm lễ, lại không nghĩ rằng, trong nháy mắt khi Lam Ảnh Nguyệt nhảy xuống, phụng hoàng nhanh chóng rời đi, tốc độ so vừa mới rồi còn nhanh hơn.

"Mấy con kiến hôi tới tìm người ta đã xử lý hết cả rồi, hảo ngoạn đi." Lam Ảnh Nguyệt vừa đi, bên tai lại truyền đến thanh âm yêu nghiệt của hắn, Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, một tháng tu luyện vừa rồi nàng cũng không thấy ai đến tìm nàng.

Uy áp tán đi, mọi người thở nhẹ ra một hơi, sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng áo, sắc mặt tái xanh mét, chén trà trong tay nhanh chóng bị bể nát.

Lam Ảnh Nguyệt ở giữa những ánh mắt của mọi người, thần nhiên đi về phía hòm rút thăm, cầm lấy một tờ giấy bên trong, nhìn cũng không thèm nhìn hướng mấy người Tần Ngọc đi qua.

Vừa mới rồi bọn họ còn dám nói Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại đánh chết bọn họ cũng không dám, đó là ai vậy, đó là người Diệt vương tự mình đưa tới, bọn họ còn chưa muốn chết.

Trận đấu bắt đầu từ tứ luân, đến xa luân chiến, lưu đến cuối cùng phân thắng bại.

Trận tỷ thí đầu tiên đối đầu với Lam Ảnh Nguyệt là một tiểu cô nương tam giai, Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi lên lôi đài, kia cô nương kia lại bùm một cái quỵ xuống dưới đất, giờ tay đầu hàng.

Nguyên bản rất nhiều muốn nhìn thấy thực lực chân chính của Lam Ảnh Nguyệt, đều cảm thấy thập phần thất vọng, dù sao bọn họ đối với thực lực Lam Ảnh Nguyệt thập phần hiểu kỳ.

Khiến Lam Ảnh Nguyệt buồn bực chính là, không chỉ trận thứ nhất mà trận thứ hai, thứ ba người tham gia thi đấu đều giờ tay đầu hàng, người vây xem đứng ngồi không yên.

Nếu nói trận đầu tiên thiếu nữ kia đầu hàng vì đánh không lại, nhưng mà hai trận sau đối thủ cũng là tứ giai, như vậy sao dễ dàng bỏ cuộc được nhất định

sau lưng có vấn đề.

Sau khi đối thủ thứ tư đầu hàng Lam Ảnh Nguyệt xong, âm thanh nghị luận của mọi người bắt đầu to dần lên, một người nói: "Chuyện này khẳng định đằng sau có người chống lưng, dù cho mọi người có đồn đãi Lam Dật này có bao nhiêu lợi hại, nhưng người nào thấy nàng động thủ bao giờ, khẳng định là Diệt Vương điện hạ đã mua chuộc trọng tài."

Một người nghe vậy nhỏ giọng nói: "Diệt Vương điện hạ không thèm làm cái hành động này đâu, chắc là nàng dùng tiền của mình để mua chuộc."

"Tiền của nàng?" Một người khinh thường nói: "Người nhìn lại nàng xem có thể có bao nhiêu phân lượng, khẳng định là dùng thủ đoạn để tiện không biết liêm sỉ."

Thanh âm mọi người thảo luận ngày một to, Lam Ảnh Nguyệt lại giống như không chịu một tí ảnh hưởng nào, An Nhã thật sự chịu không nổi, lớn tiếng nói: "Có bản lĩnh thì khiêu chiến đi, không dám rút." "

Những người đó lập tức giải tán, nhưng những lời đồn đại vẫn bay điên cuồng.

Kết thúc ngày đầu diễn ra trận đấu, mấy người không nghĩ ngờ tiến nhập tới một trăm, thời điểm rời đi, An Nhã tức giận bắt binh cùng mấy người Tần Ngọc oán giận.

Lam Ảnh Nguyệt vẫn như trước không có một chút biểu cảm, thi thoảng lại thuận mao cho tiểu long.

"Thần tượng, người cứ như vậy buông tha bọn họ sao?" An Nhã buồn bực cực kỳ, lời đồn đại rất khó nghe, lại còn nói thần tượng thông đồng với trọng tài, không nghĩ xem trọng tài đã năm mươi mấy tuổi rồi, cũng bằng tuổi gia gia bọn họ rồi, càng nghĩ càng giận.

Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn An Nhã thở phì phì khuôn mặt tươi cười, cười nói: "Người cảm thấy, ta là thiện lương như vậy sao?"

An Nhã ngây ngẩn cả người, nghĩ nghĩ kết cục khi trêu chọc nàng, cấp tốc lắc lắc đầu.

"Ngày mai, các người cứ từ từ xem." Lam Ảnh Nguyệt lưu lại một câu, ôm Tiểu Long trở về ký túc xá.

Ánh mắt Tần Ngọc nở nụ cười, đuổi đuổi thất lung nói: "Cứ từ từ xem diễn."

Sáng sớm ngày thứ hai, thời tiết phá lệ rất tốt, thời điểm Lam Ảnh Nguyệt đi đến sân đấu, mọi người căn bản đã đông đủ cả, Lam Nguyệt Ngôn nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đi lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Gan quả thật rất lớn, cư nhiên lại để cho mọi người phải đợi người."

Lam Ảnh Nguyệt không để ý đến Lam Nguyệt Ngôn, ngược lại có lễ phép hướng trọng tài dò hỏi: "Xin hỏi ta đến muộn không?"

Trọng tài sững sờ, bình tĩnh đáp: "Còn chưa bắt đầu rút thăm."

Lam Nguyệt Ngôn nhìn Lam Ảnh Nguyệt trực tiếp bỏ qua mình, không nhìn được nữa, cứ nghĩ đến hôm qua Diệt vương còn tự mình đưa nàng đến, không kìm nén được cơn giận dữ, mở miệng nói: "Lam Dật, người là nữ nhân không biết vô liêm sỉ, cũng chỉ biết câu dẫn nam nhân."

Vào lúc này Tiểu Long vẫn đang an an ổn ổn trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên mạnh mẽ nhảy khỏi vai Lam Ảnh Nguyệt, nâng lên móng vuốt béo mập mập đầy lông về phía gương mặt của Lam Nguyệt Ngôn.

Sự việc bất thành hình này khiến An Nhã xém chút bật cười, bởi vì Tiểu Long hiện tại không khác gì một con mèo nhỏ, mặc cho ai nhìn đến con mèo nhỏ đi tát người, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy buồn cười đi.

Hơn nữa trước mắt mọi người, Tiểu Long cũng chỉ là một ma thú cấp thấp, thật sự không có một chút lực sát thương nào, nhìn thấy ma thú của Lam Ảnh Nguyệt chỉ là một ma thú cấp thấp, những người ở đây đều tỏ ra khinh thường, có ma sủng như vậy, chủ nhân có năng lực mạnh thế nào?.

"A!" Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, mọi người nhìn lại, bị tình cảnh trước mắt làm cho đổ một tầng mồ hôi lạnh, một thiếu nữ nhát gan còn hét ra tiếng.

Muốn biết chuyện gì đã xảy ra không, không nói cho đâu, sẽ không nói cho đâu, sẽ không nói cho mọi người biết đâu, ~(cười xấu xa) [lời tác giả ạ]

p/s: chúc mọi người trung thu vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Mất mặt trong học viện tái (ngũ)

Chỉ thấy hai tay Lam Nguyệt Ngôn bụm mặt, mặt nàng bắt đầu từ vết thương do Tiểu Long gây ra, dần dần biến đen, chỉ trong chốc lát cả khuôn mặt đã đen xì một mảng, không biết là cố ý hay vô tình, hốc mắt còn có vòng tròn màu trắng, thoát nhìn thập phần quỷ dị.

Mọi người hoảng sợ nhìn Tiểu Long, mà lúc này Tiểu Long đã sớm trở lại trên vai Lam Ảnh Nguyệt, một lam bảo thạch to tròn mang theo chút lãnh ý nhìn Lam Nguyệt Ngôn, một thanh âm mềm nhẹ đầy tính trẻ con vang lên trong đầu Lam Ảnh Nguyệt: "Mẫu thân, ta chán ghét nàng."

Mấy người vừa mới rồi còn cho rằng tiểu Long là một ma thú cấp thấp, thì lúc mặt trắng bệch ánh mắt đầy quái dị nhìn tiểu long.

Lam Nguyệt Ngôn hoảng loạn vuốt mặt mình, lại phát hiện trừ bỏ đau đớn mới vừa rồi ra, trên mặt cũng không còn một nửa điểm cảm giác nữa, hơn nữa ngay cả máu cũng không thấy điều này khiến nàng cảm thấy thật bất an.

An Nhã trốn sau lưng Tần Ngọc, nỗ lực áp chế bá vai đang run run của bản thân, Lâm Khiêm nhìn nàng nước mắt vòng quanh, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Lam Dật, ma sùng của ngươi vừa làm cái gì?" Lam Nguyệt Ngôn tuy rằng không nhìn thấy tình huống của mình hiện tại, nhưng nhìn biểu cảm của những người chung quanh cũng đủ biết, mặt mình khẳng định bị tiểu miêu kia động chân.

Lam Ảnh Nguyệt đem Tiểu Long ôm vào trong lòng, không chút để ý nói: "Chẳng qua là giúp chỉnh chu lại mỹ dung một chút thôi, thoát nhìn bây giờ, thuận mắt hơn."

Tiểu Long nghe xong, lấy hai móng vuốt bưng kín miệng cười rộ lên, người chung quanh nhìn một màn quái dị này, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng thẳng lên, tiểu miêu này chẳng hề hiểu được tiếng người?

Một người nhìn Tiểu Long trở nên kích động, ma sùng có linh tính chắc chắn không phải một ma sùng cấp thấp.

"Đã đến giờ, bắt đầu rút thăm." Trọng tài vừa nói dứt, rất nhiều người đều bắt đầu tản đi, Lam Nguyệt Ngôn hung hăng dậm dậm chân, xoay người lại thấy Lam Hạo Phong.

Nàng ủy khuất hướng Lam Hạo Phong chạy qua: "Ca, tiểu tiện nhân Lam Dật kia lại khi dễ ta."

Đang nói chuyện cùng với bằng hữu, Lam Hạo Phong nghe được thanh âm của Lam Nguyệt Ngôn, nhưng ngẩng đầu lên lại không thấy người đâu, chỉ nhìn thấy một thiếu nữ mặt đen thui hướng mình chạy tới, hần theo bản năng nhắc chân, đạp thiếu nữ bay ra ngoài.

Bị ca ca mình đạp ngã xuống đất Lam Nguyệt Ngôn khó khăn ôm ngực, vốn nàng đã đủ ủy khuất, không nghĩ tới còn bị ca ca mình đá bay, quả thật giờ phút này nàng chỉ muốn chết.

"Ha ha ha ha." Tần Ngọc cùng An Nhã nhìn tình cảnh này, thanh âm bị nghẹn ở cổ học cuối cùng cũng không giữ được nữa, cất tiếng cười to, quả thực là cười sấp lặn trên mặt đất rồi.

Lâm Khiêm nhìn thoáng qua hai người đến nỗi sắp không thở được kia, ôn nhuận mở miệng nói: "Nói, đến cùng Năm đã làm cách nào để gương mặt Lam Nguyệt Ngôn biến thành thế kia?"

Tiểu Long nghe vậy, trong ánh mắt thật to tràn ngập ý cười, nhảy lên vai Lâm Khiêm nhỏ giọng nói: "Là một gương mặt khác con quý kia tặng ta làm lễ vật đây."

Mặt của con quý kia? Lâm Khiêm hiểu rõ cười rộ lên, "Cứ đen như vậy sao?"

"Sẽ không, vài ngày sau tự động hồi phục." Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới, Du Hồn cư nhiên cũng có một mặt phúc hắc như vậy, lại xúi giục Tiểu Long đi hạ độc Lam Nguyệt Ngôn, bất quá nhưng hiệu quả lần này coi như cũng được.

Nghe hai người kia cười to, Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy không tốt, lại nhìn lại người trên mặt đất kia, trang phục có chút quen mắt, thiếu niên đứng một bên chân chờ nói: "Hạo Phong, kia hình như là muội muội ngươi."

Lam Hạo Phong lập tức tiến lên nhìn, phát hiện gương mặt đen như mực kia, chính là muội muội mình, trong lúc nhất thời trên mặt xuất hiện đủ các loại biến hóa, phản kích không được.

"Ca, ngươi nhất định phải giết chết tiểu tiện nhân Lam Dật kia giúp ta." Lam Nguyệt Ngôn thống khổ ngẩng đầu, gương mặt đen như mực cực kì quái dị, nước mắt chảy ra còn có chút mùi lạ.

Lam Hạo Phong bị mùi hương kia làm cho có chút khó chịu, hơi hơi kéo khoảng cách cùng Lam Nguyệt Ngôn, nhú mày nói: "Muội muội, ngươi mau về nhà đi."

"Ca, ta còn chưa thi đấu." Lam Nguyệt Ngôn kỳ quái nhìn Lam Hạo Phong, từ trên đất bò lên.

Lam Hạo Phong buồn bực nhìn khuôn mặt kia, "Ngươi xác định, ngươi như vậy còn muốn tham gia trận đấu?"

"Ân." Lam Nguyệt Ngôn cũng không biết mặt mình biến đen, nàng trừ bỏ có một chút mùi lạ trên người, cũng không phát hiện ra cái gì không đúng.

Nhưng mà, Lam Hạo Phong cho rằng Lam Nguyệt Ngôn đã biết, cũng không cản trở.

Thế cho nên Lam Nguyệt Ngôn mang theo một gương mặt đen xì tham gia thi đấu, thời điểm mọi người đang nhìn chăm chăm vào nàng, nàng còn tưởng rằng mọi người kinh diễm về đẹp của nàng, trong lòng luôn đắc chí.

Trận đấu bắt đầu, tiếp tục tiến hành xa luân chiến, đứng trên đài cuối cùng chính là mười người mạnh nhất, Lam Ảnh Nguyệt ôm Tiểu Long đứng ở trên đài, trên khóe miệng mang theo ý cười thâm trầm.

Bởi vì kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, đều nằm trong dự kiến của nàng.

Quả nhiên, chỉ cần là đối thủ của Lam Ảnh Nguyệt đều tự động nhận thua, điều này khiến cho bất mãn của mọi người đối với Lam Ảnh Nguyệt bùng lên cao.

"Không công bằng, nàng dựa vào cái gì không cần đánh cũng đứng trong mười người tham gia thi đấu." Một người nói.

"Thật không biết xấu hổ." Một thiếu niên thấp giọng nói.

Trọng tài cũng mồ hôi đầy đầu, loại tình huống này nhiều năm như vậy hắn ngay cả nghe qua cũng chưa nghe hưởng chi là thấy, tại sao mọi đối thủ đều từ bỏ tư cách thi, nếu như vậy mọi người ắt có nhiều bất mãn, chỉ sợ còn có thể mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa.

Viện trưởng ngồi ở vị trí chủ thượng, thờ dài, không biết đang nghĩ cái gì, phó viện trưởng ngồi một bên cũng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Chạng vạng, mười người đã được chọn ra, ngoài năm người bọn họ ra, năm người còn lại là Lam Hạo Phong, Lam Nguyệt Ngôn, An Nhiên, Lâm Triệt, khiến mọi người giật mình là, người cuối cùng lại là Phụng Hiên, tiểu bá vương này ngày thường rất ít khi đến học viện, không nghĩ tới lần này lại đột nhiên tới tham gia học viện tái.

Mười người đại diện học viện tham gia thi đấu, phải bầu ra một đội trưởng, thời điểm mấy người Tần Ngọc bầu phiếu cho Lam Ảnh Nguyệt, những người khác không vừa ý.

Một người hô lớn: "Lam Dật nhiều lần không xuất thủ như vậy, hiện tại còn muốn cho nàng làm đội trưởng, chúng ta không đồng ý."

"Không đồng ý, không đồng ý." Mọi người phía dưới hô to, khí thế kia thật phần đồ sộ.

Ngay tại thời điểm An Nhã tức giận, nhìn nhìn gương mặt quen thuộc trong đám người, Lam Ảnh Nguyệt lại nở nụ cười, nàng muốn chính là hiệu quả như bây giờ, nàng gãi gãi bụng mềm mại của Tiểu Long, hướng phía dưới mọi người nói: "Không đồng ý, ta nhận khiêu chiến của các người."

Người nọ có thể không chế đối thủ nàng từ bỏ tư cách thi, nhưng không cách nào không chế mọi người.

Tần Ngọc lôi kéo An Nhã tản ra, mấy người cũng cấp tốc thoái lui, một thiếu niên nhảy lên lôi đài, là tứ giai ma pháp sư.

Nhìn thiếu niên nhắm chủ ngữ thật dài, ngón tay Lam Ảnh Nguyệt vừa động, một chút băng lam ở rộ trên đầu ngón tay nàng, ngón tay khẽ gảy, chỉ trong nháy mắt, thiếu niên kia bị đóng băng rơi xuống dưới đài.

Bởi vì Lam Ảnh Nguyệt đã bắt đầu học không gian lực, nàng là ngũ giai, nhưng mạnh hơn ngũ giai bình thường.

Toàn trường yên tĩnh tốt đỉnh, lần ti thí lần trước với Mộ Tiêu Dật, người chứng kiến rất ít, nhưng hôm nay mọi người nhìn thấy nàng huân pháp, cơ hồ đều khó có thể tin.

Không cần ma pháp trọng cũng có thể thuận pháp ma pháp?! Đây rốt cuộc là người thế nào, nàng chẳng qua chỉ là một tân sinh mới nhập học được hơn một tháng? Người như vậy, bọn họ còn nghi ngờ có người chống lưng, một chiêu giết tứ giai, cần người chống lưng sao?

Đây là có người trong tối sao, mấy người bàn tán xì xào giờ đây lại cúi gầm mặt xuống đất hận không thể kiếm cái lỗ để chui xuống, cầu nguyện Lam Ảnh Nguyệt không nhớ kỹ mặt bọn họ.

Lam Ảnh Nguyệt từ trên cao nhìn xuống mọi người dưới lôi đài, chẳng qua chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, khí phách lại khiến người ta không thể nhìn thẳng, nàng lạnh lạnh đảo qua mọi người đang trợn mắt há mồm dưới đài, ngữ khí bình thản đến cực điểm, "Còn ai không?."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Tứ liên minh quốc tế tái (nhất)

Không khí lâm vào yên tĩnh, Lam Hạo Phong hoảng sợ nhìn thiếu nữ đang đứng ngao nghể kia, thân mình hơi hơi run, vừa mới rồi nếu không phải thiếu niên kia bước lên trước hần một bước, thì hiện tại người bị đánh xuống đài là hần.

nắm chặt được trong lòng bàn tay, do dự mãi cuối cùng cất được vào nhấn trữ vật, Lam Dật cường đại như vậy, nếu không thể một kích trí mạng, hần sẽ không mạo hiểm.

Nhìn tình huống xảy ra, trong đám người có người đang lẩn lẩn chạy đi, lại bị một cổ lực lượng ném lên trên đài, Tiểu Long vùng móng vuốt, "Mẫu thân, mau giết hần hần là người kêu lớn nhất."

Thao Thiết mặt đầy hắc tuyến, hần không biết này ngu ngốc.(Ry chịu không biết Thao Thiết đang nói ai...)

"Là ai kêu các ngươi bỏ quyền?" Đôi mắt trong trẻo của Lam Ánh Nguyệt đảo qua người kia, người kia nghe được lời này lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng.

Người trong tối nhẹ nhàng ma sát tay quanh miệng chén trà, khóe môi nhếch lên một tia khinh thường, tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, ngươi cho rằng hỏi như vậy hần dám mở miệng nói sao?

Hần không chút để ý nâng chén trà trong tay, trà còn chưa đến miệng, tay đột nhiên cứng lại, bởi vì hần phát hiện ánh mắt thiếu niên kia đang nhìn về phía hần.

Điều này sao có thể? Cánh tay nam tử bùng chén trà run lên nhẹ nhẹ, nhìn Lam Ánh Nguyệt ánh mắt đại biến.

Bên tai truyền đến một thanh âm lạnh lùng, "Nàng không phải người người có thể đắc tội."

Nam tử mạnh mẽ quay đầu lại, lập tức nhìn thấy gương mặt đầy nếp nhăn, một lão nhân lời thôi không biết xuất hiện trên lời đài từ khi nào, hần ôm trong tay hắc miêu, cười hi hi nhìn Lam Ánh Nguyệt, "Tiểu nha đầu, lâu rồi không gặp, ngươi định làm gì đồ đệ tốt của ta?"

"Làm gì đồ đệ của ngươi sao? Ta hình như không có hứng thú." Lời này vừa nói ra, viện trưởng suýt chút nữa ngất đi, hần run rẩy chậm rãi đi từ trên ghế xuống, đi về phía lão nhân kia.

Lão nhân nghe lời nói của nàng, cũng không tức giận, thần bí hề hề tới gần nàng nói: "Hôm nay đến đây là muốn đưa ngươi một bảo bối."

Lam Ánh Nguyệt nhú mày, xem ra lão nhân này là một đại nhân vật trong học viện, nhìn viện trưởng sắp cúi đến sát đất rồi, "Bảo vật thông thường này khiến ta rất chướng mắt."

Lão nhân vuốt chòm râu lộn xộn, từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ, nhìn hộp gỗ kia Du Hồn cùng Thao Thiết cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa, Tiểu Long trực tiếp nhảy qua, hai cái móng vuốt nhanh chóng đoạt lấy hộp gỗ, gất gao ôm trong ngực.

Nhìn sắc mặt của mấy người kia, Lam Ánh Nguyệt chỉ biết hộp gỗ kia nhất định là bảo bối, vì thế nàng nhìn người nào đó đang đứng ngồi không yên kia, mở miệng nói: "Về sau cần phải xem trọng người của ngươi."

Lão nhân vừa thấy nàng đáp ứng, cười đến vui vẻ, hần biết nếu hần không đi ra ngăn cản, nha đầu này nhất định sẽ nói sự kiện kia ra, thanh danh học viện lập tức sẽ bị hủy, đồng nghĩa với việc sẽ không được tham gia Tứ Liên Minh Quốc Tế Tái mà việc đó hần tuyệt đối không để nó phát sinh, mặc dù hần không phải viện trưởng, nhưng học viện này là do người nọ sáng lập hần tuyệt đối không để nó bị hủy hoại.

"Sur huynh." Viện trưởng dè dặt cân trọng hướng lão nhân gọi một tiếng.

Lão nhân ngẩng cao đầu, hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không thèm nhìn viện trưởng lập tức ly khai lời đài.

Thẳng đến khi lão nhân rời đi, người quanh lời đài không không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, viện trưởng tuyên bố Lam Ánh Nguyệt là đội trưởng, không có một người dị nghị.

Bảy ngày sau, đoàn người xuất phát đến Viêm Quốc.

Ở cửa thành, Lam Nguyệt Ngôn vừa thấy Lam Ánh Nguyệt, hận không thể đi lên rạch mặt của nàng ra, hôm đó trở về nàng mới phát hiện ra khuôn mặt tối đen của mình, nàng cứ tưởng tượng đến mình mang bộ mặt xấu xí kia đứng trước mặt mọi người, hận không thể lập tức giết chết tiểu tiện nhân kia để giải hận.

Nhưng ông trời lại cố tình trêu ngươi khiến cho lực lượng của tiện nhân kia lại cường đại như vậy, bản thân có đánh cũng không thắng được nàng.

Cũng may qua vài ngày khuôn mặt khôi phục lại như ban đầu, bằng không cả đời này nàng cũng không muốn xuất môn nữa.

Viêm Quốc ở phía nam, càng tới gần Viêm Quốc thời tiết càng trở nên ẩm áp, vốn đã vào đầu thu, lo lắng không kịp thích ứng, nhưng dọc đường đi úi rừng xanh xanh, phong cảnh vô cùng tốt.

Sáu ngày sau đoàn xe tiến nhập hoàng thành Viêm Quốc, mặc dù đã là ban đêm nhưng đèn đuốc vẫn sáng trưng, náo nhiệt vô cùng, một quốc gia phồn vinh, so với hoàng thành Phượng Quốc phồn hoa không ít.

"Thần tượng, chúng ta đi dạo một lát đi." An Nhã tròn mắt nhìn cảnh tượng phồn hoa trước mặt người mua người bán đang đổi tới đổi lui, nếu không phải còn chưa tới khách điểm nghỉ ngơi, nàng hận không thể ngay lập tức hòa nhập với dòng người.

Lam Ảnh Nguyệt hơi nhíu mày: "Hôm nay đi đường mệt mỏi, tìm khách điểm nghỉ ngơi trước đã."

Đến khách điểm, đã có người đứng ở cửa nghênh đón, hần mang nụ cười ôn hòa hướng hội đạo sư nói: "Hoan nghênh quý quốc đến Viêm Quốc, chúng ta đã chuẩn bị nơi nghỉ ngơi tốt nhất cho các vị, đi lên lầu sẽ có người dẫn đường."

Mới vừa đi vào bên trong, đã nghe được một thanh âm không có hảo ý vọng đến, "A, Tần Ngọc, học viện các ngươi thật ngu ngốc, cư nhiên còn để người tham dự, không sợ bị người nhúng cơ hội cho Viêm Quốc lần nữa sao?"

"Này, ngươi đừng nói như vậy." Một nữ hài tử vận hồng y cười nói: "Viêm Quốc không biết đã hứa cấp những thứ quý hiếm gì cho Tần Ngọc đâu, so sánh với tài phú, cái khác được coi là cái gì."

"Nam nhân kia là Ninh Trí Viễn, hoàng tử Ninh Quốc, nữ là Ninh Uyển Chi, là muội muội của hắn." An Nhã nhỏ giọng nói bên tai Lam Ảnh Nguyệt, đôi mắt to tròn tràn ngập ý tứ không vui.

"Năm nay lại có thêm một tiểu hài tử, chẳng qua mới mười bốn mười năm tuổi, xem ra Phượng Quốc năm nay quả thật không bằng năm ngoái." Ninh Uyển Chi nhìn Lam Ảnh Nguyệt, mắt phượng tràn đầy trào phúng: "Tiểu hài tử, mau về nhà đi, đây không phải địa phương ngươi nên đến."

Không ít người trong đại sảnh nghe được câu này, đều nở nụ cười, trong mắt bọn họ tu vi của một tiểu hài tử sao có bằng họ được.

An Nhã tức giận đến giậm chân, Lam Ảnh Nguyệt bất được nàng không để ý đến mọi người bước thẳng lên lầu.

Ninh Uyển Chi thấy Lam Ảnh Nguyệt cư nhiên không nhìn nàng, làm cho nàng khó chịu, vì thế đuổi theo Lam Ảnh Nguyệt lên lầu, mà một khi nàng đã đuổi theo nhất định gặp bị kịch.

Mà nguyên bản còn đang đi đột nhiên Lam Ảnh Nguyệt dừng lại, quay đầu.

Ninh Uyển Chi vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của Lam Ảnh Nguyệt, sau đó, nàng đột nhiên tròn to con mắt mắt thẳng bằng ngã xuống cầu thang, thời điểm sắp chạm mặt đất, làn váy xoẹt một tiếng, lộ ra một mông đùi lớn, Ninh Uyển Chi tóc tai bù xù quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, không biết là hôn mê hay ngại quá không dám ngẩng mặt lên.

Mọi người há to miệng nhìn tình cảnh này, lại ngẩng đầu, Lam Ảnh Nguyệt cùng An Nhã đã biến mất tại lầu hai, nhưng tất cả mọi người đã tận mắt nhìn thấy Ninh Uyển Chi ngã xuống cầu thang, cho nên Ninh Trí Viễn cũng là có miệng khó trả lời, ôm lấy Ninh Uyển Chi ly khai.

Lam Ảnh Nguyệt tắm rửa xong nằm ở trên giường, vừa nhắm mắt lại, cảm giác được một tia khác thường.

Còn không chờ nàng động, Tiểu Long ở một bên phá cửa sổ nhảy ra ngoài, Lam Ảnh Nguyệt thông qua tinh thần gọi Tiểu Long, nó không có một chút phản ứng, nàng phát bộ ngoại sam đuổi theo.

Một lúc sau rốt cuộc nàng cũng thấy Tiểu Long ngồi trên nóc nhà, nó đi lên trên đấy dường như đang nhìn cái gì, Lam Ảnh Nguyệt bắt lấy nó ôm vào trong lòng, còn chưa nói chuyện, lại bị một cỗ lực lượng cường hãn bắt lấy, bất ngờ không kịp phòng lập tức từ trên nóc nhà rơi xuống.

Nhất thời trong gian phòng bọt nước văng khắp nơi, Lam Ảnh Nguyệt mở mắt, dùng con mắt lãnh ngạo thẳng tắp nhìn vào hắn.

Hắn có ngũ quan góc cạnh rõ ràng, lãnh tuấn, đôi mắt tím khiến người khác trầm mê, tà tà tựa vào bể bên cạnh, trên ngực tinh trắng đọng lại chút bọt nước, một bàn tay bụng chén rượu không chút để ý nhìn nàng, ngữ khí lãnh lạnh khiến người ta giận sôi: "Chính là ngươi, nói muốn đã bại ta?"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tứ liên minh quốc tế tái (nhị)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe được lời này, Lam Ảnh Nguyệt đại khái cũng đoán được thân phận của hắn, nhưng mà hắn đến cùng đã dùng phương pháp gì dẫn dụ được Tiểu Long đi, hơn nữa đôi đồng tử của hắn cũng không thuộc về loài người.

Hơn nữa lực lượng xuất hiện vừa rồi kia, cường đại lại quái dị, nàng khẳng định hắn không đơn giản chỉ đứng ở lực giai, người này, không đơn giản.

Nước trong bể lạnh lẽo, đứng lâu trong đấy Lam Ảnh Nguyệt bắt đầu cảm thấy tứ chi cứng nhắc, trong khi đó hắn lại không có một chút khác thường nào.

"Là ta lớn lên không trở thành một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, khiến người thật thất vọng đi." Lam Ánh Nguyệt chậm rãi lấy ngoại bào thâm sắc từ trong không gian ra khoác lên người, một tay chống lên cạnh bể, mượn đà nhảy lên bờ, người này dẫn nàng tới nơi này, chẳng lẽ chỉ vì muốn nhìn bộ dạng của nàng thế nào thôi sao, nhằm chán.

Thân thể nàng nhảy lên mang theo vô số bọt nước, không biết do cố ý hay vô ý mà tất cả đều bay về hướng Mộ Hi Thần, Mộ Hi Thần nhẹ nhàng chạm bàn tay vào mặt nước, một màng chắn từ nước được tạo ra, ngăn chặn chỗ bọt nước kia.

Hắn buông tay xuống tiện thể cầm theo chén rượu, ngữ khí lạnh lạnh từ phía sau Lam Ánh Nguyệt truyền đến: "Chỉ cần nói đến dáng người của người thôi có đáng lên cho ta nhìn, ta cũng không muốn nhìn, cần gì phải về thêm chuyện."

Hai tay Lam Ánh Nguyệt đang thất lại quần áo đột nhiên dừng lại, người này lãnh thành như vậy, không ngờ miệng lưỡi cũng độc không kém, đột nhiên quay đầu ngồi xổm xuống bên cạnh bể, chống lại ánh mắt rét lạnh của hắn, mỉm cười nhìn hắn, "Người muốn uống thử nước trong bể này không?"

Mộ Hi Thần không nghĩ tới nàng sẽ quay đầu, chưa từng có nữ nhân nào dám cách hắn gần như vậy, nhìn ánh mắt nàng cười cong thành hình trăng lưỡi liềm, trong lúc nhất thời lại quên mất việc phải trả lời, một giây sau, thân thể hắn giống như bị mất đi không chế, trượt vào trong nước, uống một ngụm nước xong mới tỉnh táo ngoi lên khỏi mặt nước, Lam Ánh Nguyệt sớm đã rời đi.

Nhớ tới ánh mắt kia, ánh mắt ngàn năm không đổi của Mộ Hi Thần xuất hiện cảm xúc dị thường, yêu dị từ màu* lưu quang rung động>(*đồng tử màu tím như thế này._.

Trở lại phòng thay xong y phục, Lam Ánh Nguyệt khoanh hai tay trước ngực nhìn Tiểu Long đang run run nói: "Tại sao vừa rồi lại đột nhiên chạy đi?"

Tiểu Long tội nghiệp mở đôi mắt to đầy nước nói: "Mẫu thân, có bảo bối."

Lam Ánh Nguyệt không nói gì, ngay cả Tiểu Long thích bảo bối gì Mộ Hi Thần cũng biết, nàng nằm trên giường, ánh mắt vừa nhắm lại, lại cảm giác được ngoài phòng có người đang tiến lại gần.

Nàng định đứng dậy, Du Hồn đã rời khỏi không gian, hắn không một tiếng động ở trong không trung cử động tay, sương mù màu vàng giống như lốc xoáy không ngừng từ ngoài phòng ngưng tụ quanh tay hắn, cuối cùng tụ thành một quả cầu trong suốt, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.

"Muốn chết." Thanh âm Du Hồn lạnh thấu xương, hắn khẽ động đầu ngón tay quả cầu đi thẳng qua khe hở, chỉ nghe thấy thanh âm của vật ngã xuống, đêm khò phục yên tĩnh.

Chỉ mới ngày đầu tiên, đã có người không chờ được rồi sao, chẳng qua là mê hồn hương hạ đẳng như vậy cũng lấy ra được, Viêm Quốc này, so với nàng nghĩ hình như còn nghèo nàn hơn, bất quá, nàng không cũng không để ý.

"Du Hồn, giúp ta làm một chuyện." Lam Ánh Nguyệt gọi lên ý cười tà ác, Tiểu Long ở một bên đột nhiên có chút lạnh, chạy nhanh vén lên một góc chăn trùm kín thân thể của mình, nẫu thân cười thật đáng sợ.

Du Hồn bay đến, loan hạ thất lung, nghe lời nàng nói xong, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại được bình tĩnh, gạt đầu biến mất khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, một tiếng thét chói tai phá tan không gian, Lam Ánh Nguyệt vẫn còn đang buồn ngủ ngồi dậy, nghe tiếng bước chân tới tới lui lui

ngoài phòng, chậm rì rì bắt đầu rửa mặt.

Chờ nàng thu thập xong đầy cửa ra, trong đại sảnh đã tụ tập rất nhiều người, có thanh âm nam nhân biện giải, còn có tiếng khóc của nữ tử, rất náo nhiệt.

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt một cái, đi đến ngồi bên cạnh An Nhã, An Nhã lập tức thần thần bí bí ghé vào tai Lam Ảnh Nguyệt nói: "Thần tượng, ngươi có biết tối hôm qua phát sinh chuyện gì không?"

Lam Ảnh Nguyệt lắc đầu, bắt đầu ăn điểm tâm, thuận tiện cầm một cái chén nhỏ lấy một ít cho Tiểu Long, đặt ở bên cạnh, Tiểu Long lập tức nhảy đi qua, khoan khoái bắt đầu ăn.

"Buổi sáng hôm nay thời điểm Ninh Uyển Chi tỉnh dậy, phát hiện đội của Lí Minh Vũ đang nằm trong phòng của nàng, cho nên bị kinh sợ." (Nhi thấy nằm ngoài phòng không đủ dọa con nhà người ta) An Nhã cắn một miếng bánh, dè dặt cẩn trọng nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái nói: "Thần tượng, không là người làm chứ?"

"Đương nhiên." Lam Ảnh Nguyệt chỉ nói hai chữ, An Nhã buồn bực, đương nhiên vẫn là đương nhiên, Tiểu Long nhìn An Nhã buồn bực, chân nhỏ che miệng cười trộm.

"Tiểu Nhã, chỉ số thông minh của ngươi ngay cả một sủng vật cũng vượt qua rồi sao." Lâm Khiêm hí híp mắt, ánh mắt nhu hòa nhìn Tiểu Long, Tiểu Long nghe được có người khen nó, lập tức nhảy lên đầu vai Lâm Khiêm, hôn lấy bẹn một cái.

Sau đó thẹn thùng bụm mặt chui trở về trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, mặt rúc sâu vào trong lòng Lam Ảnh Nguyệt chỉ chừa mỗi cái cổ cùng cái đuôi ngo nguẩy.

"Ngươi cư nhiên bị một tiểu miêu phi lễ, ha ha ha ha." Phụng Hiên cười lớn đi tới, cầm lấy chiếc đĩa không chút khách khí gấp ăn, một thân nồng nặc mùi son phấn khiến mọi người chỉ biết lắc đầu.

"Hôm nay mang bọn ngươi đi địa phương tốt." Phụng Hiên thần bí nở nụ cười, mấy người lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, điện hạ sẽ không dẫn bọn họ đi dạo lầu xanh chứ?

Nhìn ánh mắt mấy người kia, Phụng Hiên không nói gì liếc mắt xem thường, "Ta muốn mang bọn ngươi đi phòng đấu giá, các ngươi dùng ánh mắt gì vậy, bản điện hạ mang việc vào người rồi."

Mấy người nhất trí gật đầu, ngay cả Đông Phương Hàn cũng gật đầu một cái, lời phản bác của Phụng Hiên cũng nghẹn lại trong cổ họng, danh hiệu tiểu bá vương của hắn cũng không phải để trang trí, cũng chỉ có mấy người này dám đối với hắn như vậy.

Không khí giữa bọn họ tương đối náo nhiệt, mấy người Lam Hạo Phong lại phá lệ cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao Lâm Triệt cùng Lam Hạo Phong đều quý An Nhiên, có thể nói là mùi thuốc súng mười phần, Lam Nguyệt Ngôn vốn không thích An Nhiên dọc đường đi nàng đã ghen đến điên rồi.

Sau khi ăn xong, mấy người vừa mới đứng lên chuẩn bị xuất môn, trong tửu lâu lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, mọi người có chút kinh ngạc nhìn Mộ Tiêu Dật nổi giận dưng dưng mà đến, lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mộ Tiêu Dật bước vào tửu lâu, quét một vòng trong đại sảnh, lập tức nhìn thấy thân ảnh Lam Ảnh Nguyệt.

Ngày ấy trở về Phụng Quốc, phải đi sư môn, cũng nói sự tình gặp được ẩn sĩ cường giả ở Phụng Quốc nói cho sư phụ hắn, mà sư phụ hắn sau một thời gian dài điều tra, Lam Dật căn bản không thuộc gia tộc lãnh đời nào, tuổi nàng cũng không vượt quá mười năm tuổi.

Chỉ cần có tinh lực màu tím, tuy rằng khả năng rất nhỏ, nhưng cũng có khả năng ở tuổi này tu luyện đến thất giai, cũng thuận phát ma pháp.

Vừa nghĩ đến việc hắn ở Phụng Quốc trước mặt nhiều người như vậy quỳ gối với Lam Dật, nhưng lại phải nuốt vào độc dược không biết tên, tức nhất uộc tề sư giỏi nhất Viêm Quốc cũng không tìm ra hắn trúng độc gì, chính hắn cũng không cảm thấy có gì dị thường, làm hại hắn mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, hắn thật sự không cách nào nhận được muốn hạ thủ với nàng.

Nhìn con giận dữ Mộ Tiêu Dật, Lam Ảnh Nguyệt lại nở nụ cười, "Thế nào, còn muốn hướng ta quỳ gối gọi tiền bối nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tứ liên minh quốc tế tái (tam)

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, mọi người đều dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn nàng, có phải đầu thiếu nữ này bị vấn đề rồi hay không, bọn họ tựa hồ có thể tưởng tượng ra một lát nữa sẽ phát sinh sự tình gì.

Ninh Uyển Chi thấy Mộ Tiêu Dật, bước chậm tới, cùng với bộ dáng ương ngạnh kiêu ngạo ngày hôm qua quả thật là một trời một vực, nhìn bộ dáng thẹn

thùng của Ninh Uyển Chi đa gà của Lam Ảnh Nguyệt bắt đầu nổi lên.

"Người có biết điện hạ của chúng ta là người nào không, cư nhiên dám nói chuyện với điện hạ như vậy." Nghe ngữ khí hờn dỗi của Ninh Uyển Chi kia thân mình Lam Ảnh Nguyệt run lên, quả là một tiểu cô nương đang ngượng ngùng, nhưng ai trong chúng ta cũng đều biết, quá nhập vai đi.

Ninh Uyển Chi then thùng nhìn về phía Mộ Tiêu Dật, phát hiện Mộ Tiêu Dật nhìn qua, mặt càng đỏ hơn, "Điện hạ, một tiểu nha đầu này người không cần phải ra tay chỉ cần ta là được rồi."

Ninh Uyển Chi nói xong, phát hiện Mộ Tiêu Dật vẫn duy trì tư thế như cũ, luôn luôn nhìn nàng, Ninh Trí Viễn vừa nhìn tình huống này đã hiểu, đại hoàng tử chẳng lẽ có ý tứ với muội muội hân.

Viêm Quốc là tứ quốc bên trong ít nhất quốc gia(cái gì ít vậy ai giải thích dùm Linh cái, ít gái hay ít người???), nếu muội muội hân gả cho Mộ Tiêu Dật, sau này Ninh Quốc cùng Viêm Quốc coi như đồng minh.

"Đừng đừng, việc này không nhọc đại hoàng tử ra tay." Nói xong, Ninh Trí Viễn liền hướng Lam Ảnh Nguyệt đi tới, ngữ khí không tốt mở miệng nói: "Còn không chạy nhanh đến dập đầu xin lỗi đại hoàng tử, bằng không, hừ."

Phong Hiền khoanh tay đứng bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, lông mày giương lên, "Bằng không thế nào?"

Đúng lúc này, Mộ Tiêu Dật vẫn đang nhìn Ninh Uyển Chi lãnh lạnh mở miệng: "Người là ai?"

Nghe nói như thế, nụ cười trên mặt Ninh Uyển Chi cứng lại, tan nát cõi lòng, chẳng lẽ vừa mới rồi hân nhìn nàng, chính là suy nghĩ nàng là ai sao?

"Điện hạ, ta." Ninh Trí Viễn còn chưa nói hết, đã bị Mộ Tiêu Dật một cước đạp bay: "Người là ai? Việc của bản điện hạ không cần người xen mồm vào?" (ngu thì chết, không ai ngu cho)

Nhìn biến cố bất thình lình này, không ít người trong đại sảnh nở nụ cười náo nhiệt, hai huynh muội này còn tưởng bỏ muốn nịnh bợ nhân gia, nhưng không ngờ đến Mộ Tiêu Dật căn bản không biết bọn họ, quá mất mặt.

những người Ninh Quốc nhanh chóng chạy đến nâng Ninh Trí Viễn lên, Ninh Trí Viễn nắm chặt nắm tay, hung hăng nhìn Mộ Tiêu Dật, cho dù Viêm Quốc cường đại, nhưng hân tốt xấu gì cũng là hoàng tử một quốc gia, Mộ Tiêu Dật này quả thật không coi ai ra gì.

"Lam Dật, so tài lần trước bại trong tay người quả thật không hay ho gì, người có dám so với ta một lần nữa hay không?" Đôi mắt Mộ Tiêu Dật gắt gao nhìn Lam Ảnh Nguyệt, sát ý nồng liệt kia khiến mọi người lập tức hơi tán ra.(thành phần thích xem náo nhiệt lót đệm ngồi xem^^)

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì lắc lắc đầu, người này thật đúng là thiếu giáo huấn, Mộ Tiêu Dật ở trong mắt nàng đã là một phế nhân, trúng độc anh túc, hân cho rằng còn có người có thể cứu được hân sao?

"Ta hiện tại cũng không có thời gian ngoạn cùng với người, muốn đánh, gặp trên lôi đài." Nói xong, mấy người Lam Ảnh Nguyệt thân nhiên rời khỏi tửu lâu, căn bản là không để Mộ Tiêu Dật vào mắt.

Mộ Tiêu Dật tức giận, vừa muốn xoay người, lại phát hiện chân mình bị một đôi tay bắt lấy, không thể nhúc nhích, Mộ Tiêu Dật trong cơn giận dữ, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí mạnh mẽ, cường hân biến thành cái bàn trước mặt thành bột phấn.

Mọi người ngơ ngác nhìn tình cảnh này, thật lâu không thể không phục hồi lại tinh thần.

Ánh mắt Mộ Tiêu Dật tràn ngập lệ khí lạnh lùng đảo qua mọi người trong đại sảnh, cả giận nói: "Nhìn cái gì, còn không cúi cho ta."

Dứt lời, trong đại sảnh vốn đông đúc, chỉ trong nháy mắt phân tán không còn một mảnh, Mộ Tiêu Dật ảo não, vừa mới rồi là Lâm Khiêm nói khi nào.

Bên kia, Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người rời khỏi tửu lâu đi dạo, đến chạng vạng đi theo Phương Hiền đến hội bán đấu giá, vừa đi tới cửa, Lam Ảnh Nguyệt nhìn mọi người tập nập xô đẩy nhau đi vào, với tốc độ như vậy, khi nào bọn họ mới có thể vào được trong.

Phương Hiền ở một cười cười như một tiểu hồ ly, đột nhiên hướng về phía đám người hô lớn: "Mộ Hi Thần tới rồi."

Sau đó, mấy người vẫn còn đang chen chúc xô đẩy nhau đồng loạt quay đầu, cùng nhau chạy về chỗ bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn hậu trường đồ sộ này, không nghĩ tới thanh danh của khối băng kia lại hữu dụng như vậy.

Thời điểm mọi người chạy đến nơi, trước cửa bán đấu giá chỉ còn lại vài người thừa thớt, Phong Hiền chạy nhanh cùng mấy người chạy vào ghế lô nhà gian lâu hai, Phong Hiền lập tức phủ phục xuống bàn, một đôi mắt hoa đào cười thập phần nở rộ.

An Nhã bữu môi nói: "Không nghĩ tới thanh danh của Mộ Hi Thần lại lớn như vậy."

Phong Hiền không cho là đúng nở nụ cười: "Mộ Hi Thần này là thiên tài hiếm có của Viêm Quốc, địa vị của hân ở Viêm Quốc với địa vị của nhị ca ở Phương Quốc là giống nhau."

"Hân làm sao có thể so được với Diệc Vương điện hạ của chúng ta." An Nhã than thở một tiếng, ghé vào cửa sổ, nhàm chán nhìn cảnh người người chen chúc dưới đường.

Sắc trời tối dần, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Trên đài cao của hội bán đấu giá một hắc y nam từ bước ra, toàn thân bao phủ một màu đen chỉ chừa ra cặp mắt sắc bén.

Hắn nhàn nhạt mở miệng nói: "Hoan nghênh chư vị đến với hội bán đấu giá hoàng gia, đêm nay bán đấu giá mười bảo vật, vòng thứ nhất bắt đầu."

Lời ít ý nhiều, rất nhanh có một nữ tử che mặt bụng một cái khay đi ra, trên khay là một hộp gỗ nhỏ, nam tử cẩn trọng mở nắp hộp gỗ ra "Băng Linh Thảo, giá khởi điểm hai mươi vạn kim tệ."

Mọi người thấy Bắc Linh Thảo trong tay nam tử, rất nhiều người đều kích động đứng lên, "Ba mươi vạn."

"Năm mươi vạn." Một người lại nói.

Thời điểm nóng nhất ở dưới, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn vào trong không gian của bản thân đã mọc một khóm bắc Linh Thảo, cảm một gốc cây trên tay, lẩm bẩm: "Thì ra cây này đáng giá như vậy."

Phong Hiền mở to hai mắt nhìn Bắc Linh Thảo trong tay nàng, mạnh mẽ nhảy dựng lên, cấp bậc của Bắc Linh Thảo trong tay nàng với Bắc Linh Thảo kia chênh nhau không chỉ có một hai cấp, "Tiểu Dật, bao nhiêu kim tệ, bán cho ta."

"Cho ngươi." Lam Ảnh Nguyệt ném Bắc Linh Thảo vào tay Phong Hiền, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong Hiền không bình tĩnh nổi nữa, không nói gì nhìn Bắc Linh Thảo trong tay, hắn cũng không phải nhà giàu mới nổi, một trăm vạn hắn cũng sẽ đưa, hắn thân là hoàng tử cũng từng trải qua việc đời, cũng chưa từng thấy ai bốc đồng như nàng.

"Tiểu Dật, ngươi thiếu chân chạy không?" Phong Hiền hỏi.

"Không thiếu." Lam Ảnh Nguyệt không quay đầu lại.

"Ngươi có thiếu đánh tạt không?" Phong Hiền lại hỏi.(không hiểu đánh tạt là gì)

"Không thiếu."

"Vậy ngươi thiếu âm giương không?" Phong Hiền kiên trì không ngừng hỏi.

Lam Ảnh Nguyệt rốt cục cũng quay đầu lại, không nói gì liếc hắn.

Lâm Khiêm tao nhã uống một ngụm trà, khẽ cười nói: "Nếu ngươi không sợ chết."

Tần Ngọc cùng mấy người, nhìn về phía sau Phong Hiền, ở trong lòng yên lặng vì hắn bị ai.

Phong Hiền dường như không phát hiện điều gì dị thường, tiếp tục nói: "Tiểu Dật, kỹ thuật của ta tốt lắm."

"Hử? Vài ngày không gặp, năng lực tăng lên không ít thì phải." Một giọng nam dễ nghe từ sau lưng truyền đến, Phong Hiền phảng phất như bị lôi điện tạt kích, thân thể cứng ngắc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tứ liên minh quốc tế tái (tứ)

Phượng Hiền nhìn mấy người đối diện đang vui sướng khi người khác gặp họa, trong lòng buồn bực cực kỳ, vì sao Tần Ngọc thấy nhị ca đến đây cũng không nhắc nhở hắn, qua một lúc lâu, Phượng Hiền rút cuộc cũng run rẩy xoay người lại, lộ ra nụ cười nịnh nọt với người phía sau: "Nhị ca, sao huynh lại tới đây."

"Ta không đến, chẳng lẽ để ngươi làm âm giương cho nữ nhân của ta sao?" Phượng Diệc vừa nói vừa bước đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, tự nhiên cầm lấy chén trà trong tay nàng, chậm rãi đưa lên miệng nhấp một ngụm, giống như đó không phải là một loại trà thông thường của nhân gian.

Nghe lời này xong lại nhìn đến tình cảnh trước mắt, Phượng Hiền chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tay hắn run run chỉ chén trà trong tay Phượng Diệc, hắn vừa mới cái gì, đường đường là nhị ca mắc chứng bệnh khiết phích nặng lại uống trà trong tay Lam Dật.

Đợi chút, Phượng Hiền đột nhiên nhìn Lam Ảnh Nguyệt, vừa mới rồi nhị ca nói nữ nhân của ta, sẽ không phải là Tiểu Dật chứ?

"Nhị ca, huynh như vậy là không được, Tiểu Dật còn chưa mười lăm." Phụng Hiên chỉ cảm thấy trái tim mình sắp chịu đựng không nổi, một người luôn luôn không có một nữ nhân bên cạnh như nhị ca, đột nhiên lại xuất hiện một nữ nhân hơn thế nữa còn là một tiểu nha đầu.

"Người có ý kiến?" Phụng Diệc tuy nói chuyện với Phong Hiên, nhưng ánh mắt lại không rời Lam Ảnh Nguyệt.

Phụng Hiên không biết nói gì (cạn ngôn), đầu lắc tựa như trống bỏi: "Không có không có, Tiểu Dật nàng tốt lắm."

"Hử?" Phụng Diệc hơi hơi nhượng mảy.

"Tẩu tử nàng tốt lắm, cùng với nhị ca là trời đất tạo một đôi." Phụng Hiên lập tức nói.

"Ta không phải tẩu tử của người." Lam Ảnh Nguyệt đối việc Phụng Diệc xuất quỷ nhập thần đã thành thói quen, nhưng đối với việc Phụng Diệc Một mình tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn thì không tài nào quen được. (tiểu mún ảnh là của ti chứ không phải ti là của ảnh hử)

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, Phụng Hiên tâm nhảy vọt lên cổ họng, Tiểu Dật, thị sùng mà kiêu là không nên, chọc nhị ca mất hứng chỉ cần một ngón tay mạng của người coi như xong.

Nhưng tình cảnh kế tiếp lại một lần nữa phá hủy hình tượng của nhị ca trong lòng Phụng Hiên, chỉ thấy Phụng Diệc chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười, thanh âm lười nhác tràn đầy sung sướng: "Ta đã định rồi, nha đầu nàng không có đường chạy."

Người này thật sự là nhị ca của hắn sao? Nhân sinh quan của Phụng Hiên toàn bộ bị sụp đổ, gương mặt như phong xuân trước mắt này, làm cho hắn cảm thấy hơi lạnh đang dần dần lên trong lòng.

Nhìn gương mặt trắng bệnh của Phụng Hiên, Lâm Khiêm yên lặng lắc đầu, đáng thương thật đáng thương, tiểu bá vương cư nhiên cũng có hôm nay, lại có thể bị dọa thành như vậy, cũng may bọn họ đã từng gặp qua trường hợp này nên hiện tại tương đối bình tĩnh.

"Nha đầu, ở đây chỉ có chút phá đồng lạn thiết, người muốn cái gì cứ nói với ta." Phụng Diệc đan tay chống cằm, hí mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt, cả người để lộ ra một loại hơi thờ ơ nhu hòa.

An Nhã yên lặng lắc đầu, phá đồng lạn thiết? Chỗ kia phải đến mấy chục vạn kim tệ đó, Diệc Vương của bọn họ quả nhiên là đại tài khí thô.

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn Phụng Diệc một chút, đột nhiên mở miệng nói: "Người đến đây có việc gì?"

Phụng Diệc nghe vậy không dấu vết ngồi thẳng dậy "Đến nhìn người."

"Vậy người có thể đi rồi." Lam Ảnh Nguyệt đứng lên dựa vào bên cửa sổ, lại phát giác được ánh mắt ở gần đó đang nhìn nàng, đảo mắt tìm xung quanh nhưng lại không phát hiện được gì.

Cửa sổ trước mặt nàng đột nhiên đóng lại, Lam Ảnh Nguyệt vừa quay đầu, Phụng Diệc đã cầm tay nàng, đôi mắt tà mị đã mất đi vẻ ôn hòa thay vào đó là hận ý.

"Có người muốn giết ta." Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh mở miệng.

Ánh mắt Phụng Diệc nhìn về phía nàng, dần dần trở nên nhu hòa, tiểu nha đầu đúng là mẫn cảm, hắn đưa tay nhu nhu tóc nàng, bình tĩnh mở miệng nói: "Có ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng động vào người dù chỉ một chút."

Người có thể khiến tự thân Phụng Diệc đến, tất nhiên không phải nhân vật đơn giản, người bình thường đã có Hắc Phong bí mật giải quyết, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của Phụng Diệc, Lam Ảnh Nguyệt khe khẽ mở miệng nói: "Là người Âm Vực."

Phụng Diệc không nói gì, nhưng trong lòng Lam Ảnh Nguyệt cũng đã có đáp án, hết thảy tựa hồ trở nên càng rối loạn.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên ầm ầm hân lên, Lam Ảnh Nguyệt đẩy cửa sổ ra, lập tức nghe được người phía dưới kích động kêu to: "Tám trăm vạn."

Lam Ảnh Nguyệt nhú mảy, vật gì mà lên đến tận tám trăm vạn, đúng lúc này Tiểu Long vẫn luôn im lặng ngồi một bên đột nhiên nhảy lên vai Lam Ảnh Nguyệt nói: "Mẫu thân, muốn ăn."

Bộ dáng Tiểu Long đáng thương hề hề, khiến Lam Ảnh Nguyệt mềm lòng, nhưng đó chỉ là một trái cây mà thôi, đã lên tới tám trăm vạn khiến lòng nàng có chút xót. (ti ki bo)

"Đó là ma tiên quả, ma thú ăn có thể tấn chức đến thần thú, nhưng nếu là thần thú ăn, vô dụng." Thao Thiết lạnh lạnh nói một câu.

Đúng lúc này, cách vách truyền ra một thanh âm lạnh lẽo: "Một ngàn vạn."

Lam Ảnh Nguyệt nghe thanh âm lại nhớ tới cặp tử mẫu của Mộ Hi Thần, không nghĩ tới hắn cũng ở trong này.

Đúng lúc này, Tiểu Long đột nhiên chuyển hướng về phía Phụng Diệc, hai mắt đắm lệ mông lung hô một câu: "Phụ thân, muốn ăn."

Lông mày xinh đẹp của Phượng Diệc khẽ nhíu, khoe miệng khẽ giương lên, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Hai ngàn vạn."

Nghe được giá hai ngàn vạn, ngay cả ánh mắt nam tử duy trì buổi đầu giá cũng thay đổi, tất cả mọi người nhất tề nhìn về phía cửa sổ lầu hai, nhưng cửa sổ chỉ có một khe hở, cũng không thể thấy người bên trong.

Ma tiên quả tuy rằng trân quý, nhưng năm mươi năm cũng cho ra một quả, không phải thứ hiếm có gì, có thể kêu đến hai ngàn vạn, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc, người có thể một lần xuất ra nhiều kim tệ như vậy, trên đại lục này cũng không nhiều lắm.

mấy người Tần Ngọc yên lặng lau mồ hôi, Tiểu Long lại vui vẻ, phụ thân rất có tiền, nó lập tức muốn có trái cây ăn.

"Hai ngàn vạn lần nhất thứ, hai ngàn vạn lần thứ hai thứ, hai ngàn vạn lần thứ ba, thành giao." Nam tử an bài người đi xuống làm thủ tục, người vừa xuống đài Tiểu Long đã khẩn cấp nhảy khỏi cửa sổ, sau đó ôm lấy trái cây kia cắn một miếng, say mê hít hít, phát ra một thanh âm thỏa mãn, "Meo."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì, yên lặng quay mặt đi, quả thật rất mất mặt.

Hắc Phong mang bộ mặt đầy hắc tuyến xuống trả ngân lượng, chủ thượng thật sự rất tùy hứng, chỉ vì tiểu gia hỏa này gọi một tiếng phụ thân, hai ngàn vạn kim tệ cứ như vậy không cánh mà bay.

Bất quá so Lam Ảnh Nguyệt còn đang buồn bực, những người khác bởi vì hai ngàn vạn kim tệ kia cư nhiên bị một cấp thấp ma thú ăn, tâm bọn họ rí mẩn.

Đúng lúc này, hắc y nhân vốn đang đứng trên đài cao đột nhiên hóa thành một mảnh huyết vụ, bay về phía mọi người.

Mọi người trong đại sảnh thét chói tai muốn nhanh chóng chạy ra ngoài, lại phát hiện có kết giới ngăn cản, một nam tử trung niên xuất kiếm, dùng toàn lực đánh về phía kết giới, nhưng kiếm của hắn vừa mới va chạm vào kết giới lập tức bị cắn nuốt cả người biến thành bãi máu loãng.

"Ha ha ha ha, chỉ là một con kiến nhỏ bé còn muốn phản kháng sao." Theo thanh âm chói tai vang lên, trên đài cao xuất hiện một hồng y nam tử, ánh mắt lửa đỏ mang theo dày đặc sát ý, mái tóc đỏ dài tận gót chân không ngừng trong không trung vũ điệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tứ liên minh quốc tế tái (ngũ)

Trong nháy mắt lúc nam nhân kia xuất hiện, Lam Ảnh Nguyệt phát hiện Phượng Diệc nắm tay nàng chặt hơn một chút, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhìn nam tử kia, đuôi lông mày lộ ra một chút lương ý, ánh mắt có chút âm trầm, lần đầu tiên Lam Ảnh Nguyệt thấy được thần sắc như vậy trong mắt hắn.

Thời điểm mọi người đang hoảng sợ bất an, một sợi tơ màu đỏ như có sinh mệnh bay khỏi ống tay áo nam tử kia, xoay trong không trung một lát, rồi bay thẳng về phía cửa sổ phòng Lam Ảnh Nguyệt.

Cùng lúc đó, mười mũi tên băng lam từ phòng cách vách phá cửa mà ra, hồng trù vẫn còn xoay quanh trong không trung chỉ trong nháy mắt hóa thành mảnh nhỏ như những cánh hoa đỏ phiêu đảng trong không trung.

Mọi người lập tức nhìn về phía cánh cửa vừa bị vỡ vụn, chỉ thấy tay Mộ Hi Thần cầm Băng Lam cung mặt không biểu tình đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt lạnh như băng nhìn nam tử dưới đài.

"Thái tử điện hạ, là thái tử điện hạ, chúng ta được cứu rồi." Mọi người thấy Mộ Hi Thần giống như gặp được vị cứu tinh, nhất thời kêu to lên.

Xem ra trong mắt người dân Viêm quốc, thái tử của bọn họ không có việc gì không làm được, tinh thần mọi người hơi thả lỏng một chút, sự tình quý dị lại một lần nữa hiện ra.

Hồng trù vừa mới rồi bị đánh tan, lại đang từng mảnh từng mảnh một ghép lại với nhau, cuối cùng trở thành một hồng trù hoàn chỉnh như ban đầu bay vào tay nam tử, nam tử kia nhìn Mộ Hi Thần, đột nhiên nở một nụ cười khiến mọi người kinh sợ: "Băng phách, ha ha ha, nếu ngươi bắt người đó cho ta, ta tha ngươi một mạng."

"Không cần." Đôi mắt lạnh như băng của Mộ Hi Thần bắt đầu nổi lên sát ý, trong nháy mắt rời khỏi gian phòng mình đang đứng, chỉ trong một nhịp hô hấp đã đứng vững trên đài cao đối diện với hồng y nam tử trước mặt, băng phách phát ra màu xanh sáng bao phủ cơ thể hắn, cả người có vẻ lạnh như băng.

Mọi người kinh ngạc nhìn tình cảnh này, Mộ Hi Thần chỉ là một cung thủ nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi.

"Ta muốn là tiểu gia hỏa kia, ngươi cần gì phải đi tìm chết." Nam tử thanh âm trở nên có chút quý dị, so với vừa nãy quả thật bất đồng, mọi người lại cảm

thấy trong đấy có một tia nhu hoà.

Không biết là tiếng kêu sợ hãi của ai phát ra khiến mọi người đồng loạt nhìn về phía hồng y nam tử, sự tình xảy ra tiếp theo nằm ngoài nhận thức về pháp thuật của bọn họ.

Ở trước mắt bao nhiêu người ngũ quan của hồng y nam tử kia bắt đầu thay đổi, đôi mắt hoa đào chuyển thành mắt phượng tà mị, khoé mắt có một giọt nước khiến cặp mắt tràn đầy lệ khí, đôi lông mày hếch cao, nụ cười đầy yêu mị, nhếch môi thôi cũng tràn đầy phong tình vạn chủng, ngón tay thon dài giơ lên tao nhã vén lên mái tóc, phát ra thanh âm mềm nhẹ say lòng người: "Người còn muốn nhìn bao lâu nữa."

Vừa nói vừa nhìn hướng phòng Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng tránh thoát khỏi bàn tay Phượng Diệc, không biết rốt cuộc trong lòng là cảm giác gì.

Tần Ngọc mở to hai mắt nhìn: "Nữ nhân?"

Thao Thiết nhìn nữ nhân trên đài, ánh mắt lướt qua người Phượng Diệc, lạnh lạnh mở miệng nói: "Chỉ là một màn ảo thuật đơn giản mà thôi, chưa từng trải việc đời."

"Nha đầu, đợi ta, ta đi một chút sẽ trở lại." Phượng Diệc nói xong, cũng không chờ Lam Ảnh Nguyệt trả lời, lập tức lách mình ra khỏi phòng, từ trong lòng bàn tay bay ra vô số băng hoa hướng về phía mọi người dưới đài bay tới, những người đó còn chưa kịp thấy rõ người tới là ai đã ngã xuống mất đi tri giác.

Ngay cả Mộ Hi Thần cũng mất ý thức ngã khỏi đài cao.

Nhìn về phía thân ảnh trên đài kia, đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia trào phúng, trên đại lục này người có năng lực khiến Phượng Diệc biến sắc có thể đếm trên đầu ngón tay, Lam Ảnh Nguyệt xoay người nhìn ra ngoài đường, nhàn nhạt mở miệng nói: "Du Hồn, chúng ta đi."

"Là." Du Hồn lẳng lặng không một tiếng động mở kết giới, Lam Ảnh Nguyệt lập tức nhảy ra ngoài.

"Tiểu Dật người không đợi Diệc Vương điện hạ sao?" Tần Ngọc nói còn chưa dứt lời, đã bị An Nhã đập cho một cước, nhìn thấy bóng lưng mấy người đã xa, Tần Ngọc nắm chặt tay buồn bực đi theo.

Dọc đường đi, mấy người cực kỳ yên tĩnh, ngay cả người huyền náo như An Nhã cũng cực kỳ yên tĩnh.

Đến tửu lâu, Lam Ảnh Nguyệt lập tức vào phòng, Tiểu Long ôm trái cây chưa cắn, dè dặt cẩn trọng đưa tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt: "Mẫu thân, ăn thôi."

Lam Ảnh Nguyệt lắc lắc đầu, ngồi lên giường vận công nhưng tinh thần lại không tài nào tập trung, nàng phiền muộn ngã xuống giường cuộn chân, trong lòng cực kỳ phiền chán.

Sáng sớm hôm sau, Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người theo đạo sư tiến vào hội trường, thời điểm bọn họ đến nơi bên trong đã toàn người với người, đạo sư mang bọn họ đến vị trí đã định chờ đến thời điểm bắt đầu.

Đúng lúc này mọi người đột nhiên nhao nhao lên, An Nhã đứng lên nhìn thoáng qua, bĩu môi nói: "Mộ Hi Thần này đi đến đâu cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy."

Gương mặt Mộ Hi Thần lạnh lùng, ngũ quan như được điêu khắc cực kỳ tuấn mỹ, đột nhiên An Nhã ngồi một bên nói: "Thần tượng, Mộ Hi Thần vừa mới hướng nhìn thoáng qua phía chúng ta."

Lam Ảnh Nguyệt vuốt vuốt bụng Tiểu Long, không chút để ý nói: "Hắn coi trọng người thôi."

Mặt An Nhã tối sầm, ghét bỏ mở miệng nói: "Ta mới không muốn bị đồng chết."

Lam Nguyệt Ngôn ngồi một bên đột nhiên xen vào nói: "Coi trọng người? An Nhã, người cũng không nhìn lại bản thân mình xem, hắn có nhìn trúng cũng phải là ta."

An Nhã ghét bỏ liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, "Người vừa phải thôi, ở Phượng Quốc dọa người còn chưa tính, không cần ở Viêm Quốc tự tìm xấu hổ, người thật sự cho rằng mình khuynh quốc khuynh thành sao."

Nghe lời An Nhã nói xong gương mặt Lam Nguyệt Ngôn lập tức chuyển đen, vừa định phản bác trọng tài lại tuyên bố đến thời gian rút thăm, nàng hung hăng dậm chân, buồn bực hô: "Ca."

Lam Hạo Phong không nói gì nhìn thoáng qua Lam Nguyệt Ngôn, muội muội hắn được chiều từ nhỏ đến hồng rồi, ở trường hợp này cũng không biết thu liễm.

Lam Ảnh Nguyệt tùy tiện lấy ra một lá thăm trong rương đưa cho trọng tài, sắc mặt trọng tài khê biến, Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn cái tên ghi phía trên, Vũ Văn Diệp, không biết.

An Nhã tiến đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt nói: "Thần tượng cẩn thận, Vũ Văn Diệp là pháp sư mạnh nhất Ly Quốc, am hiểu dùng độc, là một người

cực kì ngoan độc, có một bát giai ma thú."

"Yên tâm." Lam Ảnh Nguyệt gật gật đầu, chậm rãi đi lên lôi đài, Viêm quốc cực kì rộng lớn, có mười lôi đài để đồng thời tham gia đấu.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới lên lôi đài, mọi người dưới đài bắt đầu nghị luận sôi nổi, bởi vì thoát nhìn Lam Ảnh Nguyệt thật sự là quá nhỏ lại còn ôm một tiểu miêu không có chút năng lực gì, cho dù ai nhìn vào cũng nghĩ nàng thua không thể nghi ngờ.

"Người đầu hàng đi, ta không muốn động thủ với một tiểu hài tử." Một nam tử áo lam bước lên, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh, khinh thường nhìn thiếu nữ trước mắt.

"Người mạnh nhất Ly quốc chỉ có thể này thôi sao." Lam Ảnh Nguyệt ôm Tiểu Long dừng lại, giương mắt nhìn Vũ Văn Diệp, dù ở hoàn cảnh nào khinh định luôn là điều tối kị nhất.

Nhìn ánh mắt đùa cợt của nàng, Vũ Văn Diệp lạnh lùng cười: "Người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người."

sao đi sao đi, sao bay đầy trời đi, trả công mị ngòi ê ả mng edit ^^^^^

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tứ liên minh quốc tế tái (lục)

Vũ Văn Diệp xòe hai tay ra, một huyền trượng dần dần hiện lên trong không khí, thời điểm mọi người nhìn rõ được ma pháp trượng kia, không còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

Một ma pháp sư hét lớn: "Trời ạ, đó là Vô Uyên pháp trượng."

Người Ly Quốc vui mừng, bọn họ không ngờ tới Vũ Văn Diệp đã lấy được thần khí này, đợi đến năm nay cuối cùng bọn họ cũng có cơ hội đánh vào vòng trong rồi, cuối cùng Ly quốc cũng có này nở mà nở thật rồi

"Xem ra người nọ đã chấp nhận Vũ Văn Diệp, nếu không thần khí này sao có thể rơi vào tay Vũ Văn Diệp." Một lão nhân vận hắc bào vuốt vót râu nhàn nhạp mở miệng nói: "Tiểu nha đầu kia định thua rồi."

Nhìn biểu tình của mọi người, Lam Ảnh Nguyệt nhủ mảy, hỏi Thao Thiết: "Vô uyên pháp trượng, rất lợi hại sao?"

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, "Chỉ là một đầu gỗ mục mà thôi mà thôi."

Lam Ảnh Nguyệt giơ tay lên, một cái hóp trượng bình thường xuất hiện trong tay nàng, chỉ cần nhìn qua cũng biết pháp trượng kia là loại rẻ tiền, sao có thể so với Vô Uyên pháp trượng, Lam Ảnh Nguyệt giống như một tiểu hài tử lấy đồ chơi của mình ra nghịch, màu sắc âm đạm, thợ khéo thô ráp.

Nhìn vũ khí trong tay Lam Ảnh Nguyệt, mặt Vũ Văn Diệp biến đen, tiểu cô nương này đang khinh bỉ hắn sao, lại dám dùng một thanh gỗ mục ra đấu với hắn.

Lúc này sắc mặt mấy lão sư của Phụng Quốc cũng không được tốt lắm, hắn biết Lam Ảnh Nguyệt có thể thuận phát ma pháp nhưng không biết nàng làm vậy có ý gì, hiện tại hắn chỉ có thể yên lặng xem xét.

"Ha ha ha." Một đội viên của Ly Quốc cất tiếng cười to, "Các người nhìn xem, đội viên của Phụng Quốc khác gì một tên khất cái, ngay cả một pháp trượng tốt cũng không mua được."

"Không cần ở trên đây tự rước lấy nhục, mau lặn xuống dưới đi." Một người lại nói.

"Lặn xuống đi, lặn xuống đi." Những lời chế giễu này tập trung hết vào người Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt vẫn như cũ không có một biểu cảm nào, một thân vận đạm phong kinh khiến Vũ Văn Diệp hơi nhíu mày.

"Người xác định muốn dùng pháp trượng này đánh với ta?" Vũ Văn Diệp hỏi.

Lam Ảnh Nguyệt giơ pháp trượng trong tay lên nói: "Đối phó người, nó là đủ rồi."

Hiện tại nàng chưa muốn để mọi người biết rõ thực lực của mình, pháp trượng này chỉ là nàng tiện tay mua được trên đường mà thôi.

"Ha ha." Vũ Văn Diệp cười lạnh, sát ý trong mắt dần dần trở nên rõ rệt, "Ta sẽ cho người biết, khinh thị ta có kết cục kết cục."

Vũ Văn Diệp giơ pháp trượng lên cao, nhanh chóng niệm xong chú ngữ: "Hỏa lao."

"Vũ Văn Diệp đã đột phá lục giai." Rất nhiều người kinh ngạc nhìn hỏa long màu vàng kia, quả là thiên tài trong học thuật pháp."

Không thể không nói, Vũ Văn Diệp niệm chú ngữ rất nhanh, so với pháp sư bình thường là nhanh, nhưng người hấn đối mặt là Lam Ảnh Nguyệt, người biết thuật pháp mà pháp cho nên hấn phải đối mặt chỉ có thể là bị kịch.

Thời điểm mọi người vẫn còn kinh ngạc vì tốc độ niệm chú ngữ của Vũ Văn Diệp, Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không kinh hoàng, ngược lại động khốc miệng, tùy ý khua khua pháp trượng trong tay.

Động tác kia giống như đang đuổi một con ruồi, con muỗi vậy, người phía dưới khinh bỉ nhìn Lam Ảnh Nguyệt, ngay cả chú ngữ thiếu nữ này cũng chưa đọc lên, động tác còn rất khó coi.

Cảm ma pháp trượng như vậy còn muốn chiến thắng một lục giai hay sao, quả thực là người si nói mộng.

Vũ Văn Diệp nở nụ cười kiệt ngao nhìn Lam Ảnh Nguyệt, trong lúc đó Lam Ảnh Nguyệt lại bày ra một tư thế thập phần quý dị, chỉ trong nháy mắt rời khỏi địa điểm vừa đứng, băng lam vẫn còn bao quanh người nàng, thậm chí hấn còn chưa thấy nàng đọc chú ngữ.

Chung quanh lời đài im lặng như tờ, một người dè dặt cẩn trọng mở miệng nói: "Là trùng hợp."

"Đúng, nhất định là trùng hợp." Lại có mấy người phụ họa nói.

Đại chiêu như vậy, nếu là bọn họ không nhất định có thể tránh thoát, cho nên bọn họ không nguyên ý tin tưởng, một nha đầu xấu xí như vậy cũng có thể tránh thoát.

Những người đó nói là trùng hợp, nhưng người rõ ràng nhất không ai khác ngoài Vũ Văn Diệp, đó không phải là trùng hợp, tay nắm chặt pháp trượng, khinh thường trong mắt biến mất.

Nhìn cảnh Vũ Văn Diệp đột nhiên thận trọng như vậy, một thanh y nam tử dưới lời đài cười nói: "Chỉ là trùng hợp mà thôi, Vũ Văn Diệp lại trở lên thận trọng như vậy."

Vũ Văn Diệp nhanh chóng đọc chú ngữ, hỏa long từ trong pháp trượng của hấn bay ra, mang theo khí thế phô thiên cái địa bay về phía Lam Ảnh Nguyệt, người gần lời đài cũng cảm nhận được độ nóng của hỏa long.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều bị tình cảnh trước mắt hấp dẫn, bởi vì thông thường phải đến gần trận chung kết mới có trận đánh kịch liệt như vậy, thời điểm mọi người còn đang kinh diêm về uy lực của hỏa long, đối diện với hỏa long Lam Ảnh Nguyệt vẫn không có một chút sợ hãi nào, ngược lại lộ ra một nụ cười thần bí.

Nhìn nụ cười trên mặt Lam Ảnh Nguyệt, Phượng Hiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Tiểu Dật có phải bị dọa đến choáng váng rồi không, khổ thân đứa nhỏ, nhất định là thấy qua uy lực nào mạnh như vậy, chúng ta đi cứu nàng đi, nếu không nàng mà xảy ra chuyện gì nhị ca sẽ giết ta."

Phượng Hiên quay đầu lại, phát hiện mấy người kia ngay cả một động tĩnh cũng không có, không khỏi nóng nảy, "Các ngươi không phải là bạn tốt sao? Tại sao các ngươi không đi cứu nàng?"

An Nhã không nói gì liếc mắt một cái, ý bảo hấn nhìn lời đài, mà chuyện kể tiếp chính là Phượng Hiên há hốc mồm đứng im tại chỗ.

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt xòe năm ngón tay ra, lam quang ngưng tụ lại trên đầu pháp trượng, ánh sáng kia ực kì chói mắt, mọi người xung quanh buộc phải lấy tay lên cản lại ánh sáng kia, ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt trầm xuống, môi mông khê mở nói: "Cẩn nuốt."

Lam quang nhanh chóng hóa thành tứ long, rít gào mà đi, nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, không khí trở lên lạnh lẽo đủ để thấy băng long kia so với hỏa long thì uy lực mạnh hơn nhiều.

Băng long đón đầu hỏa long, há mồm nuốt hỏa long vào bụng, chỉ trong vài cái hô hấp, đã cắn nuốt hỏa long không còn một mảnh.

Mọi người ngơ ngác nhìn ánh mắt tràn đầy ý cười của bạch y thiếu nữ, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, tình cảnh vừa rồi quá mức rung động, thiếu nữ bị mọi người xem như nhất định sẽ thua, lại ngăn chặn được chương lực của pháp sư mạnh nhất Ly Quốc, nhưng đáng chú ý là nàng chỉ sử dụng một pháp trượng thông thường.

Những người vừa nãy vẫn còn khinh miệt Lam Ảnh Nguyệt, lúc này lại mang một gương mặt trắng bệch, là một pháp sư cường đại khi còn trẻ như vậy, sau lưng nhất định có đại thế lực chống lưng, nếu đắc tội nàng, chỉ sợ về sau sống không yên với nàng.

"Làm sao có thể." Vũ Văn Diệp toát ra một chút mồ hôi lạnh, liên tục dùng hai lần đại chiêu, lại bị nha đầu kia dễ dàng hóa giải, rốt cuộc là tiểu biến thái từ đâu đến.(Linh Nhi: sao lại không?)

Vũ Văn Diệp lấy ra một bình sứ, lấy ra một viên đan dược bỏ vào miệng, linh lực sắp bị khô kiệt dồi dào trở lại, hấn sẽ không buông tay.

Xem tiểu nữ tử trước mặt, Vũ Văn Diệp chắc chắn nàng không có khả năng lấy ra đan dược cấp cho đại sư, vì thế lạnh lùng nói: "Ngươi bỏ quyền thi đấu đi."

Thao Thiết miễn cưỡng đánh ngáp một cái, không biết đúng là có thể nói gì thì nói, ngơoi cho rằng Băng Linh Thảo trong không gian của nữ nhân này dùng để bài trí sao?

Lâm Triệt cười nói: "Hoàng thất Ly Quốc quả nhiên chịu bỏ, ngay cả linh đan cấp cho đại sư cũng đưa cho Vũ Văn Diệp."

"Cho dù Lam Dật kia có tốt đến đâu, cũng không có khả năng mua được đan dược tốt như vậy, nàng nhất định thua rồi." Lam Nguyệt Ngôn bĩu môi, không thể không nói chiêu thức vừa rồi của Lam Dật quá mức kinh diễm, nhưng như thế thì đã sao, nàng cũng không quên mình bị Lam Dật chinh thê thảm thế nào.

Thời điểm mọi người còn cho rằng Lam Ảnh Nguyệt sẽ vì linh lực cạn kiệt mà bỏ thi, thì Lam Ảnh Nguyệt lại làm một động tác khiến mọi người được mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy nàng chậm rì rì lấy một viên Băng Linh Thảo ra từ trong tay áo, sau đó phi thường chậm rì rì vặt một lá cây xuống cho vào miệng, tiếp theo lại dùng cảm vút cành lá còn lại xuống, còn khi phách đập một phát.

Mộ Hi Thần vừa mới thi đấu xong đi tới, trong lúc vô tình nhìn thấy động tác của nàng, giật giật khóe miệng, khuôn mặt vạn năm không đổi có chút biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-2: Tứ liên minh quốc tế tái (thất)

Nhìn động tác lưu loát như mây bay nước chảy của Lam Ảnh Nguyệt, Phụng Hiên thống khổ bưng kín ngực, gian nan mở miệng nói: "Hào phóng đến thế này sao?"

Cả cây Băng Linh Thảo như vậy, ít nhất cũng cũng trăm, một triệu vạn, vậy mà nha đầu kia lại giẫm nó dưới chân.

Dược tề sư ở chung quanh than khóc, một gốc Băng Linh Thảo như vậy có thể luyện chế được rất nhiều Hồi Linh đan cho đại sư, rốt cuộc thiếu nữ kia đến từ nơi nào mà có thể trong lúc tức giận giẫm nát một cây Băng Linh Thảo.

Ngược lại Lam Ảnh Nguyệt lại mặc kệ mọi người khiếp sợ thế nào, nàng vẫn giữ dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió, giống như dưới chân nàng không phải là Băng Linh Thảo vạn kim tệ, mà chỉ là một gốc cỏ dại thông thường.

Điều khiến nàng ngạc nhiên là, từ khi Du Hồn chỉ giáo nàng về không gian lực, nàng phát hiện tốc độ tu luyện của mình dĩ nhiên lại nhanh hơn, ngũ quan trở nên dị thường linh mãnh, hơn nữa uy lực của pháp lực mạnh đến dọa người, trải qua trận chiến vừa rồi, nàng mơ hồ cảm thấy được bản thân mình sắp đột phá.

Vốn nàng nghĩ nếu đánh không lại sẽ dùng Nhiếp Hồn Thuật, nhưng mà hiện tại xem ra chưa cần dùng đến.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, một quái vật to lớn đột nhiên xuất hiện trên lối đi, mọi người nhìn thấy chính là con mắt lục sắc chi chít mà mặt chân khi (????), không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

"Rét Mất Lục của Vũ Văn Diệp đã đạt tới cửu giai." Phụng Hiên vừa mới thả lỏng được một chút lập tức lại căng cứng lên, bởi vì rõ ràng nhớ được, mà sủng của Lam Ảnh Nguyệt chỉ là một tiểu miêu chi biết ăn.

"Cho dù có nhiều linh thảo thế nào, nàng có thể đánh thắng được Rét Mất Lục đạt tới cửu giai sao?" Người Ly Quốc vừa mới dập tắt hi vọng, nhìn thấy Rét Mất Lục lập tức khí huyết lại sôi trào.

Một người nói: "Rét mất lục, tiến lên hạ gục nàng."

"Đừng, hạ gục nàng." Một người phụ họa nói. (mị chém đây chứ khoái thượng tề toái nàng là cái gì ta)

Đôi mắt bình tĩnh của Lam Ảnh Nguyệt đảo qua đám người đang âm ỉ phía dưới, Tiểu Long luôn yên tĩnh đứng trên vai Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên phát ra âm thanh: "Meo."

Lam Ảnh Nguyệt không cho phép Tiểu Long nói chuyện trước mặt công chúng, vì vậy mọi người chỉ nghe được một tiếng mèo kêu không một chút uy hiếp.

Nghe được tiếng mèo này, mọi người cười ra tiếng, Lam Ảnh Nguyệt muốn dùng tiểu miêu này đánh với Rét Mất Lục sao? Chỉ sợ còn chưa đến gần đã bị nghiền nát rồi.

Nghe mọi người không chút kiêng nể gì cười nhạo mình, Tiểu Long nổi giận: "Mẫu thân, ta chán ghét bọn họ."

Lam Ảnh Nguyệt ôm Tiểu Long vào trong lòng, nhẹ nhàng trấn an nó, ngẩng đầu nhìn ma mặt chi chết ở chân Rết Mất Lục kia, mỗi móng hơi mím, nằng ghét nhất chính là những sinh vật nhiều chân thế này.

"Người còn có di ngôn gì muốn nói, hiện tại nói ra đi, nếu không sẽ hết cơ hội." Vũ Văn Diệp lạnh lạnh nhếch khóe miệng, Rết Mất Lục là ma thú mạnh nhất sau thần thú, hẳn cũng không tin chỉ dựa vào tiểu miêu bình thường kia có thể đã bại hẳn.

Nhìn bộ dáng không biết sợ của Vũ Văn Diệp kia, Lam Ảnh Nguyệt lại nở nụ cười: "Lời này, ta trả lại nguyên cho người."

Nghe nàng nói vậy tất cả nở nụ cười, Phượng Hiên chảy mồ hôi lạnh ròng, đó là cửu giai ma thú đấy, cũng không phải là một con rết bình thường kia, Tiểu Dật có thể đề tâm một chút hay không.

Rết Mất Lục nhìn tiểu miêu trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, phát ra một tiếng hừ lạnh, ma mặt trên chân bắt đầu phóng tới.

Tiểu Long từ trong lòng Lam Ảnh Nguyệt nhảy xuống đất, nhìn qua thì rất nhỏ bé, thậm chí chỉ lớn như một điểm trên đầu ngón chân của Rết Mất Lục.

Mọi người cơ hồ có thể tưởng tượng ra tình cảnh tiểu miêu kia bị Rết Mất Lục nghiền nát, một số ít thiếu nữ nhất gan còn nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp tình cảnh này.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm chân của Rết Mất Lục chạm vào Tiểu Long, Tiểu Long lại đột nhiên tiêu thất tại chỗ.

Mọi người kinh ngạc nhìn tình cảnh này, không biết là ai hô to lên: "Nhìn kia, tiểu miêu ở trên đầu Rết Mất Lục."

"Ha ha ha." Phượng Hiên ngẩng đầu, nhìn tiểu gia hóa tâm cao khí ngạo ngồi trên đỉnh đầu Rết Mất Lục, cười nói: "Xem ra ta lo lắng vô ích rồi."

"Tiểu miêu này đi lên bằng đường nào vậy?" Một người nghi hoặc hỏi.(tất nhiên là bay lên rồi)

Một người lập tức nói: "Mặc kệ nó đi lên bằng phương pháp gì, toàn thân Rết Mất Lục toàn là độc, tiểu miêu kia chạm vào nhất định phải chết."

Vũ Văn Diệp nhìn tiểu miêu đang xù lông trên đỉnh đầu của Rết Mất Lục, mày nhíu lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Mất Lục, giam cầm."

Rết Mất Lục nhận được chỉ thị, ma mặt chi chết trên chân nhanh chóng tụ lại, sương mù hắc hồng phun ra từ miệng nó, bao quanh lấy Tiểu Long, khóa trụ hoàn toàn Tiểu Long vào bên trong, sương mù kia chậm rãi hình thành một khối cầu, từ trên đỉnh đầu Rết Mất Lục rớt xuống.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt An Nhã cùng mấy người cũng thay đổi, một lúc sau khối cầu kia cũng không có một chút phản ứng, An Nhã nhỏ giọng nói: "Năm, không có việc gì chứ?"

Tần Ngọc lắc đầu, cho dù bọn họ có biết Năm là Long, nhưng mà nó cũng chỉ là một ấu long, khó tránh khỏi sẽ có bất trắc.

"Ha ha ha." Vũ Văn Diệp phá lên cười, hẳn thân là người mạnh nhất Ly Quốc, làm sao có thể bị một tiểu nha đầu mười bốn tuổi đã bại: "Lam Dật, người còn nhỏ tuổi như vậy đã có tu vi như thế khẳng định là ắt giỏi, chỉ tiếc là người chỉ có thể sống đến ngày hôm nay."

Nói xong, Vũ Văn Diệp cấp tốc niệm chú ngữ, hóa cầu lập tức tụ trên đỉnh pháp trượng, xung quanh còn có chút sương mù màu đen, nhìn sương mù màu đen kia, ý cười trên mặt Lâm Khiêm lập tức cứng lại, hô lớn: "Có độc."

Còn chưa đợi hắn nói xong, quả cầu đã phóng đi rồi.

Trong nháy mắt hỏa diễm có sương mù màu đen kia từ bốn phương tám hướng bay về phía Lam Ảnh Nguyệt, mà ngay tại thời khắc mấu chốt, Lam Ảnh Nguyệt vẫn không nhúc nhích, giống như vẫn còn đang đắm chìm trong bị thương khi mất Tiểu Long.

Ngay tại thời điểm mấy người Tần Ngọc định ra tay, một cổ linh lực cường đại từ phía lôi đài khuếch tán ra, Lam Ảnh Nguyệt luôn cúi đầu chậm rãi nâng lên, ngón tay bắn ra một gốc cây băng hoa, thanh âm lạnh lùng nói: "Vạn lý đóng băng."

Trong nháy mắt, lấy Lam Ảnh Nguyệt làm trung tâm, băng nhon từ dưới mặt đất mọc lên, lấy tốc độ sét đánh hướng về phía Vũ Văn Diệp, nơi băng lam đi qua hỏa diễm tắt lụi.

Đồng tử của Vũ Văn Diệp phóng đại, hẳn nhanh chóng nhảy lên, cúi đầu nhìn chỗ vừa đứng đã chi chít những tảng băng sắc nhọn, ngay cả Rết Mất Lục cũng bị đông cứng vào bên trong.

Toàn trường yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn băng trùy trong tay thiếu nữ.

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, quả cầu vừa mới rơi trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một lỗ nhỏ, sau đó là tiểu trào xù lông thò ra, tiếp đó cái lỗ nhỏ bị mở lớn ra, mọi người chỉ nhìn thấy Tiểu Long đang nhắm nuốt cầu thể đầy khí độc của Rết Mất Lục, sau khi ăn xong còn sờ sờ cái bụng của bản thân, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Meo" với Rết Mất Lục.

Rết Mất Lục nghe Tiểu Long nói, trước không có phản ứng, sau đó trừng lớn hai mắt.

Sau đó trong lúc Tiểu Long còn đang khoa tay múa chân trong không trung, ánh mắt của Rết Mất Lục tràn đầy kích động, Lam Ảnh Nguyệt nghe Tiểu

Long nói, khoe miệng co rút, nâng tay đánh rớt băng trùy trên thân Rét Mất Lục.

Tiểu Long lập tức để móng vuốt lên cái mũi trước mặt Rét Mất Lục, Rét Mất Lục nghe xong lập tức phá băng trùy, xoay người hướng về phía Vũ Văn Diệp đi đến, không chút do dự học ra một ngụm khí độc.

Vũ Văn Diệp hoảng sợ tránh độc khí, lại phát hiện Rét Mất Lục bắt đầu điên cuồng công kích hắn, mặc kệ hắn có hạ mệnh lệnh gì đi chăng nữa cũng hoàn toàn không nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tứ liên minh quốc tế tái (bát)

Mọi người hoảng sợ nhìn tình cảnh trước mắt, ma súng công kích chủ nhân, lần đầu tiên bọn họ gặp chuyện như vậy, càng làm bọn hắn khiếp sợ là, vẫn còn trong thời gian chiến đấu mà Lam Dật kia lại đột phá lục giai, mười bốn tuổi đạt lục giai, chưa từng xuất hiện trên đại lục này.

Hơn thế nữa, nàng còn có một ma súng có thể nuốt vào kịch độc, còn có thể sai khiến ma thú cừu giai, rốt cuộc là biến thái từ thế lực nào tới, thật sự không thể tưởng tượng được khi nàng lớn lên sẽ cường đại cỡ nào.

Thời điểm mọi người vẫn còn đang khiếp sợ trước thực lực của Lam Ảnh Nguyệt, Vũ Văn Diệp đã bị Rét Mất Lục đánh cho máu me đầm đìa, Vũ Văn Diệp vừa mới đột phá lục giai, sao có thể là đối thủ của cừu giai ma thú, chỉ sau vài hiệp cả người đã chật vật, hấn hung tợn nhìn chằm chằm vào Lam Ảnh Nguyệt, cả giận nói: "Ngươi đã làm gì ma súng của ta?"

Lam Ảnh Nguyệt hơi nhún vai nói: "Ngươi nhìn thấy ta tiếp cận ma súng của ngươi sao?"

Vũ Văn Diệp ghen một hơi ở ngực, nói không được bức tức trong lòng, đôi mắt càng trở nên ngoan độc, hấn là pháp sư mạnh nhất Ly Quốc, sao có thể bại trong tay một tiểu nha đầu được.

Đối lập với Vũ Văn Diệp, Lam Ảnh Nguyệt có thể nói là cực kì nhàn nhã, Tiểu Long khí định thần nhàn ngồi trên vai Lam Ảnh Nguyệt hướng về phía Rét Mất Lục hạ lệnh: "Đánh bên trái."

"Đá hấn đá hấn." Nhìn một lát lại nhảy lên nói: "Sao ngươi lại ngốc như vậy, nhiều chân như vậy mà chạy đến chậm?"

Rét Mất Lục rất ủy khuất, tuy nó nhiều chân nhưng thân mình lại khổng lồ, lời dài này hạn chế hành động của nó.

Ngay tại thời điểm Rét Mất Lục định chạy chậm lại, Tiểu Long đột nhiên kêu lên: "Ngươi còn muốn ăn Ma Tiên quả nữa hay không, chạy nhanh đến bắt hấn lại đây cho ta đá xuống đài."

Nghe được ba chữ Ma Tiên quả, chỉ trong nháy mắt tinh thần của Rét Mất Lục tăng lên gấp trăm lần, có ma thú nào không muốn mình trở thành thần thú chứ, nếu không có Ma Tiên quả nó sẽ không trở thành thần thú được.

Nếu không ngửi thấy mùi hương trên móng vuốt tiểu miêu kia, nó cũng không có khả năng phản bội chủ nhân mình, đồ trong tay Tiểu Long chính là cơ hội duy nhất khiến nó trở thành thần thú, làm sao nó có thể sẽ bỏ qua.

Mọi người chỉ nghe được tiếng kêu meo meo của Tiểu Long, nhưng Lam Ảnh Nguyệt lại nghe được nhát thanh nhị sở, nàng không nghĩ tới Tiểu Long có thể khiến Rét Mất Lục xoay vòng vòng như vậy, phải biết rằng, đêm qua nó đã chén sạch sẽ số Ma Tiên quả kia, hột vẫn còn trong không gian của nàng đấy.

"Lam Dật, xem như ngươi có bản lĩnh, còn có thể bức ta xuất ra nó." Vũ Văn Diệp thừa dịp Lam Ảnh Nguyệt chưa kịp chuẩn bị đã ném thứ gì đó về phía nàng, khi nhìn rõ được vật trong không trung kia, Phụng Hoàng sợ tới mức kêu to lên: "Tiểu Dật chạy mau, là Cách Hồn Khóa." (hình như là khóa hồn phách)

Sắc mặt Phụng Hoàng trắng bệch, Khóa Hồn Cách không phải chỉ có ở Âm Vực gì đó sao? Nếu như bị khóa lại, chắc chắn sẽ bị mất hồn mất vía, rốt cuộc Vũ Văn Diệp này là ai, Phụng Hoàng nhanh chóng kết một chú rồng ẩn màu vàng ở sau lưng, đến thời điểm tất yếu, lập tức lộ thân phận thật của mình, hấn cũng muốn cứu nàng.

Khóa Hồn Cách? Không chờ Lam Ảnh Nguyệt có phản ứng, trong nháy mắt Vũ Văn Diệp phóng ra hỏa cầu độc, chỉ trong lúc mành chi treo chuông, Lam Ảnh Nguyệt đã nhanh chóng ngưng tụ băng khai, Huyết Cung nhanh chóng dung hợp cùng với nàng, mọi người chỉ thấy quanh thân Lam Ảnh Nguyệt hiện hồng quang, hai tay kết ấn tạo nên vô số băng trụ dựng đứng ở xung quanh nàng, vây kín nàng.

"Đi chết đi, Lam Dật." Ánh mắt Vũ Văn Diệp càng ngày càng điên cuồng, ngươi cho rằng băng trùy lục giai kia có thể ngăn cản Khóa Hồn Cách hay sao, ngươi thật sự quá ngây thơ rồi.

Khóa Hồn Cách xuyên qua lớp lớp trụ băng, thẳng tắp hướng Lam Ảnh Nguyệt bay qua.

Khiến mấy người Tàn Ngọc kinh hồn táng đàng chính là, chẳng những Lam Ảnh Nguyệt không né, ngược lại nâng tay lên hướng về phía Khóa Hồn Cách, thân thể Lam Ảnh Nguyệt bị lực lượng cường hãn kia đẩy lùi về phía sau một bước, băng trụ phía sau nàng chỉ trong nháy mắt bị nát thành bụi phấn, mà Khóa Hồn cách kia chỉ cách lòng bàn tay nàng chỉ có nửa tấc.

Vũ Văn Diệp không thể tin nhìn tình cảnh trước mắt, sao có thể được nàng lại có thể đỡ được Khóa Hồn Cách, đến cuối cùng thân thể hãn không còn một chút khí lực, ngã ngã trên mặt đất.

Trên trán Lam Ảnh Nguyệt xuất hiện ít mồ hôi lạnh, cường chế không khỏe trong người, ngón tay bắn ra, Khóa Hồn cách như cung rời tên bắn ngược trở lại về phía Vũ Văn Diệp.

Vừa mới rời Vũ Văn Diệp xuất ra hỏa cầu kia đã tiêu tốn hết khí lực, cho nên hiện tại không còn sức lực đâu đi tránh Khóa Hồn Phách, hãn nửa quỳ trên mặt đất, cười đến vô cùng thê lương, không nghĩ tới cho dù bản thân có sử dụng con át chủ bài, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thua thảm bại.

"Trong lúc tỷ thí không được phép đả thương đến tính mạng của người khác, Lam Dật này quá mức độc ác." Về mặt đạo sư của đội Ly Quốc trắng bệch, nếu Vũ Văn Diệp chết, hãn cũng không sống nổi.

Phượng Hiền nghe vậy chỉ cười lạnh, không chút khách khí mở miệng nói: "Người bị mù sao? Có cần bản điện hạ nhắc lại cho các người, khóa hồn cách kia là ai lấy ra."

Đúng lúc này, trên người Vũ Văn Diệp đột nhiên sáng rọi mãnh liệt, chờ ánh sáng kia tàn đi, trên loi đài đã không còn thân ảnh của Vũ Văn Diệp.

"Cư nhiên dùng truyền tống trận để đào tẩu, người mạnh nhất Ly Quốc người chạy trốn cũng thật là nhanh đi, bội phục bội phục." Tàn Ngọc nói rất lớn tiếng, người chung quanh đều nghe được rành rạch.

Đội đạo sư của Ly Quốc hoàn toàn không nghĩ tới Vũ Văn Diệp lại đào tẩu đúng lúc này, gương mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng không cách nào phản bác lời Tàn Ngọc nói.

Phượng Hiền thu lại lực lượng trên tay, âm thầm thở ra một hơi, nhìn gương mặt bình tĩnh của Lam Ảnh Nguyệt, cất cao giọng nói: "Trọng tài, còn không tuyên bố kết quả sao?"

Trọng tài nâng tay xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, mở miệng nói: "Phượng Quốc, Lam Dật thắng."

Lam Ảnh Nguyệt đi xuống đài, mọi người vây xung quanh lập tức nhường đường, trong mắt không còn nửa phần bất kính.

Đùa gì chứ, mười bốn tuổi đã đạt lục giai, lại có ma sủng nghịch thiên, cùng đại thể lực thần bí chống lưng, chỉ cần lấy ra một thứ trong đó thôi cũng khiến người ta phải kiêng kỵ, mà tất cả những điều này đều xảy ra trên người tiểu nha đầu kia, người như vậy, ai còn dám động đến.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới bước xuống dưới, Phượng Hiền lập tức tiến lên một bước giữ lại cánh tay nàng, ánh mắt hơi trầm xuống: "Đi."

Mấy người nhanh chóng rời đi, sau khi thoát khỏi đám đông, khoe miệng Lam Ảnh Nguyệt tràn ra một vết máu tươi, Phượng Hiền cố gắng không phát ra tiếng, trong nháy mắt ôm lấy nàng biến mất ở ngã tư đường.

Mấy người bọn Tàn Ngọc nhìn ngã tư đường trống rỗng, lập tức trở nên ngây dại, tiểu bá vương luôn bị bọn họ chèn ép, lại có tu vi xuất thần nhập hóa từ khi nào vậy, hơn nữa vì sao hãn lại mang Tiểu Dật đi.

"Tiểu Dật bị thương." Lâm Khiêm cau mày, ngữ khí ngưng trọng: "Chúng ta đi về trước."

Mấy người vừa trở lại tửu lâu, lập tức nhìn thấy Mộ Tiêu Dật đang cầm thánh chỉ đứng trong đại sảnh, trên mặt mang theo nụ cười quý dị: "Lam Dật đâu, kêu nàng ra đây."

Tàn Ngọc hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta là người Phượng Quốc, người cho rằng thánh chỉ kia có thể sai khiến được chúng ta sao?"

"Không cần nói nhảm, động thủ đi." Đông Phương Hàn tiến trước một bước, rút trọng kiếm ra khỏi vỏ, chặn mấy người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nàng là gian tế

Mộ Tiêu Dật nhìn động tác của Đông Phương Hàn, không giận ngược lại cười lớn: "Thân phận Lam Dật quá mức thần bí, rất có khả năng là gian tế của đại lục khác, vì bình yên của đại lục này, phải mang nàng vào trong cung tiến hành thẩm vấn."

"Gian tế?" An Nhã không thể tin mở to hai mắt nghe tất cả, rõ ràng là Viêm Quốc này đã nhìn trúng năng lực của thần tượng, thế mà lại có thể nghĩ ra được cái lý do này, An Nhã không thể nhịn được nữa nói: "Lam Dật là học sinh của Phụng Quốc chúng ta, sao có thể là gian tế, Viêm Quốc các người đã là quốc gia mạnh nhất, không ngờ còn không biết xấu hổ như vậy."

Mộ Tiêu Dật nghe An Nhã nói, vẻ mặt lập tức chuyển sang lo lắng: "Trong vòng ba ngày, nếu Lam Dật không xuất hiện, Viêm Quốc ta nhất định sẽ dẫn binh đến Phụng Quốc các người xử lý gian tế, các người nên suy nghĩ cho kỹ, hậu quả của việc này các người gánh vác nổi sao?"

Tay Đông Phương Hàn vừa nâng lên, Lâm Khiêm cấp tốc giữ hãm lại, hai mắt hơi nheo lại, nhẹ giọng nói: "Thình chuyển cáo lại với Quân chủ của Viêm Quốc, nội trong vòng ba ngày, chúng ta nhất định cùng Tiêu Dật vào cung."

An Nhã còn muốn tiếp tục nói chuyện, lại bị Tần Ngọc cho nàng một ánh mắt, nếu xử lý không tốt chuyện này, chỉ sợ mang đến phiền toái cho Tiêu Dật, phải bàn bạc kỹ hơn.

"A." Mộ Tiêu Dật đưa thánh chỉ cho cung nhân phía sau, kiêu ngạo liếc mắt nhìn mấy người một cái, lạnh lạnh mở miệng nói: "Bản điện hạ đạo các vị đại giá."

Nhìn Mộ Tiêu Dật cùng đám tùy tùng biến mất ở trên đường, trong mắt Lâm Khiêm là một mảnh thanh lương: "Lên lầu."

Ninh Uyển Chi nhìn sắc mặt trầm trọng của mấy người, đột nhiên cười nói: "Ha ha, ta còn đang thắc mắc từ khi nào Phụng Quốc lại xuất hiện nhân tài như vậy, thì ra là gian tế đến từ đại lục khác."

"Chỉ là, Phụng Quốc cũng không lo lắng dẫn sói vào nhà, khiến nước mất nhà tan." Ninh Trí Viễn tiếp tục nói: "Chúng ta vẫn nên cách xa bọn họ chút, để tránh bị vạ lây."

"Đúng vậy, đúng vậy." Một ít người vội vàng phụ họa nói theo: "Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Đúng lúc này, một đội viên của Ly Quốc đột nhiên âm dương quái khí nói: "Ta cũng đang thắc mắc, pháp sư mạnh nhất Ly Quốc của chúng ta, sao có thể thua dưới tay của một tiểu nha đầu, hiện tại xem ra không biết thiếu nữ kia đến từ ngoại tộc nào."

"Đúng, có khi là yêu ma biến ảo thành." Một người lại nói: (Linh: ngu thế yêu ma mà biến thì mấy người các người chết vì đẹp rồi!! Mọi người quay ra nhìn: chết vì gái "đẹp" là cái chết thoải mái. Linh:~.)

Lâm Khiêm vẫn luôn ôn nhã lại đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói: "Các người đã khẳng định nàng là người ngoại tộc, không sợ nàng trở về sẽ tìm các người báo thù sao?"

Nghe vậy, mọi người trong đại sảnh đổi sắc mặt, Ninh Uyển Chi cười lạnh nói: "Cho dù nàng lợi hại thế nào đi nữa cũng chỉ có một người mà thôi, nhưng chúng ta có nhiều người như vậy, sao phải sợ nàng?"

"Một người?" Tần Ngọc nở nụ cười: "Ít nhất cũng là năm."

Nói xong, mấy người xoay người tiến vào phòng, bỏ qua mấy người trong đại sảnh đang ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

Chỉ trong nửa ngày, tin tức Lam Dật là người dị tộc đã được truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Hoàng thành Viêm Quốc, từ một người nổi tiếng trên lời đài, chỉ trong nháy mắt trở thành ngoại tộc bị mọi người ghét bỏ.

An Nhã ở trong phòng đi tới đi lui, vô cùng phiền chán nói: "Nếu thần tượng không trở lại, Viêm Quốc thật sự xuất binh sao?"

"Không biết." Tần Ngọc cau mày: "Chúng ta ở đây, căn bản cũng không biết Lam Dật hiện tại đang ở đâu."

"Chẳng lẽ huynh cũng nghi ngờ thần tượng là người dị tộc sao?" An Nhã bĩu môi, không vui nhìn Tần Ngọc.

Tần Ngọc không nói gì liếc mắt nhìn An Nhã một cái: "Tiêu Dật sao có thể là người của dị tộc, ta chỉ đang nghĩ, Diệt Vương điện hạ có khả năng biết thân phận thật của Lam Dật, chỉ cần thân phận nàng được công khai, Viêm Quốc không thể nào lấy thân phận của nàng làm cái cớ nữa."

"Nói cũng nói vô ích, chúng ta cũng tìm không thấy Diệt Vương điện hạ để hỏi." An Nhã cực kỳ buồn bực, không biết tại sao tự dưng lại biến thành như vậy.

"Viêm Quốc ngà bài thật lớn." Ngón tay nhỏ dài của Lâm Khiêm không tự chủ gõ mặt bàn, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ là, gặp chuyện không hay ho khẳng định là Viêm Quốc."

Đột nhiên, trong không gian yên tĩnh truyền đến một âm thanh non nớt: "Nữ nhân kia không có việc gì, trở về trong trăn chung kết tới, về phần Viêm Quốc bé tạo nấy, các người không cần để ý tới."

Thanh âm này ai chả biết, không phải là ma thú trong cơ thể Lam Dật hay sao?

"Không có việc gì là tốt rồi." Rốt cuộc mấy người cũng thả lỏng được rồi, Tần Ngọc dè dặt cẩn trọng mở miệng nói: "Tiêu Dật có phải ở nơi của Diệt Vương điện hạ hay không?"

Nhưng mà, đáp lại của hắn chỉ là một mảnh yên tĩnh.

Ngoại thành, mây mù lượn lờ trên núi, một căn nhà tinh xảo nằm trên ngọn núi giữa những tán cây, từ rất xa đã nghe được thanh âm thúc giục của Phụng Hiên: "Từ lão nhân người có thể nhanh một chút được hay không."

Một lão nhân tóc trắng, cầm cây quạt rách chậm rãi rời ngồi trước được lộ: "Người cứ gấp như thế làm gì? Nha đầu kia chỉ là đỡ một chương bị nội thương, chờ uống thuốc này của ta xong khẳng định khỏe mạnh như thường, chẳng qua là nàng có thể đỡ được pháp khí của Âm Vực, cũng là một tiểu gia hỏa không đơn giản."

"Người biết đó là ai sao Đó là nữ nhân của nhị ca ta." Phụng Hiên bắt chéo chân, tà tà tựa vào ghế nhìn lão nhân.

Lão nhân nghe vậy, cười nhạo nói: "Phụng Diệc có nữ nhân sao? Người tưởng lão nhân ta già rồi không biết gì sao? Nhiều năm như vậy, con mắt nào thấy hắn có nữ nhân bên người."

"Chúng ta đánh cuộc." Phụng Hiên đứng dậy, cười giống như hồ ly.

Lão nhân hừ lạnh một tiếng nói: "Đánh cuộc gì?"

"Nếu Tiểu Dật là nữ nhân của nhị ca ta, Phục đan lần trước người luyện ra phải đưa ta một lọ." Phụng Hiên cười lớn ngửa đầu uống hết một chén rượu, đúng lúc này cánh cửa gỗ mở ra, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi bước ra.

Thiếu nữ vận một thân hồng y, hai hàng lông mày cong cong, cánh mũi nhỏ nhỏ hơi nâng lên, mặt như bạch ngọc, nhìn qua cực kì xinh đẹp đáng yêu, nàng nhìn qua Phụng Hiên, giận dữ cười nói: "Người cũng đừng đến gạt chúng ta, Diệc Vương điện hạ sao có thể có nữ nhân bên cạnh?"

"Yên nhi, lần này người sai lầm rồi." Phụng Hiên thần bí nói: "Tận mắt ta nhìn thấy nhị ca ôm nàng, còn uống cùng nàng một chén trà. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta cũng không tin."

"Ta đây cần phải chúc mừng Diệc Vương điện hạ rồi." Yên nhi nghe vậy nhu hòa nở nụ cười, chuyển hướng lão nhân kia nói: "Gia gia, được tốt lắm, để ta mang cho Lam tiểu thư."

Lão nhân gật gù đầu, Yên nhi lấy được xong lập tức lui xuống.

Trong tiểu viện yên lặng, Lam Ảnh nguyệt tĩnh lại, nàng chậm rãi ngồi dậy, nói thầm: "Không nghĩ tới Khóa Hồn Cách lại lợi hại như vậy."

Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy ra, một phân y thiếu nữ đi đến, trên mặt mang theo ý cười ôn nhu, dịu dàng uyển chuyển càng tăng thêm cho nàng phần tươi ngọt, nàng cười ôn nhu nói: "Người mau uống được đi, gia gia đã nấu mất hai canh giờ rồi."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn nàng một cái, đưa tay tiếp nhận chén thuốc, lúc Phụng Hiên đưa nàng đến đây có gặp qua thiếu nữ này, nhưng ánh mắt khi ấy cùng hiện tại lại bất đồng, Lam Ảnh Nguyệt bụng chén thuốc, lại chậm chạp không uống.

Thiếu nữ thấy nàng không uống, thúc giục nói: "Nhân lúc còn nóng mau uống đi, nguội rồi được hiệu không còn tốt nữa."

Lam Ảnh Nguyệt đưa chén thuốc đến bên miệng, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh: "Vậy người còn ở đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Khí phách

Độ mắt của Yên Nhi lóe lên, cười nói: "Ta cũng chỉ lo lắng cho thân thể của người."

"Vậy sao?" Lông mày Lam Ảnh Nguyệt hơi nhíu lại: "Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện, cô nương thực sự thiện lương, lại có thể quan tâm một người xa lạ."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, tươi cười trên mặt Yên nhi không giảm, hơi úy khuất nói: "Lam tiểu thư sao có thể nói như vậy, tốt xấu gì tiểu thư cũng là người Hiên vương điện hạ tự mình mang tới, ta tự nhiên muốn quan tâm."

Lam Ảnh Nguyệt không ngừng cười lạnh trong lòng, ngoài mặt lại lộ ra tươi cười: "Là ta hiểu lầm người rồi."

Yên nhi cảm thấy trong tay bản thân chảy đầy mồ hôi, rõ ràng Lam Ảnh Nguyệt nhỏ hơn nàng, nhưng khí thế lại mạnh mẽ như vậy, nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt Lam Ảnh Nguyệt, nụ cười trên mặt Yên Nhi cứng ngắc: "Vậy người chậm rãi uống được, ta đi trước."

Nàng vừa quay người lại, phía sau lại truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: "Người quan tâm ta như vậy, ta tất nhiên sẽ không bạc đãi người."

Nghe lời nàng nói, theo bản năng Yên Nhi muốn chạy khỏi đây, nhưng còn chưa đi tới cửa, thân ảnh gầy yếu của Lam Ảnh Nguyệt lại quỷ mị xuất hiện trước mắt nàng, ánh mắt kia tàn ra lãnh ý khiến toàn thân Yên Nhi chợt lạnh, còn không chờ nàng mở miệng, Lam Ảnh Nguyệt đã cười nói: "Thuốc trân quý như thế này, người uống đi, không cần lãng phí."

Ánh mắt Yên Nhi nhanh chóng xẹt qua một tia sợ hãi, nhưng vẫn như cũ trấn định nói: "Đây là gia gia chuẩn bị cho người, ta cũng không bị thương, làm sao phải uống được."

Nhìn thân mình run nhẹ của Yên Nhi, Thao Thiết nhằm chán ngáp một cái, chuyện này khẳng định là do đại ma vương trên hoa ghẹo nguyệt, trong lòng Lam Ảnh Nguyệt đã không thoải mái vì hồng y nữ tử kia, giờ lại xuất hiện thêm một người.

"Bảo người uống thì người cứ uống, cần gì nói nhiều lời vô nghĩa." Lam Ảnh Nguyệt tựa vào bên cửa, một tay cầm bát được nhưng lại để lộ ra một phần tà khí.

Nhìn ánh mắt thanh lãnh kia, tay Yên Nhi không chịu nổi run lên, nàng hoảng sợ lắc đầu: "Không cần không muốn, ta không thể uống."

Làm sao nàng có thể uống được đó, được đó là chuẩn bị riêng cho Lam Ảnh nguyệt. Bên trong bỏ thêm cái gì, nàng nhất thanh nhị sở, nếu uống vào, sống không bằng chết.

"Ngoan." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, ánh mắt câu hồn, chỉ trong nháy mắt, Yên Nhi triệt để mất ý thức, ngoan ngoãn cầm lấy chén thuốc, uống không còn một giọt.

Lam Ảnh Nguyệt xoay người, nàng đột nhiên nhớ tới một câu nói, sau đó nhẹ nhàng nói với Yên Nhi nói: "Ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật."

Nghe lời này, Thao Thiết suy tư chút nữ ngã ngã trên mặt đất, hẳn dám khẳng định cái nữ nhân này là trực tiếp khống chế con kiến kia uống bát được có bỏ thêm được liệu, nhưng mà nàng lại có ý cho người ta cảm thụ được nỗi sợ hãi khi uống được, quả thực quá âm hiểm.

Du Hồn yên lặng liếc mắt nhìn một cái Lam Ảnh Nguyệt, trên gương mặt lạnh như băng lộ ra một tia kinh ngạc, tính tình của tiểu thư rốt cuộc giống ai, còn có, những lời này là dùng ở đây sao?

Lam Ảnh Nguyệt vừa đi ra khỏi cửa viện, lại cảm thấy một trận hàn ý, nàng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Mộ Hi Thần một thân hắc y đứng dưới tàng cây nhìn nàng.

Hai người cứ đứng đó nhìn nhau như vậy, không nói một lời.

Lam Ảnh Nguyệt không biết tại sao Mộ Hi Thần lại xuất hiện ở nơi này, cũng không biết sự tình vừa rồi hẳn thấy được bao nhiêu, lúc sau cất bước rời đi.

Phía sau lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Mộ Hi Thần: "Người đến cùng là loại người nào?"

"Ta là ai không phải người đã sớm điều tra rồi sao, còn hỏi ta làm gì?" Lam Ảnh Nguyệt không có ý dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, Mộ Hi Thần lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, suy tư chút nữa nàng đâm vào hắn.

Lam Ảnh Nguyệt buồn bực lui về phía sau một bước, Mộ Hi Thần lạnh lùng mở miệng nói: "Người không phải người đại lục này."

Lời hắn nói khiến trong lòng Lam Ảnh nguyệt cả kinh, chẳng lẽ Mộ Hi Thần phát hiện thân phận thật của mình?

Lam Ảnh Nguyệt mơ hồ đáp: "Đúng thì như thế nào, không đúng thì như thế nào."

Ánh mắt Mộ Hi Thần âm trầm, mặc kệ hắn tra thế nào, Lam Dật này giống như từ trong hư không đến vậy, không có bối cảnh, hiện tại trên dưới Viêm Quốc đều nói nàng là ngoại tộc, nhưng hắn không tin.

"Người đi đi." Mộ Hi Thần nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bóng lưng hắn rời đi, bĩu môi, vừa mới rồi Thao Thiết đã nói cho nàng tình huống bên ngoài, quân chủ Viêm Quốc buộc nàng đi ra, mà Mộ Hi Thần lại thả nàng đi.

"A." Đúng lúc này, trong tiểu viện lại phát ra một thanh âm, tiếp sau đó là một thiếu nữ hét chói tai chạy vọt ra, nàng ôm mặt giống như một người điên lao về phía trước, ngay cả Lam Ảnh nguyệt đứng ở cửa cũng không phát hiện.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn thấy trên đường xuất hiện một vết máu, người được mùi tanh tươi trong không khí, hại người thành ra hại mình, nữ nhân như vậy không đáng được đồng tình.

"Đi thôi." Lam Ảnh Nguyệt bỏ vào miệng vài phiến hoa, lập tức rời khỏi sân.

Thao Thiết không biết Lam Ảnh Nguyệt muốn đi đâu, chậm rãi bám theo, thời điểm nhìn thấy ánh vàng rực rỡ, trong nháy mắt hắn không giữ được bình tĩnh: "Nữ nhân, người muốn chui đầu vào lưới sao?."

"Có ý kiến?" Trong khi nói chuyện Lam Ảnh Nguyệt đã nhanh chóng vượt qua tường rào, ẩn vào góc tối.

Thao Thiết trầm mặc, hẳn nào dám có ý kiến a.

Du Hồn dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió, dưới cái nhìn của hẳn sức chiến đấu của những người này cơ hồ trở về con số không, chỉ cần tiểu thư cao hứng, giết hết cũng được.

Lam Ảnh Nguyệt không ngừng chạy trong đêm tối, đúng lúc này một thái giám tóc trắng cầm đèn đi tới, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng đứng trước mặt hẳn, thái giám kia ngăn người chống lại ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt.

"Hoàng thượng đang ở đâu?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi.

Thái giám kia nghe vậy, cực kì nghe lời trả lời: "Ngủ tại Tê Long điện, đi thẳng rẽ phải."

Lông mi Lam Ảnh Nguyệt khẽ chớp, cấp tốc đi về hướng Tê Long điện, hiện tại Thao Thiết mở đồ hộp lạnh rỗng rỗng, nữ nhân này có phải quá lớn mật hay không, đột nhập vào hoàng cung Viêm Quốc không tính, nàng còn trực tiếp đi tìm hoàng thượng.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết vẫn còn đang suy ngẫm, Lam Ảnh Nguyệt đã bước vào Tê Long điện, tránh thoát đội tuần tra nàng nhanh chóng lên vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ ngọn đèn hắt ám, gian ngoài có một cung nữ gác đêm, Lam Ảnh Nguyệt trực tiếp đánh một phát vào sau gáy cung nữ kia, tiểu cung nữ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Thao Thiết không nói gì, quả là một nữ nhân dã man.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn chung quanh một chút, phát hiện không còn người nào khác, nàng dạo quanh phòng một vòng, sau đó thuận tay cầm ấm trà trên bàn đi đến bên giường lão hoàng thượng (lão hòa thượng)

Nhìn hoàng đế ngủ say bên trong màn trướng, Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nhếch môi, bản thân đột nhiên biến thành người dị tộc, không phải do lão hoàng đế này sao, dám tính kế nàng, phải thừa nhận tức giận của nàng.

Nhìn nụ cười đáng sợ của Lam Ảnh nguyệt, Thao Thiết chỉ cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, nhìn Lam Ảnh Nguyệt nửa giây sau, nó nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đặt một chân lên mép giường, trước ánh mắt khiếp sợ của Thao Thiết cùng Du Hồn, tiểu sái đồ nước trà mát lạnh trong ấm kia lên mặt hoàng đế, bộ dáng kia quả thực khí phách.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đùa cợt hoàng đế

Thao Thiết chỉ biết, nữ nhân này mà đến hoàng cung nhất định không có chuyện tốt gì, yên lặng mở miệng nói: "Nữ nhân, tốt xấu gì hẳn cũng là hoàng đế Viêm Quốc, người làm như vậy được chứ?"

Lão hoàng đế cảm thấy trên mặt mình đầy nước, cảm thấy thật khó chịu, vì vậy đưa tay lên lau mặt, lại phát hiện trên mặt mình có nước thật giật mình tỉnh dậy, lập tức nhìn thấy ánh mắt đầy khiêu khích.

Vừa định mở miệng, thiếu nữ trước mặt lại nói: "Không muốn chết thì ngậm miệng lại cho ta."

Lão hoàng đế nổi giận, nửa đêm nửa hôm xuất hiện tại tẩm cung của hẳn còn chưa tỉnh, hiện tại lại còn uy hiếp hẳn, quả thực to gan lớn mật, hẳn thân là hoàng đế Viêm Quốc, người nào dám nói chuyện với hẳn như thế.

Chỉ là một tiểu nha đầu chưa dứt hơi sữa, đúng là không biết sống chết, vì thế đứng dậy nói: "Người dám uy hiếp trẫm?"

"Như người đã nhìn thấy, ta đã uy hiếp." Lam Ảnh Nguyệt ngồi xuống ghế tựa đối diện lão hoàng đế, bắt chéo chân giống như trong phòng mình vậy.

"Ha ha." Lão hoàng đế cười to, trên mặt đầy nếp nhăn lộ ra một tia tinh quang: "Người cho là, thân là người đứng đầu một quốc gia, tẩm cung của ta chỉ có hộ vệ canh cửa thôi sao?"

Nói xong, lão hoàng đế giơ tay lên trên đầu vỗ vỗ.

Một phút đồng hồ trôi qua, không có phản ứng.

Nửa chén trà nhỏ trôi qua, bên ngoài không có thêm một âm thanh nào, nụ cười trên mặt lão hoàng đế cứng lại, hần dùng sức vỗ tay, nhưng trong đêm tối vẫn yên tĩnh không một chút thanh âm như cũ.

"Người đang tìm bọn họ sao?" Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, đánh vào không khí một cái, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh của vật nặng rơi xuống, một đám thi thể hắc y nhân bị ném vào trước trước mặt lão hoàng đế.

Mặt Du Hồn không biểu cảm lơ lửng trong không trung, đối phó với những người này chỉ cần một ngón tay mà thôi.

Trong nháy mắt thân thể mập mạp của lão hoàng đế trở nên cứng nhắc, hần ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ trước mặt, cường tráng trấn định nói: "Người là ai? Có mục đích gì?"

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Phải là ta hỏi mục đích của người mới đúng, muốn ta phục tùng người sao?"

Nghe xong, thân mình lão hoàng đế run lên: "Người chính là Lam Dật?"

"Đúng, là ta." Lam Ảnh Nguyệt an vị trên ghế, một tay chống cằm, khóe miệng còn mang theo nhàn nhạt ý cười.

Viêm Quốc đánh Phurong Quốc nàng không thèm để ý, nhưng nàng không thể liên lụy đến mấy người Tần Ngọc được bọn họ vô tội, cũng không đồng ý lão nhân này tự coi mình là thương sử.

Nhìn ánh mắt của nàng, lão hoàng đế cảm giác được một loại sợ hãi trước nay chưa từng có, nàng đang cười, nhưng hần lại cảm thấy toàn thân lạnh như băng: "Không phải ý tứ của ta, là Tiêu Dật nói, chỉ cần làm như vậy, người sẽ nghe theo chúng ta."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn lão hoàng đế khúm núm kia, bắt đầu có chút hoài nghi, có hoàng đế nào như vậy sao, nếu Viêm Quốc lại một nước mạnh nhất, chỉ sợ Viêm Quốc còn che giấu một bí mật khác.

"Người, lại đây." Lam Ảnh Nguyệt bắt chéo chân, khí phách ngạo ngạo ngón tay về phía lão hoàng đế.

Lão hoàng đế nhìn đồng thi thể trước mặt, thân thể càng run kịch liệt: "Người không thể giết ta, Hi Thần sẽ không bỏ qua cho người."

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt đầy ghét bỏ nhìn lão hoàng đế một cái, thật sự không nghĩ muốn cùng hần dong dài, khẽ đảo qua ánh mắt của lão hoàng đế, lão hoàng đế cũng bắt đầu từ từ bước xuống giường, ngoan ngoãn bước tới gần Lam Ảnh nguyệt.

"Thật ngoan." Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy, hướng về phía án thư, tùy ý cầm lên một phần thánh chỉ, nàng vừa mở ra, ánh mắt trừng lớn, hướng lão hoàng đế nói: "Người lại đây cho ta."

Lão hoàng đế ngoan ngoãn nghe lời như một đứa trẻ, đứng an ổn trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, hai tay đặt trước người, cúi đầu, hèn mọn như một nô bộc.

"Ngồi xuống, viết như ta đọc." Trong mắt Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia tinh quang, đứng ở trước bàn chỉ huy lão hoàng đế.

Vút thánh chỉ vừa rời xuống đất, đầu ngón tay bắn ra một hỏa cầu, chỉ trong nháy mắt thánh chỉ kia biến thành tro bụi, muốn gả nàng cho Mộ Hi Thần, nằm mơ đi.

Du Hồn nhẹ nhàng vung tay lên, đám tro kia biến mất trong không khí.

Đợi lão hoàng đế viết xong, Lam Ảnh Nguyệt lấy ngọc ti bên cạnh, ấn xuống thành chỉ vừa viết xong kia, vừa lòng nhìn thoáng qua, xoay người đi ra ngoài, nàng đi phía trước, lão hoàng đế theo phía sau.

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nói: "Đầu óc của người, nên thanh tĩnh rồi."

Nói xong, lắc mình rời khỏi Tê Long điện, vừa đến cửa tửu lâu, lại nghĩ được cổ tanh tươi quen thuộc, không nghĩ tới nữ nhân kia lại có thể chạy đến tận đây, thật đúng là chưa từ bỏ ý định.

Một chân Lam Ảnh Nguyệt vừa mới bước vào cửa, một chương phong mạnh mẽ đánh úp về phía nàng, uy lực kia so với đối thủ của nàng còn mạnh hơn.

May mắn Lam Ảnh Nguyệt đã sớm chuẩn bị, vừa tiến vào cửa đã lấy ra Huyết Cung, nháy mắt phóng ra mũi tên băng, hóa giải chương phong: "Tiền bối lớn tuổi như vậy, khi để một tiểu bối, không cảm thấy mất mặt sao."

Nhìn chương phong bị hóa giải, trên mặt lão nhân lộ ra một tia kinh ngạc, không nghĩ tới tuổi nhà đầu kia còn trẻ như vậy mà tu vi đã đạt đến bước này.

Nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, mấy người Tần Ngọc vừa mừng vừa sợ, lập tức chạy tới bên cạnh nàng, đánh giá nàng một chút, thấy nàng bình yên vô sự mới yên lòng.

"Lão nhân này mang theo một xấu nữ tới đây, còn nói người hạ độc nàng." Tần Ngọc che mũi, chán ghét nhìn thiếu nữ che mặt sa trước mặt.

Nhìn hai người trước mắt này, đúng là hai người trên ngọn núi kia, ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh nhìn Yên Nhi: "Người nói là ta hạ độc người?"

Yên nhi buông mí mắt, không dám nhìn thẳng ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt, ngữ khí nhẹ nhàng ôn nhu: "Chính là nguoi, chẳng lẽ ta có thể nhìn nhầm sao."

Lam Ảnh Nguyệt nghe nàng nói, đột nhiên bật cười, quay lại nói với lão nhân kia: "Nàng trúng độc gì, chẳng lẽ tiền bối lại không biết sao, thì ra cái gọi ản sĩ cao nhân, cũng không hơn gì người bình thường."

Giương mặt lão nhân trở nên có chút khó coi, đương nhiên hắn biết rõ loại độc kia, lấy ra từ tay hắn, tất nhiên là Yên nhi hại người không được còn liên lụy chính bản thân mình, nhưng mà không biết vì sao, sau khi giải độc xong mùi vị tanh tưởi kia vẫn còn tồn tại, hắn không có cách nào lí giải.

Sau khi Yên Nhi đau khổ cầu xin, hắn mới đáp ứng đi tìm nàng, cũng mang theo tâm tư của hắn, một chương vừa rồi chỉ để thử nàng mà thôi.

Nhìn lão nhân trầm mặc không nói gì, Lam Ảnh Nguyệt đang định mở miệng, không khí lại nổi lên sóng gió, lập tức có một bạch y nam tử đáp không mà đến, mọi người khiếp sợ nhìn nam tử kia, đây là cường giả nơi nào, lại có thể xé rách không gian, sao bọn họ không biết trên đại lục này lại có cường giả như vậy.

Nhìn thấy nam nhân kia xuất hiện, Yên nhi chỉ cảm thấy tâm mình sắp nhảy ra ngoài, nhất định là điện hạ đến giúp bản thân nàng, trước kia chỉ cần nàng thỉnh cầu, hắn đều đáp ứng.

Vì thế, nàng ôn nhu mở miệng nói: "Điện hạ, nguoi rốt cục cũng đến đây, chính là tiểu cô nương này hạ độc ta."

Phượng Diệc lại giống như không nghe thấy, chậm rãi đi về phía Lam Ảnh Nguyệt, mọi người đứng chết lặng, là Diệc vương điện hạ trong truyền thuyết, hắn cư nhiên đã mạnh đến trình độ này.

"Là nguoi hạ độc?" Phượng Diệc nhìn Lam Ảnh Nguyệt, ngữ khí cực kì nhu hòa.

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy cười lạnh, trong lòng không biết vì sao lại dâng lên một cảm giác phiền chán khó hiểu, hắn vội tới bảo vệ tiểu tình nhân của mình sao, nàng ngẩng đầu, khoe miệng khẽ nhếch cười xa cách nói: "Thế nào? Muốn báo thù cho tiểu tình nhân sao?"

Nàng cười xa cách khiến trong mắt Phượng Diệc hiện lên tia đau đớn, nhu tình tán đi, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng: "Nha đầu, không cần khiêu khích ta."

Chúc m.n thi tốt đạt điểm cao

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ghen tuông bay tứ tung

"Khiêu khích sao?" Lúc này Lam Ảnh Nguyệt thật sự rất muốn cười, hắn vừa tới chưa cần hỏi nguyên nhân đã chất vấn nàng, hiện tại còn nói nàng khiêu khích hắn, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thẳng hắn nói: "Nguoi nói là ta hạ độc, cứ coi là vậy đi."

Nghe đối thoại của hai người, mọi người xung quanh thở cũng không dám thở mạnh, Lam Ảnh Nguyệt này không phải có liên quan đến Diệc Vương điện hạ chứ, không phải mọi người nói nàng là người dị tộc sao?

Nhìn gương mặt Phượng Diệc lạnh dần xuống, trong mắt Yên Nhi hiện lên một tia đắc ý, xem ra Phượng Hiên nói đều là giả, Nữ tử này sao có thể là nữ nhân của Phượng Diệc.

Nghe lời Lam Ảnh Nguyệt nói, đôi mắt tà mị của Phượng Diệcnhận nhậ nhìn về phía Yên nhi: "Nguoi xác định là nàng?"

Lúc này trong lòng Yên Nhi loạn thành một đoàn, nếu bỏ cái mạng che mặt của nàng đi, khẳng định có thể nhìn thấy gò má đỏ bừng của nàng, nàng nỗ lực để cho mình bình tĩnh trở lại nói: "Đúng vậy, là nàng ép muội uống độc được, tu vi của muội kém như vậy, căn bản không phải là đối thủ của nàng."

Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nhìn Yên nhi, không nói một lời.

An Nhã gấp đến độ không biết phải làm sao, Diệc Vương điện hạ sẽ không thật sự hiểu lầm thần tượng chứ, vừa nhìn thấy xú nữ nhân này nàng đã biết nàng ta không phải người tốt lành gì.

"Cho nguoi một cơ hội cuối cùng." Phượng Diệc nói ra rất nhẹ, thế nhưng lại mang theo đầy khí phách.

Lão nhân vừa nghe thấy vậy, vội vàng muốn bước lên ngăn cản Yên Nhi, nhưng thân thể của hắn lại không tài nào động đậy được, hé miệng, lại không phát ra được âm thanh.

Hắn hoảng sợ nhìn nam tử như tiền giáng trần kia, sợ hãi trong mắt không ngừng lan ra.

Trong lòng Yên Nhi sớm đã nở hoa, xem ra địa vị của nàng trong lòng Diệt Vương điện hạ so với nữ nhân kia vẫn cao hơn nhiều, Thủ đoạn của Diệt vương nàng rất rõ, chỉ cần hắn ra tay, khẳng định Lam Dật sống không bằng chết.

Vì thế nàng kiên định mở miệng nói: "Yên nhi xác định."

Lời của nàng vừa nói ra, lão nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Phượng Diệt nghe xong, chậm rãi chuyển thân thể, đi về phía Lam Ảnh nguyệt, chậm rãi nâng tay về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Thao Thiết gấp đến mức muốn bay ra ngoài ngay lập tức, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt lại đóng cửa không gian, bọn họ chỉ có thể sốt ruột nhìn, lại bất lực.

Từ lúc Du Hồn nhìn thấy Phượng Diệt xuất hiện kia, liền lâm vào khiếp sợ, nhìn Phượng Diệt đến gần Lam Ảnh Nguyệt, hắn ngược lại không sốt ruột, Thao Thiết sốt ruột mở miệng nói: "Người không có cách nào đi ra ngoài sao?"

Thao Thiết nói xong, Du Hồn mới phục hồi lại tinh thần, một lúc sau, hắn mới từ từ mở miệng nói: "Cho dù hắn có làm người ta bị thương thì cũng sẽ không tổn thương đến tiểu thư."

Yên Nhi nhìn tay của Phượng Diệt đang tới gần Lam Ảnh Nguyệt, trong mắt tràn ngập vui sướng.

Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt vô cùng ghen ghét, trong mắt hiện lên một tia lửa giận, lúc này nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích, lần nào cũng thế, hắn có thể nắm nàng trong lòng bàn tay, cảm giác được đùa giỡn người như vậy, tốt lắm sao?

Cường đại như hắn, nàng không hề có một chút phản kháng.

Thời điểm mọi người cho rằng Lam Ảnh Nguyệt sẽ chết dưới tay Phượng Diệt, thì ngón tay Phượng Diệt lại khẽ lướt trên da mặt nàng, ôn nhu nói: "Bị thương cũng không vì mình biện minh, không phải bình thường cái miệng nhỏ này lợi hại lắm sao?"

Một màn này bất thành linh xảy ra khiến mọi người hít sâu một hơi, rốt cuộc trước mắt họ đang diễn ra cái gì, vừa mới rồi gương mặt vẫn còn gương cung bạt kiếm, như thế nào chỉ trong nháy mắt lại nhu tình như nước, hơn nữa, nhu tình trong mắt kia còn khiến toàn thân mọi người nổi da gà. (mị mị vì lạnh ^-^)

Còn nữa, không phải trong truyền thuyết người ta nói Diệt vương điện hạ không gần nữ sắc sao, như thế nào lại vuốt mặt một tiểu thiếu nữ như vậy, quả thực rất bất khả tư nghị.

Vừa mới rồi Yên Nhi vẫn còn đắc ý, lúc này toàn thân trở nên cứng ngắc, tâm như muốn vỡ ra, ý tứ của điện hạ là, hắn đã sớm biết? Cố ý làm như vậy, là muốn mình đang từ thiên đường rơi xuống địa ngục sao?

Không chờ Yên Nhi nghĩ nhiều, nàng chỉ cảm thấy một trận đau nhức từ tim lan ra toàn thân, giống như vạn trùng cắn nuốt, thế nhưng nàng lại hoàn toàn không thể phát ra thanh âm, ngã xuống đất, thân thể cuộn tròn lại lăn lộn dưới đất.

Làn da bắt đầu nứt vỡ ra, máu tươi bắt đầu trào ra từ miệng vết thương, nhưng lại rất nhanh khép lại, nứt lại liền nứt lại liền, không ngừng nghỉ, khiến trong lòng người xem khiếp sợ.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh tưởi, khiến người xung quanh như muốn ngất đi.

Trong đôi mắt thanh lãnh của Lam Ảnh nguyệt có chút phập phồng, nàng gương mặt nhìn về phía hắn, hắn lại mở miệng nói: "Nàng cũng muốn học cách lợi dụng nam nhân của mình sao." (ta chém đây cả câu nè "Người muốn học đầy đủ lợi dụng nam nhân của người")

Nghe xong, mọi người suy nghĩ chút nữa thì ngất xỉu, người trước mắt thật sự là Diệt Vương điện hạ lãnh huyết vô tình sao? Còn có, Diệt Vương điện hạ nói Lam Dật là nữ nhân của hắn, quả thật là tin tức động trời.

Mọi người thật sự không hiểu, mặc kệ là khuôn mặt hay dáng người của Lam Dật cũng rất là bình thường không thể bình thường hơn, không biết Diệt Vương điện hạ coi trọng nàng ở điểm nào.

"Không còn lần sau."

Phượng Diệt vừa nói xong, lão nhân lập tức bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất: "Tạ Diệt Vương không giết."

"Người nên tạ ơn vương phi." Phượng Diệt tự nhiên cầm tay Lam Ảnh nguyệt, trong mắt tràn đầy sùng nịnh.

Nếu không phải xảy ra sự tình của Yên Nhi, có lẽ hắn cũng không phát hiện cảm xúc của tiểu nha đầu lại dị thường như vậy, vì vậy hắn quyết định tha nàng một mạng.

Hiện tại lão nhân kia cực kỳ hối hận, hắn hận vì sao bản thân không tin lời nói của Phượng Diệt, nếu bản thân ngăn cản Yên Nhi, tất cả những việc này sẽ

không phát sinh, hần quỹ xuống trước mặt Lam Ảnh nguyệt nói: "Đa tạ vương phi."

"Không cần cảm ơn ta, ta không phải vương phi." Lam Ảnh Nguyệt tức giận giật khỏi tay Phụng Diệc, nhưng không cách nào thoát được.

Nhìn động tác của Lam Ảnh Nguyệt, trông mắt mọi người như muốn rót ra, biết bao nữ nhân muốn tới gần còn không được, thế mà Lam Ảnh nguyệt này lại không vừa ý, cho dù Diệc Vương có sủng nãi, thì làm việc này cũng khiến hần tức giận đi.

Nhưng kết quả lại khiến cảm bọn họ muốn rót ra, bởi vì chẳng những Diệc Vương không sinh khí, ngược lại nở nụ cười, sau đó không nhanh không chậm nói: "Xem ra các ngươi rất nhàm chán, có muốn bốn vương mời các ngươi uống trà hay không?"

Dứt lời, nở hời mọi người chảy ròng ròng, trong nháy mắt chạy mất không còn một người, tốc độ kia quả thực không nói lên lời, ngay cả mấy người Tần Ngọc cũng không dám trì hoãn nửa phần, nhanh chóng biến mất.

"Nha đầu, tại sao trên người nàng lại có vị chua chua." Phụng Hiền ôm Lam Ảnh nguyệt vào lòng, cảm đặt trên đỉnh đầu của nàng, trong mắt tràn đầy sung sướng.

Nếu hiện tại, Lam Ảnh Nguyệt còn không biết ý tứ của hần, thì nàng quả thực là một người đần độn, nam nhân này, diễn như vậy chỉ là muốn nhìn nàng có ghen hay không mà thôi, kết quả giống như khiến hần rất vừa lòng.

Mà hần, lại hoàn toàn không đã động gì đến hồng y nữ tử kia.(cho mị hỏi má hồng này xuất hiện khi nào vậy?_?)

"Chủ thượng." Cùng với mùi máu tươi trong không khí, Dạ Vũ xuất hiện trước cửa.

Quanh thân Phụng Diệc tỏa ra hàn khí, chỉ có chờ chuyện kia kết thúc hần mới có thể sống thật tốt với tiểu nha đầu, hần buông Lam Ảnh nguyệt ra thanh âm lạnh lùng: "Nói."

Dạ Vũ liếc mắt nhìn Lam Ảnh nguyệt một cái, có chút do dự, Lam Ảnh Nguyệt mơ hồ cảm thấy sự tình lần này có liên quan tới nàng.

Lúc này Phụng Diệc lại nhẹ giọng nói: "Nha đầu, ngươi nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong hần buông nàng, xoay người đi ra cửa, Lam Ảnh Nguyệt cắn cắn môi, hướng tới bóng lưng của hần nói: "Nếu về sự tình kia, ngươi cũng không cần gạt ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Âm Vực xuất hiện

P/s: vậy mình làm tiếp nà, iu iu các nàng

Bước chân của Phụng Diệc dừng một chút, đôi mắt vi liễm, nha đầu này, vì sao không thể giống một tiểu nữ tử bình thường được.

Chẳng qua là, không phải hần đã sớm biết rồi sao, nha đầu của hần vốn không phải chim nhỏ nuôi trong lồng, mà là phụng hoàng vượt cũi thiên, nghĩ vậy, Phụng Diệc quay đầu lại, cầm lấy tay Lam Ảnh Nguyệt: "Nơi này rất nguy hiểm, một khi bước vào, có thể không còn đường ra."

Khỏe miệng Lam Ảnh Nguyệt hơi gọi lên: "Không phải toàn thân ta đã sớm đặt trong hiểm cảnh rồi sao?"

Ánh mắt nhỏ dài của Phụng Diệc xẹt qua một tia trên tức: "Không sợ?"

"Tất nhiên." Mặt Lam Ảnh Nguyệt không đổi sắc đáp.

Phụng Diệc nâng tay lên vuốt tóc nàng, nghĩ lại nếu hiện tại hần mang nàng theo bên người, vẫn chưa được, vì thế ôn nhu nói: "Ta cam đoan với nàng, sau khi tứ liên minh quốc tế tái kết thúc, ta nhất định nói hết cho nàng."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn ánh mắt nghiêm túc của hần, một lúc sau mới gật gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Lam Ảnh Nguyệt đã bị thanh âm gõ cửa kịch liệt của An Nhã kết thúc, vốn nàng còn muốn tiếp tục ngủ, nhưng trong tửu lâu lại xuất hiện thanh âm náo loạn, khiến nàng đau đầu.

Nàng buồn bực rời khỏi giường, An Nhã lập tức vọt vào, kích động nói: "Thần tượng, ngươi có biết hôm nay đã xảy chuyện gì không?"

Lúc này, mấy người Tần Ngọc cũng đi đến, Lâm Khiêm còn sẵn sàng mang theo điểm tâm cho Lam Ảnh nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt ngáp một cái, ý bảo An Nhã tiếp tục nói.

"Ngươi biết không? Mới sáng sớm hôm nay lão hoàng đế của Viêm Quốc đã hạ thánh chỉ, đáng chú ý là lão hoàng đế đó ban Ninh Uyển Chi cho Mộ Hi Thần làm tiểu thiếp." An Nhã rót một chén trà ngửa đầu uống cạn, lại tiếp tục nói: "Ninh Uyển Chi một lòng muốn gả cho Mộ Tiêu Dật, lại bị lão hoàng đế kia gả cho Mộ Hi Thần, quả là tin vui."

"Cái này còn chưa tính, tốt xấu gì Ninh Uyển Chi cũng là công chúa một nước, lại gả cho Mộ Hi Thần làm thiếp, không biết lão hoàng đế nghĩ như thế nào." Tần Ngọc lắc lắc đầu, ánh mắt đã có ý vô tình liếc về phía Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà một chút phản ứng Lam Ảnh Nguyệt cũng không có.

Lâm Khiêm nở nụ cười, ôn hòa mở miệng nói: "Hình như sáng nay lão hoàng đế kia còn bị bệnh gì đấy, sáng nay bị cung nhân phát hiện đang ngâm mình trong hồ nước, câu đầu tiên khi mở miệng lại là sai người chiếu cáo thánh chỉ trên bàn, thật sự là có đủ ý vị sâu xa."

Khỏe miệng Lam Ảnh Dật hơi co giật, nàng muốn lão hoàng đế kia đi thanh tỉnh đầu óc một chút, ai biết hắn lại đi ngâm mình trong hồ nước.

Bởi vì lão hoàng đế chỉ đạt đến tam giai, cho nên Lam Ảnh Nguyệt không chế hấn cực kì dễ dàng, không qua một ngày một đêm, hấn sẽ không tỉnh lại, một khi tỉnh lại cũng không nhớ được sự việc đã xảy ra, thậm chí ngay cả việc hấn gặp Lam Ảnh Nguyệt cũng không nhớ được.

Mấy người nói xong, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà, Lam Ảnh Nguyệt lại nghiêm cẩn ăn cơm, mí mắt cũng không nâng lên một chút.

"Thần tượng, ngươi không có việc gì muốn nói với chúng ta sao?" An Nhã buồn bực, nàng cảm thấy việc này chín phần mười có liên quan đến thần tượng, nhưng mà nhìn thần tượng lại là bộ dáng không liên quan đến mình.

"Ngày hôm qua quốc khố của Viêm Quốc bị mất trộm" Tần Ngọc lại nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhàu mày: "Lá gan của tiểu tặc tử kia quả thật rất lớn."

"Phòng chừng rất nhanh sẽ truy nã toàn quốc." An Nhã lại nói.

"Chúc bọn họ sớm ngày bắt được kẻ trộm." Lam Ảnh Nguyệt ăn xong một khối điểm tâm cuối cùng, thỏa mãn cầm khăn tay lau miệng, lại phát hiện bọn họ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Lam Ảnh nguyệt, Thao Thiết cùng Du Hồn nhìn một núi nhỏ kim tệ cùng đá quý trong không gian kia, lần đầu tiên yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Không ai có thể tưởng tượng ra tối qua bọn họ ở trong quốc khố đã nhìn thấy cái gì, nói gấp cường bạo thì không đúng, sau khi Lam Ảnh Nguyệt rời đi, trong nháy mắt quốc khố Viêm Quốc không còn một phần ba.

Khiến bọn họ khiếp sợ chính là kĩ thuật ăn trộm xuất thần nhập hóa của Lam Ảnh Nguyệt, bọn họ thậm chí còn không thấy nàng lấy chìa khóa, nàng thân là ngũ tiểu thư của Thanh Long thế gia, chẳng lẽ còn cần nhờ vào việc làm đạo tặc kiếm kế sinh nhai sao?

Nhìn tiểu long đang nhảy nhót trên đồng kim tệ kia, Thao Thiết không nói gì lắc lắc đầu, chờ lão hoàng đế tỉnh lại, còn không biết nổi giận thành bộ dáng gì nữa.

"Tiêu Dật, không phải ngươi làm sao?" Tần Ngọc thử hỏi.

"Ta chỉ là một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt, sao có thể lên vào hoàng thất Viêm Quốc." Lam Ảnh Nguyệt một bộ nghiêm trang nói.

Mấy người không nói gì nhìn trời, nàng cũng không biết xấu hổ mà nói những lời này sao, mười bốn tuổi đạt lục giai, còn là ma vũ song tu, thế mà còn dám nói với bọn họ tay trái gà không chặt.

Lam Ảnh Nguyệt không nói, mấy người bọn họ cũng không có biện pháp, chỉ có thể trở lại phòng mình tu luyện.

Ban đêm, Lam Ảnh Nguyệt ngâm mình trong bồn tắm lớn, lại cảm thấy không khí hơi dao động, nàng nhanh chóng vói tay lấy quần quanh người, hai tay nhanh chóng kết ấn ở trước ngực.

Ngay tại thời điểm nàng rời khỏi mộc dũng, mộc dũng lập tức bị phá nát, Lam Ảnh Nguyệt nhanh chóng lui về phía sau, lại cảm nhận được lãnh ý quen thuộc đang tiến dần về phía nàng, nàng vừa muốn động thủ, trên đỉnh đầu lại truyền đến thanh âm của Mộ Hi Thần: "Đừng sợ."

Hắn cười ngoại bào khoắc lên người Lam Ảnh Nguyệt, chắn trước thân mình Lam Ảnh Nguyệt, giơ tay lên cung tiễn Bãng Lam xuất hiện trong tay.

Hắn khí trên quần áo thấm vào người Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi run một chút, bóng người mơ hồ trước mắt dần dần hiện rõ, một hắc y nam tử, mang theo mặt nạ bạc cùng một chiếc tiêu.

"Lam Dật, tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn theo ta đi, nếu không từ lâu này sẽ chôn cùng với ngươi." Nam tử ôn nhu sờ thanh tiêu, lời nói ra lại vô cùng thị huyết.

"Tiểu thư, là người Âm Vực." Thanh âm của Du Hồn có một tia ngưng trọng: "Bên trong Âm Vực người này thuộc hàng thấp nhất, là chuyên chức cường giả."

Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt trầm xuống, chuyển chức cường giả lại là năng lực lực thấp nhất trong Âm Vực, rốt cuộc Âm Vực kia là địa phương nào.

"Muốn ta đi theo ngươi cũng có thể, nhưng ngươi cũng phải nói ngươi là ai đã." Lam Ảnh Nguyệt vừa nói chuyện vừa chỉ thị cho Thao Thiết thoát ra ngoài.

"Là Thị Huyết điện coi trọng ngươi, đó là phúc khí của ngươi." Nam tử liếc mắt lạnh lùng nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, không kiên nhẫn.

Nếu không phải người của hắn tra ra, thiếu nữ này có năng lực màu tím, rất thích hợp cho thí nghiệm đào tạo người sắp tới, thì hắn không phải ủy khuất để tự bán thân mình đến.

Nghe đến tên Thị Huyết điện, Mộ Hi Thần hơi nhíu mày một chút, chỉ vì thánh chỉ cho nên hắn mới tới nơi này, lại không nghĩ rằng gặp được chuyện như vậy, tại sao Lam Dật lại được Thị Huyết điện coi trọng, rốt cuộc trên người nàng có bao nhiêu bí mật hắn chưa biết.

Đúng lúc này, Thao Thiết trở về, Lam Ảnh Nguyệt nhanh chóng kết hợp với Huyết cung, cười lạnh nói: "Ta cũng không hiếm lạ phúc khí này."

"Muốn chết." Nam tử nghe vậy, đặt tiêu bên miệng, thanh âm quỷ dị bắt đầu phát trong không khí, trong nháy mắt gương mặt của Lam Ảnh Nguyệt cùng Mộ Hi Thần trở nên trắng bệch, linh hồn giống như bị sức mạnh nào đó lôi kéo thoát khỏi thân xác, đây là thực lực của chuyển chức cường giả sao?.

Nam tử khinh thường nhìn hai người trước mắt, lạnh giọng phun ra hai chữ: "Không biết tự lượng sức mình."

"Sao? Là ai không biết tự lượng sức mình? Đồ đệ của ta mà ngươi cũng dám động tới." Cùng với thanh âm của nam nhân trong trẻo, một hồng y yêu điểm nam tử xuất hiện, một đạo kim quang hiện lên, trong nháy mắt chiếc tiêu trong tay nam tử bị đập nát.

Nam tử nhìn bàn tay trống trơn, run run lui về phía sau, không thể tin mở miệng nói: "Bi Phong."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thuần lương vô hại

"Ha ha." Bi Phong cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Đã nhận ra ta, còn dám bắt tiêu đồ đệ của ta sao?"

Lam Ảnh Nguyệt chuẩn bị bảo Du Hồn ra tay, nếu không nắm chắc hoàn toàn, nàng sẽ không khiêu khích hắc y nhân kia, lại không nghĩ rằng giữa đường lại đột nhiên xuất hiện nam nhân này, xem thân ảnh hồng sắc trước mặt, Lam Ảnh Nguyệt lại cảm thấy có chút quen thuộc.

"Tiểu, tiểu đồ đệ?" Hắc y nhân nhìn về phía hai người Lam Ảnh Nguyệt và Mộ Hi Thần, từ lúc gặp Bi Phong kiêu ngạo lúc đầu đã không còn dù một chút.

Hắn hiện tại run run lui về phía sau, hận không thể đánh chết người báo tin cho hắn, vì sao không ai nói cho hắn biết, Lam Dật là đồ đệ của Bi Phong, nếu hắn biết trước, có đánh chết hắn cũng không muốn đi tranh đoạt vùng nước đục này.

Nghe đối thoại của Bi Phong cùng nam nhân đeo mặt nạ kia, Lam Ảnh Nguyệt cùng Mộ Hi Thần nhìn nhau một cái, lại thấy mê mẩn trong mắt đối phương, thật hiển nhiên, bọn họ cũng không biết nam tử hồng y này là ai.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn thấy Bi Phong đang đến gần hắn, sợ tới mức quỳ gối trên mặt đất: "Bi Phong đại nhân, cầu người bỏ qua cho ta một lần, lần sau không dám nữa."

Bi Phong ẩn diện vào trong bóng đêm, nhìn không chân diện, nhưng nam nhân đeo mặt nạ kia lại cảm nhận được sát khí ngày càng nồng nặc, hắn xoay người, muốn chạy, trong nháy mắt một đạo kim quang xuyên qua mi tâm của hắn, máu tươi từ chỗ đó tràn ra.(m.n hãy liên tưởng đến hình ảnh bị bắn xuyên mi tâm ấy)

"Có thể nghĩ được điều này quả thật đáng chết." Bi Phong cười, giống như người chết trước mặt hắn không phải là một chuyển chức cường giả, mà là một con kiến.

"Ai nha, ta quên mất, tiểu đồ đệ của ta vẫn còn ở nơi này, ta không nên huyết tinh như vậy." Bi Phong nói xong cười cười xoay người lại, một thiếu niên mang theo nụ cười ôn nhuận như ngọc, ánh mắt trắng tấp xuyên qua Mộ Hi Thần nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, ngón tay búng một cái, mặt nạ trên thi thể hắc y nhân kia nát vụn.

"Ta không biết ngươi." Nhìn Bi Phong đang đi tới, Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhíu mày, nàng không nhớ rõ bản thân có nhận thức qua cường giả như vậy.

Bi Phong cười đến vô hại, đến sát Lam Ảnh Nguyệt nói: "Hiện tại chúng ta có thể nhận thức."

Lam Ảnh Nguyệt đang muốn mở miệng, Bi Phong lại nói: "Không cần gấp gáp cự tuyệt ta như vậy, phải biết rằng, ta là hi vọng giúp ngươi có thể thắng từ liên minh quốc tế tái."

Nghe thấy trận đấu, Mộ Hi Thần luôn đứng im bên cạnh lại hơi giật mình, sau đó mặt không biểu cảm ly khai.

"Lạnh như vậy, tuyệt đối không đáng yêu chút nào, đúng không, tiểu đồ đệ." Bi Phong còn muốn tiếp xúc gần hơn với Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt lại nâng ngón tay lên hướng về phía ngoài cửa, ý tứ rất là rõ ràng, đuổi người.

Bi Phong còn muốn nói chuyện, lại bị mắt lạnh của Lam Ảnh Nguyệt đảo qua, Bi Phong lập tức ngậm miệng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu đồ đệ, là Phượng Diệc để cho ta tới, tuy rằng ta đánh không lại hắn, nhưng là chỉ giáo cho ngươi thì vẫn có thể."

Nghe được xưng hô của hắn, Lam Ảnh Nguyệt giương mắt nhìn hắn một chút, cũng chỉ có Phượng Diệc mới biết thân phận thật của nàng, nếu là người Phượng Diệc an bài tới, có loại thực lực này cũng là bình thường, nhẹ giọng nói: "Đi ra ngoài chờ ta."

Đầu tiên Bi Phong chần chờ một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài, trong mắt xẹt qua một ý cười giảo hoạt.

Bên hồ ngoại ô, Bi Phong nhìn một thân thoải mái của Lam Ảnh Nguyệt, ra về đứng đắn mở miệng nói: "Hiện tại ngươi niệm chú ngữ cần bao nhiêu thời gian? Làm thử cho ta xem."

Lam Ảnh Nguyệt chấp tay sau lưng, nhìn Bi Phong lại chậm chạp không hề động thủ.

Bi Phong nhìn Lam Ảnh Nguyệt không hề nhúc nhích, cho rằng nàng cần thời gian dài cho nên ngưng ngừng, vì thế cười nói: "Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không cười ngươi."

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt lại động, hai ngón tay mảnh khảnh trong không khí bùng một cái, hỏa diễm cứ thế được phóng ra.

Khóe miệng Bi Phong giật giật, nha đầu kia mới lúc giải lại có thể thuần phát ma pháp, hơn nữa lại có hỏa diễm cấp độ mạnh như vậy, vừa mới rồi hắn còn tưởng nàng cần thời gian rất lâu, không nghĩ tới lại bị bề mặt như vậy.

Hắn lau mồ hôi, cũng may hắn còn kĩ năng khác, bằng không da trâu đã có thể thổi lớn.(chắc là bề mặt)

"Nếu ngươi đã là thuần phát ma pháp, ta đây dạy ngươi cung tiễn." Bi Phong xấu hổ ho khan vài tiếng, lấy ra một trường cung màu vàng.

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, nàng đoán không sai một chút nào, đúng là Bi Phong được Phượng Diệc phái tới, thế nhưng không phải phái tới để chỉ nàng pháp thuật.

Thao Thiết không nói gì nhìn gương mặt thuần lương vô hại của Bi Phong, ngươi tìm ai khỏe không tốt sao, lại nhất định là nữ tử này, rõ ràng chính là tìm đến đã kích.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu, Bi Phong lại cho rằng nàng đang khiếp sợ vì biết mình là ma vũ song tu, ý cười trên mặt càng sâu, đưa tay ra vỗ vai Lam Ảnh Nguyệt, an ủi nói: "Ngươi không cần khổ sở, ta là ma vũ song tu, độc nhất vô nhị trên thế gian này, không có biện pháp."

Nghe lời này, khóe miệng Du Hồn giật giật.

Lam Ảnh Nguyệt rút cục ngẩng đầu lên, cười trừ tức nói: "Độc nhất vô nhị."

Bi Phong bị nàng nhìn có chút chột dạ, nếu không tính lời nói của Phong, kia hắn cho dù là thế đi, vì thế mở miệng nói: "Àn, đúng vậy."

"Nếu ta nói, ta còn nhận thức một người cũng có ma vũ song tu nữ thì sao." Lam Ảnh Nguyệt cười nói.

Bi Phong nghe vậy vội vàng lắc lắc tay nói: "Ta đã là độc nhất vô nhị rồi, nếu thật sự có một người như vậy, ta tặng cho ngươi áo giáp Linh Lung."

Lập tức Bi Phong lấy ra từ trong không gian một áo giáp màu tím nhạt, thời điểm nhìn thấy áo giáp kia Thao Thiết vội vàng nói: "Thứ tốt, có thể ngăn được một kích mạnh nhất của chuyển chức cường giả."

"Mẫu thân, đó là bảo bối." Tiểu Long áp sát vào cửa không gian, ánh mắt lấp lánh tinh quang.

Nghe lời nói hùng hồn của hắn, Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười: "Vậy ta cảm ơn ngươi trước."

Dứt lời, Lam Ảnh Nguyệt giơ tay lên, Huyết cung xuất hiện trên tay nàng, quang mang màu đỏ phát ra từ Huyết Cung làm trường cung trên tay Bi Phong yếu thế.

Bi Phong há hốc mồm nhìn Huyết Cung, trong lòng sớm đã dậy lên sóng to gió lớn, có thể được Huyết Cung nhận chủ, chỉ có thể là nàng, thì ra là thế, khó trách tên Phượng Diệc kia lại để ý tiểu nha đầu này như vậy, thì ra là nguyên nhân này: "Ngươi là, Trần."

Bi Phong còn chưa nói hết câu, một cơn gió vô hình thổi đến, Bi Phong trực tiếp bị đẩy xuống hồ, bên tai truyền đến thanh âm nam nhân lạnh lùng: "Lam Ảnh Nguyệt."

Phượng Diệc đến gần Lam Ảnh Nguyệt, không biết áo giáp đã nằm trong tay hắn từ khi nào: "Trận chung kết sắp đến rồi, ta giúp nàng."

"Chỉ còn hai ngày, có nắm chắc không?" Bi Phong chặt vật rời khỏi mặt hồ: "Nếu là Mộ Hi Thần coi như miễn cưỡng có thể."

"Ta tin tưởng Nguyệt Nhi." Phượng Diệc cười cười nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt "Ta cũng sẽ không mềm lòng, Nguyệt Nhi chuẩn bị tốt chưa?"

Lam Ảnh Nguyệt gật gù đầu, kiếp trước có loại huấn luyện gì nàng chưa trải qua, làm sao có thể sợ được.

Thời gian thoáng một cái đã qua, ba ngày sau, trận chung kết bắt đầu, mấy người Tần Ngọc vẫn không nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, vì vậy phải đi cùng đạo sư đến trước, mới từ rất xa đã nghe được thanh âm toàn trường huyền ảo, An Nhĩ nhỏ giọng nói: "Trận đấu còn chưa bắt đầu, sao lại có trận đấu."

Một người đi ngang qua nói: "Lần này khẳng định Lam Dật thua được!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tấn chức hai giai

Mấy người Tần Ngọc vừa nghe được, nhanh chóng đến gần lôi đài, lúc họ đến nơi lôi đài đã bị vây chặt như nêm.

Lâm Khiêm mơ hồ thấy được bóng người phía trên lôi đài, nhẹ giọng nói: "Là Tiểu Dật."

Mấy người vừa đi lên phía trước, lập tức nhìn thấy đối diện Lam Ảnh Nguyệt là một nữ nhân lãnh diễm, nữ nhân kia trang điểm rất đậm, khiến người ta không nhìn rõ diện mạo thật sự của nàng, nhìn nàng khoảng tầm mười sáu tuổi, một đôi mắt tràn ngập hèn mọn nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

Mọi người xung quanh ghé vào ta nhau khe khẽ nói nhỏ: "Rốt cuộc Lam Dật là loại người nào?"

"Không phải nói là người dị tộc sao?" Một người nhỏ giọng nói.

Người bên cạnh lập tức che miệng hắn lại: "Lời này mà người cũng dám nói sao, nàng chính là nữ nhân của Diệc Vương điện hạ, nếu nói lung tung chỉ sợ mạng của người cũng không còn."

Nghe như vậy, lại nghĩ đến mấy lời đồn đãi về Lam Ảnh Nguyệt mấy ngày nay, thanh âm mọi người đã nhỏ càng thêm nhỏ, nếu Lam Dật thật sự là nữ nhân của Diệc Vương điện hạ, tất nhiên là bọn họ không dám động vào.

Hai người trên lôi đài không nói lời nào, mọi người phía dưới có chút vội vàng xì xào to nhỏ, một lúc sau, nữ nhân lạnh lùng mở miệng nói: "Bắt đầu đi."

Lam Ảnh Nguyệt khoanh tay, mặt không biểu cảm nhìn nữ nhân trước mắt, mấy ngày hôm nay nàng luôn bế quan tu luyện, vừa mới đến đấu trường đã được nữ tử này điểm tên, nói muốn khiêu chiến với nàng, nếu không đánh với nàng, nàng lập tức công bố thân thể của nàng trước mắt mọi người, tuy rằng nghi ngờ, nhưng Lam Ảnh nguyệt vẫn tiếp nhận thách đấu, Du Hồn cùng Thao Thiết đều không biết nữ tử này là ai, cũng không phải siêu cấp cường giả, như vậy có thể cho nàng làm nóng người.

"Người sẽ hối hận hôm nay đã tới khiêu khích ta." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười trong tay đã xuất hiện ma pháp trượng, nhưng khác lần trước là lần này không ai dám cười nhạo nàng.

Đôi môi đỏ mọng của nữ tử yêu diễm kia gọi lên một nụ cười lạnh, bàn tay bỏ một chuông vào trong không trung, hắc vụ nồng liệt tản ra, mái tóc đen của nàng phi vũ cùng với đám hắc vụ kia, cả người quý dị không nói lên lời.

"Nữ tử này lại là tứ công chúa?" Một người nhỏ giọng nói.

Người bên cạnh lập tức phủ nhận: "Có công chúa nào lại xấu như vậy."

"Không phải Viêm Quốc có một công chúa dung hợp được độc dược với ma pháp sao?" Một người lại nói.

Nghe xong, Lâm Khiêm nở nụ cười, không nghĩ tới Tiểu Dật lại bị tiểu ma nữ này theo dõi, thật sự thú vị, nếu không đánh trận này, với tính tình của tiểu ma nữ kia, khẳng định sẽ không bỏ qua.

Ngay tại thời điểm Lam Ảnh Nguyệt chuẩn bị ra tay, đột nhiên Tiểu Long lại nhảy lên vai nàng, không nói gì há to miệng ra, sau đó đám hắc bên nữ tử kia, lại không chịu khống chế của chủ nhân hướng về phía Tiểu Long, cuối cùng toàn bộ bị hút vào trong bụng nó.

Tiểu Long thỏa mãn ợ một cái no nê, bày ra bộ dáng buồn ngủ, mềm yếu mở miệng nói: "Mẫu thân, ăn thật ngon."

Khiếp sợ nhất chính là nữ tử phía đối diện, hắc vụ kia đều là độc khí, tiểu miêu kia lại có thể ăn dễ dàng như vậy? Nhưng lại giống như ăn mỹ vị thông

thường trong nhân gian, đây rốt cuộc là loại mèo gì?

"Thiên Thiên." Cùng với một thanh âm lạnh như băng, Mộ Hi Thần lạnh lùng đi tới.

Trong nháy mắt nàng nhìn thấy Mộ Hi Thần, xoay người muốn chạy, lại bị Mộ Hi Thần kéo cổ áo lại, nhìn gương mặt quý dị của nàng, Mộ Hi Thần thẳng tắp kéo nàng ra ngoài: "Xấu muốn chết."

"Mộ Hi Thần, ngươi không cần kéo ta, ta còn chưa đánh với Lam Dật." Nữ tử giả vờ hết lớn.

"Ngươi đánh không lại nàng." Mộ Hi Thần lạnh lùng nói.

Mộ Thiên Thiên bất mãn hét lớn: "Mắt cậu nào của ngươi thấy ta đánh không lại nàng, còn chưa đánh ngươi đã biết kết quả rồi sao?"(nguyên văn Linh k sửa a)

Mộ Hi Thần đang muốn nói chuyện, Mộ Thiên Thiên lại tránh thoát được chạy đến trước mặt Lam Ảnh nguyệt nói: "Lam Dật, ta gọi là Mộ Thiên Thiên, kỳ thực ta chỉ muốn đánh một trận với ngươi mà thôi, thế nào, đánh hay không đánh."

Nhìn khí chất của Mộ Thiên Thiên hiện tại so với vừa nãy giống như hai người vậy, Lam Ảnh Nguyệt nhân nhạ mở miệng nói: "Ngươi đánh không lại ta."

Mộ Thiên Thiên buồn bực, vì sao ngữ khí của hai người lại giống nhau vậy, nàng còn tiếp tục nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt lại đột nhiên lại nở nụ cười với nàng: "Về nhà rửa mặt đi, để như vậy thật khó nhìn."

Thời điểm mọi người cho rằng Mộ Thiên Thiên sẽ phát hỏa, Mộ Thiên Thiên lại nhu thuận chuyển thân, đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Mộ Hi Thần, còn lộ ra một gương mặt tươi cười với Mộ Hi Thần, dùng thanh âm ngáy chết người nói: "Hi Thần ca ca, ta đi rồi."

Mộ Hi Thần nhìn gương mặt vô cùng thâm cù của nàng, thân mình không chịu nổi run rẩy.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộ Thiên Thiên tiêu sái rời đi, đây không phải nhận thức của bọn họ về tứ công chúa, khí phách của tứ công chúa không khác gì một nam tử, tại sao có thể đi như vậy, hơn nữa nàng còn vừa gọi một tiếng Hi Thần ca ca, bọn họ nghe xong mà nổi hết cả da gà.

Đoạn nhạc đệm nhỏ rất nhanh đi qua, điều khiến Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới chính là, trận chung kết này, lão hoàng đế lại đến đây, nhìn gương mặt âm trầm của lão hoàng đế, Tần Ngọc cười nói: "Sắc mặt của Hoàng đế hôm nay không được tốt."

An Nhã không nói gì liếc mắt xem thường: "Ngọc ca ca, huynh thử là người bị trộm, hơn nữa còn không tìm thấy kẻ trộm, tâm tình của huynh tốt được sao?"

Thời điểm mọi người còn đang nói chuyện phiếm, trọng tài tuyên bố bắt đầu rút thăm, thời điểm đến lượt Lam Ảnh Nguyệt, trọng tài lại chuyển đổi vị trí của chiếc hòm rút thăm, Lam Ảnh Nguyệt làm bộ không phát hiện, làm như không có việc gì rút thăm, đưa thẻ bài trong tay cho trọng tài.

"Lam Dật Phụng Quốc đối đầu với Lam Hạo Phong Phụng quốc." Trọng tài nói.

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh trong lòng, Lam Hạo Phong này quả thật không sợ chết.

"Thật sự là không khéo, còn chưa tiến vào mười cường đã gặp phải ngươi." Lam Hạo Phong tươi cười giả dối với Lam Ảnh nguyệt khiến nàng rất phản cảm, Lam Hạo Phong chỉ dừng ở ngũ giai, đứng sau lục giai vẫn còn tự tin như vậy, khẳng định có giả rồi.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rì rì tiêu sái bước lên lôi đài, lạnh lùng mở miệng nói: "Quả nhiên là khéo, nếu không phải đứng trước mặt bao nhiêu người, ta còn lo lắng xem có phải ngươi động tay chân hay không."

"Làm sao có thể." Ánh mắt Lam Hạo Phong nhú lại, nữ tử này quả thật không đơn giản, chẳng qua những thứ này không là gì, người chết sẽ không còn là uy hiếp.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đứng ổn định, Lam Hạo Phong đã rút trọng kiếm ra, nhanh chóng công kích về phía Lam Ảnh Nguyệt, không thể không nói, Lam Hạo Phong cũng có vài phần thực lực, nhưng mà đối thủ của hắn lại là Lam Ảnh Nguyệt, thì đã biết rõ kết cục.

Ngay tại thời điểm trọng kiếm của Lam Hạo Phong bổ tới, Lam Ảnh Nguyệt biến mất ở tại chỗ, mồ hôi lạnh của Lam Hạo Phong chảy ròng, nhìn xung quanh lại không thấy được thân ảnh của Lam Ảnh Nguyệt.

Phía sau lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng: "Ta ở đây, ngươi quá chậm."

Lam Hạo Phong tức giận quay lại, nhưng lại không thấy thân ảnh của Lam Ảnh Nguyệt.

Bên cạnh lại truyền đến thanh âm trầm tức của Lam Ảnh Nguyệt: "Chậm như vậy, ngươi chưa ăn cơm sao?"

Nhưng lúc hắn xoay người lại, không thấy nàng.

Người dưới đài trợn mắt há mồm, tốt xấu gì Lam Hạo Phong cũng là ngũ giai, làm sao có thể ngay cả góc áo của Lam Dật cũng chạm không tới, không phải mà là ngay cả bóng người cũng nhìn không thấy.

Pháp sư ở đây đều gặp trở ngại, lại nhìn tốc độ quý dị của Lam Dật, một pháp sư lại có tốc độ nhanh như vậy sao? Như vậy còn đề người ta sống không.

Một nén hương trôi qua, Lam Hạo Phong đã sớm tuôn mồ hôi như tắm, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt vẫn một thân thoải mái như bình thường, thậm chí nhàm chán ngáp một cái.

Đúng lúc này, ánh mắt của Lam Hạo Phong trầm xuống, rốt cục hạ quyết tâm, tay giống như vô tình lau khóe miệng, sau đó linh lực trên người đột nhiên tăng vọt, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, nhanh chóng đột phá lục giai, tại thời điểm mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần, trên người hắn lại truyền ra một đợt linh lực dao động kịch liệt nữa, cư nhiên đột phá thất giai!

Chỉ trong một cái hô hấp Lam Hạo Phong đã đột phá thất giai, có cần điên cuồng như vậy không.

Toàn trường yên tĩnh một thanh âm cũng không có, Tần Ngọc giật giật khóe miệng, gian nan nói ra một chữ: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Một cước khí phách

Không ai nghĩ đến trong thời gian này Lam Hạo Phong lại tấn chức, hơn nữa lại tấn chức hai giai.

Mười bảy tuổi đạt thất giai, tu vi như vậy, thậm chí còn vượt qua Mộ Hi Thần, sao có thể không khiến người ta khiếp sợ.

Đúng lúc này, Lam Ảnh nguyệt vẫn luôn thản nhiên đứng một bên tự đắc nói: "Trọng tài, hần phạm quy."

Trọng tài từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ta vẫn luôn nhìn mọi người, Lam Hạo Phong không làm trái quy tắc."

"Hắn vừa mới nuốt đan dược, bằng không tại sao một người bình thường có thể chỉ trong nháy mắt tăng hai giai, nếu Lam Hạo Phong có bản lĩnh này, Thanh Long thế gia đã sớm nổi danh bốn phương." Lam Ảnh Nguyệt tạm dừng một chút, chuyển hướng về phía Lam Hạo Phong nói: "Người khác không thấy được, nhưng ta lại nhìn thấy rãnh mạch."

Lúc này Lam Hạo Phong vẫn còn đang đắm chìm trong vui sướng khi tấn chức lên thất giai, hần trở lên cao ngạo, đảo qua những ánh mắt lo sợ kia, đạt thất giai muốn giết chết nữ nhân kia quả thật quá đơn giản.

Chẳng qua hắn lại không ngờ được rằng mình giấu kín như vậy, nàng còn có thể phát hiện ra, nhưng mà có bị phát hiện thì sao, Lam Hạo Phong mở miệng nói: "Lam Dật, chẳng lẽ ngươi không biết sao, trên lôi đài này, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, chỉ cần là người đứng cuối cùng là chiến thắng."

"Nga? Phương pháp gì cũng được?" Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, chuyển hướng về phía trọng tài.

Trọng tài gật gật đầu nói: "Đúng là như thế."

"Ta đây đã hiểu." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười lạnh lùng, nhìn nụ cười cao ngạo của Lam Hạo Phong kia, chậm rãi lấy ra thủ đoạn của mình: "Thời gian làm nóng thân đã kết thúc, vậy lập tức bắt đầu đi."

Bộ dáng băng quơ của Lam Ảnh Nguyệt, đã chọc giận Lam Hạo Phong triệt để: "Lam Dật, không cần tự đại, hiện tại ta là thất giai."

"Thì sao?" Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Lam Hạo Phong một cái, bộ dáng cuồng ngạo kia khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh, đối mặt với đối thủ là thất giai Lam Dật kia không phải cũng quá khinh địch ư.

"Có dám cùng ta đánh cược không?" Lam Hạo Phong đột nhiên mở miệng nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày: "Ngươi nói."

"Nếu ngươi thua, ngươi phải mặc yếm hồng khiêu vũ tại lôi đài này." Lam Hạo Phong một lòng muốn báo thù cho An Nhiên, hôm nay là cơ hội duy nhất của hắn.

Nghe lời nói của hắn, An Nhiên kinh ngạc nhìn lại, không nghĩ tới trong trường hợp này mà Lam Hạo Phong vẫn có thể nghĩ ra điều kiện này.

Rất nhiều không biết nguyên nhân sâu xa bên trong vì vậy trở nên mơ hồ, thế nhưng bọn họ đều là người thích xem náo nhiệt, tất cả bắt đầu ủng hộ.

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Lam thiếu gia đối An Nhiên tiểu thư quả là tình cảm thâm thiết, cũng không biết mỹ nhân có cảm kích hay không."

"Ít nói nhảm đi, có dám hay không." Lam Hạo Phong nhìn thoáng qua An Nhiên dưới đài, An Nhiên vừa vặn cũng đang nhìn hắn, hai người không một tiếng động nhìn nhau một cái. (Linh: Đáng nhẽ phải nhìn nhau hôn gió rồi nhảy mất một cái kkk)

Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên cười lạnh nói: "Được nhưng nếu ngươi thua, có thể mời An Nhiên tiểu thư lên nhảy cùng."

"Ngươi chấp nhận thua đi." Lam Hạo Phong cao ngạo ngẩng đầu, cùng với người lúc trước quả thật giống như hai người.

"Chẳng qua chỉ là mượn được vật tăng sức mạnh mà thôi, chẳng nhẽ hắn cho rằng mình đạt thất giai thật sự hay sao." An Nhã vừa mới kết thúc trận đấu của mình đi tới, khinh bỉ nhìn Lam Hạo Phong đang cao ngạo trên đài, còn tưởng mình là anh hùng, ngu xuẩn.

"Chẳng qua là Thanh Long thế gia cũng chịu bỏ vốn, đan dược như vậy cũng có thể cấp cho hắn." Tần Ngọc ngáp một cái, một bộ dáng ta đây buồn ngủ tay phe phẩy chiếc quạt.

"Nhưng mà." Lâm Khiêm vừa đi vừa cười nói: "Ta không muốn xem Lam Hạo Phong khiêu vũ, thật sự lo lắng ta sẽ không chịu được mà phun ra."

Ngay tại thời điểm Tần Ngọc cùng An Nhã muốn đứng lên, trên lôi đài lại đột nhiên xuất hiện một tiếng vang kịch liệt, Tần Ngọc giương mắt nhìn lên lại bất gặp một thân ảnh quen thuộc.

Trước mắt là một quái vật có ánh mắt màu tím, không phải là con vật mà bọn họ gặp trong Long Đàm Áo Cánh kia sao? Thế nào lại trở thành ma sủng của Lam Hạo Phong?

Lam Hạo Phong muốn dùng con này để đánh với Lam Dật sao? Hắn có phải bị ngốc không?

Thời điểm nhìn thấy ma sủng trước mặt, lông mày Lam Ảnh Nguyệt hơi nhướn lên một chút.

Lam Hạo Phong nhìn thấy vậy lại cho rằng Lam Ảnh Nguyệt bị chấn kinh, kiêu ngạo cười nói: "Chắc ngươi chưa nhìn thấy lần nào đi, đây chính là thất giai ma thú trong Long Đàm Áo Cánh, Lam Dật ngươi khẳng định thua rồi."

Thao Thiết không nói gì nhìn trời: "Nữ nhân, có thể đá văng nhân loại ngu ngốc kia xuống đài ngay lập tức hay không?."

Vừa nghe đến bốn chữ Long Đàm Áo Cánh, mọi người bốn phía trở nên ngây dại, Long Đàm Áo Cánh kia là địa phương nào ai cũng biết, nhưng tiến vào đó chỉ có đi không có về, không nghĩ tới Lam Hạo Phong lại có bản lĩnh thu được ma sủng trong đó.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn cái đầu cùng ánh mắt của quái vật kia, lại nhìn đến cái miệng chứa đầy thứ dơ bẩn của nó, yên lặng không một tiếng động lui lại về phía sau vài bước.

Lam Hạo Phong nhìn động tác của nàng, ý cười trên mặt càng sâu: "Sợ rồi sao?"

Lam Ảnh Nguyệt rất phối hợp gật đầu, mặt không biểu cảm mở miệng nói: "Ân, rất sợ."

Mặc kệ là biểu cảm hay từ ngữ của nàng, ai cũng không thấy một chút sợ hãi nào từ nàng, Lam Hạo Phong giận giữ: "Tiểu tử, đi lên bắt nàng lại đây cho ta."

Thời điểm Lam Hạo Phong ra lệnh xong, người đã lao đi rất xa rồi, nhưng lại phát hiện ma sủng của mình vẫn đứng yên bất động tại chỗ.

Xem tình cảnh này, An Nhã không khách khí hét lớn lên: "Ai nha, hao hết tâm tư bắt được ma sủng, không ngờ lại là một ma sủng ngu ngốc như vậy."

giương mắt Lam Hạo Phong đỏ bừng, nhanh lên hệ với tiểu tử kia, thế nhưng lại phát hiện nó không có một chút chiến ý nào, hơn nữa thân thể cao lớn, bởi vì sợ hãi mà kịch liệt run rẩy.

"Ngươi lên cho ta, trước mắt ngươi cũng chỉ là một tiểu miêu, ngươi lại là ma thú thất giai." Mặc kệ Lam Hạo Phong ra lệnh thế nào, tiểu tử kia vẫn không có một chút phản ứng.

Tiểu Long nhảy xuống khỏi vai Lam Ảnh Nguyệt, bước tao nhã về phía quái vật kia, mọi người không hiểu được là đang xảy ra sự tình gì, họ chỉ nhìn thấy chỉ cần Tiểu Long tiến một bước, quái vật kia lùi một bước.

Cuối cùng lùi đến sát mép lôi đài, thân thể cao lớn trực tiếp đổ xuống, trực tiếp rời khỏi lôi đài, quỳ rạp trên mặt đất đáng thương hể hể nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nữ nhân cường hãn kia sao nó có thể trêu vào.

Nếu không phải bị nữ nhân kia bắn bị thương, làm sao nó có thể bị người bắt được.

"Xem ra ma sủng của ngươi thật nhát gan." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, cầm pháp trượng trên tay nhẹ nhàng vung lên, vô số băng trụ bay về phía Lam Hạo Phong.

Lam Hạo Phong nhìn ma sủng hèn mọn kia, nhanh chóng lấy lại tinh thần, chặn lại băng trụ, cười lạnh nói: "Ngay cả không có ma sủng ngươi cũng thua là cái chắc."

"Thật không biết người lấy tin đây ở đâu." Lam Ánh Nguyệt nở nụ cười: "Lát nữa cần phải khiêu vũ đẹp một chút."

Thời điểm Lam Hạo Phong chưa kịp phản ứng, Lam Ánh Nguyệt đã xuất hiện trước mặt hắn, mọi người phía dưới sững sờ, chỉ là một pháp sư, lại tự mình đưa thân đến trước mặt kiếm sĩ, không phải đi chịu chết sao?

Nhìn Lam Ánh nguyệt ở trong gang tấc, Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy một cảm giác quen thuộc xẹt qua, chống lại ánh mắt kia, đồng tử của hắn không ngừng phóng đại, trực tiếp bất động tại chỗ không còn một động tác nào khác.

Nhưng mà ngay trong giây lát này, Lam Ánh Nguyệt nhắc chân lên một cước đạp bay hắn ra ngoài, ghét bỏ mở miệng nói: "Phế vật."

Khóe miệng An Nhã kéo ra, một cước của thần tượng vừa rồi quả thật rất suất, một cao thủ thất giai lại bị một cước đạp bay, quả thực tàn bạo.

Lam Hạo Phong vừa định đứng dậy, băng trụ của Lam Ánh nguyệt lại từ trên trời giáng xuống, Lam Hạo Phong nhanh chóng sử chiêu mới của thất giai mới có thể tránh thoát được băng lao kia, bằng không một khi bị nhốt trụ hắn liền thua.

Nhưng điều làm hắn không hiểu là, vì sao hắn đã đạt thất giai mà vẫn bị lục giai áp chế.

Hắn vừa tránh ra, lại phát hiện vô số hỏa long từ bốn phương tám hướng bắn tới, hắn nhất thời luống cuống tay chân, không nghĩ tới Lam Dật chẳng những tu luyện băng hệ đến xuất thần nhập hóa như vậy rồi, mà hỏa hệ cũng mạnh như vậy, hỏa long kia đến gần, hắn còn cảm nhận được mùi cháy khét của tóc.

Hắn ra sức biến ảo chiêu thức ngăn cản lại hỏa long kia, lại cảm giác được linh lực trong cơ thể nhanh chóng bị xói mòn, hắn hoảng sợ ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy một biển lửa, bên tai truyền đến thanh âm lạnh lùng của Lam Ánh Nguyệt: "Người đã đến giờ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Lửa cháy đỏ thêm dầu

Hỏa liệt hùng hực bao quanh lối đi, tất cả mọi người không rõ tình huống bên trong.

Toàn thân Lam Hạo Phong cứng ngắc, sợ hãi không ngừng lan ra, hắn run run mở miệng nói: "Không thể nào, làm sao có thể, ta là cường giả thất giai, sao có thể bại dưới tay người."

"Người xác định, người là thất giai sao?" Lam Ánh Nguyệt không nói gì lắc lắc đầu, một chưởng đánh vào sau lưng Lam Hạo Phong, lúc này Lam Hạo Phong đã hết được hiệu, linh lực tán đi trở về ngũ giai, căn bản không thể chống đỡ được chưởng lực của Lam Ánh Nguyệt, trong nháy mắt bị lão đảo.

Lam Hạo Phong quỳ rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy ngũ phủ lục tạng bị quay cuồng, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm lạnh lùng của Lam Ánh Nguyệt: "Ta sẽ cho người biết kết cục của việc tính kẻ ta là thế nào."

Trong nháy mắt, Lam Hạo Phong cảm giác được mình bị nhốt trong hàm băng, toàn thân mất đi tri giác.

Hỏa diễm tán đi, mọi người rốt cục cũng thấy được cảnh tượng trước mắt, chỉ nhìn thấy quanh thân Lam Hạo Phong toàn vết bỏng, tóc bị thiêu mất một nửa, lúc này hắn chột vật quỳ rạp trên mặt đất, một chân Lam Ánh Nguyệt đặt trên lưng Lam Hạo Phong, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trên tà váy trắng nõn không nhiễm một hạt tí bẩn nào.

Tiểu Long đứng trên tóc của Lam Hạo Phong nhảy nhảy, chơi đến không biết trời đất trắng sao gì.

Lam Nguyệt Ngôn vừa nhìn thấy Lam Hạo Phong như vậy, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, hét lớn: "Nhất định là người dùng thủ đoạn không muốn mọi người nhìn thấy, người chỉ đặt đến lục giai, sao có thể đánh được ca ta."

"Người bị ngu sao?" Tần Ngọc không chút khách khí mở miệng nói: "Người đứng cuối cùng là người thắng, lúc này là Lam Hạo Phong đã nói từ đầu, không cần biết dùng phương pháp gì, người không hiểu được mấy từ đó sao?"

"Giảng đạo lý cho một kẻ ngốc, Ngọc ca ca huynh có bị ngốc không vậy?" An Nhã tà tà liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, tràn đầy khinh thường, nàng còn tưởng nữ nhân này sở tác sở vi, không ngờ càng nhìn càng không vừa mắt.

Mọi người ở đây đều tận mắt nhìn thấy Lam Hạo Phong đang từ ngũ giai tiến lên thất giai, nhưng hiện tại Lam Hạo Phong lại nằm dưới chân Lam Ánh Nguyệt, thua triệt để như vậy, từ khi nào cường giả thất giai lại không chịu được một kích.

"Trọng tài, còn không tuyên bố kết quả sao?" Lam Ánh Nguyệt nhìn trọng tài đứng ngốc một bên, ánh mắt hơi trầm xuống.

Trên trán trọng tài đỏ mồ hôi lạnh, hần nhìn Lam Hạo Phong nằm trên mặt đất khoanh hề nhúc nhích, chần chờ một chút mở miệng nói: "Trừ khi đối phương nhận thua hoặc bị đánh khỏi lôi đài, mới có thể tuyên bố kết thúc."

"A." Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, rồi chân khỏi lưng Lam Hạo Phong, đứng ở một bên nhìn trọng tài nói: "Thật đúng là chưa tới phút cuối chưa dừng."

Trọng tài giương mắt nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, nhìn đôi mắt tựa tiểu phi tiểu kìa giống như nàng có thể nhìn thấu được suy nghĩ của hần vậy, điều này làm cho mồ hôi lạnh của hần chảy ròng ròng, chột dạ cúi đầu.

Lam Hạo Phong quỳ rạp trên mặt đất, vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị một lực lượng vô hình nâng đứng dậy, cảm giác quỷ dị này khiến hần phát hoảng, cuống quýt nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện ra bất kì kẻ nào, hần sợ tới mức hô lớn: "Ta nhận thua ta nhận thua."

Mọi người thất vọng lác lác đầu, vốn dĩ còn muốn nhìn Lam Ảnh Nguyệt xấu mặt, lại không nghĩ tới, Lam Hạo Phong này mặc dù đạt thấy giai lại không ngờ nhu nhược như vậy, nhìn hần như vậy, không có một chút bộ dáng của cường giả.

"Người có thể nhảy rồi." Tay phải Lam Ảnh Nguyệt duỗi ra, làm một tư thế mời.

Người khác không biết, nhưng Lam Hạo Phong biết bản thân hần rơi vào tình huống gì, hiện tại đừng nói đến nhảy, cho dù đứng thẳng cũng cực kì khó khăn, nhưng lại có một lực lượng vô hình bao quanh hần, ngay cả bất tỉnh hần cũng không làm được, giống như một con rối gỗ bị người ta bài bố, không có một chút khả năng tự chủ nào.

Thao Thiết đứng ở trên đỉnh đầu Lam Hạo Phong, ôm cánh, còn tưởng muốn trốn thoát sao? Muốn chết.

"Lam Dật, người không cần quá đáng." An Nhiên luôn im lặng từ đầu đến giờ rốt cục cũng mở miệng, nàng vĩnh viễn không quên được chuyện ngày ấy nàng chịu khuất nhục như thế nào, nàng hận Lam Ảnh Nguyệt thấu xương, nhưng hiện tại nàng không có năng lực báo thù, chỉ có thể nhẫn.

"Ta quá đáng sao?" Lam Ảnh Nguyệt bĩu môi: "Người có thể dùng bộ mặt nghiêm trang ấy nói như vậy, thật sự làm ta khâm phục."

"Khụ khụ." An Nhã gắt gao mím môi, nhìn saqsc mặt đỏ bừng của An Nhiên, hết sức sung sướng.

"Lam Hạo Phong người còn là nam nhân không? Đừng có nói không giữ lời." Tần Ngọc hét lớn.

Lâm Khiêm lập tức phụ họa nói: "Thì ra đệ tử Thanh Long thế gia có đức hạnh như vậy."

Đồng Phương Hàn lạnh lùng nói một câu: "Phé vật."

Đúng lúc này, đạo sư vẫn luôn im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở miệng nói: "Lam Dật, nể mặt ta, bỏ qua chuyện này đi, dù sao đây cũng là Viêm Quốc, nhiều người nhìn như vậy, không tốt."

"Ha ha." Lam Ảnh Nguyệt quả thật quá thất vọng với đạo sư: "Đạo sư, lời người nói không đúng rồi, nếu người cảm thấy bị ảnh hưởng xấu, tại sao lúc Lam Hạo Phong đưa ra điều kiện kia, người không đi ngăn cản?"

Gương mặt đạo sư trắng bệch, Lam Ảnh Nguyệt tiếp tục mở miệng nói: "Chứ không phải nếu người thua là ta, thì bỏ qua sao?"

Nhìn ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt, đạo sư chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đây không phải là ánh mắt mà một thiếu nữ mười bốn tuổi nên có, hần hoảng loạn xoa xoa cái trán: "Ta không có ý tứ này."

"Đạo sư, có một số việc, người không cần quan tâm thì tốt hơn." Lâm Khiêm hít mắt, ngữ khí vô cùng ôn hòa, lại khiến đạo sư kia rung mình một cái.

Đây đều là đệ tử thế gia, hần không có khả năng động vào, mà bọn họ lại đứng về phía Lam Dật, sự tình ngày hôm nay, ngay từ đầu, hần đã sai lầm rồi.

Thời điểm mọi người còn đang huyền não, đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ: "Tất cả câm miệng cho trẫm, người coi Viêm Quốc là chỗ nào, có thể để cho người động vào sao."

Mọi người vừa nhìn thấy Hoàng Thượng, lập tức tất cả mọi người quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có mấy người cùng với Tần Ngọc và Lam Ảnh Nguyệt vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ.

Hôm đó là vào ban đêm cho nên ánh sáng quá mờ, Lam Ảnh Nguyệt cũng không nhìn kĩ diện mạo lão hoàng đế, lúc này nhìn lại khiến nàng hơi nghi hoặc, gương mặt này bình thường không thể bình thường hơn, so với Mộ Hi Thần thật sự là không có một chút tương tự.

Lão hoàng đế vừa nhìn thấy, hần đã đi đến trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, không ngờ nàng lại ngăn người, nhất thời cả giận nói: "Lam Dật, người biết tội chưa?"

Lam Ảnh Nguyệt nghe xong, nhất thời vui vẻ: "Tội? Có tội sao?"

Lão hoàng đế nhìn Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không nhận tội, ngược lại còn cùng hần tranh luận, hơn nữa thái độ kiêu ngạo kia, hoàn toàn không để hần vào mắt, trong lòng bùng lên giận giữ: "Lớn mặt, lại dám dùng ngữ khí này nói chuyện với trẫm, người đâu."

Tần Ngọc cùng mấy người cả kinh, lão hoàng đế muốn động thủ sao, vì thế mấy người muốn đi qua giúp nàng, lại bị ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt ngăn lại.

Người cao hứng nhất lúc này chính là Lam Hạo Phong, nếu hoàng đế động thủ, cho dù Lam Dật có ba đầu sáu tay, cũng vô pháp chống lại một quốc gia tinh nhuệ.

Phải biết rằng hoàng đế của Viêm Quốc hỉ nộ vô thường, chỉ vì tranh luận với hắn mà đã có rất nhiều người bị giết, Lam Dật đây là đang tự tìm cái chết.

"Chậm đã." Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt lại nhàn nhạt mở miệng, sau đó đi đến gần lão hoàng đế, từ trên loi đài nhìn xuống, không chút để ý mở miệng nói: "Xem ra bệnh Phong Hãn của Hoàng Thượng đã tốt rồi."

Mọi người đại khí cũng không dám phát ra, trong lòng bàn tay nhóm người Tần Ngọc tràn đầy mồ hôi, Tiểu Dật làm gì không làm, lại muốn khiêu khích lão hoàng đế.

Lam Hạo Phong nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm, khóe miệng lạnh lùng gọi lên, Lam Dật tiếp tục đi, nhanh chốc giận lão hoàng đế đi, như vậy người cách cái chết không còn bao xa.

Mọi người đợi một lúc lâu, lại không nghe thấy tiếng giận giữ trong dự đoán, ngược lại nghe được một thanh âm nhu hòa: "Lam Dật thật sự là một hài tử tốt, lại có thể quan tâm trầm như vậy, trầm đã tốt hơn nhiều rồi."

Tần Ngọc không nói gì giật giật khóe miệng, thậm chí hắn còn hoài nghi tai mình gặp vấn đề, lão hoàng đế này lát mặt còn nhanh hơn lật sách, vừa mới rồi còn muốn động thủ, thế nào hiện tại lại hiền lành như vậy?

Mọi người ở đây không hiểu ra sao, Lam Hạo Phong khiếp sợ nhìn gương mặt lão hoàng đế tràn đầy ý cười, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, lão hoàng đế lại đi lên loi đài, vỗ vỗ vai Lam Ảnh Nguyệt, cực kì hòa ái nói: "Ngươi xử lý sự tình đi, trầm về trước, về sau nếu có người khi dễ ngươi, cứ việc tìm đến trầm."

Nói xong trong sự kinh ngạc của mọi người, mang theo một đám cung nhân rồi đi, hành vi hôm nay của hoàng đế Viêm Quốc thật dị thường, mấy ngày hôm trước còn muốn đánh muốn giết Lam Giật, làm sao lại đột nhiên đổi tính rồi.

Chỉ là hoàng đế đã lên tiếng, không còn ai dám ngăn cản Lam Ảnh Nguyệt.

"Tới phiên ngươi thực hiện lời hứa." Lam Ảnh Nguyệt chuyển hướng đến Lam Hạo Phong, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng mà Lam Hạo Phong lại bị dọa cho toàn thân phát run, lúc đó là do hắn khẳng định bản thân mình thắng rồi cho nên mới nói như vậy, muốn hắn nhảy không bằng giếtt hắn.

"Lam Dật, ngươi giết ta đi." Lam Hạo Phong cắn răng nói.

"Giết ngươi?" Lam Ảnh Nguyệt bĩu môi nói: "Sợ ô uế tay của ta."

"Đạo sư, ngươi nhanh đi ngăn cản Lam Dật đi, nàng hơi quá đáng rồi! Ca ca ta trưởng tử của Thanh Long thế gia, sao có thể nhảy trước mặt đám dân đen này được." Lam Nguyệt Ngôn bởi vì sốt ruột, thanh âm nói chuyện cũng trở nên lớn chút, vừa khéo bị người chung quanh nghe thấy.

Mọi người cực kì không vui, một hắc y thiếu niên nói: "Dân đen sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai, lại dám nói chúng ta như vậy."

"Chính là, vốn tướng Lam Hạo Phong bị thương còn muốn tha cho hắn, hiện tại xem ra, hắn không thể không nhảy." Một người cả giận nói.

"Đúng, phải nhảy, cư nhiên dám nói chúng ta là dân đen! Không thể tha thứ."

Lam Nguyệt Ngôn sợ hãi che miệng, nàng không nghĩ tới mình chỉ vui tâm nói một câu lại hại đến ca ca, nhưng nàng thật sự không phải cố ý, hốc mắt nàng đỏ lên, khẩn trương nhìn về phía Lam Hạo Phong.

Lại phát hiện, Lam Hạo Phong cũng đang nhìn nàng, ánh mắt kia, lạnh đến thấu xương.

P/s: Lam Hạo Phong chưa nhảy đâu nhưng ta tặng m.n đoạn video này trước. Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện mình làm^_^

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không đành lòng nhìn thẳng

Trong lòng Lam Nguyệt Ngôn áy náy cực kỳ, nàng muốn giúp Lam Hạo Phong, không nghĩ tới chính nàng là người đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc này Lam Hạo Phong quả thật đã chết tâm, đến cùng Lam Nguyệt ngôn này có đầu óc không vậy, bây giờ thì hay rồi ngay cả một chút hi vọng cũng không có.

Nghe thanh âm cao tiếp nối tiếp nhau ở xung quanh, trong lòng Lam Hạo Phong cực kì tuyệt vọng, hắn lạnh lạnh nở nụ cười hai tiếng, hắn vốn cho rằng mình vẫn còn đường sống, nhưng không ngờ được rằng lại thua thảm như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt thật sự bội phục Lam nguyệt Ngôn, nếu không nhờ nàng tạo ra tình cảnh như vậy, chỉ sợ người phía dưới không hứng trí như vậy đâu, quả thật giúp đỡ nàng.

"Lam Dật, nếu như ngươi làm như vậy, Thanh Long thế gia sẽ không bỏ qua cho ngươi." Thanh âm Lam Hạo Phong rất thấp, nghe qua giống như không có chút lo lắng nào.

"Ngươi cảm thấy ta sợ Thanh Long thế gia hay sao?" Lam Ảnh Nguyệt cười đi đến gần hắn nói:"Quả nhiên, ngu không ai bằng."

Trước ánh nhìn chăm chú của Lam Ảnh Nguyệt, Lam Hạo Phong không tự chủ được nâng một cánh tay lên, các ngón tay tạo thành hoa lan chỉ đưa qua trán, sau đó làm một động tác quái dị.

Lam Ảnh Nguyệt ứa mồ hôi lạnh, Lam Hạo Phong đây có được coi là giải phóng thiên tính không?

Chỉ thấy khoe miệng của Lam Hạo Phong mang theo nụ cười nhàn nhạt, hai cánh tay trong không trung không hề huy động trường lực, còn thường thường vận vẹo phân eo, tư thế kia hết sức xinh đẹp.

Mọi nam nhân bên dưới nuốt nước miếng, không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung điệu nhảy này.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn về phía Thao Thiết, mặt Thao Thiết đen lại, rầu rĩ mở miệng nói: "Ta chỉ không chế không cho hắn ngã xuống, động tác này là do hắn tự làm."

"Mẫu thân, quá xấu!" Tiểu Long dùng hai chân nhỏ che lại ánh mắt, ghét bỏ chui vào tay áo Lam Ảnh Nguyệt.

Lúc này sắc mặt của Lam Nguyệt Ngôn cùng với An Nhiên đã trắng bệch, bọn họ thật sự không thể tin được cái người đang say mê nhảy trên lôi đài kia lại chính là Lam Hạo Phong, đúng lúc này, Lam Hạo Phong lại đột nhiên đi vòng vo về phía An Nhiên, đầu đó bắn nàng một cái mị nhãn.

Mặt An Nhiên tối sầm, cứng đờ tại chỗ.

"Ghê tởm." An Nhã cắn răng nói.

"Biến thái." Tần Ngọc phết miệng, bày ra bộ mặt ghét bỏ.

Đông Phương Hàn cau mày, sớm đã quay đầu về phía khác từ lâu.

Chỉ có Lâm Khiêm hít mũi, cực kì nghiêm túc nhìn một màn này: "Àn, không nghĩ tới kỹ thuật nhảy của Lam Hạo Phong cũng không thua kém An Nhiên, không sai không sai."

An Nhã không nói gì nhìn về phía Lâm Khiêm: "Khiêm ca ca, huynh nghiêm túc thật sự đấy à?"

Lâm Khiêm nhún mày, cười mà không nói.

Mọi người nhìn động tác quỷ dị của Lam Hạo Phong, thật sự là không còn từ gì để hình dung, thật sự là không đành lòng nhìn thẳng, đường đường là một nam nhân lại có thể làm ra điệu g tác như vậy, quả thực nhìn không nổi.

"Không nghĩ tới, Lam Hạo Phong như vậy lại không bị cản trở." Lâm Triệt đứng một bên xem náo nhiệt rốt cục cũng nhịn không được mở miệng, lại bị An Nhiên hung hăng trừng mắt.

"Thảo, quả là đã mất." Cùng với một thanh âm quen thuộc vang lên, một thân ảnh màu đen tiến lại, nữ tử vận nam trang, tóc dài được. Buộc cao lên, trên gương mặt tinh xảo không chút son phấn lại cực kì động lòng người, da trắng như tuyết, đôi mắt trong suốt giống như nước suối, đuôi lông mày mang theo một chút anh khí.

Lam Ảnh Nguyệt cao thấp đánh giá thiếu nữ trước mắt, yên lặng lui về phía sau, xoay người, muốn rời khỏi lôi đài.

Nàng kia vừa thấy Lam Ảnh Nguyệt rời đi, lập tức bắt lấy nàng, hô lớn: "Không cho đi."

Vừa thấy có thể chạm tới trang phục của Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt lại tiêu thất trước mắt nàng, nàng nghi hoặc chớp chớp mắt, phát hiện Lam Ảnh Nguyệt đã rời khỏi tái trường, tức giận dậm chân nói: "Còn muốn trốn ta, không có cửa đâu."

Cùng với Lam Ảnh Nguyệt rời đi, Lam Hạo Phong vẫn luôn loạn vũ rốt cuộc cũng dừng động tác, ngã ở trên sàn lôi đài, nhưng không ai dám tiến lên nâng.

Nữ tử trực tiếp không nhìn Lam Hạo Phong, vừa định đuổi theo Lam Ảnh Nguyệt, trước mắt lại xuất hiện một gương mặt tươi cười phóng đại: "Thiên Thiên, lâu rồi không gặp, ta rất nhớ ngươi."

Mộ Thiên Thiên không chút khách khí giáng một bạt tai cho Tần Ngọc: "Tránh ra."

Tần Ngọc nhanh chóng dùng cây quạt ngăn cản tay nàng, cười nói: "Nếu ngươi đánh hỏng mặt ta, sợ là không ít thiếu nữ âm thầm rơi lệ."

Mộ Thiên Thiên liếc trắng mắt, mới đi được thêm một bước, trước mắt lại xuất hiện thêm một người, chỉ thấy Lâm Khiêm mang theo nụ cười nhu hòa đứng trước mặt nàng, cười nói: "Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, phải tạ thêm vài điểm nhân, như vậy không phải đẹp hơn sao?"

Mộ Thiên Thiên coi như mình bạch, mấy người này không muốn nàng đi tìm Lam Dật, cả giận nói: "Tất cả các người tránh hết ra cho ta."

"Thiên Thiên, không cho ngươi đi, là vì tốt cho ngươi." An Nhã thẩm thía nói.

Hiện tại Mộ Thiên Thiên cực kì buồn bực, nàng nói rõ ràng bản thân muốn đi tìm Lam Dật thách đấu, không biết thế nào bản thân lại hồi phủ công chúa, trí nhớ giống như bị cái gì đây cản lại, hiện tại nàng chẳng qua chỉ muốn đi tìm Lam Dật hỏi rõ ràng, nhưng mấy người này lại cản trở nàng, Lam Dật kia khẳng định là có vấn đề.

Náo nhiệt xem đã xong, mọi người đang chuẩn bị đi, thánh chỉ lại đến, tuyên bố trận trung kết chiều nay được chuyển sang ngày mai, mấy người nhìn nhau một cái, cấp tốc ly khai tái trường, Mộ Thiên Thiên khẽ chớp lông mi yên lặng đi theo sau mấy người.

Mà lúc này, Lam Ảnh Nguyệt đã sớm trở về tiểu lư, hôm nay trải qua một trận chiến, đám đệ tử nhìn nàng cũng không còn khinh thường nữa, thậm chí vừa nhìn thấy nàng lập tức tranh đi rất xa.

Lam Ảnh Nguyệt tự nhiên là không thêm để ý đến những ánh mắt đó, nàng lập tức về tới phòng, thời điểm bàn tay đặt vào cửa thì dừng lại.

"Tiểu thư, đi mau." Thanh âm của Du Hồn có chút dồn dập, Lam Ảnh Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn vào trong không gian, nàng chưa từng nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện thần thái như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới buông tay, trong phòng lại truyền ra thanh âm đầy mỉa mai: "Đã đi trở lại, vì sao còn muốn đi."

Nghe thấy thanh âm kia, Lam Ảnh Nguyệt lập tức dừng bước, nàng xoay người không chút do dự đẩy cửa ra, hai tay nhanh chóng đóng cửa lại, động tác nhanh gọn, ngay cả cơ hội ngăn cản Du Hồn cũng không có.

Nhìn hồng y nữ tử yếu mị trước mắt, trên mặt Lam Ảnh Nguyệt không có một chút biểu cảm, trực tiếp đi đến chỗ đối diện ngồi xuống, bất động thanh sắc rót cho bản thân một chén trà.

Nữ tử lười nhác chống cằm, sa y màu đỏ, đơn giản lại không mất phong nhã, quỳn rũ ung dung, một đôi mắt phượng hơi hơi nheo lại, câu hồn đoạt phách, nàng không chút để ý mở miệng nói: "Ta là nên khen ngươi gan lớn, hay nói ngươi ngu muội đây?."

Lam Ảnh Nguyệt không biểu cảm mở miệng nói: "Ta không rảnh nghe ngươi nói lời vô nghĩa."

"A." Ánh mắt tà mị của nữ tử hơi héch lên, trong mắt chỉ có lãnh ý: "Ngươi còn muốn hại hắn một lần nữa sao?"

Lời của nữ tử kia khiến trong lòng Lam Ảnh Nguyệt run lên, nàng nói hắn là Phượng Diệc sao? Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, trên mặt Lam Ảnh Nguyệt vẫn bất động thanh sắc như cũ, theo lời của nàng mở miệng nói: "Ta sẽ không."

"Ha ha, ngươi vẫn tự đại, ích kỉ như vậy." Trong nháy mắt sát ý trên người hồng y nữ tử bộc phát, nàng tới gần Lam Ảnh Nguyệt, hồng trù đánh về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Chỉ trong nháy mắt kia, trên người Lam Ảnh Nguyệt xuất hiện hồng quang, hồng trù chạm vào hồng quang lại bị bắn ngược trở về, nữ tử kinh ngạc nhìn Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên cất tiếng cười to: "Thì ra thật sự là ngươi."

Dứt lời, hai tay của nàng trong không trung bỏ một tảo, vô số hồng trù dẹt thành vồng, không đợi kia vồng áp chế Lam Ảnh Nguyệt, Thao Thiết cùng Du Hồn đã rời khỏi không gian.

Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt trầm xuống, cô gái này là ai, bản thân cùng nàng mới gặp mặt lần thứ hai, sát ý của nàng với bản thân lại nồng liệt như vậy.

"Nữ nhân đi mau." Thanh âm của Thao Thiết vô cùng lạnh lẽo.

Đột nhiên, có vô số dây mây lục sắc bay ra, trong nháy mắt bao vây Lam Ảnh Nguyệt không một kẽ hở.

Nam đây không phải nữ đâu, mị thấy giống giống Lam Hạo Phong trừ bỏ cái mặt mê đảo chúng sinh ra kk

<https://www.youtube.com/watch?v=xuSCKX66w5M>

Chương 65: Thất giai quyết đấu

Hồng y nữ tử nhìn đến dây mây lục sắc kia, trong nháy mắt sát khí động lại, hồng trù kia chỉ cần động đến quả cầu đan bằng mây kia lập tức hóa thành sương mù, tiêu tán ở tại trong không khí.

"Vô Yên, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy? Lại dám động đến nàng." Cùng với thanh âm lười nhác kia, một bóng người màu đen xuất hiện trong phòng, trường bào màu đen rộng thùng thình khoác trên người, lộ ra một nửa bờ ngực rắn chắc, mái tóc dài màu trắng xõa tung ra, đôi mắt xanh biếc có chút lãnh ý.

Vô Yên không một tiếng động lui về phía sau, trong lòng nản tay đầy mồ hôi, không nghĩ tới nhiều năm như vậy còn có thể gặp lại tinh linh thị huyết, nhìn ánh mắt kia, Vô Yên chỉ cảm thấy hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, trấn định nói: "Ta chẳng qua chỉ cùng Lam tiểu thư vui đùa một chút mà thôi."

"Đùa?" Long mày của tinh linh thị huyết hơi nhướng lên, trong đôi mắt xanh biếc kia bắt đầu ảm ảm màu đỏ, hấn vung tay lên, mặt Vô Yên bị đánh lệch sang một bên, trên má phải xuất hiện một chưởng ấn màu đỏ tươi, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, nàng lại không giám nhúc nhích.

"Ngươi cảm thấy bốn tọa sẽ tin lời nói ngu xuẩn của ngươi sao?" Lúc này quanh thân tinh linh thị huyết bắt đầu huy động sát ý, vừa mới ra tay đã là sát chiêu của chuyển chức cường giả, Phượng Diệc không giết nữ nhân này, không có nghĩa là hấn đồng ý cho nàng muốn làm gì thì làm.

Vô Yên vừa định nói chuyện, bên trái mặt lại truyền đến một cơn đau nhức, nàng cúi đầu, tóc dài chạm đầy đất, thoạt nhìn rất chật vật.

Vô Yên gian nan đứng dậy, nàng biết tinh linh thị huyết này sẽ không đánh người chỉ vì một nữ nhân, nhưng hấn vừa xuất hiện, chưa hỏi nguyên do đã ra tay với nàng, đến cùng là vì sao? Nàng cũng không cho rằng đường đường là một tinh linh thị huyết khiên bao nhiêu cường giả nghe thấy tên đã sợ mất mặt lại coi trọng một tiểu nha đầu có dung mạo xấu xí như vậy.

Nhất định còn nguyên nhân khác, Vô Yên nâng tay lên nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng, cười khẽ mở miệng nói: "Vô Yên không biết tôn thượng đề ý nàng như vậy, nếu biết trước Lam tiểu thư có quan hệ với tôn thượng, Vô Yên không dám mạo phạm."

"Tự cho mình là thông minh." Hai mắt của tinh linh thị huyết nhìn nàng một cái, Vô Yên vừa mới khôi động thân mình lại ngã xuống đất, tinh linh thị huyết bước nhẹ nhàng đến gần Vô Yên, mỗi khi đi một bước thân mình Vô Yên lại run lên, máu tươi nhuộm đỏ mặt nàng cùng toàn thân, thoạt nhìn cực kì dọa người.

"Đừng tưởng rằng, những việc ngươi làm trước kia, không có ai biết." Thanh âm của Yên Diệt cực lạnh, khi vào trong tai Vô Yên, giống như thanh âm đến từ địa ngục vậy, nàng nằm trên mặt đất nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt.

"Không biết, việc tôn thượng nói là chuyện gì?" Vô Yên mở miệng, máu lập tức chảy ra, hơi thở cực kì mỏng manh.

"Ngươi nói, nếu hấn biết, sẽ đối với ngươi như thế nào, ta ngược lại rất tò mò." Yên Diệt nở nụ cười, Vô Yên lại bị dọa đến nỗi tâm giống như ngừng đập vậy.

Lam Ảnh Nguyệt bị vây bên trong dây mây, căn bản không biết bên ngoài đang xảy ra việc gì, nhưng nghe hai người trao đổi nàng cũng đoán được vài phần, nàng hỏi Thao Thiết cùng Du Hồn, không ngờ hai người bọn họ lại ản ý lựa chọn trầm mặc, không nói một lời, như vậy trong lòng nàng càng nghi hoặc.

Dây mây vây lấy Lam Ảnh Nguyệt rốt cuộc cũng mất, Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn thấy Vô Yên đang thoi thóp trên mặt đất, bĩu môi nói: "Ngươi quả thật không biết thương hoa tiếc ngọc."

Yên Diệt quay đầu nhìn nàng một cái, gạt gạt lọn tóc xinh đẹp, cười nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn cầu tình giúp nàng."

"Cầu tình sao?" Lam Ảnh Nguyệt lãnh lạnh nhìn qua Vô Yên trên mặt đất một cái, mở miệng nói: "Ta không thiện lương như vậy, không cầu tình vì một người muốn giết ta."

"Không sợ ta giết nàng sao, Phượng Diệc không vui?" Yên Diệt ngồi tựa vào ghế, huyết ý trong đôi mắt xanh biếc dần tán đi.

Nghe thấy tên Phượng Diệc, Vô Yên giật mình, Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng mở miệng nói: "Tùy ngươi."

Không đợi Yên Diệt có điều động tác, trên người Vô Yên hiện lên một vệt ánh sáng, chỉ trong nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại một vết máu.

Đối với việc Vô Yên rời đi, Lam Ảnh Nguyệt không cảm thấy kỳ quái chút nào, nếu nàng không đi, ngược lại mới khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Yên Diệt vừa định nói chuyện, lại phát hiện một đóa hoa hương hần bay đến, lập tức đưa tay bắt lấy, nhìn Anh Túc trong tay, Yên Diệt không nói gì nhủu nhủu mầy nói: "Nguyệt Nhi người chán ghét ta như vậy sao, cho ta nhiều như vậy, là không muốn cho ta tới tìm người phải không?"

Lam Ảnh Nguyệt nhủu mầy, "Người hỏi toàn những điều hiển nhiên."

Mấy Yên Diệt tối sầm, không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt lại không khách khí như vậy, lập tức thay đổi thành một bộ dáng ủy khuất, đáng thương hề hề nói: "Nguyệt Nhi nằng qua cầu rút ván."

P/s: từ giờ mình sẽ để dàn nam chính nam phụ gọi Nguyệt tỷ là nằng, còn nam phản diện vẫn xưng ta người.

-----típ tục truyện-----

Nhìn bộ dáng ủy khuất kia khiến Lam Ảnh Nguyệt chảy mồ hôi ròng ròng, một tinh linh thị huyết sử dụng sát chiêu của chuyển chức cường giả khi nãy đầu rồi, Lam Ảnh Nguyệt ghét bỏ đẩy tay Yên Diệt: "Đi ra ngoài."

Yên Diệt hừ hai tiếng, nhảy khỏi cửa sổ, Lam Ảnh Nguyệt nhìn vết máu trên mặt đất, chán ghét nhủu nhủu mầy, gọi tiểu nhị lên thu thập lại phòng tron, tiểu nhị kia nhìn thấy vết máu tay chân trở nên mềm nhũn, thu thập xong lập tức chạy rời khỏi, chỉ sợ Lam Ảnh Nguyệt mất hứng một cái, đến cái mạng của bản thân cũng không còn.

Thời điểm Tần Ngọc cùng mấy người trở về tửu lâu, vừa vặn gặp được gương mặt hoang mang rồi rầm của tiểu nhị bước xuống lầu, trong tay còn bưng một chậu đựng đầy huyết thủy.

Mấy người cả kinh nhanh chóng lên lầu, Tần Ngọc một cước đá văng cửa, nghênh diện hần là một vật thể không rõ hình thái, hần nhanh chóng mở ra cây quạt che mặt, giấy tiếp theo một lượng nước lớn từ trên đầu ụp xuống, trực tiếp đổ lên người Tần Ngọc.

Mà mấy người bên cạnh hần, ngay cả một giọt nước cũng không dính.

"Có việc gì thế?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn mấy người, mặt không biểu cảm vuốt vuốt lông cho Tiểu Long.

Mộ Tiêu Dật đang muốn mở miệng, Lâm Khiêm lập tức kéo hần lại, cười nói: "Tiêu Dật, chúng ta đến nói cho người, trận đấu tiếp theo diễn ra vào sáng ngày mai."

Sau đó, tùm Tần Ngọc ướm đầm ra đóng cửa lại, nhanh chóng rời đi.

Thấy thế, Lam Ảnh Nguyệt nhủu mầy, xoay người đi vào bên trong.

Thao Thiết đồ mồ hôi lạnh ròng ròng, hần dám cam đoan nếu người đến không phải tiểu tử Tần Ngọc kia, nhất định chết rất thảm thảm, bởi vì lúc hần đập cửa nữ tử này còn đang thay đồ, cũng may động tác rất nhanh, bằng không hậu quả cực kì nghiêm trọng.

Sáng sớm hôm sau, mấy người đi tới tái trường, còn lại mười người, trừ bỏ bọn họ ra năm người còn lại là Mộ Hi Thần, Mộ Tiêu Dật, Lâm Triệt, An Nhiên cùng Ninh Trí Viễn.

Trong đó người Phụng Quốc chiếm một nửa, khiến các quốc gia còn lại đồ mắt ghen tị.

"Tiêu Dật, nếu không đánh thắng được người định làm gì?" Tần Ngọc đột nhiên mở miệng nói.

An Nhã hừ lạnh một tiếng: "Miệng quạ đen."

Rút thăm bắt đầu, thời điểm An Nhã nhìn thấy cái tên kia, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, không nghĩ tới bốc phải ai không bốc lại bốc trúng Mộ Hi Thần, còn có thể đánh sao?

Trận đấu bắt đầu, Mộ Hi Thần vừa mới đi lên lôi đài, An Nhã lập tức giơ tay lên, tiêu sái mở miệng nói: "Ta nhận thua."

Tốc độ nhận thua kia khiến mọi người ghen hợm nhìn trân chối.

Đây quả thực là trận trung kết hay nhất từ trước cho tới nay, quả thực chính là đơn phương chiến đấu, thời điểm tranh đoạt ba bốn, Tần Ngọc gặp Lâm Khiêm, không ngờ hai người lại dùng xúc sắc để phân thắng bại, khiến mọi người vây xem đồ mồ hôi lạnh ròng ròng, đây là tứ liên minh quốc tế tái đây, các người có thể nghiêm túc một chút hay không.

Cuối cùng, chỉ còn lại Lam Ảnh Nguyệt cùng Mộ Hi Thần.

"Như vậy có thể đánh chưa?" Một người nói.

Bên cạnh có thanh âm nhỏ nói: "Ta nghe nói điện hạ có tình cảm với Lam Dật, nói không chừng còn có thể nương tay."

"Nói hưu nói vượn, cút qua một bên đi." Mộ Thiển Thiển một cước đạp bay nam tử đứng bên cạnh về đám người phía trước, những người đó sợ tới mức một câu nói cũng không dám nói.

"Ta sẽ toàn lực ứng phó." Mộ Hi Thần vận hắc y, một thân lạnh như băng.

Lam Ảnh Nguyệt nhũ mây, một trận chiến cuối cùng này, nàng tất nhiên sẽ dùng hết khả năng: "Tất nhiên."

"Bắt đầu đi." Mộ Hi Thần nói xong, trong nháy mắt phách xuất hiện, màu lam quang mang cực kì chói mắt.

Mà Lam Ảnh Nguyệt, vẫn không nhúc nhích, mắt lạnh của Mộ Hi Thần đảo qua Lam Ảnh Nguyệt, thanh âm lạnh lùng nói: "Vũ khí."

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, đầu ngón tay bắn lên đầy trời băng hoa, "Vũ khí sao? Sớm đã không cần."

"Hảo, thất giai." Một người gian nan mở miệng nói.

Mười bốn tuổi thất giai, đó là tồn tại thế nào! Đã vượt qua nhận thức của mọi người, bao nhiêu người sống đến cuối đời cũng không đạt được như vậy, mà thiếu nữ trước mắt này mới mười bốn tuổi đã đạt thất giai, hỏi bọn họ sao có thể bình tĩnh.

Không đợi mọi người tỉnh táo lại, chỉ thấy Mộ Hi Thần nắm cung, vô số mũi tên hiện ra trong không trung: "Điện hạ cũng là thất giai!"

"Hai thất giai quyết đấu, quả thật đáng nhìn." Mọi người nhìn hai người trên lôi đài, trong mắt lửa nóng bốc lên, chiến ý trong lòng sớm đã kích khởi.

Trên gương mặt lạnh như băng của Mộ Hi Thần hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Cái này có ý tứ hơn."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Không gian chi lực

Đối thủ là Mộ Hi Thần, Lam Ảnh Nguyệt không dám khinh thường chút nào, cấp tốc tránh khỏi những mũi tên kia, không nghĩ tới mới một năm, mà Mộ Hi Thần đã đột phá thất giai.

Tốc độ của Lam Ảnh Nguyệt nhanh đến nỗi chỉ còn lại một đạo tàn ảnh, khiến mọi người phía dưới hoa mắt choáng đầu.

Ninh Trí Viễn lạnh lùng nói: "Lam Dật chỉ biết phòng thủ, tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng thất bại."

Tần Ngọc liếc nhìn hán một cái, không chút để ý mở miệng nói: "Không biết không cần nói nhiều."

"Băng lao." Lam Ảnh Nguyệt vung tay lên, một băng lao to lớn từ trên đầu Mộ Hi Thần phi xuống.

Mọi người cả kinh, nhưng mà Mộ Hi Thần vẫn không nhúc nhích, có người sợ tới mức hô to lên: "Điện hạ, mau tránh ra."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì xem những người đó: "Ngu xuẩn."

Chẳng lẽ bọn họ cho rằng chỉ một băng lao có thể vây khốn Mộ Hi Thần sao? Nàng chỉ muốn tranh thủ thêm một giây cho mình mà thôi.

Quả nhiên, băng lam kia đến gần Mộ Hi Thần lập tức bị phá nát, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt đã đóng tứ hải băng lam dứp chân Mộ Hi Thần.

Hắn bay vút lên không trung, vô số mũi tên bay về phía Lam Ảnh Nguyệt, mọi người bị tình cảnh này làm cho sợ ngây người, tinh thần lực phải mạnh đến mức nào mới có thể đứng trong không trung như vậy, hơn nữa mũi tên bắn ra lại còn nhiều như vậy, đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

"Điện hạ lợi hại quá." Một thiếu nữ ngơ ngác nhìn Mộ Hi Thần ánh mắt như muốn rót ra vậy.

Một thiếu nữ háo sắc khác lại mở miệng nói: "Ta không thể thờ được."

Sau đó chỉ nghe thấy thanh âm phanh phanh, hai thiếu nữ háo sắc khi nãy đã ngã trên mặt đất, Mộ Hi Thần thu hồi nắm tay, mặt không đổi sắc nói: "Âm ỉ chết đi được."

An Nhã nuốt nước miếng: "Bạo lực."

"Hung tàn." Tần Ngọc lập tức nói.

Ánh mắt Lâm Khiêm nhũ lại: "Đây là thật tình."

Đúng lúc này, không khí chung quanh chuyển lạnh, Tần Ngọc vội vàng nhìn về phía lôi đài, vừa quay lại, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt bị vũ tiêm của Mộ Hi Thần bức đến cạnh lối đài, nửa thân mình đã rời khỏi lối đài.

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không hoảng hốt, ngược lại nở nụ cười, Mộ Hi Thần chỉ cảm thấy có một dự cảm không rõ, nhưng là cái loại cảm giác này lại không biết nói thế nào.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt dường như đã bị đẩy vào tuyệt lộ đột nhiên tiêu thất, thật ra là biến mất, mặc dù tốc độ vừa rồi có mau, bọn họ vẫn có thể nhìn thấy tàn ảnh, nhưng hiện giờ bọn họ chỉ có thể nhìn nàng biến mất trên lối đài.

Mộ Hi Thần nắm chặt cung thủ trong tay, giây tiếp theo, lập tức ly khai khỏi nơi hấn vừa đứng, thân mình Lam Ảnh Nguyệt quỷ mị không giống bình thường, xuất hiện tại nơi hấn vừa mới đứng.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên, nhìn về phía đôi mắt ngăm đen của Mộ Hi Thần, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Lần đầu tiên sử dụng kỹ năng này, còn chưa có thuần thục, kế tiếp, ngươi cũng nên cẩn thận."

Mấy ngày nay đánh nhau với Bi Phong, cho nên nếu chỉ có tấn chức thất giai mà không học được pháp thuật nào, quả thật ủy khuất bản thân.

Nói xong vô số hỏa long từ ngón tay nàng bắn ra, quét nhanh về phía Mộ Hi Thần, cùng với hỏa long xuất hiện, thân ảnh Lam Ảnh Nguyệt lập tức biến mất.

Một màn quỷ dị này khiến mọi người phía dưới chấn kinh, còn có thể biến mất như vậy sao, tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng chỉ một giây thôi cũng có thể quyết định sinh tử rồi, vốn cho rằng nhất định Lam Ảnh Nguyệt thua rồi, lúc này dù mở ra mười hai thành tinh thần lực, cũng không thấy được thân ảnh của nàng.

Mộ Hi Thần tuy rằng khiếp sợ, nhưng không đến mức loạng choạng tay chân, trong thời khắc mấu chốt vẫn có thể né tránh sát chiêu của Lam Ảnh Nguyệt, nhưng làm như vậy cũng tổn một lượng lớn tinh thần lực của hấn, trên trán đã mờ hồ xuất hiện mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Mộ Hi Thần gặp được kì phùng địch thủ của mình, vốn hấn không muốn tranh vị trí đầu bảng, hấn chỉ muốn thoải mái đánh một trận cùng nàng mà thôi.

Tay hấn vừa giơ lên, một Giao Long ngăm đen xuất hiện trên lối đài: "Ngươi là người đầu tiên bức ta phải triệu hồi tiểu U Nhân."

Lam Ảnh Nguyệt túm Tiểu Long trong tay áo ra, cười nói: "Ta thật vinh hạnh."

Tiểu Long bị đánh thức, buồn bực quệt cái miệng nhỏ nhắn: "Mẫu thân, ta muốn ngủ."

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay vỗ vỗ mõng nó: "Đi, đánh xong rồi trở về ngủ."

Ngay tại thời điểm Tiểu Long đứng trên mặt đất, bầu trời vốn đang sáng tự nhiên tối lại, tiếp theo vô số hắc y nhân từ trên trời bay xuống, đứng xung quanh lối đài.

Biến cố bất thình lình này khiến mọi người sửng sò tại chỗ, Lam Ảnh Nguyệt nhìn vô số hắc y nhân kia, trong lòng run lên, người dưới lối đài sớm đã loạn thành một đoàn.

Mộ Thiên Thiên nhảy lên lối đài, hô lớn: "Ta xem ai dám chạy! Một đám vẫn hay xưng mình là pháp sư, võ giả đầu sao bây giờ trốn hết cả rồi!"

Tần Ngọc cùng mấy người đã lên lối đài từ sớm, bởi vì bọn hấn biết những hắc y nhân này nhắm vào ai, Tiểu Dật.

Nhìn ma trận hơn một trăm một ngàn hắc y nhân này, cho dù Tần Ngọc có tự ki ki thế nào, cũng không kèm được: "Tiểu Dật, rốt cuộc ngươi trêu chọc phải ai vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt còn chưa kịp trả lời hấn, trước mặt đã xuất hiện một hắc y nam tử, ngân diện kia Lam Ảnh Nguyệt cực kì quen thuộc, là người Âm Vực.

Nam nhân ngân diện kia đi lên phía trước, âm thanh lạnh lùng nói: "Là ngươi giết Tam Cửu Thất."(tam=3, cửu=9, thất=7 =) tam cửu thất= 397 mỗ cái tên)

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, đáp: "Tam Cửu Thất là ai, ta không biết."

Không phải là nàng giả ngu, mà căn bản nàng cũng không biết nam nhân đeo mặt nạ bị chết kia tên Tam Cửu Thất, hơn nữa, người cũng không phải nàng giết.

Nhưng là, nếu theo như lời nói của hắc y nhân này, thì phải rất khủng bố, việc này đại biểu cho Âm Vực kia ít nhất cũng có mấy trăm chuyển chức cường giả.

"Chỉ là một con kiến hèn mọn, còn muốn gạt ta sao." Nam tử vừa nói, vừa vung tay lên, thiếu niên gần hấn nhất lập tức bay ra ngoài, bất động trên mặt đất cách đây vài dặm.

"Nếu ngươi lấy mạng đền mạng, ta lập tức thả bọn họ, nếu không." Tay nam tử kia lại bắt đầu huy động, vài thiếu niên khác bị nhắc lên không trung, hai

tay ôm cổ, đau khổ giãy dụa trong không trung, sắc mặt chuyển sang tím.

"Ha ha ha." Nam tử cười lớn, tay Mộ Hi Thần vừa muốn nâng lên, Lam Ảnh Nguyệt lại đưa tay lên ngăn cản hắn.

Lập tức ánh mắt nam tử kia nhìn xuống, thiếu niên kia lại thoát được khống chế của hắn, rơi trên đất, nam tử nghi hoặc nhìn nhìn tay của mình, giờ tay lên đánh về hướng Lam Ảnh Nguyệt.

Nhưng mà, điều làm hắn kinh ngạc đã xảy ra, hắn cảm giác được cánh tay của mình như bị ai bắt lại vậy, cách chỗ Lam Ảnh Nguyệt đứng không xa, không thể nhúc nhích!

Du Hồn đứng bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, một bàn tay cầm lấy tay nam tử kia, trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

"Người là yêu nữ, rốt cuộc người đã sử dụng pháp thuật gì." Nam tử hét lớn.

Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nở nụ cười, mở miệng nói: "Không phải vừa mới nói ta chỉ là một con kiến sao? Ta lập tức cho người cảm thụ lực lượng của con kiến là thế nào."

Nhìn đôi mắt đang cười của nàng, hắc y nhân chỉ cảm thấy trong lòng cả kinh.

Giây tiếp theo, Lam Ảnh Nguyệt biến mất tại chỗ, con mắt của nam tử kia mở lớn, bất khả tư nghị nhìn lời đài trống trơn, thiếu nữ kia còn có thể ngay trước mắt hắn!

Chỉ cảm thấy phía sau chột lạnh, tay Lam Ảnh Nguyệt cầm chủy thủ xuất hiện phía sau hắn, không chút do dự cắt vào yết hầu của hắn, nam tử cười lạnh một tiếng, còn tưởng dùng chủy thủ giết hắn sao.

Nhưng mà rất nhanh hắn cười không nổi, bởi vì hắn phát hiện cánh tay vừa mới hoạt động được lại trở nên trì độn, thậm chí không thể nâng lên, hắn hoảng sợ nhìn Lam Ảnh Nguyệt cầm chủy thủ cắt yết hầu của hắn, thậm chí còn cảm giác được máu tươi đang không ngừng phun ra.

Sau đó chủy thủ kia cắm mạnh vào ngực hắn, bên tai truyền đến thanh âm lạnh như băng: "Cảm giác như thế nào?"

-----

p/s: Đoán được tên truyện của video phía trên thì mình bắt đầu làm chương mới

Không được nói đâu

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Lão nhân lời thôi

Thân thể nam tử ngã trong vũng máu, ngay cả chết hắn cũng không minh bạch, tại sao hắn có thể chết dễ dàng trong tay một tiểu nha đầu như vậy, Lam Ảnh Nguyệt nắm chủy thủ, một thân lạnh lùng.

Mọi người nàng, bọn họ không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung cái cảm giác khiếp sợ lúc này, thực lực của nam nhân ngân diện này mọi người đều nhìn thấy, mà Lam Ảnh Nguyệt lại chỉ dùng một chiêu, có thể giết chết tên kia một cách dễ dàng.

Mặc dù bọn họ ở trong học viện, ngoại trừ tu luyện ra, rất ít người gặp phải trường hợp huyết tinh như vậy, chứ nói gì đến giết người.

Hiện tại nhìn Lam Ảnh Nguyệt giết người mắt cũng chớp lấy một cái, nhìn ánh mắt nàng khủng bố như vậy, một ít thiếu nữ nhát gan lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lam Ảnh Nguyệt biết rõ ràng, nếu nàng không ngăn chặn Mộ Hi Thần kịp thời, khẳng định người ngã xuống không phải là nam nhân kia.

Người khác nhìn nàng giết nam nhân này một cách dễ dàng, chỉ có nàng mới biết, nếu không phải trong nháy mắt kia nàng lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của không gian chi lực, chỉ có thể để Du Hồn ra tay.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, lấy Lam Ảnh Nguyệt làm trung tâm, hắc y nhân xung quanh nàng dần dần ngã xuống, từ đầu đến cuối không thấy màng động một ngón tay.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chính của nàng?

"Tiểu Dật, này." Tần Ngọc gian nan nuốt một ngụm nước miếng, mấy người bọn họ là tận mắt nhìn tiểu Dật từ lúc còn tam gai đến tận bây giờ, ngay cả

bọn họ đã tiếp nhận được tốc độ tu luyện biến thái của tiểu Dật đi nữa, nhưng khi nhìn cảnh tượng trước mắt này, vẫn không thể bình tĩnh.

"Không phải ta." Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn Du Hồn cùng Thao Thiết đang khiến từng hắc y nhân một ngã xuống kia, trong mắt không độ ấm, những người này, một người cũng không thể sống nếu không phiền toái càng nhiều.

Đúng lúc này, một tiểu hắc miêu chạy lại, thời điểm nhìn thấy tiểu hắc miêu kia, Lam Ảnh Nguyệt cả kinh, đây không phải là tiểu miêu của lão đầu kia sao? Sao có thể xuất hiện ở đây!

Tiểu hắc miêu kia trực tiếp nhảy lên vai Lam Ảnh Nguyệt, run run núp đầu vào cổ nàng.

Một trận gió thổi qua, một lão nhân đạp không mà đến, trên người hần vận bộ y phục rách nát, một tay còn cầm Tế Đằng lục sắc, miệng không ngừng la hét: "Tiểu bạch, đừng chạy."

Mọi người nghe được xưng hô của lão nhân kia, khiếp sợ nói không ra lời, đây là cường giả lãnh đời, vì sao lại đột nhiên xuất hiện!

Ngay tại thời điểm lão nhân xuất hiện, các hắc y nhân còn muốn chạy trốn, không tiếng động ngã xuống đất, không có một chút giấy dựa, Du Hồn quay đầu lại nhìn về phía lão nhân, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh.

"Tiểu gia hòa, thật khéo." Lão nhân nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, cười hề hề chạy tới, bộ dạng rách nát tóc tai bù xù kia, thật sự không giống cường giả chút nào.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn lão nhân đang mặt mày hớn hở kia, chậm rì rì mở miệng nói: "Có phải trùng hợp hay không trong lòng tiền bối rõ ràng hơn ta."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, mọi người sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh, Lam Dật này có biết người đối diện nàng là ai hay không, lại dám nói chuyện với người ta như vậy.

Nhưng mà lão nhân kia lại nở nụ cười, một mặt lấy lòng mở miệng nói: "Tiểu gia hòa tới tham gia tứ liên minh quốc tế tái là vì muốn bá sư sao, không phải là ta đến đón nha đầu nguoi tới Vô Lượng Sơn sao?"

Lam Ảnh Nguyệt nghe xong, cao thấp đánh giá lão nhân một chút, chẳng lẽ lão nhân này chính là Linh Vũ đại sư trong truyền thuyết?

Nhớ tới khả năng trị liệu của người này, Lam Ảnh Nguyệt ôm Tiểu Bạch trên đầu vai xuống, đưa trả lại lão nhân: "Ta cùng Mộ Hi Thần, còn chưa phân thắng bại, vẫn còn chưa biết ai là người đứng đầu."

Không nghĩ tới Mộ Hi Thần luôn luôn lạnh như băng nhưng sau khi nghe lời nàng nói xong, lại có thái độ khác thường mở miệng nói: "Ta nhận thua."

Mọi người hoài nghi tai của chính mình có phải bị hỏng rồi không, kia là chỗ nào? Đó là Vô Lượng Sơn, bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn được lên đây, mà hai người trước mắt lại thay nhau từ chối!

Lão nhân buồn bực, cảm giác được bản thân bị người ta ghét bỏ, nhưng là hần vẫn không từ bỏ, tiếp tục mở miệng nói: "Nguoi có muốn làm tông sư của hội được tề sư không?"

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hần một cái, hỏi ngược lại: "Nguoi xác định nguoi có thể dạy dỗ một tông sư của được tề sư sao?"

Nghe xong, sắc mặt lão nhân có chút đỏ lên ho khan hai tiếng nói: "Tiểu gia hòa, nhiều người như vậy, nguoi không thể giữ mặt mũi cho ta sao?"

Một ánh sáng hiện lên, trên ngón tay của Lam Ảnh Nguyệt xuất hiện một chiếc nhẫn màu đen, Lam Ảnh Nguyệt đưa tay định rút ra, lại không thể rút ra được.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì trừng mắt nhìn lão nhân, lão nhân cười đến phá lệ gian trá: "Tiểu gia hòa, nguoi bây giờ còn quá yếu, tu luyện thật tốt kia, ba tháng sau, ta đón nguoi lên Vô Lượng Sơn."

Nói xong, lão nhân ôm Tiểu Bạch biến mất trên lời đài.

"Hần không phải Linh Vũ, chẳng qua chỉ là một đệ tử ở Vô Lượng trang mà thôi." Du Hồn nói xong, lắc mình đi vào không gian, Lam Ảnh Nguyệt lại không có bỏ qua lãnh ý nơi đáy mắt vút của hần.

Bởi vì Mộ Hi Thần nhận thua, Lam Ảnh Nguyệt trực tiếp trở thành người đứng đầu trong, trở thành đệ tử chân truyền của Linh Vũ đại sư.

Rất nhiều chuyện, liền theo một ngày này bắt đầu thay đổi.

Phượng Quốc đội ngũ hồi trình thời điểm, Mộ Hi Thần đứng ở thành lâu, hướng bọn họ phương hướng ly khai nhìn hồi lâu, Mộ Thiên Thiên nhin không được mở miệng nói: "Xem nguoi về điểm này tiền đồ, thích phải đi truy a."

Mộ Hi Thần liếc mắt nhìn Mộ Thiên Thiên liếc mắt một cái, mặt không biểu cảm mở miệng nói: "Kia làm sao nguoi không đi truy Lâm Khiêm."

Mộ Thiên Thiên ngẩn ra, nhắc chân hướng Mộ Hi Thần đá một cái, lớn tiếng nói: "Nguoi cút cho ta."

Đêm vài ngày sau, đoàn xe Phượng Quốc tiến nhập hoàng thành, nhưng là mấy người bọn họ có thể nhận ra được không khí có gì đó không thích hợp, bởi vì trên đường cái giăng đèn kết hoa, thật sự là khác thường, chẳng lẽ có hoàng tử nào muốn kết hôn sao?

Nhưng là hỏi Phượng Hiên, Phượng Hiên cũng là bộ mặt mê mang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay tại thời điểm Lam Ảnh Nguyệt định nhắm mắt dưỡng thần, lại đột nhiên nghe được tên của bản thân, nàng mở mắt, định bảo An Nhã buông mình xe, nhưng lại phát hiện người ngồi ở đối diện đã biến mất.

Lam Ảnh Nguyệt xuống xe, gần đây đi vào một túp lều, vừa ngồi xuống, lại nghe được một tin tức khiến nàng không thể bình tĩnh.

"Không nghĩ tới cư nhiên lại có người nguyện ý cưới một ngốc tử." Lam Ảnh Nguyệt ngồi phía sau nam tử đang nói.

Nam tử ngồi bên cạnh hắc y nam tử nở nụ cười, mở miệng nói: "Chỉ sợ đối phương cũng là một ngốc tử đi, nếu là người bình thường cũng không giám lấy Lam Ảnh Nguyệt, thì ra lại là ngốc tử lại là phế tài, ha ha."

"Chính là chính là, cưới một ngốc tử còn có thể bày ra như đi đánh trận vậy, cũng không biết có phải ngốc không." Một người lại nói.

Người phía sau càng nói càng hăng say, ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nheo lại, trong mắt lưu động ánh sáng nguy hiểm, không nghĩ tới ngay cả bản thân "đã chết" cũng không được chết thanh tịnh.

"Mẫu thân." Tiểu Long cảm giác được trên người Lam Ảnh Nguyệt có lãnh ý, nhu thuận cọ cọ mặt nàng.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng cong lên: "Đi, trở về Thanh Long thế gia chơi đùa cùng mấy người kia."

Muốn biết muốn kết hôn của nàng nhân là ai sao? Ngủ ngon, bảo bối nhóm ~ trong mộng gặp ~

mất ❖-❖❖j

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đế cung nhân nhìn

Lam Ảnh Nguyệt thừa dịp vào ban đêm đi dạo quanh Thanh Long thế gia xem xét, không khác là bao, điểm khác duy nhất chính là hiện tại có thêm không khí vui mừng.

Nhìn hạ nhân trong phủ bận rộn, Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười lạnh lùng, thật châm chọc, nàng thật muốn nhìn Lam Chấn định đùa giỡn thành cái dạng gì.

Lam Chấn rõ ràng đã nhận định bản thân nàng đã chết trong sào huyết của Thanh Long thế gia, hiện thời lại làm lớn chuyện muốn gả nàng ra ngoài, khẳng định có âm mưu.

Lam Ảnh Nguyệt cấp tốc nhảy lên mái nhà, nhóm người tuần tra không hề phát hiện có điều gì dị thường.

Trong thư phòng của Lam Chấn, hai hắc y nhân ngồi đối diện hẳn, một béo một gầy, khuôn mặt lạnh lùng.

"Lam gia chủ, chúng ta đến đây đã mấy ngày, vì sao còn chưa thấy Ngũ tiểu thư?" Nam tử gầy nói.

Lam Chấn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng vẻ mặt lại trấn định nói: "Mấy ngày gần đây thân thể của tiểu nữ không được khỏe, không nên gặp khách, ba ngày sau đại hôn, nhị vị đại nhân có thể nhìn thấy nàng."

Hắc y nhân liếc mắt đầy khinh thường nhìn Lam Chấn, ngữ khí không cực kì mất kiên nhẫn mở miệng nói: "Người phải biết rằng, thiếu chủ của chúng ta nhìn trúng Ngũ tiểu thư, là phúc khí của nàng, người cũng không nên đùa giỡn chúng ta."

"Không dám không dám." Ánh mắt Lam Chấn co rút, cúi đầu, vô cùng hèn mọn.

"Chỉ cần Ngũ tiểu thư được gả đi, gia tộc các người nhất định mạnh hơn nhiều." Nam tử lại nói.

"Nhưng, nếu ba ngày sau không thấy Ngũ tiểu thư, Thanh Long thế gia có thể xóa tên khỏi ngũ đại gia tộc." Luôn luôn trầm mặc không mở miệng hắc y kia đột nhiên nói ra câu này, xong đứng dậy rời đi.

Đội hai người kia rời đi, Lam Chấn run run lau trán đã đầy mồ hôi, khuôn mặt kia giống như bị già đi mười tuổi vậy.

Lam Ánh Nguyệt ngồi trên nóc nhà thu hết toàn bộ những gì xảy ra vào trong mắt, trong mắt không có một chút độ ẩm, đối với Lam Chấn như thế, nàng thật sự không có nổi một chút đồng tình, hiện tại nàng đã biết chân tướng rõ ràng.

Ngay cả nàng có khinh thường thân phận này, thì nàng cũng không để Lam Trần lợi dụng nó được, hơn nữa nhìn bộ dạng của hắc y nhân kia, rõ ràng là người Thị Huyết điện.

Lam Ánh Nguyệt càng không hiểu, ai cũng biết Ngũ tiểu thư của Thanh Long thế gia là một ngọc tử, tại sao những người đó phải bày ra một màn hỏi cưới lớn như vậy, lại còn hứa cho Lam Trần sức mạnh.

Với cả, hẳn không thể tìm được nàng, như vậy?

Đôi mắt Lam Ánh Nguyệt chợt lóe, nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối.

"Nha đầu chết tiết kia, ngươi còn không biết tốt xấu, nếu ngươi còn dám chạy trốn, ta lập tức cởi hết đồ của ngươi ra treo lên tường cho mọi người cùng ngắm." Từ rất xa, Lam Ánh Nguyệt đã nghe được thanh âm kiều ngạo của Lam Nguyệt Ngôn, xen thanh âm roi quất, ở trong đêm tối càng chói tai.

Tiểu viện bị đại hỏa thiêu ngày trước nay đã được tu sửa, rực rỡ hẳn lên, Lam Ánh Nguyệt nhìn cái sân hoa lệ kia, lông mày xinh đẹp nhú thành một đường, chậm rãi đi vào.

"Tại sao các ngươi lại làm như vậy với tiểu thư." Một thanh âm khốc nức nở của thiếu nữ truyền vào tai Lam Ánh Nguyệt, ánh mắt Lam Ánh Nguyệt hơi hơi nheo lại, là Thanh Vân, không phải nàng đã được Phụng Diệc mang đi rồi sao, tại sao lại ở trong này.

"Tiện nha đầu Lam Ánh Nguyệt kia đã sớm chết, cho dù nàng còn sống, nhất định phụ thân vẫn gả nàng vào Thị Huyết điện." Lam Nguyệt Ngôn nắm roi bất chèo chân ngồi trên ghế dựa, thân thể Thanh Vân đã đầy vết thương nằm trên mặt đất.

Hiện tại Thanh Vân cảm thấy cực kì may mắn bởi tiểu thư đã rời khỏi đây, nếu không tiểu thư tránh không được cái chết, nàng nở nụ cười, suy yếu mở miệng nói: "Nhất định mục đích của các ngươi không đạt được, chờ họ phát hiện ta là giả, vậy mấy người các ngươi cũng không xong đâu."

Lam Nguyệt Ngôn hừ lạnh một tiếng: "Phát hiện sao? Ngươi cho rằng thiếu chủ muốn thú tiểu tiện nhân kia thật sao? Họ chỉ cần một người sinh vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm đề huyết tề mà thôi."

"Ha ha ha." Không biết nghĩ tới cái gì, tâm tình của Lam Nguyệt Ngôn cực kì tốt: "Ba ngày sau, ngươi tấy tiểu thư đã chết của mình gả vào Thị Huyết điện đi, đến lúc đó cũng nên cảm tạ ta đã thành toàn cho chủ nô nhà ngươi."

"Lam Nguyệt Ngôn, ngươi thật sự muốn chết." Cùng với một giọng nữ thanh lãnh, Lam Ánh Nguyệt một thân bạch y đi vào bên trong.

Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt kia, Lam Nguyệt Ngôn cả kinh, sợ tới mức từ ghế dựa đứng thẳng lên, vội vàng lui về sau mấy bước, đứt quãng nói: "Lam, Lam Dật, tại sao ngươi lại ở trong này."

Lam Ánh Nguyệt ôm Tiểu Long, không coi ai ra gì ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lam Nguyệt Ngôn, tựa tiểu phi tiểu nói: "Ta sao? Chẳng qua là đến xem Lam Hạo Phong thế nào mà thôi, hẳn có khỏe không."

Vừa nhắc đến Lam Hạo Phong, sắc mặt Lam Nguyệt Ngôn trắng bệch: "Ngươi không cần ở trong này giả mù sa mưa, tất cả những thứ này đều do ngươi tạo thành."

"Không phải cũng có một phần công lao của ngươi sao, ta còn chưa cảm ơn ngươi nữa." Lam Ánh Nguyệt nói xong khiến mọi người như lạc vào sương mù, nghi hoặc nhìn Lam Nguyệt Ngôn.

Lam Nguyệt Ngôn bị mọi người nhìn cực kì chột dạ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không để ý đến Thanh Vân, xoay người nghĩ muốn chạy.

Cửa phòng oanh một tiếng bị đóng lại, Lam Nguyệt Ngôn dùng hết khí lực toàn thân cũng không thể mở ra, nàng hoảng sợ xoay người, hét lớn: "Nơi này là Lam phủ, ngươi không thể động vào."

"Động vào?" Lam Ánh Nguyệt nở nụ cười: "Có ai nhìn thấy ta động thủ không?"

Hạ nhân xung quanh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, một câu cũng không dám nói.

Thanh Vân nhìn khuôn mặt của Lam Ánh Nguyệt, trong lòng đã sớm không ngăn được cảm giác quen thuộc này, chính là tiểu thư của nàng.

Lam Nguyệt Ngôn nhìn khuôn mặt của Lam Ánh Nguyệt, toàn thân không tự chủ được bắt đầu run run, đang muốn hô to, một băng lao từ trên trời giáng xuống, Lam Nguyệt Ngôn lập tức biến thành tượng băng.

"Gọi đi, có gọi to rách yết hầu mọi người cũng không nghe thấy." Lời nói của Lam Ánh Nguyệt khiến Thao Thiết đỏ mặt mồ hôi lạnh ròng ròng, cảm giác này sao giống nàng đang đùa giỡn tiểu cô nương nhà người ta vậy?

Lam Ánh Nguyệt đưa tay kéo Thanh Vân lên, nhìn hạ nhân xung quanh vẫn còn ngây ra như phỗng nói: "Còn không đi?"

Nhất thời những người đó bị dọa cho mất hồn mất vía, một cường giả thuần phát ma pháp, sao bọn họ có thể chộc được, vì thế nhanh chóng chạy ra ngoài, một giây cũng không dám lưu lại.

"Lam Nguyệt Ngôn, có phải ngươi vừa mới nói, muốn coi đồ rồi treo Thanh Vân lên tường cho mọi hạ nhân nhìn đúng không?" Lam Ảnh Nguyệt cười cười, hơn nữa cười cực kì ôn nhu, nhưng mà rơi vào tai Lam Nguyệt Ngôn, khiến nàng suyt chút nữa hôn mê.

Nàng đường đường là một tiểu thư của đại thế gia, tương lai còn làm thái tử phi, sao có thể bị treo trên tường được, nghĩ đến cảnh tượng kia, thật sự Lam Nguyệt Ngôn muốn chết.

Thanh Vân cũng bị lời nói của Lam Ảnh Nguyệt làm giật nảy mình, đang muốn nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt lại liếc nàng một cái, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Ngươi phải biết rằng, nếu ta không đến, người bị treo kia chính là ngươi, nhân từ với kẻ thù, chính là tàn nhẫn với bản thân."

Tuy rằng Lam Nguyệt Ngôn bị đông lại, nhưng lại nghe được rành mạch những gì Lam Ảnh Nguyệt nói, đôi mắt ngập nước, nhìn qua có vài phần vừa thấy đã thương.

"Không cần dùng ánh mắt này nhìn ta, ghê tởm." Lam Ảnh Nguyệt nói xong câu đó lập tức chuyển thân mình.

Đột nhiên Lam Nguyệt Ngôn cảm thấy thân thể mình đang trôi nổi trong không trung, cảm giác quý dị này khiến nàng hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cố ý gây khó dễ

Thấy Lam Ảnh Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, Thanh Vân khẩn trương nói: "Tiểu thư, sao người lại quay về."

"Ta còn chưa hỏi ngươi, tại sao lại ở đây." Lam Ảnh Nguyệt ngồi trên ghế tựa, Thanh Vân muốn đi châm trà cho nàng, Lam Ảnh Nguyệt ý bảo nàng ngồi xuống.

Hốc mắt Thanh Vân đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Bảy ngày trước, Thanh Long thế gia truyền ra ngoài tin tức tiểu thư đại hôn, nô tì sốt ruột muốn đến nhìn xem tình hình thế nào, không nghĩ tới trong lúc vô tình lại nghe được đối thoại của gia chủ cùng với hắc y nhân, lúc rời đi không cẩn thận bị phát hiện, bị bắt lại."

Thanh Vân lau nước mắt, mặt nghiêm túc nói: "Tiểu thư, người đi nhanh đi, không thể để bọn họ phát hiện ra người."

"Đi sao?" Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười: "Ngươi an tâm ở lại đây, ba ngày sau ở yên đây xem diễn là được rồi."

Thanh Vân biết tiểu thư có chủ ý của mình, chỉ đành đáp lại: "Vậy tiểu thư, người phải cẩn thận."

"Ừ." Lam Ảnh Nguyệt gật đầu một cái, giao cho Thanh Vân mấy việc, để lại cho nàng một chút được, lập tức rời khỏi Lam phủ.

Thời điểm trở lại học viện, chỉ thấy tất cả mọi người đứng đợi ở cửa, hơn nữa còn ngăn nắp chỉnh tề, ngay cả Đông Phương Hàn cũng đã thay đổi trang phục, Lam Ảnh Nguyệt nhướn mày, đây là chuyện gì xảy ra.

Tần Ngọc thấy nàng, lập tức đã đi tới: "Tiểu Dật, ngươi đã tới, người nào đó không cần phải phát hỏa nữa."

"Tìm ta làm gì?" Lam Ảnh Nguyệt thuận miệng hỏi.

"Gan ngươi thật lớn, để bản thái tử phải chờ ngươi lâu như vậy." Thái tử không vui đi tới, vì nữ nhân này mà hắn phải chờ ở đây một canh giờ.

Lam Ảnh Nguyệt giương mắt nhìn thái tử, mặt không biểu cảm nói: "Không muốn chờ thì cần gì phải chờ."

Thái tử nhìn biểu cảm lơ đãng của nàng, nhất thời nổi giận: "Đừng tưởng rằng ngươi thắng trận đấu nghĩ mình là giỏi, lại dám nói chuyện với bản thái tử như vậy."

"A." Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nở nụ cười, hai tay khoanh trước ngực nói: "Không phục? Muốn đánh một trận hay không, ta chấp ngươi một cánh tay."

Biểu cảm của Lam Ảnh Nguyệt cực kì kiêu ngạo động tác lại khí phách không thua gì nam tử, nếu không nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của thái tử, Tần Ngọc cùng mấy người nhất định vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Thái tử một hơi nghẹn ở ngực, vô cùng nghẹn khuất, nghe nói nha đầu đáng chết này đã đạt thất giai, hắn cũng không ngốc, đánh với nàng? Không phải muốn chết sao?.

Thái giám đứng bên cạnh thái tử sớm đã đồ mò hôi lạnh rờn rờn, tính cách của Lam Dật này cùng với tiểu bá vương Phụng Hiền kia quả thật giống nhau, nếu tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện, vì thế cười nịnh nọt mở miệng nói: "Thái tử điện hạ, nếu Lam Dật đã đến đây, là có thể chuẩn bị vào cung, cũng không thể vào quá muộn."

Thái tử lạnh lùng hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái nói: "Hồi cung."

Đợi thái tử đi xa, Tần Ngọc mới bật cười: "Tiểu Dật, nguoi quá lợi hại."

"Đừng cười, chúng ta đi thôi, thần tượng, nguoi không thay trang phục sao." An Nhã ghét bỏ nhìn Tần Ngọc một cái, tiến lên kéo cánh tay Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt nhũn mày nói: "Không cần."

Mấy người lên xe ngựa, dọc theo đường đi An Nhã nói không ngừng nghỉ: "Nghe nói Lam Ảnh Nguyệt chuẩn bị lập gia đình."

"Là ai muốn thành thân với một tiểu ngốc tử." Tần Ngọc thuận miệng nói.

Lời nói vừa dứt, nhiệt độ trong xe lập tức hạ thấp, hần nghi hoặc xoa xoa cánh tay: "Sao đột nhiên lại lạnh như vậy."

"Huynh cũng không thể nói nguoi ta như vậy." An Nhã ghét bỏ lườm Tần Ngọc một cái: "Có ai muốn làm ngốc tử từ nhỏ đâu."

"Nghe nói nàng còn xấu nữa." Tần Ngọc lại nói.

"A?" An Nhã tò mò nhìn lại.

Tần Ngọc đắc ý nở nụ cười: "Muội không biết đâu, Lam Ảnh Nguyệt chính là một xấu nha đầu."

Đúng lúc này lại đến cửa cung, Tần Ngọc đi trước vén rèm xe lên nhảy xuống, nhưng mà không biết thế nào, lại không đứng vững, lao mạnh về phía trước.

Cũng may Lâm Khiêm nhanh tay lẹ mắt kéo hần lại, nếu không nguoi này đã nằm rạp trên mặt đất.

Tần Ngọc nghi hoặc cong người nhìn xuống phía dưới, rõ ràng hần cảm thấy bám vào chân hần, nhưng nhìn xung quanh lại không có ai.

Thao Thiết ghét bỏ nhìn Tần Ngọc, nếu như hần không phải bạn của nữ nhân này, nhất định hần không thoát khỏi cái chết.

Một cái tiểu thái giám nhìn đến xe ngựa, liền vội vàng đã đi tới, loạng choạng lưng dè dặt cẩn trọng mở miệng nói: "Các vị, mời theo nô tài tiến cung."

Lâm Khiêm nở nụ cười, ôn nhuận nói: "Dẫn đường."

Mấy người đi tới cửa đại điện, qua lúc lâu vẫn không nghe được thanh âm triệu kiến, nghe thấy trong điện ồn ào, Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười lạnh lùng, xoay người, muốn rời đi.

Thái giám canh cửa thấy nàng rời đi, lập tức tiến lên ngăn cản, không khách khí nói: "Nguoi không đợi Hoàng thượng triệu kiến, chỉ là một dân đen cũng muốn làm loạn sao?"

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn tiểu thái giám kia một cái, lạnh lạnh mở miệng nói: "Tránh ra."

Qua lâu như vậy rồi mà vẫn không triệu kiến, rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu với bọn họ, muốn mượn cơ hội này chèn ép nàng một chút thôi, chẳng qua nàng sẽ không dễ bị quay mòng mòng.

Tiểu thái giám cũng biết Lam Ảnh Nguyệt không có gia thế bối cảnh, lại nghĩ hần ở trong cung cũng có chút địa vị, Lam Ảnh Nguyệt cũng không dám động đến hần, vì thế ngửa đầu nói: "Ta không tránh, nguoi muốn làm gì ta?."

"A." Lam Ảnh Nguyệt cười nhìn về phía tiểu thái giám: "Nguoi thử nhìn xem ta biến nguoi thành cái dạng gì."

Vốn Tần Ngọc cùng mấy người đã cực kì bất mãn với tiểu thái giám này, đang muốn ra tay giáo huấn hần một chút, lại nhìn thấy tiểu thái giám nâng tay mình lên, tự đánh vào mặt mình, xuống tay rất nặng, mới vài cái hai bên gò má đã sưng đỏ lên.

Lam Ảnh Nguyệt vừa lòng gật gật đầu: "Thái độ nhận sai không tồi."

Phụng Hiền từ bên ngoài đi đến, nhìn đến tình cảnh này, lơ đãng nhũn mày, đi tới cười cười nói: "Các nguoi đến rồi, sao còn chưa đi vào, mau theo ta vào đi."

Mấy người đi theo Phụng Hiền vào đại điện, đại điện vốn đang sôi nổi lập tức trở nên yên ắng, những người khác bọn họ đã gặp qua, duy nhất chỉ chưa từng nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt.

Bây giờ mọi người nói về Lam Ảnh Nguyệt vô cùng kì diệu, hiện tại nhìn thấy nàng chỉ là một tiểu nha đầu, không khỏi có chút thất vọng.

"Người nhìn bộ dáng keo kiệt của nàng kia." Một tiểu thư lặng lẽ nói.

Thiếu nữ từ y bên cạnh lập tức phụ họa nói: "Chính là, tôi diện kiến Hoàng thượng cũng không biết trang điểm một chút, thật sự là một chút gia giáo cũng không có."

"Chính là, tu vi có cao thế nào thì cũng không có giáo dưỡng." Một người lại nói.

Vốn các nàng đã sớm ghen tị với tu vi của Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt bình thường như vậy, trong lòng cũng dễ chịu một chút, tự nhiên cũng không buông tha cơ hội hạ thấp nàng.

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn ánh mắt của mọi người, đi đến trung tâm đại điện, cùng với mấy người hành lễ, động tác tiêu sái tự nhiên, không có một chút ngại ngùng.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một thanh âm: "Người chỉ là một dân đen, thấy Hoàng thượng còn không quý xuống hành lễ, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm."

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Lam Ảnh Nguyệt nghe thấy hai chữ dân đen này, hơn nữa đều là người trong hoàng cung nói, điều này làm cho nàng rất là khó chịu, nàng quay đầu nhìn thiếu niên mười hai mười ba tuổi ở bên cạnh, nhìn vị trí của hắn, không phải hoàng tử, chỉ là một tiểu hài tử của đại thần nào đó.

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, không chút để ý mở miệng nói: "Tiểu hài tử nói lung tung là một điều cực xui."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Dẫn sói vào nhà

Đứa nhỏ kia nghe vậy, còn định nói tiếp, nữ nhân ở một bên lập tức bưng kín miệng hắn, gương mặt trắng bệch cười lấy lòng nói: "Đứa trẻ còn nhỏ vẫn chưa hiểu chuyện, mong rằng cô nương thứ lỗi."

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn Hoàng thượng ở vị trí chủ thượng, Hoàng thượng Phụng Quốc đã năm mươi mấy tuổi, một khuôn mặt không giận mà uy, lông mày đậm còn lộ ra khí khái cuồng ngạo, cũng không phải nhân vật đơn giản.

"Người chính là Lam Dật?" Hoàng thượng cao thấp đánh giá Lam Ảnh Nguyệt một lúc, ngữ khí không nóng không lạnh kia khiến mọi người không đoán ra được tâm tư của hắn. (đoán được tâm vua chắc ông vua này xuống mồ lâu rồi)

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy." Lam Ảnh Nguyệt không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự nhiên hào phóng, khiến một ít đại thần xem trọng nàng.

Hoàng thượng nhìn chằm chằm vào Lam Ảnh Nguyệt, người trong đại điện không giám phát ra một tiếng động, không khí cực kỳ quỷ dị, hơn nửa ngày Hoàng thượng mới chậm rì rì mở miệng nói: "Người còn nhỏ như vậy đã tu luyện đến thất giai, có thiên phú như vậy, vì sao ngày trước chưa có ai nhắc với trẫm."

Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt không ngừng cười lạnh, kiên nhẫn như vậy, cũng bắt đầu tra hỏi thân phận của nàng rồi.

"Chẳng qua vận khí của dân nữ tốt một chút được cao nhân truyền dạy." Lời nói của Lam Ảnh Nguyệt có chút mơ hồ, khiến ánh mắt Hoàng thượng cực kỳ âm trầm.

"Sự phụ của người là người phương nào? Lại có được một đồ đệ xuất sắc không giống người thường như vậy?" Lời nói của Hoàng thượng khiến mọi người bắt đầu khần trương, An Nhã cắn môi, không ngừng nháy mắt với Tần Ngọc.

Thái tử luôn yên lặng đứng một bên lại đột nhiên mở miệng nói: "Nếu còn có vài đệ tử còn trẻ như vậy đã đạt thất giai, vậy quá cường đại, bản thái tử chưa bao giờ nhìn thấy, không biết có cơ hội được nhìn một lần hay không?"

Trong mắt hoàng thượng hiện lên một tia sắc bén, một người đạt thất giai thôi đã khiến người ta kiêng kỵ, nếu cao nhân kia thật sự có vài đệ tử đạt thất giai khác, nếu hắn không thể lợi dụng, chính là một uy hiếp lớn đối với hắn.

Lúc này, Phụng Quốc ở bên cạnh đột nhiên cười nói: "Phụ hoàng, người nói lời này không đúng rồi, Tiểu Dật vì ta làm vẻ vang cho Phụng Quốc ta, là người đầu tiên đạt được, người cũng nên ban cho người ta ghế ngồi, những nghi vấn để sau rồi nói."

Nghe lời nói của Phụng Quốc, Tần Ngọc cũng vội vàng nói: "Đúng vậy, thần còn muốn Hoàng thượng ban thưởng cho hai mỹ nhân đây."

Lời nói của Tần Ngọc vừa dứt, trên đại điện mọi người nở nụ cười, khuôn mặt của hoàng thượng cũng có chút buông lỏng: "Tiểu tử người không đứng

đến."

"Cho ngồi." Hoàng thượng nhẹ nhàng nâng nâng tay lên, cung nhân lập tức bày thêm vị trí cho Lam Ảnh Nguyệt ở phía dưới cùng.

Thời điểm mọi người cho rằng Lam Ảnh Nguyệt sẽ bất mãn vì nhận được đãi ngộ như vậy, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt lại hướng Hoàng thượng cúi đầu, mặt không đổi sắc tiêu sái bước đến vị trí góc tối kia ngồi xuống, dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió.

Mà những người khác, mà những người khác lại ngồi cùng với gia tộc của mình, vừa thấy Lam Ảnh Nguyệt bị xếp tại vị trí cuối cùng kia, An Nhã không vừa ý, trực tiếp chạy tới bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt ngồi xuống, cầm một khối điểm tâm đưa vào miệng, cười nói: "Vẫn là vị trí này tốt, ít người, thanh tịnh."

Thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, Phượng Hiền lại quay ra nói với cung nhân bên cạnh: "Mau chuyển bàn của bản điện hạ đến bên cạnh Tiểu Dật đi, đêm nay bản điện hạ còn muốn uống rượu cùng nàng."

Mọi người ở đây không hiểu ra làm sao, mấy người trẻ tuổi này đều chuyển xuống ngồi ở phía cuối, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, này mấy người này thật đúng khiến người ta không ngừng lo lắng.

Sắc mặt hoàng thượng cực kì lạnh lùng, gương mặt trang điểm tỉ mỉ của quý phi ngồi bên cạnh tiến lại gần, ôn nhu cười nói: "Hoàng thượng đừng nóng giận, Hiền nhi tiếp xúc được với nàng như vậy, chưa hẳn không phải chuyện tốt."

Hoàng thượng nghe xong, liếc mắt nhìn quý phi một cái, lãnh ý trong mắt tán đi, tiếp nhận chén rượu trong tay quý phi uống một hơi cạn sạch.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh lạnh lùng nhìn quý phi kia, không chút biểu cảm, quý phi kia dường như thật tốt, đã qua ba mươi rồi mà vẫn như hai mươi, cho nên ở trong hậu cung vinh sủng không suy, nếu không phải thái tử sinh trước Phượng Hiền, chỉ sợ vị trí thái tử hiện tại đã đổi người.

"Hôm nay là ngày nam thanh nữ tú tề tựu, không bằng biểu diễn tài năng của mình, nếu hai người ưng ý nhau thì nói với bản cung, bản cung nhất định thành Hoàng thượng làm chủ cho các người." Hoàng hậu cười cực kì đoan trang, lời nói ra khiến mọi người cực kì vui vẻ.

Có thể được Hoàng thượng tứ hôn, đó là bao nhiêu vinh hạnh cỡ nào.

Hoàng thượng nghe vậy hơi nhíu mày, có chút không vui khi Hoàng hậu tự chủ trương, nhưng sau khi nhìn thấy các nam thanh nữ tú đang tán gẫu vui vẻ, nở nụ cười, mở miệng nói: "Cứ như lời hoàng hậu nói đi, nếu biểu hiện xuất sắc trăm chẳng những tứ hôn, mà còn có trọng thưởng."

Có lẽ là vì khoảng cách khá xa, chủ ý của Hoàng hậu cùng với mấy người không khiến bọn họ chú ý, Tần Ngọc cùng mấy người vẫn còn đang say sưa tán gẫu.

Ngay tại thời điểm mọi người sôi nổi nhất, phía trước lại xuất hiện thanh âm chán ghét của thái tử: "Lam Dật, đến lượt ngươi."

Lam Ảnh Nguyệt xoay chén rượu trong tay, mặt không biểu cảm mở miệng nói: "Không biết thái tử điện hạ đang nói cái gì."

"Không cần cô phụ tâm ý của bản thái tử, hiện tại Cung Tuyền là đệ nhất tài nữ của hoàng thành, nếu ngươi thắng nàng, ngày sau tất nhiên danh chấn thiên hạ." Thái tử không có hảo ý nói, lúc này Lam Ảnh Nguyệt vô cùng muốn mắng người.

Thái tử phẩy vật này lại tự chủ trương báo danh cho nàng, rõ ràng chính là muốn nhìn bản thân xấu mặt, còn nói đại nghĩa như vậy, Lam Ảnh Nguyệt đặt chén rượu trong tay xuống, một thân lãnh ý đứng dậy: "Tất nhiên ta sẽ không cô phụ ý tốt của thái tử điện hạ."

Những người này đã muốn chơi, nàng tất nhiên phải phụng bồi, tự động dâng lên tận cửa, không phải chỉ hỏi hận là được.

Nhìn nụ cười của Lam Ảnh Nguyệt, thái tử lại cảm thấy có chút lạnh lạnh sống lưng.

Lam Ảnh Nguyệt đi tới giữa đại điện, nhìn từ y thiếu nữ cao ngạo bên cạnh, mắt kiên nhẫn mở miệng nói: "Muốn so cái gì thì trực tiếp bắt đầu đi."

Cung Tuyết hừ lạnh một tiếng: "Nhìn bộ dáng của ngươi keo kiệt như vậy, chỉ sợ thọ nhỏ cũng không chịu bỏ ngân lượng ra mời người dạy tài nghệ gì, còn dám ra đây nhận nhục nhả."

"Cám ơn hảo ý của Cung tiểu thư, ngươi quản tốt bản thân là được rồi." Lam Ảnh Nguyệt không nói gì liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, vừa cười vừa nói: "Thỉnh."

"Tỷ tỷ, ngàn vạn lần không thể thua một dân đen." Tiểu hài tử đứng một bên hét to một tiếng, Cung Tuyết nhìn đệ đệ mình một cái, không ngăn lại, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: "Dân đen còn vọng tưởng muốn thắng ta, người si nói mộng."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy, khoanh tay đứng sang một bên, nở nụ cười yếu ớt, vậy để cho nàng phá tan lớp mặt nạ của đệ nhất tài nữ này đi.

Lại nói đến Cung Tuyết, thân là đệ nhất tài nữ, cũng coi như có năng lực, điệu múa của nàng xinh đẹp động lòng người, khiến tất cả mọi người vô cùng kinh thán.

Nhưng mà, thời điểm mọi người đang xem như si như túy, động tác của nàng đột nhiên thay đổi, chỉ thấy Cung Tuyết đang vũ điệu nhẹ nhàng đoan trang, động tác đột nhiên trở nên vô cùng nóng bỏng, câu hồn người.

Nếu đây là những nơi yên hoa, điệu nhảy này là cực kì bình thường, nhưng là đây là trong hoàng cung, có nhiều đại thần nhìn như vậy, Hoàng thượng còn ở đây, nhảy như vậy còn ra thể thống gì nữa.

Phụ mẫu của Cung Tuyết biến sắc, bọn họ luôn tự hào về nữ nhi của mình, sao có thể nhảy như vậy, thật sự là quá mất mặt.

Cung Tuyết cực kì lốn mặt, vừa nhảy vừa bước về phía Hoàng thượng, hơi thở của thiếu nữ vờn quanh Hoàng thượng, trên mặt Hoàng thượng lộ ra nụ cười nhạt.

Lam Ảnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lại là một lão sắc quỷ.

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn tình cảnh này, Cung Tuyết cực kì lốn mặt lại giám ngồi trước mặt Hoàng thượng, cười quyến rũ rót rượu cho Hoàng thượng, mà Hoàng thượng, trước những ánh mắt khiếp sợ của mọi người, tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch!

Một thiếu nữ che miệng, nhỏ giọng nói: "Trời ạ, Cung Tuyết này cũng quá không biết xấu hổ là gì rồi."

"Chính là, người nhìn động tác của nàng xem, không biết ngày thường còn có thể phóng đảng đến cỡ nào." Một thiếu nữ lại nói.

Sắc mặt thái tử ngày càng tối tăm, mấy ngày gần đây hẳn cực kì mê luyện Cung Tuyết, không nghĩ rằng Cung Tuyết này lại là người như vậy, chẳng lẽ trong ngày thường đoan trang hiền thực là gạt người sao?

Mặt hoàng hậu càng ngày càng chuyển đen, móng tay hung hăng bấm vào da thịt, cũng không thể kêu ngừng, bởi vì tỷ thí này nàng đề xuất, nhưng mà nàng thật sự không ngờ rằng tiểu tiện nhân này lại giám câu dẫn Hoàng thượng trước mặt mọi người.

Động tác kiều gọi của Cung Tuyết, ngay cả nhạc sư cũng nhận không được, động tác trong tay hơi nặng một chút, dây cầm bị chặt đứt, âm nhạc dừng lại.

Mà lúc này Cung Tuyết cũng tỉnh lại như thường, nghi hoặc nhìn mọi người đang trợn mắt há mồm, những ánh mắt này là thể nào.

"Đừng đừng đừng." Lam Ảnh Nguyệt vỗ tay, cực kì tiếu nuối mở miệng nói: "Ta nhận thua, Cung tiểu thư kỹ thuật của tiểu thư, thật sự là đệ nhất thiên hạ."

"Vũ điệu này nhìn thật quen." Tần Ngọc thẩm thía nói.

Hai tay An Nhã đan vào nhau chống cằm "Có phải Cung Tuyết cùng Lam Hạo Phong học chung với một người hay không, thể nào lại giống như vậy, chẳng qua là Lam Hạo Phong nhảy rất cứng nhắc."

"Chỉ sợ trong hậu cung lại sắp có thêm một vị tiểu phi tử." Phụng Hiền uống rượu, lời nói ra lại khiến mấy người sùng sốt, nhìn biểu cảm của Hoàng thượng, rất có khả năng.

Cung Tuyết nghi hoặc nhìn về phía phụ mẫu của chính mình, chỉ thấy sắc mặt phụ mẫu cực kì khó coi, vừa mới rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Cung tướng quân dạy dỗ nữ nhi thật tốt." Hoàng thượng lẳng lặng nhìn Cung Tuyết đứng giữa đại điện, trên mặt mang theo nhàn nhạt tươi cười.

Cung tướng quân sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lập tức đi đến trung tâm đại điện quỳ xuống: "Là thần quân giáo không nghiêm, khiến tiểu nữ mạo phạm Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng thứ tội."

Nghe bọn họ nói như vậy, Cung Tuyết mê mẩn: "Phụ thân, nữ nhi mạo phạm Hoàng thượng khi nào?"

Đúng lúc này một thái giám đi vào, đi lên phía trước quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, gia chủ Thanh Long thế gia Lam Chấn cầu kiến."

Ánh mắt Hoàng thượng trầm xuống, sao Lam Chấn lại trở về vào lúc này? Trầm giọng nói: "Truyền."

Chốc lát sau, Lam Chấn vội vội vàng vàng đi đến, thần sắc kích động quỳ xuống nói: "Vi thần thỉnh an Hoàng thượng, hôm nay trong thành xuất hiện sự việc cực kì quái dị."

Lông mày Hoàng thượng khẽ chớp, bất động thanh sắc mở miệng nói: "Lam gia chủ xin đứng lên, nói rõ cuộc là chuyện gì."

Lam Chấn trầm mặc một lát, sau đó chần chờ mở miệng nói: "Tiểu nữ Nguyệt Ngôn bị kẻ xấu bắt cóc, hiện tại đang bị đông lạnh thành băng treo trên tường thành, cho dù dùng phương pháp gì, cũng không thể tới gần, thần không còn cách nào khác, mới đến cầu kiến Hoàng thượng."

"Thanh Long thế gia là gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc, còn có người bắt được Lam Nguyệt Ngôn từ trong Lam phủ đi sao?" Hoàng thượng nhàn nhạt mở miệng nói.

Lam Chấn nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, người có điều không biết, cảnh tượng kia cực kì quái dị, cũng không có dây thừng xuyên qua khối băng kia, nhưng tượng băng kia vẫn như cũ trôi nổi trong không trung, chỉ cần có người tới gần, sẽ bị lực lượng thần bí đánh văng ra, thật sự là quá mức quỷ dị."

Nghe hẳn miêu tả, thần sắc mọi người khác nhau, Lam Chấn lại nói tiếp: "Thần hoài nghi có phải là thể lực của dị tộc đã trà trộn vào hoàng thành."

Lam Ảnh Nguyệt nhũ mày, thể lực dị tộc sao? Đã bọn họ cho rằng như vậy là xong rồi sao.

Đúng lúc này, thái giám canh cửa lại vội vàng chạy vào, quỳ trên mặt đất khấn trương nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, người Vô Tâm Cung đến."

Sắc mặt Hoàng thượng cực kì khó coi, thật sự là sóng trước chưa đi sóng sau lại đến, lại còn tới cùng nhau, Hoàng thượng không kiên nhẫn giờ tay lên nói: "Cung tướng quân cùng Lam gia chủ lui xuống trước, chuyện này nói sau, tuyên người Vô Tâm Cung vào."

Cung tướng quân lập tức kéo Cung Tuyết ngồi xuống, An Nghiêm mang theo An Nhiên bước vào trong điện, mặt đầy ngao khí, giống như bản thân mới là chủ nhân nơi này vậy, tùy ý ôm quyền nói: "Hôm nay là ngày Hoàng thượng tổ chức Khánh Công Yên, An Nghiêm không mời tự đến, không biết có phá hỏng hưng trí của chư vị hay không?."

Mặc dù trong lòng Hoàng thượng không vui, nhưng là bây giờ còn chưa phải thời điểm có thể đối đầu với Vô Tâm Cung, vì thế cười nói: "An cung chủ lo lắng nhiều rồi, cho ngồi."

"Không cần." An Nghiêm giờ tay lên, không chút khách khí mở miệng nói: "Hôm nay chính là hướng Hoàng thượng muốn một người mà thôi, cũng không có thời gian uống rượu mua vui."

Lời nói của An Nghiêm quá mức kiêu ngạo, sắc mặt Hoàng thượng biến đen, An Nghiêm này càng ngày càng không coi ai ra gì: "Không biết An cung chủ muốn người nào?"

An Nghiêm nhấc tay lên, chỉ thẳng về phía Lam Ảnh Nguyệt: "Chính là nàng, người ta muốn mạng đi là Lam Dật."

Lam Ảnh Nguyệt nghe An Nghiêm nói, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, mặc kệ là An Nghiêm hay An Nhiên, cùng với nàng cũng có chút thù oán, nhưng mà lần này An Nghiêm lại tự mình đến mời nàng vào Vô Tâm Cung, có thể thấy rất khác thường, tất nhiên có trá.

Nhìn gương mặt Hoàng thượng trở nên cực kì khó coi, Phụng Hiền từ chỗ ngồi đứng lên, không chút khách khí mở miệng nói: "Cha con các người thật biết khoan dung độ lượng, nhanh như vậy đã quên chuyện trước kia rồi sao?."

Mọi người không biết chuyện gì, nhưng An Nghiêm biết được rành mạch, trong lòng tuy rằng bất mãn, nhưng là như cũ vẫn nở một nụ cười yếu ớt: "Chẳng qua là tiêu hài tử thích đùa giỡn mà thôi, không phải đại sự gì."

An Nhiên đen mặt đứng sau An Nghiêm, không nói một lời.

"Nga? An cung chủ không biết hiện tại Tiểu Dật đã là đệ tử của Vô Lượng Sơn sao? Ngươi đây là công khai cướp người với Vô Lượng Sơn sao?" Phụng Hiền đứng trước Lam Ảnh Nguyệt, không tránh không né nhìn thẳng An Nghiêm.

An Nghiêm nghe vậy, trong lòng cười lạnh không thôi, hẳn biết Lam Dật muốn lên Vô Lượng Sơn, đó cũng là chuyện ba tháng sau, mà ở trước đó không biết có bao nhiêu thời gian.

"Ta chỉ muốn mời Lam Dật đến Vô Tâm Cung dạy dỗ tử Vô Tâm Cung, ba tháng sau tất nhiên nàng có thể rời Vô Tâm Cung." Mặt không An Nghiêm biểu cảm nói.

Tần Ngọc nghe vậy cười ha ha: "Đệ tử của Vô Tâm Cung lại muốn một thiếu nữ mười bốn tuổi dạy mình sao, Tiểu Dật tuy rằng đã đạt thất giai, nhưng mà linh nghiệm thực chiến còn kém nhóm đạo sư trong học viện nhiều lắm, An cung chủ, ngươi lấy lý do có vẻ không được đầy đủ."

Ngay tại thời điểm mấy người đang tranh luận, bên cạnh lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng của nữ nhân: "Ta đi."

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng nhếch lên, nàng vốn muốn đi hủy Vô Tâm Cung địa phương hại người hại dân này, hiện tại An Nghiêm lại tự dâng mình đến cửa, nàng tất nhiên không bỏ qua.

Nếu An Nghiêm biết bản thân cứ như vậy dẫn sói vào nhà, không biết sẽ là cảm tưởng gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thật thật giả giả

Tần Ngọc cùng Phụng Hiền không hiểu nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, rất không đồng ý với quyết định của nàng, Vô Tâm Cung kia là chỗ nào, không ai rõ ràng hơn bọn họ.

Mấy năm gần đây bọn họ vẫn đang âm thầm điều tra Vô Tâm Cung, không ra tay là bởi vì, Vô Tâm Cung có một thể lực thần bí chống lưng, nếu không nắm chắc hoàn toàn, bọn họ cũng không dám vội vàng ra tay.

An Nhã cực kì khản trương, thì ra lần này An Nghiêm đến là vì muốn mời thần tượng vào Vô Tâm Cung, nàng khẳng định không có ý tốt gì, thần tượng lại còn đáp ứng hẳn, vì thế An Nhã đi đến bên người Lam Ảnh Nguyệt nói: "Thần tượng, người không thể đi."

Sắc mặt Lâm Khiêm cũng không được tốt lắm, tuy rằng hắn đoán Tiểu Dật có chủ ý của mình, nhưng hiện tại hắn thật sự không muốn nàng đi mạo hiểm, hắn nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lam Ảnh Nguyệt, ôn nhu nói: "Không biết An cung chủ có thể để chúng t đi cùng Tiểu Dật được không?."

An Nghiêm tựa hồ không nghĩ tới Lâm Khiêm sẽ nói như vậy, tạm dừng một chút nói: "Này chỉ sợ không ổn lắm."

"Chuyện này có gì không ổn?." An Nhã tiến lên một bước nói: "Chẳng lẽ ngay cả ta cũng không có tư cách hỏi Vô Tâm Cung hay sao?."

An Nghiêm nhìn An Nhã, trên mặt hết sức không vui: "Người còn muốn hồ nháo cùng ngoại nhân!"

"Hồ nháo?" An Nhã ôm lấy cánh tay của Lam Ảnh Nguyệt, cười lạnh nói: "Ta mời bằng hữu đi thăm Vô Tâm Cung cũng không được sao?."

Lam Ảnh Nguyệt đã sớm đoán được mấy người bọn họ nhất định muốn đi cùng với mình, cho nên trên mặt cũng không có chút ngoài ý muốn nào, Vô Tâm Cung có lẽ là rất mạnh, nhưng thực lực mấy người bọn họ vốn không kém, hơn nữa còn có Du Hồn, Tiểu Long cùng Thao Thiết, cho dù một lần không thể hủy diệt được Vô Tâm Cung, nàng vẫn nắm chắc được khả năng đưa bọn họ an toàn rời đi.

Sắc mặt An Nghiêm cực kì khó coi, thế nhưng lại không tìm được lý do để cự tuyệt, mục đích chủ yếu lần này là Lam Dật, chỉ cần đến Vô Tâm Cung, chỉ bằng vào mấy người trẻ tuổi bọn họ cũng không thể gây nên sóng gió gì, vì thế trầm giọng nói: "Vậy nội trong ngày hôm nay chúng ta lập tức xuất phát."

Lam Ảnh Nguyệt nghe hắn nói, nở nụ cười lạnh lùng nói: "Làm gì mà An cung chủ phải gấp như vậy, dạy đệ tử cũng không phải nhất thời mà xong, ta còn chút việc chưa xử lý tốt, ba ngày sau gặp lại."

Vốn Hoàng thượng đã không muốn nhường Lam Dật, nhưng bản thân Lam Dật đã đáp ứng, hắn cũng không muốn nhiều lời, vì thế thuận thế nói: "Ba ngày sau thì ba ngày sau, An cung chủ có thể lưu lại hoàng thành mấy ngày, mấy ngày nữa Lam gia chủ còn có chuyện vui, thuận tiện có thể đến xem nào nhiệt."

Lam Chấn không nghĩ tới Hoàng thượng lại đột nhiên nhắc tới chuyện kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu nói: "Đa tạ Hoàng thượng, cũng không phải đại sự gì."

"Nga?" Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Nghe đồn Ngũ tiểu thư ở Thanh Long thế gia được đối xử cực kì thâm, không được coi trọng, hiện tại xem ra quả thực như thế, ngay cả chung thân đại sự cũng bị phụ thân mình coi là việc nhỏ, thật sự đáng thương."

Lam Chấn tái mặt, không nói gì.

"Thì ra là nữ nhi của Lam gia chủ xuất giá, vậy ba ngày sau ta lại đến, cáo từ." Nói xong, cũng không thèm nhìn Hoàng Thượng đang đen mặt lấy một cái, mang theo An Nhiên nhanh chóng ly khai khỏi đại điện.

An Nghiêm vừa đi, Lam Chấn muốn nói sự tình của Lam Nguyệt Ngôn, Hoàng thượng mắt kiên nhẫn phát phát tay nói: "Để cho mấy người Lam Dật đi xem đi, trầm mặt mãi, tất cả lui xuống hết đi."

Tuy rằng trong lòng Lam Chấn không vui, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ phải tạ ơn xong mang theo mấy người Tần Ngọc ra trước cổng thành.

Ngồi trên xe ngựa, An Nhã rốt cục nhìn không được mở miệng nói: "Thần tượng, tại sao người muốn đi Vô Tâm Cung?"

Lam Ảnh Nguyệt thuận lòng cho Tiểu Long, không chút để ý mở miệng nói: "Không muốn báo thù sao?"

An Nhã nghe vậy cứng đờ người, cắn răng nói: "Sao lại không nghĩ tới chứ, nhưng chỉ bằng mấy người chúng ta, có thể sao?"

"Tin ta không?" Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về phía An Nhã.

An Nhã nhìn con người như viên đá quý của Lam Ảnh Nguyệt, gật đầu.

"Ai nha, không cần lo lắng như vậy, Vô Tâm cung lợi hại chả nhẽ Diệt vương điện hạ không lợi hại sao, chỉ cần gặp vấn đề gì, Diệt Vương điện hạ rất nhanh xuất hiện, chỉ là động ngón tay mà thôi." Tần Ngọc tựa người lên thành xe, cười cười không chút để tâm.

An Nhã nghe vậy, cảm thấy lời Tần Ngọc nói rất có đạo lý, lập tức phụ họa nói: "Cũng đúng, có Diệt Vương điện hạ, không việc gì phải lo lắng cả."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, những người này đối với Phượng Diệt quả thực chính là sủng ái một cách mù quáng.

Từ lần từ biệt Phượng Diệt ở Viêm quốc đến nay, cũng chưa từng xuất hiện, nàng bắt đầu hoài nghi, không phải là vì nàng muốn hỏi về thân phận thật của hắn, vì vậy hắn mới trốn đi đấy chứ.

Đúng lúc này, xe ngựa ngừng lại, Tần Ngọc xóc rèm xe lên, nhìn cổng thành đồ sộ trước mắt, không khỏi co rúm khóe miệng.

Trong lúc đó bên ngoài cổng thành tụ tập rất nhiều dân chúng, hơn nữa thỉnh thoảng lại có người ngã từ trên trời xuống, trên mặt đất nằm không ít người, cảnh tượng này quả thật không khác lời Lam Chấn miêu tả là bao.

Nhìn người bị đóng băng trên không trung kia, An Nhã chắc chắn lấy làm kỳ quái nói: "Thật sự là kỳ quan."

"Hay là, thật sự có dị tộc vào đây?" Tuy rằng Tần Ngọc nói như vậy, nhưng hắn không có chút nào không tin.

Phi thân lên đánh úp về phía băng khắc kia, Thao Thiết nhào chần đang đánh ngáp một cái, vừa thấy Tần Ngọc đây, nháy mắt trở nên hung trí bùng bùng, bàn tay nhỏ bé mập mạp chém một trao vào trong không trung, một sợi dây thừng vô hình bay về phía Tần Ngọc.

Đáng thương Tần Ngọc vốn đang muốn đùa giỡn, không nghĩ tới lại bị Thao Thiết trói trên không không trung, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Những người xung quanh, có không ít người nhận ra Tần Ngọc, vốn nghĩ nếu hắn ra tay sẽ thành công, lại không nghĩ tới hắn trực tiếp bị treo trên không trung, nhất thời xung quanh trở nên ồn ào.

"Rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, ngay cả Tần thiếu cũng bị hạ chỉ trong một chiêu." Một người nói.

Lão nhân tóc bạc đứng bên cạnh vuốt vuốt râu, thăm thía nói: "Chi sợ người dị tộc, chúng ta vẫn nhanh về nhà đi."

Lam Ánh Nguyệt nghe mọi người nghị luận, chỉ cảm thấy không biết nói gì.

Nhìn bộ dáng tâm cao khí ngạo kia của Thao Thiết, Lam Ánh Nguyệt không nói gì dùng tinh thần nói: "Còn chưa chơi đã?"

Thao Thiết cư nhiên vô cùng xấu xa mở miệng nói: "Cao thủ chính là tịch mịch."

Lam Ánh Nguyệt nhếch khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Du Hồn.

Du Hồn lập tức hiểu ý rồi khỏi không gian, chốc lát sau trong không khí xuất hiện thanh âm như heo bị chọc tiết: "Người buông ta ra, người lấy lớn bắt nạt bé, buông ta ra!"

Nghe thanh âm tức giận kia, tất cả mọi người lâm vào mê mang, kia rõ ràng là thanh âm của đứa trẻ!

Nghe thanh âm kia, An Nhã cùng mấy người yên lặng không một tiếng động nhìn về phía Lam Ánh Nguyệt, khó trách thần tượng lại không có đáng về kinh ngạc, thì ra là nàng làm.

Lúc này Tần Ngọc vô cùng muốn khóc, hắn ai oán nhìn Lam Ánh Nguyệt, nếu biết tiểu gia hỏa này ở phía trên, đánh chết hắn cũng không muốn làm anh hùng.

Thời điểm mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng, trong không khí lại truyền đến một tiếng quát lớn: "Xem như ngươi lợi hại, hôm nay ta bỏ qua cho ngươi, ngày sau thấy ta tốt nhất nên đi đường vòng."

Nghe lời hắn nói, mọi người đỏ mặt hôi lạnh rùng rùng, nhìn lên trời không một bóng người, rất nhiều người nghi hoặc.

Lam Ánh Nguyệt mang theo nụ cười yếu ớt nhìn Thao Thiết bị Du Hồn kéo tai lôi vào trong không gian, cười nói: "Hiện tại ngươi còn tịch mịch không?"

Thao Thiết vô cùng buồn bực ngồi một góc góc vẽ vòng vòng, nữ nhân này thật sự rất đáng giận.

Đột nhiên, Lam Nguyệt Ngôn bị đóng băng đang trôi nổi trong không trung, giống như mất đi lực lượng chống đỡ, rơi từ trên không trung xuống.

Ngược lại Tần Ngọc từ từ hạ xuống, lại còn có vài phần phiêu phiêu như tiên nhân.

Lam Nguyệt Ngôn vốn đã suy yếu, hiện tại nhìn bản thân bị rơi xuống như vậy, sợ tới mức thất thanh hét ầm lên, nhưng không có một ai nghe thấy.

Phía dưới cũng không có người nào dám đi qua đỡ, bởi vì đó là một tượng băng, rơi trên người nhất định sẽ chết.

Cho nên, Lam Nguyệt Ngôn bị kích đập xuống đất, triệt để hôn mê bất tỉnh.

Làm người ta kinh ngạc là, rơi từ độ cao như vậy, tượng băng kia lại hoàn hảo không một tổn hao gì.

"Chúng ta đi thôi." Lam Dật liếc mắt nhìn Lam Chấn một cái, xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Lam Chấn gọi lại.

"Ba ngày sau là đại hôn của tiểu nữ, mấy vị có thời gian, kính xin đến quý phủ làm khách."

Kỳ thực Lam Chấn cũng chỉ khách khí một chút, dù sao cũng là sau khi Tần Ngọc lên, Lam Nguyệt Ngôn mới được cứu.

Ngay tại thời điểm An Nhã muốn cự tuyệt, Lam Ánh Nguyệt lại mở miệng nói: "Được Lam gia chủ ưu ái rồi, ba ngày sau nhất định Lam Dật sẽ đến."

Sắc mặt Lam Chấn cứng đờ, cười cười nói: "Lam cô nương có thể đến đúng là vinh hạnh, nhìn cô nương, chắc cũng cùng trang lứa với Nguyệt nhi."

Nguyệt nhi? Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh, nàng chẳng những cùng tuổi với Lam Ảnh Nguyệt, hơn nữa bộ dáng cũng giống nhau như đúc, nhìn gương mặt đối trá của Lam Chấn, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng phản cảm, cười nói: "Ngũ tiểu thư còn nhỏ như vậy đã xuất giá, khiến ta cảm thấy có chút kỳ quái."

Lam Chấn không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt lại hỏi đến vấn đề này, nhìn ánh mắt lạnh lùng kia, chỉ cảm thấy có chút cảm giác quen thuộc, không muốn nói thêm nữa, trầm giọng nói: "Vậy ba ngày sau gặp lại."

Nhìn bóng lưng Lam Chấn chạy chối chết, khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên nụ cười lạnh lùng, việc này đã chịu không nổi, vở kịch ba ngày sau không biết sẽ thế nào.

"Tiểu Dật, hình như ngươi rất có hứng thú với Lam Ảnh Nguyệt." Tần Ngọc thần bí tiến đến gần Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà còn chưa đến gần đã bị một cước đạp bay.

Cảm giác quen thuộc này, khiến Tần Ngọc phải kêu khổ với trời: "Hắc Phong đại ca, từ lúc đó đại ca đã không xuất hiện rồi sao, không cần phải vừa mới tới gần đã đá ta như vậy chứ."

Hắc Phong ôm kiếm đứng ở một bên, nhíu mày nói: "Ta luôn ở gần đây, chỉ là các ngươi không phát hiện ra ta thôi."

"Tiểu thư, phiền tiểu thư đi theo ta một chuyến." Hắc Phong đột nhiên nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, không phải Phụng Diệc xảy ra chuyện gì chứ?

Không đợi nàng trả lời, Hắc Phong lại nói: "Chuyện quá khẩn cấp, mong rằng tiểu thư nắm chặt thời gian."

Nhìn Hắc Phong nhăn mày, tuy trong lòng Lam Ảnh Nguyệt có nghi hoặc, nhưng vẫn quyết định đi theo hắn, nàng quay đầu hướng mấy người nói: "Các ngươi về trước đi."

Sau đó cùng Hắc Phong biến mất trong màn đêm, dọc theo đường đi, Hắc Phong không nói một lời, biểu cảm cũng có chút kỳ quái.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Trực giác nói cho nàng biết, đêm nay Hắc Phong rất không bình thường.

"Ngươi không thấy ánh trăng đêm nay rất đẹp sao? Giống ánh mắt của ngươi vậy, làm cho người ta trầm luân." Thanh âm Hắc Phong trở nên cực kì mỉa mai hoặc, mềm nhẹ, vào ban đêm cực kì quý dị.

Nghe thanh âm của hắn, lần đầu tiên Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy vô cùng sợ hãi, người này không phải Hắc Phong.

Lam Ảnh Nguyệt theo bản năng muốn chạy, lại mạnh mẽ rơi vào một vòng ôm xa lạ, mùi máu tươi khiến nàng hít thở không thông.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi tỉnh táo lại, hiện tại nàng sốt ruột cũng chỉ đi đi vào con đường chết, người này cường đại hơn nàng rất nhiều, nhìn gương mặt giống hệt Hắc Phong kia, Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?"

"Ngươi không nhớ rõ ta?" Ánh mắt Hắc Phong trở nên đỏ ngầu: "Không có quan hệ, ta không cần biết ngươi có nhớ ta hay không, ta chỉ cần tim của ngươi."

Nói xong, ánh mắt nam tử trở nên cực kì tàn nhẫn, tay phải của hắn mạnh mẽ đánh về phía ngực trái của Lam Ảnh Nguyệt.

Toàn thân Lam Ảnh Nguyệt bị giam cầm, không thể nhúc nhích, mắt thấy tay hắn chạm tới thân thể của Lam Ảnh Nguyệt, Du Hồn mạnh mẽ ra khỏi không gian, tụ tập toàn bộ thân linh lực ngăn cản cái tay kia.

Nhưng mà cánh tay kia chỉ tạm dừng một chút, chính là một giây tạm dừng này, trên người Lam Ảnh Nguyệt bộc phát ra xích quang (ánh sáng đỏ) chói rọi, cánh tay chạm vào ánh sáng kia lập tức bị đánh bay, Lam Ảnh Nguyệt cũng bị bật khỏi đất mấy thước, mạnh mẽ phun ra một búng máu.

Thân thể Du Hồn lập tức biến thành sương mù, lại cấp tốc ngưng tụ bên người Lam Ảnh Nguyệt.

"Thật sự là một người quật cường." Thân mình nam tử nháy một cái, giây tiếp theo đã xuất hiện bên người Lam Ảnh Nguyệt, tay hắn trực tiếp xuyên qua thân thể Du Hồn, nắm lấy yết hầu của Lam Ảnh Nguyệt, lạnh như băng mở miệng nói: "Vốn muốn cho ngươi chết một cách thống khoái, hiện tại ta đổi chủ ý."

"Ngươi nói, chừng nào ngươi mới cầu xin ta tha thứ?" Nam tử ghé sát vào mặt Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chống lại ánh mắt đỏ ngầu của hắn, mặt hắn không ngừng biến hóa, giống như người nào cũng là hắn, lại không phải hắn.

Đúng lúc này, một đạo kim quang thoáng hiện, đôi mắt nam tử lóe lên, bóng Lam Ảnh Nguyệt ra vọt đến chỗ cách đấy vài thước.

"Nam Cung, ngươi còn dám tới nơi này." Theo một thanh âm phẫn nộ vang lên, Bi Phong vận hồng y xuất hiện trong bóng đêm, hắn nhanh chóng nâng Lam Ảnh Nguyệt dậy, lấy các loại đan dược trên người ra, đút vào miệng Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt rất muốn ngăn cản hắn, nhưng mà nàng hiện tại ngay cả khí lực nâng tay cũng không có.

Nam tử bị gọi là Nam Cung kia, rốt cục cũng lộ ra mặt thật, nhìn ngân diện trên mặt hắn, Lam Ảnh Nguyệt không khỏi cả kinh, lại là người Âm Vực.

Nam Cung nhẹ nhàng vuốt nếp nhăn quần áo, trào phúng mở miệng nói: "Thế nào, ngay cả nữ nhân của mình hắn cũng không bảo hộ được, còn muốn người tới hỗ trợ sao?"

"Khi dễ một tiểu cô nương thì có nghĩa khí gì, có bản lĩnh đến đánh với ta này." Dứt lời, Bi Phong nhấc tay lên, chưởng ẩn hóa thành một bàn tay màu vàng đánh về phía Nam Cung.

Nam Cung không nghĩ tới Bi Phong lại ra tay thật, thân ảnh biến mất ở tại tại chỗ, trong không khí truyền đến thanh âm kiêu ngạo của hắn: "Tâm của nàng, sớm hay muộn cũng thuộc về ta."

Bi Phong không nói gì hô lớn: "Có bản lĩnh ngươi đừng chạy, đồ nhát gan."

"Đi với ta, Phượng Diệc tìm người." Không biết có phải Lam Ảnh Nguyệt đa tâm hay không, thời điểm Bi Phong nói xong, ánh mắt có chút né tránh.

Còn không chờ Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, Bi Phong lập tức ôm lấy nàng, vài cái lên xuống đã xuất hiện trong sân một tiểu viện.

Bi Phong tạm dừng mấy sau, buông nàng xuống nói: "Người vào đi, hắn ở bên trong."

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi tới cửa, cửa lập tức mở ra, Phượng Diệc đứng ở cửa, cúi đầu nhìn nàng, có chút sốt ruột, hắn mở miệng nói: "Nguyệt nhi, có thể cho ta một chút máu được không?"

Bi Phong nghe vậy, tròn tròn mắt, Tiểu Dật vừa mới mới bị trọng thương, nếu không phải đã uống được kia, chỉ sợ ngay cả khí lực nàng cũng không có, làm sao có thể lấy máu, hơn nữa hắn cũng không biết tìm Tiểu Dật tới là muốn lấy máu của nàng, vì thế lớn tiếng nói: "Không được."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn gương mặt của Phượng Diệc, trong lòng lại không biết rốt cuộc là tư vị gì, nàng lạnh lạnh mở miệng nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nữ nhân của hắn

"Tiểu Dật." Bi Phong có chút lo lắng hô lên, cực kì không vui nhìn về phía Phượng Diệc, lấy tu vi của hắn, tất nhiên có thể nhìn ra Tiểu Dật bị thương, nhưng mà hắn vẫn mở miệng, nữ nhân kia quan trọng như vậy sao?.

Lam Ảnh Nguyệt không chút biểu cảm vòng qua Phượng Diệc bước vào phòng, vừa bước vào đã thấy trên bàn bày sẵn bát, kéo tay áo lên để lộ ra cổ tay trắng nõn, lấy chủy thủ rạch một đường trên cổ tay, máu hơi nhũn lại một chút.

Máu tươi lập tức chảy ra, một mùi hương lạ tràn ngập khắp căn phòng, Bi Phong ngửi thấy mùi hương kia, hoảng sợ vẩy tay tạo ra một kết giới, nói với Phượng Diệc: "Người đã sớm biết Anh Túc ở trên thân thể nàng!"

Phượng Diệc đưa lưng về phía Lam Ảnh Nguyệt, sắc mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bi Phong lập tức tiến lên, nắm lấy tay Lam Ảnh Nguyệt nói: "Đủ, mau theo ta đi, người không thể ở lại đây được nữa."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn biểu cảm kích động của Bi Phong, có chút nghi hoặc, nhàn nhạt mở miệng nói: "Chỉ là một chút máu mà thôi, không lấy được mạng ta."

"Tiểu Dật, máu của người không giống bình thường." Bi Phong lấy khăn tay ra nhanh chóng quần quanh vết thương trên cổ tay của Lam Ảnh Nguyệt, kéo nàng đi ra ngoài: "Thì ra Anh Túc ở trên người người, người bình thường không phát hiện, nhưng hiện tại người lại để máu chảy ra ngoài, máu của người đã nhiễm hơi thở của Anh Túc, nhất định thân phận sẽ bị bại lộ."

"Bại lộ thân phận?" Lam Ảnh Nguyệt vốn vừa mới bị thương, mới vừa rồi lại xuất huyết, không khỏi có chút choáng váng.

Bi Phong đỡ lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Thiên hạ ai không muốn có được không gian Anh Túc, chỉ khi chủ nhân của không gian Anh Túc chết đi, nó mới có thể tìm một chủ nhân mới, một khi bị người có tâm địa không tốt phát hiện, coi như người xong rồi."

"Sẽ không." Phượng Diệc vẫn luôn trầm mặc rốt cục cũng xoay người lại, ngữ khí có chút lạnh lẽo: "Ta đã sớm bày kết giới bên ngoài phòng, không có ai phát hiện được."

Nói xong, hắn thong thả bước tới bên người Lam Ảnh Nguyệt, ánh mắt lạnh như băng đã biến mất hoàn toàn, hắn ôn nhu nói: "Đau không?"

Lam Ảnh Nguyệt nghe hắn nói, chẳng những trong lòng không có một chút vui sướng, ngược lại cảm thấy có chút châm chọc, giống như bị người đâm một dao, trái lại còn hỏi người có đau hay không.

"Không đau." Lam Ảnh Nguyệt né tránh ánh mắt của hắn, nghiêng thân mình nói: "Không còn chuyện gì, ta đi trước."

"Nguyệt Nhi." Trong thanh âm Phượng Diệc có chứa một ít bất đắc dĩ: "ĐỪNG trách ta."

Khóc miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên nụ cười lạnh lạnh: "Làm sao có thể."

Nàng đi ra khỏi phòng, chỉ cảm thấy bước chân loạng choạng một cái, Bi Phong nhìn gương mặt suy yếu của nàng, áy náy mở miệng nói: "Ta không biết hắn muốn dùng máu của ngươi để cứu nữ nhân kia."

"Không có việc gì." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng không ngừng đảo lộn, mắt đi tri giác.

Bi Phong ôm lấy lấy Lam Ảnh Nguyệt, nhìn về phía sau sân, mặt trầm xuống, rời đi.

Đợi đến khi Lam Ảnh Nguyệt tỉnh lại, đã ở Lam phủ, Thanh Vân đứng bên cạnh trông chừng nàng.

Nhìn thấy nàng tỉnh lại, Thanh Vân kích động lập tức chạy tới, đỏ vành mắt nói: "Tiểu thư, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi, ngày đó có một hồng y nam tử mang tiểu thư về đây, người đang hôn mê bất tỉnh, làm nô tì sợ muốn chết."

"Không có việc gì." Lam Ảnh Nguyệt ngồi dậy, lại phát hiện nội thương trong người đã đỡ hơn phân nửa, nàng hướng Thanh Vân dò hỏi: "Ta hôn mê bao lâu rồi."

Thanh Vân xoa xoa nước mắt, lấy ra một kiện trang phục cho nàng thay, ôn nhu nói: "Tiểu thư, người đã ngủ hai ngày hai đêm rồi, cũng may hai ngày này Lam Nguyệt Ngôn không đến gây phiền toái, nếu không nô tì cũng không biết phải làm thế nào mới tốt."

"Mỗi ngày nô tì đều hâm nóng lại thức ăn, người mau tới ăn chút đi." Thanh Vân còn muốn đỡ Lam Ảnh Nguyệt xuống giường, Lam Ảnh Nguyệt vẫy vẫy tay, đi đến một bên rửa mặt.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn vết sẹo mờ trên cổ tay, trong mắt toàn là lạnh lùng: "Ngày mai chính là đại hôn?."

"Đúng, tiểu thư có an bài gì không?." Thanh Vân nói.

Lam Ảnh Nguyệt ngồi vào cái ghế bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói: "Hắn hao hết tâm tư chuẩn bị đại hôn cho ta, ta đương nhiên phải trả lại cho hắn một phần tạ lễ."

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của tiểu thư, Thanh Vân biết, Lam phủ này chỉ sợ loạn rồi.

"Đúng rồi." Thanh Vân nói một chút, từ trong lòng lấy ra một túi thơm, đưa tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngày mai là sinh thần mười lăm tuổi của tiểu thư, Thanh Vân không có gì đáng giá, cho nên nô tì thêm tặng tiểu thư một cái túi thơm, hi vọng tiểu thư không ghét bỏ."

Thân mình Lam Ảnh Nguyệt cứng đờ, không ngờ nàng lại quên, ở kiếp trước sinh nhật nàng chỉ có một mình, cũng không có ai tặng quà cho nàng, nàng tiếp nhận túi hương trong tay Thanh Vân bỏ vào trong lòng, nhẹ giọng nói: "Cám ơn!"

Thanh Vân nhìn trong mắt Lam Ảnh Nguyệt có chút nhu tình, lại cảm thấy có chút xót xa, từ sau khi tiểu thư lên sáu tuổi, tiểu thư cũng chỉ đón sinh nhật cùng với nàng, vốn cho rằng năm nay còn có thêm Diệc vương điện hạ, nhưng nhìn bộ dáng của tiểu thư hiện tại, nàng cũng không dám nói ra.

"Thanh Vân, qua đây cùng ta nói chút sự tình ngày mai." Lam Ảnh Nguyệt nói.

Thanh Vân nghe vậy, lập tức đi qua dòng lỗ tai lên nghe, càng nghe nàng càng sợ hãi, cuối cùng sợ tới mức mặt tái mét, ý tưởng này của tiểu thư không khỏi quá lớn mật đi.

Thanh Vân có chút không xác định mở miệng nói: "Tiểu thư, người muốn làm như vậy thật sao?"

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày: "Sợ?"

Thanh Vân kịch liệt lắc đầu, kiên định nói: "Tiểu thư bảo nô tì làm gì thì nô tì làm cái đó, không sợ."

Thao Thiết không nói gì nhìn Thanh Vân, thật sự là một ngốc tử.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, hạ nhân trong phủ đã đến gõ cửa phòng, Thanh Vân bất động thanh sắc đi lên phía trước, mạnh mẽ đã mở cửa phòng, nha hoàn cầm hì phục không cẩn thận bị cửa va vào ngã trên mặt đất.

Thanh Vân hai tay chống nạnh nói: "Đi gọi tiểu thư của các người đến đây, bằng không hôm nay có chết ta nhất quyết cũng không lên kiệu hoa."

Vài nhà hoàn ngoài cửa nhìn Thanh Vân cực kì mạnh mẽ kia, cực kì nghi hoặc, mấy ngày này Thanh Vân cực kì an ổn, thế nào mới qua một đêm lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

"Thanh Vân, ngươi không cần phải phản kháng." Một tiểu nha hoàn nói.

"Lục Thủy, nếu như ngươi được lựa chọn để gả đi là người, ngươi nguyện ý sao? Đứng đây mà lắng chuyện." Lời nói của Thanh Vân cực kì sắc bén, khiến Lục Thủy nói không lên lời.

Người khác không biết nguyên nhân sâu xa của đại hôn này, nhưng người trong phủ lại biết chẳng qua họ không nói mà thôi, bởi vì ngày trước ai cũng biết Ngũ tiểu thư đã chết trong cảm địa, đại hôn lần này chỉ là một âm mưu mà thôi.

Lục Thủy cắn môi môi, chần chờ mở miệng nói: "Nếu như gặp được tiểu thư của chúng ta, ngươi xác định sẽ ngoan ngoãn lên kiệu chứ?."

Thanh Vân gật gật đầu: "Đương nhiên."

Lục Thủy suy nghĩ một chút, nếu Thanh Vân không thấy nhị tiểu thư, chỉ sợ vẫn còn nháo tiếp, không may để sai giờ lành, gia chủ trách tội xuống, vậy coi như xong rồi.

Vì thế xoay người nói với tiểu nha hoàn phía sau: "Đi gọi tiểu thư đến đây."

Tiểu nha hoàn lên tiếng trả lời rồi đi, Thanh Vân nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt kia, một tiểu nha hoàn phấn hận nói: "Lục Thủy tỷ tỷ, tỷ nhìn bộ dáng kiêu ngạo của nàng kia."

Lục Thủy cũng cực kì bất mãn, nàng bĩu môi nói: "Dù sao cũng sống không được mấy ngày nữa, để nàng kiêu ngạo một chút có sao đâu."

Trong nháy mắt khi cửa vừa đóng lại, Thanh Vân khản trương thở một hơi, Lam Ảnh Nguyệt ngồi trên ghế tựa, gờn ngón tay cái lên với nàng.

Bình thường tiểu nha đầu này hay sụt sướt, thời điểm quan trọng, coi như vẫn ổn, ít ra vừa rồi nàng diễn rất tốt, cười nói: "Đã nghiền chưa?"

Thanh Vân xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nhẹ nhàng cười: "Tất nhiên rồi, ngày thường các nàng hô to gọi nhỏ với nô tì, cũng nên cho các nàng cảm thụ một chút."

Tiểu Long miễn cưỡng nằm trên bàn, cực kì buồn ngủ, mặc kệ Thanh Vân có trêu nó thế nào, nó vẫn giữ nguyên bộ dáng ỉu xiu.

"Thao Thiết, Tiểu Long làm sao vậy?" Lam Ảnh Nguyệt nói.

Thao Thiết liếc mắt nhìn Tiểu Long một cái, tức giận mở miệng nói: "Tiểu bạch si chuẩn bị tấn giai, đưa vào không gian cho nó an ổn ngủ một giấc."

"Tấn giai?" Lam Ảnh Nguyệt buồn bực đưa Tiểu Long đến trước mắt, cả ngày tiểu gia hòa này hết ăn lại ngủ, lại có thể tấn giai?

"Mẫu thân, ta buồn ngủ." Tiểu Long hí mắt, thanh âm cực kì suy yếu vô lực.

Lam Ảnh Nguyệt để Tiểu Long vào không gian: "Ngủ đi, chờ ngươi tỉnh lại sẽ lợi hại hơn."

"Ta đây có thể bảo hộ mẫu thân." Tiểu Long nói xong câu đó, liền hoàn toàn lâm vào ngủ say.

Lúc này, đột nhiên cửa bị đá văng ra, thậm chí Lam Nguyệt Ngôn còn chưa đứng vững, đã phải chống lại một đôi mắt lạnh lùng, giây tiếp theo, dường như Lam Nguyệt Ngôn không có việc gì nói với nha hoàn phía sau: "Mấy người các ngươi, mang đồ vào đây."

Vốn Lam Thủy cho rằng Lam Nguyệt Ngôn sẽ giận giữ, nhìn thấy nàng hiền hoà như vậy, Lam Thủy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng tính tình Lam Nguyệt Ngôn vốn đã kỳ quái, nàng cũng không dám chất vấn, vì thế lập tức sai người mang đồ vào.

Bước vào phòng, mình đã được buông xuống, Lam Thủy muốn vén lên lại bị Lam Nguyệt Ngôn nói: "Các ngươi lui hết ra ngoài đi."

"Tiểu thư, nô tì còn phải trang điểm cho nàng." Lam Thủy dè dặt cẩn trọng nói.

"Bảo ngươi cút thì ngươi cút, ở đây học được nhiều lời vô nghĩa như vậy?!" Lam Nguyệt Ngôn vùng vằng tiên lên, lập tức Lam Thủy bị đánh bay ra khỏi phòng.

Những người còn lại nhìn thấy vậy, lập tức chạy ra ngoài, còn thuận thế đóng cửa phòng lại.

Thanh long thế gia đứng đầu trong tứ đại thế gia, ngay cả Lam Ảnh Nguyệt không được sủng ái, thì mặt mũi vẫn phải có, trong phủ bày biện long trọng, vốn Lam phủ đã hoa lệ nay lại càng xa hoa.

Ngay tại thời điểm Lam Chấn tiếp đón trưởng lão của các thế gia, quần gia béo mập vội vã chạy vào, sắc mặt vô cùng khó coi, hiển nhiên là gặp phải việc cực kì kinh hách.

Lam Chấn đi đến một bên, thấp giọng hỏi nói: "Như thế nào?"

Quản gia lau mồ hôi, thanh âm run run nói: "Diệt Vương điện hạ tới."

Nghe quản nói, trong đầu Lam Chấn phanh một cái nổ tung, Diệt Vương điện hạ xuất quỷ nhập thần, trên cơ bản rất ít khi xuất hiện trong trường hợp này, tại sao hôm nay lại đến đây?

"Hắn có nói cái không?" Lam Chấn mơ hồ cảm thấy sự tình hôm nay không đơn giản, nhưng việc đã đến nước này, đã không còn đường rút lui.

Quản gia cúi đầu càng thấp: "Nô tài cũng không dám hỏi."

Lam Chấn nghe vậy mày gắt gao nhăn lại, xoay người hướng mấy vị trưởng lão kia nói: "Chư vị, ta đi ra đây một chút."

Trước cửa phủ uy nghiêm, sớm đã bị vây chặt.

Phượng Diệt vận một thân bạch y, dung nhan tuyệt mỹ khiến thiên địa thất sắc, mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, làm cho người ta không dám tiến lên, thậm chí còn không dám lớn tiếng nói chuyện.

Lam Chấn nhìn Phượng Diệt, hạ thất lưng, hèn mọn nói: "Không biết Diệt Vương điện hạ đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa."

Ánh mắt tà mị của Phượng Diệt lạnh lùng đảo qua Lam Chấn, mở miệng nói: "Bốn vương nghe nói hôm nay là đại hôn của ngũ tiểu thư quý phủ, đến xem thế nào."

"Vi thần thay mặt tiểu nữ đa tạ điện hạ." Thân mình Lam Chấn hơi hơi phát run, toàn thân lạnh như băng, đến cùng là chuyện gì mới mang đại phạt đến đây.

Thời điểm Lam Chấn dẫn Phượng Diệt vào trong, Phượng Diệt nói một câu, khiến Lam Chấn kém chút té trên đất.

Chỉ thấy Phượng Diệt vân đạm phong khinh mở miệng nói: "Không biết Lam gia chủ có thể để bốn vương gặp mặt ngũ tiểu thư một lần."

Nếu Lam Ảnh Nguyệt thật sự ở đây, có lẽ Lam Chấn sẽ không lo lắng như vậy, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt đã chết, hắn làm sao có thể để Diệt Vương gặp được.

"Điện hạ, đã đến giờ lành, hiện tại muốn gặp chỉ sợ không ổn." Lam Chấn cắn chặt răng, mồ hôi khiến toàn thân hắn ướt sũng.

"Không ổn?" Mắt Phượng tà mị hơi héch lên, nhiệt độ chung quanh mạnh mẽ giảm xuống: "Người cự tuyệt bốn vương?"

Người chung quanh sợ tới mức đại khí cũng không dám phát ra, lúc này từ trong tiền sảnh đi ra một hắc y nhân mập mạp, hắn nâng tay chỉ vào Phượng Diệt nói: "Người là ai? Qua ngày hôm nay Ngũ tiểu thư sẽ trở thành nữ nhân của thiếu chủ chúng ta, người nghĩ muốn gặp là được sao."

Nghe nói như vậy, người xung quanh hít một hơi khí lạnh, bọn họ giống như có thể thấy được kết cục của hắc y nhân kia.

"A." Phượng Diệt cười, nhưng mọi người sợ tới mức không tự chủ được cả thân mình run run: "Thiếu chủ của các người là ai? Cũng xứng tranh đoạt nữ nhân với bốn vương?"

Mọi người lập tức chấn kinh, Diệt Vương vừa nói cái gì, Lam Ảnh Nguyệt là nữ nhân của người?

Ở trong Phượng quốc này có ai không biết có ai không hiểu, Lam Ảnh Nguyệt chẳng những là một ngọc tử, còn là một phế vật, Diệt Vương điện hạ đối với bọn họ như một vị thần vậy, lại coi trọng Lam Ảnh Nguyệt, như vậy không phải thiên hạ sẽ chê cười sao?

Nam tử kia chưa từng thấy Phượng Diệt, nếu hắn biết người trước mặt mình là ai, có lẽ sẽ không làm ra điều ngu xuẩn này, hắn còn muốn nói chuyện, hắn nâng cánh tay lên đột nhiên đứt lìa, bay đến trên bãi đất trống ngoài điện, ngón tay vẫn còn run lên vài cái.

"A." Nam tử hét thảm một tiếng, lập tức trong phòng chạy ra một nam nhân gầy đeo mặt nạ, hắn nhìn cánh tay của bạn mình, lập tức hét lớn: "Là ai? Lại dám dẫm thương người của chúng ta!"

"Dám chỉ thẳng vào bốn vương, chắc chưa giác ngộ được cái chết." Không một ai nhìn thấy Phượng Diệt ra tay thế nào, người mập mạp kia lập tức trở thành một bãi máu loãng trước mặt mọi người.

Tần ngọc cùng mấy người vừa mới tới Lam phủ, vừa khéo nghe được lời Phượng Diệt nói, lại nghĩ mãi không ra, không phải Diệt Vương điện hạ thích Tiểu Dật sao? Tại sao còn nói Lam Ảnh Nguyệt là nữ nhân của hắn?

"Chẳng lẽ Diệt Vương điện hạ đứng núi này trông núi nọ?" An Nhã đề thấp thanh âm, cau mày, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tần Ngọc phe phẩy chiếc quạt trong tay, suy tư một lát, vô cùng thần bí nói: "Chúng ta giống như bị lừa."

An Nhã nghi hoặc hỏi ngược lại: "Vậy là ai lừa chúng ta?"

Lâm Khiêm hít mát, một lúc sau, ôn hòa mở miệng nói: "Diệc Vương đã đến, chứng tỏ hắc không phải người đứng núi này trông núi nọ."

Đúng lúc này, hắc y nhân lại ném ra đạn tín hiệu, trong nháy mắt có vô số hắc y nhân xuất hiện, nhìn chằm chằm hắc y nhân trước mắt như một đám kiến hôi, khiến người nhìn da đầu run lên.

Hắc y nhân kiêu ngạo cười nói: "Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay đừng nghĩ đến việc còn sống rời đi."

Nghe lời nói của hắc, những người kia chẳng những không sợ, ngược lại còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn bọn họ.

Nhóm hắc y nhân bị bọn họ nhìn có chút bối rối, không phải thời điểm nhìn thấy địch nhân đông như vậy người bình thường đều thất kinh sao? Những người này bị làm sao vậy? Phản ứng của bọn họ quá kì quái đi.

Nhìn nụ cười kiêu ngạo của hắc y nhân kia, Tần Ngọc chậm rãi đi về phía sau Phượng Diệc, khinh thường đứng khoanh tay trước ngực, lại dám khiêu khích Diệc Vương, hắc nhìn hắc y nhân cầm đầu trên tức mở miệng nói: "Ta nói, ngươi đang kể chuyện tiểu lâm sao?"

"Không có tri thức." An Nhã nói.

"Ngu xuẩn." Lâm Khiêm tiếp tục nói.

Đồng Phuong Hàn ghen nửa ngày, mới thốt lên được hai chữ: "Muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Gia tộc bị giết

Hắc y nhân nhìn mọi người xung quanh đang vui sướng khi người gặp họa, trong lòng vô cùng buồn bực, cảm giác là lạ, lại không biết xảy ra vấn đề chỗ nào.

Nhưng nghĩ lại, mặc kệ người trước mắt là ai, hắc có đồng người như vậy lại còn phải sợ một người sao, vì thế nghi hoặc trong lòng lập tức tiêu tán, hừ lạnh một tiếng nói: "Chết đến nơi rồi vẫn còn già mồm."

"Ha ha ha." Tần Ngọc không nói gì nhìn hắc y nhân tự tin trước mắt, lắc lắc đầu nói: "Đáng thương, thật đáng thương."

"Hừ." Hắc y nhân tiến lên một bước, vung tay lên, vô số hắc y nhân cũng theo đấy mà động, không đợi hắc y nhân nói một câu, hắc đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngã ngồi trên mặt đất.

Chỉ thấy Phượng Diệc vân đạm phong khinh nâng tay lên, mắt lạnh đảo qua những hắc y nhân kia, nói: "Băng tảng."

Giây tiếp theo, trên bầu trời bỗng xuất hiện vô số băng hoa lấp lánh, nhiệt độ lập tức bị hạ đến cực điểm, băng hoa kia dưới ánh mắt của mọi người, đâm vào mi tâm của hắc y nhân, trong nháy mắt thân thể hắc y nhân bị đánh tan, biến thành huyết bị tiêu tán trong không trung.

Một trận gió thổi qua, huyết vụ biến mất, mùi máu tươi biến mất không còn một chút, giống như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra, hắc y nhân biến mất không còn một người, chỉ có hắc y nhân cầm đầu vừa nãy gương mặt trắng bệch ngồi bệt ra đất, miệng không ngừng nói nhảm: "Làm sao có thể, làm sao có thể."

Mọi người ở đây, đã không thể nói được lên lời những gì họ thấy, bọn họ đều biết rõ Phượng Diệc cường đại, nhưng là chưa bao giờ tận mắt gặp qua, tình cảnh vừa rồi đã khiến bọn họ không thể diễn tả bằng lời.

Cho dù là mấy người Tần Ngọc, cũng nắm chặt nắm tay, đây là lực lượng cường giả.

Lam Chấn nhìn mọi thứ trước mắt, không thể tả được sợ hãi đang dâng lên trong lòng, hắc nhớ không lầm thì, vừa mới rồi Diệc Vương điện hạ nói Thị Huyết điện cùng người thường nữ nhân, Chả nhẽ Diệc vương nhìn trúng nghiệt nữ Lam Ảnh Nguyệt kia.

Nhưng mà nghiệt nữ kia không được một điểm nào hết, sao Diệc vương có thể coi trọng được, hơn nữa cư nhiên còn gặt hắc, nếu biết có quan hệ với Diệc Vương thế này, ngày đó hắc nhất định sẽ kêu người cứu Lam Ảnh Nguyệt ra.

Nghĩ như vậy, Lam Chấn chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, Diệc Vương giải quyết người Thị Huyết điện, nhưng hiện tại hắc lấy đâu ra một Lam Ảnh Nguyệt đưa cho Diệc Vương đây? Nhà đầu kia sớm đã không còn.

Lúc này Lam Chấn cực kì oán hận Lam Ảnh Nguyệt, hắc không nghĩ tới nhà đầu chết tiệt kia đã chết rồi mà vẫn mang lại nhiều chuyện rách việc như vậy.

Thời điểm mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần, một thân hồng y đi tới, giả y đó thắm, giả y được may và tỉ mỉ ôm trọn vóc dáng của nàng, trên đầu đội khăn voan đỏ thắm, được nha hoàn nâng đỡ tao nhã đi tới.

Nếu hôm nay Phụng Diệc không xuất hiện, Lam Chấn nhìn thấy nàng nhất định rất cao hứng, nhưng tình huống hiện tại không phải vậy, nếu vạch trần người trước mắt Phụng Diệc này là giả, như vậy không chỉ đắc tội Phụng Diệc, mà còn khiến người trong thiên hạ phát hiện Thanh Long thế gia đang bày ra một âm mưu lớn.

Nếu như vậy, nhất định Thanh Long thế gia sẽ bị hủy trong tay hắn, Lam Chấn nắm chặt tay, nhìn thân ảnh đang khoan thai đi đến kia, nội tâm vô cùng lo lắng.

Mặc kệ Lam Chấn có lo lắng thế nào, thân ảnh kia vẫn đi đến gần Lam Chấn, nhẹ giọng nói: "Đã tới giờ lành, nữ nhi đến cáo biệt."

Nghe thanh âm kia, Lam Chấn không chịu được run lên, thanh âm này, không thích hợp.

Mọi người cũng không hiểu ra làm sao, nhìn hành vi cử chỉ của Lam Ảnh Nguyệt, rõ ràng cực kì tao nhã, không giống một ngốc từ chút nào, chẳng lẽ là giả?

Còn không chờ Lam Chấn phản ứng, tân nương lại đi đến gần hắc y nhân đang thần thờ trên mặt đất kia nói: "Không phải mới sáng sớm đã thúc dục ta lên kiệu hoa sao, còn không đi?"

Lúc này ngay cả chết hắc y nhân kia cũng đã nghĩ tới, nhớ lại tình cảnh vừa mới rồi, hỏi hắn còn muốn đưa nàng lên kiệu hoa nữa không?!

Hiện tại thật sự hắn muốn được chết cùng với những hắc y nhân vừa này, nhưng mặc kệ hắn dùng biện pháp gì cũng không thể nhúc nhích, ngay cả căn lưỡi tự sát cũng làm không được.

Nhìn hồng y nữ tử kia, Tần Ngọc cùng mấy người không hẹn nhủ mày, cảm giác này, không đúng.

"Nguyệt nhi, hôm nay ủy khuất ngươi, hôm nay ngươi không cần lên kiệu hoa." Lam Chấn đột nhiên mở miệng nói.

Lam Chấn vô cùng kỳ vọng nhìn nữ tử một thân giả y trước mắt, hi vọng nàng phối hợp với bản thân, nếu không việc khôi hài ngày hôm nay coi như xong.

Nhưng mà, không như mong muốn, thiếu nữ nhàn nhạt mở miệng nói: "Phụ thân người lại đùa nữ nhi sao? Người thật sự không cần Thị Huyết điện trợ giúp?"

Dứt lời, ánh mắt một ít người thay đổi, chỉ cần có chút địa vị thì ai cũng biết đến Thị Huyết điện, là người tà giáo, mà hiện tại xem ra, Lam Chấn này muốn cấu kết với họ.?

Nghe xong, Lam Chấn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả giận nói: "Nguyệt nhi, ngươi hồ nháo cái gì? Vì phụ sao có thể cấu kết với tà giáo!"

"Nhưng mà tôi qua người không nói với nữ nhi như vậy." Thiếu nữ vội vàng vàng mở miệng.

Tần Ngọc nháy nháy mắt, hướng về phía trước một bước nói: "Tôi hôm qua, hắn nói gì với ngươi."

Lam Chấn lập tức tiến lên ngăn cản, lớn tiếng quát lớn nói: "Nguyệt nhi, đừng có nói bậy."

Thiếu nữ kia chẳng những không nghe, ngược lại nói còn lớn tiếng hơn: "Phụ thân người nói chỉ cần tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia gần tới Thị Huyết điện, Thị Huyết điện sẽ đưa cho Thanh Long thế gia hai quyển bí tịch, có bí tịch kia, nữ nhi cùng với ca ca sẽ vượt trội hơn mấy người Tần Ngọc kia!"

Nghe lời này, mọi người khiếp sợ không thôi, tin tức thu được trong lời này cũng không ít!

Thiếu nữ trước mắt này, căn bản không phải Lam Ảnh Nguyệt, hơn nữa, Thanh Long thế gia thật sự cấu kết với Thị Huyết điện.

Ngay tại thời điểm Lâm Khiêm muốn gỡ khăn voan trên đầu nữ tử xuống, khăn voan kia lại bị lật mở ra, lộ ra một gương mặt quen thuộc, đó là Lam Nguyệt Ngôn!

Thấy một màn như vậy, Lam Chấn hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, sao có thể là Ngôn nhi, không đúng phải là nha đầu Thanh Vân kia mới đúng? Đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Sự tình ngày hôm nay đã rời xa khỏi lòng bàn tay của hắn, đầu tiên là Diệc Vương xuất hiện, sau đó lại là tân nương biến thành Ngôn nhi, hơn nữa lại nói những lời vừa rồi.

"Lam Ảnh Nguyệt đâu?" Tần Ngọc hỏi.

Lam Chấn đang muốn ngăn cản, nhưng mà Lam Nguyệt Ngôn lại mở miệng, nàng khinh thường nói: "Tiểu tiện nhân kia đã sớm chết rồi, cái gì mà đại hôn, chẳng qua là lừa mấy người ngu ngốc như các ngươi mà thôi, căn bản không có Lam Ảnh Nguyệt nào cả! Bao cò kia, không xứng có được đại hôn như vậy."

Lam Nguyệt Ngôn nghiêm nhiên không biết lời nói của mình dẫn tới hậu quả gì, nàng tiếp tục nói: "Thị huyết điện thể nào cũng sẽ không thể nghĩ đến, chúng ta chỉ gả đi một nha hoàn, ha ha ha."

Nghe đến đó, tất cả mọi người đã rõ được nguyên nhân, trưởng lão Chu Tước thế gia chậm rãi tiến lên nói: "Không nghĩ tới ngay nữ nhi đã mất cũng mang ra để lợi dụng được, Chu Tước thế gia ta ta khinh thường làm bạn với người như vậy."

Lam Chấn nghiêm mặt tái mét, muốn phản bác, nhưng ngay cả một câu cũng không nói được.

"Bạch Hổ thế gia tán thành." Một lão giả áo lam lại nói.

"Huyền Vũ thế gia tán thành."

Nói xong, ba trưởng lão thế gia không hẹn cùng phát tay áo rời đi.

Sau đó, đến lượt các đại gia tộc cùng các quý tộc cùng đoạn tuyệt quan hệ với Thanh Long thế gia, vốn Lam phủ đang đông nghịt người bỗng chốc trở nên vắng tanh, Lam Chấn nhìn khoảng sân hiu quạnh kia, đã ý thức được Thanh Long thế gia đã bị hủy trong tay hắn.

Hắn chặt vật ngã ngồi trên ghế tựa, Lam phu nhân bên cạnh đã sớm ngủ.

"Không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt đáng thương như vậy, đã chết rồi còn bị phụ thân lợi dụng." An Nhã nói.

"Ha." Tần Ngọc cười lạnh một tiếng: "Có lẽ còn không phải thân sinh, nếu không có một phụ thân như vậy, kiếp trước chọn người đầu thai cũng cực xui đi."

Phượng Diệc đứng ở giữa sân, lạnh lùng nhìn Lam Chấn liếc mắt một cái, xem thường nói: "Cho dù là tên này, bản vương cũng không cho phép ngươi tiết độ."

Dứt lời, xoay người ly khai khỏi Lam phủ, hắn đi rồi, hắc y nhân may mắn còn sống cũng biến thành tro tàn.

Đúng lúc này, Lam Nguyệt Ngôn ở một bên đột nhiên kêu lớn: "Là ai mặc giá y cho ta, nha đầu Thanh Vân chết tiết kia đâu rồi!"

Dứt lời, trưởng tiên vung lên, Lam Thủy lại bị đánh bay ra ngoài, Lam Nguyệt Ngôn nhìn sắc mặt khó coi của Lam Chấn, chạy tới hét lớn: "Phụ thân, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Lam Chấn vốn đã cực kỳ tức giận, lập tức cho Lam Nguyệt Ngôn một bạt tay, cả giận nói: "Còn không phải chuyện tốt do ngươi làm sao? Toàn bộ Thanh Long thế gia đã bị hủy trong tay ngươi."

"Nữ nhi?" Lam Nguyệt Ngôn bùm mặt, không thể tin chỉ vào bản thân, mặt đầy nước mắt nói: "Phụ thân, nữ nhi không làm gì cả, người phải tin nữ nhi."

Lam Chấn lúc này sao có thể tin lời nói của Lam Nguyệt Ngôn nữa, hơn nữa vừa rồi hắn còn được tận mắt chứng kiến, vì thế đẩy tay Lam Nguyệt Ngôn đang bám trên tay hắn nói: "Ngươi là nghiệt nữ, cắt ngay cho ta."

"Phụ thân, không phải là nữ nhi." Lam Nguyệt Ngôn hoảng sợ xé rách giá y trên người, miệng không chút do dự nói: "Nhất định là có người hãm hại ta."

Nhìn Lam Nguyệt Ngôn lúc này khắc hẳn vừa mới rồi, Tần Ngọc cùng mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, tùy cơ ly khai lam phủ.

Đi trên đường huyền ảo, Tần Ngọc nhàn nhã mở miệng nói: "Một lần nữa ta được mở rộng kiến thức, kết cục của việc tính kế Tiểu Dật." Tần Ngọc lắc lắc đầu: "Hung tàn."

Lâm Khiêm nở nụ cười: "Một Thanh Long thế gia, sụp đổ."

An Nhã nghe đối thoại của bọn họ, mê mang mở miệng nói: "Chuyện này liên quan gì đến thần tượng?"

Đông Phương Hàn cực kỳ ghét bỏ liếc nhìn An Nhã, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngu ngốc."

Mấy người đang tiêu sái bước đi trên đường, bên tai lại truyền đến một thanh âm non nớt: "Theo ta đi."

Tần Ngọc cùng mấy người nước mắt chảy ròng, ta không nhìn thấy người, đi theo người kiểu gì?

Thao Thiết tựa hồ không ý thức đến vấn đề này, bay đã rất xa mới phát hiện không có ai đi theo, quay trở lại lạnh lùng nói: "Thanh Phong lâu, nhà gian chữ thiên đất nhất."

Mấy người không nói gì, yên lặng đi về phía Thanh Phong lâu, vừa đẩy cửa ra, Tần Ngọc đã nói: "Tiểu Dật, ngươi lừa chúng ta lâu như vậy, có phải nên bồi thường một chút hay không?."

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt nghe xong, lông mày cũng lời phải động nói: "Các ngươi có hỏi qua ta sao?"

Mấy người ngẩn ra, hình như bọn họ không hỏi về thân thể của Tiểu Dật.

"Thần tượng, Diệc Vương điện hạ có phải đứng núi này trông núi nọ hay không, hần nói Lam Ảnh Nguyệt là nữ nhân của hần!" An Nhã nói.

Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới Phurong Diệc lại xuất hiện, nhớ tới sự tình ngày đó, trong mắt nàng chợt lạnh, không mở miệng.

"Thần tượng ngươi không tức giận sao?" An Nhã buồn bực nhìn Lam Ảnh Nguyệt, phản ứng của thần tượng có phải bình thản quá rồi hay không.

Không nói gì liếc mắt nhìn An Nhã một cái, đầu óc tiểu cô nương này bao giờ mới linh động lên được, chẳng lẽ nàng muốn bản thân ăn dấm chua?

"Ngày mai chúng ta đi Vô Tâm Cung, trước khi đi mấy người các ngươi về gia tộc mình nhìn một chút đi, nhìn xem tình huống của gia chủ các ngươi thế nào rồi." Lam Ảnh Nguyệt nói.

Tần Ngọc không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt lại để chuyện này trong lòng, trong lòng không khỏi có chút cảm động, cười nói: "Có thể chờ chúng ta trở về xem rồi cùng đi không?."

"Không, hiện tại ta phải đi." Lam Ảnh Nguyệt giương mắt nhìn Tần Ngọc, bên người nàng tồn tại rất nhiều nguy hiểm, ngay cả có Du Hồn cùng Thao Thiết che chở, nàng cũng không dám bảo đảm Âm Vực có phải người trà trộn vào không, nắm bắt được trước sự tình.

Nhìn ánh mắt quật cường của Lam Ảnh Nguyệt, Tần Ngọc bất đắc dĩ nhìn về phía Lâm Khiêm.

Lâm Khiêm nở nụ cười, nhìn Lam Ảnh Nguyệt có chút tiều tụy, ôn nhu nói: "Vây hôm nay, đến Bạch Hồ thế gia nhìn là được rồi, ba gia chủ bị bệnh giống nhau, nhìn một người là đủ biết."

Sau khi ăn xong, mấy người cùng đi Bạch Hồ thế gia, Bạch Hồ thế gia được xây dựng cực kì to lớn khí phách, ở ngay chính cửa lớn đặt hai pho tượng bạch hổ, trông rất sống động, nhìn qua khí phách vô cùng.

Gã sai vật ở cửa nhìn thấy Lâm Khiêm trở về, xoay người nói: "Thiếu gia đã trở lại."

"Đi xuống đi, ta dẫn bọn họ đi nhìn gia chủ." Ngừ khí Lâm Khiêm nhu hòa nói.

"Là." Gã sai vật hành lễ với mấy người Tần Ngọc sau đó đứng sang một bên.

Nhìn bố trí bên trong Bạch Hồ thế gia, Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng nói: "Trường bối của các ngươi trước kia nhất định là anh hùng rong ruổi sa trường."

Lâm Khiêm nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia kiêu ngạo: "Tiểu Dật rất thông minh."

Mấy người đi được một lát, lập tức thấy được lầu các ẩn trong rừng trúc, không đợi mấy người đi vào, một người quen thuộc đi ra, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người, đối phương hiển nhiên cũng giật mình: "Không nghĩ tới lại gặp mấy người các ngươi ở chỗ này."

"Sao ngươi lại tới đây?" Ngừ khí Lâm Khiêm nhàn nhạt, nghe không ra hi giận.

Lâm triệt nở nụ cười: "Ta đến nhìn gia chủ."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn không khí giữa hai người có chút quỷ dị, hơi hơi nhíu mày, thời điểm Lâm Triệt cùng Lâm Khiêm tham gia tứ liên minh quốc tế tái, giống như hai người xa lạ vậy, thật không ngờ, hai người bọn họ đều là người Bạch Hồ thế gia.

Lâm Khiêm không muốn nói chuyện, vòng qua Lâm Triệt đi về phía lầu các, Lâm Khiêm đối ai cũng vô cùng ôn nhu, nhưng đối với Lâm Triệt lại lãnh đạm đến trình độ này, thật sự là có chút ý vị sâu xa.

Đẩy cửa ra, một chút hương dược nhàn nhạt bay ra, lầu các này được dựng bằng trúc, cực kì u tĩnh, bên trong phòng bày biện đồ vật cực nhỏ, nhưng không có vật nào không phải trân phẩm.

"Các ngươi lui xuống hết đi." Thị nữ hầu hạ đứng bên cạnh nghe xong, lập tức lui xuống.

"Tiểu Dật, đi đến nhìn xem." Lâm Khiêm nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, thanh âm cực kì mềm nhẹ.

Lúc trước đã được nghe bọn họ nói về bệnh trạng, Lam Ảnh Nguyệt đã nghĩ đến cảnh tượng lát nữa nhìn thấy sẽ thế nào, nhưng thời điểm tận mắt nàng nhìn thấy, tay vẫn không tự chủ được nắm chặt lại.

Bởi vì người nằm trên giường kia, đã không thể gọi là người được nữa, chính là da bọc xương, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng, chỉ có ngực hơi phập phồng kia, nói cho người khác biết hần còn sống.

Du Hồn luôn trầm mặc khi nhìn đến cảnh tượng này, chợt lóe ra không gian, lạnh lạnh mở miệng nói: "Không thể tưởng tượng được, cách nhiều năm như vậy, vẫn còn có thể nhìn thấy độc này."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Đùng đùng về mặt (nhất)

*về mặt có nghĩa là bị làm cho bề mặt đại loại vậy, tiêu đề trên mị không biết phải sửa thế nào cho hợp vì vậy mị để nguyên.

"Giải thế nào?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi, nhìn Du Hồn.

Tần Ngọc cùng mấy người cũng khẩn trương nhìn Du Hồn, dù sao thì phụ thân bọn họ nằm như vậy đã tám năm, tám năm qua bọn họ mới không ít đại được sư nhưng không chút khởi sắc, hiện tại Du Hồn cùng Tiểu Dật là hi vọng duy nhất của bọn họ.

Du Hồn trầm ngâm một lát, mở miệng nói: "Được liệu để luyện chế thuốc giải, đều ở Âm Vực, đại lục này căn bản không có."

Nghe xong, sắc mặt mấy người trở nên cực kì trầm trọng, bọn họ chưa từng nghe qua về Âm Vực, ngay cả đó là chỗ nào cũng không biết, phải tìm được liệu trong đây thế nào.

"Đùng lo lắng." Lam Ảnh Nguyệt nhủ mảy nói: "Âm Vực, cho dù thế nào ta cũng muốn vào, chỉ cần ta còn sống nhất định mang được liệu trở về."

Người Âm Vực đã theo dõi nàng, nàng cùng Âm Vực nhất định không thể cùng tồn vong.

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, trong nháy mắt mấy người đã hiểu, Âm Vực là một nơi cực kì hung hiểm, Lâm Khiêm tiến lên phía trước một bước nói: "Một khi đã như vậy, ta đi cùng người."

"Đúng vậy." Nụ cười trên mặt Tần Ngọc đã biến mất, đứng đắn nói: "Đây là cứu người nhà của chúng ta, làm sao có thể để một mình người đi mạo hiểm được."

"Các người đi như vậy ta cũng không thể ở lại được, không cần chê ta quá yếu là tốt rồi." An Nhã nói.

Đồng Phương Hàn không nói gì, nhưng ánh mắt kiên định kia đã nói lên tất cả.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bọn họ, gần từng chữ một: "Chúng ta phải thật cường đại, nếu không đi Âm Vực, chính là đi chịu chết."

Mấy người đã hiểu được tính nghiêm trọng của việc này, trịnh trọng gật đầu.

"Chúng ta đi, đi Vô Tâm Cung." Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy, mấy người bước theo ra khỏi lầu các.

Mới ra đến ngoài đã thấy một nam tử trạc bốn mươi đi lại ngoài cửa, vừa nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đi ra, nam nhân lập tức quỳ xuống: "Lam tiểu thư, lão nô thay gia chủ cảm ơn người."

Lam Ảnh Nguyệt nhủ mảy nhìn nam nhân đang quỳ rạp trên đất kia, lập tức xoay người kéo hắn dậy: "Sự tình còn chưa hoàn thành, cũng không cần cảm tạ ta."

"Lâm thúc, chúng ta muốn đi Vô Tâm Cung, đã chuẩn bị tốt chưa?" Lâm Khiêm hỏi.

Lâm thúc hơi hơi xoay người nói: "Đã chuẩn bị tốt rồi."

"Những ngày ta không ở đây, phiền Lâm thúc rồi." Ngữ khí Lâm Khiêm cực kì ôn hòa, thế nhưng lại để lộ ra một chút ngưng trọng.

Thời điểm mấy người ra khỏi thành, trời đã chuyển về đêm

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại, An Nhã buồn bực vén rèm lên, lại bị tình cảnh trước mắt làm cho ngây ngốc, cả đời này nàng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy.

Xa phu sớm đã bị dọa ngốc, ngay cả roi trong tay roi lúc nào cũng không biết.

"Nha đầu không có tiền đồ, nhìn thấy cái gì mà chuyện bé xé ra to như vậy.y?????" Tần Ngọc mới ló đầu ra khỏi xe, thân mình cũng bất động.

Đồng Phương Hàn đập một cước, Tần Ngọc cùng An Nhã ngã khỏi xe.

Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt ngẩng đầu lên, trên mặt hồ cách đây mấy thước một người lẳng lặng đứng đấy, vốn hiện tại đang là ban đêm nhưng lại sáng như ban ngày, toàn bộ những bông hoa trên mặt hồ nở rộ, từng nụ hoa tạo thành một con đường, bắt đầu từ chân người kia cho đến chỗ xe ngựa đang đứng.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hắn, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nàng nhắc chân xuống xe ngựa, bước đi trên con đường kia, mỗi một bước chân đi qua nụ hoa bất

đầu nở dần phía sau.

"Sao ngươi lại tới đây?" Lam Ảnh Nguyệt đứng trước mặt hắn, nhưng lại không ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh mắt tà mị của Phượng Diệc hơi hơi nheo lại, vung tay lên, hoa trên mặt hồ lập tức bay lên không trung, kết thành một bình chướng, hoàn toàn bao quanh hai người, hắn ôn nhu nói: "Hôm nay là sinh nhật nàng."

Lam Ảnh Nguyệt ngẩn ra, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

Phượng Diệc cúi đầu, nhìn ánh mắt quật cường kia, cúi đầu phát ra một tiếng cười khê: "Nha đầu vẫn còn đang tức giận ta sao?"

Hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, khom người, ghé vào bên tai nàng, ôn nhu nói: "Mặc kệ nàng vẫn chưa chấp nhận, trong lòng nàng đã có ta."

"Nói bậy." Mặt Lam Ảnh Nguyệt trên nóng lên, đẩy hắn ra, lại phát hiện cái tay kia dính trên người nàng không thể gỡ ra, nàng tức giận ngẩng đầu, lại thấy được ánh mắt đang mỉm cười của hắn.

"Muốn đẩy ta khẩn cấp như vậy sao, hử?" Thanh âm Phượng Diệc hơi hơi cao lên, một cánh tay kéo nàng vào trong lòng: "Đến, ta nhất định không phản kháng."

Lam Ảnh Nguyệt mồ hôi lạnh chảy ròng, nam nhân này quả thật quá vô sỉ.

"Hiện tại Vô Yên không thể chết được, một khi nàng xảy ra chuyện, rất có khả năng La Sát sẽ đến đại lục này, sau đó sẽ phát hiện ngươi, hiện tại thực lực của ta còn chưa khôi phục, cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, chỉ có thể ủy khuất nàng vậy." Hắn ôn nhu nói.

Nghe hắn giải thích, Lam Ảnh Nguyệt không phát hiện ra phiền chán mấy ngày hôm nay đã bị tiêu tan hết, nàng lạnh lùng mở miệng nói: "Vậy tại sao hôm đó ngươi không nói?"

"Ngày đó có Nam Cung ở gần đấy, nếu ta nói ra, tất nhiên sẽ bị hắn phát hiện, nếu hắn báo với La Sát, sự tình sẽ trở nên cực kì khó khăn." Phượng Diệc biết việc hắn làm hôm đó đã tổn thương đến nha đầu, nhưng gần đây có rất nhiều chuyện khó giải thích, không thể bứt ra.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn ánh mắt nghiêm cẩn của hắn, hơi hơi ghé mắt, nhẹ giọng nói: "Ngươi đi đi, ta tha thứ ngươi."

Phượng Diệc nhu nhu cái tai mềm mại của nàng, đeo một khuyên tai màu tím lên, nhẹ giọng nói: "Quả nhiên rất hợp với nàng."

"Cái gì?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi.

"Tín vật đính ước." Phượng Diệc nở nụ cười, ôn nhu hôn trán nàng nói: "Đi đi, chơi vui về."

Thời điểm nhìn thấy khuyên tai kia, Du Hồn khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, thân mình hơi hơi run run, quay đầu, lại phát hiện Phượng Diệc đang nhìn về phía hắn, trong mắt kia mang theo một tia cảnh cáo, Du Hồn lập tức cúi đầu.

Thao Thiết một mặt hắc tuyến, Vô Tâm Cung kia cũng không phải là địa phương để du ngoạn, chỉ có đại ma vương mới có thể nói ra như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt biết nàng có phản kháng cũng không hữu dụng, vì vậy nghe theo Phượng Diệc, không tháo khuyên tai kia ra.

Tần Ngọc cùng mấy người vốn còn muốn xem náo nhiệt, bất đắc dĩ bị những đóa hoa này che hết, cái gì cũng không nhìn thấy, Tần Ngọc thờ dãi nói: "Nếu ta cũng có thể biến ra một rừng hoa trong hư không như điện hạ thì tốt rồi, như vậy còn phải lo lắng mỹ nữ không đến bên người sao?"

Lâm Khiêm cùng mấy vị một đầu đầy hắc tuyến, ghét bỏ nói: "Ngươi cũng chỉ có tiền đồ như vậy thôi sao?."

Ngay tại thời điểm mấy người nhàm chán chờ Lam Ảnh Nguyệt, những đóa hoa kia bắt đầu tàn ra, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng bay xuống, mặt hồ khôi phục về vốn có của nó, sớm đã không thấy thân ảnh của Phượng Diệc.

Mấy người vừa mới chuẩn bị lên ngựa, trên bầu trời đột nhiên hiện lên một đạo kim quang, sau đó hiện lên một dòng chữ sắc vàng rực rỡ: "Nguyệt nhi, sinh nhật vui vẻ."

Tần Ngọc cùng mấy người cả kinh, tất cả đều quay đầu nhìn Lam Ảnh Nguyệt, không hẹn mà cùng nói: "Tiểu Dật, hôm nay là sinh nhật ngươi?."

Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nhún mày: "Ta không để ý các ngươi đưa lễ vật muộn."

Trải qua tình cảnh ở Lam phủ, An Nhã cuối cùng cũng biết rõ thân phận thật sự của Lam Ảnh Nguyệt, nhưng là nàng vẫn không thể tin cái người phé vật kia lại chính là Lam Ảnh Nguyệt trước mắt, trừ bỏ đều là nữ hài tử ở ngoài, hai người không giống nhau một chút nào, cho nên lời đồn là nói nhầm người.

Vô Tâm Cung cách Hoàng Thành ba ngày đường, mấy người đi một chút lại ngừng, qua ngày thứ năm mới đến phạm vi của Vô Tâm Cung.

Nhìn sơn mạch rộng lớn kia, ánh mắt ngày xưa của An Nhã sáng trở lại, nếu không phải lần này thần tượng muốn đến Vô Tâm Cung, có lẽ cả đời này nàng sẽ không trở về.

"Vui vẻ chút, tiểu nha đầu, rất nhanh thôi ngươi có thể giết được kẻ thù của mình." Lam Ảnh Nguyệt nhú mày nói.

An Nhã nghe vậy không phản bác chỉ nói: "Thần tượng, ngươi so với ta tỉ lệ sẽ cao hơn."

"Không cần để ý nhiều như vậy." Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nói xong câu đó, hướng về phía mây mù đi tới, chỉ thấy từng khối đá một xếp uốn lượn mà lên, nhìn không tới tận cùng.

Thềm đá tuy rằng rất nhiều, nhưng lại cực kì sạch sẽ, cơ hồ không thấy tro bụi (chém gió)

Đi vài phút sau, trên bậc thang xuất hiện một nam tử, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, tùy ý nói một câu: "Ngươi chính là Lam Dật, tới thật đúng lúc, ta còn có việc, ngươi quét nốt những bậc thang còn lại cho ta."

Bởi vì Lam Ảnh Nguyệt đi nhanh hơn mấy người, nam tử không nhìn thấy mấy người An Nhã, vì thế cực kì kiêu ngạo, vốn hắn đã phải chờ tiểu nha đầu này từ sáng sớm cho nên cực kì khó chịu, vừa rồi sư huynh lại còn bảo hắn quét thềm, trong lòng càng tức giận không thể bực phát: "Nhanh chút, đứng đây làm gì, ngươi cho rằng nhị cung chủ thật sự muốn gọi ngươi đến đây dạy chúng ta sao?"

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay tiếp nhận cái chổi trong tay hắn, cũng không giận, ngược lại cười nói: "Vậy ngươi nói nhị cung chủ gọi ta đến đây làm gì?"

"Hừ." Kia nam tử kia hừ lạnh một tiếng, nâng tay đánh về hướng Lam Ảnh Nguyệt: "Tiểu quỷ không biết điều."

Lời của hắn còn chưa nói xong, thân thể lại mất trọng tâm, sau đó lăn xuống bậc thang.

An Nhã cùng mấy người vừa đi vừa nói chuyện, lại cảm giác được phía trước có cái gì đang lăn xuống, đợi đến gần mới nhìn rõ đó là người, Đông Phương Hàn một cước đạp lên, thân mình nam tử kia vững chắc nằm dưới chân Đông Phương Hàn.

An Nhã nhìn quần áo của nam tử, không hiểu gì tiến lên hỏi: "Ngươi là người thuộc điện nào, sao lại lăn từ trên đó xuống đây?"

Nam tử gian nan ngẩng đầu, trên đầu sớm đã chảy máu, trên gương mặt đầy máu bầm, hắn run run mở miệng nói: "Nhị tiểu thư, nhất định cần phải cẩn thận Lam Dật kia, chính là nàng đánh ta rơi xuống đây."

An Nhã nhú mày, thần tượng sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, người này khẳng định là tự làm tự chịu.

Đông Phương Hàn vừa nghe hắn nói như vậy, ánh mắt lạnh lùng, thuận thế liền cho hắn một cước, nam tử kia không hiểu ra làm sao, thân mình đã không chịu nổi chèn ép lăn xuống tiếp.

Mấy người nhanh chân muốn đuổi theo Lam Ảnh Nguyệt, lại phát hiện không lâu sau lại lăn xuống một người khác, mới đầu bọn họ còn nghi vấn, nhưng về sau liền một cước cho bọn họ cút đi xa hơn.

Một lúc lâu sau, Lam Ảnh Nguyệt mơ hồ thấy được một đại môn khí thế, trên cửa điêu khắc vô số kim long trông rất sống động, nhưng đại môn kia lại đóng chặt

Đợi một lát, An Nhã cùng mấy người cũng đến, nhìn đại môn đang khép chặt kia, Tần Ngọc nói: "Này Vô Tâm Cung cũng thật sự là quá đáng, An Nghiêm mời Tiểu Dật đến, đến đây rồi còn đóng cửa lại."

"Có kết giới." Thao Thiết nói.

"Đi, mở kết giới." Lam Ảnh Nguyệt khoanh tay, tựa người vào trên cột, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Trong đại điện Vô Tâm Cung, An Nghiêm cùng vài vị trưởng lão đang nghị sự, một thuộc hạ đột nhiên xuất hiện ngoài cửa quỳ xuống nói: "Nhị cung chủ, Lam Dật đến."

"Hừ, để nàng chờ." An Nghiêm khinh thường, đầu cũng không nâng lên.

"Nhưng mà." Sắc mặt đệ tử kia có chút khó xử, nhìn qua thể tới của Lam Dật kia cực kì mạnh mẽ, thoát nhìn rất khó đối phó.

"Ngu xuẩn, chỉ là một con nhóc, ngươi sợ cái gì?." An Nghiêm cá giận nói.

"Chính là, muốn cho nha đầu kia biết, cho dù là thất giai đến Vô Tâm Cung của chúng ta, chẳng đáng là gì." Hai mắt lão hắc y nhân bên cạnh mang theo tàn nhẫn, không chút nào che giấu khinh bỉ đối với Lam Ảnh Nguyệt.

"Chẳng lẽ nàng có thể phá vỡ kết giới do mấy người chúng ta tạo thành sao, ngu muội." Một lão giả áo lam chế giễu nói.

Lão hắc y nhân kia nghe vậy khinh thường nở nụ cười: "Nếu nàng có thể phá vỡ kết giới, ta đây tặng lại cho nàng chức vị trưởng lão này như thế nào?."

"Àm vang." Hắc y lão giả vừa mới dứt lời, đại điện đột nhiên rung chuyển, cùng với một thanh âm thanh thúy vang lên, chúng đệ tử trong Vô Tâm Cung đều cả kinh, kết giới của Vô Tâm Cung trăm năm không người nào có thể phá, cứ nhiên lại bị khai mở.

"Thương trưởng lão." Lão giả áo lam kia nói mang theo chút run run.

Thương trưởng lão ghen đến mặt đỏ bừng, hắn vừa mới nói lời kia xong, kết lại bị phá, không phải đánh mặt hắn sao, vì thế trầm giọng nói: "Văn trưởng lão, kết giới này khẳng định không phải nha đầu kia phá, ta muốn nhìn đến cùng, có phải nàng mang heo cường giả đến không."

Sắc mặt An Nghiêm cũng cực kì khó coi, mấy người vừa mới đi ra đại điện, một đệ tử kinh hoảng chạy tới, quỳ xuống đất nói: "Khởi bẩm nhị cung chủ, Lam Dật đánh vỡ kết giới!"

"Nói bậy!" Giương mặt Thương trưởng lão đã đen đến mức không thể đen hơn, nếu một con nhóc mới mười mấy tuổi có thể phá kết giới, mặt mũi của hắn còn để ở nơi nào?.

Đệ tử kia không biết mình đã nói sai cái gì, tiếp tục nói: "Đệ tử tận mắt nhìn thấy."

"Cút ngay." Thương trưởng lão một cước đá đệ tử đến truyền tin kia bay khỏi đại điện, hùng hổ đi ra ngoài.

Đệ tử kia đứng dậy khỏi mặt đất, buồn bực gãi gãi đầu, lại không biết bản thân đã làm gì sai.

Chờ An Nghiêm mang theo mọi người đến trước cửa chính Vô Tâm Cung, vốn cho là không khí sẽ là giương cung bạt kiếm, lại không nghĩ rằng trước mắt lại là cảnh tượng khác, nháy mắt làm cho hắn không biết mở miệng như thế nào.

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người, ngồi vây quanh một cái bàn, ăn điểm tâm cùng uống trà, ngay cả bọn họ đến cũng không khiến mấy người chú ý.

"Thần tượng, tại sao ngươi lại mang theo bàn ghế trong nhẵn trừ vật?." An Nhã buồn bực nói.

"Thời điểm ăn cơm đã ngoại cực kì thuận tiện." Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi ăn điểm tâm, bộ bàn này nàng lấy ở Thanh Long thế gia.

"Điểm tâm rất ngon." Lâm Khiêm nói.

Nhìn mấy người không coi ai ra gì ăn cơm, mấy người xung quanh đỏ mặt hoi lạnh rùng rùng.

"Khụ khụ." An Nghiêm ho khan hai tiếng.

Tần Ngọc khoa trương nhét một khối điểm tâm vào miệng, hét lớn: "Tiểu Dật, Tiểu Dật, An cung chủ đến."

Lam Ảnh Nguyệt tao nhã uống trà, bình tĩnh đứng lên nói: "An cung chủ thật đúng là sự vụ bận rộn."

Không chờ An Nghiêm mở miệng, Thương trưởng lão đã hùng hổ tiến lên nói: "Chính là ngươi phá kết giới của Vô Tâm Cung chúng ta?"

Lam Ảnh Nguyệt nghiêng đầu, vân đạm phong khinh nói: "Không biết kết giới của các ngươi là ai bày ra, thật sự là không chịu nổi một kích, ta vừa mới nghĩ là mình xuống tay cũng không quá nặng, thế mà lại phá được, thật ngại quá."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đùng đùng về mặt (nhị)

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói xong, sắc mặt Thương trưởng lão trở nên đen vô cùng, hắn nhìn chăm chăm vào thiếu nữ có vẻ mặt đầy vô tội trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngươi nói lại một lần nữa xem?"

"Hazz." Lam Ảnh Nguyệt thờ dài một tiếng, thất vọng nói: "Vô Tâm Cung ở tên đại lục này cũng được coi là có chút địa vị, nhưng mà kết giới thì, hazzz."

Nhìn gương mặt vô cùng đau đớn của nàng, Thương trưởng lão không thể nhịn được nữa nói: "Tiểu hài tử không biết điều, đừng vội can rờ."

"Can rờ?" Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười lạnh lùng: "Không phải trưởng lão muốn nói với ta, kết giới này của ngươi là vì lâu ngày không được tu bổ cho nên mới bị ta phá vỡ?"

Thương trưởng lão bị nàng nói đến nổi tức giận đỏ bừng mặt, hắn nâng cánh tay lên, run run chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi, ngươi, ngươi."

Ngươi nửa ngày, như cũ vẫn chưa nói ra được một câu.

Tần Ngọc ở một bên thấy thế, lập tức cầm lấy một cái chén, rót đầy một ly trà chân chó chạy tới trước mặt Thương trưởng lão, cười nói: "Người lớn tuổi, không nên tức giận hại đến thân."

Thương trưởng lão vung tay một cái, trong nháy mắt Tần Ngọc lui ra xa cách đây mấy thước, cười nói: "Thật sự là không biết nhận lòng tốt của người khác."

"Khụ khụ." An Nhã che miệng, hai vai không ngừng run run, Ngọc ca ca huynh rõ ràng đang khiến người ta giận càng thêm giận.

Mấy năm gần đây Thương trưởng lão luôn duy trì bộ dáng độc tôn, hiện tại chịu phải đả kích như thế này không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo, nàng phải nhắc nhở thần tượng cần phải đề phòng.

Tất cả đệ tử xung quanh đều cúi đầu, đại khí cũng không dám ra, bọn họ tận mắt nhìn thấy Lam Dật một tay phá vỡ kết giới, nhưng nhìn gương mặt đen xì của Thương trưởng lão kia, bọn họ chỉ có thể cùng nhau giả câm.

Thương trưởng lão giận không có nơi phát tiết, xoay người nói với Vân trưởng lão phía sau: "Vân trưởng lão, ta và ngươi hợp lực tạo lại kết giới, ta muốn nhìn xem tiểu nha đầu này phá vỡ kết giới như thế nào."

"Không cần." Lam Ảnh Nguyệt miễn cưỡng nói.

Thương trưởng lão tưởng Lam Ảnh Nguyệt chột dạ, thanh âm lạnh lùng nói: "Sợ rồi sao?"

Lam Ảnh Nguyệt bĩu môi, nhẹ giọng nói: "Ta đây là cho ngươi suy nghĩ lại, sợ ngươi mất mặt trước các đệ tử của mình thôi."

"Hừ." Thương trưởng lão đã sớm tức giận đến nổi mất hết lý trí, tôn nghiêm của hắn có thể để một oắt con như tiểu nha đầu này giẫm lên sao.

An Nghiễm đã từng ăn quả đắng trong tay Lam Ảnh Nguyệt, tất nhiên biết Lam Ảnh Nguyệt sẽ không ra tay giống như mọi khi, nhìn lòng bộ dáng tự tin của nàng, chỉ sợ việc này có trá.

Nhưng mà lúc này Thương trưởng lão hoàn toàn không nghe lời khuyên của An Nghiễm, vẫn một mực muốn bày lại kết giới, Vân trưởng lão cũng không lay chuyển được hắn, chỉ đành cùng hắn bày bố lại kết giới.

Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người nhân nhĩ ngồi trước cửa, nhìn Vân trưởng lão cùng Thương trưởng lão đang hợp lực bày bố lại kết giới, nửa canh giờ trôi qua, hai trưởng lão đổ mồ hôi đầy đầu, nhưng kết giới vẫn chưa được bày xong, Tần Ngọc gấp một cái nói: "Nhanh nhanh chút, trời cũng sắp tối rồi."

Lại qua thời gian hết một chén trà, kết giới rốt cục cũng được hoàn thành.

Thương trưởng lão vuốt trán, khinh thường nhìn Lam Ảnh Nguyệt nói: "Nếu ngươi phá được kết giới này, ta nhường ghế trưởng lão này lại cho ngươi."

Chúng đệ tử sợ tới mức suýt chút nữa quỵ trên mặt đất, một đệ tử nhịn không được phát ra tiếng nói: "Trưởng lão, thỉnh cân nhắc."

Thương trưởng lão trừng mắt, cả giận nói: "Ý của ngươi là ta không bằng nhóc con này, nàng có thể một trưởng phá vỡ kết giới của ta sao?"

"Không là, không là." Đệ tử sợ tới mức liên tục lắc đầu, còn muốn khuyên bảo, người chung quanh lại âm thầm nháy mắt với hắn, không muốn chết đứng nói.

Bằng không lấy tính tình của Thương trưởng lão mà nói, phỏng chừng một khi mất hứng ngay cả mạng cũng không còn.

"Cái ghế trưởng lão của ngươi?" Lam Ảnh Nguyệt thong dong đứng lên, nhẹ giọng nói: "Ta cũng không hiếm lạ."

Kỷ thực kết giới Vô Tâm Cung xem như tương đối kiên cố, nhưng gặp phải Thao Thiết cùng Du Hồn, muốn phá vỡ cũng chỉ là một cái vẩy tay mà thôi.

Mọi người trong Vô Tâm Cung gât gao nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt, đại khí cũng không dám phát ra.

Trái lại mấy người cùng với Tần Ngọc cực kì thoải mái tự tại, trên mặt mang theo ý cười thoải mái.

Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, Lam Ảnh Nguyệt động, chỉ thấy nàng không chút để ý đi về phía Thương trưởng lão, miễn cưỡng động tay chậm rì rì đánh về phía kết giới.

Khóe miệng Tần Ngọc vừa kéo: "Tiểu Dật ngươi có thể nghiêm túc một chút hay không?"

Nhìn động tác mềm nhũn của nàng, mồ hôi lạnh của mọi người chảy ròng ròng, nếu nàng chỉ cần động tác như vậy phá vỡ kết giới, như vậy thế giới này cũng thật mơ hồ.

Du Hồn nhìn nàng như vậy, trong mắt ẩn hiện ý cười, tính tình tiểu thư, thật đúng là làm cho người ta đoán không ra.

"Ha ha ha." Thương trưởng lão nguyên bản còn có chút lo lắng, nhưng là thời điểm nhìn thấy động tác của Lam Ảnh Nguyệt, lo lắng trong lòng hắn sớm đã biến mất hoàn toàn.

Cho dù là cường giả thất giai có suất ra một kích toàn lực, thì kết giới này cũng không hề bị tổn hại chút nào, chứ nói gì đến chừng không một chút lực của nha đầu kia.

Nhưng vào lúc bàn tay Lam Ảnh Nguyệt chạm vào kết giới, không có một chút phản ứng.

"Ha ha, nha đầu ngu xuẩn, còn không nhận thua!" Thương trưởng lão đắc ý cười ha ha.

Chúng đệ tử lại nghi hoặc không thôi, vừa mới rồi rõ ràng còn có thể phá vỡ, vì sao hiện tại lại không được, rốt cuộc xảy ra vấn đề chỗ nào, nhưng mà kết quả như vậy là tốt nhất, nếu không Thương trưởng lão mà bị mất hết mặt mũi, bọn họ cũng khó sống an ổn qua ngày.

An Nghiêm vừa mới buông được tâm xuống, lại nghe được một thanh âm thanh thúy.

Lam Ảnh Nguyệt vẫn duy trì tư thế vừa rồi, nhưng là tay nàng vừa hạ xuống kết giới từ từ nứt ra, nhân nhật liếc Du Hồn một cái: "Phối hợp tuyệt không ăn ý."

Trên mặt Du Hồn lộ ra một tia xấu hổ, nhân nhật mở miệng nói: "Vừa mới rồi thất thần."

Nghe thanh âm cao thấp nối tiếp nhau kia, sắc mặt Thương trưởng lão không ngừng biến hóa, hắn không thể tin, không chớp mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, lại có thể một trường phá vỡ kết giới của hai cường giả bát giai tạo nên?

Lam Ảnh Nguyệt nhìn gương mặt trắng bệch của Thương trưởng lão, cười nói: "Ngươi yên tâm, ta không cần cái ghế trưởng lão của ngươi."

Nghe nàng nói, càng làm cho Thương trưởng lão mặt đỏ tai hồng.

An Nghiêm nhìn chằm chằm vào Lam Ảnh Nguyệt, không biết lần này để Lam Ảnh Nguyệt lên núi là đúng hay sai, người nọ nói thẳng muốn hấn mạng người lên núi, nhưng lại không nói muốn làm cái gì.

"Sắc trời cũng không sớm, chúng ta đi nghỉ ngơi." An Nhã liếc mắt nhìn An Nghiêm một cái, mang theo mấy người tiến vào, không có người nào dám tiến lên ngăn trở.

Thẳng đến khi Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người biến mất ở cửa, thương trưởng lão một chương đánh bay vài đệ tử, cả giận nói: "Phế vật, tất cả đều là phế vật."

Chúng đệ tử toàn bộ quỳ rạp xuống đất, lại không một người dám lên tiếng.

Từ lúc An Nhã tiến vào Vô Tâm Cung, lại trở lên trầm mặc ít nói, không có nửa điểm tức giận, giống như thay đổi thành một người khác vậy, Tàn Ngọc vài lần muốn nàng vui vẻ, nàng lại không có nửa điểm phản ứng.

Đi tới khoảng sân yên lặng trước mặt, An Nhã nhân nhật mở miệng nói: "Đây từng là nương ta ở, chúng ta ở nơi này đi, Trương tẩu hấn là còn ở bên trong."

Sau đó nàng đẩy cửa ra đi mấy bước, hướng bên trong hô: "Trương tẩu, người có ở bên trong không?"

Chỉ chốc lát sau, bên trong chạy ra một nữ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn thấy An Nhã nước mắt lập tức chảy xuống, tiến lên ôm lấy An Nhã khóc nói: "Tiểu thư, tiểu thư của ta, người rốt cục đã trở lại."

An Nhã yên lặng rơi lệ, lúc sau, đẩy Trương tẩu ra nói: "Mấy người này là bằng hữu của con, người đi an bài cho họ đi."

"Tốt." Trương tẩu xoa xoa nước mắt, mang mấy người đi vào sân, vừa đi vừa cẩn thận dặn dò nói: "Cẩn thận đi theo ta, đừng đi loạn."

Viện này bố trí cực kì lịch sự tao nhã, nhưng con đường nhỏ hẹp kia nhìn như tầm thường lại dấu huyền cơ, mấy người không tiếng động đi theo Trương tẩu, trong lòng lại nghi hoặc không thôi, mẫu thân An Nhã đã tạ thế nhiều năm, là ai bày trận pháp ở viện này.

Chỉ chốc lát sau, Trương tẩu mang mấy người rời khỏi trận pháp, tiến vào một lầu các tinh xảo, đẩy cửa tiến vào, xoay người nghiêm túc nói: "Vì cam đoan an toàn của các ngươi, các ngươi không cần tự tiện rời khỏi nơi này."

Nhìn đến ánh mắt ngưng trọng của nàng, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng cười: "Ngươi không phải Trương tẩu."

An Nhã cũng lạnh lùng mở miệng nói: "Ngươi tuy rằng có bộ dáng giống Trương tẩu như đúc, nhưng sau tai Trương tẩu có nốt ruồi đen, thời điểm ngươi vừa mới ôm ta, ta vô tình thấy."

Trương tẩu hiển nhiên không nghĩ tới bị vạch trần nhanh như vậy, nhưng trong mắt như cũ không có một tia hoảng loạn, cúi đầu nói: "An Nhã tiểu thư có thể nhận ra ta là xuất phát từ việc cực kì quen thuộc với Trương tẩu, không biết tiểu thư làm thế nào phát hiện ra thân phận của ta?"

Nghe ngữ khí của nàng, Lam Ảnh Nguyệt hơi nhíu mày nói: "Mặc dù ngươi mang một khuôn mặt trên bốn mươi tuổi, nhưng da tay lại vô cùng non mịn, còn có ánh mắt của ngươi với chúng ta, cũng không phải là ánh mắt của một hạ nhân nên có."

"Ta đã nói ngươi không lừa được bọn họ, ngươi còn cậy mạnh." Theo thanh âm sang sảng phát ra, Bi Phong một thân hồng y từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Sau đó, người phần thành Trương tẩu kia lộ xống mặt nạ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn khả ái, liếc mắt nhìn Bi Phong một cái nói: "Điện hạ an bày ta đến bảo hộ tiểu thư, không biết người đi theo để làm gì."

"Tiểu Dật, mỹ nữ này là ai?" Tần Ngọc thần bí hề hề tiến sát Lam Ảnh Nguyệt nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Dạ Lan, lại nhìn cặp mắt của Tần Ngọc đang nhìn chăm chăm mình kia, nháy mắt nói: "Thích thì đi qua, đừng nói lời vô nghĩa."

Tần Ngọc vừa nghe xong lập tức giơ lên nụ cười hoàn mỹ, phe phẩy chiếc quạt, vô cùng thối thả hướng phía Dạ Lan đi qua, thời điểm hần chuẩn bị xong tư thế muốn nói chuyện, lại phát hiện Dạ Lan đang cười với hần.

Nhất thời lòng tự tin của Tần Ngọc dâng cao, nhưng là không đợi hần mở miệng, Dạ Lan đánh một chưởng lên đầu của hần, sau đó một cước đá hần nằm sõng soài trên mặt đất, khinh thường nói: "Chưa đủ lông đủ cánh còn học đòi tán gái."

Tầm Tần Ngọc nháy mắt bẽ nát, hần lại bị mỹ nhân đập.

"Ha ha ha." Luôn luôn trầm mặc An Nhã rốt cục bật cười, nhìn khuôn mặt Tần Ngọc từ hồng biến tím, thật sự là hết sức buồn cười.

"Đừng nào loạn, chúng ta cần an bài một chút sự tình tiếp theo." Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi phù ngách nói.

"Không biết An Nghiêm kêu Tiểu Dật đến Vô Tâm Cung ráp tâm việc gì, nhìn biểu hiện của hần hôm nay, thật sự là không thể hiểu được." Lâm Khiêm vừa đi vừa nói.

"Còn có thể làm cái gì, vừa qua hăng phải thiếu chủ Thị Huyết điện muốn thú Lam Ảnh Nguyệt sao, không phải chỉ vì nàng sinh vào ngày âm năm âm tháng âm giờ âm hay sao, khẳng định Vô Tâm Cung cũng có chủ ý này." Bi Phong tựa vào cạnh cửa, đánh một cái ngáp thật to, một bộ đáng buồn bã ỉu xiu.

"Chúng ta đây tiên hạ thủ vi cường." Dạ Lan nói.

"Mục đích lần này của chúng ta đến Vô Tâm Cung, muốn hủy nó." Lam Ảnh Nguyệt trầm giọng nói.

Dạ Lan bị lời nói của Lam Ảnh Nguyệt dọa cho phát hoảng, có chút chần chờ mở miệng nói: "Tiểu thư, Vô Tâm Cung tồn tại nhiều năm như vậy, nhất định có át chủ bài, muốn cứ như vậy hủy đi, chỉ sợ là không dễ dàng."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy, nhú mày nói: "Bọn họ có át chủ bài chẳng lẽ ta không có sao?"

"Ta đây an tâm." Bi Phong ngáp một cái, trái lại tự vào lâu các, trong nháy mắt xoay người lại, nụ cười trong mắt biến thành sát ý lạnh như băng.

Vô sự, sáng sớm hôm sau An Nghiêm đã an bày người đến truyền tin, nói là muốn mời Lam Ảnh Nguyệt đến Diễn Luyện Tràng huấn luyện đệ tử.

Nghe đệ tử thông truyền, An Nhã buồn bực nói: "An Nghiêm thật sự muốn cho người đi dạy đệ tử?"

"Nhất định có trá." Tần Ngọc miễn cưỡng nói.

"Cái này là tất nhiên, nhưng diễn trò phải diễn cho hết." Lâm Khiêm cười nói.

Lam Ảnh Nguyệt đề người nọ đứng đợi ngoài cửa, hướng mấy người nói: "Đừng quên chính sự, phải chú ý an toàn, ta đi trước."

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt theo kia đệ tử đến Diễn Luyện Tràng, các đệ tử đang tụ tập ở các góc, lại uống rượu vui vẻ, có buồn ngủ, còn có đang ở tụ chúng.

Thấy Lam Ảnh Nguyệt tiến vào, mọi người chỉ liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, thật hiển nhiên, có người bảo bọn họ làm như vậy, mục đích chính là làm khó Lam Ảnh Nguyệt mà thôi.

Nhưng là Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không phần nộ, ngược lại chậm rãi đi tới dưới bóng cây, vẫy tay lấy ra bộ bàn ghế thành thạo uống trà.

Giữa trưa mặt trời cực kì độc ác, so với Lam Ảnh Nguyệt thích ý, những đệ tử này lại khổ không nói nổi.

Một canh giờ trôi qua, Lam Ảnh Nguyệt vẫn uống trà, ăn điểm tâm.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, Lam Ảnh Nguyệt vẫn còn nhàn nhã uống trà, ăn điểm tâm.

Người trong Diễn Luyện Tràng đã mồ hôi đầm đìa, toàn bộ ngã ngối trên mặt đất, không thấy một chút tức giận nào từ nàng, một đám bắt đầu buồn ngủ.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt động, nàng tao nhã đứng dậy, đi tới trước mặt mọi người, âm thanh lạnh lùng nói: "Đứng lên."

Thanh âm của nàng không lớn không nhỏ, lại mang theo mùi phần lãnh ý.

Người phía dưới vốn muốn gây khó dễ cho nàng, làm sao có thể nghe lời nàng nói, vì thế chẳng những không đứng lên, ngược lại còn đồng loạt cùng nhau nằm xuống.

Trong nháy mắt, hàng trăm đệ tử nằm đầy đất.

Nhìn tình cảnh này, Thao Thiết hết chỗ nói rồi, cả giận nói: "Đề ta giẫm chết mấy nhân loại nhỏ bé này."

"Bình tĩnh." Lam Ảnh Nguyệt bình tĩnh mở miệng nói: "Đánh bọn họ ta còn ngại ô uế chân."

Nghe ngữ khí nhẹ nhàng của Lam Ảnh Nguyệt kia, Thao Thiết cùng Du Hồn nhàn nhạt nhìn nhau một cái, có người phải chịu khổ rồi.

Các đệ tử nằm trên mặt đất không ý thức được nguy hiểm đang đến gần mình, một số người đã bắt đầu ngủ say.

Trong lúc này, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng giơ một tay lên, môi mỏng khẽ mở nói: "Vạn lý đóng băng."

Nguyên bản Diễn Luyện Tràng cực kì khô ráo, lại xuất hiện một đồng băng trụ dựng lên, chỉ trong một cái hô hấp, toàn bộ Diễn Luyện Tràng trở thành thế giới băng tuyết, đông cứng toàn bộ đệ tử bên trong.

Tất cả mọi người chấn kinh, thuận phát ma pháp đã đánh, hơn nữa không cần nháy mắt một cái có thể xuất ra ma pháp mạnh mẽ như vậy, căn bản không cho bọn họ một con đường sống, càng làm cho người ta sụp đổ là, băng trụ này vượt xa tưởng tượng của bọn họ, căn bản không cách nào phá khai.

Thời gian nửa chén trà trôi qua, những đệ tử quanh đây mất đi huyết sắc, run run.

Lam Ảnh Nguyệt đứng ở một bên, nhìn bọn họ, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Lạnh sao?"

Những đệ tử ở đây nghe thấy cật lực nháy mắt, nếu không nhanh bọn họ sẽ bị đông chết, cầu buông tha.

Lam Ảnh Nguyệt thấy thế, khoe miệng lạnh lạnh gọi lên, đầu ngón tay khẽ gảy, một hỏa long từ ngón tay nàng bay ra, bay quanh Diễn Luyện Tràng, sau đó nhanh chóng biến thành vô số hỏa long, nháy mắt bao phủ toàn bộ tầng băng.

"Nhìn đi các ngươi nói lạnh, ta cho các ngươi ấm áp." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, lại nói: "Không cần cảm tạ ta, ta vốn đã có ý tốt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Kế ly gián

Vốn các đệ tử còn đang cảm thấy thật may mắn nhưng hiện tại họ thật sự muốn chết tâm, không biết là cố ý hay là vô tình, hỏa long kia không làm tan chảy hoàn toàn băng trụ, chỉ làm tan băng nửa người trên của bọn họ, khiến chúng đệ tử được khảo nghiệm băng hỏa đan xen.

Bởi vì băng trụ tan ra, tiếng rên của chúng đệ tử cuối cùng cũng truyền đến tai Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt vẫn bất vi sở động.

Thanh âm kêu gào này đã làm kinh động đến thị vệ tuần tra, khi những đệ tử này nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ kia, sợ tới mức ném thẳng vũ khí trên tay xuống đất, chạy thẳng đến viện trưởng lão.

Bên trong viện trưởng lão, Thương trưởng lão cùng Vân trưởng lão đang chơi cờ.

"Thương trưởng lão, sự tình ngày hôm qua người không cần đề ở trong lòng, bằng vào thực lực của một mình tiểu nha đầu kia, căn bản không thể khai phá kết giới, chỉ sợ trên người nàng có thần khí." Vân trưởng lão nói.

Thương trưởng lão nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta cũng cho là như vậy, nếu không phải người nọ còn chưa nói gì, lão phu có thể để một tiểu nha đầu kiêu ngạo trước mặt mình như vậy sao."

"Chẳng qua là hôm nay người đưa nha đầu kia đến Diễn Luyện Tràng, không lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Vân trưởng lão lại nói.

"Hừ." Vân trưởng lão nở nụ cười lạnh lùng nói: "Xảy ra chuyện cũng là việc của An Nghiêm, không phải hấn tuyên bố với ngoại nhân mời nha đầu kia vào Vô Tâm Cung dạy đệ tử sao, lão phu chỉ theo ý hấn mà thôi."

Vân trưởng lão nghe vậy, mày hơi hơi nhăn lại, nhưng không mở miệng.

Đúng lúc này, một đệ tử vội vàng tiến vào, hét lớn: "Trưởng lão, không tốt rồi, không tốt rồi, đã xảy ra chuyện."

Thương trưởng lão biến sắc, quân cờ trong tay thuận thế ném ra ngoài, đệ tử kia bị đánh bay xa mấy thước, ngã trước cửa.

"Một chút lễ nghĩa cũng không có." Thương trưởng lão đen mặt nói.

Đệ tử kia ngồi dậy quỳ trên mặt đất, cổ nén đau đớn trên người nói: "Khởi bẩm trưởng lão, Lam Dật kia muốn thiêu chết mấy trăm đệ tử trong Diễn Luyện Tràng."

"Thiêu chết?" Thương trưởng lão trừng lớn hai mắt, trong con giận dữ nói: "Nàng dám?!"

Lúc này trong lòng Vân trưởng lão cũng cực kì sốt ruột, đứng dậy nói: "Tính mạng của mấy trăm đệ tử không phải việc nhỏ, chúng ta trước nên đi nhìn xem thì hơn."

Thương trưởng lão vung tay lên, bàn cờ bị đánh trúng trong nhảy mắt bể nát, hần hung hăng trừng mắt nhìn đệ tử kia, sai bước đến Diễn Luyện Tràng.

Còn chưa tới diễn luyện tràng, Thương trưởng lão đã nghe được loáng thoáng tiếng gào từ xa, tiếng gào kia nghe qua cực kì dọa người.

Lúc này, Lam Chấn cũng đã đến diễn luyện tràng, nhìn đến tình cảnh trước mắt, trong lòng hần cả kinh, việc này việc này phải tốn không biết bao nhiêu là tinh thần lực mới điều khiển thuật đẩy, đôi lại là hần, hần cũng không chắc mình có thể làm được như vậy.

"Lam Dật, ngươi đây là có ý gì, đệ tử Vô Tâm Cung chúng ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi phải tra tấn bọn họ như vậy." An Nghiêm nói.

"Tra tấn?" Lam Ảnh Nguyệt quay đầu lại nhìn Lam Chấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía An Nghiêm: "Ta chẳng qua là giúp An cung chủ hảo hảo giáo huấn bọn họ một chút mà thôi, đây chắc cũng là mục đích An cung chủ mời ta đến đây đi?"

"Đã là dạy dỗ, chắc cũng đủ rồi, mau dừng tay." An Nghiêm nắm chặt hai tay, lại không cách nào phản bác lời Lam Ảnh Nguyệt nói.

"Dừng tay?" Lam Ảnh Nguyệt nhún mày cười, không chút để ý nói: "An cung chủ, ngươi cảm thấy ta rất nghe lời người ta nói hay sao?"

Mặt An Nghiêm hoàn toàn biến đen, hần nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt kia, lại cảm thấy đầu óc bắt đầu rối loạn.

"Còn không mau dừng tay, ngươi chỉ là một nhóc con, đây là Vô Tâm Cung, không chấp nhận để ngươi hồ nháo." Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thương trưởng lão cũng không tin tình cảnh này lại xuất hiện trên tay của một nha đầu mới mười mấy tuổi.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Thương trưởng lão, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt lại không nói gì.

Thương trưởng lão đang muốn ra tay, An Nghiêm ở một bên lại nói: "Thương trưởng lão, dừng tay."

"Cái gì?" Thương trưởng lão bắt đầu hoài nghi tính lực của bản thân mình, An Nghiêm lại mở miệng ngăn cản hần, qua từng ấy năm, An Nghiêm luôn thuận theo hần, hiện tại trước mặt bao nhiêu người làm trái với hần?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Thương trưởng lão, Lam Ảnh Nguyệt mở miệng nói: "Hần kêu ngươi dừng tay."

"Ta không điếc." Thương trưởng lão cả giận nói: "Người đâu, bắt Lam Dật lại cho ta."

Chung quanh có nhiều đệ tử như vậy, nhưng lại không có đệ tử nào dám tiến lên, Thương trưởng lão nhìn một đám đệ tử đang sợ hãi rụt rè kia, nhất thời giận tím mặt, nâng tay lên đánh về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Nhưng mà, một việc bất ngờ xảy ra, đó chính là trước mặt Lam Ảnh Nguyệt lại có một người đứng ra cản lại, người đó không ai khác chính là An Nghiêm.

An Nghiêm chính nghĩa nói: "Có ta ở đây, không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương đến Lam Dật."

Lam Ảnh Nguyệt đứng sau lưng hần, âm thầm gật đầu, hiện tại nàng cùng An Nghiêm đều là thất giai, muốn khống chế hần quả thực dễ như trở bàn tay, có tám mớ bài sống An Nghiêm này, nàng ở Vô Tâm Cung làm việc cũng thuận tiện hơn.

Lời nói của An Nghiêm khiến Thương trưởng lão tức giận không thôi, ngay cả Vân trưởng lão cũng nhịn không được, từ trước cho tới nay, viện trưởng lão tồn tại còn mạnh hơn so với cung chủ, An Nghiêm hôm nay quả thực quá đáng.

"An Nghiêm, ngươi muốn đối địch với viện trưởng lão hay sao?" Vân trưởng lão nói.

Vốn tưởng rằng An Nghiêm nghe xong sẽ có chút sợ hãi, lại không nghĩ rằng An Nghiêm chỉ hừ lạnh một tiếng nói: "Viện trưởng lão các ngươi giúp lão đầu từ kia khiến ta khó chịu từ lâu rồi, muốn đối địch thì đối địch đi, chẳng nhẽ ta sợ các ngươi sao?"

Chúng đệ tử không hiểu ra sao, nhị cung chủ luôn luôn hòa hợp với các vị trưởng lão tại sao chỉ vì một Lam Dật kia mà lại đi đối địch với cả viện trưởng lão, thật khiến người ta khó hiểu.

Thương trưởng lão quả thực đã không thể nào tin được vào tai mình, hần chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi, yêu nữ rốt cuộc ngươi đã hạ được gì lên người An Nghiêm?!"

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhủ mảy, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta thật thương thức An cung chủ, dù sao, một trưởng lão bố trí ra kết giới không chịu nổi một kích, thật sự làm cho ta không thể nào tin phục được."

Vừa nói đến sự việc kết giới kia, sắc mặt Thương trưởng lão cực kì khó coi, hần xoay người đối với An Nghiêm nói: "An Nghiêm, rốt cuộc ngươi có ý tứ gì?"

"Hừ." An Nghiêm cao ngạo ngẩng đầu lên, vô cùng khí phách nói: "Ta An Nghiêm khinh thường cùng viện trưởng lão thông đồng làm vậy."

"Thông đồng làm vậy?" Sắc mặt Vân trưởng lão cũng thay đổi.

"An cung chủ quả nhiên khí phách." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, vung tay lên, hỏa long cùng băng trụ trong Diễn Luyện Trảng nháy mắt tán đi, chúng đệ tử suy yếu nằm trên mặt đất, Lam Ảnh Nguyệt cười nói: "An cung chủ đã có thành ý như vậy, ta đây không khó xử bọn họ nữa."

Mục đích đã đạt được, Lam Ảnh Nguyệt xoay người bước đi, Thương trưởng lão lại mạnh mẽ đánh úp về phía sau lưng Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà dường như Lam Ảnh Nguyệt không cảm giác được có nguy hiểm, bình tĩnh đi về phía trước.

Bị ý chí muốn giết người che mờ Thương trưởng lão không cảm giác được có gì đó không đúng, ngay sau khi bàn tay hần sắp chạm được vào lưng Lam Ảnh Nguyệt, hần cảm giác được có người bắt được cổ tay hần.

Giây tiếp theo, trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Thương trưởng lão bị bay ra ngoài với một tư thế cực kì quái dị, hung hăng nện xuống mặt đất.

Người khác không biết, nhưng Thương trưởng lão hần biết rõ cảm giác kia đại biểu cái gì, là có người ném hần ra.

Du Hồn khinh bỉ nhìn Thương trưởng lão, thanh âm lạnh lùng nói: "Phế vật."

Thương trưởng lão hoảng sợ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt mỉm cười của Lam Ảnh Nguyệt: "Lớn tuổi như vậy rồi không cần học đòi người ta đi chém chém giết giết, về nhà dưỡng lão cho tốt đi."

Nói xong, liền tiêu sái ly khai khỏi Diễn Luyện Trảng.

Sau khi Lam Ảnh Nguyệt rời đi, An Nghiêm bắt đầu hoảng hốt, quay đầu lại nhìn thấy Thương trưởng lão đang nằm trên mặt đất, vì thế khẩn trương chạy lại nói: "Thương trưởng lão, sao ngươi lại nằm trên mặt đất vậy, mau đứng lên."

Mọi người thấy một màn quái dị này, không thể lí giải, không phải vừa mới rồi nhị cung chủ vẫn còn đối đầu với viện trưởng lão hay sao, sao hiện tại lại có bộ dáng chân chó như vậy.

Không đợi An Nghiêm đi đến bên người Thương trưởng lão, Vân trưởng lão đã đi tới nâng Thương trưởng lão dậy nhìn An Nghiêm nói: "Thu hồi nụ cười dối trá của ngươi đi, hi vọng ngươi không hối hận vì quyết định ngày hôm nay."

An Nghiêm nghe Vân trưởng lão nói, không hiểu ra làm sao, sắc mặt hần trắng bệch hướng Vân trưởng lão nói: "Trưởng lão, ngươi rốt cuộc có ý gì?"

"Có ý gì?" Thương trưởng lão hừ lạnh một tiếng nói: "Trong lòng ngươi phải rõ hơn ai hết mới phải."

An Nghiêm mê mang, hần hiểu rõ cái gì? Hần không biết bất cứ một cái gì, vì sao thái độ của hai trưởng lão đối với hần lại thay đổi, hần nhớ được hần không làm cái gì mà.

Sau khi Vân trưởng lão cùng Thương trưởng lão rời đi, An Nghiêm gọi mấy đệ tử cùng hần đến thư phòng.

Thời điểm hần biết được chân tướng từ miệng các đệ tử, hần không thể tin nhìn hai tay của mình, hần sao có thể ra tay với Thương trưởng lão được? Làm sao hần dám đối địch với viện trưởng lão? Hần sao có thể che chở cho tiểu nha đầu Lam Ảnh Nguyệt chết tiệt kia?

Nhưng tất cả những điều đó lại xảy ra một cách chân thực, một người nói dối, nhưng không có khả năng tất cả mọi người cùng nói dối.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng An Nghiêm dâng lên một tia sợ hãi, nhớ tới ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt kia, đột nhiên hần cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt quay lại sân viện của mình, Tần Ngọc cùng mấy người đã trở lại nhưng nhìn sắc mặt họ lại không tốt.

Lam Ảnh Nguyệt đến bên cạnh họ ngồi xuống nhẹ giọng nói: "Như thế nào?"

An Nhã cúi đầu, Lam Ảnh Nguyệt thấy không rõ biểu cảm của nàng.

"Tiểu Dật, buổi tối ngươi theo chúng ta đến địa phương kia đi." Tần Ngọc nhàn nhạt mở miệng nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn biểu cảm của mấy người, chỉ biết sự tình khẳng định không đơn giản, nàng chuyển ánh mắt về phía Dạ Lan.

Sắc mặt Dạ Lan không thay đổi mở miệng nói: "Chúng ta phát hiện mật thất của Vô Tâm Cung, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều thi thể cao thủ tinh

nhuệ của tam đại gia tộc."

"Tam đại gia tộc?" Lam Ảnh Nguyệt nói.

"Đúng, khác biệt duy nhất là không có tộc nhân của Thanh Long thế gia." Dạ Lan nói.

Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nheo mắt, Thanh Long thế gia chẳng những cấu kết với Thị Huyết điện, mà còn có quan hệ với Vô Tâm cung, rốt cuộc Lam Chấn muốn làm cái gì.

"Mấy năm nay. Tam đại gia tộc luôn có người mất tích, có lực tung toàn bộ đại lực cũng không tìm được, lại không nghĩ rằng phát hiện được tại Vô Tâm cung." Tần Ngọc vừa nghĩ đến cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, ánh mắt lạnh dần đi.

"Ta nhìn thấy nữ nhân kia, còn nhìn thấy thi thể Trương tẩu." Luôn luôn đứng ở bên cạnh trầm mặc không nói An Nhã đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một tia hận ý.

Lâm Khiêm nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, hẳn không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cảm xúc này trong mắt An Nhã, Tiểu Nhã của bọn họ, nên sống trong thế giới đơn thuần.

"Không lâu nữa, tin tưởng ta." Lam Ảnh Nguyệt giữ lấy tay An Nhã, truyền một chút ấm áp đến cho An Nhã.

Sắc trời dần dần tối lại, mấy người nhân lúc đêm xuống bay vụt đi.

Trên núi tối đen như mực, cực kì yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm lá cây bị gió thổi, sau khi tiến vào một mảnh đất trống, Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy có nguy hiểm đang tiến đến, theo bản năng hô: "Năm xuống."

Nhân tiện bắt lấy tay An Nhã kéo nằm xuống đất, phản ứng của mấy người còn lại cũng rất nhanh, nghe được thanh âm của nàng cũng nằm xuống, chỉ trong thời gian điện quang hỏa thạch, chỉ chút Biên Bức hấp huyết bay qua đầu bọn họ.

Tiếng kêu của Biên Bức trong đêm tối càng thêm phản khủng bố, Thao Thiết lạnh giọng nói: "Nó là Biên Bức Hấp Huyết biến dị, dùng thi thể con người để nuôi, chúng nó hấp thu nhân khí, cho nên so với ma thú bình thường thì khủng bố hơn nhiều."

Du Hồn không nhanh không chậm mở miệng nói: "Vô Tâm Cung này chỉ là một bang phái nhỏ, xem ra mấy năm nay làm không ít chuyện sau lưng."

Du Hồn giơ tay lên, sương mù màu đen dần dần hiện lên, chậm rãi bao phủ trên thân mấy người, Du Hồn nhàn nhạt mở miệng nói: "Tiểu thư, có muốn nếm thử thịt Biên Bức hay không?."

Nghe được lời nói của Du Hồn, mấy người cùng Tần Ngọc chỉ cảm thấy một trận ghê rợn, không phải vừa mới nói Biên Bức nuôi bằng thi thể của con người sao? Còn ăn Biên Bức, khẩu vị có cần nặng vậy không.

Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt đảo qua, Du Hồn yên lặng đi về phía trước, nơi đi qua cỏ xanh trên mặt đất lập tức hóa thành tro tàn, Biên Bức có ý đồ muốn đánh Du Hồn, nhưng còn chưa đụng tới hắn, cũng đã hóa thành hắc vụ.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, chẳng qua hàng ngàn con Biên Bức kia đã hoàn toàn biến mất, nhưng mà ánh mắt của Du Hồn lại cực kì âm trầm, hắn lạnh lùng nói: "Chúng ta phải chạy nhanh rời khỏi nơi này."

Dọc theo lộ tuyến ban ngày, mấy người đến một cái hồ.

Xem mặt hồ yên tĩnh kia, Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ồ bên dưới."

"Đúng vậy, chúng ta đi theo người của Tung trưởng lão, mới phát hiện ra nơi này." Lâm Khiêm nói.

"Chúng ta thừa lúc hắn không chú ý theo vào cùng, lại phát hiện bên trong có rất ít thủ vệ, quả thật bình thường không ai nghĩ sẽ giấu người dưới nước." Tần Ngọc lạnh lùng nói.

"Tránh ra, ta đến." Cũng không chờ Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, Du Hồn bắt đầu thi pháp, nồng liệt hắc vụ tụ tập trên mặt hồ, sau đó dần dần mở ra một thông đạo cho mọi người tiến vào: "Đi mau."

Mấy người cũng không do dự, nhanh chóng tiến vào, Du Hồn nhìn mấy người đã đi vào hết, pháp thuật vừa thu lại, mặt hồ lại yên tĩnh.

"Người cho là, hiện tại người có thể ngăn cản a sao?" Chỉ nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Vốn thân hình Du Hồn vẫn còn đứng bên mặt hồ chỉ trong nháy mắt bị đánh tan, rất nhanh tụ lại ở phía xa xa: "Nam Cung, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?."

"Ta nghĩ ngươi đã biết." Trong bóng đêm, một bóng người dần dần hiển hiện ra, Nam Cung cực kì tao nhã đáp không mà đến: "Vốn ta muốn mượn tay Thị Huyết điện, giết nàng, nhưng mà tên Phụng Diệc kia lại đến, cố tình phá hỏng chuyện tốt của ta."

"Ngươi giết tiểu thư, không sợ vị kia giết ngươi sao?." Du Hồn lạnh lùng nói.

"Giết ta? Người nghĩ đơn giản quá rồi, hần có thể giết ta, nhưng không cách nào giết La Sát, La Sát vẫn phục hồi lại ta." Nam Cung cười đến cực kì tàn nhẫn: "Các người, vĩnh viễn đâu không lại chúng ta." (Amen 3098 từ công hết tay rồi)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Bí mật động trời

Ngay tại thời điểm hai người đang giằng co, trong rừng cây truyền ra thanh âm của Thương trưởng lão: "Là người phương nào đến cấm địa của Vô Tâm Cung chúng ta!"

Còn không chờ người vừa nói từ trong rừng đi ra, Nam Cung đã khoát tay, thân thể người lập tức bay từ ra khỏi rừng cây, hung hăng nện=) trên đất.

Người đó không phải ai khác, chính là Thương trưởng lão.

Thương trưởng lão hoảng loạn ngẩng đầu lên, nhìn Du Hồn trong làn khói đen trên không trung, lại run run nhìn về phía nam từ đứng trên ngọn cây, tại sao trong cấm địa Vô Tâm Cung lại xuất hiện hai người mạnh mẽ như vậy.

"Bản tôn xuất hiện ở nơi này, người có ý kiến?" Nam Cung vừa mới nói xong, gương mặt mang theo mặt nạ chợt xuất hiện trước hiện trước mặt Thương trưởng lão.

Thương trưởng lão hoảng sợ thân mình không ngừng lùi về phía sau, hần sống trăm tuổi, lần đầu tiên cảm thấy tử vong cách bản thân gần như vậy.

"Không dám không dám." Thương trưởng lão run run, bộ dáng hèn mọn kia còn đâu kiêu ngạo thường ngày, hiện tại hần vô cùng hối hận tại sao hôm nay lại đến sau núi, hai người trước mắt này chỉ cần động một ngón tay cũng có thể kết thúc tính mạng của hần.

"Vậy người nói cho bản tôn, rốt cuộc các người làm chuyện gì bên dưới hồ này?" Nam Cung vung tay lên, thân thể Thương trưởng lão bị văng đi rất xa.

Thương trưởng lão không nghĩ tới Nam Cung sẽ nói tới sự kiện kia, trong lòng hoảng sợ vạn phần, bọn họ giấu kín như vậy, được đã chế tạo gần xong chuẩn bị được đưa ra ngoài, nếu lúc mấu chốt như vậy mà bị hủy, đó không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao.

Nhìn Thương trưởng lão nằm trên mặt đất già chết, Nam Cung không vui nhăn mày lại, giơ tay lên, thân thể Thương trưởng lão chợt bay lên không trung, bay về phía tay hần.

"Người nói, các người đưa Lam Dật đến Vô Tâm Cung rốt cuộc muốn làm cái gì?" Nam Cung dùng một tay nắm chặt cổ Thương trưởng lão, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt ý cười.

Thương trưởng lão bị hần chế trụ yết hầu, sắc mặt đỏ lên, căn bản không thể mở miệng nói chuyện, hần muốn lấy tay nắm lấy tay Nam Cung, nhưng thân thể hần không cách nào nhúc nhích.

Chỉ có thể cảm giác được không khí ngày một ít, tử vong đang tới gần, trong giây lát này, hần mới biết được bản thân vẫn kiêu ngạo giậm chân ở bát giai, trong mắt người trước mặt, chẳng là cái thá gì.

Du Hồn nhìn động tác của Nam Cung, trong mắt không có một tia biểu cảm.

"Các người muốn giết nàng thật không?" Nam Cung lại nói.

Thân mình Thương trưởng lão không thể động, tinh thần cũng đã có chút hoảng hốt, chỉ có thể liều mạng nhắm mắt.

"Ha ha, thực khéo, ta cũng muốn giết nàng." Lời nói của Nam Cung giống như cọng lông rơi vào mặt hồ yên tĩnh vậy, khiến Thương trưởng lão có một tia hi vọng.

Nói xong, Nam Cung buông Thương trưởng lão ra, Thương trưởng lão há to miệng ít lấy không khí, cho rằng mình tránh được một kiếp, nhưng không đợi thân thể hần rơi trên đất, một trận đau nhức kéo hần về hiện thực.

Hần ngơ ngác nhìn trái tim đỏ tươi trong tay nam nhân kia, gian nan muốn cúi đầu, lại không còn khí lực, ngực trái đau nhức nói cho hần biết, đó là tim hần.

Nam Cung nhìn trái tim vẫn còn đập trong tay mình, cực kì ghét bỏ nói: "Chỉ có ta mới có thể động đến nàng, các người chỉ là một đám bỏ đi."

Thương trưởng lão tròn tròn mắt ngã trên mặt đất, Nam Cung chán ghét ném trái tim của hần ra ngoài, một đầu hắc bào bỗng chốc nhảy ra, một ngụm nuốt trọn trái tim kia.

"Người muốn kết cục giống như hân sao?" Nam Cung cẩn thận lau tay mình, ngữ khí lạnh lẽo.

"Chỉ sợ không thể như người mong muốn." Theo Du Hồn phát ra thanh âm nhàn nhạt, thân thể hân tán thành hắc vụ, nhập vào trong hồ.

Hắc báo tao nhã tiêu sái bước đến bên hồ, dùng móng vuốt dính nước lau chùi miệng mình, động tác kia tao nhã như một nữ tử.

Nó cảm thụ được trên người Nam Cung phát ra lãnh ý, không dám nhìn tới khuôn mặt tối đen như mực của Nam Cung, Du Hồn cũng rất thông minh, biết chủ nhân sợ nước, bằng không hôm nay chỉ sợ cô nương kia lạnh ít dữ nhiều.

Lại nói đến sau khi Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người tiến vào mật thất, phát hiện phía dưới sau một cánh cổng là một cái sân thật lớn, kết giới ngăn cách hoàn toàn nước tiến vào, phía dưới giống như một không gian hoàn toàn độc lập, hoàn toàn so với bên ngoài giống nhau, chỉ là mùi máu tươi lại bại lộ tất cả.

"Ta thật bội phục những người này, cư nhiên có thể kiến tạo phòng ốc ở dưới nước." Tần Ngọc nói.

Đúng lúc Du Hồn vừa đến nơi phát ra thanh âm lạnh lùng nói: "Là kiến tạo trước, sau đó mới có hồ."

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, thì ra là thế.

Mấy người mới đi được một lát, trước mặt xuất hiện rất nhiều ngã rẽ khác nhau, Tần Ngọc vỗ trán: "Ta còn đang thắc mắc tại sao không có ai phòng thủ, thì ra là có trận pháp."

Ngay tại thời điểm Dạ Lan chuẩn bị phá trận, phía trước lại truyền đến một tiếng vang, Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người nhanh chóng trốn vào một bên.

Nhìn thấy người xuất hiện ở phía trước, mấy người đồng thời thở một hơi, đó là An Nhiên.

Lam Ảnh Nguyệt lắc mình tiến lên, chắn ngay trước mặt An Nhiên, An Nhiên nhìn thấy nàng đang muốn hô to lên kêu cứu, lời đến bên miệng lại biến thành: "Có gì phân phó?"

Tần Ngọc cùng mấy người đã luyện thành thói quen, nhưng Dạ Lan thì không bình tĩnh được như họ, thấp giọng hỏi An Nhã: "Cô nương này cũng là người của chúng ta sao?"

An Nhã bĩu môi nói: "Trước là không, nhưng hiện tại là có."

Nhìn An Nhiên đột nhiên biến thành tùy tùng nghe lời như vậy, Dạ Lan mờ mịt.

"Mang bọn ta đi vào." Lam Ảnh Nguyệt nói.

An Nhiên cực kỳ nghe lời tiến về phía trước, còn cẩn thận dặn dò đến nơi nào thì có ám khí, nơi nào thì có trận pháp, nói cực kỳ kỹ càng.

Hiện tại Tần Ngọc cực kỳ bội phục Tiểu Dật, nếu An Nhiên biết bản thân cứ như vậy bán đứng Vô Tâm Cung, không biết sẽ có cảm xúc thế nào.

Một đường đi tới, gặp được không ít người, có người thì kéo thi thể ra ngoài, còn có người lại đứng ở cửa hang, Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, bên trong hang còn có người, toàn thân người nọ thối rữa, ánh mắt dại ra nhìn về phía trước.

Đi qua một hành lang dài âm u, hai bên phòng cạnh hành lang thì thoảng còn truyền ra tiếng rên đau đớn, nghe qua cực kỳ dọa người.

Bên trong sân thường thường có người qua lại đi lại, mà những người đó, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt chỉ là sùng sốt một chút, sau đó lập tức dời ánh mắt, cũng không có phản ứng gì, giống như bọn họ cũng là người trong này vậy.

Điều này làm cho mấy người hoài nghi bọn họ có phải đi nhầm địa phương rồi không, bởi vì không ai là người sau khi biết bí mật của bản thân mình bị phát hiện còn có biểu cảm bình tĩnh như vậy.

Này quả thực rất quý dị.

Nhìn thấy cảnh tượng trong viện, tâm Lam Ảnh Nguyệt lạnh dần, những người này đều bị ép làm được nhân, sau khi chết thi thể lại bị mang đi nuôi Hấp Huyết Biên Bức, người Vô Tâm Cung tàn nhẫn như vậy khiến người ta giận sôi.

Một đường đi tới, bọn họ thấy được rất nhiều người, có lão nhân, cũng có hài đồng mấy tuổi, không có ngoại lệ, bọn họ đều bị Vô Tâm Cung dùng để thử thuốc mới điều chế, sống không bằng chết.

"Xin hỏi còn có cái gì phân phó?" An Nhiên đặt hai tay lên người, cực kỳ nhu thuận.

"Mục đích các người bắt nhiều người như vậy để luyện chế loại dược gì?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn ánh mắt của An Nhiên, ngữ khí cực kỳ mềm nhẹ.

An Nhiên nghe vậy trong mắt hiện lên một tia mê mang, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta không biết."

"Gạt người, làm sao người có thể không biết." An Nhã lạnh lùng nói: "Ngay từ đầu người đã biết Vô Tâm Cung bí mật luyện chế đan dược, sao lại không biết luyện chế được gì."

Nghe lời An Nhã nói, An Nhiên vẫn mang bộ dáng mê man như cũ, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên giữ chặt An Nhã nói: "Tiểu Nhã, người không cần gấp, nàng thật sự không biết."

Một khi Nhíp Hồn thuật của nàng đã hạ ra, không ai có thể nói dối.

An Nhiên chỉ là tham dự vào trong đó, nhưng không ai nói cho nàng bộ phận quan trọng nhất.

Nhưng nơi này nhiều người như vậy, muốn đòi đitoàn bộ, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, Lam Ảnh Nguyệt quay người lại hỏi An Nhiên: "Nương người đang ở đâu?"

An Nhiên nghe vậy sau thấp giọng nói: "Thỉnh đi theo ta."

Sau khi đi lòng vòng một lúc, mấy người cũng tới được bên ngoài một phòng khép chặt cửa, phòng này so với phòng khác không giống nhau, bởi vì các cửa sổ này đều bị đóng đinh, chỉ còn một cái cửa chính.

Mấy người liếc nhìn nhau một cái, lấy vũ khí của mình ra.

An Nhiên tiến lên, có tiết tấu gõ vài cái lên cửa, nhẹ giọng nói: "Nương, là ta."

Một lát sau, bên trong truyền ra giọng nữ nhân khàn khàn: "Người không phải đi ra ngoài sao? Sao còn quay lại quấy rầy ta?"

"Vân trưởng lão giống như nhận ra có điểm phiền toái, cần người xử lý một chút." An Nhiên nói.

Lời nói của An Nhiên khiến Lam Ảnh Nguyệt hơi nường mảy, ý của nàng chính là bảo An Nhiên lừa nương của nàng ra ngoài, không nghĩ tới An Nhiên ngay cả lấy có cũng khéo đưa đẩy như vậy.

Nghe xong An Nhiên nói, bên trong truyền đến một ít tiếng vang vụn vặt, sau đó An Nhiên nhẹ giọng nói: "Lui về phía sau."

Mấy người lập tức lui về sau mấy bước, một thân hắc y nữ tử đi ra, trên mặt cũng mang theo mạng che mặt màu đen, không đợi nàng nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người, Du Hồn khoát tay, nàng kia cùng An Nhiên lập tức mềm nhũn ngã trên mặt đất.

"Trên người nữ nhân này, toàn là độc trí mạng." Thao Thiết nhân nhật nói.

Khó trách An Nhiên lại bảo bọn họ lui về phía sau, với khoảng cách gần như vậy mà nữ nhân kia đột ngột ra tay, quả thực rất nguy hiểm

Mấy người vòng qua các nàng đi vào phòng, trong phòng trên mặt đất bày la liệt các dược liệu, còn có các loại công cụ luyện dược, ánh sáng trong phòng thì âm ảm, ngoại trừ những vật liên quan đến dược ra, chỉ có một chiếc giường ở trong góc, mà trên giường kia giống như còn có một người đang nằm

Càng đi vào bên trong, mùi máu tươi cùng mùi dược liệu trong không khí ngày càng nồng, An Nhã không cẩn thận làm đổ một cái bình trên bàn, bình kia rơi xuống đất lập tức bể nát, bên trong phiêu tán hương vị thoithi khiến người ta hít thở không thông, khiến người ta suýt chút nữa phun ra.

Lam Ảnh Nguyệt cố nén hương vị quái dị kia, đi tới bên giường, thời điểm nàng đến bên giường, không khỏi ngậy ngẩn cả người, nàng quay nói với Tần Ngọc cùng mấy người: "Các người mau tới đây."

Mấy người theo ánh mắt nàng xem qua đi, không khỏi khiếp sợ trờng lớn hai mắt, tại sao có thể như vậy?!

Bởi vì người nằm trên giường, có bệnh trạng giống hết gia chủ của tam đại thế gia, Lam Ảnh Nguyệt đang muốn kiểm tra mạch đập của người nọ, Du Hồn lại mở miệng nói: "Đã chết."

Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt trầm xuống, chẳng lẽ Vô Tâm Cung chính là muốn bí mật luyện dược này sao?

Người đã chết, chứng tỏ bọn họ chưa thành công, nhất định là thiếu cái gì đấy.

Huân hương trong phòng khiến mọi người không chịu nổi, bọn họ lập tức lui ra ngoài, vốn bọn họ đến đây muốn cấp tốc hủy đi Vô Tâm Cung, nhưng xem ra hiện tại là không thể, bởi vì Vô Tâm Cung cùng với sự tình tám năm trước tựa hồ có liên quan, bọn họ phải tra rõ ràng chuyện này mới được.

Mấy người mang theo tâm tư ngưng trọng đi ra ngoài, thời điểm đi qua hành lang dài kia lại nghe thấy một âm thanh cực kì suy yếu, phát ra từ căn phòng cạnh chỗ bọn họ vừa tới: "Cứu, cứu ta."

Lam Ảnh Nguyệt dừng lại, thanh âm này có chút quen thuộc, nàng thuận tay đẩy cửa phòng bên cạnh ra, lập tức nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, An Nhã kinh hô: "Vũ Văn Diệp."

Lúc này toàn thân Vũ Văn Diệp ngâm trong một cái bể, chỉ chừa cái đầu ở bên ngoài, sắc mặt hần biến thành màu đen, vừa thấy đã biết bị trúng độc, hơn nữa không phải chỉ trúng một loại độc.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lam Ảnh Nguyệt, Vũ Văn Diệp kích động muốn khóc, hẳn biết, chỉ cần một câu nói của thiếu nữ trước mắt này thôi, hẳn có thể rời khỏi chỗ này.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Vũ Văn Diệp, Lam Ảnh Nguyệt cũng không quên lúc đó chính hắn muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn ánh mắt của Vũ Văn Diệp, giống như lập tức phải đi, Vũ Văn Diệp khẩn trương nói: "Nếu ngươi cứu ta ra ngoài, Ly Quốc ta phong ngươi làm vương." (chắc vậy "vì vương" mị không rõ ý lắm)

Hắn vừa nói xong, trong cơ thể giống như có vô số độc trùng đang cắn nuốt, nói thêm một câu, đau đớn lại gia tăng thêm một phần, hắn cắn răng nói: "Nếu ta nói không giữ lời, tùy ngươi xử trí."

Lam Ảnh Nguyệt khoanh tay, suy tư về lời nói của hắn, tùy cơ nỡ một nụ cười: "Thành giao."

Không cần nói nhiều, Du Hồn tự nhiên là biết dụng ý của Lam Ảnh Nguyệt, tay vừa nâng lên sương mù màu đen bao quanh người Vũ Văn Diệp, thân mình Vũ Văn Diệp lập tức dần dần nâng lên.

Thân thể Vũ Văn Diệp cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, sau đó liền hôn mê bất tỉnh, hắn cảm thấy đây là quyết định sáng suốt nhất của hắn từ trước đến nay.

Đợi cho nhiều năm về sau, thời điểm hắn theo nàng bước đến vị trí kia, hắn mới biết được bản thân có bao nhiêu may mắn.

Thời điểm mấy người đi ra khỏi hồ, Nam Cung không còn ở đây, Du Hồn cuối cùng cũng thả lỏng được tâm.

Thời điểm mấy người về đến Vô Tâm Cung, Vô Tâm Cung lại thấp đèn đuốc sáng trưng, giống như xảy ra đại sự gì đó, Tàn Ngọc nhíu mày nói: "Đề ta đi tìm hiểu, các người về trước đi."

"Ân, cẩn thận." Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người trở về đến sân viện, trời đã bắt đầu hửng sáng, một đêm không ngủ nhưng mấy người lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Chỉ chốc lát sau, Tàn Ngọc đã trở lại, trên mặt lộ ra ý cười tà ác nói: "Thương trường lão đã chết."

"Đã chết?" An Nhã nhíu mày nói: "Trong Vô Tâm cung này người có thể giết hắn không nhiều lắm."

"Chẳng những đã chết, hơn nữa còn bị lấy mất tim, tử trạng cực kì thảm thiết." Tàn Ngọc nghĩ nghĩ, nở nụ cười lạnh lùng lại nói: "Ngày hôm qua không phải An Nghiêm ở trước mặt chúng đệ tử trở mặt với viện trưởng lão hay sao? Hiện tại mọi người trong viện trưởng lão đều nghĩ là người ra tay."

"Quả thật là một nhóm người không có đầu óc, An Nghiêm có lá gan kia sao?" Lâm Khiêm nở nụ cười, nhưng trong nụ cười kia lại không có một chút độ ấm.

"Dù sao, bọn họ lực địch nội bộ, không phải thuận lợi cho chúng ta ra tay hay sao?" Tàn Ngọc vừa nghĩ đến độc mà phụ thân mình chúng phải có liên quan đến Vô Tâm Cung, dù thế nào hắn cũng cười không nổi.

"Các người đã bỏ qua một điểm." Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi nhấp một ngụm trà nói: "An Nghiêm chính là nhị cung chủ, cung chủ Vô Tâm cung này hình như chưa từng lộ diện."

Lam Ảnh Nguyệt dừng một chút, tiếp tục nói: "Cung chủ chắc chắn có nhiệm vụ gì đó quan trọng, bằng không lấy thực lực hiện tại của viện trưởng lão, xảy ra chuyện như vậy đã sớm gọi An Nghiêm đến tra hỏi rồi, nhưng mà, hiện tại bọn họ còn chưa động đến hắn."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trôi lên mặt nước

An Nhã nghe vậy, mày gắt gao nhăn lại, trầm giọng nói: "Từ lúc ta sinh ra đến nay, chưa từng nhìn thấy cung chủ."

Ngay cả An Nhã cũng chưa từng nhìn thấy cung chủ, chứ nói gì đến người khác.

"Muội chưa từng thấy qua, vậy trong viện trưởng lão đã có ai từng gặp chưa?" Tàn Ngọc đánh ngáp một cái, miễn cưỡng nói: "Không thì An Nghiêm đã gặp qua chưa?"

An Nhã lắc đầu, nghĩ nghĩ nói: "Căn bản là chưa có người nào gặp được hắn, nếu có kẻ vị cũng chỉ có vị trí của nhị cung chủ."

Lúc này, Du Hồn chậm rãi nhẹ nhàng đi lại, đối Lam Ảnh Nguyệt nói: "Tiểu thư, trên người Vũ Văn Diệp trúng bốn mươi chín loại độc."

Nghe được lời Du Hồn nói, Tần Ngọc cùng mấy người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Lâm Khiêm cười nói: "Trúng nhiều độc như vậy mà hần vẫn có thể sống đến bây giờ, cũng coi như kỳ tích đi."

"Các người có phát hiện hay không, ánh mắt cùng nhan sắc của Vũ Văn Diệp thay đổi." Lam Ảnh Nguyệt ngón tay có một chút không một chút gõ mặt bàn, thanh âm hơi mát.

Đồng Phương Hàn luôn trầm mặc đứng một bên đột nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ: "Màu đỏ."

"Đúng vậy, con người của hần biến thành màu đỏ." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên nụ cười lạnh lùng, khẽ cười nói: "Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng ta vì lời nói của hần mới đồng ý cứu người sao?"

"Con người chuyển màu đỏ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" An Nhã buồn bực cực kỳ, nàng cảm thấy sự tình xảy ra gần đây càng ngày càng khảo nghiệm đầu óc mình, nghĩ mãi không ra.

Nhìn bộ dáng sầu mi khổ kiếm của nàng, Dạ Lan nhân nhạ nói: "Thể chất thay đổi, vượt rất xa khả năng của người bình thường."

Tần Ngọc gian nan rút khóe miệng: "Kia hiện tại hần ở tình huống gì?"

Lam Ảnh Nguyệt chớp chớp lông mi: "Biến dị, hiện tại không chỉ người, mười người như người cũng đánh không lại hần."

Du Hồn lạnh lùng mở miệng nói: "Chính xác mà nói, chuyển chức lấy hạ, không có đối thủ đối thủ."

"Thảo." Tần Ngọc gian nan phun ra hai chữ, nghĩ đến người bị dẫm nát dưới chân dễ như ăn sáng kia đột nhiên trở thành cao thủ, hần cực kỳ khó chịu, hần chân chó đến gần Dạ Lan nói: "Dạ Lan tỷ tỷ có thể lấy bốn mươi chín loại độc như vậy, thí nghiệm lên người ta một lần xem thử đi."

Nghe lời hần nói xong, Dạ Lan liếc mắt nhìn hần một cái nói: "Trong một vạn người, chỉ xảy ra biến dị trên một người, người xác định muốn thử?"

"Muốn chết? Ta đây sẽ thành toàn người." Ánh mắt Du Hồn cực kỳ lãnh liệt, một chút độ ấm cũng không có.

Tần Ngọc sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, lập tức nhảy đến trốn phía sau Lam Ảnh Nguyệt nói: "Không không không, ta đùa mà thôi, đùa thôi."

"Rốt cuộc Vô Tâm Cung làm cái gì trên người hần?" Mạnh mẽ như vậy, sắc mặt Lâm Khiêm cũng thay đổi, nếu Vô Tâm Cung ngầm bồi dưỡng rất nhiều người như vậy, kia chẳng phải là rất nguy hiểm sao.

"Vô Tâm Cung hần đã đem tâm huyết nhiều năm qua vào việc phối dược, dùng hết trên người Vũ Văn Diệp, dù sao Vũ Văn Diệp vốn trời phú cực cao, khẳng định cũng là yêu cầu của bọn họ." Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh nói.

An Nhã càng nghe càng hồ đồ, vội vàng nói: "Chúng ta đây mang người ra ngoài, nếu để An Nghiêm cùng mấy người kia phát hiện, có phải sẽ nghĩ đến chúng ta đầu tiên không."

"Sẽ không." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười: "Chắc hẳn bọn họ chưa phát hiện ra dị thường trên người Vũ Văn Diệp, nếu không cũng không để hần vào một căn phòng bình thường như vậy."

"Hiện tại chúng ta cần làm gì?" Tần Ngọc nghi hoặc hỏi.

Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy, miễn cưỡng xoay thất lưng nói: "Ngủ."

Mấy người nghi hoặc nhìn nhau, lại phát hiện Lam Ảnh Nguyệt thật sự đi về phía phòng ngủ của mình, đi một đêm, mấy người cũng có chút mệt mỏi, đều tự trở về phòng của mình.

Ngay tại thời điểm mấy người ngủ không lâu, một bóng người đi đến cửa tiểu viện, nhưng khi bóng người kia có ý đồ muốn tiến vào trong viện, lại bị kết giới bắn ngược trở lại.

Vì cam đoan an toàn của mấy người, Thao Thiết luôn luôn canh giữ ở cửa, lại không nghĩ rằng nó có thể thấy một màn như vậy, chỉ thấy người kia không ngừng đánh vào kết giới, té ngã lại đứng lên, té ngã, lại đứng lên, Thao Thiết nhìn theo cũng có chút mệt mỏi.

Nhưng mà người nọ lại không ngừng lặp lại động tác.

Thao Thiết thật sự nhìn không nổi nữa, tiến đến gần bóng người kia, khi thấy rõ bộ dáng của người nọ, trong lòng Thao Thiết căng thẳng, trong mắt tiểu nha đầu kia không có một chút tiêu cực, động tác cứng nhắc, giống như một con rối gỗ.

Nhìn bộ dáng này, chắc chắn thiếu nữ này bị người ta khống chế, sau đó có tình sai khiến đến muốn thử bọn họ.

Tình huống Thao Thiết vô cùng quen thuộc, nhưng mà so với kỹ thuật của nữ nhân kia, thật sự chỉ là một tiểu oa nhi, tứ chi cứng nhắc như vậy, mặc kệ là ai cũng phát hiện người này có vấn đề.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết định khơi thông không gian với Lam Ảnh Nguyệt, thiếu nữ kia lại xoay người chạy ra ngoài, Thao Thiết biến sắc, lập tức chạy theo.

Tốc độ của thiếu nữ kia cực nhanh, xuyên qua mỗi một gian phòng ở, vòng qua núi giả, sau đó tiến nhập vào viện trưởng lão.

Thao Thiết nhẹ nhàng nở một nụ cười, chẳng lẽ bên trong viện trưởng lão này, còn có người khổng chế tâm trí người khác giống nữ nhân kia sao? Thú vị.

Sau khi mấy người ngồi trong phòng nhìn thấy thiếu nữ kia trở về, có chút kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới thiếu nữ này có thể sống trở về.

Thiếu nữ cung kính quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: "Có kết giới, không thể tiến vào."

Trong phòng truyền ra thanh âm của hai lão nhân, đang thấp giọng nói gì đó, Thao Thiết lập tức bay vào, lại thấy được ngoại trừ Vân trưởng lão bên trong còn một người quen nữa.

Trong mắt Thao Thiết tràn đầy ý cười ác liệt, diễn như vậy càng ngày nhìn càng đã, hẳn không chút lo sợ sẽ bị người ta phát hiện đứng trên đầu một lão nhân nghe từ đầu đến cuối.

Lão nhân kia hồn nhiên không biết kế hoạch của mình bị người khác nghe thấy hết không sót một chữ, trên mặt lộ ra nụ cười độc ác, nói với thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất: "Người làm tốt lắm, ta sẽ hào hào thưởng cho người."

Thiếu nữ gật đầu, đứng dậy, đi ra ngoài.

Nét mặt già nua của Vân trưởng lão tràn đầy ý cười, đối với lão giả trước mặt cực kì khiêm tốn nói: "Cổ trưởng lão Mê Huyền được của người quả nhiên lợi hại."

Lợi hại? Thao Thiết không nói gì nhìn trời, nếu đặt ở trước mặt nữ nhân kia chỉ được coi là chút tài mọn thôi được không?

"Nào có, nào có." Tuy rằng ngoài miệng Cổ trưởng lão nói lời khiêm tốn, nhưng mà đắc ý trong mắt kia không hề che giấu cao ngạo trong nội tâm.

"Nếu không phải trưởng lão kịp thời xuất quan, ta cũng không biết nói như thế nào cho phải, Lam Dật kia cấu kết với An Nghiêm hại chết Thương trưởng lão, viện trưởng lão của chúng ta tràn đầy nguy cơ." Về mặt Vân trưởng lão phần hận nói.

"Hừ." Cổ trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Chẳng qua chỉ là một nhóc con chưa dứt hơi sữa mà thôi, có năng lực nhắc lên bao nhiêu sóng gió."

"Tất nhiên, Cổ trưởng lão khác có cách riêng trị nằng." Vân trưởng lão nói.

Nghe lời nói a dua nịnh hót của hai người, Thao Thiết thật sự cảm thấy không biết nói gì, đứng dậy đang chuẩn bị rời đi, lại quay đầu lại đang lúc hai lão nhân kia không chú ý, vung tay lên, chén trà mới vừa rồi vẫn còn nóng, toàn bộ bị hất lên người Cổ trưởng lão.

Cổ trưởng lão giật tím mặt: "Vân trưởng lão, rốt cuộc ngươi có ý gì."

Vân trưởng lão mê mang, cuống quýt lau lá trà trên mặt Cổ trưởng lão nói: "Cổ trưởng lão, không phải ta làm."

"Không phải ngươi, trong phòng này còn người khác sao?" Gương mặt già nua của Cổ trưởng lão bị nước trà nóng hất lên đỏ bừng, trên mặt vương đầy lá trà nhìn qua vô cùng chật vật.

Vân trưởng lão muốn phản bác, nhưng lại một câu cũng nói không được, bởi vì trong phòng này ngoại trừ hai bọn họ ra cũng không còn người nào khác.

Cổ trưởng lão tức giận đứng dậy, nâng bước đi ra ngoài, lại phát hiện dưới chân bị người ngáng qua, lão đảo ngã về phía trước, Vân trưởng lão lập tức kéo Cổ trưởng lão lại, khẩn trương nói: "Có làm sao không, Cổ trưởng lão."

"Cút." Cổ trưởng lão tức giận không nguôi, phui tay lập tức đi ra ngoài.

Thao Thiết cười đến thập phần vui vẻ, chậm rì rì theo đường cũ hồi tiểu viện, cảm giác được chính người cực kì có thành tựu.

Không đợi hắn trở lại sân viện, đã phát hiện có một nhóm người về phía tiểu viện của bọn họ mà đến, ánh mắt Thao Thiết chợt lóe, không còn tâm tư ngắm phong cảnh nữa, nhanh chóng về sân viện.

Thời điểm trở lại sân viện, ngoài cửa đã tụ tập rất nhiều người, nhưng lại không có cách nào tiến vào, Tần Ngọc đứng ở sau cửa viện, hai tay chống nạnh, một mặt kiêu ngạo nói: "Có bản lĩnh thì phá kết giới đi, các người đều là đồ bỏ đi."

"Kết giới của chúng ta khẳng định chắc chắn hơn kết giới Vô Tâm Cung các người nhiều, có đánh dăm bữa nửa tháng cũng chưa chắc bị hư." Dạ lan chậm rì rì đi ra, còn ngáp một cái.

An Nghiêm nhìn hai người không biết sợ là gì trước mặt, sắc mặt tối đen nói: "Mấy người các người chậm ngòi li gián giữa bốn cung chủ với viện trưởng lão, lại còn lên lút giết Thương trưởng lão, rốt cuộc các người đến Vô Tâm Cung có mục đích gì?!"

Nghe An Nghiêm nói xong, Tần Ngọc kém chút ngã mặt lên trời cười to: "An Nghiêm ơi là An Nghiêm, người có phải là kẻ ngốc không vậy, là chính

ngươi chạy đến trước mặt hoàng thượng cầu Tiểu Dật đến Vô Tâm Cung, hiện tại lại chạy đến hỏi Tiểu Dật chạy đến Vô Tâm cung có mục đích gì, ta còn chưa hỏi ngươi mời Tiểu Dật lên Vô Tâm Cung là có mục đích gì đây."

"Muốn nói tâm hoài bất quỹ, cũng là người Vô Tâm Cung tâm hoài bất quỹ đi." Dạ Lan lạnh lùng mở miệng nói.

An Nghiêm bị hai người kẻ xướng người hoạ nói cho á khẩu không phản bác được câu nào, cắn răng nói: "Nhất định là các ngươi giết Thương trưởng lão."

"Thương trưởng lão là ai? Ai là Thương trưởng lão?" An Nhã mơ hồ đi ra.

Tần Ngọc bất đắc dĩ nói: "Chính là cái lão già bảy kết giới mất hơn một canh giờ, lại bị một chương của Tiểu Dật đánh nát đúng là phế vật."

"Nga." An Nhã ngáp một cái nói: "Lưu lại thì có ích gì."

Dạ Lan nhìn bộ dáng mơ mơ hồ hồ của nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn An Nghiêm nói: "Không cần ở đâu cũng cần người, kiên nhẫn của ta có hạn."

"Hôm nay ta nhất định phải mang Lam Dật đi." An Nghiêm nhìn mấy người trẻ tuổi đầy kiêu ngạo trước mắt, trong lòng cực kì phẫn nộ, từ khi nào hắn phải chịu qua cái loại khua nhục này, đứa nhỏ còn chưa mọc đủ lông đủ cánh lại dám trèo lên đầu hắn để ngồi.

Coi như hắn được minh bạch, những người này sợ dĩ không biết sợ, là bởi vì nha đầu Lam Dật kia, sự tình ở Diễn Luyện Tràng kia đã khiến hắn cảm thấy kì quái rồi, không cần biết Lam Dật kia làm thế nào, hắn cũng dám khẳng định trên người tiểu nha đầu kia có thứ cổ quái.

Hắn hôm vốn hắn tính làm rõ mọi việc trước mặt các đệ tử, hơn nữa cũng muốn mang Lam Dật đi.

Nếu không, không biết còn xảy ra sự tình gì nữa.

Hiển nhiên, có đôi khi An Nghiêm vẫn còn có chút đầu óc, ngay tại thời điểm An Nghiêm muốn gọi các đệ tử mạnh mẽ phá bỏ kết giới, một đệ tử vận hắc y vội vàng chạy tới, trên mặt tràn đầy kích động, toàn thân ướt đầm.

Thời điểm nhìn thấy đệ tử kia, nhất thời An Nghiêm có dự cảm bất an.

"Nhị cung chủ, đã xảy ra chuyện rồi." Thanh âm đệ tử kia không ngừng run rẩy, ánh mắt trừng lớn, hiển nhiên là vừa gặp phải sự tình cực kì khủng bố.

"Nói." An Nghiêm nắm chặt hai nắm đấm, tim đột nhiên đập nhanh.

Đệ tử kia nhìn gương mặt tối đen của An Nghiêm, cắn răng nói: "Kết giới mật thất bị phá, toàn bộ nước trong hồ đã tràn vào bên trong."

"Làm sao có thể?" An Nghiêm kinh ngạc hỏi ngược lại.

Đệ tử kia bị gương mặt khủng bố của hắn dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng gật đầu: "Là thật, được nhân cùng được vật bị hủy hoại chỉ trong chốc lát."

Trong đầu An Nghiêm ong ong, kết giới kia có bao nhiêu vững chắc hắn biết rất rõ, vị kia tự mình bố trí kết giới, trên đại lục này căn bản không có người phá được, nhất thời hắn nhớ đến một chương mềm nhũn ngày đó của Lam Dật, hắn hoảng sợ hô to lên: "Lam Dật, ngươi đi ra đây cho ta!"

Tâm huyết bao nhiêu năm bị ngâm nước, tâm An Nghiêm đỏ máu, càng kinh khủng hơn là nếu vị kia biết được sự tình này, nhất định sẽ giết hắn.

Ngay tại thời điểm An Nghiêm chuẩn bị ra tay phá kết giới, lại nhìn thấy viện trưởng lão dẫn theo đệ tử đi tới, nhưng việc khó hiểu nhất là, động tác của bọn họ cực kì cứng ngắc, giống như những con rối gỗ vậy.

Khi An Nghiêm nhìn thấy Cổ trưởng lão cùng với Vân trưởng lão, giống như vớt được phao cứu sinh vậy, lập tức chạy đến nói: "Trưởng lão, trưởng lão, mật thất bị hủy, bị hủy rồi."

Nhưng mà mấy vị trưởng lão cùng các đệ tử trước mắt lại không có một chút phản ứng, ngơ ngác ngác nhìn về phía trước, không có một chút biểu cảm.

An Nghiêm nhìn một màn quỷ dị trước mắt, liên tục lui về phía sau, lại phát hiện một đám đệ tử phía sau hắn cũng đang đứng ngây ra như phỗng, đứng tại chỗ, không có một chút phản ứng.

Sợ hãi không ngừng lan tràn trong lòng An Nghiêm, hắn hoảng sợ nhìn những người cứng ngắc xung quanh, mặc kệ hắn chạy đi đâu, các đệ tử khác sẽ tiến lên ngăn cản đường đi của hắn, hắn đánh đánh ngã một người, lập tức có người khác lên thay thế, cũng không động thủ, chỉ tiến lên chịu chết.

"Ta là nhị cung chủ của các ngươi, các ngươi không muốn sống nữa sao?." An Nghiêm còn muốn chạy, Vân trưởng lão lập tức đánh một trường quạt ngã hắn xuống dưới đất.

An Nghiêm nhìn ánh mắt không có tiêu cự của bọn họ, kinh hoàng mở miệng nói: "Các ngươi đến cùng là bị cái gì?"

"Lam Dật, Lam Dật, ngươi đi ra đây cho ta." Lúc này xung quanh An Nghiêm đã chật kín người, chặn hết đường thoát thân của hắn.

"Thế nào mới có vài hôm không thấy, An cung chủ đã tưởng niệm ta rồi sao?" Cùng với thanh âm lạnh lùng của nữ vang lên, thân ảnh Lam Ảnh Nguyệt xuất hiện trước mặt mọi người.

"Yêu nữ, ngươi là yêu nữ." An Nghiêm vừa nói, vừa phi thân lên muốn đánh Lam Ảnh Nguyệt, còn chưa tới gần đã bị một cước đạp bay ra ngoài, nhưng mà trên không trung lại không có một bóng người.

An Nghiêm hoảng sợ nhìn Lam Ảnh Nguyệt, ánh mắt kia như đang nhìn quái vật, hấn run run mở miệng nói: "Yêu nữ, rốt cuộc mục đích thật sự của ngươi là gì?"

"Yêu nữ?" Lam Ảnh Nguyệt lơ đãng bĩu môi nói: "An cung chủ quả thật là một người hay quên, không phải là ngươi mời ta lên Vô Tâm Cung hay sao?"

Đột nhiên, trong mắt An Nghiêm tán ra sắc thái kì dị, hấn cười nói: "Lam Dật, chờ cung chủ của chúng ta trở về, ngươi, cùng những người phía sau này, chết không có chỗ chôn."

"Ngươi xác định khi cung chủ các ngươi trở về mà biết được những việc này, sẽ không giết ngươi sao?" Lam Ảnh Nguyệt chẳng những không sợ, ngược lại lộ ra một nụ cười khê.

"Những người đó bị lựa chọn là vinh hạnh của bọn họ, một khi chúng ta xuất ra dược liệu kia, rất nhanh có thể xưng bá đại lục, nhất định cung chủ sẽ giữ lại chúng ta." An Nghiêm đã bị dọa cho trở nên điên cuồng, sắp mất hết lý trí.

"Vậy ngươi sai lầm rồi." Lam Ảnh Nguyệt nhẹ lướt ánh mắt lạnh lạnh qua An Nghiêm, An Nghiêm chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng.

Ngay sau đó, một lực đằng chui từ dưới đất lên, quán quanh người mỗi đệ tử quanh đây, chỉ nghe vài tiếng rất nhỏ vang lên, nhóm đệ tử vừa mới rồi vẫn còn ngây ra như phỗng lập tức biến mất, chỉ còn một mảnh huyết vụ bay lá tả trong không khí.

Tần Ngọc cùng mấy người ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, không dám phát ra một chút tiếng vang nào.

Thời điểm lực đằng quán quanh cổ An Nghiêm, hấn nghe được một thanh âm nam tử lười nhác, thanh âm kia giống như xa tận chân trời cũng giống như vang lên ngay bên tai hấn, rõ ràng là thanh âm vô cùng mềm mại lại khiến người ta lạnh đến tận xương tủy: "Làm bản địa phương của ta, thật sự rất đáng chết."(chắc là má tinh linh ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Yêu nữ thường lui tới

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Yên Diệt xuất hiện kia, đồng tử của An Nhã lập tức phóng đại, còn chưa đợi nàng mở miệng nói chuyện, Yên Diệt đã nhếch lên khóe miệng, thoáng một cái thân mình An Nghiêm lập tức trở thành huyết vụ.

Nàng run run hé miệng, nhưng ngay cả một câu cũng nói không được, cho dù nàng hận An Nghiêm thế nào đi nữa, nhưng mà thời điểm nàng ntaajin mắt nhìn thấy hấn biết mất ngay trước mắt, nội tâm vẫn không thể giữ bình tĩnh.

"Tiểu nha đầu, ta trừ bỏ đám phế vật này giúp nàng, nàng nên cảm tạ ta thế nào đây." Thân hình Yên Diệt chợt lóe, đã đi tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết kéo dài khoảng cách giữa nàng với hấn, cười nói: "Đây không phải là ngươi thanh lý môn hộ một thế sao?"

Yên Diệt nghe vậy đôi mắt xanh biếc ẩn hiện một chút ý cười nói: "Quả là một tiểu gia hỏa nhẫn tâm, ta có cảm giác mình bị lợi dụng."

Nghe đối thoại giữa hai người, Tần Ngọc cùng mấy người mê mang, cái gì là thanh lý môn hộ? Chẳng lẽ là nói cung chủ chưa từng xuất hiện chính là tinh linh tóc bạc kia sao?

Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt liếc mắt nhìn Yên Diệt, nếu không phải đột nhiên hôm nay Yên Diệt đến tìm nàng, nàng cũng không biết, thì ra Vô Tâm Cung này chính là do Yên Diệt lập ra để che dấu bản thân, chỉ là sau khi hấn rời khỏi đại lục này, đã dần lãng quên nơi này.

Không ai biết, Vô Tâm Cung bị hủy, hơn nữa lại bị chính người lập ra hủy đi.

Mẫu thân của An Nhiên cũng đã chết, chỉ có An Nhiên không biết tung tích, Lam Ảnh Nguyệt biết là có người cứu An Nhiên, mà An Nhiên rất có khả năng trở thành mối uy hiếp sau này.

Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người vừa mới rời khỏi đại môn Vô Tâm Cung, phía sau bùng lên liệt hỏa hùng hực, chẳng qua là chỉ trong một cái hô hấp, phòng ốc vốn vẫn còn đang đứng sừng sững trên núi đột nhiên ầm ầm sụp xuống.

"Đi." Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nhìn thoáng qua, xoay người li khai xuống núi.

Mấy người đi đến chân núi, ngoại trừ xe ngựa của bọn họ ra, bên cạnh cứ nhiên xuất hiện thêm một chiếc xe ngựa khác nữa.

Xe ngựa kia nhìn qua cực kì bình thường, cũng không nhìn thấy xa phu nào ở xung quanh, Lam Ảnh Nguyệt bảo Thao Thiết kiểm tra một chút, Thao Thiết ghét bỏ nói: "Trong xe không có ai, nhưng mà cách đây năm trăm thước có rất nhiều người."

"Người ở đâu đến nhiều như vậy?" Tần Ngọc tiến lên phía trước một bước, xuất cung ra, mười lăm bước xuất cung bắn về phía rừng cây xa xa.

Lam Ảnh Nguyệt thấy hấn ra tay, cũng nhanh chóng nhảy lên thân cây bên cạnh, vung tay lên, tiêu hỏa cầu giầy đặc bay về phía các mũi tiễn vừa đi.

Rừng cây vốn đang yên tĩnh vô cùng, đột nhiên lại âm ỹ hấn lên.

Những người trốn trong rừng, vốn là muốn chờ Lam Ảnh Nguyệt đi ra một lưới bắt được nàng, lại không nghĩ rằng người còn chưa thấy đầu đã bị phát hiện.

Nhìn những người lộn xộn theo nhóm chạy khỏi chỗ nấp, ánh mắt Lâm Khiêm nhíu lại, cấp tốc niệm xong chú ngữ, nhẹ giọng nói: "Trời buộc."

Những người vừa chạy đến nơi lập tức đứng im tại chỗ, sau đó là một màn mưa tiễn băng từ trên trời rơi xuống, trong rừng rậm bỗng xuất hiện ăng loạt tiếng kêu rên, có người hô lớn: "Lam Dật yêu nữ này, cho dù ngươi có giết sạch chúng ta đi nữa, thì vẫn còn hàng nghìn hàng vạn người muốn giết ngươi."

Nghe lời hấn nói, chỉ vài cái lên xuống Lam Ảnh Nguyệt đã đến trước rừng cây, thời điểm nàng nhìn thấy y phục trên người bọn họ, nhất thời trong lòng chợt lạnh.

Tần Ngọc cùng mấy người nhìn đến cảnh tượng trước mắt cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì những người đang nằm trên mặt đất kia, không phải ai khác chính là quân lính của Phụng Quốc.

Trong lúc nhất thời, ai nấy đều có chút mơ màng, bọn họ rời hoàng thành còn chưa đến nửa tháng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng lại có thể điều động quân đội tới bắt Tiểu Dật.

An Nhã tiến lên, một cước đạp lấn nam tử trước mặt một cái, hỏi: "Nói, tại sao các ngươi muốn bắt Lam Dật."

"Cái loại yêu nữ họa quốc yêu nữ này, chết là đúng." Nam tử hung hăng nói.

Nhìn hận ý điên cuồng trong mắt mọi người, mấy người lại càng không hiểu, rốt cuộc hận ý của bọn họ là từ đâu mà đến.

Đúng lúc này, một binh lính còn trẻ mở miệng nói: "Học cấm thuật đều là tộc nhân Ma tộc, vì vậy nàng chính là tộc nhân Ma tộc, không giết nàng, đại lục này sớm muộn cũng bị Ma tộc chiếm lĩnh."

"Cấm thuật?" Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhăn mày lại, không hiểu gì nhìn về phía Dạ Lan.

Dạ Lan nghĩ nghĩ, nhớ tới dị thường ngày ấy của An Nhã, chậm rãi đến gần Lam Ảnh Nguyệt nói: "Có lẽ bọn họ đang nói đến việc tiểu thư biết không chế tâm ý người khác, đó là pháp thuật của Ma tộc, gọi là mê ảo thuật."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy hơi nhíu mày, thì ra Nhiếp Hồn thuật ở thế giới này gọi là Mê Ảo thuật. Nhưng lại là cấm thuật.

Chẳng qua, làm nàng tò mò là, đến cùng là ai nói cho Phụng Quốc biết nàng biết mê ảo thuật, thời điểm nàng không chế những người đó, không để lại một chút dấu vết nào, căn bản không có khả năng bị phát hiện.

"Ai nói cho Hoàng thượng ta học cấm thuật?" Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo.

"Là thần sử nói, hấn còn nói, nếu không giết ngươi, ngươi sẽ mang đến tai ương cho đại lục này." Nam tử kia suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nói: "Cho dù ngươi có giết chúng ta, thì vẫn còn người quốc khác tìm đến giết ngươi, ngươi chỉ có một con đường là chết."

"Đúng, thần sử của chúng ta tồn tại gần giống với Linh Vũ đại sư, một cái thất giai như ngươi trong mắt người chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi." Nam tử nở nụ cười lại nói: "Thần sử mang theo vô số chuyển chức cường giả tiến đến, yêu nữ ngươi nên thức thủ chịu trời thì hơn."

"Biết người này sao?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi Du Hồn.

Du Hồn nghĩ một hồi nói: "Loại con kiến này, ta chưa từng nghe nói qua."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì trừu rút khóe miệng, con kiến? Đến cùng Thần Sử kia là từ nơi nào đến?

Có thể mang đến vô số chuyển chức cường giả, hơn phân nửa chính là người Âm Vực.

Cấm thuật? Ma tộc? Chỉ còn đường chết? Thật sự nàng muốn nhìn Thần Sử kia có năng lực gì.

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười với nam tử kia, nam tử kia lại thất thần, Lam Ảnh Nguyệt khẽ cười nói: "Trở về nói với Thần Sử của các ngươi, ngày lành

của hắn không còn dài."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt càn rỡ lời nói, này binh lính trong lòng cả kinh, cứ nhiên quên đi.

Binh lính kia giật mình đứng hình tại tại chỗ, âm thanh Đông Phương Hàn lạnh lùng nói: "Còn không đi? Muốn chết sao?"

Binh lính kia lập tức hồi phục lại tinh thần, ngã ngựa ra sau loạng choạng đứng lên chạy đi.

"Tiểu thư, vì sao không giết bọn họ." Dạ Lan nhìn bóng lưng loạng choạng chạy trốn kia, trong mắt tràn đầy sát ý.

"Chúng ta có thể giết chết một một ngàn người trong quân đội một quốc gia, nhưng có thể diệt hết quân đội của tứ quốc sao?" Lâm Khiêm nhàn nhạt nói.

Tần Ngọc thở dài một hơi nói: "Cũng không biết Thần Sử kia đến từ nơi nào, lại phi báng Tiểu Dật như vậy, hiện tại xem ra Tiểu Dật chưa thể hồi Phụng Quốc được rồi."

"Không phải chỉ có Tiểu Dật không trở về được, mà là ngay cả chúng ta cũng không thể trở về, người phải biết rằng, hiện tại chúng ta đã là đồng lõa." Lâm Khiêm chẳng những không vội, ngược lại lộ ra một nụ cười khê.

An Nhã không nói gì nhìn bọn họ một cái, buồn bực nói: "Hiện tại chúng ta nên đi nơi nào."

"Ly quốc." Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nói.

Dứt lời, ánh mắt mấy người nhìn về phía xe ngựa cách đó không xa, Vũ Văn Diệp đang ở trong xe ngựa kia.

"Ta có dự cảm, chuyện sắp tới vô cùng phấn khích." Tần Ngọc nở nụ cười, đi về phía xe ngựa.

Lâm Khiêm tao nhã tiêu sái đi qua, ôn nhuận mở miệng nói: "So với học tập ở học viện, đi chinh phục một quốc gia phấn khích hơn nhiều."

"Thần tượng, người làm hoàng đế Ly Quốc, người sẽ cho ta làm công chúa chứ?" An Nhã chớp chớp mắt, đầy mong đợi.

Lam Ảnh Nguyệt không nói liếc nhìn An Nhã một cái, một mặt ghét bỏ.

An Nhã nhìn ánh mắt ghét bỏ của Lam Ảnh Nguyệt, lập tức xoay người hướng về phía Lâm Khiêm hô lớn: "Khiêm ca ca, các người đợi muội với."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn mấy bóng lưng kia, kỳ thực bọn họ vốn là người của tam đại gia tộc, cho dù có trở lại Phụng quốc cũng không có ai gây khó dễ cho bọn họ, nhưng bọn họ lại lo lắng cho một mình nàng đi Ly quốc.

"Thật sự là mấy đứa nhỏ kì quái." Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng nở một nụ cười, chậm rãi đi về phía xe ngựa.

Không ngoài dự liệu, trong ngoài Phụng quốc, đã dán đầy bố cáo có mặt Lam Ảnh Nguyệt, mặc kệ đi đến địa phương nào, đều có thể dễ dàng nghe được thanh âm nghị luận to nhỏ.

Lam Ảnh Nguyệt nhớ tới thời điểm cách đây không lâu lúc nàng chiến thắng Tứ Liên Minh Quốc Tế Tái trở về, những người này còn chật hai bên ngã tư đường hoan nghênh nàng, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, xem ra Thần Sử kia cũng không phải nhân vật đơn giản.

Có thể đồng thời châm ngòi ly gián tứ quốc với nàng, sao có thể là người tầm thường được.

Hiện tại nàng không thể đối kháng lại với tứ quốc, nhưng điều này xảy ra không còn lâu nữa.

Đi một chút lại ngừng, rốt cuộc mấy người cũng đã đi tới biên cảnh của Phụng quốc chỉ còn đi qua khỏi cổng thành này nữa là được, mấy người đều cảm nhận được có gì đó không thích hợp, bởi vì binh lính ở cổng thành nhiều hơn so với mọi khi.

"Người bên trong xe là ai, đi ra ngoài để kiểm tra." Binh lính kia cầm vũ khí đứng trước xe ngựa, lãnh ngạnh nói.

Tần Ngọc vén rèm lên nhảy khỏi xe, khinh thường nói: "Cũng không tự nhìn xem người là ai, lại dám chặn xe ngựa của bản thiếu gia."

Người nọ vừa thấy người đi ra là Tần Ngọc, lập tức khẩn trương, hắn nhìn lại bức họa trong tay, lại nhìn thiếu niên tuấn tú trước mặt, đột nhiên hô lớn: "Là đồng lõa với yêu nữ, đại gia mau tới bắt bọn họ lại."

Lập tức có vô số binh lính vây xung quanh xe ngựa, Tần Ngọc phe phẩy chiết quạt trong tay, không có nửa điểm khẩn trương.

Thời điểm mọi người còn đang do dự tiến hay không tiến, vài nam tử đứng gần đấy đột nhiên bay lên không trung, bọn họ hoảng sợ hô to: "Mau, mau theo chúng ta, yêu nữ động thủ."

Thời điểm nhìn lên không trung trống rỗng, toàn thân binh lính cầm đầu lạnh cóng, đúng lúc này một nam tử mặc áo giáp đi tới, binh lính vội vàng hô lớn: "Tướng quân, yêu nữ ở trong xe."

Nhưng mà lời của hắn vừa dứt, tướng quân của hắn lại nâng tay lên, lập tức hạ thủ lên mặt mình, chỉ trong nháy mắt đã đánh đến bầm dập, sau đó hung

hăng bay ra ngoài, đập cả người vào tường thành, bất tỉnh.

Tất cả những việc kia phát sinh quá bất ngờ, khiến mọi người ở đây không kịp phản ứng.

Nhất thời tất cả binh lính bị dọa cho mơ hồ, bọn họ hoảng sợ nhìn xe ngựa bình thường trước mắt, liên tục lui về phía sau, sợ bản thân cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Hiện tại, ta còn cần xuống xe ngựa không?" Một thanh âm lạnh lùng từ trong xe ngựa truyền ra, tất cả binh lính xung quanh bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

Đột nhiên một thiếu niên hét lớn: "Yêu nữ kia chỉ có vài người, chúng ta có hơn một ngàn người, còn phải sợ ả sao?"

"Chỉ cần chúng ta bắt được nàng, Thần Sư đại nhân sẽ thưởng cho chúng ta mười vạn kim tệ." Một sĩ binh lại nói.

Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thật đúng là bởi vì lợi ích trước mắt mà không biết sống chết."

Nhận được ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt, Du Hồn cùng Thao Thiết nhanh chóng bay lên không trung, sau đó binh lính vừa mới la hét phải bắt được Lam Ảnh Nguyệt kia, trong nháy mắt bay lên không trung, bị Thao Thiết coi như quả bóng cao su cứ thế đá vào.

"Các ngươi chỉ là một đám bỏ đi, ta ở đây, có bản lĩnh thì đến chạm vào ta đi." Theo Thao Thiết ra tay, một loạt nam nhân đột nhiên ngã xuống.

Nghe thanh âm vang lên trong không trung trống rỗng kia, mọi người giật mình, mọi người vây xem lập tức biến sắc, nhanh như chớp chạy đi.

"Đồ bỏ đi, ta ở trong này." Thao Thiết một bên nói, một bên đánh.

"Phế vật."

"Đồ bỏ đi."

"Thật vô dụng."

Du Hồn không nói gì nhìn tiểu thân ảnh bận rộn của Thao Thiết, người này thật là âm ỉ.

Chỉ trong chốc lát, gần ngàn binh lính, toàn bộ ngã xuống đất, chỉ còn lại binh lính lúc đầu ngăn xe ngựa của bọn họ lại.

Hiện tại binh lính kia không cách nào hình dung được tâm tình của bản thân, hần nhìn tất cả rất rõ ràng, căn bản không có ai xuất hiện cả, nhưng tất cả mọi người lại ngã xuống, mặc dù bọn họ là binh lính, nhưng tu vi đều đã đạt tới tứ giai, không phải dân chúng tay trái gà không chặt.

"Ngươi, ngươi đến cùng là loại người nào?" Kia binh lính run run mở miệng nói.

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười: "Ngươi đã nói ta là yêu nữ, thì cứ coi là vậy đi."

Sau đó, hai chiếc xe ngựa chậm rãi ly khai khỏi cổng thành.

Chỉ nửa ngày sau, sự tình xảy ra ở cổng thành đã lan truyền khắp Phụng Quốc, mọi người trong quốc vô cùng sợ hãi, sợ hãi đối với Lam Ảnh Nguyệt cao tới mức chưa từng thấy.

Dù sao có thể trong nháy mắt khiến ngàn binh lính ngã xuống mà không nhìn thấy dù chỉ là tàn ảnh, không biết chừng bọn họ sẽ là người tiếp theo.

Mà làm cho bọn họ thấp thòm lo âu, chính là mục đích của Lam Ảnh Nguyệt.

Ngay tại thời điểm người dân Phụng Quốc sợ hãi sống qua ngày, Tàn Ngọc cùng mấy người đã tiến nhập biên cảnh Ly quốc, Ly quốc ở phương Bắc, khí hậu cực kì rét lạnh, mới vừa đi có mấy ngày, cũng bắt đầu gặp tuyết rơi.

Kiếp trước Lam Ảnh Nguyệt sinh ở phía Nam, rất ít khi thấy tuyết rơi, cho nên vừa nhìn thấy tuyết có thêm vài phần hưng trí, cùng với An Nhã hai người thường xuống xe đi bộ một lát.

Trải qua một thời gian điều dưỡng, Vũ Văn Diệp đã tốt hơn phân nửa, trên người hần bớt đi tính tình kiêu ngạo ngày trước, cả người trở nên ôn trọng hơn vài phần.

Ở chung mấy ngày với bọn họ, lại làm cho hần càng thêm xem trọng thiếu nữ mười năm tuổi trước mắt, sự kiện kia, hần không thể làm được, nhưng đối với nàng mà nói, có lẽ nó trở nên đơn giản rất nhiều.

Lại qua bảy ngày nữa, rốt cuộc bọn họ cũng tới hoàng, bởi vì khí hậu tương đối khắc nghiệt, cho nên Ly quốc cũng không được phồn hoa như quốc gia khác, nhưng lại phong vị đặc biệt riêng.

Hơn nữa, bọn họ cũng chưa nhìn thấy bố cáo về Lam Ảnh Nguyệt ở Ly quốc, mọi người ở nơi này lộ ra hơi thở thuần khiết.

Ban đêm, ngay tại thời điểm mọi người đi tới cửa cung, mấy ngày nay Vũ Văn Diệp luôn trầm mặc rồi cuộc mở miệng: "Tần Ngọc, người gọi Lam Dật lại đây đi, ta có chuyện muốn nói."

Tuy rằng Tần Ngọc cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn giúp hắn đi gọi Lam Ảnh Nguyệt.

Chỉ chốc lát sau, Lam Ảnh Nguyệt khoác áo choàng tiến vào xe ngựa, nàng nhìn Vũ Văn Diệp, khẽ cười nói: "Tính toán mở miệng rồi sao?"

Nhìn ánh mắt trong trẻo của nàng, tâm luôn bị buộc chặt của Vũ Văn Diệp cuối cùng cũng được buông xuống, hắn cười nói: "Từ nay về sau, nguyện công hiến sức lực vì quân chủ."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Vô thượng tôn chủ

Lam Ảnh Nguyệt cũng không ngạc nhiên lắm bởi lời nói của Vũ Văn Diệp, nàng nhắc mình xe lên, nhàn nhạt nói: "Nói tình huống đi."

Vũ Văn Diệp nhìn mấy người trong xe, trầm trọng mở miệng nói: "Hoàng thất Ly quốc, sớm đã bị một người thần bí không chế, mẫu phi cùng phụ hoàng của ta, đều đã bị giết, hiện tại Hoàng thượng vào triều mỗi ngày là giả."

Nghe lời nói của hắn, kinh ngạc thoáng qua mấy người Tần Ngọc, không nghĩ tới sự tình phức tạp hơn nhiều so với bọn họ nghĩ.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hắn một cái, ý bảo hắn tiếp tục nói.

"Ta vô tình phát hiện chuyện này, ta luôn giả vờ mình không biết chuyện gì, cũng đã tìm được thời cơ báo thù cho bọn họ, nhưng một mình ta, căn bản không thể làm được." Vũ Văn Diệp vừa nói, vừa nhìn về phía tường thành xa xa, đáy mắt tràn đầy hận ý.

Lâm Khiêm nghe xong lời nói của hắn, ánh mắt hơi hơi nheo lại, nhẹ giọng nói: "Người kia có năng lực lớn như vậy, chỉ bằng vài người chúng ta, người cảm thấy có thể đoạt lại hoàng quyền sao?"

"Không phải là giúp ta, mà là giúp bản thân Lam Dật." Vũ Văn Diệp bình tĩnh nói.

Lam Ảnh Nguyệt nghe lời nói của hắn, nở nụ cười: "Cho dù người có đồng ý, vậy còn người khác, bọn họ sẽ ủng hộ ta bước lên vương vị sao? Sẽ đồng ý một yêu nữ làm quân chủ của bọn họ sao?"

"Ta biết người không phải là yêu nữ." Vũ Văn Diệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt, lại tiếp tục nói: "Hoàng thượng giả chẳng những ngu ngốc tàn bạo, hơn nữa cực kỳ háo sắc, hiện tại tất cả mọi người đang sinh hoạt trong thời kì nước sôi lửa bỏng, nếu người cứu bọn họ ra, tại sao bọn họ lại không ủng hộ người cho được."

Lam Ảnh Nguyệt xuống xe ngựa, nhìn những bông tuyết lớn trong không trung, vươn một bàn tay lên hứng một bông tuyết, khẽ cười nói: "Vũ Văn Diệp, người sẽ không hối hận với quyết định của mình hôm nay."

Người đi trên đường cực ít, Lam Ảnh Nguyệt đi phía trước đi mấy bước, lại quay đầu nói: "Các người tìm một khách điểm nghỉ chân trước đi, ta tiến cung cùng Vũ Văn Diệp."

Nghe lời nàng nói, mấy người còn lại tất nhiên không đồng ý.

Tần Ngọc nhảy xuống xe ngựa lắc đầu nói: "Một mình người đi, cũng không an toàn lắm, bằng không người mang theo ta đi."

"Mang theo người còn không bằng mang theo ta." Lâm Khiêm ôn nhu nói.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn mấy người, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ đi xem tình huống, không muốn đi đánh nhau."

Tần Ngọc còn muốn khuyên tiếp, thanh âm lạnh lùng của Thao Thiết đột nhiên vang lên: "Có ta ở đây, còn ai có thể đã thương nàng, các người đi nhiều người như vậy, xảy ra chuyện gì ta còn phải quản cả nhóm các người."

Mấy người suy tư một lát, tuy rằng lời nói của Thao Thiết hơi khó nghe, nhưng không phải không có đạo lý, vì vậy chỉ có thể nghe theo an bài của Lam Ảnh Nguyệt, giá một chiếc xe ngựa tách ra đi tìm tằm lâu.

Lam Ảnh Nguyệt lên xe ngựa còn lại, nhìn gương mặt có chút trắng bệch của Vũ Văn Diệp, lạnh lùng nói: "Từ giờ trở đi, ta là nữ nhân của người."

Nghe xong, thân mình Vũ Văn Diệp cứng đờ, tuy rằng hắn cảm thấy nàng rất đặc biệt, rất lợi hại, nhưng mà hắn không có một chút tâm tư nào không an phận với nàng, cảnh tượng lúc trước trên lời đài hắn vẫn còn nhớ rất rõ đây, thật sự không dám có ý nghĩ không an phận với nàng.

Vì thế khăn trương mở miệng nói: "Thực xin lỗi, ta."

Nhìn bộ dáng của hắn, Lam Ảnh Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, lạnh lùng nói: "Thiếu niên, tính lại đi, cái ta cần chỉ là một danh phận mà thôi."

"Hả." Vũ Văn Diệp có chút xấu hổ bắt đầu lảng sang chỗ khác.

Lam Ảnh Nguyệt lại chậm rì rì lấy ra một cái khăn tay, chậm rãi xoa lên trên mặt, Vũ Văn Diệp yên lặng nhìn nàng, vừa muốn nói gì đó, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đến thất kinh.

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt không ngừng xoa khăn tay lên mặt, mặt nàng bắt đầu thay đổi, ánh mắt Vũ Văn Diệp chậm rãi trừng lớn, không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời quên mất điều bản thân vừa muốn nói.

Bàn tay mềm mại không ngừng xoa lên gương mặt, da thịt vô cùng mịn màng, không cần thi phấn vẫn linh động bức người, đôi mắt trong suốt con ngươi ngăm đen trong trẻo nhưng không thiếu đi mấy phần linh động, khóe mi mang theo chút thanh lãnh, lông mi thật dài khẽ động càng tăng thêm sắc thái thần bí, thanh âm lạnh lùng của nàng đột nhiên vang lên: "Người phải nhớ kỹ ta là nữ nhân của người, có hoàng tử nào nhìn nữ nhân của mình như người sao."

"Khụ khụ." Vũ Văn Diệp xấu hổ ho khan vài tiếng, chuyển tầm mắt, ra vẻ bình tĩnh nói: "Vị sao người muốn che dấu bộ dáng của mình?."

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, nhũn nhũn nói: "Phòng sói."

"Phòng sói?" Vũ Văn Diệp mê mẩn.

Lúc này, xe ngựa đã đến ngoài cửa cung, thị vệ gác cổng thấy có xe ngựa tiến đến đã đứng ra ngăn lại nói: "Trong xe là người phương nào."

Nghe thấy thanh âm người bên ngoài, gương mặt Vũ Văn Diệp lập tức trở nên nghiêm túc, thời điểm quay sang nhìn Lam Ảnh Nguyệt, trên mặt nàng đã nhiều thêm một mạng che mặt trắng.

Vũ Văn Diệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt, chậm rì rì nâng tay lên.

Lam Ảnh Nguyệt hiểu ý, lập tức tiến lên đỡ hắn, xúc màn xe màu lam lên.

Đến khi tên lính kia nhìn thấy Vũ Văn Diệp lập tức kích động hô to lên: "Thái tử điện hạ, là thái tử điện hạ."

Vũ Văn Diệp bước xuống xe ngựa, lãnh khốc, nâng tay ý bảo nhanh một chút, lập tức nâng bước đi vào bên trong, khi đi tới cửa, thị vệ kia lại run run thân mình cản hắn lại.

Thị vệ kia quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Nữ tử này lai lịch bất minh không thể vào."

Vũ Văn Diệp không nói hai lời, nhấc chân đạp một cước, lạnh lùng nói: "Đây là nữ nhân của bản thái tử."

Một đám thị vệ bị dọa cho sợ hết hồn, đồng loạt quỳ xuống.

Lam Ảnh Nguyệt nhũn nhũn nhìn cảnh tượng trước mắt, xem ra trước kia Vũ Văn Diệp cũng là một thái tử táo bạo, nhìn hành động những người này là biết.

Vũ Văn Diệp mang theo Lam Ảnh Nguyệt tiến về phía trước, không một ai dám ngăn trở, đi chưa được mấy bước, Vũ Văn Diệp cảm nhận được một trận khí huyết cuộn cuộn, Thao Thiết không nói gì nhìn hắn, ghét bỏ nói: "Bị thương thành như vậy rồi còn muốn ra về ta đây, xứng đáng."

Hai người còn chưa đi đến, cách đó không xa đã có một đám người tiến tới, Vũ Văn Diệp lạnh lùng nói: "Chuẩn bị tốt chưa?"

Lam Ảnh Nguyệt lơ đãng nhún nhún vai, nhanh chóng ném vào miệng Vũ Văn Diệp một cánh hoa, dù sao hiện tại bọn họ cũng là minh hữu, tự nhiên nàng không thể để cho hắn mất thể diện được.

Vũ Văn Diệp mặc dù không biết nàng cho hắn ăn cái gì, nhưng vẫn là nuốt xuống, dù sao Lam Ảnh Nguyệt muốn giết chết hắn cũng chỉ cần một lời nói, cũng không biết hắn đã sớm chết bao nhiêu lần.

Vừa mới nuốt vật kia xuống, một dòng nước ấm bắt đầu len lỏi trong cơ thể, ngũ phủ lục tạng thư sướng, ngay cả bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng vài phần.

Chỉ chốc lát sau, những người đó đã đến trước mặt hai người, một lão thái giám đầu đầy tóc trắng cất giọng the thé nói: "Thái tử điện hạ, Hoàng thượng nghe nói ngài đã trở lại, lập tức lệnh lão nô đến truyền người đến gặp hoàng thượng."

"Đi thôi." Vũ Văn Diệp vừa mới chuẩn bị bước đi, lão thái giám kia lại ngăn hắn lại.

Lão thái giám giương đôi mắt khôn khéo quét tới quét lui trên người Lam Ảnh Nguyệt, lạnh lùng nói: "Vị này là?"

"Đây là thái tử phi tương lai, lần này mang theo nàng trở về là muốn phụ hoàng tử hôn." Vũ Văn Diệp hơi giật mình, kéo Lam Ảnh Nguyệt ra che chở ở

phía sau.

Thái giám kia nghe vậy, cũng tùy cơ cười nói: "Đã vậy lão nô phải chúc mừng thái tử điện hạ rồi."

Lam Ảnh Nguyệt phối hợp Vũ Văn Diệp, cúi đầu, khiến lão thái giám kia không nhìn thấy rõ mặt nàng.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, thời điểm đến ngtr thư phòng, trên trang phục của Lam Ảnh Nguyệt đã phủ thêm một tầng tuyết mỏng.

Vũ Văn Diệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nâng tay lên ôn nhu phẩy đi tuyết đọng trên người nàng.

Lam Ảnh Nguyệt ngăn ra, lại nghe được thanh âm đầy ý cười của Vũ Văn Diệp: "Diễn trò cần phải diễn cho đạt, thái tử phi của ta."

"Đa tạ điện hạ." Lam Ảnh Nguyệt ôn nhu nói.

Nghe thanh âm ngọt ngào của Lam Ảnh Nguyệt, sắc mặt Thao Thiết cùng Du Hồn cứng đờ, thật đáng sợ.

Khóe miệng Vũ Văn Diệp vừa kéo, hần vẫn quen nghe thanh âm có chút lãnh của nàng, bây giờ nghe vậy có hơi quý dị.

Lão thái giám yên lặng nhìn tất cả, nhẹ giọng nói: "Xin mời."

Vũ Văn Diệp đột nhiên tránh khỏi cánh tay Lam Ảnh Nguyệt đang đỡ hần, một tay nhanh nắm lấy nàng, đi thẳng vào trong phòng, khí thể hiện tại so với bình thường quả thật là hai người.

"Nhi thần cùng thái tử phi cấp phụ hoàng thỉnh an." Vũ Văn Diệp đi đến kia trước mặt hoàng thượng, lôi kéo Lam Ảnh Nguyệt hướng Hoàng thượng hành lễ.

"Người còn biết trở về?" Phía trước đột nhiên truyền đến một âm thanh lãnh ngạnh, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gương mặt quen thuộc, khuôn mặt kia quả thật so với Vũ Văn Diệp như cùng một khuôn đúc ra.

Ngồi bên cạnh lão hoàng đế còn có hai thiếu nữ đang khóc sụt sùi, nhìn qua bất quá mới mười bốn, mười lăm tuổi, bọn họ vừa vào thì thái giám kia lập tức sai người mang hai thiếu nữ kia ra, Lam Ảnh Nguyệt chán ghét nhìn thoáng qua lão hoàng đế kia, nàng chán ghét nhất chính là loại nam nhân thích đùa bỡn nữ nhân.

"Ly quốc là nhà của nhi thần, tất nhiên nhi thần muốn trở về." Vũ Văn Diệp lạnh lùng nói.

"Hừ." Lão hoàng đế khinh thường nhìn Vũ Văn Diệp nói: "Ồ tứ liên minh quốc tể tái người lại bại bởi một con nhóc mới có mười bốn tuổi, người vẫn còn mặt mũi để trở về sao, mặt mũi Ly quốc bị người làm cho mất hết rồi."

"Mộ Hi Thần cũng thua." Vũ Văn Diệp không nhanh không chậm nói.

Sắc mặt hoàng đế trở nên xanh mét, lại nhìn đến Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu đứng một bên, vì thế lạnh lùng nói: "Người, ngẩng đầu lên cho trẫm xem."

Lam Ảnh Nguyệt mang mạng che mặt khẽ nhếch miệng, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn tràn đầy vô tội, cùng với mạng che trên mặt càng khiến người ta tò mò, lão hoàng đế nhìn đến không chớp mắt.

Vũ Văn Diệp cảm giác được hoàng đế dị thường, lắc mình chắn trước Lam Ảnh Nguyệt nói: "Phụ hoàng, đây là nữ nhân của ta."

Lão hoàng đế nghe vậy đột nhiên cười nói: "Nữ nhân không rõ thân phận, Diệp nhi không nên tin tưởng thì hơn."

"Vô si." Thao Thiết hận không thể tiến lên móc cặp mắt có ý gây rối kia, nữ nhân này hần cũng thể nghĩ tới sao.

"Ngày đó ta bị thương, chính nàng đã cứu ta." Vũ Văn Diệp sao có thể không nhìn ra tâm tư của lão hoàng đế, trong lòng chán ghét vô cùng, nếu không phải hiện tại vết thương của hần còn chưa hồi phục, dư độc còn chưa trừ được hết, vô pháp đối kháng với người đứng sau lưng lão, hần hận không thể lập tức móc mắt lão hoàng đế giả kia ra.

"Nói như vậy, nàng là được tề sư sao? Vừa vặn mấy ngày nay trẫm có chút không thoải mái, lập tức cho nàng lưu lại xem giúp trẫm." Lão hoàng đế nói không hề có một chút hảo ý nào, Vũ Văn Diệp nắm chặt nắm tay.

Lam Ảnh Nguyệt cũng cảm thấy cực kỳ buồn cười, vừa mới nói nàng là nữ nhân không rõ thân phận, hiện tại lại muốn nàng đi chữa bệnh cho hần, liệu lão hoàng đế này còn giữ lại chút vô si nào hay không.

"Phụ hoàng, chả nhẽ được tề sư ở trong cung còn không xem được bệnh cho người sao?" Vũ Văn Diệp hung hăng nhìn chăm chăm lão hoàng đế, trong lòng sắp không thể nhẫn được nữa.

"Cứ quyết định như vậy, người lui xuống trước đi." Lão hoàng đế nghiêm túc nói.

Lão thái giám lập tức hiểu ý, đi đến bên cạnh Vũ Văn Diệp nói: "Điện hạ, xin mời."

Vũ Văn Diệp đang muốn phát hỏa, Lam Ảnh Nguyệt lại thấp giọng nói: "Người đi."

"Ta ở cửa chờ người." Vũ Văn Diệp hung hăng nhìn lão hoàng đế, phát tay rời khỏi thư phòng.

Hiện tại trong thư phòng chỉ còn Lam Ảnh Nguyệt cùng lão hoàng đế.

Lão hoàng đế liếc ánh mắt đáng khinh khắp người Lam Ảnh Nguyệt, cực kì nhu hòa nói: "Người nhìn trướng quyền thế của thái tử sao?"

Lam Ảnh Nguyệt cực kỳ buồn cười, lại ra vẻ hoảng loạn nói: "Dân nữ cùng thái tử điện hạ là tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt."

Nghe thanh âm mềm yếu của Lam Ảnh Nguyệt, ánh mắt lão hoàng đế cực kỳ can rờ: "Nếu trăm cho người địa vị có phải người cũng theo trăm?"

Nghe lão hoàng đế nói vậy, Lam Ảnh Nguyệt tỏ vẻ kinh ngạc nói: "Ngài làm sao có thể cướp nữ nhân của nhi tử mình."

Lão hoàng đế hừ lạnh một tiếng, không chút nào che giấu chán ghét đối với Vũ Văn Diệp, kiêu ngạo nói: "Thiên hạ này đều là của ta, nữ nhân tự nhiên cũng là của ta."

"Nga? Thật không?" Lam Ảnh Nguyệt nhỏ giọng nói.

Lão hoàng đế đắc ý nhìn Lam Ảnh Nguyệt vẩy vẩy tay nói: "Nhanh đến bên người trăm."

Lam Ảnh Nguyệt sợ hãi, chậm rãi bước từng bước về phía lão hoàng đế, bộ mặt đầy hắc tuyến của Thao Thiết nhìn Lam Ảnh Nguyệt, hần thê, hần chưa từng thấy bộ dáng nào như vậy của nữ nhân này, quả thực là rất xấu!

Ngay tại thời điểm lão hoàng đế cho rằng mình sắp ôm được mỹ nhân, đột nhiên ánh mắt mảnh mai trước mặt lại trở nên sắc bén vô cùng, ngay tại thời điểm lão hoàng đế còn chưa kịp hồi phục tinh thần, Lam Ảnh Nguyệt đã nhấc chân lên (và đạp kk), lão hoàng đế rơi xuống chỗ bình phong đằng sau, không đợi hần đứng lên, trên mặt lại thêm một trận đau nhức.

Nìn Lam Ảnh Nguyệt ra quyền, Thao Thiết không nói gì giật giật khoe miệng, quả là một nữ nhân bạo lực, không cần đầu pháp, đây mới chân chính là quyền đầm đấm cước đá.

Ngoài phòng, Vũ Văn Diệp nghe được bên trong có động tĩnh đã muốn đi vào xem thế nào, lão thái giám lại ngăn hần lại, trên mặt tràn đầy ý cười nói: "Thái tử điện hạ cứ an tâm, thái tử phi rất nhanh sẽ đi ra."

Vũ Văn Diệp căn bản không muốn nghe hần nói lời vô nghĩa, chỉ một quyền kia thái giám đã bị đánh bay ra xa mấy thước đập vào tường.

Lúc lòng hần nóng như lửa đốt chạy vọt vào, lại thấy được tình cảnh này, chỉ thấy lão hoàng đế mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, không biết sống hay chết, Lam Ảnh Nguyệt bắt chéo chân ngồi trước án xem tấu chương, gương mặt lạnh lùng.

Câu người không sao chứ vừa đến bên miệng Vũ Văn Diệp, lập tức nuốt xuống.

Hình như hần đã quên Lam Ảnh Nguyệt là loại người nào, người bình thường có năng lực bắt nạt làm theo ý của hần sao.

Lam Ảnh Nguyệt vung tay lên, cửa thư phòng lập tức đóng lại, nàng ghét bỏ nhìn tấu chương trong tay nói: "Ly quốc đã suy sụp."

Vũ Văn Diệp tiến lên vài bước, tiếp nhận tấu chương trong tay nàng, càng xem sắc mặt càng khó coi.

Trong lúc này, trong quyền tấu chương kia rơi ra một mảnh giấy, Lam Ảnh Nguyệt bắt được mảnh giấy kia, trên đó viết: "Chỉ có lấy được toàn bộ máu của người cực âm, mới phục sinh được vô thượng tôn chủ."

"Vô thượng tôn chủ, là ai?" Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh nói.

Du Hồn trầm mặc hồi lâu, thanh âm lạnh lùng nói: "Chính là người nắm đó phong ấn lực lượng hắc ám trong người tiểu thư, một khi hần phục sinh, tiểu thư sẽ bị dọa ma."

(Sorry m.n nha bây giờ mị mới trở lại được, chắc phải bận thêm vài hôm nữa để chọn trường m.n thông cảm nha)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Bức cung tạo phản

"Ma đạo?" Lam Ảnh Nguyệt nhăn mày, nàng nhìn Du Hồn nói: "Chẳng lẽ ta còn có liên quan đến Ma tộc?"

"Không hẳn." Du Hồn chỉ nói hai chữ, Lam Ánh Nguyệt lại lại cảm thấy nghi hoặc.

Kia lần này nàng có nên cảm ơn lão hoàng đế vô đạo kia không, nếu không có hắn nàng cũng không biết đến tin tức này, nàng cũng bớt đi không ít phiền toái.

Lam Ánh Nguyệt giơ tay lên, trang giấy kia bùng cháy, trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Nơi này đã không còn gì hữu dụng, một lần nữa Lam Ánh Nguyệt đeo mạng che mặt lên, hướng Vũ Văn Diệp nói: "Chúng ta đi thôi."

Vũ Văn Diệp nhìn nhìn lão hoàng đế ngã trên mặt đất, nói: "Người đánh hắn thành như vậy, không để ý chút nào sao? Không sợ hắn tỉnh dậy tìm tới người gây phiền toái à?"

Lam Ánh Nguyệt nở nụ cười, trong mắt lương ý khôn cùng: "Vậy phải xem hắn có nhớ được là ai đánh không đã."

Nói xong nhấc chân đi ra ngoài, Vũ Văn Diệp nhìn bóng lưng thiếu nữ đang trước, trong mắt xẹt qua ý cười thần bí, sau đó đuổi theo.

Lam Ánh Nguyệt đi phía trước, Vũ Văn Diệp yên lặng đi phía sau, một đường không ai nói gì.

Ra cửa cung, Vũ Văn Diệp vẫn không có ý tứ rời đi, Lam Ánh Nguyệt quay đầu lại nói: "Người không hồi thái tử phủ, đi theo ta làm cái gì?"

Nghe vậy, Vũ Văn Diệp cười trừ tức nói: "Người nói bản thái tử không đi cùng nữ nhân của mình, lại tự mình hồi phủ hình như có chút kỳ quái."

Lam Ánh Nguyệt cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt, lạnh lùng nói: "Không ai đi theo chúng ta."

"Nơi này không có, nhưng trong phủ thái tử ở đâu cũng có cơ sở ngầm." Vũ Văn Diệp vừa nói vừa bước đến bên cạnh xe ngựa, hướng Lam Ánh Nguyệt nhướn miệng cười: "Mau tới đi ta lên."

Lam Ánh Nguyệt không nói gì nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích.

Xa phu chờ bên cạnh muốn tiến đến đỡ Vũ Văn Diệp lên xe. Lại nhận được ánh mắt như đao của Vũ Văn Diệp, xa phu bị dọa lập tức đứng yên tại chỗ.

Lam Ánh Nguyệt nhìn nhìn thị vệ bên cạnh thấy hắn vẫn nhìn về phía nàng, không nói gì đi tới, hung hăng nắm chặt tay hắn nói: "Đi."

Vũ Văn Diệp đau đến mồ hôi đầy đầu, cười nhỉnh đẩy ra tay nàng nói: "Hay là để ta tự lên đi."

Thao Thiết không nói gì nhìn Vũ Văn Diệp, lạnh lùng nói: "Chỉ là một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh, còn vọng tưởng chiếm tiện nghi của nữ nhân này."

Lam Ánh Nguyệt lên xe ngựa, nói với Thao Thiết: "Cảm ứng một chút vị trí của mấy người bọn Tần Ngọc."

Thao Thiết yên lặng nhắm mắt lại, cảm ứng một chút nói: "Yên Vũ Lâu."

Trời tối đen, trên đường cái không có một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng vang nhỏ của bánh xe ma sát với mặt đường phủ tuyết.

Đột nhiên, Lam Ánh Nguyệt đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở ra, một bàn tay bắt lấy Vũ Văn Diệp bay ra khỏi xe ngựa, thời điểm nàng quay đầu lại, xe ngựa đã bị vô số mũi tên ghim vào chỗ khác gì một con nhím.

"Là hướng về ta, đã gây phiền toái cho người rồi." Vũ Văn Diệp nhìn một đám hắc y nhân bao vây bọn họ, giơ tay lên, pháp trượng xuất hiện trong tay của hắn.

Lam Ánh Nguyệt liếc nhìn những hắc y nhân xung quanh, mặt không biểu cảm nói: "Cùng hảo ta.(????)"

Đây là quốc gia của băng tuyết, quả thực chả khác gì sân nhà của Lam Ánh Nguyệt, muốn thu thập mấy con kiến này, quả thực dễ dàng.

Nhìn Vũ Văn Diệp đứng sau một thiếu nữ, hắc y nhân đối diện cười lên ha ha, trong giọng nói tràn đầy trào phúng: "Ngày trước đường đường là pháp sư mạnh nhất Ly Quốc chúng ta, hiện tại lại lưu lạc đến mức phải đứng sau lưng một nữ nhân."

Không nghĩ tới Vũ Văn Diệp nghe xong lời nói của hắn, chẳng những không sinh khí, ngược lại cười nói: "Vậy chứng tỏ mị lực của bản thái tử lớn, nàng không đồng ý để ta chịu khổ chịu vất vả, không như một số người, mang trên mình gương mặt vừa dài vừa xấu, đừng nói nữ nhân vì hắn xuất đầu lộ diện, cho dù chỉ là liếc mắt một cái, nữ nhân cũng không đồng ý đi."

Dứt lời, cư nhiên còn bày ra một gương mặt nghiêm nghị nói với Lam Ánh Nguyệt: "Gương mặt kia quả thật rất xấu, ngàn vạn lần nàng đừng có nhìn."

Lam Ánh Nguyệt nghe hắn nói như vậy, khoe miệng lộ ra nụ cười, nàng lại muốn biết đó là một gương mặt thế nào.

Nam nhân kia nghe Vũ Văn Diệp nói như vậy, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng, cả giận nói: "Vũ Văn Diệp, chết đến nơi còn mạnh miệng, người cho rằng chỉ cần lực của một mình nàng có thể ngăn cản Huyết vệ bốn vương bí mật huấn luyện hay sao?"

Lời nói của nam tử kia truyền vào tai Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt lãnh(lạnh lùng) cười ra tiếng: "Huyết vệ? Là cái gì vậy."

Nghe lời nàng nói, hơi thở trên người trăm hắc y nhân chợt thay đổi.

Vũ Văn Diệp lập tức cười nói: "Huyết vệ không có gì đáng nhắc đến, chỉ là đồ bỏ đi mà thôi."

"Đã là đồ bỏ đi, cần gì phải giữ lại ho ô nhiễm không khí." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, vung tay lên, tuyết đọng trên mặt đất đột nhiên bay lên, trong nháy mắt ngưng tụ thành băng trùy, bay về bốn phương tám hướng.

Những hắc y nhân không đón được nàng lại đột nhiên ra tay, càng không thể ngờ tới nàng lại có thể thuần phát ma pháp, nhất thời bị đánh cho luống cuống tay chân.

Một ít hắc y nhân không kịp phòng bị bị đánh rơi từ trên mái hiên xuống, lại phát hiện ra trên mặt đất có vô số băng trùy dựng đứng, một khi ngã xuống chỉ có một con đường chết, cuống quýt chém một đạo kiếm khí, nhất thời băng trùy dưới mặt đất kia bị chặt đứt.

Còn chưa kịp thở ra một hơi, băng trùy kia lại nhanh chóng trở về nguyên trạng, khiến bọn hắc y nhân không kịp thời gian, vừa huyền hóa ra một vòng bảo hộ, một khối băng mạnh mẽ bay về phía bọn họ, vòng bảo hộ cũng đồng thời vỡ theo.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, những hắc y nhân đã bị băng trùy xuyên thấu.

Lam Ảnh Nguyệt đứng trên nóc nhà, ngay cả khoe mắt cũng không nâng lên.

"Người... nữ nhân độc ác!" Nhìn Huyết vệ hắc vạt và huấn luyện lại chết trong tay Lam Ảnh Nguyệt, nam tử kia bùng lên lửa giận ngập trời.

"Người xuất môn không mang theo đầu óc sao? Ta giết người muốn hại ta, kêu là ác độc?" Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, khẽ liếc mắt về phía nam tử kia: "Chẳng lẽ ta còn phải mời các người uống trà hay sao?"

Đứt lời, Lam Ảnh Nguyệt lại vung tay ra, chỉ nghe thấy thanh âm bang bang, trên mi tâm của vô số hắc y nhân có vết thương tròn tròn rất nhỏ, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Một đám ngũ giai võ giả, có lẽ đặt trong mắt người khác thì không thể khinh thường, nhưng mà đặt trước mặt Lam Ảnh Nguyệt có ma vũ song tu, thì lại trở thành một thứ gì đấy không đáng nhất tởi.

Ánh mắt nam tử kia nhìn Lam Ảnh Nguyệt thay đổi, khó trách Vũ Văn Diệp lại không biết sợ như vậy, thì ra là có nữ nhân thần bí này trợ giúp, nhưng mà nữ nhân cường đại như vậy, tất nhiên có bối cảnh không nhỏ, chẳng lẽ Vũ Văn Diệp mới được cường giả rời núi?

Ngay tại thời điểm nam tử còn đang suy luận bối cảnh của Lam Ảnh Nguyệt, trăm tên huyết vệ hắc mang tới đã ngã xuống.

Hắn hoảng sợ vạn phần nhìn thân ảnh kia, ngay tại thời điểm hắn cho rằng mình chỉ có một con đường chết, Lam Ảnh Nguyệt lại mang theo Vũ Văn Diệp không nói một câu ly khai.

Hành động này của Lam Ảnh Nguyệt càng khiến hắn nghi hoặc, bọn họ rõ ràng có thể dễ dàng giết chết hắn, lại cố ý thả hắn đi, đến cùng có mục đích gì?

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt đã rời đi, không ai có thể giải đáp nghi vấn của hắn, hắn nhảy xuống nóc nhà, xoay người lên ngựa, hướng phương hướng ngoài thành mà đi.

Mà lúc này, Lam Ảnh Nguyệt cùng Vũ Văn Diệp cũng đến Yên Vũ Lâu, lúc này đã có rất nhiều người đi ngủ, tiểu nhị dựa trên bàn gập gù gập gù.

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy mấy người An Nhã, lúc này An Nhã ghé vào mặt bàn ngủ, Tàn Ngọc nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đã trở lại đang muốn nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt đem ngón trỏ đặt bên miệng ý bảo hắn yên tĩnh.

Lâm Khiêm lặng yên ôm theo An Nhã đã ngủ say, mấy người lên lầu.

Đợi đến khi đặt An Nhã yên ổn lại vào trong phòng, Lâm Khiêm cùng mấy người mới tụ vào một chỗ, thấp giọng nói: "Thế nào?"

Lam Ảnh Nguyệt ngồi xuống, không đợi nàng mở miệng, Thao Thiết lạnh lùng nói: "Lão hoàng đế chết tiết kia quả nhiên là một tên háo sắc, nếu không phải nữ nhân này không cho, ta đã đào mắt hắn ra rồi."

Tàn Ngọc nghe vậy cười nói: "Lại còn học người muốn làm anh hùng cứu nữ nhân, chờ người trưởng thành rồi nói sau."

Thao Thiết nổi giận, hắn cư nhiên lại bị một tiểu tử vất mũi còn chưa sạch chề cười, còn muốn nói tiếp Lam Ảnh Nguyệt đã mở miệng trước: "Lần này người đứng sau lão hoàng đế không phải người Am Vực, có khả năng là ma tộc."

Thời điểm nghe thấy hơi từ Ma tộc, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Lâm Khiêm nghiêm túc nói: "Không phải Ma tộc đã sớm tiêu thất rồi sao?"

Lam Ảnh Nguyệt lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Sự tình ngày càng trở nên phức tạp, đối với chúng ta mà nói Ma tộc là một từ rất xa lạ, một khi xuất hiện thì khó lòng phòng bị."

Sắc mặt mấy người cực kỳ nghiêm trọng, lúc này Du Hồn lại nhẹ nhàng nói: "Có ta ở đây, nếu vô thượng tôn chủ cùng Ma quân không xuất hiện, liền vô sự."

Lam Ảnh Nguyệt vừa nghe, hơi nhú mồm nói: "Thật sự?"

Du Hồn nhìn ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Tự nhiên."

Thao Thiết đồng tình nhìn Du Hồn, đáng thương thật đáng thương, tự bản thân đào hố dù có chầy lẽ cũng phải nhảy vào.

"Vũ Văn Diệp, nếu ta bảo ngươi đi hành thích vua, ngươi dám không?" Lam Ảnh Nguyệt khẽ cười nói.

Vũ Văn Diệp nghe vậy khoe miệng lộ ra một nụ cười khê, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta chờ giờ khắc này lâu lắm rồi."

Tần Ngọc mấy người nghe vậy, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm như muốn đánh giá hắn.

Ngày thứ hai, tờ mờ sáng, cửa hoàng thành đột nhiên bị đánh vỡ, một đội quân bước vào trung tâm hoàng thành.

Người cầm đầu là Vũ Văn Diệp.

"Thái tử điện hạ đây là muốn tạo phản sao?" Một tiểu nhị cạnh đường nói nhỏ.

"Nếu có thể phản thì tốt rồi, hoàng thượng hiện tại, ôi." Người bên cạnh nói xong lập tức đóng cửa, xem ra hôm nay hoàng thành xảy ra chuyện rồi.

Cho dù là mấy người Tần Ngọc nhìn thấy đội quân này, cũng bị kinh ngạc, bọn họ còn tưởng chỉ có mấy người tiến cung hành kích hoàng thượng, nhưng lại không ngờ tới Vũ Văn Diệp lại mang tới cả một đội quân.

Lúc Tần Ngọc tung một cước đá văng cửa phòng Lam Ảnh Nguyệt, lúc hắn nhìn thấy người trước mặt thì, lập tức cúi đầu nói: "Xin lỗi, đi nhầm phòng."

Hắn vừa quay người lại, một tay Lâm Khiêm bưng điểm tâm đứng sau lưng hắn, nghi hoặc nói: "Tiểu Dật ném ngươi ra à?"

Tần Ngọc hoảng sợ xoay người, nhìn nhìn phòng, đột nhiên ngơ ngác nói: "Đây là phòng Tiểu Dật không sai đi?"

Lâm Khiêm không nói gì nhìn hắn một cái, đưa tay gõ gõ cửa nói: "Tiểu Dật, ta mang điểm tâm đến cho ngươi."

"Ân, vào đi." Trong phòng truyền đến thanh âm quen thuộc của Lam Ảnh Nguyệt.

Tần Ngọc nghi hoặc nhìn nhìn cửa, thanh âm này rất giống mà, nhưng mà gương mặt kia không giống, tuy rằng Tiểu Dật cũng rất thanh tú, nhưng mà tuyệt đối không phải nữ tử khinh tâm động phách trong phòng, chỉ là liếc mắt một cái thôi mà tâm hắn cũng muốn nhảy ra ngoài.

Trong nháy mắt Lâm Khiêm đẩy cửa ra, đĩa điểm tâm đột nhiên rơi xuống đất, thân mình Lam Ảnh Nguyệt chột lóc, tiếp được khay điểm tâm: "Hoàn hồn."

Mà Đông Phương Hàn vừa đi tới cửa, lại trực tiếp đâm sầm vào cửa.

Nhìn thấy hắn thất thố như vậy, Tần Ngọc trong nháy mắt ổn định lại.

Chẳng qua chỉ là nhất thời thất thố, Lâm Khiêm rất nhanh khôi phục lại, ngồi xuống bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt nói: "Vũ Văn Diệp ở đâu có đội quân như vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt uống một ngụm trà nóng, âm thanh lạnh lùng nói: "Tổ phụ của Vũ Văn Diệp, là hộ quốc tướng quân."

Vừa nói như thế, mấy người lập tức hiểu, An Nhã đánh ngáp đi đến, một bên dụi mắt vừa nói: "Như vậy nhìn xem, Vũ Văn Diệp cũng rất suất."

"Nông cạn." Tần Ngọc nói.

"Không biết." Lâm Khiêm nói.

"Ngốc." Đông Phương Hàn chỉ nói một chữ, lập tức xoay bả vai về hướng cửa sổ.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nở nụ cười: "Ừ rất suất."

Thấy nàng cười như vậy, Tần Ngọc cùng mấy người trong nháy mắt ngây người.

An Nhã hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, đến gần nâng gương mặt của Lam Ảnh Nguyệt lên, cẩn thận nhìn hồi lâu, đột nhiên hai mắt nhú lại nói: "Thần tượng người thật đẹp."

Thao Thiết thật sự muốn cho An Nhã một phát tát, nhưng hấn nhin xuống.

Lam Ánh Nguyệt cũng không biết gương mặt của mình lại khiến mấy người có phản ứng như vậy, thuận tay lấy ra mạng che đeo lên mặt, nhẹ giọng nói: "Chúng ta cũng nên xuất môn thôi."

Đội đến thời điểm mặt trời lên cao nhất, Vũ Văn Diệp đã đến trước cửa cung, nhìn võ trang cùng đại quân đằng sau Vũ Văn Diệp, thị vệ canh cửa cung như lâm vào mộng giữa ban ngày, run run mở miệng nói: "Thái tử điện hạ, đây là muốn làm cái gì?"

"Đêm qua có kẻ xấu tiến nhập hoàng cung, đã thương phụ hoàng, bản thái tử muốn dẫn binh điều tra kẻ xấu, bảo hộ an nguy của phụ hoàng cùng mẫu hậu." Vũ Văn Diệp một mặt nghiêm túc nói.

"Không có thánh chỉ của Hoàng thượng, quân đội không thể vào cung." Thị vệ kia quỳ trên mặt đất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đúng lúc này, bên trên tường thành lại xuất hiện một nười, người nọ cốt sấu như sài(chất là xấu như ma), quần áo rộng thùng thình, một đôi mắt lóe tinh quang, người nọ vừa xuất hiện, dân chúng ở phía xa xa lập tức chạy trốn, không dám đứng lại vùng phụ cận.

"Thái tử điện hạ, biệt lai vô dạng." Nam tử áo xanh kia mở miệng nói.

Vũ Văn Diệp căng thẳng, sắc mặt vô thường nói: "Thật lâu không thấy, quốc sư đại nhân."

"Thái tử dẫn quân vào cung, là muốn tạo phản sao." Quốc sư kia nhìn quân đội trước mặt, khóe miệng mang theo nụ cười châm chọc.

"A." Vũ Văn Diệp cười lạnh một tiếng: "Bản thái tử chẳng qua là lo lắng an nguy của phụ hoàng mà thôi."

"Vậy ngươi lo lắng cho nàng sao?" Quốc sư vừa mới nói xong, thị vệ lập tức đề một nữ tử trên tường thành, nhìn bóng người kia, sắc mặt Vũ Văn Diệp trong nháy mắt thay đổi.

"Ngươi mau thả nàng ra!" Vũ Văn Diệp âm thanh lạnh lùng nói.

Quốc sư lập tức thu sự lo lắng của Vũ Văn Diệp vào tong đáy mắt, cười cực kỳ kiêu ngạo: "Muốn nàng an toàn, ngươi tốt nhất lui binh, bằng không?"

"Bằng không thế nào?" Vũ Văn Diệp khản trương nói.

Kia quốc sư cười ác liệt: "Bằng không, ta đem nàng đưa cho Hoàng thượng, ngươi xem coi thế nào?"

Nhìn sắc mặt ghê tởm của quốc sư, Vũ Văn Diệp lạnh lùng nói: "Ngươi vô si."

"Ha ha ha, ta là người thế nào, không phải ngươi là người rõ ràng nhất sao." Quốc sư vẩy tay một cái, ý bảo thị vệ dẫn nữ tử đi.

Nhưng mà, thị vệ bên cạnh lại không có phản ứng.

Quốc sư cảm thấy có chút kỳ quái, liền đến gần Lam Ánh Nguyệt, đúng lúc này thị vệ vẫn giữ bên người Lam Ánh Nguyệt đột nhiên ngã xuống, Lam Ánh Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt mím cười nhìn về phía nam nhân sấu như ma trước mặt, khẽ cười nói: "Quốc sư đại nhân, hạnh ngộ."

)rL

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Hóa thành phế tích

Quốc sư nhìn ánh mắt trong suốt của thiếu nữ trước mặt, đột nhiên có cảm giác lạnh sống lưng, theo bản năng hấn lui về phía sau, Lam Ánh Nguyệt lắc mình đến trước mặt hấn, khẽ cười nói: "Quốc sư đại nhân tại sao lại muốn chạy?"

Thanh âm Lam Ánh Nguyệt cực thấp, tuy rằng thị vệ chung quanh cảm giác được có dị thường, nhưng không có mệnh lệnh của quốc sư bọn họ cũng không dám tiến về phía trước.

Dư quang nơi khóe mắt quốc sư đảo qua Vũ Văn Diệp Vũ, lại phát hiện gương mặt vừa mới thất kinh hiện tại đang trào phúng nhìn hấn, hấn ý thức được bản thân trúng bẫy, nhưng xem ra đã muộn rồi.

Làm hấn khiếp sợ là, thân là cửu giai pháp sư, cư nhiên lại không thể giam cầm thiếu nữ trước mặt này, tuy rằng thiếu nữ trước mặt mang theo sa mông, nhưng hấn có thể khẳng định thiếu nữ này mới có mười mấy tuổi mà thôi.

Một thiếu nữ mười mấy tuổi, làm có tu vi cao hơn hẳn được, hẳn nhìn ánh mắt mỉm cười của Lam Ảnh Nguyệt, tâm chợt lạnh, hẳn lạnh lùng mở miệng nói: "Người đến cùng là ai?"

Lam Ảnh Nguyệt nhìn nàng, cười đến cực kỳ thích ý: "Ta là người các ngươi muốn hủy diệt nhất."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt lời nói, quốc sư trong mắt cấp tốc hiện lên một tia hoảng sợ, tiếp theo giây lại bị bình tĩnh sở thay thế được.

Du Hồn đứng ở bên cạnh, một mặt bình tĩnh xem Lam Ảnh Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Phía đông nam hướng có người đi lại, chúng ta muốn tốc chiến tốc thắng."

"Rất nhanh." Lam Ảnh Nguyệt lui về sau mấy bước, quốc sư không biểu cảm đi tới cạnh tường.

Chúng tướng sĩ dưới tường thành, đã làm tốt thế chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng đúng lúc này, quốc sư lại vung tay hô lớn: "Mở cửa cung."

Mọi người sững sốt, không kịp phục hồi tinh thần, thị vệ canh cửa cũng phát hoảng, quỳ xuống đất hô lớn: "Quốc sư đại nhân, không thể để cho đội quân vào cung."

Thị vệ kia vừa nói dứt lời, quốc sư vung tay lên, một quả hỏa cầu bay về phía thị vệ kia, lập tức thị vệ kia thiêu chết tại cửa.

Hành động của quốc sư khiến mọi người đoán không ra, một đám thị vệ ta nhìn người người nhìn ta, không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay tại thời điểm cửa cung chuẩn bị được mở ra, đột nhiên quốc sư lại hô lớn: "Là ai cho người khai cửa cung!"

Người nọ bị dọa quỳ gối trên mặt đất, không dám nói thêm một câu.

Lam Ảnh Nguyệt nhu nhu huyết thái dương, cửu giai cường giả quả nhiên khó khổng chế, cư nhiên lại mất hiệu lực nhanh như vậy, nhưng mà, thay đổi biện pháp ngoại lại càng thêm thú vị.

"Quốc sư đại nhân quang minh lỗi lạc, lật lọng như vậy không tốt lắm đâu?" Vũ Văn Diệp lạnh lạnh nói: "Vẫn là nói quốc sư đại nhân tâm hoài bất quỷ*, không muốn để bản thái tử tiến cung cứu phụ hoàng cùng mẫu hậu sao?" *trong lòng có ý đồ xấu

Trong nháy mắt khi quốc sư tỉnh táo lại, lại không biết bản thân vừa mới làm cái gì, nghe Vũ Văn Diệp nói, hẳn hừ lạnh một tiếng, lời nói trào phúng vừa mới ra khỏi miệng lại biến thành: "Thái tử điện hạ thật sự là quá ngây thơ rồi, người cho là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hiện tại là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu thật sao?"

Lời này vừa nói ra, chẳng những bản thân quốc sư bị dọa, ngay cả những người ở đây cũng sợ ngây ngốc.

Bởi vì thời điểm quốc sư nói chuyện có vận linh lực, cho nên lời nói của hắn truyền đi rất xa, chẳng những đội quân ngoài cung nghe được, mà ngay cả dân chúng ngoài thành cũng nghe được.

"Quốc sư đại nhân có ý tứ gì?!" Vũ Văn Diệp lạnh lùng nói.

Trên mặt quốc sư hiện lên chút hoảng hốt: "Ta không có ý tứ này."

"Vậy người có ý tứ gì? Chẳng lẽ ta phụ hoàng cùng mẫu hậu đã bị người mưu hại hay sao?" Vũ Văn Diệp vừa dứt lời, sắc mặt các tướng sĩ cũng thay đổi, chẳng lẽ Hoàng thượng của bọn họ đã bị người giết chết?

Quốc sư không biết tại sao bản thân lại nói ra câu vừa nãy, hẳn ý đồ nói sang chuyện khác, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa một ít, mở miệng nói: "Vài năm trước đã chết rồi."

Lời vừa ra khỏi miệng, quốc sư hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của bản thân, hẳn hoảng sợ vạn phần, không biết vì sao lại như vậy, hẳn rõ ràng không muốn nói những điều này.

Mọi người nghe lời nói của hắn, nhất thời minh bạch tại sao Hoàng thượng trong những năm gần đây không để ý đến triều chính, thì ra hoàng thượng của bọn họ đã bị người trước mặt giết chết.

Nhìn quân đội tỏa ra sát khí dưới tường thành, quốc sư lại mở miệng nói: "Ly quốc lập tức muốn xong rồi, dân đen các ngươi, rất nhanh có thể đến gặp Hoàng thượng của mình."

Quốc sư nghe bản thân mình nói cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng mà những lowfii này không thể khổng chế miệng hắn nói ra: "Cung nữ các ngươi đưa vào đều đã chết, các ngươi tưởng họ còn có mạng để thoát ra sao?"

"Người cho rằng mấy lão nhân kia biến mất vô cớ đã đi nơi nào? Chẳng qua bọn họ chỉ bị đưa đi làm thức ăn cho ma thú mà thôi, ha ha ha, đều là dân đen, dân đen."

Hắn nói ra tin tức một cái so một cái càng khủng bố hơn, trong lòng mọi người lửa giận ngập trời, ác đồ vô sỉ này, giết Hoàng thượng bọn họ, giết thân nhân bọn họ, cư nhiên còn không biết sợ tại đây la to.

"Giết hắn!" Binh lính hô lớn.

"Giết hắn, vì Hoàng thượng báo thù!"

"Vì những người đã chết báo thù!" Càng ngày càng nhiều người phụ họa, sĩ khí tăng vọt.

Chung quanh dần chứng ngày càng tụ tập nhiều, bọn họ đỏ vành mắt, nhìn sắc mặt ghê tởm của quốc sư, hận không thể trèo lên đi đem hắn băm thây vạn đoạn.

"Thái tử điện hạ, cầu thái tử điện hạ báo thù cho thân nhân chúng thảo dân." Trên nền tuyết trắng, vô số dân chúng quỳ trên mặt đất, bọn họ dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Vũ Văn Diệp, hốc mắt đỏ bừng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, quốc sư thật sự muốn chết tâm, hắn hoảng sợ bụng kín miệng, rốt cuộc hắn đã nói cái gì, hắn quay đầu lại nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt thích ý đứng trên cột.

"Ta ngược lại thật ra rất bội phục quốc sư, ít nhất quốc sư vẫn là cảm tác cảm vi." Lam Ảnh Nguyệt cười nói.

Toàn thân quốc sư lạnh như băng, hiện tại hắn không cần thiết người khác phải tâm phục, nhiệm vụ còn không hoàn thành, nếu chủ tử biết được, hắn nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Hắn cũng biết, hiện tại không đi, bị những người này bắt được, tự nhiên đem hắn chặt thành tám khúc, vì thế xoay người muốn rời đi.

Nhưng mà thân mình lại đứng nguyên tại chỗ.

Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng vung tay lên, thân mình quốc sư nhẹ bỗng bay lên không trung, Lam Ảnh Nguyệt đi đến cạnh tường, nói với những người phía dưới: "Các ngươi muốn hắn chết như thế nào?"

Nhìn thiếu nữ vận bạch y kia, mọi người vô cùng khiếp sợ, quốc sư đã đạt tới cửu giai, lại bị nàng bắt dễ dàng như vậy, rốt cuộc thiếu nữ kia đã cường đại đến mức nào

"Tiểu nhân nhi không biết điều, dám động vào người của ta." Theo thanh âm lạnh như băng, vài hắc y nhân xuất hiện trên tường.

"Có tộc nhân Ma tộc không?" Lam Ảnh Nguyệt nói.

Du Hồn nhẹ nhàng nhìn lướt qua nói: "Có hơi thở Ma tộc, bọn họ từng tiếp xúc với tộc nhân ma tộc."

"Có thể giết?" Lam Ảnh Nguyệt nhún mày nói.

Du Hồn lơ đãng nói: "Ngươi vui vẻ là tốt rồi."

"Người của ngươi sao? Thì ra là người sai khiến hắn giết hoàng đế Ly quốc." Lam Ảnh Nguyệt hai tay khoanh trước ngực, lời nói không khách khí.

"Không biết ở đâu ra một thiếu nữ lại cuồng vọng như vậy, ngươi sẽ biết được kết cục khi động vào chúng ta." Hắc y nhân cầm đầu nói, vẻ mặt lãnh ngạnh.

Lam Ảnh Nguyệt khẽ cười nói: "Vậy ngươi cứ thử xem xem."

Một thân hình nho nhỏ tiến lên phía trước, xoay người đối với nam tử nói: "Đối phó với tiểu nhân vật như vậy, không cần đại nhan ra tay."

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là một thất giai nho nhỏ, cũng dám ra đây tự tìm xấu hổ."

Sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy nam tử kia bay lên không trung còn chưa kịp ra tay, đã giống như bị ai đó đập vào bụng, thẳng tắp rơi từ không trung xuống đất.

Mọi người cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, nam tử kia rơi cách chỗ vừa nảy khoảng một thước, sau đó thân mình lại giống như bị ngươi ta đánh một quyền bay lên không trung.

Tối tối lui lui mười mấy hiệp, nam tử kia sớm đã bị đùa cho nửa sống nửa chết.

Nhìn Thao Thiết trong không trung chơi đến không biết trời đất là gì, Du Hồn ghét bỏ dờn ánh mắt, hắn thật sự không thể tin quỷ ngậy thơ trước mắt này lại là thánh thú ngàn năm.

Mấy nam tử vừa mới rồi còn hùng hùng hổ hổ hiện tại đã không giám ngo nghoe gì, bởi vì từ đầu tới cuối, ngay cả nửa ngón tay lam Ảnh Nguyệt cũng không có động lấy một cái, mà đệ tử kia đã bị đánh thành một bãi bùn nhão.

"Người là Lam Dật." Nam tử khẳng định nói.

Lời nói của nam tử kia khiến sắc mặt một số người thay đổi, một người dân nhẹ giọng nói: "Mấy ngày trước đây, ta mới từ Phụng Quốc trở về, bên kia đều nói này Lam Dật là yêu nữ ma tộc."

"Cái gì? Yêu nữ?" Người bên cạnh lập tức nhắc lại.

"không phải yêu nữ thì là cái gì? Bằng không chỉ là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, sao có thể đánh thắng được quốc sư đã đạt đến cửu giai, lại còn không cần động thủ cũng có thể đánh người ta thành như vậy." Một người lại nói.

Thiếu niên bên cạnh lại cau mày nói: "Nhưng mà nàng giúp chúng ta."

Mọi người cực kì rối rắm, Lam Ảnh Nguyệt có lẽ là yêu nữ, nhưng mà nàng đem lại hi vọng thắng lợi cho bọn họ, nàng cũng không gây nên sự tình gì bất lợi cho bọn họ.

Vũ Văn Diệp lẳng lặng nghe tất cả những điều này, nhưng không mở miệng, hẩn ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xa xa, hẩn biết, nàng có thể giải quyết tất cả những thứ này.

Nghe được lời nam tử nói, Lam Ảnh Nguyệt khinh thường nở nụ cười, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới ta còn rất nổi danh."

Nam tử nở nụ cười: "Gặp được người ở đây, thật là ngoài ý muốn."

Dứt lời, nam tử vung tay lên, trên tường lại xuất hiện thêm mấy hắc y nhân, những hắc y nhân này đều là lục giai.

Những hắc y nhân này cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất là, những hắc y nhân này đều mang theo ma súng, mà thấp nhất trong số chúng cũng là thất giai.

"Cư nhiên còn muốn mang ma súng ra so với ta." Lam Ảnh Nguyệt khẽ nhủ mà nói.

Hắc y nhân nhìn biểu cảm của Lam Ảnh Nguyệt, cho rằng nàng là sợ, lớn tiếng nói: "Nếu người ngoan ngoãn đi theo bọn ta, ta có thể cho bọn họ lui xuống, bằng không những người phía dưới đều phải chết."

Lam Ảnh Nguyệt nghe lời nói của hẩn, đột nhiên nở nụ cười nói: "Đừng như vậy, thật vất vả mới có người để động thủ, sao phải vội vậy."

Lập tức gợn tay lên, thần lẫn biến dị luôn ở trong không gian cung cấp máu cho Thao Thiết lập tức nhảy ra ngoài, trải qua một thời gian tu luyện, tu vi của thần lẫn biến dị tăng không ít, vừa nghe đến có người cho nó động thủ, lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn.

Một thời gian dài không được hít thở không khí trong lành, thần lẫn biến dị cực kỳ kích động, thấy Lam Ảnh Nguyệt chỉ muốn tiến lên nói chuyện, nhưng nhìn thấy Du Hồn bên người Lam Ảnh Nguyệt, lập tức thu liễm hơi thở, nhu thuận ngồi một bên đung đưa đuôi.

Nó thề, nó thật sự chính là vung đuôi, nhưng mà, nhưng mà những hắc y nhân trên tường lại giống như tro bụi bị nó quét rơi xuống đất.

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn quái vật to lớn xuất hiện trên tường, kia là ma thú gì? Thần lẫn? Nhưng mà tại sao trên người nó lại ánh lên kim quang?

Hắc y nhân cầm đầu không nghĩ tới lam Ảnh Nguyệt lại mang theo thần thú bên người, nhìn thủ hạ không chịu nổi một kích, mặt hẩn đen như đáy nồi.

Những tiểu ma thú kia nhìn thấy thần thú Thăng lẫn xuất hiện, ngay cả đầu cũng sắp cúi đến sát đất, chứ nói gì đến chiến đấu.

Thao Thiết cực kỳ bức mình, bĩu môi nói: "Ta so với con trùng từ còn lợi hại hơn, tại sao bọn chúng không sợ ta."

Du Hồn lạnh lùng nói: "Đầu tiên, bọn họ không thể thấy người."

Thao Thiết nháy mắt ủ rũ, ai oán nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

Nam tử nhìn Lam Ảnh Nguyệt, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới, người lại còn có thể khế ước với thần thú."

Nghe nam tử nói, binh lính dưới tường thành vô cùng phấn chấn, đó là thần thú đấy! Là thần thú trong truyền thuyết, không ngờ hôm nay bọn họ lại có thể gặp thần thú.

Có thần thú tương trợ, còn gì phải lo đánh không lại bọn chúng, nhất thời một đám người không hẹn cùng hét to lên: "Thần thú đại nhân, giết chết những người đó!"

"Đứng đúng, mau đánh!"

Dưới bầu trời tuyết trắng, nhưng không có một người nào cảm thấy lạnh, lúc này, trong lòng bọn họ vô cùng cuồng nhiệt.

Những người đó hò hét, khiến thần lẫn biết dị cao ngạo ngẩng cao đầu, đuôi lại vẫy, một pho tượng đá lập tức bay về hướng hắc y nhân.

Hắc y nhân rút trường kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm bổ vào tượng đá, nhưng mà không biết từ khi nào thân mình thần lẫn đã đến trước mặt hẩn, hắc y nhân

thật vất vả mới tránh thoát được bàn chân nó, một chân khác của nó lại giẫm xuống, bàn chân khổng lồ của nó không ngừng giẫm lên giẫm xuống, khiến tường cung lung lay sắp đổ.

Nhìn thân mình toàn thịt của thần lằn biển đi, Lam Ảnh Nguyệt cười nói: "Thật sự là một mập mạp linh hoạt."

Trên trán Vũ Văn Diệp koong ngừng nổi lên gân xanh, thần thú này có thể ôn nhu một chút hay không, tường thành Ly quốc không phải cứ như vậy bị nó dẫm bẹp sao!

Nhưng mà, lo lắng của hắn rất nhân trở thành hiện thực, chỉ nghe đến tiếng vang oanh ầm ầm, tường cung Ly quốc cứ như vậy biến thành phế tích được chân thần lằn, hắc y nhân kia cũng bị vùi trong đồng đất đá.

Thần lằn biển đi còn không biết bản thân gây họa, còn phe phẩy đuôi hướng Lam Ảnh Nguyệt tranh công.

Mọi người nhìn tường cung chỉ trong nháy mắt đã biến thành phế tích, lại nhìn thần thú đang bán manh hướng Lam Ảnh Nguyệt tranh công, thật sự không còn lời nào để hình dung tâm trạng lúc này. (nghe giống như sau khi được trả bài kiểm tra một bài được 9 một bài được 3 ý nhờ haha)

Đặc biệt là những binh lính, khi đến ngay cả chết bọn họ cũng phải xông được vào cung, lại thật không ngờ ngay cả một chút sức lực cũng không mất, tất cả mọi việc đã sắp xong rồi.

Trong lúc này, từ trong cung bước a mấy người trẻ tuổi, một người trong số đó còn xách trên tay một cái gì đó.

Nhìn tình cảnh trước mắt này, Tần Ngọc giật giật khóe miệng: "Hung tàn."

"Bạo lực." Lâm Khiêm nhẹ nhàng nói.

An Nhã chỉ biết lắc đầu nói: "Cái này cần bao nhiêu tiền tài mới có thể sửa được đây."

"Vũ Văn Diệp, đến, hoàng đế giả mạo này trả cho ngươi." Tần Ngọc ném một cái, lão Hoàng đế giả kia bị vút như một cái giẻ lau đến trước mặt mọi người.

Quốc sư nhìn tất cả những việc xảy ra, tâm cực kì lạnh, hắn biết hôm nay đã không còn hi vọng có thể hồi phục nữa rồi.

Vũ Văn Diệp xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, không chút do dự quỳ xuống trước mặt Lam Ảnh Nguyệt.

Mọi người cả kinh, lại nghe thấy Vũ Văn Diệp lạnh lùng lại kiên định nói: "Vũ Văn Diệp gặp qua quân chủ."

undefined

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi

Toàn trường yên tĩnh một chút thanh âm cũng không có, dân chúng Ly quốc khiếp sợ vô cùng, thái tử điện hạ của bọn họ, đây là muốn giao quốc gia cho một thiếu nữ mới mười mấy tuổi thôi sao?

Loại chuyện này làm sao có thể? Kể cả thiếu nữ kia có giúp bọn họ báo thù đi nữa, cũng không có nghĩa sẽ trở thành người lãnh đạo bọn họ, huống chi nàng vẫn còn là một thiếu nữ trẻ tuổi!

"xin thái tử điện hạ cân nhắc!" Dân chúng quỳ trên mặt đất, sắc mặt khẩn trương nhìn Vũ Văn Diệp.

"Điện hạ cân nhắc." Vạn người trong quân đội đồng thời quỳ xuống.

Mấy người Tần Ngọc có chút lo lắng nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt lại giống như người ngoài cuộc, đứng ở một bên trên đũa thần lằn biển đi đã nhỏ đi.

Thấy Lam Ảnh Nguyệt không có phản ứng, Vũ Văn Diệp nói tiếp: "Nếu không nhờ có Lam Dật ta đã sớm chết ở Vô Tâm Cung rồi, là nàng cứu ta ra, ta đã quyết tâm nhận nàng làm chủ."

Ngay cả xưng hô Vũ Văn Diệp cũng thay đổi, ở trước mặt Lam Ảnh Nguyệt hắn không còn xưng bản thái tử nữa, mà là dùng ta.

"Thái tử điện hạ! Vạn lần không thể." Bên trong dân chúng đã xen lẫn một đám quan lại đi tới.

"Cho dù Lam Dật vì chúng ta phục cừu, chúng ta cũng có thể dùng cái khác hồi báo nàng, tại sao lại chấp hai tay dâng quốc gia cho nàng!" Một nam tử nói.

"Đúng vậy, thái tử điện hạ, một thiếu nữ không rõ lai lịch như vậy, sao có thể trở thành người lãnh đạo của chúng ta?!" Một lão giả lại nói.

"Cổ lễ, nàng vì ngôi vị hoàng đế mà đến!" Một người lại nói.

Lam Ánh Nguyệt khẽ chớp lông mi, không thể không nói, người nọ nói đúng chân tướng.

"Nàng không được? Các người sao?" Tần Ngọc không chút nào che giấu khinh bỉ của bản thân: "Thời điểm Tiểu Dật quyết đấu, các người ở nơi nào? Thời điểm chúng ta quét sạch loạn đảng trong cung các người ở nơi nào?"

"Đúng vậy đúng vậy, hiện tại lại chạy tới đây nói mát, thì ra thần tử Ly quốc có đức hạnh này." An Nhã sáng giọng nói.

So về độc miệng, mấy đại thần này sao có thể so với mấy người Tần Ngọc, chỉ bằng vài câu đã khiến bọn họ á khẩu không nói gì được.

"Ha ha." Vũ Văn Diệp cười lạnh một tiếng: "Các vị đại thần, thời điểm bản thái tử đến phủ các người bái phỏng, muốn các người hợp lực lật mặt hoàng thượng giả các người đã nói như thế nào?"

Mặt những quan viên trở nên ảm đạm không tiêu, ánh mắt cũng có chút né tránh.

Vũ Văn Diệp đứng lên, vừa đi vừa nói chuyện với người trước mặt: "Vương tướng quân, thời điểm bản thái tử ghé thăm, người nói gia quyến của mình bị hoàng đế giả khống chế, không muốn vạch trần hắn, nhưng mà sau khi bản thái tử điều tra, một nhà già trẻ của người đang hòa thuận vui vẻ ở nhà kia."

Vương tướng quân kia nghe được trước mắt tối sầm lại, cúi đầu.

"Còn có người, Lí thượng thư, bản thái tử của người đến phủ của người, người lập tức bị bệnh, đi năm lần cả năm lần bị bệnh không có ngoại lệ, thật sự là khéo như vậy sao?!"

Vũ Văn Diệp lại xoay người, nói với một thái giám đang cúi đầu: "Công công, mỗi một thời điểm người đưa các thiếu nữ tiến cung, không có chút bất an nào sao?!"

"Các người làm giao dịch dơ bẩn, các người cho rằng bản thái tử không biết sao?"

Mỗi một câu nói của Vũ Văn Diệp, khiến các đại thần xấu hổ giận dữ nhưng không thể làm gì được, cuối cùng quỳ tập thể xuống đất.

Vũ Văn Diệp nhìn bọn họ, cười đến cực kì bi thương: "Đây chính là những đại thần khi phụ hoàng còn sống cực kì tín nhiệm, đây chính là quốc gia mà ông muốn dùng tính mạng mình để bảo hộ."

Mọi người vô cùng bi thương nhìn thân ảnh cô đơn của Vũ Văn Diệp, tâm chìm xuống đáy cốc, bắt đầu từ khi nào, quốc gia của bọn họ lại biến thành cái dạng này.

"Quốc gia đã bị hủy, chúng ta cần một người lãnh đạo mới, khiến nó có thể trọng sinh." Vũ Văn Diệp chờ đợi nhìn Lam Ánh Nguyệt, hi vọng nàng có thể mở miệng nói thêm một câu.

Dân chúng nhìn Lam Ánh Nguyệt, nội tâm vô cùng rối rắm.

Lam Ánh Nguyệt lạnh lạnh đảo qua những người trước mắt, bình tĩnh làm người ta sợ hãi: "Chúng ta đi thôi."

Cơ hồ tất cả mọi người không thể tin vào tai mình, lấy thế cục hiện tại, Lam Ánh Nguyệt nên ứng phó với đám người của Ly quốc mới phải chứ, Vũ Văn Diệp đã nói tận như vậy, ngay cả dân chúng cũng không đồng ý, hắn cũng không đổi chủ ý của mình.

Một ít người lại cho rằng Lam Ánh Nguyệt vì ngôi vị hoàng đế mới cứu bọn họ, lúc này sắc mặt cực kì khó coi.

Tần Ngọc bĩu môi nói: "Quốc gia như vậy, lưu lại cũng vậy."

"Tiểu thư, người này xử lý như thế nào?" Du Hồn chỉ chỉ quốc sư lơ lửng trong không trung.

"Cho bọn hắn." Lam Ánh Nguyệt nhàn nhạt nói.

Du Hồn phát tay một cái, đỉnh đầu quốc sư bay lên một đám hắc vụ, tu vi đã bị Du Hồn đánh tan hết, lập tức giơ tay lên, thân mình quốc sư giống như chiếc vải rách bị vứt đến trước mặt người dân Ly quốc.

Mọi người thấy quốc sư trên đất, lại nhìn hướng Lam Ánh Nguyệt, Lam Ánh Nguyệt mang theo mấy người Tần Ngọc đang tiêu sai rồi đi.

Ngay tại thời điểm Lam Ánh Nguyệt đi rồi, Vũ Văn Diệp lại xoay người đi về hướng Lam Ánh Nguyệt.

Vương tướng quân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng nói: "Điện hạ, ngươi muốn đi đâu? Ngươi đi rồi, quốc gia làm sao bây giờ?"

Vũ Văn Diệp lạnh lạnh quay đầu lại, nhìn thoáng qua mọi người, cười lạnh nói: "Ta đã không còn là thái tử Ly quốc, ai muốn làm thái tử thì lập người đó lên làm vua đi."

"Điện hạ." Các đại thần khiếp sợ nhìn bóng lưng Vũ Văn Diệp rời đi, vạn phần sợ hãi.

Lúc này, một con khoái mã từ xa chạy tới, người đến nhanh chóng phi thân xuống ngựa, mồ hôi đầy đầu nói: "Tướng quân, đã xảy ra chuyện!"

Vương tướng quân vừa thấy sắc mặt của binh lính, đứng im tại chỗ, run run mở miệng nói: "Nói."

Binh lính kia tái mét mặt run run nói: "Mười vạn đại quân của ninh quốc đã đến biên cảnh nước ta."

"Ninh Quốc chẳng qua chỉ là một tiểu vương quốc mà thôi, đi cùng bản tướng quân." Vương tướng quân lớn tiếng nói.

Lí thượng thư ở một bên lại lắc đầu, ai thán nói: "Trời muốn diệt Ly quốc chúng ta."

"Lí thượng thư, ba năm trước Ninh Quốc đã bị bản tướng quân đánh lui, hiện tại còn phải sợ sao!" Vương tướng quân nói.

Lí thượng thư bị ai nhìn về phía mọi người, trầm trọng nói: "Vương tướng quân, chính ngươi nói, Ly quốc hôm nay có thể sánh bằng với Ly quốc của ba năm về trước không, muốn nói đánh giặc, có thể xuất binh nhưng có thể toàn quân bị diệt."

Nghe lời Lí thượng thư nói, thân mình Vương tướng quân lung lay hoảng loạn, hần nhìn nhìn phé tích trước mắt, cười khổ nói: "Ninh Quốc, thật sự chọn đúng thời gian."

"Đánh?" Quốc sư nằm trên mặt đất suy yếu vô cùng, ngay cả một ngón tay cũng không thể nâng lên, hần cười lạnh nói: "Quốc khó rồi, các ngươi định đánh như thế nào, ha ha ha, khụ khụ."

Nguyên bản dân chúng đối với quốc sư đã hận thấu xương, lúc này nhìn thấy hần nửa sống nửa chết nằm ở nơi đó, sao có thể bỏ qua cho hần, nhất thời toàn bộ đi lên đối với quốc sư là một trận quyền đâm cước đá.

Trên hành cung giăng co vài canh giờ, quốc sư bị dân chúng đánh chết trước cửa cung, không ai vì hần nhặt xác.

Ninh Quốc công thành tin tức Ly quốc có nội gian truyền xa, nhân tâm hoảng sợ, bởi vì bọn họ không có vương, thái tử không có, đã không ai vì bọn họ che mưa che gió

Bọn họ đã đưa ra một lựa chọn tồi tệ, nhưng mà, đợi mấy ngày, vẫn không thấy tin tức Ninh Quốc đánh vào thành.

Lại nói ngày đó sau khi Lam Ảnh Nguyệt cùng mấy người rời đi, mới ra khỏi thành đã nghe được tin tức Ninh quốc xuất binh, nhìn gương mặt bình tĩnh của Lam Ảnh Nguyệt, Vũ Văn Diệp thật sự nhìn không được, liền hỏi: "Ngươi biết Ninh Quốc sẽ đến sao?"

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười: "Ta cũng sẽ không xem bói, ta làm sao mà biết bọn họ sẽ đến."

"Đêm ngày hôm kia, tại sao ngươi lại bí mật đến gặp tổ phụ, bảo tổ phụ tập kết quân ở Liễu thành?" Vũ Văn Diệp càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, thậm chí hần còn không nói với Lam Ảnh Nguyệt hai nước Ly quốc cùng Ninh quốc có mâu thuẫn.

"Ta đã nguyện ý với ngươi đến Ly quốc, sẽ không phải tới du sơn ngoạn thủy." Lam Ảnh Nguyệt nhìn thoáng qua tuyết ngoài cửa sổ, khóe miệng lạnh lạnh gọi lên.

"Tiểu Dật, như vậy có tính là ngươi cho Ly quốc một cái tát, xong lại cho bọn họ một viên đường sao?" Tần Ngọc cười cực kỳ giống hồ ly.

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn hần: "Ngươi biết nhanh thôi."

Lâm Khiêm nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Nếu không giết chết Hoàng thượng giả, khẳng định Ly quốc sẽ diệt vong, mà hiện tại, xem như sau khi chết được hồi sinh, như vậy dân chúng nhất định sẽ ủng hộ nàng làm vương."

Mấy người không ngừng hướng đi về phía Liễu thành, dọc đường đi không thiếu những người dân lần chón, tuyết rơi cực kỳ lớn.

Ngoài Liễu thành, Ninh Trí Viễn ở trong lều trại phía xa xa, sắc mặt xanh mét, quỳ trước mặt hần một đám cấp dưới, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Không phải nói Liễu thành không có người thủ sao? Quân đội này là từ đâu đến?" Ninh Trí Viễn lạnh lùng nói.

"Khởi bẩm điện hạ, thời điểm điều tra, chắc chắn là không có ai, không biết vì sao hiện tại lại nhiều thêm một đội quân như vậy." Một tướng quân nhỏ gầy cắn thận dè dặt nói.

Ninh Trí Viễn tiêu sái qua lại trong lều trại, khí hậu Ly quốc ác liệt, căn bản quân đội của hần không có thời gian nghỉ ngơi ở đây lâu được, vốn tưởng có thể tốc chiến tốc thắng, nhưng lại không ngờ Liễu thành đã có quân đội đến đỡ.

Hắn an bày hai ngàn người đi đánh lên cư nhiên lại không một ai trở về, nội ứng của hắn bên Ly quốc báo lại rằng thái tử Ly quốc phản quốc cực kì hỗn loạn, rồi cuộc là ai đang ở Liễu thành.

"Vô luận như thế nào, trong ngày hôm nay nhất định phải hạ Liễu thành cho ta, cùng bản điện hạ đi." Ninh Trí Viễn biết, không thể lại tha, bằng không có thể lại sinh chuyện.

Đại quân Ninh Quốc nguy cấp, trên tường thành, một lão già đầu đã bạc mặc áo giáp đứng hiên ngang trước gió.

Một bên binh lính nhỏ giọng nói: "Tướng quân, lui đi, chúng ta ngăn cản hai ngày, đã là cực hạn, trong thành đã không còn đủ năm ngàn người."

"Tam nhi, bản tướng quân cả đời chiến công vô số, không muốn làm đào binh." Lão tướng quân nhàn nhạt mở miệng nói.

"Tướng quân." Trong thành, binh lính dưới tướng đều quỳ xuống, trên mặt mọi người không hề có ý lùi bước.

"Có lẽ, rất nhanh ta là có thể nhìn thấy Ngọc nhi." Lão tướng quân nhàn nhạt nói một tiếng, nhìn về phía quân đội dưới tường thành kia, tiếp đến truyền lệnh tập kết quân đội, cho dù là ngăn không được.

Ninh Trí Viễn ngồi trên lưng ngựa, đứng xa xa nhìn người trên tường thành, trong mắt hiện lên một tia kính nể, lớn tiếng nói: "Văn bối khâm phục Đùng tướng quân đã lâu, nếu tướng quân nguyện ý mở cổng dao thành, văn bối nhất định không tổn thương dù chỉ một người."

"Muốn chiến liền chiến, không cần nhiều lời." Đùng tướng quân kiên định mở miệng nói. (what the Đùng??)

"Không biết phân biệt phải trái." Vũ Văn Diệp nở nụ cười lạnh lùng, vung tay lên, vô số nhân mã hướng đến tường thành, nhiều người như vậy, có thể đẩy ngã tường thành kia dễ dàng.

Đúng lúc này, trên mặt đất lại đột nhiên chấn động mạnh mẽ.

Mọi người còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, một thần lân to lớn xuất hiện bên trong đại quân Ninh quốc.

Lão tướng quân nhìn thần lân kia, sắc mặt thay đổi.

Thị vệ bên cạnh run run nói: "Tướng quân, đó là."

Ninh Trí Viễn nhìn kĩ thần lân kia một chút, mê mang, thị vệ bên cạnh hô: "Điện hạ, đó là ma thú của ngài sao?"

"Ngu ngốc, mau lui lại." Ninh Trí Viễn vừa nói xong, thần lân kia ở trong đám người vung đuôi lên, đảo một phát, chà khác nào đi dọn dẹp rác thông thường

"Tướng quân, ma thú kia là giúp chúng ta!" Thị vệ lão tướng quân bên người kích động hô to lên: "Được cứu rồi, được cứu rồi."

Binh lính bên trong Liễu thành còn tưởng mình nhất định phải chết không thể nghi ngờ, lại không nghĩ rằng sẽ xuất hiện ma thú thần bí kia.

Lão tướng quân nhìn thần lân kia, mày gắt gao nhăn lại, lúc này, bên tai truyền đến một thanh âm quen thuộc: "Tổ phụ."

"Diệp nhi." Lão tướng quân quay đầu lại nhìn Vũ Văn Diệp, hốc mắt ửng đỏ, hắn đưa tay vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Diệp nói: "Nếu ngươi không thông tri kịp thời, Liễu thành nhất định sẽ không giữ được."

"Tổ phụ, ngươi yên tâm" Vũ Văn Diệp nở nụ cười, nhìn trận chiến trước mắt, mấy người Lam Ảnh Nguyệt cũng đã đi tới.

"Đùng tướng quân có lẽ." Lam Ảnh Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Ngươi chính là Lam Dật đi?" Đùng tướng quân đánh giá Lam Ảnh Nguyệt một chút, đột nhiên nói: "Có người gia sao? Không đúng sự thật, muốn hay không lo lắng một chút chúng ta diệp nhi?" (mị không dịch nổi câu này chắc là ông ý muốn mai mối cho tỷ vs vvd)

Vũ Văn Diệp bị dọa đến mặt trắng bệch: "Tổ phụ, hiện tại đang đánh giặc đây!"

Mấy người Tần Ngọc cũng là mồ hôi lạnh chảy ròng, Đùng tướng quân này có thể có một điểm đáng tin hay không, phía dưới đánh thành như vậy, hắn cư nhiên còn có tâm tư nói chuyện này.

Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy lão nhân trước mắt cực kỳ thân thiết, cười nói: "Người thử hỏi Vũ Văn diệp xem hắn có muốn hay không?"

Vũ Văn Diệp lắc đầu như trống bỏi: "Tổ phụ, trước không cần nói chuyện này, trước tiên chúng ta nên đánh cho ninh trí Viễn chạy trở về đi."

Đùng tướng quân trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt ý cười, nhẹ giọng nói: "Tiểu nha đầu sợ là đã có chủ thôi?"

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn lão nhân đang cười xấu xa trước mặt, bĩu môi nói: "Tiền bối như vậy thật là một người bát quái đi?"

"Ha ha." Về lo lắng của Đùng tướng quân lúc trước đã trở thành hư không, hắn đứng bên cạnh tường thành, nói với ninh Trí Viễn: "Ninh tiểu tử, nếu hiện

tại người lui binh, lão phu để lại cho người một con ngựa, bằng không người cũng không có đường sống để trở về."

Ninh Trí Viễn nhìn Đùng tướng quân đắc ý trước mặt, mặt tối sầm, lạnh lùng nói: "Không có con ma thú này, ta xem làm sao người cười được."

"Nhưng mà, ta có a." Đùng tướng quân vuốt chòm râu, một mặt đắc ý.

Khóe miệng Tần Ngọc vừa kéo, đột nhiên nở nụ cười, hướng phía dưới hô lớn: "Ninh Trí Viễn, nhìn bộ dáng chưa từng trải việc đời của người kìa, đó không phải ma thú mà là thần thú!"

Vừa nghe đến thần thú, quân đội Ninh quốc sợ tới mức chân mềm nhũn, trong lòng không có nửa điểm chiến ý, liên tục lui về phía sau.

Mà khiến Ninh Trí Viễn khiếp sợ là, vì sao Tần Ngọc lại ở trong này, đột nhiên hắt ánh mắt chợt lóe, Tần Ngọc ở trong này kìa Lam Dật cũng ở trong này, nhìn quái vật trước mắt này, Ninh Trí Viễn đột nhiên lớn tiếng nói: "Đùng lão tướng quân cả đời chiến công vô số, người có biết thiếu nữ bên cạnh người là loại người nào không? Đó là yêu nữ Ma tộc, mà Ly quốc các người cư nhiên thông đồng cùng yêu nữ làm bậy, không sợ tam quốc vây diệt các người sao?!"

Nghe Ninh Trí Viễn nói, Đùng tướng quân mày nháu một chút, ngay tại thời điểm Vũ Văn Diệp tính toán mở miệng nói, Đùng tướng quân đột nhiên nói: "Nàng là yêu nữ thì thế nào, lão nhân ta thích, người quân được ta à?!"

Mấy người Tần ngọc nghe được lời nói tùy hứng kia, cư nhiên không nói gì mà chống đỡ.

nh

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Không còn một ngọn cỏ(3 chương)

hello mọi người mình đã quay lại rồi đây sau bao nhiêu ngày mất hút ^ _ ^

Ninh Trí Viễn quả thực không thể tin nổi lỗi tai của chính mình, hắn đã nói đến như vậy, lão nhân kia cư nhiên còn có thể bảo vệ Lam Dật như vậy, không phải là nữ nhân kia sử dụng thuật pháp gì đó với tướng quân đi?

Vì thế, Ninh Trí Viễn lại lớn tiếng nói: "Đùng tướng quân, người ngàn vạn lần đừng để Lam Dật mê hoặc, mục đích của nàng chính là hủy diệt Ly quốc, nàng mới không có hảo tâm đi giúp người đâu."

Nghe Ninh Trí Viễn nói như vậy, Đùng lão tướng quân hừ lạnh một tiếng nói: "Lão phu tuy rằng lớn tuổi, nhưng mà tai không điếc mắt không mờ, ta nhìn thấy được thừa lúc Ly quốc chúng ta nguy nan nhóm người Ninh Quốc vào đục nước béo cò, không giống như Lam Dật mang thần thú đến tương trợ."

Nghe lời nói của Đùng lão tướng quân, ánh mắt các tướng sĩ bên trong Liễu Thành nhìn Lam ảnh Nguyệt đều thay đổi, đúng vậy, nếu nàng không đến, bọn họ hôm nay chỉ có một con đường chết, quốc gia bọn họ sẽ vong, nhưng hiện tại bọn họ thấy được hi vọng.

"Đùng tướng quân, người cho rằng chỉ bằng một thần thú, có thể tiêu diệt được mười vạn đại quân của ta sao?" Khóe miệng Ninh Trí Viễn lạnh lùng cong lên, trong mắt một mảnh tàn nhẫn.

"Ai nói cho người, chỉ có một thần thú." Lâm Khiêm cười khế đi lên phía trước, trong mắt hiện lên sát ý nhẹ nhàng.

Ninh Trí Viễn nhìn Lâm Khiêm, lơ đãng nói: "Đây là sự tình của Ninh Quốc với Ly Quốc, Phụng Quốc vẫn là không nên nhúng tay vào thì hơn."

"Ta chỉ đại biểu chính ta bản thân, không có nghĩa đại biểu cho Phụng Quốc." Lâm Khiêm xem thường nói.

"Đúng, chúng ta chỉ đại biểu bản thân." Tần Ngọc đột nhiên nở nụ cười, phi thân đến giữa không trung, vung tay lên một hỏa điều lập tức xuất hiện, không khí lập tức trở nên nóng rực.

Đùng tướng quân khiếp sợ nhìn hỏa điều đang lượn trên không trung, mở miệng nói: "Đó là Chu Tước."

"Phụng Hoàng." Ninh Trí Viễn ngờ ngác mở miệng nói.

Tần Ngọc đứng trên lưng Chu Tước, nhìn Ninh tướng Trí Viễn, kiêu ngạo nói: "Ninh Trí Viễn, người chỉ là một tên chưa trải việc đời, đây chính là Chu Tước thần thú bảo hộ thế gia ta, bốn thiếu gia liền cùng các người chơi đùa."

Sau khi Chu Tước ký khế ước với Tần Ngọc vẫn luôn ngủ say, hôm nay mới tỉnh lại, cũng là đúng thời điểm.

"Điện hạ, chúng ta lui đi." Phó tướng dè dặt cẩn trọng nói.

Chu Tước lượn trên bầu trời không ngừng đập cánh, bên dưới không ngừng nổi lên hỏa vũ, đại quân của Ninh Trí Viễn lập tức tan rã, chạy trốn khắp nơi.

Vừa thấy mọi người chạy toán loạn, Chu Tước không vừa ý, thét dài một tiếng, vô số hỏa xà từ miệng nó bay ra phía bốn phía, chỉ trong một cái hô hấp đã vây Ninh Trí Viễn cùng đại quân của hắn trong biển lửa.

Thời điểm Đùng lão tướng quân nhìn thấy Chu Tước, liền biết thân phận của mấy người, hắn không nghĩ tới Diệp nhi lại có quan hệ với người của tứ đại gia tộc.

Hắn hướng về phía Lam Ảnh Nguyệt mang sa mặt cười nói: "Nha đầu, ngươi ẩn giấu thật sâu."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hai mắt mỉm cười của Đùng lão tướng quân, lơ đãng nói: "Còn không phải đã bị lão tiên bối nhìn ra rồi sao."

"Ha ha." Đùng tướng quân lắc lắc đầu, giống như lâm vào trầm tư, hồi lâu nói: "Ngươi đừng tưởng rằng lão nhân ta đối với sự tình của tứ quốc không biết một chút gì cả, sự tình của tiểu nha đầu ngươi ta cũng biết được không ít, bất quá ta thật sự không biết loại người tiểu nhân như Lam Chấn có thể sinh ra một nữ nhi như ngươi."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy khẽ cười nói: "Ta cũng cảm thấy ta không phải thân sinh."

"Ha ha ha." Đùng tướng quân cười vài tiếng, càng nhìn Lam Ảnh Nguyệt càng thích.

Tin tức đại quân Ninh Quốc đại bại rất nhanh truyền khắp đại lục, dân chúng Ly Quốc vốn cho rằng họ sẽ bị đại quân Ninh Quốc giết chết, lại không nghĩ rằng Lam Dật cư nhiên lại cứu bọn họ, hơn nữa, thiếu niên đi theo bên người Lam Dật kia, cư nhiên còn có thần thú.

Cường giả như vậy cũng đi theo nàng, tại sao bọn họ không thể phục nàng làm chủ chứ?!

Có một vương cường đại như vậy, tam quốc nếu có suy nghĩ không an phận với bọn họ chắc phải suy nghĩ lại đi.

Ba ngày sau, cử hành nghi thức đăng cơ, Lam Ảnh Nguyệt trở thành đệ nhất nữ đế của Ly quốc.

Lam Ảnh Nguyệt đứng trên vị trí chủ thượng, một thân bạch y, mang mạng che mặt, lãnh lạnh tanh.

Những đại thần bên dưới ngoài mặt tuy là cung kính, trong lòng lại là rất không cam lòng, niên kỷ của bọn họ đáng tuổi gia gia nàng, hiện thời lại phải cúi đầu với nàng xưng thần.

Lam Ảnh Nguyệt đứng trên cao, nhẹ nhàng đảo qua chư vị đại thần trong đại điện vẫn còn cảm như hén, môi mỏng khẽ mở nói: "Từ nay về sau, Ly quốc không còn Hoàng thượng, chỉ có Quân Chủ, thời điểm ta không có ở đây, tất cả công việc nghe theo an bài của Vũ Văn Diệp."

"Là." Chúng thần đáp.

"Còn có cái gì muốn nói?" Lam Ảnh Nguyệt nói.

"Khởi bẩm Quân Chủ, trước mắt quốc khố hư không, quân lương cũng không còn." Vương tướng quân lạnh lùng nói.

"Còn có tường thành cần tu sửa lại, nếu không có ngân sách không thể khởi công." Một đại thần lập tức nói.

Nhìn những đại thần kia, Lam Ảnh Nguyệt không một tiếng động gọi lên khước miệng, âm thanh lạnh lùng nói: "Có thể sử dụng tiền để giải quyết vấn đề, không thành vấn đề."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, Vương tướng quân không đồng ý mở miệng nói: "Khôi phục lại thực lực một quốc gia, cần có ngân sách trong một giờ rưỡi nữa, trong thời gian ngắn như vậy không thể lấy ra được nhiều ngân lượng."

"Nếu có đủ ngân lượng, các ngươi cần bao nhiêu thời gian để khôi phục lại mọi thứ."

"Không đến bảy ngày." Lí thượng thư nói cực kì kiên định, chính là hắn tin tưởng trong thời gian ngắn Lam Ảnh Nguyệt không thể lấy ra nhiều ngân lượng như vậy, dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi.

"Bảy ngày sau, nếu sự tình chưa được xử lý tốt, ngươi có thể về quê dưỡng lão." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, nhấc chân rời khỏi đại điện, lưu lại chúng quần thần bốn mắt nhìn nhau.

Vũ Văn Diệp vẫn luôn trầm mặc đứng bên cạnh nàng tiến lên phía trước, nhân nhạ nói: "Tốt nhất các ngươi nên thu hồi tiểu tâm tư của mình đi."

"Thái tử điện hạ." Vương tướng quân hô.

"Đi quốc khổ nhìn đi." Vũ Văn Diệp lạnh lùng nở nụ cười, nhìn Lí thượng thư nói: "Hi vọng bảy ngày sau còn có thể nhìn thấy ngươi."

Hoàng đế già đã làm cho Ly quốc hồng bét, Lam Ảnh Nguyệt một mình cực kỳ khó giải quyết, cũng may có Tần Ngọc cùng mấy người ở bên cạnh, Lam Ảnh Nguyệt lập tức đem sự tình phân đều cho bọn hắn làm.

Vốn binh lính mấy tháng rồi vẫn chưa được nhận bổng lộc, ngay trong ngày Lam Ảnh Nguyệt đăng cơ lập tức được nhận bổng lộc, thậm chí so với trước kia còn nhiều gấp đôi, dẫn tới rất nhiều thiếu niên trai tráng ào ào tòng quân, đại quân Ly quốc chỉ có mấy vạn quân chỉ ngần ngừ mấy ngày lên đến hơn mười vạn quân.

Tâm dân chúng cũng buông xuống, không sợ người vô duyên vô cớ tự xưng mất tích, lại không cần lo lắng nữ nhân của mình bị bắt đi.

Lam Ảnh Nguyệt trở thành Quân Chủ của Ly quốc rất nhanh được truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời thanh danh của Lam Ảnh Nguyệt trên đại lục đại chấn.

Hoàng cung Phụng Quốc, Hoàng thượng đi đi lại lại trong tẩm cung, đột nhiên một bóng đen xuất hiện sau bình phong, Hoàng thượng bùm một chút quỳ gối trên đất, mở miệng nói: "Thần sử, ta không nghĩ tới Lam Dật cư nhiên lại xưng vương tại Ly Quốc, hơn nữa nàng lại có thần thủ tương trợ, nếu ta xuất binh đuổi giết nàng, chỉ sợ nàng sẽ không buông tha Phụng quốc."

Bóng đen sau bình phong lạnh lùng nở nụ cười: "Nếu không phải ngươi vô năng, dễ dàng để cho nàng chạy khỏi Phụng Quốc, lại làm sao có thể cục như hiện tại."

"Vậy hiện tại nên làm như thế nào?" Hoàng thượng quỳ trên mặt đất, hèn mọn cúi thấp đầu trong bụi bặm.

"Bản thần sẽ tự tay giết nàng, hiện tại ngươi cần chuẩn bị cho bản thần một ngàn thiếu niên, ba ngày sau, đưa vào cấm địa." Nam tử kia lại nói.

"Thần sử, không phải mấy ngày trước đã đưa cho người năm trăm rồi sao?" Hoàng thượng run run rẩy rẩy nói.

"Bản thần giúp ngươi bồi dưỡng tinh nhuệ, sau khi xong chuyện, Phụng Quốc chính là cường quốc nhất đại lục, đám người tốt nhất sẽ từ trong học viện hoàng gia mà ra." Thanh âm nam tử kia không có một chút độ ấm, tuy rằng trong lòng Hoàng thượng nghi ngờ nhưng lại không thể không đáp ứng.

Ban đêm, Lam Ảnh Nguyệt vừa mới xem xong một bản tấu chương, cảm thấy trong không khí có một tia dao động, loại hơi thở âm lãnh này khiến trong lòng nàng cả kinh, theo bản năng tránh ra.

Trong phòng xuất hiện một hắc y nhân, toàn thân hắn được bao vây kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt, hắn nhìn chỗ Lam Ảnh Nguyệt vừa biến mất, ánh mắt dò xét, mạnh mẽ vươn tay phải ra, vị trí chính là nơi Lam Ảnh Nguyệt đặt chân.

Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt phát lạnh, một trận hắc vụ thoáng hiện, thân ảnh Lam Ảnh Nguyệt ly khai tại chỗ.

"Tiểu thư, hắn chính là người Ma tộc." Du Hồn lạnh lùng nói.

"Ngươi cảm thấy ngươi có thể trốn được đi sao?" Thanh âm lạnh lạnh của nam tử kia trong không khí vang lên.

"Trốn?" Lam Ảnh Nguyệt xuất hiện trên ghế tựa đằng sau hắc y nam tử, lạnh lùng nói: "Ta cùng ngươi không thù không oán, vì sao ngươi muốn đuổi giết ta."

"Có thể bị ta đề ý, là phúc khí của ngươi." Nam tử cười lạnh nói.

"Nhưng mà, đã bị ta nhớ thương, vận khí của ngươi thật không tốt." Lam Ảnh Nguyệt nhìn ánh mắt âm lãnh của nam tử kia, vung tay lên, Thao Thiết cùng Du Hồn đồng thời ra tay.

Ánh mắt nam tử lạnh lùng, né tránh công kích của Thao Thiết, tùy tay ném ra một cừu vĩ hồ.

Thao Thiết không thèm nhìn nói: "Dựa vào nó, ngươi cư nhiên mang đồ bỏ đi này ra đối phó với ta."

Nhưng mà tiếp theo giây, Thao Thiết lập tức ư rừ, bởi vì cừu vĩ hồ kia biết phân thân, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thao Thiết là chín con cừu vĩ hồ, bắt đầu xoay vòng vây quanh Thao Thiết.

Du Hồn ghét bỏ nhìn Thao Thiết, thân mình dần dần hiện lên trong không trung, thời điểm nam tử kia nhìn thấy Du Hồn, ánh mắt lập tức biến hóa, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta thật không ngờ lại trong trường hợp này gặp lại ngươi, hơn nữa ngươi còn bảo hộ nhân loại nhỏ bé này, này không giống tác phong của ngươi."

"Ngươi nói nhiều quá." Du Hồn nói xong câu đó, đầu ngón tay khẽ búng một cái, hắc vụ trong tay hướng về phía nam tử bay qua.

"Nhiều năm như vậy, ngươi cư nhiên một chút tiến bộ cũng không có." Nam tử trào phúng nói, sau đó một đạo hồng quang xuất hiện, hắn nâng tay lên giam cầm hắc vụ trong không trung, sau đó khiêu khích nhìn Du Hồn.

Du Hồn mặt không đổi sắc nói: "Ta chỉ dùng một tầng công lực thử ngươi mà thôi, không nghĩ tới ngươi còn không được bằng như xưa, làm cho ta một điểm chiến ý cũng không có."

Còn không chờ nam tử phản ứng đi lại, Du Hồn chụm năm ngón tay lại chém một chdao vào trong không trung, nam tử kia liền hướng về phía hất bay lại.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy thân mình cứng đờ, thân thể mạnh mẽ bay về phía sau, giống như bị cái gì đó hấp dẫn, nàng hé miệng, lại không phát ra được âm thanh, lập tức trước mắt bỗng tối sầm, mất đi kia tri giác.

Du Hồn cùng Thao Thiết vừa mới cảm giác được dị thường, vừa quay đầu lại, Lam Ảnh Nguyệt cũng đã biến mất, thậm chí bọn họ còn không cảm nhận được ai đã tiến vào phòng ở.

Trong mắt Du Hồn hiện lên một tia lãnh liệt, tay lập tức tạo ra một đại ấn ăn mòn bao quanh người nam tử, nháy mắt nam tử liền mất hồn mất vía.

"Ta cảm ứng không được nữ nhân kia." Thao Thiết sốt ruột nói.

Du Hồn nhắm mắt lại, cảm ứng một lúc lâu, lại phát hiện không thấy tung tích của Lam Ảnh Nguyệt, trong lòng không khỏi có chút hoảng, lúc này, Tần Ngọc cùng mấy người nghe thấy tiếng động cũng vừa lúc chạy tới.

Nhìn một lượt quanh phòng cũng không thấy Lam Ảnh Nguyệt đâu, An Nhã gấp giọng nói: "Thần tượng đâu."

"Bị người mang đi." Thao Thiết rầu rĩ nói.

Nghe vậy, mấy người biến sắc, có thể mang người đi trước mặt Du Hồn cùng Thao Thiết, rốt cuộc đối phương cường đại đến cỡ nào.

Lúc này, Du Hồn đột nhiên mở miệng nói: "Có ai liên hệ được với Phượng Diệc hay không?"

Tần Ngọc nghe vậy lắc đầu, trầm giọng nói: "Căn bản không có một người nào biết hành tung của điện hạ."

"Chúng ta lập tức khởi hành, về Phượng quốc tìm Diệc vương điện hạ, Ly quốc giao cho Vũ Văn Diệc, lập tức phong tỏa sự tình Tiểu Dật biến mất." Lâm Khiêm lạnh lùng nói.

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân ẩm ướt cực kỳ không thoải mái, mí mắt cực kỳ nặng khiến nàng không thể mở to mắt, nàng mơ hồ nghe được chung quanh có người nói chuyện.

"Nàng sẽ không chết chứ?" Một thiếu nữ nhỏ giọng nói.

Bên cạnh lại có một thanh âm nói: "Không chết được đi, ngươi không phát hiện nàng với nữ tử trên bức vẽ trong thư vòng chủ tử rất giống nhau sao?"

"Nhưng mà nữ nhân kia, không phải đã chết rồi sao?" Thiếu nữ lại nói.

"Lúu rúu nói cái gì, cút đi." Thời điểm nghe thấy thanh âm kia, trong lòng Lam Ảnh Nguyệt cả kinh, đây rốt cuộc là nơi nào, vì sao nàng nghe được giọng của An Nhiên!

An Nhiên nhìn Lam Ảnh Nguyệt đang nằm trên giường bạch ngọc, trong mắt tràn ngập ác độc, lạnh lùng nói: "Lam Dật a Lam Dật, ta thật không nghĩ tới ngươi tại che giấu kỹ như vậy, gương mặt đẹp như vậy, nhưng sau đây thôi lập tức nó sẽ bị hủy."

Dứt lời, An Nhiên xuất ra chủy thủ, hướng tới Lam Ảnh Nguyệt trên mặt liền trượt xuống.

Lam Ảnh Nguyệt có thể cảm giác được nguy hiểm ở ngay bên cạnh, nhưng mà nàng không thể mở mắt, thân mình cũng không thể nhúc nhích.

Đúng lúc này, Tiểu Long vẫn luôn ngủ say đột nhiên mở to ánh mắt, tại thời điểm chủy thủ sắp chạm đến Lam Ảnh Nguyệt, Tiểu Long mạnh mẽ nhảy khỏi không gian, tiểu trào huy gạt, chủy thủ trong tay An Nhiên lập tức biến thành tro tàn.

Không đợi nàng kịp phục hồi lại tinh thần, Tiểu Long nhảy lên, lập tức đánh liên tiếp lên khuôn mặt của nàng ta, gương mặt xinh đẹp của An Nhiên trong nháy mắt bị Tiểu Long làm cho máu thịt lẫn lộn, miệng còn nhắc tới: "Người quái dị, người quái dị, còn dám khi dễ mẫu thân ta."

An Nhiên nghe không hiểu Tiểu Long đang nói cái gì, chỉ biết là trên mặt vừa đau vừa nóng, đau đến nỗi nàng sắp ngất rồi.

Lập tức, Tiểu Long đạp chân lên ngực An Nhiên, lập tức An Nhiên bay ra ngoài cửa sổ.

An Nhiên sợ tới mức mất hồn mất vía, bởi vì nàng biết dưới cửa sổ kia chính là vực sâu vạn trượng, nếu nàng ngã xuống chỉ có một con đường chết.

Ngay tại lúc nàng muốn lấy roi ra tự cứu mình, Tiểu Long lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, giẫm mạnh lên bụng nàng, An Nhiên bị Tiểu Long đạp đến thổ huyết, roi thẳng từ trên không trung xuống.

Ngay tại Tiểu Long chuẩn bị ra một chương đánh nát đầu An Nhiên, lại cảm giác được Lam Ảnh Nguyệt truyền đến hơi thở nguy hiểm, nó nhanh chóng biến về phòng.

Lại phát hiện bao quanh cơ thể Lam Ảnh Nguyệt là một lớp sương mù màu đen, Thao Thiết cùng Du Hồn cũng không ở đây, Tiểu Long sợ tới mức hoang mang lo sợ, ngờ ngác ngồi xổm bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt một tiếng lại một tiếng kêu nàng: "Mẫu thân, mẫu thân, ngươi mau tỉnh lại."

Lúc này Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy thân thể cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng, thân thể nàng đang lượn lờ trong một sơn cốc đầy sương mù, trong cốc trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Mơ hồ, Lam Ảnh Nguyệt nghe được phía trước truyền đến tiếng đàn, còn có cả tiếng cười của thiếu nữ.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, chỉ thấy một bạch y nam tử ngồi trên liên điệp (lá sen) quay lưng về phía nàng, tóc đen dài thả sau lưng, trước mặt hắn, mười mấy thiếu nữ múa trên hoa sen.

Trên mặt hồ rất nhiều sương, Lam Ảnh Nguyệt không thấy rõ mặt bọn họ, một con gió nhẹ thổi qua, những người trước mắt lại tiêu tán, sương trên mặt hồ cũng biến mất.

Nguyên bản tinh không vạn lý thiên (đại khái là ngàn dặm bầu trời không có gì), đột nhiên không khí trở nên trầm lắng, đột nhiên Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy đầu đau đớn kịch liệt, một thanh âm mỉa mai hoặc không ngừng vang lên bên tai nàng: "Trở về đi, trở về đi, trở về đi."

"Người là ai?" Lam Ảnh Nguyệt ôm đầu, trên trán không ngừng đọng từng giọt mồ hôi.

Thanh âm kia lại phát ra tiếng cười nhẹ, cũng là cực kỳ kinh sợ: "Trần nhi, đừng nghĩ né tránh ta, đòi đòi kiếp kiếp, cho dù đã chết ta cũng bỏ qua cho nàng."

"Ta không phải Trần Nhi." Lam Ảnh Nguyệt vừa nói xong câu đó, trong đầu lại xuất hiện vô số ký ức vụn vặt, thi thể, một kiếp, sơn cốc, trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một mảnh đỏ rực, cuối cùng không nhìn thấy được gì nữa.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt chảy xuống hai dòng huyết lệ, Tiểu Long sợ hãi, trong mắt nó đọng đầy nước mắt, dùng móng vuốt nho nhỏ của nó giúp Lam Ảnh Nguyệt lau lệ.

Đúng lúc này, trong phòng trống rỗng đột nhiên xuất hiện một người, Tiểu Long đề phòng nhìn nam tử lạ mặt trước mắt: "Người xấu, tránh ra."

Nam Cung nhìn Lam Ảnh Nguyệt đang nằm trên giường, nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, Nam Cung khẽ cười nói: "Không nghĩ tới người lại chật mòng yếm của hắn, thật làm cho ta có chút ngoài ý muốn."

"Vật nhỏ, nếu ta muốn làm gì bất lợi đến nàng, người cảm thấy người có năng lực ngăn cản ta sao?" Nam Cung vừa nhắc tay lên, Tiểu Long đã rơi vào trong tay hắn, hắn nắm cổ Tiểu Long, ánh mắt hơi nheo nheo lại.

Tiểu Long cảm thấy bản thân khó chịu cực kỳ, móng vuốt ngăn ngừa loạn trong không trung, nó mở miệng nói: "Nếu phụ thân ở đây, phụ thân nhất định sẽ đánh chết của người."

"A." Nam Cung thủ lại nắm chặt hơn một chút, lạnh lùng nói: "Thật sự là một vật nhỏ khiến người ta chán ghét"

"Buông tay." Thanh âm suy yếu từ trên giường phát ra, Nam Cung tùy tay ném Tiểu Long sang một bên, bước đi hướng về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt phảng phất giống như không còn khí lực, ngay cả đứng dậy cũng không được, nàng nhìn bốn phía, lại không biết bản thân đang ở phương nào, nàng nhắm mắt lại nhàn nhạt nói: "Đây là nơi nào?"

"Nơi này là Sơn Cốc Mất Hồn." Nam Cung vừa nói vừa đánh giá khuôn mặt của Lam Ảnh Nguyệt, lại nói tiếp: "Khuôn mặt này so với trước kia thuận mắt hơn."

Lam Ảnh Nguyệt thật sự không còn khí lực cùng hắn thảo luận vấn đề này, lại nói: "Là ai bắt ta."

"Chính là lão bất tử Vô Thượng kia, không đúng, xác thực mà nói, chỉ là hồn phách của hắn." Nhắc đến người nọ, sắc mặt của Nam Cung có chút kỳ quái.

"Khụ khụ." Lam Ảnh Nguyệt ho khan vài tiếng, miệng có mùi máu tươi nhè nhẹ, nàng không thể nhớ rõ vừa nãy đã phát sinh chuyện gì, vì sao thân thể của nàng lại biến thành như vậy.

"Vậy người vì sao lại ở trong này?" Lam Ảnh Nguyệt nâng tay lên lau huyết trên khóe miệng, thân thể lại càng khó chịu, trong lúc vô tình khóe mắt nàng lại nhìn thấy một quyển sách bị đè dưới bàn.

Tiểu Long theo ánh mắt nàng nhìn qua, nhất thời nhảy lên trên án thư kia.

Ánh mắt Nam Cung xẹt qua một tia sắc bén: "Bởi vì ta không muốn để cho hắn phục sinh."

Dứt lời, hắn lập tức ôm lấy Lam Ảnh Nguyệt, lạnh lùng nói: "Ta muốn mang người đi."

Tiểu Long lập tức rút quyển sách kia ra, thừa dịp Nam Cung chưa chuẩn bị chui vào trong tay áo Lam Ảnh Nguyệt.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, thẳng đến lúc này, Lam Ảnh Nguyệt mới phát phòng nàng vừa mới ở chỗ nào, cư nhiên là trên vách núi đen, bên dưới vách núi đen là một thanh u cốc, gấm hoa rực rỡ, Lam Ảnh Nguyệt không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc.

Chờ đến khi đi cẩn thận về phía trước, đầu lại đau sắp nổ tung.

Nam Cung lạnh lùng nói trên đỉnh đầu nàng: "Tĩnh tĩnh đi, nghĩ không ra."

Đúng lúc này, Nam Cung lại cảm giác được một hơi thở cường đại đang tới gần, hắn ôm Lam Ảnh Nguyệt nhảy xuống vách núi đen, vững vàng đứng trên một cỏ thụ, lạnh lùng nói: "Tốc độ còn rất nhanh."

"Bị phát hiện." Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt nói.

"Câm miệng." Nam Cung lạnh lùng nói một tiếng, lập tức ôm Lam Ảnh Nguyệt vào bên trong lầu các, thời điểm nhìn thấy cái gì đó, Tiểu Long nháy mắt không bình tĩnh.

Lập tức nhảy ra khỏi tay áo Lam Ảnh Nguyệt, đứng trước mấy thứ kia gọi tới gọi lui, kích động kêu lên: "Mẫu thân mẫu thân, có bảo bối."

Nam Cung mất lạnh đảo qua, Tiểu Long ôm móng vuốt cương tại tại chỗ, một cử động cũng không dám.

Bên ngoài tụ tập ngày càng nhiều người, Nam Cung có chút phiền chán mở miệng nói: "Thảo, mọi khi lão bất tử kia hấp thụ hồn phách của một người xong cũng phải mất hai ngày, không ngờ lần này lại chỉ có một ngày."

Một lát sau, hắn lại nói: "Cũng may hiện tại hắn tương đối suy yếu, không thể cảm ứng được chúng ta, bằng không chúng ta nhất định chỉ có con đường chết."

"Đáng chết, có người hướng bên này." Nam Cung hung hăng nói.

Nhưng hắn vừa nói xong lại phát hiện, Lam Ảnh Nguyệt không nghe, bởi vì Tiểu Long thừa lúc hắn không chuẩn bị đã vơ vét gần hết các bảo bối trong phòng rồi, có bí tịch tu luyện, có bảo vật, một số đồ vật quý báu, rất nhanh trong phòng đã trở nên trống rỗng.

Thế vẫn chưa đáng nói quá đáng đến nỗi Lam Ảnh Nguyệt lại không ngại ngần thu hết vào nhẫn trữ vật của mình, tuy rằng nàng có thể cho vào không gian, nhưng mà ở trước mặt Nam Cung, nàng vẫn biết giữ ý tốt lắm, nàng chưa từng quên, nam nhân này hi vọng vô thường, lúc trước vẫn còn muốn giết nàng.

Nếu vô thường tôn chủ biết chỉ trong một lần Lam Ảnh Nguyệt đã lấy hết bảo vật của hắn, không biết hắn có cảm tưởng gì.

Ngay tại thời điểm Nam Cung vô cùng phiền chán, đột nhiên sơn cốc lay động dữ dội, cùng với một tiếng nổ vang lên, kết giới vỡ nát.

Mọi người trong cốc còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, hỏa long phổ thiên cái địa thổi quét mà đến, nơi hỏa diễm đi qua, không còn lấy một ngọn cỏ.

Rất nhiều người bay lên không trung, muốn tránh được một kiếp, nhưng trên không trung dần tối lại, Phượng hoàng thượng cổ gào thét mà đến, cánh gạt một cái, những người vừa mới bay lên không trung lập tức ngã xuống đáy cốc, bị hỏa diễm cắn nuốt.

Mới chỉ trong chớp mắt, nguyên bản sơn cốc xinh đẹp bị ngăn cản với thế giới bên ngoài, lại bị thiêu đốt cháy đen một mảng, chỉ còn duy nhất một lầu các, một thiếu nữ đứng trên mái ngói nhìn lên trên, ánh mắt lạnh như băng.

"Vô Thượng, ngươi càng ngày càng không biết điều, nữ nhân của bốn vương cũng dám động." Trên lưng phượng hoàng, Phượng Diệc vận một bạch y cực kỳ tao nhã lại tự phụ.

"Ha ha ha ha, ngươi có thể bảo hộ nàng nhất thời, không thể hộ nàng một đời, nếu không nàng cũng không rơi vào kết cục như vậy." Thiếu nữ kia mở miệng, nhưng lại phát ra thanh âm của nam nhân một cách quý dị, thanh âm kia vang vọng cả sơn cốc, cực kỳ quý dị khiến người nghe sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.